PRINTED AT THE LAWRENCE ASYLUM STEAM PRESS, MADRAS.

1903.

ஸ்ரீ ராமஜயம்.

வால்மீகிராமாயணவசனம்.

அயோத்தியாகாண்டம்.

இது

பண்டித - நடேச சாஸ்திரியாரால்

தமிழில மொழிபெயாககபபடடு,

சென்னை சாச ஆப ஸகாட்லனட் மிஷன காலேஜ

தமிழப பிரதமபணடிதா

வை. மு. சடகோபராமாநுஜாசாரியரால்

பார்வையிடப்பட்டது.

சென்னை

வெ. கல்யாணராம ஐயர்.

1903

PRINTED AT THE LAWRENCE ASYLUM STEAM PRESS, MADRAS.

1903.

ஸ்ரீரஸ்து.

அயோத்தியாகாண்டம்.

விஷய சூசிகை.

சருககம.	விஷயம	பககம

சருககம — விஷயம — பககம.

சருககம விஷயம பககம

உ

ஸ்ரீரஸது

வால்மீகி ராமாயண வசனம்.

இரண்டாவது

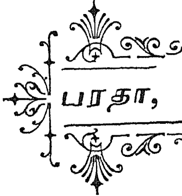
அயோத்தியாகாண்டம்.

முதறசருககம :

இராமருககுப படடஙகடடத் தசரதா விருமபுதல.

பரதா, நிததிய சததுருககளான இநதிரியஙகளை அடககியாளும பராககிரமமுளள தந தமபியாகிய குறறமறற சததுருககனனை அனபோடு அழைததுககொண்டு கேகய தேசததிறகுச் சென்று, அநதச செலவததமபியுடன அஙகுத் தம மாமஞகிய யுதாஜிததினிடம ஒரு குறையுமினறி வெகு சநதோஷமாக வசிததுவநதாா யுதாஜித்தும அவாகளைத் தம புதலவரைபபோலப பாவிதது அவாகளுககுப பிரியமானவைகளை யெலலாம கொடுதது வெகு திருபதிகரமாக நடததி அன்புபாராடடினுர். வேணடியவைகளில யாதொரு குறைவு மினறி மகிழசசியோடு அவ்விருவரும அஙகிருநதபோதிலும, வயது முதிாநத தஙகள தநதையாரைபபறறி அவாகள நினையாத நாளே இலலை தசரதருமம, ஏதோ இவர்கள மாதாமகா அவசியமாக இவாகளைபபாாகக விருமபுகின்ருரே என்று அனுபபினுரேயன்றி வேறிலலை அவாகளை அயலநாடடுககு அனுபபின பிறகு, இநதிரனுககும வருணனுககும ஒபபான தம

ரூடைய அருமைப புதலவாகள மறுபடி எபபொழுது தம்மிடம வநது சேருவாாகள எனறு அவாகளைப பற றித் தசரதா நினையாத நாளிலலை ஏனெனில, அவா, தமதுதேகததில தோனறிய நானகு கைகளபோல விளங கிய தம குழநதைகள நாலவரிடததிலும ஒரேவிதமான அனபும் ஆதரவும வைததிருநதாா. ஆனால, இராமா கொஞசம அதிகமான அனபுககு இடமானாா, ஏனெனில, பிராணிகளுககுள பிரமதேவா எவவாறு சகல உததம குணஙகளுககும இருபபிட மானவரோ அவவாறே இராமரும இநநாலவாகளுள ளும வெகு விசேஷ குணஙகள பொருந தியவராக இருநதாா இராமா, தேவாகள

இராமருடைய உததமகுணங கள

வேணடுகோளினபடி பூமியில கொடிய இராவணனைக கொலலுமபொருட்டு அவதரிதத அநாதியான விஷணு வன்றோ? தேவாகளில சிறநத வசசிரபாணியாகிய இநதி ரனைப பெறறு அதிதிதேவி எவவளவு விளஙகினளோ அவவளவு, மநுஷயலோகததில இராமரைப பெறறுக கௌசலயையும விளஙகினள. இராமருடைய குணஙகள சாதாரணமான குணஙகள அலல அவா வெகு சௌநத ரியமுளளவா, வெகு வீரிய முடையவா, பொறாமையில லாதவா, அவருககு நிகராக உலகததில ஒருவரையும சொலலவொணணாது; தநதையாருககுச சமானமான குணஙகள வாயநத குமாரா, எபபொழுதும உளளங குளிாநதவா; வெகு மிருதுவாகப பேசுபவா, பிறா கோபித்துப பேசினாலும கடினமாக உததரம சொலலாா; ஒருவன தமககு ஒரு சிறிய உபகாரம செயதிருநதபோதி லும அதனை அவா ஒருபொழுதும மறககவே மாட்டாா; ஒருவன தமககு ஆயிரம அபகாரம செயதிருநதபோதி லும் அவைகளை அவா ஒருபொழுதும மனத்தில வைத் திடார்; இபபடி மனத்தை வசபபடுததிய ஞானமுடைய வா; ஆயுதப் பயிறசி செய்யுஙகாலததில் நோகிற இடை

வேளைகளிலுங கூட, நனனடைகளிலும ஞானததிலும வயதிலும முதிாநத சிலாககியமான ஜனஙகளுடன பழகிககொணடும அவாகளுடன அநேகவிஷயஙகளைப பற்றிச சமபாஷிததுககொணடும இருபபாா. இராமர் வெகு புததிமான; மதுரமாகப பேசுகிறவா; எவவளவு தாழநதவர்களைக கணடபோதிலும முதலில தாமாகவே அவாகளிடம வாாத்தை யாடுகின்றவா, யாவாகரும பிரியத்தையே சொலலுகிறவா; வெகு பராககிரமமுளளவரா யிருநதபோதிலும அதனுல கொஞசமேனும கருவபபடுகிறவரலலா, பொய எனபதை ஒருபொழுதும பேசமாடடாா, சிறநத விததுவான, பெரியவாகளை எபபொழுதும வணஙகி நடபபவா; தமது குடிகள ஒவ்வொருவரிடமும அநதரஙகமான அபிமானமுளளவா, அதறகேறபவே அவாகளும அவரிடம வெகு விசுவாசமாக இருநதாாகள இராமா ஏழைகளிடம வெகு ஆதரவுளளவா; தமது கோபததை முறறிலுங காததுக்கொளளுந தனமையுடையவா, வேதியாகளை ஆராதிபபவா; கஷடபபடுகிறவாகளைக கண்டால மனமிரஙகி அவாகளுககு உபகாரமபணணி வருபவா; தருமததை அறிநது நடததுபவா, எபபொழுதும எலலாப பிராணிகளுககும் அபயஙகொடுககும நோனபைக கைபபறறினவா, பிறா பொருளை விருமபாத பரிசுததமூாததி, தமது குலத்துககு ஒருவகைக குறைவும வரககூடாதெனற அபிமானத்தோடு க்ஷத்திரிய தருமத்தைச சரியாக நடததககருதிய உததமா, இபபடி நமது இராஜதருமததைச சரியாய நடத்தினுலதான் நமககுப புகழும புணணியமு முணடாகும என்று நிசசயமாக எணணினவா; செயயத தகுதியிலலாத தொழிலகளில ஒருபொழுதும இறஙகாா; அறியவேணடுவனயாவும அறிநதவா, சொலலககூடாத வசனஙகளை ஒருபொழுதும சொல்லாா; ஏதாவது ஒரு விஷயததை எடுதது வாதிககததொடஙகினுல, முனபின பொருததமா

கவும் சாஸ்திரப்பிரகாரமாகவும் ஆதாரங்களை விடாமல் பிருகஸ்பதிபோல் வாதிப்பவர், நோயற்ற சரீரமுள்ளவர்; யௌவனபருவமுடையவர், சபைக்கூச்சமில்லாமல் பேசுபவர்; தேகபலம்பொருந்தியவர், இடம் காலம் இவைகளை யறிந்து நடப்பவர், ஒவ்வொருவனையும் தராசில்வைத்து நிறுப்பதுபோல் நிறுத்தறியும் சக்தியுள்ளவர், உலகத்தில் ஒப்புயாவற்ற பரமசாது

தசரத சக்கரவர்த்தியினுடைய புத்திரரான இவ்வித உத்தமகுணங்களையுடைய இராமர், தமது சிலாக்கிய குணங்களால், குடிகளுள் ஒவ்வொருவராலும், வெளியில் ஸஞ்சரிக்கும் பிராணன்போல் மிகவும் பிரியர்க்கக் கருதப்பட்டார். மற்றும், இராமர், ஒவ்வொரு வித்தையையும் நன்றாகக் கற்றறிந்து கரைகண்டு அதற்கேற்ப நடப்பவர், மிகுந்த வேதவொழுக்கமுள்ளவர், வேதங்கள் எல்லாவற்றையும் சாங்கோபாங்கமாக ஓதினவர், அஸ்திர சஸ்திர வித்தைகளை அவ்வவைகளின் மந்திரங்களுடன் தமது தகப்பனரினும் மேலாகக் கற்றறிந்தவர், நற்குணங்களால், பரதனுக்குத் தமையனாராயிருக்கத் தகுதியுடையவர், ஒரு தோஷமும் இல்லாத மாதாபிதாக்களின் வம்சத்தை யுடையவர், மிகுந்த காமபீரியமும் சத்தியமும் நேரானவழியில் நடக்கும் குணமும் பொருந்தியவர், தாமார்த்தங்களை எடுத்துக் காட்டும் பெரியவர்களிடத்தில் பழகின

இராமருடைய ராஜகுணங்கள்

வர்; தருமார்த்தகாமங்களின் இயல்பை நன்றாக உணர்ந்தவர்; ஆச்சரியப்படத்தக்க ஞாபகசக்தி யுள்ளவர், புதிது புதிதாகத் தோன்றுகிற யுக்திகளோடுங் கூடியவர், உலக நடைகளில் செவ்வையாகப் பழகி அதற்கேற்ப நடக்க வல்லவர்; எதிலும் வணங்கிப்போகின்றவர், தமது இரகசியங்களை வெளிவிடாமல் தமக்குள்ளேயே அடக்கிவைத்துக்கொள்ளுபவர், முகக்குறிகளாலும் அவைகளை வெளிக

காட்டமாட்டார்; போற்பெற்ற மந்திரிகளால் சூழப்பட்டவர், வீணகோபமாவது வீணசந்தோஷமாவது அவருக்கு ஒருபொழுதும் வந்ததேயில்லை, பொருளைச் செலவிட வேண்டிய சமயத்தையும் சேர்க்கவேண்டிய சமயத்தையும் செவ்வையாக அறிந்தவர், அவர் தெய்வத்தினிடத்திலும் குருக்களிடத்திலும் ஒருவித பக்தி வைத்தால் அது ஒருபொழுதும் சலியாது; அங்ஙனமே அவர் ஞானமும் ஒருபொழுதும் அசையாது, கெட்டவர்களுக்கு ஒருபொழுதும் தம்மிடம் அணுக இடங்கொடார், கெட்டவார்த்தைகளை ஒருபொழுதும் பேசார், சோம்பல் என்பது அவரிடமில்லை, மிக்க ஜாக்கிரதையுள்ளவர், தம்மிடத்திலுள்ள குற்றங்களையும், பிறரிடத்திலுள்ள குற்றங்களையும் அறிபவர்; சாஸ்திரங்களெல்லாவற்றையுங் கற்றுணர்ந்தவர்; நன்றி மறவாதவர், மனிதர்களுக்குள்ள வித்தியாசங்களை நன்றாயறிந்தவர்; முறைப்படி ஆராய்ந்து ஒருவனைத் தம்மைச்சேர்ந்தவனென்று எடுப்பதிலும் அப்படி எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டவனை ஆதரிப்பதிலும் வெகுநிபுணர், நல்லவர்களைச் சேர்ப்பதிலும் அவர்களைத் தக்கபடி ரக்ஷிப்பதிலும் மிகச் சமர்த்தர், அதேவிதமாகத் துஷ்டர்களை அவர்களுக்குத் தக்கவாறு சிக்ஷிப்பதிலும் மிகவல்லவர்; நியாயமாகத் தனந்தேடுவதில் பலவித உபாயங்களை நன்றாயறிந்தவர், அதுபோலவே சரியாகச் செலவிடும் வழிகளையும் ஆராய்ந்தவர், சாஸ்திர சமூகங்களிலும் ஸம்ஸ்கிருதம் பிராகிருதம் முதலிய பாஷைகளிற் செய்யப்பட்டிருக்கும் காவியம், நாடகம், அலங்காரம் முதலிய கிரந்தங்களிலும் உண்மையான தாற்பரியங்களை நன்றாக உணர்ந்தவர் அவர் பொருளையும் தருமத்தையும் நித்தியந் தேடி அவைகளைக்கொண்டு இன்பத்தையும் அனுபவித்து வருபவர், இப்படி அவைகளை அடைந்துவிட்டோம் என்று அவர் ஒருபொழுதும் சோம்பலாய் இருந்ததில்லை. அவர், விநோதார்த்தமான சில்பங்களின் நுட்பங்களை அறிந்த

வா , பொருளைப பகுததுககொடுகக வேணடிய முறை மைபபடி பங்கிட்டுச செலவு செயபவா , யானை, குதிரை களினமேல ஏறுவதிலும, ஏறினபின அவைகளைத தமக குள அடககிக கீழபபடிநது நடககசசெயவதிலும மிகுந்த சாமாததியமுளளவா , தநுாவேததததில் உததமமான புகழ் பெறறவா , அதிரத வீராகளெலலாராலும தமமைவிட மேனமை பொருநதியவராக ஒபபுககொளளபபடுபவா ; சததுரு வநதபின பாாததுககொளளுவோம என றிருப பவரலலா , தாமாகவே தைரியமாகச சத்துருவை நாடிச் சென று போாசெயயும பெருமை தஙகியவா ; அவவிதம செலலுமபோதெலலாம தமது சேனைகளை அணிவகுதது ஒருவித அபாயததுககும உளளாககாமல நடததிச சத் துரு சமூகததிற புகுவதில வெகு திறமையுடையவா ; யுததததில கோபததைக கொணடவாகளான தேவாகள அசுராகள இவாகளாலுஙகூட அணுககககூடாத பராக கிரமம பொருநதியவா, அசூயை யிலலாதவா , கோபததை வென்றவா ; செருககு அறறவா , துவேஷபுததி யிலலாத வா , ஒருபிராணியையும அவமானபபடுத்துபவரலலா , சம யததுககுத தககபடி ஒருபொழுதும அறபராக நடகக மாடடாா தசரத குமாரராகிய இராமா இவவாறு சிலாககியமான சகல குணஙகளும பொருநதியவராய விளஙகினா. அவா பொறுமையிற பூமிதேவிககுச் சமமாகவும, புததியில பிருகஸபதி போலவும, வீரத் தில இநதிரனுககு ஒபபாகவும பிரகாசிதது வநதாா இம மூவுலகததிலும உளள ஒவவொருவரும அவரிடம அனபு வைததுவநதாாகள. பகலில பதினைநது நாழிகையளவில சூரியபகவான தனது சகலகிரணஙகளாலும எவவாறு ஜ்வலிககிறானோ அவவாறு முறறிலும சிலாககியமான குணஙகளால இராமர் விளங்கினா அவரைபபாாதது, “இவவளவு குணஙகளும, பலபராககிரமமும, போாில ஒருவராலும வெலலபபடாத தனமையும, உலகத்தைக

காபபாறறும வலலமையும பொருநதிய லோகபாலாகள போனற இவா நமககு நாயகராக ஏன ஆககககூடாது” ஏனறு பூதலமடநதை கருதியவணணம இருநதாள.

தமமுடைய புதலவன இவவளவு அதிகமான ஒப பறற நறகுணஙகளோடுங கூடியிருபபதைத தசரதமனனா அறிநது, தமககுள தாமே “நாம உயிருடனிருககும பொழுதே நமது இராமன ஏன இராஜாவாகக கூடாது. ஏன நாம இநதப பாககியததை நடததி நமது கணணால பாாககலாகாது” என்று அடிககடி ஆலோசிககலானா இநதச சிநதை அவா மனததில எபபொழுதும சுழனறுகொணடேயிருகக, அவா, “எபபொழுது நமது மகனை இராசசியத்தில படடாபிஷேகம செயவிததுக கணணால காணபோம. அவனே இவவுலகததினுடைய க்ஷேமததை எபபொழுதுங கருதினவனாக இருககிறான ; எலலாப பிராணிகளிடததும மிகுநத அனபும ஆதரவுமாக நடககிறான , மழைசொரியுங காா மேகமானது யாவா மனததையுங குளிரப பணணுவதுபோல நமது குடிகளெலலாருடைய உளளமுங குளிர நடநது வருகிறான ; ஒவவொரு விததததிலும எனனை விட மேலாகவே விளஙகுகிறான் , ஆகையால இவனை இநத இராசசியத்தில படடாபிஷேகம பணணிவைத்து அதனபின நான சுவாககலோகஞ சேருவேன இவன், பராககிரமததில யமனையும இநதிரனையும போனறவன ; புததியில் பிருகஸபதியோ டொததவன , ஒருநிலை நிறறலில மலைபோனறவன ; எனனைககாடடிலும அதிக குணசாலி” என்று நினைததாா.

இராமருககுப படடாபிஷேகஞ செயதுவைககத தசரதா கருதுதல

உடனே அவா தமது மநதிரிமாாகளைச சபையிற சோத்து, இராமருககு இளவரசு முடி சூடட நிசசயித்து விடடாா. அன்றியும, அககாலத்தில ஆகாசததிலும பூமியிலும நடநத அநேக உறபாதங்களையும, நாளுககு நாள்

தமமைக கிழத்தனம வநது கிடடுவதையும தமது மநதிரி
களிடம தசரதா எடுத்துக காடடினா, இவைகளாலுணடா
கும பயஙகளெலலாம, இராமா சிஙகாசனததில வீறறிருககச
சநதிரன்போற பிரகாசிககும அவருடைய முகததைதக கண
டால நீஙகும என்றும, அவவாறே எலலாககுடிகளும
உடன்படுவாாகள எனறும கருதினா. இராமருககு இள
வரசுபபதவி பெறுஙகாலம அணுகிவிடடபடியால தமது
சந்தோஷத்துககும குடிகளுடைய க்ஷேமததுககும குறைவு
வராம லிருககுமபடி காலதாமத மினறிப

தசரதர் சபை கூட்டல

படடாபிஷேகததை நடததிவிட வேண
டுமெனறு தசரதா அனபோடு விரைநது,
அநேக நகர ஜனங்களுககும, கிராமத்தில வசிககும குடிக
ளுககும், அநேக தேசததில உளள பெரிய மன்னவாகளுக
கும பததிரிகை யனுபபினா இராம படடாபிஷேகத்தை
வெகு விரைவாய நடதத எணணங கொணடபடியால,ஜநக
ருககும கேகய நாடடரசருககும தசரதா இநதச சமாசா
ரததைச் சொலலி யனுபபவிலலை; அனறியும, தாமகொ
ணட கருத்தைச சரியாக நிறைவேறறிப பினனாச சநதோ
ஷசமாசாரமனுபபி அவாகளைக களிககச செயயவேணடும
எனறும ஆலோசிததாா. பிரமதேவரிடுங கடடளையைச
சிரசால் வகிதது எலலாத்தேவாகளும ஓடிவருவதுபோல,
எலலாமனனவாகளும தசரதருடைய பததிரிகைககுக கீழ்ப்
படிநது விரைவில அயோததியாநகரம வநதுசோநதாாகள.
தசரதரும அவரவாகளுககுத தகுநத விடுதி முதலான
வைகளை முனனமே ஏறபடுததி அவாகள வநதவுடன்
அவாகளை வெகு மரியாதையாக உபசரித்து அவைகளி
லிருககச்செய்து, பலவகை ஆபரணஙகளை அவாகளுககு
வெகுமதி பண்ணினா.

இவ்வாறு எலலாரும சுகமாக வநதவுடன் தசரதா
அவாகளைச் சபைசோத்துத் தகக ஆசனஙகளில உடகாரச்
சொலலித் தாமும அவாகள மத்தியில உடகாாநதாா.

இவவிதமாகத் தமமால உபசரிககபபடட வணககமுளள தமது நாடடுக குடிகள, பறபலதேசதது அரசாகள, அயோததிமா நகரதது ஜனஙகள ஆகிய இவாகள மததியில வீறறிருநத தசரதமனனா, தேவாகளாற சூழபபடட தேவேநதிரனபோல விளஙகினா

இரண்டாஞ் சருக்கம் :

பட்டாபிஷேகத்துக்கு எல்லாரும் சம்மதித்தல்.

இவ்வணணஞ சபைகூடடி, அஙகு எலலாரும வநது உடகாாநதவுடன, எல்லாருடைய க்ஷேமததையும நிலைநிறுததுகின்றதும, எலலாருடைய மனததையுங களிககச செயகினறதுமான சமாசாரததைத தசரதா சபைமததியில நினறுகொணடு நானகுபககஙகளிலேயும இடி முழககம போலவும துநதுபி வாததிய கோஷம போலவும கேடகும வணணம, உரத்த சததததோடு வெகு கமபீரமாகவும, பிரதிதவனியுணடாகுமபடியாகவும பின வருமாறு சொலலததொடஙகினா. அவா அககாலததிற சொன்ன சொல ஒவவொனறும அவருடைய இராஜ லக்ஷணஙகளுககு அமைநததாயும, மனோகரமாயும, இனியதாயும, ரஸத்துடன பொருநதியதாயும, நிகரறறதாயும இருநதது "நானும எனது முனனோகளுமான அரசாகள விசாலமான இநத இராசசியததைக குழநதையை ரக்ஷிபபதுபோல் பரிபாலனம பண்ணினது உஙகளுககெலலாந தெரிநத விஷயமே. இபபொழுது இநத உததமமான நாடடை இதுவரையில இக்ஷுவாகு வமசதது இராஜாககளால அளிககபபடட சௌககியத்துககு மேலான சௌககியததில நிலைநாடடக கருததுககொணடிருககிறேன. நான எனது சிரமததைக கொஞசமேனும லக்ஷ

சபைமுன படடாபிஷேக விஷயமாயத தசரதா செயதபிரசஙகம்.

யம பணணாமல், என்று கூடிய மடடும எனது முன
னோாகள ஏறபடுததிய நெறியில நின்றுகொணடு எப
பொழுதும குடிகளை ரக்ஷிததுவநதிருககினறேன. வெண்
குடைககீழிருநது உலகததைதக காபபதிலேயே என ஆயுள
முழுவதையும கழிதது இபபொழுது நான நரை (முது
மைபபருவம) அடைநதிருககிறேன எனககு இபபொழுது
அநேகமாயிரம பிராயஙகளாயின. இனிமேல கொஞசம
இளைபபாறவேணடுமென்ற எணணம வநதிருககிறது.
இராஜதருமபபிரகாரமநடபபவாகளாலன்றி மறறவாகளால
வகிததறகு முடியாத வெகு கனமான இராசசியபாரததை
இததனைநாள வகிதது வெகு சிரமபபடடுபபோயிருககி
றேன. ஆகையால இனிமேல இவவதிகாரததில உலகததை
இன்னும் நன்றாய ரக்ஷிககுமபொருடடு எனது முதற
குமாரனுககு இளவரசுபபடடஞ சூடடி நானும சௌககிய
மாயக கொஞசகாலம சவலையறறிருகக எணணுகிறேன.
இவ்வாறு செயய இஙகுககூடியிருககும பிராமணோததமா
கள எலலாரும எனககு விடைகொடுககவேணடும. எனது
மூத்தகுமாரன இராமன இநதிரனுககு ஒபபான பலபராக
கிரமததுடன் என்னுடைய ஒவ்வொரு குணமும பொருநதி
விளங்கிவருகிறான எனபது எல்லாரும அறிநத விஷயம்.
புஷ்ய நக்ஷததிரததுடன கூடி விளஙகும சநதிரபகவான
போல், தருமசிநதையுடன இடைவிடாது சோாந்திருககும
ஆணசிஙகமான எனது இராமனுககு இளவரசுபபடடஞ
சூடடிவைகக நினைததிருககிறேன. அவன் வெகு பாககிய
சாலியாகையால உஙகளுககெலலாம சரியான அரசனாகப
பெயரெடுபபான எனபதில ஆக்ஷேபமிலலை. உஙகளுககு
மடடுமன்று, இமமூவுலகஙகளுககும அவன சரியான அர
சன எனபதும, அவைகளும அவனை மன்னனாகபபெறறு
க்ஷேமமடையு மெனபதும், வெகு நிசசயம். இவவித
சௌககியத்தை உலகததுககுச செயது நான இளைபபாறப
போகிறேன். நான சொலலுவது உஙகளுடைய உளளத்

துககு ஒததிருநதால, நீஙகள எலலாரும சோநது எனககு இவவாறு செய்ய விடைகொடுககவேணடும இன்னும் எவவாறு இநதக காரியத்தை நிறைவேறறி வைககவேண் டுமோ அவ்வாறு ஆலோசிததுச சொலலவேணடும நான் ஒருகால எனது சநதோஷத்தையும் சௌககியத்தையும உத்தேசித்து உஙகள முனபாக இபபடிப பேசியிருகக லாம. நீஙகள இநத விஷயத்தில பொதுவாக நினறு ஸவகாரியம எனற கருத்து இலலாமல, தீரககாலோசனை பணணுஙகள. ஏனெனில ஸவகாரியததை ஒருவன தனது மனததில வைத்துககொணடு பேசுவது ஒரு மாதிரிதான. மத்தியஸதாகளாக இருநது ஒரு விஷயததை ஆலோசிதது முடிபபதிறகுன், பாதகமிலலாத சிலாககியமான உணமை யும நீதியும நிலைநிறகும" எனருா.

மழை பெயகிற மேகத்தை மயில்கள கணடு கேகா த்வனி செயவதுபோல, இவவிதமாயப்பிரசஙகிககும தச மனனரை எலலா அரசாகளும மெசசினாாகள. அரசர் களமடடுமனறு, எல்லா ஜனஙகளும ஒரே முகமாக இநதச சநதோஷ சமாசாரததைக கேடடு மெசசினபடியால அபபொழுது அவாகளுடைய சததததிலிருநது உண டான எதிரொலியானது அமமணடப விமானத்தையே அசைததாறபோற காணபபடடது. தருமததையும ஆத் மததையும நனருய உணாநத தசாத மனனருடைய வாாத்தையைக கேடடு, அவருடைய அபிபபிராயததை நனருயறிநதுகொணட அஙகிருநத எலலா வேதியாகளும, மன்னவாகளும, நாடடாாகளும, ஊராாகளும, எலலாருஞ சோநது ஆலோசிததுத் தஙகளுககுளளும் தனித்தனியாக ஆராயநது எலலாருமாக ஒரேவிதமான அபிபபிராயம அடைநது, முதியவரான தசரததரைபபாாதது, "அர

பட்டாபிஷேகத் துககுச சபையாா உடனபடுதல

சரே, அநேகமாயிர வருஷஙகள இராசசிய பரிபாலனம் பணணித் தாங்கள முதிாநதவயததை அடைந்திருககிறீர்

கள் எனபது நிசசயம ஆகையால தாஙகள இநத க்ஷணமே இராமனை இளவரசராகப பணணி அவருககுப படடாபிஷேகம செயதுவைககவேணடும. ஆஜாநுபாகுவாயும, மிகுநத பலசாலியாயு மிருககும ரகுவீரரான ராமா, யானையினமீதேறிக குடைநிழலினகீழ உடகாாநதுகொணடு நமது நகரமாாககததிற போவதைப பாாகக நாஙகள வெகு ஆவல கொணடிருககிறோம" எனறாாகள

இபபடி இவாகள சநதோஷமாகச சொனனதை அரசா கேடடு, இவாகளுடைய கருததை நனறாகத தாம அறிநதிருநதபோதிலும, அறியாதவாபோல மறுபடியும சபையைபபாாதது, "நான சொலலி வாயமூடுமுன, நீங்கள எலலாரும, இராமன இநதக்ஷணமே அரசனாக வேணடும எனறு ஆசைபபடுகிறீாகள. இதுதான எனககு வெகு சநதேகமாகத தோனறுகிறது. நீஙகள நனறாக ஆலோசிதது உஙகளுடைய கருததை வெளியிடடதாக எனககுப புலபபடவிலலை. உணமையை வெளியிடுஙகள தருமந தவறாது நான இராசசிய பரிபாலனம பணணிககொணடிருககையில எனது பிளளையான இராமனை இளவரசனாகக ஏன இவவளவு விருபப முளளவரா யிருககினறீாகள?" எனறாா.

தசரதா சபையாரை ஆலோசிததுசசொலல வேணடல.

இபபடித தசரதா சொனனதைக கேடட சபையாாகள் அவரைபபாாதது "வேநதே, தஙகளுடைய புததிராககுச சிறநத கலியாணகுணஙகள பல இருககினறன. மகா குணசாலியும தெயவம போன்றவரும புததிமானுமா யுளள இராமருடைய சநதோஷகரமான இனிய குணஙகள பலவறறையும சொலலுகிறோம, கேளுஙகள. இராமா சிறநத குணஙகளில இநதிரனுககுச சமானமானவா; சத்தியமான பராக்கிரமத்தை யுடையவா, இக்ஷ

வாகு குலத்து மன்னவாகள் எல்லாரினும மேமபடடவா. இராமரொருவரே உலகததில சிறநத சதபுருஷா, சததி யத்தையும தருமததையும முககியமாகக கொணடவா. தரு மம ஆாததம எனற இரணடும இராமரிடமே ஒருஙகு அமைநதுளளன. ஜனஙகளைக களிககச செயவதில சநதிர னையும, பொறுமைக குணத்தில பூமியையும், புததியில பிருகஸபதியையும, பராககிரமததில இநதிரனையும போன றவா இராமா; எலலாத தருமஙகளையும அறிநதவா; பழுதுபடாத பிரதிஜ்ஞை யுடையவா, நலல சீலமுளளவா; அசூயை யிலலாதவா, பொறுமை யுடையவா, யாவரை யும சமாதானப படுததுபவா, இனிமையாகவே பேசுபவா; நன்றியறிவுளளவா, ஜிதேநதிரியா, மௌனமையான தனமை யுடையவா, மனவுறுதி பூணடவா, எபபொழுதும வணகக முளளவா, பொறாமைககு இடங கொடாதவா, எலலாப பிராணிகளுககும இனியவையும உணமையுமான வாாததை களையே உரைபபவா, மிசக கலவி கேளவிகளை யுடைய பிராயம முதிாநத பிராமணாகளை வழிபடுபவா, இககார ணததால, இவருடைய புகழும பெருமையும பிரதாபமும மேனமேல வளாகினறன, தேவாகள அசுராகள மனுஷ யாகள எலலோரிலும சிறநதவா, அஸதிரஙகளை யெலலாம அறிநதவா, கலவியும அதறகேறற ஒழுககமு முடையவர், வேதஙகளைச சாஙகோபாஙகமாக உணாநதவா, சஙகீத சாஸதிரததிலும தோநதவா, பரதருககுத தமையனு ரெனனத தககவா, குல பரிசுததி யுடையவா; சாது; எதறகுங கலஙகாதவா, மகாபுததிமான, தருமாாததங களை யறிநத சிறநத அநதணாகளால அநேக விஷயங்கள அறிவிககப பெறறவா, எபபொழுதும லக்ஷ்மணருடனே கூடியிருபபவா, எநதப போரிலும தோலவி யடையாது வெறறியையே பெறுபவா, போரில பகைவரை வெலலாது மீளாா; நாளதோறும யானைமேலும் தோமேலும ஏறிச சென்று நகரத்து ஜனஙகளை யெலலாம தமது ஜனஙகளைப

போல மிகக அனபுடனே பலவாறு க்ஷேமம் விசாரித்து வருவார். "உஙகள பிளளைகளும மனைவியரும பரிஜநஙக ளும சிஷயாகளும முதலிய எலலோரும சௌககியமாக இருககிறாாகளா? உஙகள சிஷயாகள உஙகளை முறைபபடி வழிபடடு வருகின்றனரா? அனைவரும தஙகள தஙகள காரியஙகளைச செயயச சித்தரா யிருககினறனரா?" என்று இபபடி யெலலாம, தகபபனாா பிளளைகளை மிகக அனபு டன கேடபது போல, நமது புருஷசிஙகமாகிய இராமா யாவரையும கேடபது வழககம. புததிராருடைய சுகதுககங் களைப பிதா தனது சுகதுககஙகளாகப பாவிபபதுபோலவே, இராமா, ஜனங்கள விசனபபடுமபோது தாமும விசனப படுதலும, அவாகள சநதோஷபபடும்போது தாமும சந் தோஷப படுதலும ஆகிய இயலபுளளவா, சததியவாதி; சிறநத விலலாளி, பெரியோரிடததுப பணிவுடையவா; மனத்தை யடககியவா; புன் சிரிபபோடு பேசுந தனமை யுளளவா, எவவாறறுலுந தருமத்தைக கைவிடாா, பல வகைச செலவஙகளையும நனறாக ஈடடுபவா, வெறுககத் தகக சமபாஷணைகளிற பிரியபபடாதவா; பிருகஸபதி போல மேனமேல யுகதியோடு கூடிய வாாத்தைகளையே சொலலுபவா; அழகிய புருவததையும செவவரியோடி நீணட கணகளையு முடையவா, ஸாக்ஷாத மகாவிஷணுவே போனறவா, சௌரிய வீரிய பராககிரமஙகளால உலகத் தைக களிககச செயகிறவா, பிரஜைகளைப பாதுகாககும வகையை உளளபடி யறிநதவா, ஆசையை வெனறவா, இந தப பூமி ஒன்றை மடடுமோ, மூனறு லோகஙகளையும தாம் தனியே ஆளவலலவா. இராமருடைய கோபமும அநுக் கிரகமும ஒருபொழுதும பழுதுபடா, கொலலததகக கொடியவாகளையே கொலலுவாா; தண்டிககத் தகாதவ ரிடததுக கோபஙகொளளாா; தமது சநதோஷததுககு இடமானவாகளுககு வேணடின பொருளகளை யெலலாம அளித்தருளுவா. சாநதமாயும சகல ஜனஙகளுககும பிரிய

மாய மகிழசசியைச செயகிறவையாயு முளள நறகுணஙக ளால, இராமா, கோடைக காலததுச சூரியன கிரணஙக ளாற பிரகாசிபபதுபோல மிசவும விளஙகுவாா. இபபடி எலலாககுணஙகளுும நிறைநது லோகபாலர்ககுச சமானராா யுள்ள இராமரைப பூமி தானே தனககுக கொழுநராக விருமபுகிருள. மரீசிமுனிவாககுக காசியபா தோன்றினுற போலத தஙகள பாககிய விசேஷததால குணசாலியாண இராமா தஙகளுககுப புத்திரராக உலக நனமைககாகவே உதித்துளளாா. இராமா எங்கள அதிருஷடததாலேயே இராசசியததை வகிககும பருவததை அடைநததாக நாங கள எலலாரும எணணியிருககிரும இவவளவு நறகுண ஙகளோடும நறசெயகைககளோடும இராமா விளஙகுவதும

சபை ஒரே நிச சயமாயக கார ணததுடன பட டாபிஷேகத திறகுச சமமதித தல

எஙகள பாககியததின பெருமை யென்றே நாஙகள சநதோஷபபடடுககொண டிருககி ரும. தஙகள் நாடு நகரஙகளிலுளள மனு ஷயாகளான நாஙகள மடடுமலல, தேவா கள, அசுராகள, கநதருவாகள, நாகாகள முதலாகிய எலலாரும "லோகப பிரசித்தரான இராமரு டைய பலம நாளுககு நாள இனனும அதிகமாகவேணடும. அவருடைய தேகம நோயறறதாக இருககவேணடும. அவ ருடைய ஆயுள நீடிதது வளரவேணடும" என்று எபபொ ழுதும பிராாததிததுககொணடிருககிருாகள. உளளூராா ரைபபோலவே அயலூராாகளும, நகரததாரைபபோலவே கிராமததாாகளும, சிறியவாகளும, பெரியவாகளும, புரு ஷாகளும, பெணபாலாரும, இராமருககு நனமை வளரக காலையும மாலையும தெயவஙகளைப பிராாத்திததுககொணடு வருகிறுாகள. ஆகையால அரசரே, தாஙகள் எலலாரு டைய அபிபபிராயததையும தஙகளுடைய மூதத குமார ருககு முடிசூடடுவதால நிறைவேறறிவையுங்கள். அவரை இளவரசராககிப பாாககவேணடுமெனற ஆசை, எஙகளெல் லாருககும ஏகரூபமாக இருநதுகொணடிருககிறது. ஆகை

யால தேவாகளுககெலலாந தேவாபோல தமது உததம குணஙகளால விளஙகிநிறகிறவரும எபபொழுதும உலகததின க்ஷேமம ஒனறையே மனததில நினைத்துககொணடிருககிறவருமான தஙகளுடைய குமாரரைத் தாஙகள வெகு சநதோஷமாக எஙகளுடைய நனமையினபொருட்டு இநதக்ஷணமே படடாபிஷேகஞ செயது வையுஙகள" எனறூாகள.

மூன்றுஞ்சருக்கம்:

பட்டாபிஷேக ஏற்பாடுகள்.

அவவாறு சொலலி அசசபையாாகளெலலாரும தஙகள தஙகள தலைமேற கைகூபபியதை அஙகீகரிததது, தசரதா அவாகளுடைய க்ஷேமததை மேனமேலும கருதியவராய அவாகளைநோககி "ஆசசரியம! நான வெகு ஆனநதததை யடைநதுவிடடேன. எனது பாககியததுக்கு ஒபபான பாககியமும உணடோ? நீஙகள எலலாரும எனது மூத்தகுமாரஞன இராமனை எபபொழுது யுவராஜாவாகச செயயச சம்மதிததீாகளோ அபபொழுதே எனது விருபபஙகள எல்லாம நிறைவேறின" எனறு அனபோடு சொன்ஞா

தசரதா ஆனநதம

இவ்வணணம அஙகு வநதிருநதவாகளிடம மரியாதையாகச் சொலலிவிடடு, அவ்விடததிலிருநத அநதணாகளெலலாருஙகேடடுககொணடிருகக, வசிஷடா வாமதேவர் எனற இரணடு குருககளையும பாாததது அரசா "இநத மாதமோ ரமணீயமான வெகு நலல சித்திரை மாதமாயிருககிறது; சோலைகள புஷபஙகளால நிறைந்திருககின்றன. நீஙகள வெகு சீககிரமாக இராமனுககு முடிசூட்டும உத்ஸவத்துக்கு வேணடிய எலலாப பொருளகளையும

உடனே சேர்த்திடலாம" என்றார். இவர் சொல்லிய

பட்டாபிஷேகத்துக்கு வேண்டிய வைகளைச் சேர்க்கும்படி மன்னவர் ஏவுதல்

வுடனே, அரசர் சொன்னசொல்லை அங்கீகரித்துக்கொண்டதற்கு அடையாளமாக ஜனங்களுக்குள் பெரிய ஒரு கலகலசத்தம உண்டாயிற்று. அது நின்றதும இராஜசிங்கமான அந்தத் தசரதர் வசிஷ்டராகிய முனிசிங்கத்தைநோக்கி "இராமனுடைய பட்டாபிஷேகத்துக்காக என்ன என்ன வேண்டுமோ அவைகள் எல்லாவற்றையும கொண்டுவந்து சேர்க்க உடனே கட்டளை யிடுங்கள்" என்றார்

இவ்வாறு சக்கரவர்த்தி சொன்னதும, அந்த முனிசிரேஷ்டரும, அரசர்முன்னாக கைகூப்பிக்கொண்டு நின்ற மந்திரிமார் முதலிய தக்க அதிகாரிகளைப் பார்த்து "நீங்கள் எல்லாரும நாளைப் பொழுதுவிடியுமுன் நமது அரசருடைய அக்கினிஹோத்திர சாலையில பொன் முதலான பொருள்கள், இரத்தினங்கள், பூசனைக்குரிய பண்டங்கள், அநேகவிதமான மூலிகைகள், வெள்ளைப் புஷ்பங்களால தொடுக்கப்பட்ட மாலைகள், பொரி, தேன், நெய் இவைகளைத் தனித்தனியாகக் கொண்டுவந்து சேர்க்கவேண்டும. மிகப் பரிசுத்தமான வஸ்திரங்கள், இரதம, ஆயுதங்கள், நால்வகைச்சேனைகள், எல்லாச் சுபலக்ஷணங்களுடனும பொருந்திய பட்டத்துயானை, இரட்டை வெண்சாமரம, துவஜம, வெண்கொற்றக்குடை, நெருப்புப்போலப் பிரகாசிக்கிற நூறு பொற்குடங்கள், பொற்பூண்பூண்ட

பட்டாபிஷேக மகோத்ஸவ ஏற்பாடுகள்

கொம்புகளையுடைய ருஷபம, ஊனமில்லாத புலித்தோல இவைகளையும இன்னும என்ன என்ன வேண்டுமோ அவைகளையும கொண்டுவந்து சேர்க்கவேண்டும. அந்தப்புரத்திலுள்ள வாயில்களும், மற்றும் எல்லா நகரத்து வாயில்களும, சந்தனத்தாலும மாலைகளாலும அலங்கரிக்கப

படடு நலல வாசனை பொருநதிய தூபஙகளாற பூசிககப
படவேணடும. நாளைக காலையில தயிா பால ஆகிய
இவைகள மிகுதியாகக கலநதவையும மேனமை முதலிய
குணம படைததவையுமான திவவியான்னஙகளைக கொ
ணடு நூறுயிரககணககான அநதணாகளைத திருபதியுண
டாக உணபிககவேணடும அவாகள உளளஙகுளிர, அவா
கள இஷடபபடி அதிகமாக நெய, தயிா, பொரி, பூாண
மான தக்ஷிணை ஆகிய இவறறைச சறகாரஞசெயது கொ
டுககவேணடும். நாளைச சூரியோதய மாகுமபொழுது ஸவ
ஸதிவாசனம சொலலவேணடும ஆகையால எலலா வேதி
யாகளையும அழைததுவாருஙகள. எலலாரும வநது உட
கார ஆசனஙகள ஏறபடுததுஙகள. நகரம முழுதும கொடி
கள கட்டுஙகள. வீதிகளிலெலலாம ஜலந தெளியுஙகள.
வாத்தியககாராக ளெலலாரும, நனறாக அலஙகரிததுளள
கணிகையாகளும இராஜ கிருகததின் இரணடாஙகட்டில
சித்தமாக இருககவேணடும. கோவிலகளிலும நாறசநதி
களிலும தனித்தனியாக அபிஷேகமும அலஙகாரமும
நடககவேணடும. அவவிடங்களில தக்ஷிணை சகிதமாகப
போசனம நடககவேணடும. நமது சைனியஙகளுள ஒவ
வொரு போாவீரனும நன்றாக ஆடையாபரண மணிநது,
ஆயுதமேந்தி, அரணமனை முறறத்தில வரிசை வரிசை
யாகக் காத்துககொணடிருககவேணடும" எனறாா.

பிரீதியுடனகூடிய வசிஷ்டா வாமதேவா என்ற இர
ணடு குருககளும அதனமேல் செயயவேணடிய காரியங
களைத் தசரதமன்னவரிடம வநது தெரிவித்து, செயது
முடித்த பினனா அவவாறு முடிதததையும தெரிவித்
தாாகள. தசரதர் சுமந்திரரை நோககி "ஐயா, நமது
இராமனைச் சீககிரம் இஙகு அழைதது
வாரும" எனறாா. சுமநதிரரும "அபப
டியே" என்று சொல்லிச் சென்று அரச

தசரதர் இரா மனை வரவழைத்தல

ருடைய கட்டளையின்படி இராமரை ஒரு இரதத்தினமேல் ஏற்றி அழைத்துக்கொண்டு வந்தார் இராமருடைய வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது கீழைத் தேசம், மேலைத்தேசம், வடதேசம், தென்தேசம் முதலிய தேசங்களிலிருந்து ஆரிய வம்சத்து அரசர்களும், மிலேச்ச வம்சத்து அரசர்களும், காடுகள் மலைகள் இவ்விடங்களில் அரசர்களும் அரசர்களும் அநேகர்கள் வந்து, தசரதரைச் சூழ்ந்துகொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள்மத்தியில் அயோத்தி வேந்தரும் தேவர்கள்மத்தியில் இந்திரன்போல் விளங்கினார். அப்படி அவர் மேன்மாடத்திலிருக்கும்போது தூரத்தில் இரதம் வருவதையும், உலகத்தில் பராக்கிரமத்தால் பெயர்பெற்ற தமது புத்திரன் கந்தர்வராஜன்போல் வெகு சௌந்தரியத்தோடு அதில் உட்கார்ந்திருப்பதையும் பார்த்தார் இராமருடைய நீண்ட கைகளும், சிலாக்கியமான வலிமையும், மதயானைநடைபோன்ற நடையும், சந்திரன் போன்ற இனிய முகமும், மேலான அழகும், பார்ப்பவர்கள் கண்களையும் மனத்தையும் கவரத்தக்க உருவமும், உதாரத் தன்மையும், அந்நாட்டுக்குடிகள் மனத்தை, வறண்டகோடையில் கார்மேகம் வருஷித்தால் எவ்வாறு உலகத்தைக் குளிரச்செய்யுமோ அவ்வாறு குளிரச்செய்தன. அத்தன்மையனான தமது புதல்வனைப் பார்த்துப்பார்த்து, தசரதமன்னவர் போதுமென்ற திருப்தியைச் சிறிதும் அடையவேயில்லை.

இரதம் ராஜமாளிகையைச் சேர்ந்தவுடனே சுமந்திரர் இராமரை இரதத்திலிருந்து இறக்கினார். தமது தகப்பனாரைப் பார்த்தற்கு அவர் உட்சென்றபொழுதும் தாமும் தமது கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு அவர்பின் தொடர்ந்தார். தமது தகப்பனாரைப் பார்த்தற்காக இராமர் சுமந்திரருடன், கைலைமலைபோல் விளங்கும் மேல்மாடத்தின் படிகளில் வெகு வேகமாக ஏறினார். அங்குச்சென்று மரியா

தையாகத தமது கைகளைக கூபபிககொணடு தமது பெய ரைச சொலலித தநதையாகிய தசரதருடைய பாத தாம ரைகளில நமஸ்காரம பணணினா. அவவாறு தமது சமீ பததில வணககததுடன்வநது பேர சொலலி நமஸகரிததது அஞசலிபநதம பணணிககொணடு நிறகும தமது குமார ரைத தசரதமனனா பார்த்து அவரது கைகளைத தமது கைகளாற பறறி எடுதது அணைததுககொணடு, ஆனநத பரவசரானா. அதன பிறகு தசரதா அஙகு அவருக கென்று இடபபட்டிருநததும பொனமயமானதும சிததிர வேலை செயது இரததினஙக ளிழைககபபட்டதுமான உயா நத ஓர் ஆசனததில இராமரை உடகாரச சொன்னா அதில இராமா உடகாாநதார். சூரியபகவான் தான உதய மாகும்போது தனது ஜவலிககும கிரணஙகளால மேரு மலைககு எவவாறு அதிக பளபளபபை அளிககிறுனே அவ வாறு அநத ஆசனததுககு அதிககாநதியை இராமா அளித தாா அவா அஙகுவநது உடகாாநதவுடன, அசசபை யும, பல கிரகநக்ஷததிரஙகள முனனதாகவே பிரகாசித துககொணடிருககுஞ சரதகாலதது ஆகாசததில சநதிர னும வநது தோனறினுறபோலப பிரகாசிககலாயிறறு. தமது பிரிய குமாரா தமது அருகில வநது உடகாாநத தைப பாாதத தசரதா, தமது அலஙகரிதத உருவததை யே கணணுடிக்குள பாாததவாபோல களிததாா. தசர தா புனனகையுடன இராமரோடு சிலநிமிஷம பேசிப பின் னும அவரைபபாாதது, சபையாரும கேடக, காசியப மாமுனி தேவேநதிரனைப பாாததுச சொலலுவது போல,

இராமருககுச சபைநடுவில தசரதா சொனன புததி

"எனது தகுதியான மூத்த படடஸதிரீ வயிறறில எனது மூததகுமாரனுகச சகல வித உததம குணங்களோடும தகுதியாகப பிறநதிருககும நீ எனனுடைய கணணுக குககண் எனபது சொலலவும வேணடுமோ? உனது நற குணங்களால் நீ இநதக குடிகளுடைய மனஙகள முழுவதை

யும கவாநதுவிட்டபடியால, புஷயநக்ஷத்திரத்தோடு சந்திரன கூடியிருக்கிற நாளாகிய நாளைய தினம உன்னை நான் இளவரசனுகக முடிசூட்டபபோகினறேன இயலபாகவே நீ மிகக வணககமுளளவனும, உத்தம குணஙகளெலலாம பொருந்தியவனுமாக இருககினருய. அவ்வித குணஙகள உனனிடம இருபபதை நான நனருக அறிநதவனு யிருந்தும, உனனிடத்தில வைத்திருககும அன்பால ஏதோ சில புத்திகளை உனதுக்ஷேமத்தைக கருதிச சொலலுகின்றேன நீ இன்னும அதிகமான வணககத்தை நாடி, உனது ஐமபுலனகளையும அடககி ஆளவேணடும ஆசை, கோபம் இவைகளிலிருநது சமபவிககுந தீஙகுகளுககு உளளாகாம லிருககுமபடி நீ உனனைக காபபாறறிககொளள வேணடும. நீயே நேராக அதிகாரம நடத்தவேணடிய விஷயஙகளில் அவவாறு நடததியும, அமைசசா முதலான மறற அதிகாரிகள மூலமாக நடத்தவேணடியவைகளை அவாகள மூலமாக நடததியும, எலலாவகை உபாயஙகளினுலும உனது குடிகளைச சநதோஷபபடுத்தும வழியை எபபொழுதும் தேடிககொணடே யிருககவேணடும. அவவாறு செயது உனது கருவூலத்தையும ஆயுதசாலையையும வறறுமல வைத்துககொளளவேணடும தனது குடிகள சநதோஷமடைநது தனனிடத்தில அபிமானம வைககுமபடி ஒருவன் அரசாடசி செயதால அபபொழுதுதான அதைக கேடடு அவனது அன்பாகள, தேவாகள அமிருதபானம் பண்ணிக களித்தாறபோல களிபபாாகள ஆகையால மனத்தை அடககிககொணடு இவவுலகத்தையாளுந தொழிலே நீ கைப்பறறுவாய" என்முா.

இஙகு இவ்வணணம நடநததை யெலலாம பாாத்துககொணடிருநத இராமருடைய சினேகிதாகள தாஙகள அவரிடம வைத்திருநத அபிமானத்தால, விரைநதோடி இநதச் சநதோஷ சமாசாரத்தைக கௌசலயைககுத தெரி

கௌசலையின ஆனநதம

விததாாகள. இநத ஆனநததைதக கேட டவுடனே அநத உததமியும இவவணணம நலலசஙகதி தெரிவிததவாகளுககுப பொன னேயும பசுககளேயும அநேகவித இரத்தினஙகளேயும மிகு தியாகக கொடுததாள.

இராமா மறுபடியுந தநதையை வணஙகி அவரிடம விடைபெறறு இரதமேறி, ஜனஙகள கொணடாடத தமது மாளிகைககுச சென்றா அஙகிருநத அரசாகளும

சபைகலைதல

நகரததுக குடிகளும அனறு தசரதா சொனன சஙகதிகளேக கேட்டுக களிதது அவர் சொனன விஷயஙகள எலலாவறறையும ஆலோ சித்து, தஙகளுககுப பெரிய இலாபம கிடைததாக எண ணித தசரதரிடததில விடைபெறறுத தஙகள மனே களுககுசசென்று சீககிரமாகத் தஙகள மனோரதம கைகூ டுமபடி இஷ்டதேவதைகளுககுப பூசைசெயதாாகள

நான்காஞ் சருக்கம்:

தசரதருடைய கனவு.

இவ்வாறு சபை கலைநதபின்பு, தசரதமனனா மந திரிகளைத் தமது சமீபததில வைததுககொணடு, மறுபடி யும அவாகளோடு கலநது ஆலோசிதது, நாளேததினம புஷ்ய நக்ஷததிரமாகையால தமது அருமைத திருமக னுககுப படடாபிஷேகததைச் செயது முடிககிறதென்று நிச்சயஞ் செயதுகொணடார் பினனா, அவா, சபையை விட்டெழுந்து தமது அரண்மனைககுட் சென்று சுமநதி ரரைநோககி “நீஙகள சென்று மறுபடியும இராமனே அழைதது வாருங்கள” எனறாா. அவா கடடளேபபடி

இராமரைத் தசரதர் மறுபடி வரவழைத்தல்

சுமந்திரரும் இராமருடைய மாளிகைக்கு விரைவாகச் சென்று, தாம் வந்திருப்பதாக அங்கு வாயிலிலிருந்த ஆட்களைக்கொண்டு தெரிவித்தார். இதைக்கேட்டு மறுபடி சுமந்திரர் இவ்வளவு விரைவில் வந்தகாரணமென்னவென்று கொஞ்சம் சங்கித்து, இராமர் உடனே அவரை உட்புகுவித்து அவரைப்பார்த்து, "மறுபடி வந்தகாரணம் என்ன? எல்லாவற்றையும் விடாது சொல்லவேண்டும்" என்று கேட்டார். அதற்குச் சுமந்திரர் "உங்களை அழைத்து வரும்படி சக்கரவர்த்தி கட்டளையிட்டார், அதுதான் எனக்குத் தெரியும்" என்றுசொல்ல, அதைக் கேட்டவுடன், இராமர் மறுபடி தமது தந்தையைக்காண வெகுவேகமாக வந்தார். அவர் வந்ததை அறிந்து, தசரதர் வெகு அன்போடு சில சமாசாரங்கள் சொல்லுதற்காக அவரைத் தமது கிருகத்திற்குள் அழைத்துவரக் கட்டளையிட்டார்.

இராமர் தமது தகப்பனிருந்த வீட்டில் புகுந்ததும் அவரைக்கண்டு நமஸ்காரஞ் செய்யலானார். அவ்வாறு வணங்கும் தமது அருமை மகனைத் தசரதர் எடுத்துக் கட்டி யணைத்துக்கொண்டு அழகான ஆசனமொன்றில் அவரை இருத்தி, மறுபடி அவரை நோக்கிப் பின்வருமாறு சொல்லலானார் "ராம, நான் வெகு காலம் என் இஷ்டப் பிரகாரம் அநேகவித போகங்களை அனுபவித்து இப்பொழுது முதுமைப் பருவம் அடைந்துவிட்டேன். உன்னை நான் புத்திரனாக அடையும் மகாபாக்கியத்திற்காக, எவ்வளவோ அன்னதானம் சுவர்ணதானம் இவைகளோடு கூடிய யாகங்களைச் செய்தேன்.

விரைவாயப்பட்டஞ்சூட்டுங் காரணங் கூறல்

வேண்டுவோரது கருத்தை யெல்லாம் முற்றுவித்தேன். வேதங்களை அத்தியயனம் பண்ணினேன். வேண்டுமென்கிற சுகம் முழுவதும் நானனுபவித்தாயவிட்டது. தேவதைகள், ரிஷிகள், பிதிருக்

கள, அநதணாகள, ஆதமா இவாகளுககெல்லாம நான நிறைவேறறவேணடிய கடனகளை நிறைவேறறிவிடடேன. இனி, நான செயது முடிககவேணடிய காரியஙகளில ஒன றே ஒனறுதான் மிசசமிருககிறது, அதாவது உனககுப படடஞ் சூடடிவைகக வேணடியது எனபதே அது விஷய மாக நான் உனககுச சொலலப போகினறவைகளை நீ கேடடு அவவிதமாகவே நடககவேணடும. இனறைத தினம நமது குடிகளெலலாரும உனனை அரசனுக அடைய வேணடு மெனபதில தஙகளுககிருககிற ஆவலைத தெரி வித்துவிடடாாகள ஆகையால உனனை இளவரசனுகப படடாபிஷேகம செயயபபோகிறேன் அன்றியும, இன றிரவு நான வெகு பயஙகரமான சில கனவுகள கணடேன. மேலும, ஆகாசததிலிருநது இடியுடன கொளளிககடடை கள வெகு சததமிடடுககொணடு பூமியில விழுகினறன. எனது ஜனம நக்ஷததிரததில சூரியன, அஙகாரகன, இராகு என்ற இமமூனறு கிரகஙகளும பிரவேசிதது விட டனவாக ஜயோதிஷாகள சொலலுகிறாாகள. இவவித மான நிமிததஙகள தோனறின பெருமபானமையாய அர சனுககு மரணமுணடாகும, அலலது பெரிய ஆபதது ஏதாவது சமபவிககும எனபது நூறகொளகை ஆகை யால என மனம உறுதியாக இருககுமபோதே உனனை வெகு சீககிரமாகப படடாபிஷேகஞ செயது வைககவேண் டும். இனறைககு இருககிற எணணம நாளைககும இப படியேயிருககும எனறு சொலலமுடியாது இனறைககுப புனாவசு நக்ஷததிரம. நாளைப பூசம இபபூச நக்ஷததிரத் தைத் தான ஜ்யோதிஷா பட்டாபிஷேகஞ செயதுவைக கச் சிறநததாகக கூறுகின்றனா. என்மனம விரைகின்றது. நாளைககு உனககுப படடாபிஷேகமசெய்யவிருககிறேன

ஆகையால, நீ இன்றிரவு உனது பததினியுடன தருப்பைப படுக்கையில, ஒனறும புசிக்காமல உபவாச

மாக இருககவேணடும. உனனைச சுறறி உனது அனபா களும பநதுககளும உனனைப பாதுகாககவேணடும ஏனெனில, நலல காரியத்துககு எபபொழுதும விககினம எங கெனறு காததுககொணடிருககும. எனறைககுப பரதன அவன மாமன வீடடுககுப போனுனே அனறு முதல உன படடாபிஷேகததிறகுத் தகக காலம எனபது என்கருத்து பரதன மிக நலலவன எனபதில ஒருவித சநதேகமுமிலலை, அவன தமையனுககு அடஙகி நடககினறவன, தருமசிநதை யுளளவன, தயை தாக்ஷிணியமுடையவன, ஐமபுலனகளையும் அடககி யாளுபவன எபபடி யிருநதாலும மனிதாகளுடைய மனம ஒரே தன்மை யுடையதனறு பெரியவாகளுடைய மனமும ஒரு சமயததில பிறருடைய போதனையால மாறும, ஆசையாலதான நாளைததினமே உனது படடாபிஷேகததை நடததவேணடும எனறு நிசசயம பணணியிருககிறேன நலலது, நீ சீககிரமாகச சென்று நான சொனனபடி செயவாய" எனருா.

விரதமசெயய ஏவுதல

இராமரும, அபபடியே நடநதுகொளளச சித்தராயத தநதையை வணஙகி விடைபெறறுத தமது மாளிகைககுச சென்ருா அஙஙனம தமது மாளிகைககுச சென்றவுடன் அவா தமது தகபபனுா கடடளையைத தெரிவிததறகுத் தமது தாயாருடையஅநதபபுரததிறகுசசென்ருா இராமா, அஙகுப புகுநது பாாககுமபோது, தமது தாயாகிய கௌசலயை வெகு ஆசாரமாக வெணபடடு உடுததுககொணடு பூஜைமனைககுள தெயவத்தின முனபு மௌனததுடன இருநது தனது மகனுககு க்ஷேமமுணடாக வேணடுமெனறு வணஙகி வேணடிககொணடிருககக் கணடாா. இமமஙகளசசெயதியைக கேடடு, இவருககு முனனமே லக்ஷ்மணரும அஙகுத் தமது தாயான சுமிததிரையுடன் வநதிருநதார். சீதாதேவிககு அவளுடைய

தமது தாயைக காண இராமா அவளமாளிகைக குப போதல

புருஷனுககு நாளை வரபபோகிற படடாபிஷேக சமா சாரததைதத தெரிவிககக கௌசலயை சொலலியனுபபி யிருநதபடியால, அவளும அஙகுச சகிகளால அழைததது வரப்படடாள.

இராமா அஙகு வநத சமயமானது சுமிததிரை, லக்ஷ் மணா, சீதாதேவி இமமூவரும வணககததுடன பினனே நிறகக கௌசலயையானவள தனது கணகளை மூடிககொ ணடு வாயதிறவாது மனததுககுளளேயே ஜநாாததனக கடவுளைப புகழநது, நாளைத தனது மகன இராமனது பட டாபிஷேகம இடையூறிலலாமல நிறைவேற வேணடும என்று தியானிககுஞ சமயமாக இருநதது.

கௌசலயையின பூஜை

இவவாறு தியானஞ செயதுகொணடிருகக குங கௌசலயையை, இராமா நாடி வநது, அவள பாதஙகளை வணஙகி, அவள மனஙகளிகக, மதுர மான மொழியால, அவளை நோககி "அமமா, எனது பிதா, குடிகளை ரக்ஷிககவேண்டும என்று எனககுக கடடளை செயதிருககிறா. நாளை எனககுப படடாபிஷேகமாம. இனறிரவு நானுஞ சீதையும உபவாச மிருககவேணடு மெனறு, நமது குருககள, ரித்துவிக்குகள் இவாகள முன் னிலையில எனது பிதா சொன்னா. எனககுஞ சீதைக் கும் நாளைச் சுபத்துககாக நீஙகள எனன எனன மஙக ளங்களைச செயயவேணடுமோ அவறறையெலலாம் செய் யுங்கள" என்றா.

இதைக கௌசல்யை கேடடவுடன், இதுதான தானும வெகு நாளாக மனத்தில் வைத்திருநத வேணடுகோளா கையால் ஆனநதக்கடலில முழுகி, கணகளில ஆனநத பாஷபம ததுமப, தனது மகனைபபாாத்து "குழநதாய், நீ நீடூழிகாலம் வாழ்வாயாக. ஏதாவது இடையூறு இருபபினும அது நசித்துப்போகடடும. நீ எபபொழு தும என் பநதுக்களையும, சுமிததிரையின சுறறத்தாாகளை

கௌசலையயின வாழததது

யும சநதோஷபபடுததிவைப்பாயாக. நலல நாளில நலல நக்ஷத்திரததில உன்னைப பெறறேன. நீயும உன் தநதை மனமகளிகக நடநது வருகினறாய. புணடரீகாக்ஷருககு நான செயத பூஜை, எனது நோனபு இவைகளெலலாம வீண்போக விலலை, ஏனெனில, இக்ஷுவாகு வமசததின லக்ஷ்மி உனனை அடையப போகினறாளன்றோ" எனறாள.

இவவணணம தமது தாய சொலலி நினறவுடன, இராமா தமது அருகில கைகூப்பிககொணடு வெகு வணக கத்துடனும சநதோஷததுடனும நிறகும தமது தமபியா கிய லக்ஷ்மணரைப பாாததுப புனனகையுடன "லக்ஷ மணா, எனனுடன நீயும இநதப பூமியைப பரிபாலனம பண ணுவாய நீ யாா? எனது இரணடாவது ஆதமா. ஆகை யால இநதப பட்டமும உன்னை அடைநது விடடது. இநத இராசசியததை நீ அடைநது உனது இஷடபபடி சகல போகஙகளையும அனுபவிககலாம எனது பிராண னினமேலும இராசசியததின்மேலும நான ஆசை வைததி ருபபதெலலாம உனபொருடடு எனறு நிச்சயமாக எண ணுவாய" என்றுசொலலி, பினபு தமது தாயாரையும சுமித்திரையையும வணஙகி அவாகளிடம விடைபெறறு, சீதைககு விடைகொடுபபிதது அவளுடன் தமது மாளி கைககுத திருமபிவநதாா

ஐந்தாஞ்சருக்கம்:

வசிஷடர் இராமருடைய மனைக்குச் சென்று உபவாஸமிருக்கச் சொலலுதல்.

தசரதமனனா 'நாளைப படடாபிஷேகததுக்கு நீ சித்தமாக இரு' என்று இராமருககுச சொலலி விடை கொடுத்து அனுபபிவிடட பிறகு, வசிஷ்டமாமுனிவரை

வரவழைத்து, அவரைப் பார்த்து "தவத்தின் களஞ்சியமே, தாங்கள் சென்று காகுத்தனை, நாளை இந்த இராசசியத்தை இரக்ஷிக்கும் பாக்கியத்தை அடையும்பொருட்டும், புகழ்பெறும்பொருட்டும் இன்றிரவு உபவாஸம் இருக்கச் செய்யுங்கள்" என்றார். வேதவித்தான அந்த வசிஷ்டரும் 'அப்படியே' என்று சொல்லி, அரசரிடம் விடை பெற்று, சாஸ்திரப்பிரகாரம் உபவாஸம் முதலிய சடங்குகளை இராமருக்கு நடத்திவைக்கும்பொருட்டு, தாமே அவருடைய மாளிகைக்குச் சென்றார். மந்திரங்களை யுணர்ந்தவரும் விரதத்தை உறுதியுடன் செய்பவருமான வசிஷ்டர், அந்தணர்க்குரிய தேர்மீது ஏறி, இராமருடைய வெண்மேகத்தையொத்த மனையைச் சேர்ந்து, மூன்றுகட்டுக்களிலும் இரதத்துடனேயே சென்றார். அவர் வரவை அறிந்துகொண்ட இராமர், மரியாதைசெய்யும் பொருட்டு விரைந்து வெளிவந்து இரதசமீபத்தையடைந்து கைகொடுத்து அவரை இரதத்திலிருந்து இறங்கச் செய்தார். இராமரிடம் இவ்வளவு வணக்கம் விளங்கக் கண்ட அம்முனிவர் அவரைப்பார்த்துக் குசலப்ரசநஞ் செய்து தோத்திரத்தால் அவரை அகமகிழ்வித்து உள்ளங்களிக்க "உமது நற்குணத்தால் உமது தகப்பனார் வெகு ஆனந்தத்தை அடைந்திருக்கிறார். உமக்கு இளவரசுப்பட்டங் கட்டிவைக்கப்போகின்றார். இன்றிரவு நீர் சீதையுடன் உபவாஸம் இருக்கவேண்டும். நாளைக்காலையில் உமக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடக்கப்போகின்றது. யயாதி மகாராஜனுக்கு நகுஷர் எவ்வாறு முடிசூட்டினரோ அவ்வாறு தசரதர் உமக்கு முடிசூட்டப் போகின்றார்" என்றார்.

விரதத்தை நடத்திவைக்க இராமர் வீட்டுக்கு வசிஷ்டர் போதல்

பின்பு வசிஷ்டமாமுனிவர், விரதத்தை யுடைய இராமரைத் தமது பத்தினியாகிய சீதையுடன் உபவாஸமிருக்கச் செய்தார். அதன்மேல் வசிஷ்டமாமுனிவர்,

இராமா செயத மரியாதைகளைப பெறறுககொணடு அவருககு 'நில' எனறு விடைதநது அமமாளிகையினின் றுமபோயினா. இராமா அஙகுத தமது சிநேகிதாகளோடு சிறிதுநேரம மதுரமாகப பேசிககொண டிருநது அவாகளிடம மரியாதைபெறறு, அவாகளுககு அநுமதி கொடுத்துத தமது மாளிகைககுட் சென்றா. ஆடவாகளாலும் மகளிாகளாலும நிரமபியிருநத அநதக கிருகமானது, களிதத பறவைககூட்டஙகளையும் பூதத செநதாமரை மலாகளையுமுடைய தடாகமபோல விளஙகியது.

பட்டாபிஷேக விரதம

வசிஷ்டமாமுனிவா, இராமாமாளிகையை விட்டுப் புறபபட்டு, அயோத்திமாநகரததின தெருககளி லெல்லாம கூட்டம கூட்டமாகச சனஙகள களிததுககொண்டிருககக் கணடாா அநநகரததின நானகுபககஙகளிலும வெகு ஆனந் தததுடனகூடிய அலைகளையொதத ஜனககூட்டஙகளின உராயதலாலும மகிழசசியாலும இராஜமாாக்கததிலுணடாா குஞ சதததம சமுததிரத்தின முழககததை ஒததிருநதது. அததினததில அநநகரதது வீதிகளெலலாம நீாதெளிக்கப் பட்டும, நனறுக விளககபபட்டும, வாழை கமுகுமுதலியன நாட்டபபட்டும் விளஙகின. வீடுதோ றும துவசம கட்டபபட்டிருநதது. அந்நக ரததிலுள்ள புருஷாகள, பெணகள், குழநதைகள எலலா ரும இராமருடைய பட்டாபிஷேகத்தை விருமபினவாக ளாகி, சூரியோதயததை எதிாபாாததுககொணடிருநதார் கள, ஏனென்றால, அவாகளெலலாரும ஜனஙகளஅலஙகரித் துககொளவதறகுக காரணமான அநதப் பட்டாபிஷேக ததை ஒரு பெரிய உத்ஸவமாகக கருதினா்கள.

நகரததின அலங்காரம

இவவாறு நினற ஜனககூட்டத்தை விலககிககொண்டு வசிஷ்டமாமுனிவா, தசரதமனனருடைய மாளிகையை மெதுவாகச சோநதாா இமயகிரிபோல் விளஙகும அந்தத

திருமாளிகையில ஏறி, அஙகு இநதிரனபோல வீறறிருநத தசரதமனனரை வசிஷடா மறறெருரு பிருகஸபதிபோலக கணடாா. இவரைப பாாததவுடன தசரதா 'எலலாம சரி வர முடிநததா' எனறுகேடக, வசிஷடா தாம எலலாவற றையும ஒனறும விடாமல நிறைவேறறி வநததாகச சொன ஞா அபபொழுது அசசபையிலிருநதவாகள எலலா ரும தசரதருடன எழுநது அநதமகாமுனியை வணங கிஞாகள அரசரும தமது குருவினிடம விடைபெறறு அஙகு வநதிருநதவாகளுக கும விடைகொடுத்தனுபபிவிடடு, சிஙகம குகையுட புகு வதுபோலத் தமதுஅநதபபுரததினுள சென்ருா அழகிய பல மகளிரால நிறைநத இநதிரனுடைய அநதபபுரததை யொதத அநதபபுரததுககு அவா வநதது, நக்ஷததிரங களால நிறைநத ஆகாயததில சநதிரபகவான வநது தோனறினதுபோல இருநதது

தசரதா அநதப புரம புகுதல

ஆருஞ்சருக்கம்:
அயோத்தியையை அலங்கரித்தல்.

வசிஷடபகவான் சென்றபின இராமா ஸநானம பணணி, பரிசுததமான மனததையுடையவராய, தமது பத் தினியாகிய சீதாதேவியுடன ஸ்ரீமநநாராயணனை ஆரா திககப போய, தேவாகளை ஆராதிககுமபொழுது தலை யால பாத்திரத்தை வகிககவேணடுமெனறு வேததநிற கூறியிருபபதால அவிஸ வைததிருககும பாததிரததைத தலையால வகித்து, அததெயவததை உததேசிததது, கொழு ந்துவிடடெரியும ஹோமததீயில, சாஸதிரபபிரகாரம நெய யை எடுதது ஹோமம பண்ணிஞா. அவ வாறுசெயது மிசசமாய நினற அவிஸை, தமது நன்மையை வேணடிப புசிதது, ஸ்ரீமநநாரா யணனைத தியானமபணணிககொணடு, தாமும தமது மனை

அபிஷேகவிரதம

வியுமாகத தருபபசயனததில மௌனவிரதத்துடன ஐம் புலனகளையும அடககி ஸ்ரீமநநாராயணனுடைய கோயிலின் முனபாகப படுததுககொணடார.

பொழுதுவிடிய ஒருயாமம மிசசமாய நினற வேளை யில இராமா, எழுநதிருநது, தமது மாளிகைககுச் செய்ய வேணடிய சகல அலஙகாரஙகளையும செயவிததுக் காலை யில, பௌராணிகாகளும, ஸூதர்களும, மகதசேசத்து வைதாளிகாகளும, பாடகாகளும பாடின இனிய பாடடுக் களைக கேடடபின்பு, ஸநானம பணணி, பூாவ ஸநதயா தேவதையைத தியானிதது

ஜபம

வேறொனறையும மனததில நினையாது காயத்திரி ஜபத்தை முடிதது, சூரியமணடலததில வசிககும ஸ்ரீமநநாராயண மூாததியைத் துதிதது தலையால நமஸகரித்து, வெகு பரிசுத்தமான வெணபடடு உடுத்து அஙகிருநத பிராா மணாகளை ஸ்வஸதிவாசனம சொலலக் கேடடுககொண் டாா அவாகளால வெகு கமபீரமாகவும் கேடபதறகு இனி மையாகவும உசசரிககபபடட அம்மநதிரம வாத்தியத தின தொனியோடு சததிததுககொணடு அயோத்திமாநக ரம முழுவதும பரவிறறு. படடாபிஷேகததுககு முன்பு நடததவேணடிய நோனபை இராமா தமது மனைவி யாகிய சீதாபிராடடியுடன நடத்தி முடித்தார் என்று கேளவிபபடடு அபபடடணத்து ஜனஙகள எலலாரும ஆனநதமடைநதாாகள.

அநநகரத்தவரனைவரும பொழுதுவிடிந்தவுடன பட் டாபிஷேகத்தின் பொருட்டுப படடணத்தை அலங் கரிககத் தொடஙகினாாகள வெளுத்த மேகத்தையுடைய மலைசசிகரத்தை யொதத ஆலயஙகளிலும், நாறசநதி களிலும், வீதிகளிலும், யாகசாலைகளிலும, கோடடை மதில்களின்மேலே போாபுரி தறகாகக கடடப்பட டிருக்கும் நாறகால

நகரததை அலஙகரிததல.

மண்டபங்களிலும், பலவகைப் பண்டங்கள் நிறைந்து விளங்குகின்ற கடைத்தெருக்களிலும், செல்வ வீடுகளிலும், சபைகளிலும், உயர்ந்து நிற்கும் விருக்ஷங்களிலும் அந்நகரத்து ஜனங்கள் விசித்திரமான கொடிகளையும் பதாகைகளையும் கட்டினார்கள். நடர்களும் நர்த்தகர்களும் பாடகர்களும் ஆங்காங்கு ஆடிக்கொண்டும் மனோகரமாகப் பாடிக்கொண்டும் இருந்தார்கள். நாற்சந்திகளிலும், வீடுகளிலும் ஜனங்கள் ஒருத்தருக்கொருத்தர் இராமருடைய பட்டாபிஷேகத்தைப்பற்றி எப்பொழுதும் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள் வீட்டு வாயில்தோறும் கூட்டங் கூட்டமாகச் சேர்ந்து விளையாடிக்கொண்டிருக்குஞ் சிறுவர்களும் இராமபட்டாபிஷேகம் வந்துவிட்டது என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள் அச்சமயத்தில் அயோத்தியா நகரத்து ஜனங்கள் இராஜவீதிகளைப் புஷ்பங்களால் சிங்காரித்துத் தூபங்களால் எங்கு நின்றாலும் கமகம என்று வாஸிக்கும்படி செய்தார்கள், பட்டாபிஷேகச் சடங்குகள் முடிந்து இராமர் யானையின்மேலேறி ஊர்கோலம் வரும்போது இருட்டாய்விடும், அப்பொழுது அவருடைய திருமேனியை நன்றாகத் தரிசிக்கவேண்டுமே என்ற ஆவலினால் வீதிகள்தோறும் கிளைவிளக்குகளை அமைத்து வைத்தார்கள்.

இவ்வாறு நகரத்தை அலங்காரஞ்செய்த பின்பு, அந்நகரத்தார்கள், இராமருடைய பட்டாபிஷேகத்தை எப்பொழுதும் எதிர்பார்த்தவர்களாயிருந்துகொண்டு நாற்சந்திகளிலும் சபைகளிலும் கூட்டங் கூட்டமாகக் கூடி, தங்களுக்கு இனி அரசராக வரப்போகின்ற இராமருடைய குணங்களைப்பற்றிப் புகழ்ந்துபேச ஆரம்பித்தார்கள். "தசரதர் மிகப்பெரியவர், இராஜதர்மத்தை நன்றாயுணர்ந்தவர்; இக்ஷ்வாகு வம்சத்துக்குச் சிறப்பைத்தரநினைத்தார்: எப்படியெனில், தமக்கு வயதாய்விட்டதென்பதைத் தெரிந்துகொண்டு,

ஜனங்களின் ஆநந்தம்

தமது மூததகுமாரரை நமககு அரசராககச செயயப போ கின்ருர ரனரே ! உலகத்தவாகளின ஏற்றததாழவை யறிநத இராமா இனி நமககு அரசராகையால் நாம் எலலா ரும வெகு பாககியசாலிகள. இராமா கொஞசமேனும கருவமெனபதே இல்லாதவா ; நனருகக கற்றறிநதவா ; தருமசிநதையுளளவா ; சகோதராகளிடம அன்பு பொருந தியவா ; நமமையும தமமுடைய சகோதராகளைபபோல எணணுபவா ; இராம படடாபிஷேக பாககியததை நம மைக காணசசெயத குறறமறற தசரதமனனா வெகுகாலம வாழவேணடும" என்றிவவாருன பேசசுககள எபபுறததும நிகழ்நதன. படடாபிஷேக சமாசாரம எஙகும பரவி விடவே, பல கிராமஙகளிலிருநது ஜனஙகள அந்த உத் ஸவத்தைப பாாததுக களிகக வநதுசோநதாாகள இரா மரைபபறறிக கிராமஙகளிலிருநது வநத ஜனஙகளால அயோததிமாநகரம நிரமபியது. அசசனஙகளால் உணடா குஞ சததம, பருவகாலததில மிக அதிகமாக ஒலிககிற சமுததிரத்தின அலைசசததமோ என்று சநதேகிககத தகக தாய அபபடடணத்தில் முழஙகிறறு இநதிரனுடைய நகரததுககுச் சமானமான அபபடடணம, இவ்வணணம கிராமததாாகள, நகரததாாகள், மறறுமுளளவாகள எல் லோராலும நிறைநது, அவாகளுடைய கலகல சததத தால ஒலிததுககொணடு, திமிஙகிலம முதலிய ஜலஜநதுக களாற கலககபபடட சமுததிரமபோற காணப்படடது.

ஏழாஞ்சருக்கம் : கைகேயி இராமபட்டாபிஷேகத்தைக் கேட்டுக் களித்தல்.

கைகேயிக்கும அவள சுற்றததாாககும வேலைககாரி யாயும, தாயதகபபன்மார் இனனுரெனத் தெரியாதவளா யும, சிறுபிராயம முதல கைகேயியுடன் இருபபவளாயு

மிருககும மநதரையென்பவள், வெணமதியையொததமாளி கையின உபரிகையினமேல தறசெயலாக ஏறினள். அயோததிமாநகரததிலுள்ள இராசவீதிகளெல்லாம நனருக ஜலநதெளிககபபடடுப புஷ் பஙகளால அலஙகரிககபபெறறு விளஙகுவதை அவள அங கிருநதபடி கணடாள எஙகேபாரததாலும தெருககளெல லாம பதாகைகளாலும விலையுயாநத கொடிகளாலும விளங கிககொணடு நினறன நகரததுச சனஙகள ஸநானம பண ணிமாலைகளையும மோதகஙகளையும தடடில வைததுக கையி லேநதிககொணடும, வேதியாகள துதிகளை ஓதிககொணடும தெருவுதோறும நிறக, மநதரை பாாததாள. அன்று அவவூரிலுள்ள கோயிலகளெலலாம நனருயச சுணணம படிககப பெறறிருநதன எஙகும சகலவித வாததியஙகளும கோஷிததுககொணடு விளஙகின. எஙகே பாாததாலும எலலா ஜனஙகளும சநதோஷபபடடுககொண டிருநதாா கள. எலலாப பககஙகளிலிருநதும வேதகோஷம எழுநது கொணடே இருநதது யானைகளும குதிரைகளுஙகூட வெகு குதூகலததை அடைநதவைகளாகவும பசுமாடு களும எருதுகளும அஙகஙகுப பெரிய சததஙகள போடுகின றனவாகவும அனறு அயோத்திமாநகரில ஆனநதித்து நிறகக காணபபடடன. ஒவவொரு வீடடிலும அனறுண டான சநதோஷத்தை அஙகு மேலெடுககபபடட கொடி யானது நனருகக காடடிறறு

மநதரை.

இவவாறு விளஙகும அயோத்திமாநகரைபபாாதது, மநதரை வெகுவியபபடைநதாள. அதன்மேல அவள் தனது சமீபததில வெணபடடு உடுததுககொணடும தன் னைபபோல வெகுஆசசரியத்துடன் கணகளைவிழிததபடியே பாாததுககொணடும நினற மறறொருதாதி யைபபாாத்து, "அடி, அதோபாா! இராம ருடைய தாயாகிய கோசலையானவள வெகு

மநதரையின சநதேகம

ஆனநததுடன் எலலா ஜனங்களுககும பணததை வாரிக கொடுததுககொணடிருககின்ருளே ! அவள பணத்தை எபபொழுதும இறுகப பிடிபபவளாயிற்றே ! இன்று அவள் இபபடிச செயவதறகுக காரணம என்ன ? இன்று ஜனங்கள எலலாரும இவ்வளவு சநதோஷபபடடுககொணடிருககக காரணம என்னவோ ? இன்று வெகு சநதோஷமடைநத மகாராஜா என்னகாரியஞ் செய்யபபோகின்ருர ? சொலலு" என்று கேடடாள

இராம படடாபிஷேகததை மநதரை கேடடல

அநதத தாதி இதைககேடடு வெகுசந்தோஷததுடன இராமருககு நடககபபோகிற படடாபிஷேகததைப பறறி அககூனியிடம் பின்வருமாறு சொலலலாளுள்:—"புஷய நக்ஷததிரததில நமது அரசராகிய தசரதா, கோபததை வென்றிருககும இராமருககு இளவரசுப படடஞ் சூடடபபோகின்ருர" என்ருள

மநதரையின கடுஞ்சினம்.

இவவாறு அவள் சொன்னதைக கேடடுக கூனி, பொருமையடைநது, கைலாசமபோல உயாநது கிறகும் அமமேன்மாடததிலிருநது வெகுவிரைவாயக கீழே இறங கினுள அதன்பின்பு, கொடிய எணணமுடைய அவள, தன்னைக கோபத்தீ முறறிலுஞ் சூழநதபடியால, படுததுக கொணடிருந்த கைகேயியினது முன்பாக நின்று, அவளைப பாாதது "புத்தியறறவரே, எழுநதிரும, உமககு வரப போகிற அபாயம இன்னதென்றுதெரியாமல என இபபடிப படுத்திருககிறீர. பெரிய தான துககம உமமைச சூழநததாக அறி கின்றிலீர. இது தெரியாமல், ஏதோ அதிருஷ்டம வநத தென்று நீா களிததுககொண் டிருககிறீா. உம்முடைய அதிருஷடம, கோடைககாலத்து வெள்ளமபோல நிலையில லாதது" என்ருள மகாபாவியான கூனியானவள கடுஞ் சினததுடன் இபபடிச சொன்னதைக கைகேயி கேட

டுத துயரமடைந்து அவளை நோககி "மநதரே, எனன வநதுவிடடது? இபபொழுது உனமுகம வெகுவாயவாடித் துககமடைநதிருபபதாகக காணபபடுகினறதே" என்றாள்.

இதை மநதரை கேடடதும, பேசுவதில வெகு சமாததை யாகையால, கைகேயியினுடைய க்ஷேமததை உத்தேசிததும அவளமனததை இராமரிடம வெறுபபடையச செயயுமபொருடடும வெகு விசனத்துடனும் கோபத்துடனும கைகேயிககுத துயருணடாகுமாறு அவளைப் பாரத்து "அம்மா, தீராததறகரிய பெரிய நாசம உஙகளுககு வநதுவிடடது. தசரதா தமது புதலவராகிய இராமருககு இளவரசுப படடஙகூடடபபோகினறார். இதைககேடட வுடன், நான, மிகக துககததை அடைநதவளாயப பயககடலிலமுழுகி, நானகு பககஙகளிலுந தீபபடடு எரிகிறவள போல் துயரடைநது, உஙகள க்ஷேமததை நாடி, உஙகளிடம வநதிருககின்றேன. உஙகளுககு நேரிடட கஷ்டததைப பாரத்து எனககு அதிக துககம உண்டாகினறது. நீஙகள மேன்மேலும க்ஷேமமாக விளஙகினால எனககும மேனமேலும் க்ஷேமம எனபது திணணம நீஙகளோ இராஜகுலததிற பிறநது அரசாககுப படடமகிஷியாகவும இருககினறீாகள; இபபடியிருநதும இராஜதருமத்தின கொடுமையை நீஙகள் உணரவிலலை? உஙகள நாயகா பேசுவதெலலாம வெளிககு வெகு தாமமாகததான காணபபடும; உள்ளே தீமையையே கொணடிருககும. அவருடைய பேசசின இனிமை கழுததுககுமேலேதான. அவாசெயயுநதொழிலோ கொடியது இவவளவு தூரம அவா உஙகளை மோசம பணணியும், உஙகள்து நல்ல எணணததால நீஙகளமடடும அவரைக குறறமறற தொழிலினரென்றே எணணுகிறீாகள. அவா வீண்பேச்சுககளை உஙகளிடம வெகு மதுரமாகச சொலலி விடடு, இபபொழுது கௌசலயைககுச செலவத்தைக

மநதரையின தூபபோதனை.

கொடுக்கப் போகின்ருர் துஷ்டரான தசரதர், 'பரதர் இருந்தால் பட்டாபிஷேகத்திற்கு ஏதாவது இடையூறு உண்டாகும்' என்று அஞ்சி, அவரை மெதுவாக மாமன் வீட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டு அந்தப் பயத்தை விலக்கிக்கொண்டு, இராமருக்குப் பட்டாபிஷேகம் பண்ணிவைக்கப்போகினருர். நீங்கள் ஒன்றுந் தெரியாமல், நன்மையைச் செய்ய வேண்டும் என்று கருதி, விஷத்தை மறைத்து வைத்திருக்கும் பாம்பை மடியில் வைத்து வளர்ப்பதுபோல, கணவன் என்று பேர்பூண்ட பகையை மடியில் வைத்து இரட்சித்து வந்தீர்கள். சர்ப்பத்தையேனும், அல்லது ஒரு பகையையேனும் உபேக்ஷித்தால் அஃது எவ்வாறு செய்யுமோ, அவ்வாறு தசரதர் உம்மையும் உமது குமாரரையும் செய்திட்டார் அவர் பெரும் பாவி; பொய்யர். இராமரை எப்பொழுது சுகத்தைப் பெறும்படி இந்த நாட்டுக்கு அரசராகப் பண்ணுகிருரோ, அப்பொழுதே நீங்கள் புத்திரர் மித்திரர் முதலியவர்களோடுங் கெட்டழிந்தீர்கள். ஆகையால், இதுதான் சமயம், காலத்திற்குத் தக்க மதியுடையவரே, இப்பொழுதே நீங்கள் உங்களுக்கு வேண்டிய நன்மையைத் தேடிக்கொள்ளவேண்டும் உங்களையும், உங்கள் குமாரரையும், உங்களை அடுத்திருக்கும் என்னையும் காப்பாற்றவேண்டும்" என்ருள்

மந்தரை இவ்வாறு சொன்னதைக் கைகேயி கேட்டு, சரத்கால சந்திரன்போல ஆனந்தக்குறிப்போடு தனது முகம் விளங்க, தான் படுத்திருந்த படுக்கையை விட்டு எழுந்திருந்து, வெகு சந்தோஷத்தைத் தான் அடைந்தபடியால் விலையுயர்ந்த அழகியதோர் ஆபரணத்தை எடுத்து, வெகு ஆனந்தத்தோடு அவளுக்குக் கொடுத்தாள். அதன்பின்னர், அம்மாதுசிரோமணி வெகு களிப்புடன் மந்தரையைப் பார்த்து "மந்தரே, நீ இன்று சொன்ன சமாசாரம் கேட்க வெகு ஆனந்தமாக இருக்கிறது. இந்தச் சந்தோஷ சமா

இராம படடாபிஷேகததைக கேடடுக கைகேயி சநதோஷமடைதல

சாரததைச சொன்ன உனககு நான் என்ன வெகுமதி செயவேன? எனககு இராமன என்றும பரதன என்றும வித தியாசம ஒருபொழுதும கிடையாது. ஆகையால, இராமனுககுப படடாபி ஷேகம ஆகபபோகிறது என்று வெகு சநதோஷபபடு கிறேன. இராமனுடைய படடாபிஷேகம என்னும சமா சாரததைவிட உன்னால சொலலத தகக அதிக சிலாக கியமான சமாசாரம வேறொன்றும இலலை இவவாறு எலலாவறறினும சிறநத ஆனநதமான செயதியை நீ முதலமுதல என்னிடம சொன்னாயாகையால நீ என்ன கேடடாலும நான கொடுககச சித்தமாக இருககிறேன. என்ன வேணடுமோ அதைக கேடபாய" என்றாள.

எட்டாஞ் சருக்கம்:

இராமருக்குப் பட்டாபிஷேகங் கூடாதென்று மந்தரை கைகேயியினிடங் கூறுதல.

மநதரை, இவவாறு கைகேயி சொன்னதைக கேடடு, அதிக வெறுபபுககொணடு, அவள தனககு வெகுமதி யாககொடுதத அணியை வீசி எறிநது, வெகு துககததுட னும கோபததுடனும அவளை நோககி, "நீஙகள மடமை யால சமய மலலாத சமயததிற சநதோஷங கொணடிருக கின்றீாகள. உஙகளைத துககககடலின நடு வில இருபபவாகளாக நீஙகள அறிநது கொள்ளவிலலை துககம என்னை வறடடிக கொணடிருநதபோதிலும உஙகள பேதைமையைக கணடு மனததினால நகைககவேணடியிருககிறது பெரிய விசனம

மநதரை மூடடிய தீ

வநதிருககையில, நீஙகள் துக்கபபடவேணடியிருககச சந தோஷபபடுகினறீாகளே! உஙகளைக கணடு நான் இப பொழுது துக்கபபடவேணடியிருககிறது புததியை யுடைய எவளதான் யமனையொதத சககளததிகுமார னுடைய க்ஷேமததை மெசசுவள? இராசசியததில உரிமை யுளள பரதரைக கண்டு 'நமக்கு இராசசியம கிடைக் குமோ மாட்டாதோ' எனறு அஞசும இராமருடைய அசசததிறகு நான அஞசுகினறேன ஏனெனில, பயப படுபவரிடததினினறும பயம உணடாகு மனறோ? லக்ஷ் மண சததுருககனாகளுககும இராசசியததிற சமபந்த மிருபபினும, அவாகளிடததில இராமருககு அசசம் இலலை ஏனெனில, லக்ஷமணா எபபொழுதும இராம ரிடம அதிக அனபும ஆதரமும வைததிருககினறா. இராமரிடம லக்ஷமணா அனபுவைநதிருபபதுபோல், சததுருககனா பரதரிடம் அனபு வைநதிருககினறா. லக்ஷமணா சத்துருககனா இவவிருவரும இராமரையும பரதரையுஞ சோநதவாகளாகையால அவாகள இராசசி யததை விருமபமாட்டாாகள். அனறியும, பிறபபினலும் மறறைஇருவரைவிடப பரதரேபெரியவா, ஆகையாலஅரச முறை இவரையே மறறை இருவரினும் கிட்டியிருக்கின றது. மறறை இருவாககும இவரினும அவவரசமுறை தூர மாயிருககினறது. கலவிபபயிறசியுளளவராயும அரச நீதி யில மிகப பழகியவராயும காலததிறகுத் தககபடி நடபப வராயு மிருககும இராமருடைய பயததால, உஙகளுடைய புத்திரரான பரதரைச சிநதிதது நான நடுஙகுகினறேன். கௌசலயைககுப பாககியம் பிறநதுவிட்டது, நாளைத் தினம புஷ்ய நக்ஷத்திரத்தில அவளுடைய குமாரரான இராமருககு, அநதணாகள சோநது பட்டாபிஷேகம பண ணிவைககபபோகினறாகள. கௌசலயை வெகுசநதோஷ மடைந்து 'அரசருடைய தாயாா' எனற பட்டம பெறறு, தனது சத்துருககளை யெலலாம தனகீழ அடககிக

கொணடு விளஙகபபோகினறுள. நீஙகள கைகளைக கூப பிககொணடு அவளமுனனா அடிமைபோல நிறகபபோகி னறீாகள நீஙகள எஙகளுடன வேலைககாரியைபபோற கௌசலயைமுன நிறக, உஙகள குமாரரான பரதரும இராமரிடம கைகட்டி வேலைககாரனபோல நிறகபபோ கினறுா. இராமருடைய மனைவியும அவள தாதிமாா களும களிததுககொணடு அதிகாரம பணணுவாாகள. பர தா வேலைககாரனபோல நிறக அதைபபாாதது உஙகள் மருமகளும அவள தாதிமாாகளும கணணீா ததுமப நிற பாாகள" எனறுள.

இவவாறு மிகவும அனபறறவணணமாக மநதரை சொலலுவதைக கேட்டுக கைகேயி, இராமருடைய சிலாக கியமான குணஙகளை எடுதது அவளமுனனா வருணிததுச சொலல ஆரமபிததாள. "இராமன வெகு தருமசிநதை யுளளவன. பெரியவாகளிடம பழகி அவாகளால நலல வழிககுக கொணடுவரபபடடவன, செயநநனறி அறிபவன, சததியசநதன, நனனடககையுளளவன, இராமன மூதத குமா ரனுகையால அரசநீதிபபடி படடததுககுத் தககவன். அவன தனது தமபிமாாகளையும வேலைக் காராகளையும வெகுகாலம தகப்பனுரைபபோல ரக்ஷிப பான். இபபடியிருககக கூனியாகிய நீ, அவனுடைய படடாபிஷேகத்துககாக ஏன் துககபபடவேணடும? இரா மன இராசசியம ஆணட நூறு வருஷஙகளுககு அபபால அவனிட மிருநது எனது உத்தமகுமாரனுன பரதன், தலை முறை தலைமுறையாக வநத இநதப படடத்தைப பெறு வான். இநதச சமயம நாமெலலாருஞ சநதோஷபபட வேணடியிருககக, மநதரே, நீமடடும ஏன இவவணணம தவிககினறுய? எனககு இராமன பரதனைவிடப பிரிய மானவன். இராமன,கௌசலயையிடம எவவளவு அனபும

கைகேயி மநதரையைக கணடிததல

ஆதாரமுமாக இருககின்ருனே, அதனினும மேலாகவே என்னிடததில இருககினருன இராமனுககு இராசசியம கிடைத்ததெனருல, அது பரதனுககுக கிடைததாற போலத்தான ; ஏனெனில, இராமன, தனது தமபிகளேத தன்னேபபோலப் பாவிததிருககினருனே யலலது வேறிலலே" எனருள.

மநதரை மூட்டிய பெருநதீ

இவவாறு கைகேயிசொலல, அதைககேட்ட மநதரை, வெகு துககமடைநது, உஷ்ணமாகப பெருமூசசெறிநது, அவளேப பாாத்து, "பயனறிநது தொழில செயயாததனுல, சோகததாலும விசனத்தாலும நிறைநத துககககடலில நீஙகள இப்பொழுது முழுகிவிட்டீாகள ஆனுல, அது உஙகளுககுத் தெரியவிலலே இபபொழுது இராமா பட்டததுககு வரப போகினருா. அவருககுபபின அவாமகன. இராமா பட்டத்துககு வநதுவிட்டாராளுல உஙகள புததிரா பட்டத்துககு வருவதிலிருநது விலககபபட்டவராவாா கோபம மட்டும உஙகளுககு அதிகமே ஒழிய, 'ஓா அரசனுடைய ஒவவொரு குமாரரும பட்டத்துககு வரவேணடியவா' என்று நீஙகள கொளளும அபிபபிராயம சரியானதன்று என்று உஙகளுககுப புலபபட விலலேயே! எலலாக குமாராகளும பட்டததுககு வருவாாகளாளுற பின்னா அவாகளுக்குட சணடையுணடாகி நியாயம மிகக கெட்டு விடுமனறே? அரசாகள தஙகள இராசசியததைதத தஙகள் மூத்தகுமாரனிடம கொடுபபதும, அலலது அவனே விட நலலவராயிருக்கும ஏனேயோரிடத்துக கொடுபபதும அதனுலேதான். புத்திரவாத்ஸலய முடையீா, உஙகள புதலவா, பட்டத்தை அடையாவிடில அநாதராயச் சுகமறறுப போயவிடுவார். இநத விஷயத்தைககுறிதது முனனதாக உஙகளிடம் தெரிவிகக நான் இவ்வளவு சிரமப பட்டு வநதேன். என்னுடைய உடகருத்தை நீஙகள அறியவே இலலே. உஙகளுடைய சக்களத்திககு வரபபோகிற

க்ஷேமத்தை உததேசிதது நீஙகள எனககு வெகுமதி அளிக
கினறீாகள! இராமா, இராசசியத்தைப பெறறுககொணட
பிறகு பயமிலலாமல தாம அரசாளும பொருடடுப பர
தரை வேறு தேசததுககாவது, அலலது வேறு லோகததுக
காவது நிசசயமாக ஓடடிவிடபபோகினறாா பரதரோ
இளமபருவமுடையவா நீஙகளே இபபொழுது அவரை
மாமன் வீடடுககு அனுபபி யிருககிறீாகள அசையாப
பொருள கூட நமககுச சமீபததில எபபொழுதும இருககு
மானால அதனிடததில நமககு அனபு உணடாகின
றது பரதா இபபொழுது அரசாசமீபத்திலு மிலலை. சத்
துருககனரும பரதருடன போயவிடடாா. இலக்ஷமணா
இராமரிடதது இருபபதுபோற சததுருககனா பரதரிடத
திருககின்றாா. 'ஒரு காடடாள, வெடடததகக ஒரு மரத
தைப பழககததாலுணடாகிய நடபால வெடடுதலாகிற
அநத ஆபததினினறு விடுவிகக விருமபி, அதைசசுறறி
முடபுதாபோடடு அதைக காபபாறறினன' எனறு ஒரு
கதையுஞ சொலலுகிறாாகளனறோ? இராமரை லக்ஷமணா
பாதுகாதது வருகிறாா லக்ஷமணரும இராமரைப பாது
காத்து வருகிறார். இவவிருவருடைய நேசமும அசுவினி
தேவதைகளுடைய நேசம போன்றது என்பது உலகம
முழுதும தெரிநத விஷயம. ஆகையால, இராமா லக்ஷமண
ருககு ஒரு நாளும தீஙகு செயயப போகிறதே இலலை.
இராமா பரதருககுத தீஙகு செயவாா எனபதில சநதே
கமேயிலலை. ஆகையால, கேகயராஜனவீடடிலிருநதபடியே
உஙகளுடைய குமாரராகிய பரதா காடடுககு ஓடி
விடுதல நல்லவழி; இதுதான் எனககு நலலதாகத்
தோனறுகிறது; உஙகளுககும க்ஷேமம. அபபடி இலலா
மல, பரதா நலலவழியில தமது முன்னோாகளுடைய
அரசை அடைவதாக இருநதால அது உங்களுடைய
பநதுககளுககும நன்மையைத் தரும. இராமருககுச சுபாவ
சத்துருவாயும், இன்பத்தையே அடையததககவராயு

மிருககும பரதா, பொருளை இழநதபிறகு, பொருளையுடைய இராமரிடம எவவாறு வாழபபோகினறுா? காடடில ஒரு சிஙகத்தால பினதொடாநதோடி அவமானபபடுத்தபபடும யானைபோல இராமரால அவமானபபடுததபபடும பரதரை நீஙகளதாம இரடசிககவேணடும. நீஙகள உஙகளுடைய அழகினுலுணடான கருவததால கௌசலையை இதறகுமுன அவமானஞசெயதிருககிறீாகள அவள மடடும நலல பதவிககு வநதுவிடடால உஙகளை என அவமானஞ செயயமாடடாள்? இராமா அநேக சமுத்திரஙகளாலும மலைகளாலும நகரஙகளாலும நிறைநத இநத இராசசியததை அடைநதுவிடடால, நீஙகளும உஙகள குமாரராகிய பரதரும மிகவும இழிவான வெகுவித அவமானஙகளை அடையபபோகினறீாகள என்பது நிசசயம. இராமா இராசசியத்தைக கைபபறறினுல பரதா அழிநது போனுா என்பது திணணம ஆகையால, நீஙகள இபபொழுது தீாககாலோசனை பணணிப பாருஙகள. உஙகள் குமாரரை உடனே முடிசூடடிவைகக வழி தேடுஙகள. உஙகள சத்துருவைக காடடுககனுபபும உபாயத்தை ஆலோசியுஙகள" என்று வறபுறுததிக கூறினுள.

ஒன்பதாஞ் சருக்கம்:
கைகேயி இராமரைக் காட்டுக்கு ஓட்ட நிச்சயித்தல.

இவவாறு மநதரைசொலலைக கேடடவுடன, கைகேயி, தனககு வநத கோபததால முகம துடிதுடிகக வெகு உஷ்ணமாகப பெருமூசசுவிடடு, மந்தரையைப பாாதது, "இன்றைததினமே இராமனை இவ்விடத்திலிருநது சீககிரமாகக காடடுககு நான அனுபபிவிடுகிறேன. எனது புததிரனை

கைகேயி மநதரையின வசமாகுதல

பரதனுககே இளவரசுபபட்டம இதோ சூட்டி வைககின் றேன. எவ்வித உபாயத்தால இவவிரணடையும் எளிதிற செயது முடிககலாம? இராமன ஒருபொழுதும இராசசி யத்தை அடையககூடாது; பரதனே அடையவேணடும். ஆலோசிததுபபாா" எனறாள.

இபபடிக கைகேயி சொலல மநதரையானவள, எப பொழுதும இராமருககு வரும க்ஷேமததைப பொறுதவ ளாகையாலும, கொடிய பாவியாகையாலும, கைகேயியைப பாாத்துப பினவருமாறு சொலலலானள :—"கைகேயி, நான சொலலுவதைக கேளுஙகள. எவவாறு செயதால உஙகள குமாரரான பரதா பட்டததுககு வருவாரோ, அநதவழி எனககு நனறுகத் தெரியும அது உஙகளுககுத் தெரியத் தான இலலையா? அலலது, தெரிநதும மறைககினறீாகளா? அலலது, நமது க்ஷேமததைக கருதும இவள வாயிலிருநது கேட்போம என்று வாயை மூடிககொணடிருககிறீாகளா? ஏனெனில, இநதச சமாசாரத்தை நீஙகளே எனனிடஞ சொலலி யிருககினறீாகள. நலலது, நான் இபபொ ழுது அநத வழியைச சொலலுகிறேன, கேளுஙகள. கேட்டதனமேல நனறாக ஆலோசிததுபபாருஙகள" என றாள. இபபடி மநதரை சொன்னதைக கேட்டவுடன கை கேயி, தான படுத்திருநத படுககையிலிருநது கொஞசம் எழுநதிருநது மநதரையைப பாாதது, "உபாயததைச் சொலலு. எவ்வணணஞ செயதால இராசசியததைப பரதனே அடைநது இராமன அடையாமலிருபபானே அதைசசொலலககடவை" என்று கேட்க, அதறகு அநதத் துஷ்ட மநதரையும் இராமருடைய பாககியததைச சகியாத வளாயப பின வருமாறு சொலலலானாள:—"முறகாலத் தில தேவாகளுககும அசுராகளுககும ஒரு யுத்தம நடநத போது அதில தேவேநதிரனுககுச சகாயம பணண உஙக

மநதரை உபாயம கூறல

ளுடைய நாயகராகிய தசரதர், ராஜரிஷிகளுடன் உங்
களையும அழைததுககொணடு சென்றார. தெனதிசையி
லுளளதாகிய தணடகாரணியததில வைஜயநதம என்று
ஒரு படடணம இருககின்றது அஙகுத திமித்துவசன்
என்று பெயாபெறற ஓா அசுரன் இருநதான். அவனைச்
சமபரன என்றும சொலலுவாாகள. நூறுவித மாயை
களைக கறறறிநத அசுரனுகிய அவன அஙகு அரசாணடு
வநதான். அவன, எநதத் தேவா முன்னும தோலவி
அடையாமல, வெகு உககிரமாகத் தேவேநதிரன் முன்
நின்று போாபுரிநது வநதான அந்த யுத்தம நடக்கும்
போது, இராத்திரிகாலநதோறும் அரககாகள, தூஙகிக
கொணடிருககும புணபடடவாகளை வலியுடன வநது
வெடடி வதைசெயவது வழககமாக இருநதது. அந்தத்
திமித்துவசனுடன தசரதா பெருமபோா புரிநதார். அதில
அவா விரணபபடடு மூாசசை அடைநதிருககுமபொழுது
அவரை நீஙகள போாககளததிலிருநது எடுததுபபோய்
ரக்ஷிததீாகள அவா, மூாசசை தெளிநததும கண விழித்
துபபாாதது, தமமைக காபபாறறினதறகாகச் சநதோஷ
மடைநது, உஙகளுககு இரணடு வரஙகள வேணடிக்
கொளள விடை கொடுததாா. "அவைகளை எனககு
வேணடிய பொழுது நான கேடடுககொளளுகிறேன"
என்றும "அபபொழுது நிசசயமாகக கொடுககவேண
டும்" என்றும நீஙகள வேண்டிககொணடீாகள "அப்
படியே ஆககககடவது" என்று உஙகள நாயகர் உங
களுககு வாககளிததாா. இநதச சங்கதியை எனககு
நீஙகளே முன்னர்ச சொலலியிருககினறீாகள. நீஙகள்
சொலலித்தான் இநத விஷயம எனககுத் தெரிநதது.
நான், உஙகளிடம வைததிருககிற அபிமானததால இதை
மறவாமலிருநதேன இதுதான சமயம. இபபொழுது
நீஙகள அநத இரணடு வரஙகளையும் உஙகள கணவரிட
மிருநது பெறறுககொளளுஙகள. இராமருடைய பட்டா

பிஷேகத்துககாக வநதுகொணடிருககின்ற எலலாப பொருளகளையும நிறுததி, 'இராமா பதினனகுவருஷம காட டிறகுபபோய வசிககவேணடும' என்று ஒருவரங கேளுங கள. 'பரதருககுப பட்டாபிஷேகஞ செயது வைகக வேணடும' என்று மறறொருவரம கேளுங்கள இராமா, பதினான்கு வருஷகாலம ஊரில இலலாமல் அரணணியம போயவிடுவாரேயானால, ஜனஙகள பரதரிடம பறறுளள வாகளாயவிடுவாாகள. அதன பினனாப பரதரை இநத இராசசியத்திலிருநது ஒருவராலும அசைகக முடியாது. நீஙகள் அசுவபதியின் மகளலலவீரோ? உஙகளுககு உபாயந தெரியாதா? இபபொழுதே நீஙகள தரித்துக கொணடிருககும ஆடையாபரணஙகளைக களைந தெறிநது அழுககுத துணியைக கட்டிககொணடு 'கோபகிருகம' என்ற இடததிற சென்று வெறுநதரையிற படுததுககொளளுஙகள. உஙகள நாயகா உஙகளை நாடிவநதால அவரை முகமெடுததுப பாாககவேணடாம அவருடன் பேசவும வேணடாம. அவரைக கணடால துககததை அதிகமாககொணடு அழுஙகள அவா உஙகளிடம அதிக அபிமானம வைததிருககின்றாரெனபது நிசசயம; சநதேகமிலலை. உஙகள நிமித்தம அரசா அககினிபபிரவேசஞ செயயவேணடுமெனறாலும, அபபடியே செயவாா. உஙகளுககு அவா ஒருபொழுதும கோபம வர நடநது கொளளாா. நீஙகள கோபித்துககொணடால அவா சகிககவும மாட்டாா. உஙகளமேல அவா அதிக நேசம வைததிருககின்றபடியால உஙகளுககாகப பிராணனையும விட்டுவிடுவாா. அஙஙனமாக அவா உஙகளுடைய சொலலையோ தட்டபபோகின்றாா? ஆகையால இதுவரையில இருநததுபோல மடபபதன்மை யுடையீாகளாக இராமல் உஙகளுடைய சௌபாககியததைபபறறி ஆலோசித்துபபாருஙகள உஙகளுடைய கோபத்தை மாறற அரசா ஒருகால அநேகவித இரத்தினஙகளையும முத்

துக்களையும் சுவாணங்களையும் வாரிவாரிக் கொடுக்கலாம். அவைகளமேல ஆசையென்பதை நீங்கள் வைக்கக்கூடாது. தேவர்களுக்கும அசுரர்களுக்கும யுத்தம் உண டான காலத்தில அரசா உங்களுக்குக் கொடுத்திருக்கும அந்த இரண்டு வரங்களைமட்டும நினைவு மூட்டுங்கள். அதனால உங்களது எண்ணம முடிந்துவிடும். அவா உங்களைத் தரையிலிருந்து தூக்கி, நல்வார்த்தை சொல்லித் தேற்றி 'நீகேட்கும வரங்களைக் கொடுக்கிறேன்' என்று சொல்லுவராயின் அப்பொழுது, 'இராமா பதினனகு வருஷம காட்டிறகுச செல்லவேண்டும,' 'பரதர் அரசராக இருந்து இந்தப பூமியை ஆளவேண்டும்' என்று உங்களுடைய இரண்டு வரங்களையும கேட்டுக்கொள்ளுங்கள். இவ்வண்ணம நீங்கள் கேட்டுக்கொண்டால் உங்களுடைய குமாரருக்கு எல்லாவித நனமைகளும உண்டாயவிடும. இராமா பதினனகு வருஷகாலம வனத்தில வசித்தால, பரதா, சினேகிதாகளுடன்வேரூன்றியவராய, பகைஒழிந்து மூலபலத்தையும தமது அதீனமாக்கி, இராமா காட்டிலிருந்து வந்த பினனரும ஆட்சியை வகிப்பா அன்றியும, மக்கட்கு ராமா அராமராயவிடுவா. இதுதான் சமயம். ஆகையால் நீங்கள், இந்த நிமிஷமே அச்சமின்றி, இராமருடைய பட்டாபிஷேகத்தை நிறுத்தும ஏற்பாடுகளைப பண்ணுங்கள்" என்றுள

இவ்விதமாகத் தீமையை நன்மையென்று போதித்த மந்தரையின் சொல்லைக் கேட்டு, கைகேயி, வெகு சந்தோஷமும் ஆச்சரியமு மடைந்து, தப்பானவழியிற செல்லும ஒரு பெணகுதிரையைப போன்று தப்பான வழியிற செல்பவளாய, மந்தரையைப பாாத்து, "கூனி, நீ இவவளவு சாமர்த்தியமுள்ளவள என்பது இதுவரையில எனக்குத் தெரியாது. இவ்வளவுதூரம என் க்ஷேமத்தை நீ

கைகேயி புத்தி முறறிலுங் கெடுதல.

எண்ணியிருப்பதும எனககுத தெரியாது. இவவுலகததி லுள்ள கூனிகளில புததியால நிசசயிததறியவலல உத் தமமான கூனி நீதான். எனது காரியததில நீ ஒருததி தான் எப்பொழுதும நனமையையே தேடிககொணடு இடைவிடாது கவலை கொணடவளாக இருக கின்ருய. நீ சொலலாவிடின இவவிஷயம என்னல அறியமுடியாது உலகததில வெகு கெடடகுணமுளளவாகளாகவும அவ லக்ஷணங்கள பொருநதியவாகளாகவும பல கொடிய கூனிகள இருககின்ருாகள. நீயோ, வெகு அழகுளள ஒரு தாமரை காறறுல ஒரு பககம வளைநது நிறபதுபோல, உனது கூனுல அழகியவளாக விளஙகுகின்ருய உனது மாாபு, தோளுடன் பகைகொணடு உயாநதிருககின்றது. கொபபூழையுடைய வயிறு, உனது மாாபின உயாசசியைப பாாதது வெடகங கொணடதுபோல, இளைததிருககின றது. உனது முகம, பூாண சநதிரனபோல எவவளவு பிரகாசமாக இருககினறது! முழஙதாளோ மிகவும அழ குடன் விளஙகுகினறது. இரணடு காலகளும நீணடிருக கினறன. நீ, வெணபடடாடையை அணிநது, அழகாக என்முன்னே நடகக நான் பாாககும்போதெலலாம ஒரு சிலாககியமான இராஜ ஹமஸப பேடு போனறு தோனறுகின்ருய். நீ, அசுராககுத் தலைவனுன சமபராசு ரனைவிட அதிகமாயை வலலாய தேரினது கோணம போல உயாநது தோன்றும இககூன, புததிகளையும அரசவித்தைகளையும மாயைகளையும அடககிககொணடி ருககின்றது. இராமன் காடடிறகுபபோகப பரதன பட்டமடைநதவுடன், நான, ஆணிபபொன்னுறசெயத மாலையை உன் கூனிற சூடடுகின்றேன். என்னுடைய காரியம கை கூடினதும, களிபபோடு உனது கூனுககு நான் சநதனம பூசுகினறேன். உனது முகததுககு அழகிய குறறமறற பொற்றிலகத்தையும கழுததுககு மிகநலல அணிகளையுஞ

மநதரையைக கைகேயி புகழதல

செய்து இடுகின்றேன். நீ, இவைகளையெல்லாம் அணிந்து கொண்டு நல்லபட்டாடைகளை உடுத்து ஒரு தேவதை போல என் கண்முன்பாக உலாவிக்கொண்டிருப்பாய். சந்திரபிம்பந்தானோ என்று எல்லாருஞ் சந்தேகிக்கும்படியான முகத்துடன் விளங்கிக்கொண்டு நீ சத்துருக்களைப் பார்த்துச் செருக்குற்று நடக்கப் போகின்றாய். என்னிடத்தில் நீ ஊழியஞ் செய்வதுபோல, அநேக கூனிகள், பட்டாடைகளையும் ஆபரணங்களையும் தரித்துக்கொண்டு உனக்குப் பணிவிடை செய்வார்கள்" என்று புகழ்ந்தாள்.

இவ்வண்ணமாக மந்தரையைப் புகழ்ந்துகொண்டு வேதியி லிருக்கின்ற கொழுந்துவிட்டெரியுந் தீப்போலப் படுக்கையில் கிடக்கும் கைகேயியைப் பார்த்து மீட்டும் மந்தரை, "தண்ணீரெல்லாம் ஓடிவிட்ட பிறகு அணை போடுவதில் ஒரு பிரயோஜனமும் இல்லை. ஆகையால் எழுந்திருங்கள், உங்கள் க்ஷேமத்தைச் சீக்கிரம் நாடிக் கொள்ளுங்கள், அரசனைச் சந்திக்கும் வழியைப் பாருங்கள்" என்றாள். இவ்வண்ணம் உற்சாகப்படுத்தப்பட்டவளாயும், சௌபாக்கியத்தாலுண்டான மதத்தாற் செருக்குக்கொண்டவளாயு மிருக்கும் பெண்மணியான கைகேயி மந்தரையுடன் தனது கோபகிருகத்தைச் சேர்ந்தவுடன், தான் அணிந்துகொண்டிருந்த விலையுயர்ந்த முத்துமாலை முதலான எல்லா அணிகளையும் களைந்தெறிந்து, பொறப்பதுமைபோலத் தனது சரீரத்தின் அழகொன்றாலேயே விளங்குபவளாய், வெறுந்தரையிற் படுத்துக்கொண்டு, மந்தரையைப்பார்த்து "அடி கூனி, 'இராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பிப் பரதனுக்கு முடிசூட்டிவைத்தால் நான் பிழைப்பேன்; இல்லாவிடின் நான் இங்கு எனது பிராணனை விட்டுடுவேன். இரத்தினங்களாலும், சுவர்ணங்களாலும், ஆபரணங்களாலும் நான் மோசம்போகத்தக்கவ

கைகேயி கோபகிருகத்தில் புகுதல்.

ளல்லேன் இராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் ஆய்விட்ட தென்றால் என் பிராணனும் அப்பொழுதே முடியவேண் டியதுதான்' என்று நீ அரசனிடம் சொல்லுவாய்" என் றாள். அதைக்கேட்டு மறுபடியும் கூனி, பரதருடைய தாயா கிய கைகேயியைப் பார்த்து, இராமருக்குத் தீமையையும் பரதருக்கு நன்மையையும் விளைவிக்கும்படி அவளுடைய எண்ணம் உறுதிப்படும்பொருட்டு "இராமர் முடிபெற்று அரசராய்விட்டால், நீங்களும்உங்கள்குமாரரும் வெகுவாக வருந்துவீர்கள். ஆகையால், உங்கள் க்ஷேமத்தை நீங்கள் கருதியிருந்தால், உடனே பரதருக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடக்கும் வழியைப் பாருங்கள்" என்று சொன்னாள்.

இவ்விதமாக இடித்திடித்துப் பலவாறு மந்தரையாற் போதிக்கப்பட்டு மிக்க கோபம் மூண்ட கைகேயி, அவளு டைய சொற்கள் ஒவ்வொன்றும் பாணங்கள் போலத் தனது நெஞ்சில் தைக்கவே, மாபிற கைவைத்துக்கொ

கைகேயியின் துணிவு

ண்டு, அவளைப்பார்த்து "நீ நான் யம லோகம் சேர்ந்ததை அரசருக்கு அறிவிக்க வரவது நேரிடும். இல்லையாயின் இராமன் காட்டுக்குப்போகப் பரதன் பட்டத்துக்காவது வருவான். இராமன் காட்டிற்குச் செல்லுமவரையில் நான் படுக்கை யிற் படுக்கமாட்டேன், மாலை அணியமாட்டேன்; சந்த னம் பூசுவதில்லை; மைதீட்டுவதில்லை, உணவு கொள்ள மாட்டேன்; தண்ணீருங் குடிக்கமாட்டேன், எல்லா வித இச்சைகளையும் விட்டவளாக இருப்பேன்; எனது உயிர்மேலும் எனக்கு ஆசையில்லை" என்றாள். கைகேயி, இவ்வாறு சொல்லித் தனது ஆபரணங்களை ஒன்றில்லாமற் களைந்தெறிந்துவிட்டு, வெறுந்தரையிற் கின்னரியென்னும் பறவைபோலச் சுருண்டு கிடந்தாள் இவ்வண்ணம் தனது மாலைகளையும் அணிகளையும் கழற்றி எறிந்து கோபவிரு ளால் முற்றிலும் மூடப்பட்ட முகத்துடன் வாடிக்கிடந்த

கைகேயி, நக்ஷத்திரங்களெல்லாம் இருளால் மறைய ஒன்றுந் தெரியாமல் இருண்டிருக்கும் ஆகாசம்போற் காணப்பட்டாள்.

பத்தாஞ்சருக்கம்:

தசரதா கைகேயியைக் காணுதல்.

வெகு பாவியான மந்தரையால் இவ்வண்ணந் தூண்டிவிடப்பட்டவளும் அவள் சொல்லால் மோகித்தவளும் சமர்த்தையுமான கைகேயியானவள், நஞ்சுபூசிய பாணத்தால் அடியுண்ட கின்னரியைப்போற் பூமியிற் படுத்து, மந்தரை மொழிந்த காரியத்தைத் தன் மனத்திற்குள்ளேயே ஆலோசித்து, 'நாம் எண்ணியது நன்றாய் இருக்கின்றது' என்று மந்தரையினிடஞ் சொல்லி, காரியத்தின் முடிவைப்பற்றித் தடுமாறுந் தனது மனத்தை ஒருவாறு உறுதிப்படுத்திக்கொண்டு, நாககன்னிகைபோல உஷ்ணமாகப் பெருமூச்செறிந்து, தனக்குச் சுகத்தைக் கொடுக்கும் வழியைச் சிறிது நேரம் ஆலோசித்தாள்.

கைகேயி கோபகிருகத்தில் இருந்த விதம்

இவ்வாறு அவள் கொண்ட நிச்சயத்தை அவளது தோழியும் அவளுடைய நலத்தைக் கருதுபவளுமான மந்தரை பார்த்து, காரியப்பயனைக் கண்டவள்போல உள்ளங் களித்தாள். கைகேயி, தனது மனத்தை நன்றாக உறுதிப்படுத்திக்கொண்டு, நெறித்த புருவங்களை யுடையவளாய அழுக்கு வஸ்திரத்தைத்தரித்து, தலைமயிரை ஒரேமுடியாயமுடிந்து, உயிர்போன கின்னரிபோலக் கோபகிருகத்துத் தரையிற் படுத்தாள். அவளாற் களைந்தெறியப்பட்ட மாலைக

ளாலும் ஆபரணங்களாலும நிறைந்திருந்த அந்தத்தரை, நக்ஷத்திரங்களால விளங்கின்றகும ஆகாசமபோற பிரகாசித்தது

இங்கு இவ்வணணமாக, தசரதமனனவா, ஸ்ரீராமர் பட்டாபிஷேகத்துக்கு வேணடுவனவற்றை விரைவிற சித்தஞ செயயுமபடி கட்டளையிட்டு, அதறகாகச செயயவேண்டிய ஏறபாடுக ளெலலாவறறையுஞ செயது முடித்துத தமமுடைய மநதிரி முதலிய உததியோகஸதாகளுககெலலாம விடைகொடுதது அனுபபி, தமது அரணமனையைசசோநது, 'இனிததான இராமருடைய பட்டாபிஷேகததைத தமது நடபிறகுப பாததிரமான கைகேயி அறிவாள' என்று

தசரதா கைகேயியைக காண அவளமாளிகை புகுதல

எண்ணியவராய, அநதபபுரததிறகுளளே நுழைநது, அவளுடைய மாளிகைககுள முதலிற புகுநதாா. மிகக புகழபடைதத அவா அமமாளிகைககுட புகுநதது, வெணமேகததையும இராகுவையுங கொண்ட ஆகாயததிற சநதிரன நுழைவதுபோல இருநதது அமமாளிகை, எவவிடததிலும கிளிகளகோஞச, மயிலகள ஆட, கிரௌஞசம ஹமஸம இவைகள கூவ, அநேகவித வாததியஙகள முழஙக விளஙகிறறு. அதன எலலாப பககஙகளிலும கூனாகளும, குறளாகளும இருநதாாகள அஙகஙகுச சமபகம அசோகம முதலிய புஷப விருக்ஷங்களாலும சிததிரஙகளாலும விளஙகும அறைகளும, லதாகிருகஙகளும காணபபட்டன. தநதஙகளினாலும வெளளியினாலும பொனனினாலும இயறறபபட்ட மேடைகள அவவிடததில விளஙகின. எககாலததும பூககின்றனவும பலததைக கொடுககினறனவுமாகிய மரஙகள அஙகிருநத அநேக வாவிகளுககுச சமீபததில வெகு அழகாய் உயாநது விளஙகி நினறன. அஙகுத தநதத்தினாலும் பொனனினாலும வெளளியினாலுஞ செயயபபட்ட அநேக ஆசனஙகள இடபபட்டிருநதன. அநதமாளிகையில

உணபதற்கும குடிபபதறகும யாதொரு குறைவுமிலலா மல அநேகவித அன்னஙகள, பானஙகள, பக்ஷயஙகள நிறைநதிருநதன. அநேகவித ஆபரணஙகளும நிரமபி யிருநதன இவவாறு பொருளமிகுதியால சுவாககமபோல விளஙகும அமமாளிகைககுளபுகுநது, தசரதா, அஙகு உய ாநத படுசசையில் அவளைக காணுமல வருததமடைநது, 'கைகேயி எஙகே?' எனறு விசாரித்தாா, ஏனெனில, அவள் அவவேளையில முனனா ஒருபொழுதும அஙகு இராமலி ருநததேயிலலை. அரசரும சூனியமான கிரு கததிற புகுநததேயிலலை இனறு அவள் புததிமாறிச சுவகாரியமாக இறஙகிவிட டதை அமமனனவா அறியாா. பின்னா,

கைகேயி கோப கிருகததில இருப பதை மனனவா கேடடல

வாயிலகாபபவள தனது கரஙகளைக கூபபிககொணடு அச் சததோடு "சுவாமி, தஙகளுடைய தேவியாா ஏதோ ஒரு காரணததால வெகு கோபங கொணடு கோபவறைசகுட் புகுநதிருககினறுா" எனறுள. அதைககேடடுஅரசா, வெகு துனபமுறறு, தமது புலனகளெலலாம தத்தமதொழிலை இழநகத துககககடலில முழுகினவராகி, அவவறைககுட சென்று தனது வழககததுககு விரோதமாய வெகு துககப படடவளாசப படுததுககொணடிருககுங கைகேயியைக் கணடு, துககததால மிகததபிததாா; ஒருபாவமுமறியாத அநதககிழவா, பாவததுககென்றே தோனறி யிருககுஞ சிறுபெணணுகிய கைகேயியைத தமது உயிரினும அதிக மாக எணணியிருநதாா.

வோ களைநது எறியபபடட கொடிபோலவும, சுவாக் கததிலிருநது புணணியததினமுடிவில தளளபபடட தே வதைபோலவும, துடிததுககொணடிருககுங கினனரி போ லவும, கீழேவிழுநதுவிடட தேவகனனிகைபோலவும, ஏவி விடபபடட மாயைபோலவும, வலையிலகபபடட பெண மானபோலவும, ஒரு வேடன விடுதத அமபால தைககப

படடு வெருணடோடின பெணயானைபோலவும கைகேயி யானவள அவவிடததிற பரிதபிததுககொணடிருபபதைதத தசரதமனனா அனபோடு கணடார. காடடினிடதது மதயானையானது தனது பிடியானையைக கணடால எவவாறு தடவிககொடுககுமோ, அதுபோலத தசரதரும கலஙகின உளளத துடன அவளைத தமது கைகளால தடவிக கொடுதது, அவளைபபாாதது, அவள விசனபபடுஙகாரணத தை விசாரிககலாயினா "தேவி, நீ எனபேரில யாது கார ணததாற கோபம அடைநதிருககினறுயோ, அது எனக குத் தெரியவிலலை. உனனை யாவா நிநதிததாாகள ? அல் லது அவமானம பணணினாாகள ? நீ ஏன இவ்வண ணம பூமியிற புரணடுகொணடிருககினறுய ? உனனை இநத நிலைமையிற பாாகக எனது மனம் வேகினறதே ! உனனிடத திலே அன்புவைத்த என முனபு எனது மனந துடிககப பிசாசு பிடிததவளபோற புழுதிபடிநத பூமியிற புரளு வது உனககுத் தககதா ? சமாததாகளாயும மனமுவந தவாகளாயு மிருககும அநேக வைததியாகள எனனிடத தில இருககினறுாகள உனககு ஏதாவது நோய எனறுல உடனே சொலலு, அவாகளைககொணடு நான அதை ஒரு நொடியில தீாத்துவைககினறேன. உனககு நன்மை செய்தவர் யாவா ? தீமைசெயதவா யாவா ? உன்னிடத்தி லிருநது யாா நன்மையைப பெறவேணடும ? யாா தீமையைப பெறவேண்டும ? நீ அழவேணடாம. உனது தேகத்தை வருததாதே யாருடைய தலையையாவது வாஙகிவிட வேண்டுமா ? அலலது தலை வாஙகக கடடளையிடபபடட எவனையாவது அநதத் தணடனையிலிருநது நீககிவிடவேண டுமா ? எநத ஏழையையாவது செலவவானுகக வேண டுமா ? அலலது எநதத தனிகனையாவது வறியவனுகக வேணடுமா ? நானும என்னைச சோநதவாக ளெலலாரும உன் இஷ்டபபடி நடபபவாகளே. நீ சொலலுவதறகுப

மனனவா கைகேயியைக கோபகாரணம விசாரிததல

பிரதிகூலமாய ஒருநாளும நடகக நான பொறேன. என பிராணனைக கொடுத்தாவது உனது வேண்டுகோளை நான முடித்துவைககின்றேன உனககு என்னிட மிருககுங செலவாககு உனககே தெரியும; ஆகையாற சநதேகமே வேணடாம உனது மனததை எப்படியாவது நான சநதோஷபபடுததிவைககினறேன இதைபபறறி எனது புண்ணியத்தினமேலும சததியம பணணுகினறேன சூரியனுடைய தோசசககரம எதுவரையிற சுழலகின்றதோ அதுவரையில என்னுடையது இவ்வுலகம கிழக்தேசங்கள, சிநது தேசம, ஸௌவீரம, ஸௌராஷ்டரம, தெனதேசம, வங்கம், அஙகம, மகதம, மதஸயம, செழுமையாகிய காசி, கோசலம இத்தேசஙகளில தனதானியாதி அநேகம பொருளகள உணடாகினறன இவைகளுள உனககு எது வேணடுமோ அதைகேடபாய நீ கவலையுறுதே எழுந திரு, எழுநதிரு, கடடழகி, அசசபபடுபவளே, உனககு என்ன பயம வநதது? சொலலுவாய, சூரியன பனித்துளிகளை அகறறுவதுபோல அதை ஒருநொடியில அகற்றிவைககினறேன" என்றனா இவவாறு தசரதர் சொன்னவுடனே கைகேயி, சறறுத தைரியமடைநது, வருதத மடைநதிருககுந தனது கணவரை மேலும வருததபபடுதத ஆரமபித்தாள.

பதினோராஞ் சருக்கம்:

கைகேயி தசரதரிடத்தில் இரண்டு வரங்களையும் வேண்டுதல்.

மோகவலையிற சிககி இவ்வாறு தன்னை விசாரித்து நின்ற அந்த உலகபாலகரைப பாாத்துக கைகேயி "சுவாமி,

எனககு ஒரு வியாதியும இலலை ; எனனை ஒருவரும அவ
மதிககவும் இலலை; ஆனால, என உளளததில ஒரு எண

கைகேயி வரங களைக கேடகத தொடஙகுதல

ணம் இருககினறது அதனை முடிததுக
கொடுககத் தஙகளுககுக கருத்திருநதால,
தாஙகள சததியம பணணிக கொடுஙகள.
அதனமேல எனது அபிபபிராயததை நான வெளியிடு
கின்றேன" என்று, கேடபதறகே அசசமுண்டாகுமபடி
கூறினாள.

தசரதா, புன்னகைகொணட கைகேயியின் தலை
யைத் தமது கைகளால தூககி மடியில வைததுககொணடு,
புன்னகையுடன் அவளைபபார்த்து, "கருவமடைநதவளே,
உன்னையனறி மடநதையாிற சிறநதவா எனககு இவவுல
கத்தில ஒருவருமிலலை. 'புருஷசிஙகமாகிய அநத இரா
மன் ஒருவனைத தவிர, மனிதரில உயாநதவரொருவரு
மிலலை' எனபது உனககுத் தெரியாதா? பகைவரால
வெலல முடியாதவனையும முககியனையும மகாதமாவாயும்
உனககு உயிாவாழவினும் சிறநதவனாயு மிருககும இரா
மன்மேற சததியம பணணி உன் இஷடத்தை முடித்து
வைககினறேன். உனது வேணடுகோளை மடடும வெளியிடு
எவனை ஒரு நிமிஷமேனும காணாவிடில நான் எனது
பிராணனை வைத்துககொணடிருகக மாடடேனோ, அநத

மன்னவா சபதம

இராமனமீது சததியம பணணி நீ வேண
டிககொளவதை நடத்திவைககின்றேன்.
எனது உரிமையாகிய பிராணனினும் எனது மறறைக குழந
தைகளினும சுறறத்தார்களினும மேலாக எந்த இரா
மனை விருமபுகின்றேனோ அநத இராமன் பெயரைககொ
ணடு, நீ சொலலுவதை நான நடததி வைககினறேன
என்று சததியம பணணுகினறேன. எனது மன நிசச
யத்தை எணணி என்னைப பிழைபபிபபாய. இதில
நீ சநதேகங கொள்ளவேணடாம. உனது உளளத்தை

வெளியிடு; அதை நிறைவேற்றிவைப்பதாக நான் இது வரையிலுஞ் செய்திருக்கும் புண்ணியங்களை யெல்லாங் கொண்டு சபதம் பண்ணுகின்றேன்" என்றார்.

இவ்வாறு தசரதர் சொன்ன சொல்லைக் கேட்டுக் களித்து, தனது காரியத்திலேயே கருத்துவைத்த கைகேயி, சந்தோஷமடைந்தவளாய், "தாங்கள் இப்பொழுது சாஸ்திரப்பிரகாரம் சபதம் கூறிவிட்டீர்கள். எனக்கு வரத்தையுங் கொடுத்துவிட்டீர்கள் இதற்கு முப்பத்துமூன்று தேவர்கள், அக்கினி, சந்திரன், சூரியன், ஆகாயம், கிரகங்கள், இரவு, பகல், திக்குகள், உலகம், கந்தருவர்கள் இராக்கதர்கள் ஆகிய இவர்களுடன்கூடிய இப்பூமி, இரவிற் சஞ்சரிக்குங் கணங்கள், வீட்டிலிருக்குந் தெய்வங்கள், மற்றுமுள்ள பூதங்கள் ஆகிய இவர்களெல்லாரும் சாட்சிகள்

கைகேயி சாக்ஷி கூறல்

ஓ தேவதைகளே, மிக்க உண்மையும் உறுதியும் தருமமுமுடைய அரசர் எனக்கு வரங்கொடுக்கிறார் நீங்களெல்லாரும் கேட்கக் கடவீர்கள்" என்று பக்ஷபாதத்தால் கொடிய வார்த்தைகளைக் கூறினாள்.

அதன்பின்னர், கைகேயி, தான் கேட்ட வரத்தைத் தனக்குக் கொடுக்கக் காத்துக்கொண்டிருக்கும் அவ்வேந்தரைப்பார்த்து "முன்னொருகாலத்தில் தேவர்களுக்கும் அசுரர்களுக்கும் ஒரு யுத்தம் நடந்ததன்றோ! அது தங்கள் ஞாபகத்தில் இருக்கின்றதா? அந்தப்போரில் தங்களுடைய உயிர் ஒன்றைத்தவிரத் தங்களுடைய பலம் முழுவதையும் அசுரர்கள் வாங்கிவிட்டார்கள். அக்காலத்தில், இரவும் பகலும் கண்ணிமையாமல் நான் தங்களைப் பாதுகாத்தேன். அந்த உபகாரத்திற்கு ஈடாக நான் வேண்டும் இரண்டுவரங்களைக் கொடுக்கின்றேன் என்று தாங்கள் எனக்கு அப்பொழுது வாக்குத்தத்தம்பண்ணினீர்கள்.

கைகேயி தனக்கு மன்னவர் கொடுத்த வரத்தை ஞாபகப்படுத்தல்

உண்மை தவறாத அரசரே, நான் இதுவரையில் அவை களைப் பெற்றுக்கொள்ளாமல் தங்களிடத்தே வைத்திருந் தேன். இப்பொழுது அவைகளை நான் அடைய விரும்பு கின்றேன். அவைகளைத் தாங்கள் எனக்குக் கொடா விடில், நான் மனவெறுப்பை அடைந்து எனது பிராணனை விட்டிடுவேன்" என்றாள்.

மிருகநாதத்தைப் போதத்தான வேடன்குரலினால் வலைக்குள் மான் சிக்கிக்கொள்வதுபோல, தசரதர், இவ் வாறு மொழிந்த கைகேயியினுடைய வார்த்தையைக் கேட்டமாத்திரத்தால், தம்முடைய அழிவின்பொருட்டுத் தருமவலையிற் சிக்கிக்கொண்டார். பின்பு, தன் மோகவலை யிற் சிக்கித் தான்கேட்டதைக்கொடுப்பவரான அவரைப் பார்த்துக் கைகேயி, "பூமிபாலரே, அக்காலத்தில் தாங்கள் எனக்கு இரண்டு வரங்களை வேண்டிக்கொள்ள அனுமதி கொடுத்திருந்தீர்கள். அவைகளை நான் இப்பொழுது வேண்டிக்கொள்ளுகின்றேன், கேட்பீர்களாக. முதலாவது,

கைகேயி கேட்ட வரங்கள்

இராமனுடைய பட்டாபிஷேகத்திற்காக எவ்வெப் பொருள்கள் சித்தப்பட்டிருக்கின்றனவோ, அவைகளைக் கொண்டு பரத னுக்குப் பட்டாபிஷேகம் பண்ணிவைக்கவேண்டும். தேவா சுரயுத்தத்தில் மனமுவந்து கொடுத்த இரண்டாவது வரத் திற்கும் இதுதான் சமயம். அது என்னவென்றால், இரா மன் பதினான்கு வருஷம் தண்டகாரணியத்தில் மரவுரி மான்றோல் உடுத்துச் சடை யணிந்துகொண்டு முனிவன் போல வாழவேண்டும். பகையற்றிருக்கும் இராச்சியத்தில் இப்பொழுதே பரதன் இளவரசுப்பட்டம் அடையவேண் டும். இவைகளே எனது வேண்டுகோள்கள். முன்கொடுத்த வரத்தைத்தான் நான் வேண்டுகிறேன். இன்றைத்தினமே இராமன் காட்டிற்குப் போவதை நான் என்னுடைய கண்க ளாறப் பார்க்கவேண்டும். இவ்வரங்களை எனக்கு நிறைவேற

றிக கொடுதததுத தாஙகள ' அரசாககரசர் ' என்ற பெயரை யும் ' சததியத்திலிருநது வழுவாதவா ' எனற புகழையும் அடையுஙகள. தஙகளுடைய குலத்தையும ஆசாரததையும் பிறபபையும பாதுகாத்துககொள்ளுஙகள். சொன்னசொல் தவருது நடபபதுதான் பரலோகததுககுப பெரியசாதனம எனறு முனிவாகளுந கூறுகின்றாகள " என்றுள.

பன்னிரண்டாஞ் சருக்கம்:
கைகேயியை நோக்கித் தசரதர் சோகத்தாலுங் கோபத்தாலுஞ் சொன்ன சொற்கள்.

அமமகாராஜா, இவவணணம வெகு கொடுமையா கக கைகேயி சொனனதைக கேட்டு, ஒனறும சொலலத் தோனறுமல சிநதாசாகரததில்முழுகி முகூர்ததகாலம பரி தபித்தா ; அப்பொழுது அவா மனததில 'இது கனவா ? அலலது சித்தபபிரமமா ? அலலது முறபிறபபில அநுப விதத பொருளகளின் பாவனையா ? அல் லது இபபொழுது என் மனததிற்கு வந திருககும உபததிரவமா ?' என்று பலவாறு ஆலோ சிதது அறபசுகமும அடையாமல வெகுநேரங் கழிநத பின்னாச சறறு மயககநதெளிநது, மனத்தைக கிளறிக கொணடிருககுங் கைகேயி சொலலால நெஞசு புண பட்டு, துககத்தால நடுநடுஙகி, புலியைக கண்ட மான் போலப பிரமித்து வெறுநதரையிலிருநது பெருமூசசு விட்டார் அவா, அநதச் சமயததில, மநதிரத்தாற கட்டப பட்டு ஒன்றுஞசெயய முடியாமற சீறிககொணடிருககும மிகக விஷத்தையுடைய சருபபமபோற காணபபட்டாா.

அரசா சோகம

அவா, பொறுககமுடியாத கோபததால " சீ " எனறு சொலலி, துயர்மிகுந்த மனத்தை யுடையவராய மறுபடி யும மூாசசை அடைநதார்

மனனவா, வெகுநேரம சோகந தெளியாமலிருநது, பினனா நலலறிவை அடைநது, வெகு துககபபடடவராகிக கைகேயியைத் தமது கணணால எரிததுவிட எணணங கொணடவா போனறு ஒரு பாாவை பாாதது, வெகு கோபத்துடன அவளை நோககிச சொலலலாயினா :— “கொடுநதன்மை யுடையவளே, கூடா வொழுககமுடையவளே, இநதக குலததை நாசமபணண வநதவளே, மகா பாவி, உனககு இராமன என்ன தீஙகுசெயதான்? அலலது நானதான எனனசெயதேன? இராமன உனனைத தனது பெறற தாயைப போல எணணி நடநது வருகினறனே!

அரசா கைகேயியை நிநதிததல

அவனையே கெடுககுமவணணம நீ இவவாறு யததனிககின்றயே! இதறகு என்ன காரணம? நான, தெரியாமல என்னுடைய கேடடிற்காகக காலகூட விஷததையுடைய பாமபுககுடடியை வீடடில வைததுககொள்வதுபோல இராஜகுமாரியாகிய உனனை எனது வீடடில வைததுககொணடேன; நிசசயம எனது விருபபிறகெலலாம பாததிரமான இராமனை அவனுடைய உததமகுணஙகளுககாக உலகததில உயிருடன் இருககும் ஒவவொரு பிராணியும புகழுமபோது எநதக குறறததிறகாக நான அவனை அநியாயமாயக காடடிறகு அனுபபுவேன? ஒருகால கௌசலயையை நீககிவிடடாலும விடடுவேன, அவ்வணணமே எனது சமபததையும சுமிததிரையையும பிராணனையும விடு என்றாலும விடடுவேன், என்னிடத்தில எபபொழுதும அனபும ஆதரமுங காடடிககொணடு என்னையே அடைககலமாக அடைநதிருககும இராமனை நான உயிருடன் இருககுமபோது எபபடி விடுவேன்? என மூத்தகுமாரனை இராமன் விஷயமாக எனககு அனபு மிகுகினறது அவனை ஒரு நிமிஷம காணாவிடினும எனககுப புததி போயவிடுகினறது. ஒருகால, சூரியனிலலாமல உலகம வாழும; தணணீரிலலாமற பயிா

கள வளரும இராமன இலலாமல எனது தேகததில உயிா ஒருபொழுதும தஙகமாட்டாது. ஆகையால், அடி பாவி, இநதக கெட்ட எண்ணததை விட்டிடு. உனது காலில விழட்டுமா? எனமீது கருணைவை. அடி பாவி, இவவாறு நீ ஏன வெகு கொடுமையாக நினைததாய்? ஒருகால, பரதனமேல எனது அனபு எவ்வாறிருக கின்றது என்று பரீட்சிததறியவேண்டும என்ற கருத் துக கொணடு நீ சொலலியிருககலாம். ஆயினும, நீயே அநேகம தடவைகளில் 'தருமநெறியிற பிறழாது நடககும் செல்வவானன இராமனதான எனககு மூத்தகுமாரன்' எனறு சொன்ன சொலலோடு 'இராமன பதினன்கு வரு ஷம காட்டில வசிககவேணடும' எனகிற சொல மாறுபடுகின் றதே! இராமனிடதது அனபுளள நீ இராமனுடைய பட்டாபிஷேகததைக கேட்டு வருத்தபபட்டு எனககுத் துனபததை வளாககின்றதனுலும, பரவசமாயச சூனிய மான கோபவறையிற புகுநதிருபபதனுலும, 'எனனைச சோதிததறகு இவ்வாறு சொன்னுய' எனறு எணணவு மிடமிலலையே! தேவி, நியாயவழியிலேயே நிறகும இக்ஷு வாகு வமசததில, உனது புத்தி கெட்டுவிட்டபடியால மிகக அநியாயம வநதுவிட்டது. நீணட கணகளையுடையாய, இதுவரையிலும ஒருபொழுதும நீ தீமையை விளக்குந தொழிலையேனும, எனககு விருபபமிலலாத தொழிலையே னும செயததிலலை, ஆதலால, உணமையாகததான் சொல் லுகிறுய எனறு எணணவு மிடமிலலையே! நனமடநதாய, 'எனககு இராமனுஞ சரிதான், பரதனுஞ சரிதான; ஒரு வித்தியாசமும இலலை' எனறு பலமுறைசொலலி யிருககின் ருயே. அதருமததிறகு அஞசுபவளே, அவ்வாறு சொலலி விட்டு நீ 'தருமசிநதையுளளவனுயும புகழபெறறவனுயு மிருககும இராமன் காட்டில பதினன்கு வருஷம வசிகக வேணடும' என்று எவ்விதமாக எணணங கொணடாய? மிகக கொடுமையுடையாய், வெகு தருமசாலியாா யிருநது

கொண்டு பெயரும புகழு மிதறகுளளேயே பெற்றிருககும் மிகக சுகுமாரனுன எனது இராமன கொடுஙகாட்டினிடத் துபபோய வசிககவேணடும என்று எவவாறு விருமபினுய? ஒவவொரு பிராணியினுடைய மனததையுஞ சநதோ ஷிபபிப்பவனும உனககு எபபொழுதும பணிவிடை செய பவனுமான இராமன காட்டிறகுப போகவேணடும என்று எதறகாக விருமபினுய? பரதனேப பாாககிலும இராமன உனககு அதிகமாகப பணிவிடைகளேப புரிகின்றுன இரா மன செய்யும் மரியாதையைவிடப பரதன் உனககு அதிக மரியாதை செயய நான பாாத்ததேயிலலே. பணிவிடை, பெருமை பாராட்டுதல, மரியாதை, சொனன சொற கேட்டல ஆகிய இவைகளே உனககுச செயபவன இராம னேததவிர வேறு யாா? இஙகிருககும ஆயிரம பெணகளே நீயே விசாரி; ஆயிரம வேலைககாராகளேயும விசாரி; அப கீாத்தி அல்லது அபவாதம ஏதேனும இராமனுககுணடா? புருஷசிரேஷ்டனுன இராமன தனது பரிசுததமான மனததி ஞல் எலலாப பிராணிகளேயும ஆதரித்துககொணடு, அவாக ளுககு இஷ்டமானவறறைக கொடுபபதனுல இததேசதது எலலா மககளுடைய மனத்தையுங கவாந்திருககின்றுன். உணமையால உலகத்தை வெல்லுகின்றுன்; ஏழைகளேக கொடையால இரட்சிககின்றுன; பெரியவாகளேப பணி விடைசெய்து தனவசம் ஆககிககொளளுகின்றுன; முனே முகத்தில் விலலேபபிடிதது வீரனுய நின்று வெறறி கொணடு பகைவாகளே அடககுகின்றுன, உணமை, தானம, தவம, வரையாது கொடுத்தல, நேசம, ஆசாரம, ஒழுங் காக நடததல, கலவி, பெரியோரிடத்து வணககம இவைக ளெலலாம எனது இராமனிடநதான் அசையாமல் இருக கின்றன. இவ்விதமான நற்குணஙகளேப பொருநதித் தேவனபோலவும மகாஷிபோலவும விளஙகும எனனு டைய இராமனேக காட்டிறகு ஓட்டும வண்ணம எவவாறு கருதுகின்றுய! இது உனககு வெகு பாவமனறே? எனது

இராமன் ஒரு பிராணியையாவது கடிநது சொன்னதை நான பாாத்ததே இலலே. அவன, எபபொழுதும எலலா ஜனஙகளிடததிலும அனபாகப பேசுகினறவனுயிறறே. அஙஙனம இருகக, என விருபபிறகிடனுன அவனிடம் உனககாக நான் எவ்வணணம கடிநது பேசுவேன்? மனத்திலை நினைககவும முடியவிலலையே! எவனெருவனிடத்தில பொறுமை, ஐமபொறியடககல, தியாகம், உணமை, தருமம, செயநநனறியறிதல, கொலலாமை ஆகிய இத்தனை தருமமும பொருநதி இருககினறனவோ, அவனையன்றி எனககு வேறு கதி யாவர்? ஆகையால, எனனைபபார்ததுச் சறறுக கருணைசெய. எனககோ வயதாயவிடடது. இன்றைககோ நாளைககோ என்று நான் மரணத்தைப பாாத்துககொணடிருககிறேன் துககததால நொநதிருககின்றேன; வெகுபரிதாபததுடன் உனனை வேணடிககொளளுகினறேன, கடலசூழ்நத இநநிலவுலகத்தில எவவளவு பொருள கிடைககினறதோ, அஃதெலலாவறறையும நான உனககு இதோ கொடுககினறேன, இராமன விஷயமான கோபததைவிடடிடு உனனைககுறிதது எனது கைகளைக கூபபுகின்றேன். உன்னுடைய பாதஙகளில விழுகின்றேன். நீதான இராமனுககுப புகலிடம. எனனை வீணுகப பாவத்திறகு உளளாககாதே" என்று பலவாறு வேணடினா.

கைகேயியின விடாபபிடி

இவவாறு துககத்தால மிகவும பரிதபிததுககொணடும, கதறிககொண்டும, அறிவே இலலாமற புரணடுகொணடும, துயரககடலில முழுகிய தமமை அதினினறு எவ்விதமாவது கரையேறறி விடுமவணணம வேணடிககொணடிருககுந தசரதரைப பார்ததுக கைகேயியானவள், அதிக கோபமடைநதவளாய, "அரசரே, முதலில ஒரு வாத்தைக கொடுத்துவிடடு அதனபின 'ஐயோ! கொடுத்துவிட்டேனே!' என்று நீா மனம வருநதினுல் இனி

உமமை 'உண்மையுள்ளவா' என்று உலகததில எங்ங
னம சொலலிககொள்ளுவீா? தருமததை அறிநத அர
சரே, உமமைபபோன்ற மகாராஜாகள உமமைச சூழநது
நின்று இநத விஷயததைப பறறி உமமை விசாரிககத
தொடஙகினுல அவாகளமுன்பாக நீா எவவாறு விடை
சொலலுவீா? 'எவளுடைய அனுககிரகததால நான
பிழைததிருககிறேனே, எவள என்னை முறகாலததில
உபசாரஙகளினுல காபபாறறினுளோ, அவளுககு நான்
வாககுததததம பணணி அவவாறு செயயாமல அவளை
மோசம பணணிவிடடேன' என்று நீா துணிநது சொல
லுவீரா? நீா ஒரு வரததை எனககுக கொடுதது இப
பொழுது அதை இலலையென்று சொலலி மனனவாகளுக
கெலலாம அபகீாததியை விளைததுவைககின்றீா! உமது
குலத்தில உதிதத சிபி சககரவாத்தியானவா தமது
தேகத்தை அறுத்துப பருநதிறகுப போடடு ஒரு புறு
வைக காபபாறறவிலலையா? அளாககா என்பவா தமது
கணகளைக கொடுதது உததமமான கதியை அடையவில்
லையா? சமுததிரமும தேவாகளின் வேணடுகோளுககிணங
கிச சபதஞசெயது கரைகடவாமல் தன் நிலையில நிறக
விலலையா? ஆகையால, நீா உமது வாககைப பொயயா
கப பண்ணிககொள்ள வேண்டாம முன நடநதிருபப
வைகளை யெலலாம ஆலோசிததுப பாரும. கெடுமதி
யுடையீா, நீா, சொன்ன சொலலைத தவறி இராமனுககு
முடிசூடடி வைத்து, கௌசலையயுடன் கூடிவாழததறகு
விருமபுகின்றீா. நான கேடடுககொணடது நியாயமோ,
அநியாயமோ, நன்ருக இருககின்றதோ, இலலையோ, நீா
சொன்ன சொலலைமடடும தவறககூடாது. நீா மாத்திரம
இராமனுககுப படடங கடடிவைததால உமது கணமுன்
பாகவே விஷத்தைக குடித்து உமது காலில விழுநது
எனது உயிரை மாயததுவிடுவேன் இராமன அதிகாரத்
திற்கு வநதபின்னா, அவனது தாயாராகிய கௌசலைககு

நடககும் மரியாதைகளை ஒருநாள பாாபபதைக காட்டிலும சாவது உததம மனறே? பரதனமீதும என் மீதும ஆணையிட்டு நான் சொலலுகிற தென்னவெனில, இராமன் காட்டிறகுப போவதா லன்றி வேறொன்றால நான ஒருபொழுதுஞ சநதோஷம அடையமாட்டேன எனபது தான" என்று இவவளவுஞ சொலலி ஓயநதாள. அரசர் எவ்வளவு புலமபினபோதிலும் அவரை அவள தேற றவே இல்லை அவர், 'இராமன் காட்டில வசிககவேணடும; பரதனுககுப பட்டங கட்டவேணடும'

தசரதா துயரம

என்ற இவவளவு கொடிய கைகேயியினு டைய வரத்தையும 'இவவாறு செயயாவிட்டால சாவேன' என்ற சபததததையும செவிசாயததுக கேட்டு, ஐமபுல னுங கலங்கபபெறறு, கைகேயியிடம ஒருவாாததைதயுஞ சொலலாமல் சறறுநேரம இருநதாா; இவவளவு கடின மாகப பேசிய தமது மனைவியைக கோபததால விழித் துபபாாததாா, இடிவிழுநதாற்போல அவளுடைய வாயி னின்றுந தமது உயிாமீது விழுநததவையும, வெறுககத்தக்க வையும, துககமே நிறைந்ததவையுமான கொடுஞசொறகளைக கேட்டு அவா சுகத்தை அடையவேயிலலை; கைகேயியி னுடைய மனவுறுதியையும அவளசெயத சபதததையும நினைதது "ராம" என்று வாயவிட்டு அலறிப பெருமூச் செறிநது, வெட்டுணட விருக்ஷமபோலக் கீழேவிழுந்தாா; கலஙகின மனத்தையுடையவன் போலவும, பைததியம பிடித்தவன்போலவும், களளுணடவன் போலவும், வியாதி யால் பிதறறுபவன் போலவும், மந்திரததால் வீரியமற்ற அரவம் போலவும் அவர் அபபொழுது தோறறினாா.

அதிகமாகப பேசுதறகுச் சகதியறறவராய் மெதுவாகக கைகேயியைப பாாத்து, அவா, "யாா உனககு இநதக கெட்டவழியை நலலவழி என்று உபதேசிததாா? பேய பிடித்தவளைபபோல நீபேசுகின்றாயே! உனககு இவ்வாறு

கைகேயியின கொடுமையைத தசரதா எடுத துக காட்டல.

என்னிடம் சொலல வெட்கம இலலையா? நீ சிறுபெண்ணுக இருக்கும்போது உனது நடக்கை இவவண்ணமாயிருக்க நான ஒரு பொழுதும பாாததேதே இலலை இபபொழுது, நோ விரோதமாக வனறு நீ காணபபடுகிறுய. இபபொழுது பரதன அரசாள வேண்டுமென்றும இராமன காட்டிற்குப போகவேண்டு மென்றும வரங்கேட்குமபடியாக உனக்கு என்ன பயம வநதது? உனது நாயகனுடைய நன்மையையும, உலகததினது க்ஷேமத்தையும, பரதனுடைய நலவாழவையும நீ விருமபி யிருபபாயாயின இநதக கெட்ட எணணததை விட்டுவிடு. கருணையற்றவளே, பாவததொழிலை விருமபுமவளே, அறபபுததி யுடையவளே, முறபிறபபிறசெயத கொடுமபாவமுடையாய, நானுவது எனது இராமனுவது துனபததிற்கு ஏதுவான என்ன கெடுதியை உனக்குச செயதோம? பரதன இராமனை நீக்கித தான் அரசனுதறகு ஒரு பொழுதும விருமபான, ஏனெனில, பரதன, இராமனிலும அதிக தருமசிநதை யுளளவன 'காட்டிற்குப போய வா' என்று சொலலுமபோது எனது இராமன முகம இராகுவாற் பறறபபட்ட சநதிரபிமபமபோல வாடிநிறக நான எவ்வணணம பாாததுச சகிபபேன? நான எனது மநதிரிகளுடனும சினேகிதாகளுடனும இராமனுக்கு முடிசூட்ட நிசசயிததுவிட்டதன பினனா அது இலலை என்று முடிநதால அது எனக்கு ஒரு பகைவனுல நோநத தோலவியை விட அதிக அவமானகர மனறு? அநேக திக்குக்களினின்று வநதிருக்கும அரசாகள இந்த விஷயததைக கேட்டபின யாது சொலலுவாாகள? 'இவவளவு மூடன, இத்தனை நாளவரையில எவ்வாறு அரசாணடான' என்று நகைபபாாகளே! நறகுணங்களால விளங்குபவாகளாயும் மிகக கேளவியை யுடையவாகளாயு மிருக்கும முதியோா 'இராமன எங்கே? ஏன அவனுக்குப பட்

டாபிஷேகம பணணவிலலை?' எனறு கேடடால, 'கைகே யியினுடைய கடடளையின்படி நான அவனைக காடடிறகு அனுபபினேன்' எனறு சொலலவேண்டி வருமே! இவ வாறு செயவது உணமைககாக எனறாலும "இராமனுககுப படடாபிஷேகஞ செயயபபோகினறேன்" எனறு முன் னஞசொலலிய சொல பொய்ததுவிடுமே! இராமனை நான காடடிறகு அனுபபிவிடடால எனனைப பாரததுக கௌ சலை எனன சொலலுவாள்? அவளுககு நான இவவளவு அநியாயஞசெயது, யாது பதில சொலலுவேன? அவளோ, எனககு வேலைககாரிபோற பணிவிடை செயதும, தோழி போல மிகக இரகசியமானவறறைச் சொல்லியும, பத தினிபோல தருமாநுஷடான காலஙகளில துணையாக இருநதும, உடன் பிறநதாளபோல விசுவாசம வைததும, தாயபோல துன்பமுறுமபோதெலலாம என்னைக காப பாறறியும வநதிருககினறாள. எனனிடத்தில பகதியும, தனது குமாரனிடம அனபும, எலலாரிடததும ஆதரமும உடையவளாயிருககும அநதப பதிவிரதா சிரோமணிககு நான் உனனிமிததமாகச சறகாரஞ செயயவிலலை! இடநதெ ரியாமல உனனிடததில அதிக அபிமானம வைத்ததறகாக இபபொழுது வருநதுகினறேன். நோயாளி தனது உடம பிறகு ஒவ்வாத உணவை அருநதி எவவாறு தவிபபானோ, அவ்வாறு நான் இபபொழுது தவிககின்றேன. 'இராம னுககு இராசசியமிலலை; அவன காடடிறகுப போயவிடு வான' எனறு கேடடவளவில நடுஙகிவிடுஞ சுமிததிரை, பினனர எபபொழுதாவது எனனை நமபுவளா? அநதோ! சீதை இரணடு துககஙகளைக கேடகப போகினறாள. அவை யாவை எனறால, இராமன் காடடிறகு ஏகலும, எனது பிராணன போகலுமாம. இவைகளைக கேடடுச் சீதையும, இமயமலையின சாரலில ஒரு கினனரப்பேடை தனது ஆணினைவிடடு நீஙகிய துககததைப பொறுகக முடியாமல எவ்வணணம இறநதுவிடுமோ, அவவண

ணமே இறந்துவிடுவாள். எனது இராமனும் காட்டிற்குச் சென்று சீதையும் நீரொழுகும் கண்ணோடு நிற்க எனது பிராணன் ஒரு கணமும் நில்லாது நான் யமலோகஞ் சேர்ந்த பின்னர் நீ விதவையாகத் தங்கியிருந்து உன்னுடைய குமாரனுடன் இந்த இராசசியத்தை ஆண்டு வரலாம்.

இராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பிவிட்டு நான் பிழைத்திருக்க விரும்பேன். விஷங் கலந்த பானத்தை நல்லபானம் என்று எண்ணிக் குடித்தவன்போல, அழகுள்ள உன்னை நல்லவள் என்று நம்பி நான் மணஞ்செய்து, இப்பொழுது கெட்டவள் என்றுதெளிகின்றேன். காதுக்கினிமையான புள்ளாங்குழலூதி வேடன் மானைக்கொல்வதுபோல நீ அநேகம்பொய்களால் என்னைச்சாந்தப்படுத்திக்கொன்றாய். சாதுக்கள்,கள்ளுண்டு தெருவுதோறுந் திரியும் அந்தணனை எவ்வாறு நிந்திப்பார்களோ, அவ்வாறு, ஒரு பெண்ணினது நன்மையின் பொருட்டு இராமனைக் காட்டிற்கு ஓட்டிவிட்டதற்காக என்னை நிந்திப்பார்களே! என்ன துக்கம்! என்ன கஷ்டம்! உன்னுடைய கொடுஞ்சொற்களைக்கேட்டுப் பொறுத்தல், நான் முற்பவத்திற்செய்த வினையினது பயனேயாம் அறியாமையால் உன்னை நானகாப்பாற்றிவந்தது, என்னுடைய கழுத்தில் முடி போட்டுக்கொள்வதற்கு ஒருகயிற்றை ஏற்படுத்தி வைத்துக்கொண்டதற்குச் சமானமாயிருக்கிறது. உன்னை 'மருந்து' என்று அறியாது உன்னிடத்தில் நான் அன்போடு பழகி, கிருஷ்ணசர்ப்பத்தைக் குழந்தை தொட்டதுபோலாய்விட்டேன். மகாத்மாவாகிய எனது குமாரன், துராத்மாவாகிய என்னால், தந்தை செய்யவேண்டிய பாதுகாப்பைச் சிறிதும் அடைய வில்லை. மிக்க கொடியவனான என்னை எல்லாச்சனங்களும் "அரசனாகிய தசரதன் கிழவனாயிருந்தும் இன்பநுகர்ச்சியிலேயே கருத்துள்ளவன், பெரியமூடன்; தனது மனைவியின் மனத்தைச்

தசரதர் வெறுத்துச் சொல்லுதல

சநதோஷப்படுத்திவைககுமபொருட்டுத தன அருமைக
குமாரனைக காட்டிறகு அனுபபபபோகின்றான்" என்று
நிநதிககபபோகின்றார்கள! இராமன, விரதத்தாலும்,
பிரமசாயததாலும, குருஸேவையாலும இதததனைநாளாக
எவவளவோ சிரமபபட்டுக கடைசியிற சுகபபடுஙகாலத்
தில மீணடும கஷடபபடபபோகின்றான! ஐயோ!! என்
அருமை மைநதன் 'நீ காட்டிறகுபபோ' என்று நான்
சொன்னமாததிரததில எதிாவாாதைதசொலலாமல் 'நல்
லது, கட்டளைபபடி செயவேன' என்று உடனே புறபபட்டு
விடுவானே! 'நீ காட்டிறகுபபோ' என்று நான சொல்ல,
'நான காட்டிறகுப போகமாட்டேன' என்று எனது
இராமன் மறுததுச் சொலவனாயின, அது, எனது சநதோ
ஷததிறகுக காரணமாக இருககும. அவன அபபடிச்
செயயானே! நேரான எணணததையுடைய இராமன்
என்னுடைய எண்ணத்தை அறியாமல 'அபபடியே'
என்றே சொலலுவானே! அவன் காட்டிறகுச சென்ற
வுடனே எலலாருடைய நிநதையும எனனை யமலோகததிற்
சேர்ககும நானும் இறநது இராமனுங காட்டிற்குப போ
யிருகக நீ எனககு இஷ்டாகளான மறறையோரிடததது எக
கொடுமையைச் செயயபபோகினறாய? என்னையும எனது
இராமனையும கௌசலையையும தனது இரணடு குழநதை
களையும இழநததால சுமித்திரையும துககம பொறுககமாட்
டாமல என்னுடன்கூட இறநதுவிடுவாள. கைகேயி, இத்
தனைபேரையுமஅழித்துவிட்டு, நீ சுகமாய வாழநதுவா. இவ்
வளவுகாலமாய ஒருவகைக குறைவுமினறி எலலாக குணங
களுடனும் பொருநதி விளஙகிவநத இபபொழுது என்னை
யும இராமனையும இழககிற இந்த இக்ஷுவாகு வம்சத்தை
நீ மாசு பொருநதியதாசச செயது காபபாறறு இராமன்
காட்டிறகுச சென்றததறகுப பரதன் உடனபடுவானாயின்,
நானஇறநத பினபு அவன எனககு உததரகிரியை செயய
வேணடாம. தீயொழுககமுடையாய, எனககுப பகையே

நீ விருபபததை யடைநதவளாக இரு. நானும இறநது இராமனுங காடடிறகுசசென்றுவிடடபின்பு, நீ விதவையாக இருநதுகொணடு, உனது குமாரனுககுப படடாபிஷேகஞ் செயதுவைதது இநத நாடடை அவனுடன ஆணடு வருவாய. எனககு அபகீரத்தியும, பரிபவமும், எலலாப பூதஙகளுககும எனனிடததில அவமதிபபும வைககவெனறனறோ நீ ‘இராஜபுததிரி’ என்று பேரிடடுககொணடு அரணமனையுள வசிததது! இதுகாறும தேரினமீதும யானையினமீதும குதிரையினமீதும ஊரநது பவனிவநத பிரபுவாயிருககததகக எனது குழநதை காலினால காடடில எவவாறு நடபபான? எவன உணணவேணடும எனறு அநேக பரிசாரகாகள, ஆடையாபரணஙகள அணிநது, பாாபபதறகு நலல உருவத்தை யுடையவாகளாய, அபிமானததுடன அநேகவிதமாகிய உணவுகளைச சமைததுப பரிமாறுகிறாகளோ, அததனமையனாகிய எனது இராமன, காடடினகணகாாபபும துவாபபும கைபபுமுடையனவானகாடடுககனிகளையும கிழஙகுகளையும எவ்வணணம புசிபபான? விலையுயாநத ஆடைகளைத தரிததுச சுகமான கீழவிரிபபில வாழநத எனது குழநதை எவவணணம காவிததுணி உடுதது வெறுநதரையில வசிபபான?

இராமர காடடிறபடுங கஷடததிறகுத தசரதர வருநதல

“இராமனைக காடடிறகு ஓடடவேணடும. பரதனுககு முடிசூடடவேணடும” எனறு இவவாறு எதிர்பாராத கொடியதான இது யாருககுததான பொறுககத தககது? பெணகள கெடடாாகள்! மிகு துஷடகுணம உளளவாகள; தமது காரியததையே விருமபுகினறவாகள; ஐயோ! எலலாபபெணகளையும நான என வீணுக நிநதிககவேணடும? பரதனுடைய தாயாகிய உனது குணமே இவவணணம இருககினறது எலலாாககும தீஙகு விளைககவேணடுமென்றே ஜன்ம மெடுததவளே, சுவகாரியம ஒனறினையே விருமபிய கொடிய நெஞசுளளவளே, அனபறறவளே,

எனது பரிதாபததுககென்றே தோனறி யிருபபவளே, நானும இதத்தையேசெயயும இராமனும உனககு என்ன தீஙகு செயதோம? துனபககடலுள ஆழநத இராமனைப பாாதது, எலலாருடைய தகநதையரும தஙகள மைநதா களைத் தளளிவிடுவாாகளே! மிகக காதலுளள மனைவி யாகளும தஙகளுடைய கணவாகளை விடடுவிடுவாாகளே! உலகமே கோபித்துககொணடுவிடுமே! நான், இயறகை யழகால தேவகுமாரன்போல விளஙகுபவனும், அலஙகா ரத்தால மிகக அழகுடன பிரகாசிபபவனும், கமபீரமான நடையை யுடையவனுமு மிருககும புதலவனை மனததால நினைககுமபோதே களிககினறேன. கணணுறபாாதத போதோ எனது கிழததனமையும நீஙகி உறசாகததால இளையவனபோல ஆயவிடுகினறேன்! சூரியன இனறி ஜனஙகள நடையாடலாம; மழையினறி உயிருடன் இருகக லாம, இராமன இவவிடம விடடுச் சென்ற பின்போ இவ்வு லகததில ஒருவரும பிழையாா, இவவாறு பிறாககே இருபபின என்னைப பறறிச சொலலவேணடுமோ?

எனக்குத தீமைசெயயுஞ சததுருவாகி என்னைக கொலலுமபொருட்டே யமனபோல நீ எனனுடன்வீட்டில இருநதுகொணடுவநதாய. கொடிய விஷ

முளள சாபபத்தை வளர்பபதுபோல நானும இத்தனைநாள் உனனை வளாத்து வநதேன். அதனால, மிககமோக மடைநது, அநதோ! கெட்டேன. நானும இராமனும்

தன்னைக் கொல லவே கைகேயி பிறநததாகத் தச ரதா சொலலுதல

இலககுமணனும இலலாமறபோன பினனா, நீயும் பரத னும் இஙகு நகரததையும தேசத்தையும் சுறறத்தாரையும அழிதது நன்றாக அரசாளுஙகள. நீ எனது சததுருககளை மகிழசசெய. 'நான் உன்னுடைய நாயகன; நீ எனககு அடஙகவேணடிய மனைவி' என்ற மரியாதை சறறேனு மின்றி வெகுகடினமான கருததுடன எனது நாசத்தை

எண்ணி இததனை வாரததைகளைப பேசினுயே! அனபறற வளே, துயரில துனபம மூடடுபவளே, என உனது பறகள ஆயிரந்துணடுகளாகி உனது வாயினினறு உதிரவிலலையோ தெரியவிலலை. இராமன ஒரு கணததிலாவது உனககு வெறுபபுண டாக உன்னைக கடிநது பேசினது உணடா? கடிநது பேசுதல இன்னதனமைததது எனறுவது அவனுககுத தெரியுமா? ஆ! ஆ!! குணத்தில பக்ஷமுளளவனுயும, எபபொழுதும பிரியமாகவே பேசுகினறவனுயுமுளள இராமனிடத்தில ஏன இவவணணமாகக கெடட எணணஙகொணடு நீ பேசுகின்றுய? கேகயகுலததைக கெடுககவநதவள், நீ கெடடுததான போ! அககினியினிறறுனவிழு! செததுத்தான்போ! ஆயிரந துணடஙகளாகப பூமியில வெடிததுததானவிழு! உனனுடையகெடட எணணததிறகுநானஉடன்படமாடடேன எபபொழுதும பொய சொலலுபவளும துஷ்டையும பிறநதகுலததை நாசம பணணுபவளும பிராணனுகிற மூலத்தையுடைய மனத்தை எரிகக விரும்புபவளும கூரிய வாளை யொததவளுமான உனனுடைய வாழககையால யாது பிரயோசனம? எனது குமாரன காடடிறகுசசென்றபின்னர எனது உயிரநிலலாது. இபபடியிருகக எனககுச சுகம ஏது? பிளளை காடடிறகுபபோன பிறகு பிழைத்திருபபவரககுச சநதோஷ முணடோ? ஆகையால எனககு விருபபம அலலாததைச செயயாதே;

கைகேயியைத தசரதர வைதல

எனமீது மனமிரஙகு, உனது பாதததில விழுநது கும்பிடுகினறேன" எனறு கூறி, அநத உலோகபாலரான தசரதர, அநாதனைபபோல பரிதபிததுககொணடு, கைகேயியினிடததில வைதத மோகததினுல வஞசிககபபடடவராகி, மரியாதையை முறறிலும விடடு, செயயும வழி தெரியாமல, அவளுடைய நீடடின காலினகீழ, நோயாளிபோல், விழுநதார.

மீணடுமகைகேயிககு நலவாரததை கூறல

பதினமூன்றாஞ் சருக்கம்:

மன்னவர் கைகேயியை வேண்டுதல்.

ஒருபொழுதும பாாததிராத அவ்வித துககததிறகு ஆளாய வருததமுறறு மிகவும எளிமையாகத தமது மனைவியின காலில விழுநதுகிடககும தசரதா, புணணியஙகளையெலலாம இழநததனால பூமியினகண தளளபபடட யயாதிதானோ எனறு ஐயபபடுமவணணந தோனறினா. வடிவெடுததுவநதபாவததையொததவளாயும, அசசமறறவளாயும, அரசாககு அசசததினைச செயபவளாயுமிருககும கைகேயி, “நீா உணமையையே உரைபபவா எனறும உறுதியான விரததததை யுடையவா எனறுஞ சொலலிக் கொளளுகினறீா. அஙஙனமிருககநான கேடகும வரத்தைதக கொடுககக ஏன விருமபுகிலீர்?” எனறு இவவிதமாக மீடடும தனது வரத்தைதக கேடக, தசரதா நடுநடுஙகிச சறறு நேரம ஒனறுஞ சொலலத தெரியாமலிருநது, அதனபின வெகுகோபததுடன பதில சொலலலுறறா.

கைகேயியின பிடிவாதம

“நானும இறநது எனது கணமணியான இராமனுங காடடிறகுச சென்றபின்பு, பாவி, நீ உனது எணணததை நிறைவேறறிச சுகமாக வாழ். சுவாககலோகஞசென்றாலும் எனககுசசுகம இலலையே! அஙகிருககுநதேவாகள எனனைப பாாதது இராமனைக காட்டிறகு அனுப்பினதற்காக அவமதிபபான சொறகளைச சொலலுவார்களன்றோ! கைகேயியினதுசொறபடி அவளதுமனததைசசநதோஷபபடுததும வணணம சததியம் தவறாது நான இராமனைக காடடிறகு அனுபபினேன் எனறால மறறொரு பொய வருகினறதே! வெகுகாலம் புத்திரன் இலலாமலிருநது புததிரகா

தசரதா தமககு விளையும அபகீாததியை எடுததுககாடடல.

மேஷ்டிமுதலிய யாகங்கள் செய்து பெற்ற மகாபாகுவாகிய புதல்வனை நான் எவ்வாறு காட்டிற்கு அனுப்புவேன்? சூரனும், கல்விமானும், கோபமற்றவனும், பொறுமையுள்ளவனும், தாமரையிதழ் போன்ற கண்களையுடையவனுமிருக்கும் இராமனை நான் எங்ஙனம் பிரிவேன்? நீண்ட கைகளையும், கருங்குவளை மலர் போன்ற மேனியையும், மிக்க பலத்தையுமுடைய மனோகரனான எனது இராமனை நான் எவ்வாறு தண்டகாரணியத்திற்கு அனுப்புவேன்? ஒரு நாளும் துக்கம் என்பதையே அறியாது எப்பொழுதும் சுகத்திலேயே இருக்கின்ற புத்திமானான எனது புத்திரன் வருத்தமுற நான் எவ்வாறு பொறுப்பேன்? 'நான் இறந்துவிட்டால் இராமனுக்குச் சுகமுண்டு' என்பது ஒன்றிருந்தால் வெகு சந்தோஷமாக எனது உயிரையும் விட்டிடுவேன் அடிபாவி, சத்திய சந்தனான எனது இராமனுக்கு ஏன் இவ்வாறு தீங்குசெய்கின்றாய்? இராமனை நான் காட்டிற்கு அனுப்பினால், அடையக்கூடாத அபகீர்த்தியும் பரிபவமும் எனக்கு வருவது நிச்சயம்" என்றார்.

மன்னவருடைய பெருந் துக்கம்

இவ்வாறு தசரதர் மனம் திகைத்துத் துக்கித்துக் கொண்டிருக்கச் சூரியபகவான் அஸ்தமயமானான். இரவும் வந்தது. பலயாமங்களையுடையதாய்ச் சந்திரமண்டலத்தால் விளக்கப்பட்டிருக்கும் இரவு, சோக சாகரத்தில் மூழ்கியிருக்கும் மன்னவர்க்கு விடியவேயில்லை. முதுமைப் பருவமுடைய தசரதர், உஷ்ணமாகப் பெருமூச்சுவிட்டு, எளியவர்போல ஆகாயத்திற் கண்ணைவைத்துக்கொண்டு, கேட்போர்க்கும் துக்கமுண்டாகும்படி, "நக்ஷத்திரங்களை அணிந்து விளங்குகின்ற இரவே, வெகு நற்குணமுள்ளவளே, நீ பொழுதுவிடியாமல் இரு. என்மீது தயை புரிவாயாக. உன்னைக் கை கூப்பித் தொழுகின்றேன். வேண்டாம், வேண்டாம், நீ விரைவிற் கழிந்துவிடு. இந்தப் பாதகியாகிய கைகேயி

தயைஅறறவள. இவளால வெகுதுயா எனககு உணடாயி ருககினறது நான இவளை இனிப பாாககவேகூடாது" என ரூா. இவவாறு இரவைபபாாத்துசசொலலிப பினனரும தசரதமகாராஜா, தமது இருகரஙகளையுங கூபபிககொணடு கைகேயியை நோககி, அவளது மனத்தைத் திருபபுதற்கு எணணங கொணடு மீடடுஞ் சொலலததொடஙகினா

" நானோ நனனடககையுளளவன ; மிகவும் எளியவன உன்னை யடைநதுளேன ; ஆயுளையெலலாம அநேகமாகக கழிததுவிடடவன , இவவளவுடன் அரசனுகவும இருககின றேன; இநதககாரணஙகளைககொணடாவது நீ இரஙகுவாய. அறிவுமயஙகி எனனென்னவோ சொலலி விடடேன்; என்மீது கோபியாதே. நெஞ சில் இரகக முளளவளாதலால, நீ எனனி டம கருணை வைககவேணடும இராமனுககு இராசசியங கொடுபபதாக இராசசபையிற சொலலிவிடடேன ; ஆகை யால, தேவி, எனது இராமனுககு இராசசியததைதக கொ டுதது நீயேகீாத்தியைககட்டிககொளவாய கறுததகடைக கணணையுடையாய, எனககும இராமனுககும ஜனஙகளுக கும பெரியவாகளுககும பரதனுககும விருப்பமான இதை நீ செயதுவைபபாய" எனறனா.

மனனவரின வேணடுகோள

வஞசனை யறறவராயும, கணணீா ஆறுயப பெருகச சிவநதகணகளையுடையவராயும, தனதுகணவராயுமிருககும் மன்னவருடைய வெகுபரிதாபமான அழுகையைககேடடும, கடினசிததமுளள துஷடையாகிய கைகேயியானவள, அவா சொலலிய வாாத்தைகளுககு ஒருமறுமொழியும் உரைகக விலலை. அதன்மேல தசரதா, இவவளவுகாலமாகத தாம அதிக அபிமானம வைதத தமது மனைவி தமககுவிரோத மாயசசொலவதையும, தமது குமாரனுககு வரபபோகினற வனவாசததையும ஆலோசிததுத துககிததவராய மூாச சித்துப பூமியில விழுநதாா. இவவணணம நலல மனத்தை

யுடைய தசரதர் மயககமடைநது துககத்தாற புரணடு பெருமூசசு எறிநதுகொணடிருகக, இரவுங கழிநதது. அவரை நித்திரையினின்று எழுபபுமவணணம வைதாளி காகள வநது வழககமபோலப புகழத தொடஙக, அரச ரும், ஒனறும வேணடாம என்று தடுததுவிடடாா.

பதினுன்காஞ் சருக்கம்:

தருமத்திற்காகத் தசரதர் இராமரைக் காட்டிற்கு அனுப்ப ஒருவாறு நிச்சயித்தல்.

இக்ஷ்வாகு வமசத்து மன்னரான தசரதா, இவ வணணம சோகததால தவிததுககொணடு, மயகக மடைநது பூமியிற புரணடுகொணடிருககுமபொழுது, அந தப பாவியாகிய கைகேயி, பினனரும் அவரை நோககிச சொன்னதாவது: "வரததை எனககுக கொடுபபதாகச சொலலி, பிறகு, பாவம பணணினவா போல இவ்வாறு பூமியிற புரளுவது என்ன நியாயம? நீா உணமையை நடத்த வேணடுமென்றோ! பெரியவாகள சத்தியம எனபதை உததமமான தருமம எனறு சொலலுகினறாாகள நானும அநதச சததியததிறகு உடன்படடுத்தான உஙகளைத் தருமததில நிறகக வேணடிககொளளுகினறேன. சிபி சககர வாததியானவா பருநதுககு வாககளிததுத தமது தேகத தையே கொடுதது நறகதியை அடைநதாா. அதேவணணம் அளாககருமம, ஒரு பிராமணனுததமா வேணடிககொணட படி தமது கணகளை அவருககு நன்மனததோடு கொடுத் தாா. சத்தியததிறகு அஞசியன்றோ சமுததிரமும அறப மான கரையைக கடவாது நிறகினறது! இருவேளைகளும

கைகேயியின நியாயம

சததியததிறகுக கடடுபபடடே தஙகள எல்லையைக கட வாதுகிறகினறன. சததியம எனபது எலலோராலும் அடை யத்தகக பரமபொருளனறோ! சததியததிலதான தருமம் தஙகி நிறகினறது. சத்தியநதான ஒருநாளும அழியாத வே தம. சத்தியத்தாலேதான் நறபயன் கைகூடுவதும. ஆகை யால உமககுத் தருமவழியில ஒழுக மனமிருநதால சத் தியத்திறகுக கடடுணடு நடககவேணடும் நான் கேட்ட வரத்தை எனககுக கொடுத்துவிடடீர்; இனி அதை நிறை வேறறிவைபபீர். என்னுடைய ஏவுதலால, அநதத் தரு மத்தைச சரியாய நடத்துவதனிமித்தம உமது புததிரனை இராமனைக காடடிறகு அனுபபும்! அனுபபும!! அனுப பும!!! மூன்றுதரம் சொலலிவிடடேன. பெரியீர், நீர் சொன்னவண்ணம இராமனை இன்று காடடிற்கு அனுபபா விடில, உபேக்ஷிதத உமது காலினகீழ் எனது உயிரை விடு கின்றேன்'' என்பதாம

இவவாறு, அச்சமினறிக கைகேயி சொலல, மூன்றடி மண கொடுபபதாய வாககளித்து மகாபலிசககரவாத்தி யானவர அவவரத்தினினறு தமமை விலககிவைததுக் கொளள முடியாதவரானாற்போல, தச ரதர், தமமைத் தருமபாசததினினறு விலக கிவைததுககொள்ள மாடடாதவராயக கட் டுணடு மயஙகினார் அவர், குழமபிய மனத் துடன முககாநதியுங குன்றி, நுகததிறகுஞ் சக்கரஙகளுக கும இடையில அகபபடடுககொண்டு கலஙகுகின்ற எருது போல ஆனார். தசரதர், தமது துக்கததால மூடிய கண்க ளால குருடன்போல ஆகி வெகு வருததபபடடுத் தமது மனததை அடககிககொண்டு கைகேயியைப பார்த்து, "அடி பாவி, அநேகமநதிரஙகளுடன் அககினி சாடசியாக நான் பறறிய உனது கரத்தை இன்றுமுதலாக விட்டேன். உன்னுடன் உனது மகனையும இனறு முதல் விடடிட்

சததியததால கடடுணட மன னவர் குழபபம

டேன இரவோகழிநது பொழுதும விடிநதுவிடடது. பெரியவாகள, படடாபிஷேககததிறகாக எனனே விரைவுபடுததுவாாகள. படடாபிஷேகப பொருளகளைககொணடு இராமன எனது உததரகிரியையை நடததடடும கூடா

கைகேயியைக கைவிடடேன என்று மன்னவா சொலலுதல.

வொழுககமுடையாய, இராமனது படடாபிஷேகததைத தடுததனேயாகில நீயும உனது குமாரனும எனககு உததர கிரியை செயயவேணடாம நான், சநதோஷககளேயுடன கூடியிருநத மககளின் முகததைப பாாததுவிடடு, அநத முகமே ஆனநதததிறகுக காரணம அழிநது துககததால வாடியிருககப பாாததுப பொறுககமாடடேன" என்றனா. இவர் இவவாறு சொலலிககொணடிருககும்பொழுதே, சநதிரனேயும நக்ஷததிரஙகளேயும அணிநது விளஙகிய இரவும கழிநது பொழுதும விடிநதது

அதனமேல வெகு சாமாததியமாயப பேசவலல அநதப பாவியாகிய கைகேயி, அரசரைபபாாதது, மீணடும "அரசரே, விடமபோலவும நோயபோலவும நீா சொலலுவது எனன வாாததை? விரைவாக இராமனே இஙகு அழைபபிககககடவீா. எனது குமாரனே இராசசியத்தில நிலைநிறுததி, இராமனேக காடடிறகு ஓடடி, எனககு நிகரானவா ஒருவரும் இலலாவணணஞ செயது, 'தருமவழியில நடககின்றவா' என்ற உமமுடைய பெயரைக காததுக கொளளும" எனறு மிகக கோபமுடையவளாயக கொடுமையாகச சொனனள. அரசா, இஙஙனம கைகேயி சொலலசசொலல, கசையால தூணடபபடட உயாநத குதிரை போல வருநதி, அவளே நோககி, "தருமமாகிய கயிறறுற கடடுண்டேன்; எனது அறிவும போயவிடடது வெகு தருமசீலனுயும எனது அன்பிறகுப பாததிரனுயுமிருககும இராமனேப பாாகக விரும்புகினறேன" என்ருா.

கைகேயியின கொடுமை

இங்கு இவ்வண்ணமிருக்க; இரவுங் கழிந்து சூரிய னும் உதயமானவுடன் புண்ணிய நக்ஷத்திரத்தோடு சுப லக்கினஞ் சமீபிக்க, எல்லாத் தருமகுணங்களும் பொருந் திய வசிஷ்டமாமுனிவர், தமது சிஷ்யர்களாற் சூழப்பட் டவராய், நல்ல முகூர்த்தங் கிட்டிவிட்டதென்று பட் டாபிஷேகத்திற்கு வேண்டிய எல்லா உபகரணங்களை யும் விரைவாகச் சேர்த்துக்கொண்டு, ஜலந்தெளித்துச் சோதிக்கப்பட்ட வீதிகளையுடையதும், சிறந்த பதாகைக ளால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், விசித்திரமான புஷ்பங்கள் பரப்பப்பெற்றதும், அநேகவித மாலைகளால் விளக்கப்பட்ட தும், மகிழ்ந்துகொண்டிருக்கும் ஜனங்களுடன் கூடியதும், நிறைந்த பண்டங்களையுடைய கடைகளுடன் சேர்ந்ததும், திருவிழாக்கள் மலிந்துள்ளதும், இராமா விஷயத்தில் களிக் கும் ஜனங்களையுடையதும், சந்தனம் அகில் இவைகளால் தூபம் இடப்பெற்றதும், அமராவதியை ஒத்ததுமான பட் டணத்திற் புகுந்து, நாட்டார் நகரத்தார்களால் நிறை யப்பெற்றதும், யாகஞ்செய்யும் பிராமணர்களாலும் சபிகர் களான பிராமணர்களாலும் இதர பிராமணர்களாலும் நிறைந்து சிறந்ததுமான அந்தப்புரத்தை யடைந்து அங்கி ருந்த ஜனங்களைக் கடந்து அதிற்புகுந்து அதன் வாயிலில் வந்த சமர்த்தரான அழகிய சுமந்திரரென்ற தசரதருடைய மந்திரியைக் கண்டு, "அரசரிடத்திற் சென் று, நான் வந்திருக்கிறேன் என்று சொல் லும் கங்கையினின்றுஞ் சமுத்திரத்தி னின்றுங் கொண்டுவந்து பொற்குடங்களில் வைத்துள்ள தீர்த்தங்கள், இன்னும் அபிஷேகத்திற்கு வேண்டிய அத்திக்கட்டையாற் செய்யப்பட்ட பீடம், அநேகவித விதைகள், சகல வாசனைத் திரவியங்கள், பலவகை இரத்தினங்கள், தேன், தயிர், நெய், பொரி, தருப்பை, புஷ்பம், பால், எட்டுக் கன்னிப் பெண்கள், எல்லா இலக்கணமும் பொருந்திய யானை, நான்கு குதிரை

பட்டாபிஷேக திரவியங்கள் சித்தமாயிருத்த லை வசிஷ்டர் கூறுதல்

கள பூடடிய தோ, வாள, வில, சிவிகை, சநதிரனை யொதத வெணகுடை, இரணடு வெண சாமரஙகள, பொற படிகம, பொறகயிறறுற கடடபபடட முசுபபையுடைய வெளளிய ரிஷபம, நானகு பறகள வெளியில விளஙகுகினறதும பிடரிமயிாகளுடன கூடியதுமான உததமமாகிய குதிரை, சிஙகாசனம, புலிததோல, சமிதது, ஹோமததீ, எலலா விதமான மஙகள வாததியஙகள, அலஙகரிககபபடட வேசிகள, ஆசிரியாகள, அநதணாகள, பசுககள, புணணிய மிருகஙகள, புண்ணியப பறவைகள ஆகிய இவைகளெலலாஞ சிததமா யிருககினறன. அனறியும, நாடடாாகள நகரததாாகள வியாபாரிகள முதலான எலலாசசனஙகளும தஙகள பரிவாரஙகளுடனும மன்னவாகளுடனும வெகு ஆனநதமாகப புகழநதுகொணடும, பேசிககொணடும, 'எப்பொழுது இராமபடடாபிஷேகம நடககும? அதைப பாாததுக களிககவேணடும' என்று எதிாபாாததிருககினறுாகள. ஆகையால, சுமநதிரரே, நீா விரைவாகச செனறு தசரதரை விரைவு படுததி நலல முகூாததந தவறுமல இராமனுககு முடிசூடடி வைககவேணடும என்று அழைததுவாரும" என்றுா.

இவவாறு மகானுகிய அநதவசிஷடமுனிவா சொனனவுடன சுமநதிரா, அதைககேடடுத தசரதமனனரைப் புகழநதுகொணடே அவரிருபபிடததை நாடிவநதாா. சுமநதிரா, வெகு முதுமைபபருவமும அரசருடைய அனபும படைத்தவராகையால அநதபபுரதது வாயிற காவலாளாகள அவரை ஒரு தடையுஞ செயயவிலலை. சுமநதிரரும, அரசரை நாடிசசெனறு அவரிருபபிடஞசோநது, அவருககு வநத துககம தமககுத தெரியாதாகையால அவரருகிற கிடடி அஞசலிபநதஞசெயதுகொணடு தோததிரம பணண ஆரமபிததாா.

சுமநதிரா அரசரைத துயிலெழுப்பிப் படடாபிஷேகததுககு அழைததல

"பாஸகரன் உதிககுமபொழுது எவவாறு சமுததிரஞ

சநதோஷமடைநது களிககின்றதோ அவ்வாறு தாங்க ளும சநதோஷியுஙகள. மாதலி என்பவன் இநதிரபகவா னைக காலைபபொழுதில துதித்தான; அதனால, இநதிர பகவான அசுராகளை வெறறிகொணடார்; அவ்வாறு நா னும தஙகளைத் துதிககினறேன. வேதஙகளும் அதன் அஙகங்களும மறற வித்தைகளும பரமபொருளுககுப போதிபபது போன்று நான் இபபொழுது தஙகளுககுப போதிககினறேன. சநதிரனுடன்கூடிய சூரியனுனவன், அநேகம பிராணிகள நிறைநது நிற்கும இபபூமியை உணாததுவதுபோல, நானும் இங்குவநது தஙகளை நித திரை ஒழிநது எழுநதிருககும வணணம உணாத்துகின றேன். எழுநதிரும; விரைவாக நலல ஆடையாபரணஙகள அணிநது, மேருகிரியின் சிகரததை விடடுச் சூரியபகவான் எழுவதுபோல இவவிடததைவிடடுத தாஙகள வரவேண் டும சூரியன், சநதிரன, சிவன், குபேரன, வருணன், அக் கினி, இநதிரன் ஆகிய இவாகளெல்லாரும தஙகளுககு வெறறியைக கொடுககக கடவாகள. இரவோ கழிநதது; இனி எழுநதிருநது செயயவேணடிய காரியஙகளைச செய யுஙகள. இராமாபிஷேகததிறகு வேணடிய எலலாப பொருளகளும வநதுவிட்டன. நாடடாா, நகரததார், வணி கா ஆகிய எலலாராலும அஞசலி செயயபபடடவராய மகாமுனிவராகிய வசிஷடரும அநேக அநதணர்களுடன் தஙகளுடைய வரவை எதிாபாாததுககொணடிருககின்றுர். சீககிரமாக இராமருடைய படடாபிஷேகததை நடதத விடைகொடுஙகள். அரசன காணபபடாத நாடு, இடைய னிலலாத பசுக்குழாம போலவும நாயகனிலலாத சேனை போலவும சநதிரனிலலாத இரவுபோலவும் ஆயவிடும" எனறு உரைததனா.

சுமநதிரா இவ்விதமாகச் சொன்ன பொருள்பொருந் திய நயசசொலலைக கேடடவுடன், தசரதருடைய துககம் மீடடும புதிதாகப் பொஙகிறறு. பினனா, தாாமிகரான

அவ்வரசா, புததிரா விஷயமான மகிழசசி அறறவராய, அநத மநதிரியைத தமது சோகததாற சிவநதகணகளினற பாாதது, " சுமநதிரரே, நீா செயத தோததிரம, பிளநதிருககும மனததை மீணடும பிளககினறதே!" எனருா. இவவளவு தீனமாகிய ஸவரததோடு அரசா சொனனதைக கேடடு, சுமநதிரா, அவரிருநத பரிதாபநிலைமையையுஙகணடு, தாம சமயம அறிநதுகொளளாது நடநததாகத தெரிநதுகொணடு அஞசி, கூபபிய கையராய, அவவிடததை நீஙகிச சறறு ஒதுஙகினுா. அரசா, சோகததால ஒரு வாாததை சொலலுதறகும சகதியே இலலாமலிருநதாா.

சுமநதிரருடைய அசசம

மன்னவா அவவாறிருககையில, ஆலோசனையில சமாததையான கைகேயி, சுமநதிரரைபபாாதது, "சுமநதிரரே, இராமனுககு நாளைத்தினம படடாபிஷேகம எனற சந்தோஷததால இரவு முழுவதும அரசா விழிததுக கொணடே இருநதாா. அதனுல அவருககு இனனும தூககந தெளியவிலலை. ஆகையால, நீா சென்று புகழ்பெறற அநத இராமனை இஙகு அழைததுவாரும. உமககு மஙகளம உணடாகுக, ஒன்றும ஆலோசிககவேணடாம" எனருள. அவரும, இராமருககு ன்மை வநதுவிடடது என்றே எணணிககொணடு அகமகிழநது, அரசா ஆணை என்றெணணி அவவிடம விடடு நீஙகினுா. "போம, போம" என்று வேகமாக அவளால அனுப்பபபடட சுமநதிரர், இராமரைப படடாபிஷேகததிறகுததான் அரசர் வரவழைக்கினறுா என்று எண்ணி, இராமரைக காண வெகு ஆநநதத்தோடு சென்றுா. சுமநதிரா, சமுததிரததினுள அடஙகிநிறகும மடுவைப போன்ற அநதப புரத்தினுடைய ஜனங்கள்சூழ்நதவாயிலினின்றும் வெளியிலவநது, இராமருடைய படடாபிஷேகததை ஆவலுடன்

இராமரை அழைததுவரக கைகேயி ஏவுதல

எதிர்பார்த்துக்கொண்டு அக்காலத்தில் மரியாதை செய்ய வேண்டியதற்காகத் தங்கள் கையில் மிக்கபொருள்களை ஏந்திக்கொண்டிருக்கும் அநேகதேசத்து அரசர்களையும் பட்டணத்தார்களையும் நாட்டார்களையும் மற்றுமுள்ள ஜனங்களையும் பார்த்தார்.

பதினைந்தாஞ் சருக்கம்:

சுமந்திரர் இராமரை நாடிச் செல்லுதல்.

இரவு கழிந்தவுடன், வேதங்களின் கரையைக் கண்ட பிராமணர்களும், ராஜகுலத்துப் புரோகிதர்களும், மந்திரிகளும், சேனைத் தலைவர்களும், பட்டணத்திற் பிரதானமானவர்களுஞ் சேர்ந்து இராமருடைய பட்டாபிஷேகத்தைப் பற்றி மகிழ்ந்தவர்களாய்ச் சபையை அடைந்தார்கள். சூரியன் உதயமாக, பூசநக்ஷத்திரத்துடன் கூடிய இராமருடைய ஜந்மலக்கினமாகிய கடகலக்கினம் வந்தது. அந்தணத் தலைவர்கள் பட்டாபிஷேகத்திற்காக வேண்டியபொருள்களைச் சித்தப்படுத்தினார்கள்.

பட்டாபிஷேகப் பொருள்களெல்லாம் சித்தமாதல்

பொன்மயமான தீர்த்த கும்பங்கள், அலங்கரித்திருக்கும் மங்கள பீடங்கள், புலித்தோல் பரப்பிய இரதம், கங்கையும் யமுனையுங் கூடுமிடத்தினின்று கொண்டுவரப்பட்ட புண்ணிய தீர்த்தம், இன்னும் வேறு புண்ணிய நதிகளிலிருந்தும் மடுக்களிலிருந்தும் கிணறுகளிலிருந்தும் பொய்கைகளிலிருந்தும் கிழக்குமுகமாக ஓடும் கோதாவரி காவேரி முதலியவைகளிலிருந்தும் மேற்குநோக்கி எழும் பிரவாகங்களையுடைய பிரமாவர்த்தம் முதலியவைகளினின்றும் தெற்காகவும் வடக்காகவும் ஓடும் கண்டகி சோணபத்திரை முதலியவைகளினின்றும் கொண்டுவரப்பட்ட தீர்த்தங்கள், பொரிகளை உடையனவாயும் விளாமுதலியவற்றால் மூடப்பெற்றனவாயும் பொன்னினாலும் வெள்ளியினாலுஞ் செய

யபபடடனவாயும தாமரை நீலோறபலம இவைகளுடன் கூடிய தீாததஙகளை யுடையனவாயு மிருககும பூாணகும பஙகள, தேன, தயிா, நெய, பொரி, தருபபை, மலா, பால, தமது ஒழுககத்தினின றும தவிராதவராயும எலலா ஆபரணஙகளையும பூணடு விளஙகுகினறவராயு மிருககும வேசியா, இரத்தினஙகள இழைத்த பொன்மயமான காமபுகளை யுடையதும சநதிர கிரணஙகளபோல பரவிய காநதிகளையுடையதும இரததினஙகளால அலஙகரிககப பெறறதுமான பொறசாமரை, சநதிரமணடலத்தை யொத்தவெணகொறறககுடை, வெளளிய ருஷபம, வெள் ளிய குதிரை, படடத்துயானை, எலலா ஆபரணஙகளையும அணிநத எடடு மங்களகனனிமாா, அநேகவிதமான வாத் தியஙகள, வநதிகள முதலிய படடாபிஷேகபபொருளகள இக்ஷ்வாகுவமசத்தில பிறநதவாகளுககு எவவாறுசேககப படுமோ, அவவாறான சிறநத பொருளகளை இராமருடைய படடாபிஷேகததின் பொருடடுத தசரதருடைய கட டளையின்படி கொணடுவநது ஒனறுகசசோநத அரசர்கள, தசரதரைக காணுமல தஙகளுககுள "நாம சிததமாக இருபபதை அரசரிடம இபபொழுது யாா தெரிவிப பாா? சூரியனே உதயமாயவிடடான; அரசரை இன னுங காணேம. எலலா உபகரணஙகளுஞ சித்தமாயிருக கினறன" என்று சொலலிககொணடிருககுமபொழுது, அரசருடைய மதிபபைப பெறற சுமநதிரா, அஙகு வநது அவாகளைப பாாத்து, "அரசருடைய கடடளையினபடி இராமரை விரைவாக அழைததுவர நான போகின் றேன; ஆயினும, அரசருககும இராமருககும நீஙகள மிக வும பூஜிககத் தககவாகளாகையால, சிரஞசீவிகளான நீஙகள கேடடதாகத் தசரதருடைய க்ஷேமததையும், விழிததிருநதும அவா இஙகு வருவதறகுத தாமதிபபதன காரணததையும விசாரித்துவருகின்றேன" எனறுசொலலி மீடடும தசரதா இருநத கைகேயியின மாளிகைககு வந்

தார்; அதனுடன் புகுந்து, இக்ஷ்வாகுவம்சத்தைப் புகழ்ந்து கொண்டே, மன்னர் படுத்திருக்கும் அறைக்குட் சென்று, அங்கு இடப்பட்டிருந்த திரைக்கு வெளியில் நின்று மறு படியும் தசரதரைநோக்கி "ககுஸ்த வம்சத்தில் பிறந்தவரே, சூரியன், சந்திரன், சிவன், குபேரன், வருணன், அக்கினி, இந்திரன் ஆகிய இவர்கள் தங்களுக்கு மங்களத்தைக் கொடுக்கட்டும். நல்ல இராத்திரி கழிந்தது. அபிஷேகத்திற்கு வேண்டியவை சித்தமாக இருக்கின்றன. கண் விழித்துச் செய்யவேண்டிய காரியத்தைச் செய்யுங்கள். பிராமணோத்தமர்களும், சேனாதிபதிகளும், ராஜ சிரேஷ்டர்களும், பட்டணத்துப் பிரதானிகளும் காத்திருக்கின்றார்கள்" என்று கூறினார்.

சுமந்திரர் மீண்டும் தசரதரை உணர்த்தல்

அவரது சத்தத்தினால், அவ்வாறு கூறியவர் பேசுவதில் வல்ல சுமந்திரர் என்று தசரதர் அறிந்துகொண்டு, "சுமந்திரரே, 'இராமனை அழைத்துவாரும்' என்று கைகேயிசொல்லியிருக்க, யாதுகாரணத்தால் எனது வார்த்தையை மீறி நடந்தீர்? நான் தூங்கவில்லை. சீக்கிரமாக எனது இராமனை அழைத்து வாரும்" என்று கட்டளையிட்டார். மன்னவர் இவ்வாறு சொன்னவுடனே, சுமந்திரர், தலையால் வணங்கி, பெரிய நன்மை வந்துவிட்டதென்று நினைத்தவராகி அவ்விடம் விட்டுப் புறப்பட்டு, ராஜவீதியை அடைந்து அங்கங்குப் பதாகைகள் தவஜங்கள் கட்டியிருப்பதைக் கண்டு உடல்புளகித்துக் களித்தவராய்த் தாம் சென்ற வழிகளிலெல்லாம் ஜனங்கள் இராமபட்டாபிஷேகத்தைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருப்பதைக் கேட்டு மகிழ்ந்தார். பின்பு சுமந்திரர், இந்திரனது மாளிகை போலவும் கைலாயமலையின் சிகரம் போலவும் ஆகாயத்தை அளாவி நிற்கும் இராமருடைய மாளிகையைக் கண்டார். அம்மாளிகை பெரியகதவு அமையப்பெற்றதும், நூறு திண்ணைகள்

தசரதர் கட்டளை

பொருந்தப்பெற்றதும், பொற்பதுமைகள் அங்கங்கு வைக்கப் பட்டதும், இரத்தினங்களாலும் பவழங்களாலுஞ் செய்த வாயிலையுடையதும், சரற்காலத்து மேகம் போல வெள்ளியதும், வெகு பிரகாசமாய் விளங்குவதும், மேருமலையின் குகைபோலத் தோன்றுவதுமாக இருந்தது. அது, இடையில் இரத்தினம் இழைத்த விலையுயர்ந்த சுவர்ண மாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டுமிருந்தது. அவ்வீடு, முத்து மாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பெற்று, சந்தனம் அகில் இவைகளின் தூபங்களை அடைந்ததாய், சந்தனம் பிறக்கும் இடமான தாத்தர பருவதத்தின் சிகரம்போல வாசனை வீசிக்கொண்டிருந்தது. அதில் அன்னப் பறவைகளும், மயில்களும், களித்துக்கொண்டும், கூத்தாடிக்கொண்டும் இருந்தன. அது, கண்ணைப் பறிக்கத்தக்க அழகிய தொழில் அமைந்த செந்நாயால் விளங்கிற்று. அதில் எங்குப்பார்த்தாலும் கோலங்கள் இடப்பட்டிருந்தன. அம்மாளிகையின் காந்தி, பார்ப்பவர்கள் மனத்தையும் கண்களையும் தன்னிடம் இழுப்பதாக இருந்தது. குபேரனது மாளிகையோ, மகேந்திரனது அரண்மனையோ என்று கண்டோர் சந்தேகிக்கும்படி இருந்த சந்திர சூரியர்களையொத்த அந்தக்கிருகம், அநேகவித பட்சிகளுடைய சத்தங்களை யுடையதாய் விளங்கிற்று. அவ்விதமாய் விளங்குகின்றதும் மேருவின் சிகரத்தைப் போலவுமான இராமருடைய மாளிகையில் இராமாபிஷேகத்திற்காகக் களிக்கும் அநேக ஜனங்கள் அஞ்சலிபந்தம்பண்ணிக்கொண்டும், அநேககிராமஜனங்கள் காணிக்கைப்பொருள்களைச் சித்தமாய் வைத்துக்கொண்டும், இராமரைக் காணும்பொருட்டு மிக்க ஆவலுடன் நின்றுகொண்டிருந்தார்கள். குள்ளர், வேடர் இவர்களால் சூழப்பெற்ற அவ்வரண்மனை, அநேகவித ரத்தினங்களால் நிறைந்து உயர்ந்து நன்றாக அலங்கரிக்கப்பெற்று மேக மண்டலம்போல விளங்கிற்று. குதிரைகட்டியதாயும், மறை

இராமர் திருமாளிகை

யிடத்தைப் பெற்றதாயுமுள்ள இரதத்தோடு, ஜனங்கள் நிறைந்த இராமரது மாளிகையைக் குறித்து வருகிற சுமந்திரர், நகரத்துச் சனங்களெல்லாருடைய மனத்தையுஞ் சந்தோஷப்படுத்தினார், அவ்விடத்தைச் சேர்ந்தவுடன், மிக்கசம்பத்தை யுடையதும் சிறந்த பொருள்களெல்லாந் தங்குதற்குரியதுமான இராமகிருகத்தைப் பார்த்து மனம் உவந்து, தேவேந்திரன் மாளிகையை நிகர்த்ததான அதனுட் புகுந்தார் அவர், கைலாசபருவதத்தையும் தேவதைகளின் மாளிகையையுமொத்ததாயும் அலங்கரிக்கப்பட்டதாயு மிருக்கும் அம்மாளிகையின் கட்டுக்களிற் புகுந்து, இஷ்டராயும் இராமர்மீது அன்புள்ளவராயு மிருக்கும் அனேக ஜனங்களைக் கடந்து, இராமருடைய அந்தப்புரத்தினருகிற சேர்ந்து, அங்கு ஜனங்கள் கூட்டங் கூட்டமாக நின்றுகொண்டு இராம பட்டாபிஷேகத்தைப்பற்றிச் சந்தோஷமாக மங்களவார்த்தைகள் பேசிக்கொண்டிருக்கக் கேட்டுச் சந்தோஷமடைந்தார். இராமருடைய மாளிகையோ, இந்திரன் அரண்மனைபோல அநேக பட்சிகளாலும் மிருகங்களாலும் நிறைந்து, மேருவின் சிகரம்போல வெகு காந்தியுடன் மனோகரமாக விளங்கிறது. அதன்வாயிலில் கோடிக்கணக்காகச் சனங்கள் காணிக்கைகளுடன் அஞ்சலி பந்தம் பண்ணிக்கொண்டு தங்கள் தங்களுடைய வண்டிகளையும் குதிரைகளையும் வெகு தூரத்தில் நிறுத்தி இராமருடைய தரிசனத்தை எதிர்பார்த்தவர்களாய் நின்றுகொண்டிருந்தார்கள், சுமந்திரர், அம்மாளிகையின் முன்னர் இராமர் ஏறுவதற்காக நிறுத்தப்பட்டிருந்ததும் மேகம்போலவும் மலைபோலவும் தோன்றும் தோற்றத்தையும் உயர்ந்தமுன்வடிவத்தையும் உடையதும் அங்குசத்துக்கும் அஞ்சாததுமான மதித்த 'சத்துருஞ்சயன்' என்ற இராமரது வாகனமாகிய அழகிய யானையையும் கண்டார்.

சுமந்திரர், நல்ல ஆடையாபரணங்களை அணிந்து குதிரைபூட்டிய வண்டிகளின்மேலும் யானைகளின்மேலும் ஏறி

வநத இராமருடைய பிரதான மநதிரிகளையும நூறறுக கணககாய வநத அனபாகளையும கடநது, விலையுயாநத அநேக ரததினஙகளைத் தனககுள அடககிககொணடிருககுஞ சமுததிரத்தில தடையிலலாமல முதலையானது முழுகுவதுபோல, மலையினது சிகரஙகளையும அசையாத மேகஙகளையு மொததததாயும, உயாநத விமானஙகளைககாட்டிலுஞ சிறநத மாடஙகளையுடையதாயும, சமபததுககளை அடைநததாயுமிருககுமஅநதபபுரததில தடையிலலாமறபுகுநதாா.

சுமநதிரா இராம கிருகததினுட செலலல

பதினாறுஞ் சருக்கம்:
சுமந்திரர் இராமரைத் தசரதர் அழைப்பதாக அழைத்தல்

சுமநதிரா, ஜனஙகள நிறைநது நிறகும அநதபபுரதது வாயிலைக கடநது, யௌவனமுடையவாகளும, அழகிய குணடலஙகளைத தரிததவாகளும, அரசரிடததில அனபுளளவாகளும, கையில வாளும விலலும பிடித்தவாகளும, வெகு ஜாககிரதையாகத் தஙகள காவறறொழிலில முழுமனத்தையும வைததவாகளுமா யிருபபவாகள நிறைநத கடடை அடைநதாா; அதில, காவிததுணி உடுத்துககொணடு, கையிற பிரமபு பிடித்து, நலல ஆடையாபரணஙகள் அணிநது வாயிலில இருநதுகொணடு மாதாகளைககாககும முதியவாகளைக கணடாா. இராமருடைய விருபபத்தைச செயயவிருமபுகினற அவாகளெலலோரும, சுமநதிரரைக கணடவுடன பரபரபபுடன தாங்கள இருநத இடததை விடடு எழுநதுநினறு மரியாதை பணணினாகள. மிகவும் வலலமை பொருநதியவரும வணககமுடையவருமான சுமநதிரா, அவாகளைப பாாதது "நான வாயிலில் வநது காததிருககினறேனெனறு இராமரிடம விரை

வாககசசொலலுஙகள" என்றூா. அவாகள், தஙகள தலைவ ருககு விருபபமானதைச செயவதில் கருததுளளவாகளா கையால, உடனே உடசெனறு சீதாதேவியுடன இருக கும இராமரிடம் அவவாறே விரைவாகச சொனனூாகள். இராமா, தமது தநதைககு அநதரஙகரான சுமநதிரா வந

இராமா சுமநதிரரை வரவழைத்தல

திருபபதாகக கேடடவுடன, 'தசரத ருககு விருபபததைச செய்யவேணடும' எனற எணணததால அவரைத தாமிருநத அவவிடததிற்கே அழைபபிததாா. சுமந திரா, உடபுகுநதவுடன, நலல விரிபபுப பரபபபபடடிருநத பொறகடடிலில இராமா நலல ஆடையாபரணஙகள அணிநதுகொணடு குபேரன்போலவீறறிருககக கணடாா. வராகததின இரத்தத்தை ஒததததாயும, சுததமானதாயும, இயறகை மணம பொருநதியதாயு மிருககும சிறநத சநத னததை அணிநதவரும, கையிற சாமரம ஏநதிப பககத தில நிறகுஞ சீதாபிராடடியுடன கூடியவரும, சதது ருககளைக கொலலுந தன்மை வாயநதவருமான இரா மா, சிததிராதேவியுடன் கூடியிருககுஞ சநதிரன் போல விளஙகினூர். வணககத்தையுடைய சுமநதிரா, சூரியனபோல தமது காநதியால விளஙகிககொணடிருப பவரும கேடபவரது இஷடததைக கொடுபபவருமான இராமரைக கணடு வணஙகினூா. பின்பு, தசரதருடைய ஏகாநத சமயததிலும அருகிலிருககுமவரான சுமநதிரா, அஞசலிபநதஞ செயதுகொணடு இராமரைப பார்தது க்ஷேமத்தை வினவி, "ராம, கௌசலை உமமைப பெற

சுமநதிரா இரா மரை அழைததல

றதால் வெகு பாககியசாலி உமமை உம் முடைய தமபபனூா கைகேயியுடன் பார் கக விருமபுகினறூா. விரைவாக அவவி டம வரவேணடும" எனறூா. இதைக கேடடவுடன், புருஷசிரேஷ்டராயும மிகக காநதியை யுடையவராயு மிருக கும இராமர், சுமநதிரரைக கொணடாடி, தமது தநதை

யாரின கடடளைபபடி நடபபதறகு விரைநது, தமது மனைவியைப பாாதது, "சீதே, சநதேகமிலலை, என்னு டைய பிதாவும மாதாவும எனது படடாபிஷேக விஷய மாக ஏதோ ஆலோசனை பணணிககொணடிருககினறுா கள. கணணழகுடையவளே, எனககு நனமை செயய விருமபினவராயும, மிகச சமாததையாயும, நான பொரு ளைப பெறுவதில விருபபுடையவராயும, எனது மாதா வாயுமிருககும கைகேயி, தமது கணவருடைய அபிபிரா யததை நனறுக அறிநதுகொணடு சநதோஷமடைநது, எனது அபிஷேகததைச சீககிரமாக நடததிவைகக அரச ரைத தூணடிககொணடிருககினறுா அரசரும கைகேயி யும, அநதபபுரததிலிருநது எனனை அழைத் து வருதறகு, ஆததகாமஙகளை விருத்தி செயபவரான சுமநதிரரைத தூதுஅனுபபி ஞாகள தூதரும அநதபபுரததி லிருபப வாகளபோல நமது க்ஷேமததை நாடி இஙகு வநதிருககின் றுா. நிசசயம, இனறைத்தினமே மகாராஜா எனககு இளவரசுபபடடஙகடடபபோகினறுா. ஆகையால, நான் சீககிரததில அவரைக கண்டு வருகின்றேன. நீயும இவ விடததிலேயே உனது பரிவாரஙகளுடன சுகமாக மகிழசசி யுடன இரு" என்றுா.

இராமா தாம செலலுதலைச சீதைககுககூறல

கணவனுல கொணடாடபபடடவளும கறுதத கண களை யுடையவளுமான சீதை, இவவிதமாகச சொலலிவிட டுப புறபபடுகினற இராமரைப பாாதது, "பிரமதேவா இநதிரனுககுப படடங் கடடுவதுபோல, தசரதமனனா தஙகளுககு இனறு அநதணாகளநிரமபியஇநதஇராசசியத் தில, ராஜசூய யாகத்தில செயயும அபி ஷேகத்திறகுத் தகுதியை உணடாககும் அபிஷேகத்தைப பணணி வைககவேண டும். அந்த ராஜசூய யாகததிறகாகத் தீக்ஷை செயது

சீதை வாழததுதல

கொண்டும் மான்தோல் தரித்தும் மான கொம்பைக் கையில் வைத்துக்கொண்டும் சுசியோடு விரதத்தை நன்கு செய்பவரான தங்களை அடியேன் பார்த்து மகிழ்ச்சி அடைய வேண்டும். தங்களைக் கீழ்த்திசையில் இந்திரனும், தென் றிசையில் யமனும், மேற்றிசையில் வருணனும், வட திசையிற் குபேரனும் காக்கக் கடவர்கள்" என்று மங்க ளங்களை மனத்தினுற் கருதியவளாய் வாயில் வரையும் பின் சென்றுள். அபிஷேகத்திற்கு வேண்டிய மங்களங் களைச் செய்து முடித்தவரான இராமர், பின்பு சீதைக் குச் செல்ல விடைகொடுத்து விட்டு, ஒரு மலையினது குகையில் வசிக்கும் சிங்கம் அம்மலையை விட்டுப் புறப் படுவதுபோல, சுமந்திரருடன் அம்மா ளிகையை விட்டுப் புறப்பட்டார். ராஜ குமாரரான இராமர், வாயிலில் லக்ஷ்ம ணர் அஞ்சலிபந்தம் பண்ணிக்கொண்டு நிற பதைப் பார்த்தவராய், அன்பர்களுடன் நடுக்கட்டிற் சேர்ந்து, அங்கே தமது சேவைக்குக் காத்திருக்குமவர் களைப் பார்த்துக் கிட்டிச் சந்தோஷித்து, அக்கினிபோற் காந்தியால் விளங்குகின்றதும் வெள்ளியாற் செய்யப் பட்டுப் புலித்தோலாற் போர்க்கப்பட்டதுமாகிய சிறந்த தேரின்மீது ஏறினர். மேகம்போற் சத்திப்பதாயும், மிக்க பரப்பை யுடையதாயும், இரத்தினம் பொன் இவைகளால் அலங்கரிக்கப் பெற்றதாயும், சூரியகாந்திக்கொப்பாகிய தனது பிரகாசத்தினுல் பார்ப்பவருடைய கண்களைக் கவர் வதாயும், யானைக்குட்டிகளைப் போன்ற சிறந்த குதிரைகள் கட்டப் பெற்றதாயும் விரைவாகச் செல்வதாயு மிருக்கும் இரதத்தின்மீது ஏறி இராமர் இந்திரன்போல வெகு அழ குடன் விளங்கியவராய்ப் புறப்பட்டார். அந்த இரதத் தின்மீது ஏறித் தேககாந்தியினுல் விளங்கும் இராமர், ஆகாயத்திலுள்ள மேகம்போலத் தமது இரதத்தால் திக் குக்களைச் சத்தமுண்டாகும்படி செய்துகொண்டு, உதய

இராமர் தேரேறிச் செல்லுதல்

பருவததநினினறு சநதிரன வெளிபபடுவதுபோல வீடடி
னின்று வெளிபபடடார லக்ஷமணா இரதததின பின்
புறத்தில ஏறிக கைகளில வெணகுடை சாமரம இவை
களைப பிடிததுககொணடு தமது தமையனாரை வெயில
முதலியவறறினினறு காபபாறறினார அவா வெளியில
எழுநதவுடன அஙகிருநத சனக கூடடததினினறு ஒரு
பெரிய ஆனநத முழககம உணடாயிறறு. நூறறுககணக
காகவும, ஆயிரககணககாகவும குனறுகள போனற யானை
களும குதிரைகளும இராமருடைய பினனே சென்றன.
அவருககு முனபாக, ஆயுதபாணிகளாயும், தஙகளு
டைய சரீரஙகளிற சநதனததையும அகிலையும பூசியவாக
ளாயும, கைகளில வாள வில இவைகளைப பிடிததவாக
ளாயும இராமருககு மஙகளததைப பிராாத்திபபவாகளாயு
முளள சூராகளான ஜனஙகள நடநதாாகள செலலும
வழிகளில, மஙகளவாததியஙகள கோஷிகக, வநதிகள்
புகழபபாடடுககளைப பாட, வீராகள சிஙகநாதஙகளைச
செயதுகொணடு நினறாாகள. நன்றாக அலஙகரிததுக
கொணடு படடாடைகளை அணிநதுளள மகளிா, உபரிகை
யில நினறுகொணடு, அவா செலலும்போது, சததுருக
களை அடககும அவாமீது, பலகணி வழியாகப புஷபங
களை வாரிததூவினாகள மேனமாடஙகளில உளளவாக
ளும, கீழததலததில இருபபவாகளுமாகிய குறறமறற
அஙகததைபுடைய மாதரெலலோரும, அவா மனததைக
களிபபிகக விருமபினவாகளாய, குறறமறற சொறகளால,
அவரைபபாாதது “மாதாவைக களிபபிககுமவரே, உமது
தநதையிடமிருநது படடததைப பெறறுககொளளுதறகு
நீா போவதைப பாாதது உமது தாயாராகிய கௌசலை
யானவள ஆனநதககடலில முழுகுவாள” என்று துதித்
தாாகள். இமமஙகையாகள, ‘இராமருடைய மனததைக
கவருஞ சீதை, எல்லா மாதருளளும சிறநதவள’ என்று
எணணினபடியால மேனமாடததிலிருநது கூறிய “சீதா
தேவி எவ்வளவோ தவம புரிநதிருககவேணடும, இலலா

விடில அவள, ரோகிணி சநதிரனை கணவனாக அடைநதது போல இராமனை கணவனாக எவவாறு அடைநதிருககக கூடும?" எனறுறபோன்ற பறபல இஷ்டமான வார்த்தை களை ராஜமாரககததிற செலலுமஇராமா கேடடார. அன்றி யும, இராமா, நான்கு பககஙகளிினினறும தமமைப பார்க்க வநத ஜனஙகள சொலலும, லோகததில நிகழுந கதைகளை யும, வெகு ஆனநத மடைநதுளள படடணத்து ஜனங்கள் தமமைபபறறி "இதோ போகினறுரே இராமா; இவர் தமது பிதாவினிடமிருநது இன்றைககு மிகக செலவததை அடையப போகின்றுா நமமை ஆளபவராக இவரை நாம பெறபபோகினறதால, நமது எணணமெலலாங் கைகூ டின. இவவிராமா தேசஙகளையெலலாம அடைவது, மக் கடகே இலாபம. இவா அரசரா யிருககுமபொழுது, ஒரு வனும எபபொழுதும தனககு விருபபமலலாதவறறையும துககததையும பாரான" எனறிவ்வணணம புகழநது சொலவதையும கேடடார இராமா, மஙகள வார்த்தை யைக கூறும வநதிகள அநேக இராகஙகளால தமமைப புகழநதுபாட அவாகளுடைய பாடடுககளைக கேடடுக் கொணடு, தமது முனபு அழகான சததமிடடுககொணடு யானைகளுங குதிரைகளுஞ செலல, வாததியஙகள் முழஙக, குபேரனபோற போனா குதிரைகளும, பெண யானை களும, ஆண யானைகளும, இரதஙகளும நிறைநதிருககப் பெறறதும, மஹா ஜனககூடடஙகள நிறைநத சதுககஙகளை யுடையதும, மிகக இரததினஙகளையுடையதும, அனேக கடைபபொருளகள விளஙகபபெறறதுமான பெரியவழியை இராமா கணடார.

பதினேழாஞ் சருக்கம் :
இராமா தசரதரிருந்த இடத்தைச் சேர்தல்.

செல்வவானுன இராமா, தமது நேசாகளெலலா ருடைய மனமும களிககும வண்ணம இரதம ஏறி, பதாகை

களும கொடிகளும அசையப பெறறும, மிகச்சிறந்த தூபங்க ளால பரிமளித்துககொணடும, ஜனங்களால நிறைந்தும், வெண மேகததை நிகாதத மாளிகைகள இருபக்கங்களில் விளக்கமடைந்திருக்கப பெறறு முள்ள நகரத்தின் மத்தியில, வாசனை தூபம எழுமபிககொணடிருக்கும இராஜ வீதிவழியாகச சென்றா. உத்தமமான அந்த இராஜவீதி வெகு விசாலமாயும, வாசனை வீசிககொணடும, பட்டு வஸதிரங்கள விரிக்கப்பட்டும, துளையிடப்படாத நலல முத்துக்களினுலும உயாநத படிகங்களினுலும அலங்கரிக்கப்பட்டும, விதம விதமான பொருளகளையும பணணியாரங்களையுமுடைய கடைகளாற சூழப்பெறறும, ஆகாசத்திலுள்ள தேவேந்திர வீதி போல இருந்தது; அன்றியும், அங்கங்கே தயிா, அக்ஷதை, நெய, பொரி, அகில சந்தனம இவைகளினின்றும உணடான தூபம, நாநாவித மாலைகளினின்றும உணடான வாசனை இவைகளால பூஜிக்கப்பெறற நாறசந்திகளை உடையதுமாக இருந்தது. இராமா, ஆங்காங்குத தமமைக குறித்து நணபாகள கூறுகின்ற ஆசிகளைப பெறறுககொணடு, தாம எவரெவாக்கு எவ்வெவவிதமாகிய மரியாதை செயயவேணடுமோ அவவித மரியாதையைச செயபவராயச சென்றா. மக்களெல லாரும, இராமா இரதம ஏறிச சென்றபோது "இராகவரே, இன்றைத்தினம நீா அபிஷேகம பெறறு, உமமுடைய பாட்டனா முதலியோா எவ்வாறு எங்களைக காப்பாறறினாகளோ அவவாறு காப்பாறறக கடவீா. உமமுடைய பிதாவினுலும பாட்டனா முதலிய முனனோாகளாலும களிப்பிக்கப்பட்டு நாங்கள எவ்வாறு சுக மாக வசித்தோமோ, அதனினும மிகக சுகத்துடன நீா அரசராக இருக்குமபொழுது வசிப்போம. எங்களுக்கு இப்பொழுது ஒருவிதமான சுகததிலும விருப்பமிலலை. தந்தையாரிடமிருந்து இராசசியததை அடைந்த இரா

மா வெளியில வருமபொழுது பார்பபதினும விருபபத் திறகு இடமானது வேறொன்றுமிலலை" எனறும இன்னும் வேறுவிதமாகவும தமமைக கௌரவிககும வாாத்தை களை எவவிடததிலும நணபாகள சொலலிககொணடிருககக கேடடு விருபபுவெறுபபிலலாதவராயப போயககொணடி ருநதாா அவரைப பாாதத ஒவ்வொருவரும, அவா வெகு தூரம கடநதபொழுதும அவரைவிடடுத தமது கணகளை யும மனததையும பெயாத்து இழுததுககொளள முடியா மல நினறனா. எவன இராமரைப பாாககவிலலையோ, எவனை இராமா பாாககவிலலையோ, அவன் உலகத்திலுளள எலலாராலும நிநதிககபபடடவனாய வசிபபான: அவனைத் தனனுடைய ஆதமாவும நிநதிககும தருமாதமாவான இராமா விததியாசம எனபது சறறேனு மினறி எலலாச சாதியாரிடததிலும நான்குபருவஙகளையுடையவாகளிடத் திலும தயைசெயபவா; ஆகையால அவரை எலலாரும அநு சரிததிருநதாாகள இராமா தாம செலலும வழியிலிருநத நாறசநதிகள, தேவாலயங்கள, யாகசாலைகள, சபைகளமுத லியவைகளை வலஞ்செயதுகொணடு வழியைககடந்து,மேக மணடலமபோல ஆகாயததை அளாவிக கைலை மலையின் உசசிபோலவும விமானமபோலவும் விளஙகும் அனேகவித உபரிகைகளின் சிகரஙகளாலும இரததினஙகள் இழைத் துக கடடபபடடுவரும மாடஙகளாலும விளஙகுவதும இநதிரனுடைய மாளிகைபோல பிரகாசிபபது மாகிய தமது தநதையாருடைய அரணமனையை, மிகக காந்தியு டன விளஙகிககொணடு சோநதாா. இராமா தேரினின்று இறஙகி, அநத மாளிகைககுள, கையிலவிலலேநதிய காவற காராகளாற காககபபடடிருககும மூன்று கடடுக்களைக குதிரையினமேலேறிக கடநது, மற்றிரணடு கடடுககளை யுங் காலினால நடநது கடநது, பினபு எல்லா ஜனங களையும அனுபபிவிடடு, தநதையா ரிருககும அநதப

புரத்திற்குள் போனார். பின்பு, இராமர் தம்பப்னார் சமீபத்தைச் சேர, சமுத்திரராசன் சந்திரப்கவான் வரவை எதிர்பார்ப்பதுபோல வெளியிலிருந்த ஜனங்கள் அவ்விராமர் திரும்பி வரப்போகின்றதை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்தார்கள்.

பதினெட்டாஞ் சருக்கம் :

கைகேயி 'வனத்துக்குப் போகவேண்டும்' என்று இராமரிடஞ் சொல்லுதல்.

விலையுயர்ந்த ஒருஆசனத்தில் கைகேயியுடன் இருந்த தமது தந்தையாரது முகம் வெகுபரிதாபமான நிலைமையில் இருப்பதை இராமர் கண்டார். அவர், தமது தந்தையாரது சரணாரவிந்தங்களில் வெகு வணக்கத்துடன் முதலில் நமஸ்காரம் பண்ணி அதன் பிறகு வெகு மரியாதையுடன் கைகேயியின் பாதங்களில் வந்தனஞ்செய்தார். இவரைக் கண்டவுடன் எளிய தசரதர், "ஏ ராம!" என்று சொல்லி, நீர் நிரம்பிய கண்களையுடையவராய் இவரைப் பார்த்தற்கும் பேசுதற்கும் வல்லவராகவில்லை. ஒரு நாளிலும் அவ்வாறு இராத தமது தந்தையார் அன்று அவ்வாறு இருந்ததையும், மனத்தில் பயத்தை உண்டாக்கும் அவருடைய உருவத்தையும் கண்டு இராமர், காலினால் ஒரு சாபத்தை மிதித்தவர்போல நடுங்கிவிட்டார். மிக்க துன்பமடைந்த இந்திரியங்களினால் அதிகமாய்ப் பொங்குந் துக்கத்தீயால் வாடியும், அடிக்கடி பெருமூச்சு எறிந்துகொண்டும், நொந்து குழம்பிய மனத்துடன் கூடியுமிருந்த தந்தையாரான தசரதமகாராஜா, கலங்குந்தன்மை யறியிருந்தும் கலக்கமடைந்த கடல்போலவும், இராகுவாற் பிடிக்கப்பட்ட சூரியன்போலவும், பொய்யைச் சொல்லிவிட்டு

மனங் கலங்கிநிற்கும் மாமுனிவர்போலவும் இராமருக்குத் தோன்றினார். இராமர், காரணந் தோன்றாத தசரதருடைய சோகத்தை நினைத்து, பருவகாலத்திற் கடல் பொங்குவதுபோல துக்கத்தால் மிகப்பொங்கினார். அன்றியும், இராமர், எப்பொழுதும் தமது தந்தையாருடைய க்ஷேமத்தையே விரும்பியவராகையால், தமக்குள்ளேயே 'என் தந்தை இன்றைக்கு என்னைப்பார்த்து ஏன் ஆனந்திக்கவில்லை? என்னைக்காணாதபொழுது கோபித்துக்கொண்டிருந்தபோதிலும் என்னைக்கண்டவுடன் தமது கோபத்தை மறந்து புன்னகையோடு அன்பாக இருப்பரே! அப்படிப்பட்ட இவருக்கு இன்றைக்கு என்னைக் கண்டவுடன் வருத்தம் வரவேண்டிய காரணம் என்ன?" என்று எண்ணினார்.

தசரதரின் மெய்யைக்கண்டு இராமர் வருந்தல்

இராமர், பின்பு ஏழைபோற் சோகத்தால் வருந்தி முகத்தின் ஒளி குறையப்பெற்று, கைகேயியை நமஸ்காரம் பண்ணி, அவளைப்பார்த்து, "அறியாமையாலேனும் நான் எனது தந்தைக்குக் குற்றம்பண்ணினதில்லையே! ஏன் என் தந்தை கோபித்துக்கொண்டிருக்கிறார்? அதைச் சொல்லும் அவரைச் சமாதானப்படுத்தும். எப்பொழுதும் என்னைக் கண்டால் ஆசையுடன் இருப்பவர், இப்போது ஏன் இவ்வாறு மனக்கலக்கமுடையவராய் இருக்கின்றார்? இவர், என்னைக் கண்டும் முகம் வாடிப் பரிதபித்துக்கொண்டு ஏன் பேசாமல் இருக்கிறார்? இவர் தேகத்தை நோய் வருத்துகின்றதா? இவருக்கு மனவருத்தம்உண்டாக ஏதேனுங் காரணம் உண்டா? சுகமென்பது எப்பொழுதும் ஒருவனுக்கு ஒரேவண்ணமே இருந்துகொண்டிருக்குமென்பது வெகு அருமை. அழகிய தோற்றத்தையுடைய பரதன், மிக்க வலியுள்ள சத்துருக்கனன், என்னுடைய தாய்மார்கள் ஆகிய இவர்கள் குறைவின்றி இருக்கின்றனரா? என் தந்தையாரின் மனத்திற்கு மகிழ்ச்சியை உண்டாக்காம

இராமர் கைகேயியை விசாரித்தல்

லும, அவருடைய சொறபடி நடவாமலும், அவா எனமேற கோபிககவும நான் ஒரு இமைபபொழுதும பிழைததிருகக மாட்டேன. தன் கணணுககுபபுலனுகுந தனது தோறறத திறகுக காரணமா யிருககுந தநதைககு விரோதமாக எவ ஞயினும நடபபாரே? அலலது, அமமா, நீர கோபததினு லாவது செலவாககினுலாவது பிதாவைபபாாததுக கடிநது பேசினபடியால அவாமனம இவவாறு குழபபம அடைந திருககினறதா? யாது காரணம? தெரியவிலலையே! இந தப்பூபாலருடையமனமானது இவ்வாறு இதுவரையுமினறி இனறைத்தினம ஏன் குழமபிநிறகினறது? இதை உண மையாகச சொல்லும" என்று வினுவினா. மகாததுமா வாகிய இராமா இவவணணங கேடக, கைகேயி, சற றேனும வெடகமிலலாமல தனககு நனமையைத தரும மொழியைக கமபீரமாகச சொலலத தொடஙகினள். "ராம, அரசருககு ஒருவிதகோபமும இலலை அவருககுத் துககமும இலலை. ஆனல அவருடைய மனததில ஒனறிருக கினறது. அதை உனககுப பயநது வெளியிடாதிருககின் ரூா. எபபொழுதும உன்னிடத்தில அதிக அனபாயிருநது இபபொழுது அனபறற சொலலைச சொலலுவதறகு அவருடைய நா எழவிலலை. எனககுத் தசரதா வாககளித்திருககினரூர். அதை நீ அவசியம் முடிததுக கொடுக்கவேணடுமே. உன தநதை முனனொருகால எனனைக கௌரவிதது எனககு "வரத்தைககொடுத்தேன" என்றுசொலலிவிடடு, இபபொ ழுது சாதாரணமான மனிதனபோல பசசாத்தாபபபடுகி ரூர். இவவெட்டுத் திசைகளையும் தமககுள அடககி ஆளு கினற மன்னவர், நான வரம் கேடக "கொடுத்தேன" என்று முதலிற சொலலிவிடடு, இபபொழுது, வெளளம் கடநதுபோன பின்னர் அணை கோலுகினரூா. ராம, 'சத் தியம் தருமத்திற்கு மூலம்' என்பது எலலாரும அறிநத விஷயமே. ஆகையால, 'உனககுக கேடாக முடிகினறது'

கைகேயிவார்த்தை

என்று என்மேற் கோபங் கொண்ட மன்னவர் சத்தியத்தைத் தவிராதவாறு செய். அரசர் உன்னைப்பார்த்துச் சொல்லப் போகின்றது, உனக்கு நன்மையைத் தருவதோ தீமையைத் தருவதோ, எப்படி யிருந்தாலும், அரசர் சொல்லை வீணாக்காமல் அவசியம் செய்வேனென்று நீ ஒப்புக்கொள்ளுவாயாகில், நானே அதைச்சொல்லுகின்றேன். அவர் ஒருபொழுதும் உன்னிடத்திற் சொல்லமாட்டார்" என்றாள். இவ்வாறு இவள்சொன்னதைக்கேட்டு, இராமர், மிகவும் மனம் நொந்து, தமது தந்தையாருடைய எதிரில் அவளைப்பார்த்து, "சீ! சீ!! என்னைப் பார்த்து இவ்வாறு நீர் சொல்லக்கூடாது. என்னை 'நெருப்பில் குதி' என்றாலும் உடனே குதிப்பேன். 'விஷத்தைக் குடி' என்றாலும் குடிப்பேன். 'சமுத்திரத்தில் முழுகு' என்றாலும் முழுகிவிடுவேன். என் பிதாவின் கட்டளை என்றால் எனக்குப்போதும்.

இராமர் உடன்பாடு.

அவர் எப்பொழுதும் எனக்குக் குரு; தந்தை; அரசர்; எனது க்ஷேமத்தையே விரும்புபவர்; ஆகையால், அம்மா, தந்தையாருடைய கருத்தைச் சொல்லும்: அவசியம் நான் செய்து முடிக்கிறேன். பிரதிஜ்ஞை செய்கின்றேன். இது வரையிலும் இராமன் இருவகையாகச்சொன்னதேயில்லை" என்றார். நேர்மை யுடையவரும் சத்தியத்தைக் கூறுகின்றவருமான இராமரைப் பார்த்து, மகாபாவியாகிய அந்தக் கைகேயி, தனது எண்ணத்தை வெளியிடுபவளாய், "முன்னொரு காலத்தில் தேவர்களுக்கும் அசுரர்களுக்கும் உண்டான சண்டையில் பாணத்தால் புண்பட்ட உனது தந்தையாரை நான் காப்பாற்றினபடியால், அவர் எனக்கு இரண்டுவரங்கொடுத்தார். அவைகளில் ஒன்றால் 'பரதனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்துவைக்கவேண்டும்' என்றும், இரண்டாவதால் 'இன்றைத்தினமே இராமன் தண்டகாரணியத்திற்குப் போகவேண்டும்' என

இராமரைக் கைகேயி காட்டிற்குப் போகச் சொன்னது

றும் கேட்டுக்கொண்டேன். நீ, உன்னையும் உனது தந்தையையும் உண்மையில் நடப்பவர்களாகச் செய்யவேண்டுமென்று எண்ணினாயாகில், நான் சொல்லுகின்ற வண்ணம் செய்யக்கடவாய். உனது தந்தையாரின் சொற்படி நீ பதினான்கு வருஷம் தண்டகாரணியத்திற்குச் சென்று அங்கிருக்கக்கடவாய். உனது அபிஷேகத்திற்காக வந்திருக்கும் பொருள்களினால் பரதனுக்கு அபிஷேகத்தை நடத்த இசைவாய். அபிஷேகத்தை விட்டுப் பதினான்கு வருஷகாலம் நீ தண்டகாரணியத்தில் உனது தலைமயிரைச் சடைகளாகத் திரித்துக்கொண்டும், மான்தோல் உடுத்துக்கொண்டும் வாழ்ந்து வரக்கடவாய். சகலவித ரத்தினங்களும் நிறைந்து, குதிரைகள், இரதங்கள், யானைகள் இவைகளுடன் கூடிய இப்பூமியைப் பரதனே இந்தக் கோசலநாட்டில் அரசாளட்டும். இவ்விரண்டு வரங்களைக் கொடுத்த காரணத்தினாலேதான் மன்னர், பரிதபித்துக் கொண்டு துக்கத்தால் முககாந்தி குன்றி, உன்னைக் கண்ணெடுத்துப் பார்ப்பதற்கும் மனம் பொறாதவராக இருக்கின்றார். தசரதருக்குப் பிள்ளாய், நீயும் உனது தந்தையாரின்சொற்படி நடந்து, அவரையும் சத்தியத்தின் கரையை அடைந்தவராகச் செய்துவைப்பாயாக'' என்றனள்.

இவள் இவ்வண்ணம் வெகு கடினமாகச் சொன்னதைக் கேட்டு இராமர் சற்றேனுந் துக்கப்படவேயில்லை. ஆனால், மகானுபாவரான அவருடைய பிதாவாகிய தசரதர், 'இவள் சொன்னதைக் கேட்டுத் தமது புத்திரன் தம்மைவிட்டுப் பிரிந்து போகின்ற சமயம் வந்துவிடும்போல இருக்கின்றதே!' என்று நினைத்து முன்னையினும் அதிகமாக வருந்தினார்.

தசரதர் வருந்தம்.

பத்தொன்பதாஞ் சருக்கம்:
கைகேயியின் சொற்படி காட்டிற்குச் செல்ல இராமர் சம்மதித்தல்

இவவிதமாக மரணததுககொபபான கடுஞசொற்களாக கைகேயி சொலலக கேட்டு, பகைவெலலும் வலி படைதத இராமா, சறறும வருததமடையாது, அவளைப பாாதது, "பரதனுக்குப பட்டாபிஷேகம நடககட்டும. நான் எனது தநதையாா உமககு வாககுக கொடுத்தபடி தலைமுடியை ஜடையாகத் திரிததுககொணடும மானதோல் உடுததுககொணடுமவசிகக, இவவிடததைவிட்டுக காட்டிற்குப போகினறேன. ஆனால், இது மாததிரம எனககுத் தெரியவேணடும, பிறரால வெலலவ அரியராயும பகைவரை வேருடன களைபவராயுமிருககும அரசா எபபொழுதும போல ஏன் எனனிடம மகிழநதிருககவிலலை? நீா எளிமையடைய வேணடாம் உமது முன்பாக நான் அவசியம காட்டிறகுசசென்று ஜடைதரிதது மரவுரி யுடுத்து வசிககினறேன நீா மகிழசசியடையும. எனககு நனமை செயபவராயும, பிதாவாயும, நனறியறிநதவராயும, குருவாயும், அரசராயுமிருககும இவரால் விருபபத்தோடு ஏவபபடின, நான எதைத்தான அசசமினறிச செயயமாட்டேன்? இது ஒன்று'தான என மனததை மிகவும வருத்துகினறது, எனனிடததில நேராக என தநதையாா 'பரதனுககுப பட்டாபிஷேகஞ செயதுவைககவேணடும' என்று என சொலலககூடாது? நானே சீதையையும இராச்சியததையும விருபபததிறகிட்டுஞ உயிரையும பொருளையும ஒருவருடைய ஏவலுமிலலாமல மனமுவநது எனது சகோதராகளுககுக கொடுததுவிடுவேன உமது வாககைக காககுமபடி உமமுடைய வேணடுகோளை நிறைவேறறிவைககும்

இராமா காட்டிறகுசசெலலச சம மதிததல

பொருடடு அரசா எனனை ஏவினால பரதனுககுநான்கொடுப பதைப்பறறிக கேடகவேணடுமோ? ஆகையால், நீா இனி அரசரைத தேறறிவைபபீராக. எதறகாக அவா தலை குனிநது தரையில தாரையாகககணணீாவடிககவேணடும? தூதாகள அரசருடைய கடடளையால இபபொழுதே அதிவேகமாகசசெலலுங குதிரைகளிலேறி மாமனவீடடிலிருநது பரதனை அழைததுவரச செலலடடும இககணமே நானும ஆலோசியாமல இஙகிருநது தணடகாரணியததில எனது தநதையாா ஆஜஞைபபடி பதினானகு வருஷகாலம வசிககச செலகின்றேன" எனறாா.

இதைககேடடுக கைகேயி, இராமா காடடிறகுப போய விடுவாா என்ற நமபிககையால களிபபடைநது, அவரை விரைவிற போகுமபடி சொலலலுறறாள். "ராம, ஆகடடும்; பரதனை மாமனவீடடிலிருநது விரைவில அழைதது வர, வெகுவேகமுளள குதிரைகளினமேல இககணமே தூதாகள போகினறாாகள. நீயும இவவளவு ஆவலுடன இருபபதால தாமதிககாமற சீககிரங காடடிறகுப போ.

கைகேயி விரைவு படுததுதல

அரசா வெடகததினால உனனிடததிற பேசுதறகு மனம எழாமல இருககின்றாா. இதறகு வேறுகாரணஞ சிறிதுமிலலை. ஆகையால இதைபபறறி நீ கவலைபபடவேணடாம. நீ இநத நகரை விடடுக காடடிறகுப போகினற வரையில உனது தநதையாா ஸநானஞ செயயமாடடாா; போசனமுஞ செயயாா" என்று இவவாறு சொனன கைகேயியின அசததியமான வாாத்தையைக கேடடுத் தசரதா, 'எனககு எனன கஷடம!' எனறுசொலலிப பெருமூசசெறிநது பரிதபிதது மூாசசை அடைநது, பொன்னால் அலஙகரிககபபடட கடடிலில விழுநதாா.

இராமா, அவரை உடனே எடுதது இருததி, உயாநத குதிரையைச சமமடடியால அடிததால அது ஓடுதறகு

எவவளவு விரையுமோ அதுபோல கைகேயியினது சொல லெனறசமமடடியால காடடிறகுசசெலல விரைந்து, அவள சொலலிய கடினமாயும அபபிரியமாயுமுளள சொறகளாற சறறேனும மனவருதத மடையாது, அவளைப பாாத்து, "அமமா, எனனைப பொருளாசை கொணடு உலகததில் வாழதறகு எணணங கொணடவனாக நீா நினைககவேண டாம தருமம என்பதையே எபபொழுதுங கைபபற்றி யிருககினற எனனை ரிஷிகளொபபானவன் என்று எணணு வீா. எனது தநதைககு மகிழ்சசியை விளைவிககப பிராண னைக கொடுககவேணடுமெனறாலும அவவணணமே செய வேன இவவுலகத்தில ஒருவனுககுத தநதையாரிடத்துப பணிநது பணிவிடைசெயது அவரது சொறபடி நடபபதி லும உயாநத தருமம வெறெனறும இலலை நான அவர் சொலலாமலிருநதாலும உமது சொறபடி ஜனஙகளற்ற காடடில பதினனகு வருஷம வசிபபேன. அமமா, கை கேயி, எனனை அடிமைபோல ஏவ உமககு அதிகாரமிருந தும 'பரதனுககு அபிஷேகஞ செயயவேணடும' என்று அரசரிடததிற கூறினீா. ஆதலால, எனனிடததில நீா பணபு உளளதாகக கருதவிலலைபோலும. நான், எனது தாயாராகிய கௌசலையிடம விடை பெறறு, சீதைககு சலவாாததை சொலலிவிடடு, இபபொழுதே தணடகா வனததிறகுப போகிறேன; விரைவிற பரதன இராசசியத் தை யடைநது பிதாவுககுப பணிவிடைகளைச சரியாய் நடத்திவரும்படி நீா செய்வீா. இதுதான் என்றும அழி யாத தருமம" என்றாா.

இவ்வாறு இராமர் சொன்னதைக கேடடுத தசரதா, சிறிதும பொறுக்கக்கூடாத துககததினல் வாயவிடடுப பேச வாா எழாமல உரத்த சதத்துடன் அழுதாா. மிகக ஒளியையுடைய இராமா, மனமயஙகிய தசரதரையும நீதி

இராமர் தந்தையை விட்டுப் புறப்படுதல்.

யற்ற கைகேயியையும் வலம்வந்து நமஸ்காரஞ்செய்து அவ்வந்தப்புரத்தைவிட்டு வாயிலில் வந்தவுடன் தமது சிநேகிதர்களைக்கண்டார். சுமித்திரைக்கு ஆனந்தத்தை வளர்ப்பவரான லக்ஷ்மணர் வெகு சினங்கொண்டவராய் நீர் ஒழுகுங் கண்களுடன் அவ்விராமர்பின்னே நடந்துபோனார் இராமர், அபிஷேகத்திற்குரிய பொருள்களெல்லாம் நிறைந்திருந்த மண்டபத்தை வலம்வந்து அதிற் கண்வைக்காமல் பரதனுடைய பட்டாபிஷேகத்தைப் பிரார்த்தித்தவராய் மெல்ல நடந்தார். உலகத்திலுள்ள ஜனங்களெல்லாருக்குங் குளிர்ந்தவராயிருக்கும் இராமருக்கு உண்டான இராசசியநஷ்டமானது, சந்திரனுடைய ஒளியை இரவு குறைக்காததுபோல், அவர் முகத்தில் விளங்கிய ராஜலக்ஷ்மியின் அழகைக் குறைக்கவில்லை. இராசசியத்தை விட்டுக் காட்டிற்குப் போய்விடுவதால், அவருடைய மனத்தில், யாதொருவிகாரமும் துறவிக்கு எவ்வாறு தோன்றாதோ அதுபோலத் தோன்றவில்லை. தம் மனத்திலிருக்கும் வருத்தத்தை ஒருவாற்றானும் வெளியிற் காட்டாத இராமர், சுபமான குடை, அலங்கரிக்கப்பெற்ற சாமரை இவைகளை அகற்றி, தேர், தம்முடன்வந்த அன்பர்கள், நகரத்தார், மற்றுமுள்ள சாதாரண ஜனங்கள் இவர்களெல்லாரையும் அனுப்பிவிட்டு, கேட்பதற்கு வருத்தத்தை யுண்டாக்குஞ் சங்கதியைத் தமது தாயாருக்குத் தெரியப்படுத்த அவள்மாளிகைக்குப் போனார்.

இராமர் கௌசல்யையின் மனையிற் புகுதல்

நான்கு பக்கத்திலுமிருந்த செல்வவான்களான ஜனங்களுள் ஒருவராவது, சத்தியவாதியாயும் காந்தியுடையவராயுமிருக்கும் இராமரது முகத்தில் ஒருவிதமான விகாரத்தையும் அறியவில்லை சரத்கால சந்திரன் இயற்கையான காந்தியை விடாதவாறுபோலத் தமது இயற்கையான மகிழ்ச்சியை இராமர் ஒரு சமயத்திலும் இழக்கவே இல்லை. இயல

பாகவே தைரியமுள்ள இராமா, தமது மதுரமாகியவாக்கி ஞல ஒவவொருவரிடமும மரியாதையாகப பேசிககொண டே தமது தாயாரின் சமீபததிற புகுந்தா. ஒவவொரு குணததிலும அவருககு ஒபபானவரும மகாவீரருமான லக்ஷமணரும, தமது துககததை அடககிககொணடு அவா பினனே சென்ரு. இராமர், புகுநது, அஙகிருநத ஆனந தத்துடன கூடிய ஜனஙகளேயும, தமககுவந்திருககுந துன பததையும ஆலோசிததது, 'தமது நணபாகள துககபபடடுப பிராணனே விடடிடுவாாகளோ!' என்ற அசசததால ஒரு விதமான விகாரததையும அடையாதிருந்தா.

இருபதாஞ் சருக்கம் :
கௌசல்யாதேவியின் விலாபம்.

ஆணசிஙகமபோன்ற அநத இராமா தமது கைகளேக கூபபிககொணடு கைகேயியினுடைய அநதபபுரததை விடடு வெளியில வநதவுடன, அநத அநதபபுரததில தீனமான ஒரு பெரிய சத்தம எழுமபிறறு:—"ஐயோ! இவவநதப புரம முழுவதுககும கதியாயும, சரணமாயு மிருககும இராமா தமது பிதா சொலலவேணடுமென்பதே யினறி இன்றைத் தினம நகரைவிடடு வெளியேபோகின்ரு. ஐயோ! பிறநததுமுதல இராமா, தாயாகிய கௌசலையையிடம எவவாறு வணககமாக இருககின்ருரோ, அதே விதமாய எஙகளிடத்தும இருககின்ருரே! கொடுமையாகச சொன்னுலும சிறிதும கோபங கொளளாமல, கோபத திறகுக் காரணஙகளேக கைவிடடும், கோபிததிருபபவா கனேச சமாதானபபடுத்தியும வரும இராமா, இன்றைத தினம காடடிறகுப போகின்ருரே! நிசசயமாக நமது அரசருககு அறிவே அழிநதுவிடடது. அரசா, எலலாப பிராணி

அநதபபுரம புலமபுதல

களுககும ஓரே பறறுககோடாயிருககினற இராகவரைக கைவிடுகினருா என்றுல இனி உலகஙகளை யெலலாம நாசஞ்செயவாா."

இவ்வாறு அஙகிருநத தசரதருடையமனைவிமாரெல லாரும, கனறை இழநத பசுககள கதறுமாறுபோலக கதறி, அரசரை நிநதிததாாகள. தசரதா, அநதபபுரத தில இவவாறு வெகு பரிதாபமாயக கதறுகினறதைக கேடடு, முனனரே புததிர சோகததில ஆழநதிருககை யால தமது படுககையோடு படுககையாகக கிடநதாா.

இஙகிவவாறிருகக இராமா, இவவநதபபுரததுத துக கததால துனபமுறறவராய அதை வெளிககாடடாமல, ஒரு யானைககுடடி போல பெரு மூசசெறிநதுகொண்டு, தமபியாகிய லக்ஷ்மணருடன தமது தாயாருடைய அநதப புரததை அடைநதாா, அதன் வாயிலில முதுமைபபருவ முளளவனும மரியாதை பெறறவனுமான ஒரு வாயில் காபபானும இன்னும அனேகரும் இருககக கணடாா. அவாகளெலலாரும இராமரைக கணடவுடன எழுநது "உமககு எநநாளும வெறறியுணடாககடவது" என்று வாழததினாாகள. முதற கடடடததைக கடநத இராமா, இரண்டாஙகடடில, அரசரால மரியாதை செயயபபடட வாகளும வேதத்தினகரையைக கண்டவாகளும முதிய வர்களுமான அநதணாகள இருககக கணடு, அவாகளை வணஙகி, மூன்றுஙகடடிற புகுநதாா அநதபபுரததைக காத்துககொணடு நினற சிறுமியரும, கிழவிகளும, இராமா அஙகுவரககண்டு களிபபடைநது வாழ்ததி, விரைநதோடி,

கௌசலையை நோறகும நோனபு.

அதை இராமருடைய தாயாராகிய கௌச லைககுத் தெரிவித்தாாகள். எபபொழுதும விரதத்தைக கைககொணடவளும மங்க ளத்தைச் செயபவளுமான கௌசலை, தனது புத்திரனுடைய நன்மையை நாடி, இரவு முழுதும

நியமத்தோடிருந்து, காலையில் ஸ்ரீமந்நாராயண மூர்த்திக்குப் பூஜைசெய்து, மௌனமுள்ளவளாய், வெண்பட்டு உடுத்து, அக்கினியில் மந்திரத்தோடு பிராமணரைக்கொண்டு ஹோமம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தாள். இராமர், அங்கு ஓமஞ் செய்துகொண்டிருக்குந் தாயாரைப் பார்த்தார். தெய்வங்களை ஆராதிக்கும் பொருட்டுத் தயிர், அக்ஷதை, நெய், மோதகங்கள், அவிசு, பொரி, வெண்மையாகிய மாலைகள், பாயஸம், எள்ளுடன் சேர்ந்த சோறு, சமித்து, பூர்ணகும்பங்கள் ஆகிய இவைகள் அவளது சமீபத்தில் சித்தமாக இருக்கவும், வெண்பட்டு உடுத்துக்கொண்டும், விரதாநுஷ்டானத்தால் தேகம் வாடியும், தேவதாசரீரம் போன்ற மேனியைப் பெற்றும் இருக்கும் அக்கௌசலையை தனது இஷ்டதேவதையை நீரால் திருப்தி செய்வித்துக் கொண்டிருக்கவுங் கண்டார். அவள், தனக்கு எப்பொழுதும் ஆனந்தத்தையே கொடுக்கின்ற தனது அருமைக் குமாரன் வருவதைக் கண்டு, ஒரு பெண்குதிரை தனது இளங்குட்டியைக் கண்டாற்போல், வெகு சந்தோஷத்துடன் இராமருக்கு எதிராகச் சென்றாள்.

கௌசலையை இராமரைப் பாராட்டல்

தமது தாயைக் கண்டவுடன் இராமர், அவளுடைய பாத கமலங்களில் அபிவாதனம் பண்ணினார். கௌசலையும் அவரை அணைத்து உச்சிமோந்து பகைவரால் அணுக ஒண்ணாத பலத்தையுடைய தன் புத்திரரான அவரைப் பார்த்து, வெகு பிரியமாயும் இதமாயுஞ் சொல்லலுற்றாள். “என் குழந்தாய், நீ வெகு தருமவான்களும், முதியவர்களும் மகான்களுமான இக்குலத்துதித்த இராஜரிஷிகளுடைய ஆயுளையும், கீர்த்தியையும், அறத்தையும் அடைவாயாக! உனது தந்தையாரைச் சொல்தவறாதவராக அறி. அந்தத் தருமபரர்வானவர், இன்றைத்தினமே உன்னை இராச்சியத்தில் இளவரசனாகப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்து

வைக்கப்போகின்றாரா" என்று சொல்லி இராமர் இருத்தற்கு ஒரு ஆசனம் இட்டு அவரைப் போஜனத்திற்கு அழைக்க, இராமர் வெட்கித் தமது கைகளைக் குவித்துக் கொண்டு ஆசனத்தைத் தொட்டுச் சொல்லலானார்.

இராமர் தமக்கு வந்த வனவாசத்தைத் தாயிடம் தெரிவித்தல்

இயற்கையாகவே வெகு வணக்கமுள்ளவரானகையாலும், தமது அன்னையிடத்தில் தாம் வைத்த திருந்தகௌரவத்தினாலும், இராமர், மிக்க வணக்கத்துடன், தண்டகாரணியத்திற்குப் பிரயாணப்பட்டவராய் விடைபெற்றுக்கொள்ள ஆரம்பித்தார். "அம்மா, இப்பொழுது வந்திருக்கும் பயம் இன்னும் நிச்சயமாகத் தெரியாது. இப்பயம் உமக்கும் சீதைக்கும் லக்ஷ்மணனுக்கும் அதிகமாகத் துக்கத்தைத் தரும். நான் தண்டகாரணியத்திற்குச் செல்லப் போகின்றேன். எனக்கு இந்த ஆசனம் எதற்கு? இனி நான் இருக்கவேண்டியது, முனியோடிருக்கும் இருபத்தைந்து தருப்பைகளாற் செய்த முனிவனுக்குரிய ஆசனத்திலன்றோ! நான், ரிஷிபோல் மாமஸத்தை நீக்கிக் காய், கிழங்கு, தேன் இவைகளை உணவாகப் புசித்துக்கொண்டு, மநுஷ்ய சஞ்சாரமற்ற காட்டில் பதினான்கு வருஷம் வசிக்கப்போகின்றேன். மகாராஜா, பரதனுக்கு இளவரசுப்பட்டத்தைக் கொடுத்து என்னைத் தண்டகாரணியத்தில் ரிஷிபோல் வசித்திருக்கக் கட்டளையிட்டார். ஆகையால், நான், ஜனங்களில்லாத காட்டில் ஆறெட்டு வருஷம் வானப்பிரஸ்தர்களுடைய அநுஷ்டானத்தைக் கைக்கொண்டு, காய் கனிகளைப் புசித்துக்கொண்டு, வசிக்கப்போகின்றேன்" என்றார்.

கோசலையின் துக்கம்

அவள், அதைக் கேட்டவுடன், காட்டில் கோடரியால் வெட்டப்பட்ட ஆச்சாமரத்துக் கிளைபோலவும், ஆகாயத்தினின்று தவறி வீழ்ந்த தேவதைபோலவும் பூமியில் திடீர் என்று

விழுந்தாள். இராமா, ஒருநாளும் துக்கம் என்பதையே அறியாதவளான தமது தாயார் வாழைமரம் போல விழுந்து அறிவு போயிருக்கப் பார்த்து அவளைத் தூக்கி, பாரஞ்சுமக்குங்குதிரை பூமியிற் புரண்டால் அதன் தேகம் எவ்வண்ணம் இருக்குமோ, அவ்வண்ணம் அவளது தேகம் புழுதி படிந்திருக்கக் கண்டு அதனைக் கைகளால் துடைத்தார். பின்பு, சௌக்கியத்தையே அநுபவிக்கத் தக்கவளாயும் துக்கத்தால் மெலிபவளாயுமிருக்கும் கௌசலை, வீற்றிருக்கும் இராமரைப் பார்த்து, லக்ஷ்மணரும் கேட்கும் வண்ணம் சொல்லலுற்றாள் "என் மைந்த, ராகவ, நீ எனக்குத் துக்கம் விளையும்படி பிறவாமலே இருந்தால், பிள்ளைபெறாத நான், பிள்ளையின்மையால் உண்டாகும் துக்கத்தைவிட வேறு துக்கத்தைக் காணாமல் இருக்கலாம் பிள்ளாய், புத்திரப் பேறு அற்றவளுக்கு ஒரே துக்கம். அதென்னவென்றால், 'புத்திரனில்லை' என்பதுதான். அதைப்பார்க்கிலும் வேறு ஒரு துக்கமும் அவளுக்கு இல்லை. கணவருடைய அநுகூலத்தினாலே உண்டாகுஞ் சிறப்பையும் சௌக்கியத்தையும் முன்னர் ஒருபொழுதும் நான் கண்டதேயில்லை ராமனாலாவது சுகத்தைக் காணலாமென்று நினைத்திருந்தேன் எல்லாரினும் பெரியவளாக இருந்தும் ஒருநாளுஞ் சுகத்தையே கண்டிராத நான், கணவரின் கருத்தைக் கெடுக்கின்றவர்களும் என்னிலும் இளையவர்களுமான சக்களத்திகளுடைய மிக்ககொடிய வார்த்தைகளைக் கேட்க வேண்டியவளாகப் போகின்றேனே! இதைவிட ஸ்திரீகளுக்கு மிக்க துயரை விளைப்பது என்ன இருக்கிறது? எனது சோகமும் அழுகையும் என்றும் அளவிட அரியனவாய்க் கரையில்லாமல் இருக்கின்றன. நீ இங்கு இருக்கும்போதும் இத்துயரம் இருப்பினும், அது உன்னாலே மறைக்கப்பட்டிருந்தது. குழந்தாய், நீ புறப்பட்டுப்போன பின்பு உண்டாகுபவற்றைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? ஆகையால் எனக்கு

மரணம என்பது நிசசயம. பாததாவினுல அவமதிககப பட்ட யான் தலைமையை இழநதேன, கைகேயியின் வேலைககாரிகளோடு ஒததவளாகச செயயபபட்டேன்; அன்றி, அவாகளுககுந தாழவான நிலைமையில கருதப பட்டேன். இது வரையிலும எனககு அடஙகிய பணி விடை செயதவாகளும, பரதன் பட்டததிறகு வநதபின் னா என்னைபபாாததுப் பேசவும மாட்டாாகளே! புதல வனே, கதியறற நான், எபபொழுதும மிகக சினததோடு கடிந்து பேசுங குணமுளள கைகேயியினது முகததை எவவாறு பாாபபேன்? உனககு உபநயனஞ செயதபினனர் இநதப பதினேழு வருஷஙகளாக "எபபொழுது என் னுடைய துக்கம போகபபோகின்றது? எபபொழுது உன் னுடைய பட்டாபிஷேகததை நான் காணப போகின் றேன" என்று காத்திருநதேன். இவவளவு முதுமைப் பருவததை அடைநத எனனுல, இநதத தீராத் துககததை யும சககளததிகளின அவமதிபபையும இனி ஒரு கண மேனும பொறுககமுடியாது. பூாணசநதிரனுககு ஒபபான உனது முகததைக காணுது பேதைபோல நான் எவவாறு வாழவேன்? பாககியமறற நான, பயனறற உபவாசம தவம விரதம் இவைகளை அநுஷ்டிதது உனனைபபெற வெகு கஷ்டபபட்டேன. என்மனம, காாகாலததுப புதுவெளளத் தால தாககபபட்ட நதியினகரை உடைவதுபோல, துககத் தாறபினவாததனுல, வெகுகடினமானது! எனககு மரணமே இல்லை; யமலோகததில எனககு ஒருசாண இடமுமஇலலை; ஏனெனில, பயததால அலறிககொணடிருககும ஒருமா னைச் சிஙகம் வலிய இழுததுபபோவதுபோல, இன்றைத் தினமே யமன என்னை இழுத்துப போகவிலலை யன்றே! இநதத துக்கததைக கேட்டுப பிளவுபடாததால, எனது நெஞசு வெகு உறுதியானது; நாசமறறது. எனது தேக மும, கீழேவிழுநது சிறிய தூளாகாததால, இருமபினுல ஆனது. 'போகின்றவேளை வநதாலன்றிப பிராணன் போ

காது' என்பது திணணம. புததிரனை அடைய நான செயத விரதஙகளும, தானஙகளும, தியானங்களும,தவமும, உவர் நிலததில விதைதத விதைபோல பயனறறவையாயின எனற இநதத் துககநதான் எலலாத துககஙகளினும இப பொழுது எனக்கு வெகு அதிகமான துககம. மிகக துக்கம அடைநத ஒருவா தாமவிருமபியகாலததில் மரணததை அடையக கூடுமானல, கன்றை விடடுப பிரிநது பசு வருந் துவதுபோல வருநதாமல நான் இககணமே யமலோகஞ் சென்றுவிடுவேன். சந்திரனை ஒத்த முகததையுடைய வனே, நீ இன்றி இனி நான் பிழைததிருபபது வீண். வலி யறற பசு தனது இளஙகன்றைத் தொடாவதுபோல அன் பினல உன்னுடன் நானும காட்டிறகு வருகிறேன்'' என இவ்வணணம் பலவாறுகக கௌசலை, ஒரு கின்னரிபோல, இராமாபிரிநதுபோவதால உணடாகிய பெரிய துககத்தை நினைத்துப புலமபினள்.

இருபத்தோராஞ் சருக்கம்:

லக்ஷமணருடைய கோபம்.

இவ்வண்ணம் வருநதுகின்ற இராமருடைய தாயா கிய கௌசலையைப பார்த்து, லக்ஷ்மணா, பரிதபிக்கும் அக் காலத்திறகுத் தககபடி பின்வருமாறு சொல்லலுறறார்:— "அமமா, இராமா பெணசொறகேட்டு இராச்சிய லக்ஷ்மி யை விட்டுக காட்டிற்குப போகின்றது எனக்குஞ் சமமதம அன்று. மனந் தடுமாறியும, முதுமைப பருவ மடைந்தும உலகவின்பஙகளில முழுகியு மிருககும அரசா, மன்மத னுக்கு அடிமைபபட்டிருககிறபடியால எதைததான்சொல்ல

மாட்டார்? நாட்டை விட்டுக் காட்டிற்கு அனுப்பிவிடும் படியான தோஷமாவது குற்றமாவது இராமரிடம் என்ன இருக்கின்றது? இராமருடைய கொடிய பகைவர் அல்லது இராமரால் ஊரைவிட்டு நீக்கப்பட்டவர் ஆகிய இவர்களை விசாரித்துப் பார்த்தால் அவர்களும், 'இராமரிடத்திற் குற்றம் உண்டு' என்று இரகசியமாகவும் சொல்லமாட்டார்களே! எந்தத் தகப்பன் தான், தேவனுக்கு ஒப்பானவனும் நல்வழியில் நடப்பவனும் பொறியை அடக்கினவனும் சத்துருக்களுக்கும் அன்பனுமான தனது புத்திரனைக் காரணமின்றிக் கைவிடுவான்? அரசரே மன்மதனுக்கு அடிமைப்பட்டு இவ்வாறு சொல்லி விட்டால் இராஜ நீதியை யறிந்த எவன்தான் அதை ஒரு பொருளாக மனத்தில் எண்ணி அவ்வாறு நடப்பன்? இராம, இந்தவிஷயம் எல்லாருக்குந் தெரியு முன்னரே நீர் இந்த இராசசியத்தை எனது துணையால் உமது கைவசப்படுத்திக்கொள்ளுவீர். நான் கையில் விற்பிடித்து உமது பக்கத்தில் இருக்க, பிறாக்கு யமன்போல அச்சத்தை விளைக்குமவரான உமக்கு எவன் இடையூறு செய்வான்? மனிதரிற் சிறந்தவரே, இந்நகரம் நமக்குப் பகையாக இருப்பின், நான், என் பாணங்களினால் மனிதப்பூண்டே இல்லாமல் செய்துவிடுகின்றேன். பரதருடைய பக்ஷத்தைச் சேர்ந்தவனாவது அவருக்கு நன்மையைத் தேடுகின்றவனாவது இருப்பின், அவன் இருந்த இடமே தெரியாமற் செய்துவிடுகின்றேன் நாம் அடக்கமுடையவராக இருப்பதனாலேதான் பிறர் நம்மை அலட்சியஞ் செய்கின்றார்கள். கைகேயியின் சொற்கேட்டு நமது தந்தை நமக்கே பகையாய் இருப்பாராயின், அவரையும் 'சத்துரு' என்றே எண்ணி, விசாரியாமலே கொல்லவாவது கொல்லுவோம், சிறையிலாவது இடுவோம். செருக்குக்கொண்டு 'இது நற்செய்கை இது தீச்செய்கை'

இலட்சுமணர் கைகேயியின் செருக்கைத் தாம் கெடுப்பதாகச் சொல்லல்

என்று பகுததறியுந திறமை யின்றிக கெடடவழியில இறஙகுபவா குரவராயிருபபினும அவரையுந தண் டிககவேணடியதுதான. புருஷசிஙகமே, நியாயமாக உம் முடையதான இராசசியததை இபபொழுது எனனபலத் தால என்ன ஏதுவைககொணடு அரசா கைகேயிககுக கொடுகக விருமபுகினறுா? இவவிராசசியமோ உமமுடை யது. பகைவரை வெலலுந திறல உடையீா, உமமையும என்னையும விரோதிததுககொணடு பரதருககு இராச்சியத் தைககொடுகக இத்தசரதருககு என்ன சகதி இருககிறது? அமமா, நான் எனது தமையனுரிடம உணமையாக அனபு வைததிருககினறேன அதறகுச சததியத்தைககொணடும, விலலைககொணடும, தானததைககொணடும, உமககிஷடமா னவறறைககொணடும ஆணையிடுகினறேன. கொழுநது விடடெரியுந தீயிலேனுங காடடிலேனும இராமா செலவா ராகுல அவவிடததில அவருககு முன்னா நான போவேன் என்று நீா எணணும. அமமா, சூரியன் இருளைபபோககுவது போல, நான எனது வீரததினுல உமது துககஙகளை நீககி வைககின்றேன. இராமரும நீரும எனது வலிமையைப பாாககககடவீாகள" என இவவாறு அமமகாறுகிய லகூஷ மணா சொன்னதைக கேடடுக கோசலை, வெகு துககத் துடன அழுதுகொணடு இராமரைப பாாததுச சொல்ல லாயினுள.

"உன தம்பி லக்ஷ்மணன் சொன்னதைக கேட்டாயா? அது உனக்கு நியாயமாக இருநதால அவவணணமே செய. என் சககளததி அநியாயமாகத் தூணட அவளுடைய வாாததையைக கேடடுககொணடு, என் னைப பரிதபிககவிடடு நீ காடடிறகுப் போ வது நியாயமன்று. நீ தருமததை அறிந் தவனுய அதன வழியிலேயே நடபபவனு மாக இருநதால, இஙகேயே யிருந்து எனக் குப் பணிவிடைகளைப புரிநதுகொணடு, மிகச் சிறநத தரு

தமபி சொன்ன படி என செயய க் கூடாதென்று இராமரைக கோ சலை கேடடல.

மததை நடததிவா. 'காசியபா, தமது இருககததிலேயே இருநதுகொணடு தமது தாயாருககுத தவறாது பணி விடைசெயது நலலுலகம அடைநதார' என்று தெரி கிறது உனககு அரசா எவவளவு கொணடாடத தகக வரோ, அவவளவு நானும கொணடாடத தககவளனறோ! இவவிடததை விடடு நீ காடடிறகுபபோக நான விடை கொடுககமாடடேன். நீ காடடிறகுப போன பினனா எனககு உயிரினாலும இனபததினாலும யாதொரு பயனு மிலலை. உனனுடன நான புலலைத தினறுகொணடிருநதா லும எனககு அதுதான நலலது பரிதபிககும என்னை விடடு நீ காடடிறகுச செனறால நான இஙகேயே படடினி யாகக கிடநது என பிராணனை விடடுவேன. அதருமத் தால சமுத்திரராஜனுககுப பிரமகததி வநததுபோல, அதனால உலகததில மிகப போபெறற நரகம உனககு வநதுவிடும" என்று கௌசலை சொலலிப பரிதபிததாள.

தருமசிநதையுளள அநத இராமா இதைகக கேடடு, தருமததை யொடடிப பினவருமாறு மறுமொழி உரைகக லுறறார:—“அமமா, நான் எனது தந தையார சொலலைத தவறி நடககககூடாது. ஆகையால, உமமைத தலையால வணஙகி வேணடிககொளளுகினறேன். நான காடடிறகுப போக விருமபுகின்றேன 'தநதையினது கடடளை' என்ற ஒரே கௌரவததினால, தருமததை யறிநதவரும மிகக விரதத் தை மேறகொணடவருமான கணடுமகாரஷியும 'கோகததி யானது மிகபபாவம்' என்று தெரிநதும அதைச செய தார. நமது வமசத்திலும, பிதாவான சகரமகாராஜ ருடைய கடடளைபபடி அவருடைய அறுபதினாயிரம புத் திரரகள பூமியைத தோணடி வதததையும அடைநதார கள. ஜமதககினிமகாரஷியின புததிரரான பரசுராமா, காடடில தநதையின்சொலலைத தவறுதவராயத தமமைப

இராமருடைய நீதிசசொறகள

பெற்ற தாயான ரேணுகையைக் கோடரியால் வெட்டினார். தேவர்கட்கு ஒப்பான இவர்களும் வேறுபலரும் 'தந்தையின் சொல்லை நீக்கக்கூடாது' என்று அதைச் செய்து முடித்திருக்கின்றார்கள். ஆகையால், அவ்வண்ணமே நானும் தந்தையின் சொல்லைக் காப்பாற்றுகிறேன். இவ்வண்ணஞ் செய்யப்போகின்றவன் நான் ஒருவன் என்று நீர் எண்ணவேண்டாம். நான் சொல்லிய அந்தப் பெரியவர்களுஞ் செய்திருக்கின்றார்கள். உம்முடைய மனத்திற்கு விரோதமாக நான்மட்டும் அபூர்வமாக இப்பொழுது இவ்வாறு செய்யவில்லை. பூர்வர்களின் கருத்தே இவ்வாறு செய்வது செல்லத்தக்கது, பலர்செல்லும் மார்க்கமன்றோ! ஆகையால், நான் இவ்வாறுதான் செய்யவேண்டும் உலகத்தில் வேறுவகையாகச் செய்யப்படுகின்றதில்லை. ஒரு காலத்திலும் தந்தைசொற் கேட்டுக் குறைவடைந்தவர் இல்லை" என்று இவ்வாறு தமது தாயாரிடஞ் சொல்லி, அதன்பின்னர் லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து, வார்த்தை சொல்வதில் வல்லவரும் வில்லாளிக ளெல்லாரினுஞ் சிறந்தவருமான இராமர் பின்வருமாறு சொல்லலானார்.

"லக்ஷ்மண, உனக்கு என்னிடமிருக்குஞ் சிநேகம், உனது பராக்கிரமம், பலம், பிறராற் கிட்டுவதற்கு அரிய வீரம், உனது துயரம், மாதாவின் மிக்கதுயர் இவைகளையெல்லாம் நான் நன்றாக அறிந்திருந்தும், சத்தியம் அடக்கம் இவற்றின் உண்மையைத் தெரிந்திருப்பதால் சத்தியத்திலேயே நடக்கின்றேன் தருமந்தான் இவ்வுலகத்தில் எல்லாப் புருஷார்த்தங்களினுஞ் சிறந்தது. அந்தத் தருமத்திலேதான் சத்தியமும் விளங்குகின்றது. மாதாவின் வாக்கியத்தினும் உத்தமமான பிதிருவாக்கியத்தின்படி நடப்பதும் தருமத்தைச் சோந்ததே. தருமத்தைத் தஞ்சமாக அடைந்

தருமமே உத்தமம்

திருபபவன், தநதை தாய அநதணா இவாகள சொனன சொறகளுககு வாககளித்து அவவாறு நடவாமல இருத் தலகூடாது. ஆகையால், நான, எனதநதையின சொலலைத் தளளச் சகதியுடையவன் அலலேன. எனது தநதையார் கடடளைபபடியே கைகேயி என்னைக காடடிறகுப போக ஏவினள, ஆதலால நீ, பெருமைககுணமறற க்ஷததிரிய தருமஙகளைக கைககொளளும புத்தியை விடடுடு. தருமப படி நட; கொடுமையென்பது வேணடாம். நீஎன புத் தியைப பினசென்று நடககக கடவாய'' என்று இராமா தாம வைத்திருநத அனபால தமது தமபியைப பாாத்து இவவிதமாகச சொலலி அதன பின மறுபடியும கௌசல் யையைப பாாததுத தமதுகைகளைக கூபபிககொணடு நமஸகாரஞ செயது, " அமமா, காடடிறகுபபோக எனககு விடைகொடுதது அனுபபுவீா. எனபிராணனமேல ஆணை யிடடு வேணடிககொளளுகிறேன. எனககு ஸவஸதயயனம் பணணும. யயாதி எனனும ராஜரிஷி எவவாறு தேவலோ கததை விடடு வநது மீணடும அவ்வுலகைச சோநதாரோ, அதுபோல, நான காடடுககுசசெனறு அஙகு எனதநதை சொறபடி வாசமபணணி, அவாவாககை உணமையாகச் செயது விடடு, இநநகாததிறகுத திருமபிவருவேன உமது துககததை அடககிககொளளும; விசனபபடவேணடாம; நான என் தநதையின வாககைக காபபாறறிவைதது மறு படி இநநகரம வநதடைவேன நீா, நான, சீதை, லக்ஷம ணன், சுமிததிரை ஆகிய ஐவரும எனது தகபபனாசொற படி நடககவேணடியவாகள இதுதான் தொன்றுதொடடு வருந தருமம. அமமா, என் படடாபிஷேகததுககாக நீா செயதுகொணடிருககுங காரியஙகளை நிறுததும. துகக மென்பதை உமது மனததை விடடு அகறறும நான காடடில வசிபபதறகாகக கொணடிருககும எணணததை நிறைவேறறிவையும'' எனறுா.

இராமருடைய தருமமும், தைரியமும, பயமின்மை யும தோறறும பேசசைக கேட்டு, கௌசலயை, மூாசசித் தவளபோல பிரஜஞையை யடைநது, தனது குமாரனை அன்புடன் பாாத்து, "உனககு உன் தந்தை எபபடி குருவோ, அப்படியே அன்றோ நானும அவா எவவளவு சிரமபபடடு உனனை வளர்ததாரோ, அதுபோலவனறோ நானும வளாதேதன். அவரவவளவு சம் பநதம எனககும இருககின்றது. ஆகை யால், நீ காடடிறகுப போக நான் இசைய மாடடேன. மிகவுந துககித்துக்கொண் டிருககும என்னை விடடு நீ போவதும நியாயமனறு நீ போனபின்பு எனககு என் பிராணனாலே தான் எனன பிரயோசனம்? பரலோகத்திலுலேதான் என்ன பலன? பிதிருலோகததில் பெறும ஸவதையால தான் பயன் என்ன? அமிருததததாலதான் பலன என் ன? இவ்வுலகத்திலுளள எலலாப பிராணிகளையும பார்ப பதை விட ஒரு முகூாததகாலம உன் முகததை நான் பாாததிருநதால அது போதுமே என ஆனநதத்திறகு" என மீணடுங கூறினாள. இவவாறு கௌசலயை சொலல, இராமா, மனிதாகளால கொளளிககடடையைக கொணடு வெருடடபபடடபோதிலும பெரிய யானை தான செல் லும மாாககததிலேயே செலவதுபோல, தமது தாயின எளிய அழுகையைக கேடடும தமது எணணததிலேயே இருநதாா.

கோசலை இராம ரைக காடடிககுப போகவேணடாம எனறு தடுததல

வெகு தருமவழியில நடபபவரான இராமா, அப்போது குறறுயிராயிருககுந தாயையும, மிகவும எளிமையை யடைநது துககததால பரிதபிததுக்கொண் டிருககும லக்ஷமணரையும பாாதது, "லக்ஷ் மண, இடைவிடாத உனது பகதியையும் பராககிரமத்தையும நான் நன்றாக அறிநதிருககிறேன். எனது உணமையான எண்ணததை அறியாமல, மிகவும்

இராமா தமபிக குசசெயத தா மோபதேசம

வருந்தும எனது தாயாரைபபோல என்னை நீயும வருததது
இன்ருய். தருமததின பயன்களாகிய சௌககியங்களை
அடைவதறகுக காரணமாக நிசசயிககபபடடவைகளை,
தருமாாததகாமங்கள என்ற மூனறே சுவாதீனையாயும
விருபபிறகிடமானவளாயும நறபுதலவனைப் பெறறவ
ளாயு மிருககும மனைவி யொருததியே தருமாாதத
காமங்களை யுணடாககுவதுபோல, தருமம ஒனறே இம
மூனறையும் உணடாககுகினறது. இவவிஷயததில என
க்கு ஐயமிலலை. ஒரு தொழிலில தருமாாததகாமங்களை
மூன்றுஞ சிததியாது தருமம ஒன்றே சித்திததபோதிலும
அததொழிலே செயயததககது. பொருளை மாததிரம உத்
தேசிதது முயறசி செயகினறவன, உலகததில பகைவ
ஞகினருன. காமத்தையே மேறகொணடொழுகுவதும
நல்லதன்று குருவாயும அரசராயும பெரியவராயுமிருக
கும் தநதை, கோபததினலோ ஸநதோஷததினலோ
காமத்தினலோ ஒரு தருமகாரியஞ செயயுமபடி கடடளை
யிடடால, மெயயான வழியில நடககும எவனதான
அதை மறுபபன்? எனது தநதையின பிரதிஜ்ஞையை
அவவாறே முடிததுவைககமாடடேன் என்று சொலல
ஒருபொழுதும எனககு முடியாது. அவரோ, பரதனுக
கும எனககும கடடளையிடததகக பிரபு; நமது தாயக
கும பாததா; அவாசொறபடிதான நாம செயயவேணடும.
அவாசொறபடி நடபபதுதான தருமம தரும நெறியிற
சிறிதும வழுவாது நடபபவராயும பாததாவாயு மிருககும்
அரசா உயிருடன வாழநதுகொண டிருககுமபொழுது,
பட்டமகிஷியான எனது தாயாா, விதவைபோல, எவ்
வாறு என்னுடன காடடிறகு வரலாம? ஆகையால்,
அம்மா, எனசகு வனஞ்செலல விடைகொடும. நாஙகள
வனவாசததை முடிததுககொணடு, யயாதி மீணடுஞ
சுவாககததை யடைநததுபோல சீககிரம சததியததால
திருமபிவருமபடி ஸவஸதயயனம பணணும. வெகு

அற்பமான மண்ணாசையால், எனக்குக் கிடைக்கப் போகின்ற 'பிதிருவாக்கிய பரிபாலனம் பண்ணினவன்' என்ற புகழை நான் இழத்தல் தக்கதன்று. நமது வாழ் நாட்கள் வெகு கொஞ்சம், ஆகையால், இப்பொழுது அதர்மமாய இந்தப் பூமியை அடைய எனக்கு மனமே யில்லை" என்று, தருமநெறியிற் பிறழாது, வேறொரு வாக்குச் சொல்லவரியவையான மொழிகளைக் கூறினார்.

ஆண்சிங்கமான அந்த இராமர், கைகேயியின் ஏவலால் தண்டகாரணியத்திற்குப்போக விரும்பினவராய், இவ்வாறு தமது தாயாரைத் தேற்றித் தம்பியான லக்ஷ்மணருக்குத் தமது கொள்கையை நன்றாகத் தெரிவித்து, தம் தாயாரைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்ய எண்ணினார்.

இருபத்திரண்டாஞ் சருக்கம் :
'தெய்வச்செயல் நம்மால் தடுக்கமுடியாது' என்று இராமர் லக்ஷ்மணருக்கு உபதேசம் பண்ணுதல்.

அதன்பிறகு இராமர், தமது மனத்தை அடக்குந் தன்மையுடையவராகையால், தைரியத்தால் தமது வலியை யடக்கிக்கொண்டு, தமது அன்பான தம்பியும் சுமித்திரையின் புதல்வருமான லக்ஷ்மணர் துக்கத்தால் பரிதபித்துப் பொறுமையை முற்றிலும் இழந்து கோபங்கொண்டு பெருமூச்செறியும் கரிராஜன்போலாகித் தமது தமையனாருக்கு வந்த கஷ்டத்தையைக் கொஞ்சமேனுஞ் சகிக்காமல் கோபத்தால் கண்களவிரிய நிற்பதைக்கண்டு, அவரைநோக்கி, "உன் கோபத்தையும் துக்கத்தையும் அடக்கி, கேவலந் தைரியத்தைத் துணையாகக்கொண்டு, அவமானத்தைச் சகித்து, இப்

லக்ஷமணருககு இராமா விதியின பயனை எடுததுக காடடல

பொழுது நமககுப பிதிருவாககிய பரிபால னமபண்ணுமபடியான பாககியம வநததே என்று சநதோஷ மடைநது, இதுவரையில என படடாபிஷேகததிறகெனறு சோக கபபடட எலலாப பொருளகளையும விடடு, இனிமேல காடடுககுப போகவேணடியதறகு எனன செயயவேண டுமோ அவைகளை விரைவிறசெய. சுமிததிரையின புதல வனே, படடாபிஷேகப பொருளகளைச சேரகக எவவ ளவு விரைநதாயோ, அவவளவு விரையவேணடும. காட டிறகு வேணடிய பொருளகளைச சேரபபதிலும. எனனு டைய படடாபிஷேகததைப பறறிப பரிதபிககும எனது சிறிய தாயாா சிறிதேனும ஐயபபடாத வணணம நீ இப பொழுது நடககவேணடும. லக்ஷமணா, அவள மனம இநத விஷயமாகச சஙகிததலாகிற துககததை நான ஒரு நிமிஷமும பாரககச சகிககமாடடேன. தெரிநதாவது தெரி யாமலாவது இதுவரையில என தாயககாவது தநதைக காவது விருபபிலலாத தொழிலை நான செயதேனெனறு எனககு நினைவிலலை உணமையையே பேசுபவராயும, சொனன சொல தவறாது நடபபவராயும, எஙகும தடைப படாத பராககிரமததை யுடையவராயும, பரலோகததின பொருடடு அஞசுபவராயு மிருககும எனது தநதை, அசச மறறவராகடடும. படடாபிஷேக ஏறபாடுகளை உடனே நிறுததாவிடடால, 'தமது சொல பொயயாயவிடுமோ!' என்று நமதுதநதை மனம தபிபபார். அததாபம என னையும தபிககசசெயயும ஆகையால, இநத க்ஷணமே படடாபிஷேக யததனஙக ளெலலாவறறையும நிறுததி, நான் அரணணியததிறகுபபோக விருமபுகிறேன் நான் காடடிறகுப போயவிடடேன் எனற சமாசாரம கேளவிப படடால கைகேயியமமாவும 'நமது எணணம முடிநது விடடது' என்று சநதோஷ மடைநது மனககலகக மில லாமல பரதனுககுப படடாபிஷேகம பணணிவைபபாா. நான், தலை மயிரைச சடைசெயதுகொணடு, மானதோல

மரவுரி இவைகளை அணிநது காடடுககுபபோனபிறகுதான, கைகேயியினமனம சுக ததை அடையும காடடிறகுபபோக வேணடும புததியைக கறபிதது மனததையும உறுதி யாகச செயத எனனை நான் வருத்தவிருமபுகின்றிலேன். ஆகையால, நான் காடடிறகுச செலலபபோகின்றேன. விளமபமவேணடாம. கையிறகிடைதத இராசசியம நழுவி நான இபபொழுது காடடிறகுப போகிறதறகுக காரணம விதியே. காலததினால உணடான இவவபிபபிராயம தெயவத்தால உணடாகாமல இருககுமாயின், கைகேயி யினபுத்தி, உனனால கஷ்டமானதாக மதிககபபடும வன வாசததைதச செயவிகக எவவாறு உடனபடும? எனமாதாக களிடததில எனககுப பேதமிலலை எனபது உனககுத தெரியாதா? 'இராமனன வேறு, பரதன வேறு' என்று கைகேயி ஏதாவது விததியாசம பாராடடியது உணடா? அபபடி யிருநதவா இனறைநதினம என் படடாபிஷே கம கூடாதெனறு தடுதது இவ்வளவு அனபிலலாமலும கொடுமையாகவும பேசினதறகுக காரணம தெயவசசெய லனறி வேறுணடோ? அபபடி யிலலாவிடில, அவா, ஒரு மகாராஜாவயிறறிற பிறநது, நனனடககையும நறகுணமும எபபொழுதும அடைநதிருநதும, இபபொழுது தமது புருஷன்முன் நின்று, ஓர அறபபெணபிள்ளைபோல, எனது பீடையைச சொலலுவாரா? எணணுதறகரிய மகி மைபொருந்தின விதி, எலலாப பூதஙகளிடததிலும தடை யினறிச் செலலும வலியுளளது. இவவிஷயம, என்னிடத் தும் தாயாகிய கைகேயியினிடத்தும நன்கு விளஙகுகின் றது; இருவாககும மாறுதல உண்டாயிறறன்றோ!

விதியுடன போரிட முடியாதெனறல.

பயன் விளைதற்குமுன் அறியமுடியாத விதியோடு மாறுகொளள யாருககுததான திறன் இருககின்றது? ஒருவனுடைய சுகமும துககமும, சாநதியும கோபமும, லாபமும நஷ்டமும், உத்பத்தியும விநாசமும, காரணங கருதமுடியாத மற்ற எல்லாவித காரியஙகளும அத்தெயவசசெயலால்

தான் நிகழுகின்றன கடுந்தவம் புரியும் ரிஷிகளும், இவ்வி
தியாற் பீடிக்கப்பட்டவராய், செய்தற்கரிய நியமங்
களையுங் கைவிட்டுக் காமக்குரோதங்களால் அவமான
மடைகின்றனர் நாம் மேற்கொண்ட தொழில் முடியாமற்
போவதும் அதற்குப்பதிலாக மற்றொரு தொழில் நிறை
வேறுவதும் தெய்வத்தின் செயலன்றி வேறன்று. இவ்
விதமாக எண்ணுந் தத்துவபுத்தியை யடைந்து
மனத்தை யடக்கியிருக்கும் எனக்கு, பட்டாபிஷேகம்
நின்றதற்காகத் துக்கஞ் சிறிதுமில்லை நீ இத்தத்துவபுத்தி
யால் பரிதாபம் அற்று, என்னை அநுசரித்து, சீக்கிர
மாக என் பட்டாபிஷேக ஏற்பாடுகளைத் தடுப்பாய் லக்ஷ
மணா, நான், பட்டாபிஷேகத்தின்பொருட்டு வந்திருக்கும்
புண்ணியதீர்த்தங்களைக்கொண்டு தவசிகளுடைய தொழி
லில் மூளுவதற்கு விரதஸ்நானஞ் செய்யப்போகின்
றேன். இல்லாவிடின், அரசரது பொருளாக மதிக்கப்
பெற்ற இதுதான் எதற்கு? ஸ்வயமாய் எடுத்த ஜலத்
தால் விரதஸ்நானஞ் செய்யலாம் லக்ஷ்மணா, நீ 'இராச்
சியம் போயிற்றே' என்று துன்பப்படாதே. இராச்சி
யத்தையடைதல், காட்டுக்குப்போதல் இவையிரண்டை
யுஞ் சீர்தூக்கிப் பார்த்தால் வனவாசந்தான் சிறந்தது.
லக்ஷ்மணா, பட்டாபிஷேகத்திற்கு விக்கினஞ் செய்ததில்
இளையவரான மாதா ஐயுறத்தக்கவரல்லர், ஏனெனில்,
தெய்வத்தாலன்றோ அவர் அங்ஙனம் உரைத்தார் தெய
வம் அவ்வளவு வலியுள்ளதென்று நீ அறிவாய்" என்றார்.

இருபத்துமூன்றுஞ் சருக்கம்:
'அபிஷேகஞ்செய்துகொள்ளவேண்டும்' என்று லக்ஷ்மணர் சொல்ல, இராமர் அதை மறுத்தல்.

இராமர் இவ்வாறு அடிக்கடி சொல்ல, லக்ஷ்மணர்,
தமது தலையை வணக்கிக்கொண்டு கேட்டு, தம்மனத்தில்
'தருமத்தில் நிலையாக இருக்கின்றார்' என்று மகிழ்ச்சி

யையும் 'இராசசியததை விடபபோகினருரே!' என்று துககததையும அடைநதவர்போல காணப படடார். அபபோதே புருஷசிரேஷட ரான லக்ஷ்மணர், புருவஙகளை நெறறியி லேறறி வளைதது, பெட்டிககுளளிருககுஞ சினஙகொணட பெரிய சாபபமபோல பெருமூசசெறிநதார். அவவாறு அவர் புருவததை நெறித்துககொணடு கோபிதது நினற பொழுது, பாரபபோாககு அசசத்தை விளைககும அவ ருடைய முகம, கோபிததுநிறகுஞ சிஙகத்தின முகம போலக காணபபடடது ஒரு யானை தனது துதிககையை ஆட்டுவதுபோல, தமது முன்கைகளை ஆட்டிககொணடு, சினததின மிகுதியால கழுததைச சரீரததில கீழாகவும மேலாகவும குறுககாகவும அசைதது, கடைககணணால குறுககாகத தமது தமையனாரைப பார்த்து, 'நான் இதத ருமததைச செயயாதிருபபின், பிதிருவசன பரிபாலன மாகிற தருமததுககுக குறைவு நேரும' என்றும, 'உலக மும இதைச செயயாதுவிடும' என்றும எணணிக காட டிற்குபபோக விரைவது சரியன்று. க்ஷத்திரியவீரரே, சமாததரே, உமமைபபோன்றவர்கள புததிமயககம இல் லாமல இருககுமபொழுது, வலியறற விதியை வலியுளள தென்று இவவிதமாக எபபடிச் சொலவார்கள? எளிய தாயும, முயறசியை வெலலும வலி யறறதாயு மிருககுந தெய்வததை ஏன புகழ்ந்து பேசுகின்றீர? மிககொடி யவர்களான கைகேயி தசரதர் ஆகிய இருவரும நம மிடதது வெகு கெடட எணணங கொணடிருககிறார்க ளென்று ஏன நீர எண்ணவிலலை? தருமநெறியில நடப பவர்களென்று வேஷம பூணடு தமது குறறததை மறைப பவர்களை நாம பார்ததிலலையா? தருமவழியில நடபப வரே, மறைவாகத தீஙகு புரியுங குணத்தால், படடா பிஷேகததை நீககக கருதிய கைகேயிதசரதர்களுடைய நல்லொழுககத்தை அறியீரோ? இரகுகுலததிற பிறநத

இலட்சுமணர் கடுஞ்சினம.

வரே, இவ்வண்ணம அவாகள கெட்டஎண்ணங கொண் டிராவிடில, முன்னரே தநத வரம முனபே நிறைவேறியி ருககும மூததகுமாரராகிய உமமை அகற்றி இளையகுமார ராகிய பரதருககுப பட்டாபிஷேகம பண்ண அரசா இப பொழுது யததனித திருபபது, இவவுலகததாரால ஒபபுக கொளளபபடாத காரியம். இதை நான் பொறுககமாட டேன. இவவிஷயததில எனனைத தாஙகள க்ஷமிகக வேணடும. மகாபுததியுளளவரே, 'பட்டாபிஷேகஞ செய துகொளளபபோகின்றேன' என்று எணணிய புததியைக கெடுத்ததும, 'இவவாறு செயயாவிடின குறறமுணடா கும' எனறு உமமை மோகிககச செயகினறதுமாகிய தரு மம எனககு உடனபாடானதனறு. நமது தநதையாா, கைகேயியின வலையிற சிககிககொணடு, எலலாரும 'சீசீ' எனறு சொலலுமபடியான தருமமறற வாாததையைச் சொலலிவிட்டால், வீரததனமையால எதிா செயயவலல நீா, மோகமிலலாவிடின, அதைசசெயய எவவாறு உடன படுவீா? உமது பட்டாபிஷேகத்துககு உணடான தடை இவாகளுடைய கபடததால தோனறியிருநதும, நீா அவ் வாறு கொளளாததை நினைகக நினைகக எனககுத துககம மிகுதியாகப பொஙகுகிறது இவவாறு தருமததை நடத் துவது, உலகததாரால பழிககபபடுகிறது தாயதநதை யாகளெனறு பெயரிட்டுககொணடு, நமககுச சததுருகக ளாயும, பொலலாஙகைபே புரிபவாகளாயும, தஙகள விருப பினபடி செலபவாகளாயு மிருககும அவாகளுடைய மனக கருததினபடி நடகக நீா மனததினற கருதுதலுஙகூடாது. 'அவாகள அபபடிக கொணட எணணம தெயவததால நிகழநதது' எனறு நீா எணணவேண்டாம; அவவாறு கருதுவதைச சிறிதேனும நான விருமபேன வீரமற றவனும, அஞசியவனுமா யிருபபவனே தெயவததைத் தொடாநது நடபபான. வீரததையும மனவுறுதியையு முடையவா, தெயவததை ஒரு பொருளாகக் கொள

ளார். தெய்வத்தை முயற்சியால் வெல்பவன், 'தானெடுத்த கருமம் இடையூறடைந்துவிட்டதே' என்று ஒரு பொழுதும் துன்பமடையான். தெய்வச்செயல் மனிதச் செயல் இவ்விரண்டிற்கு முள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகளை இப்பொழுது எல்லாரும் பார்க்கப்போகின்றார்கள். உம்முடைய பட்டாபிஷேகத்திற்குத் தடைசெய்த தெய்வம் என்னுடைய பராக்கிரமத்தால் தோல்வியடைவதை எல்லாரும் பார்க்கப்போகின்றார்கள் அங்குசத்துக்கு அடங்காததும் கட்டுச்சங்கிலியையும் முறித்துக்கொண்டு ஓடுவதும் மதத்தையும் மிக்கபலத்தையு முடையதுமான யானையைப்போலவிருக்குந் தெய்வத்தைப் பராக்கிரமத்தால் திருப்புகின்றேன் மிக்க வலியுள்ள அரசர்களாலும், இராமருடைய பட்டாபிஷேகத்தைத் தடுக்கமுடியாது. மூவுலகத்திலுள்ளவர் ஒருங்குதிரண்டாலும் இவ்விஷயத்தில் வலியுடையவரல்லர்; பிதாவையும் ஒரு பொருளாக எண்ணி எடுத்துக் கழிக்கவேண்டுமோ? எவர்கள், ஒன்று சேர்ந்து இரகசியமாக ஆலோசித்து, 'பதினான்கு வருஷகாலம் காட்டில் வசிக்கவேண்டும்' என்று உமக்குக் கட்டளையிட்டார்களோ, அவர்கள்தாம் பதினான்குவருஷம் காட்டில் வசிக்கப் போகின்றார்கள் உமது பட்டாபிஷேகத்தைக் கெடுத்துப் பரதருக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்து வைக்கவேண்டுமென்று எண்ணிக்கொண்டிருக்குந் தந்தை தாயார்களுடைய ஆசையைக் கத்தரித்துவிடுகிறேன். என்னுடையபலம் பகைவர்களுக்கு எவ்வாறு துன்பஞ்செய்யுமோ, நண்பர்களுக்கு எவ்வாறு இன்பஞ்செய்யுமோ, அவ்வாறு தெய்வபலம், துன்பத்தையேனும் இன்பத்தையேனும் செய்யமாட்டாது. பெரியவரே, ஆயிரம்வருஷம் நீர் இந்த இராச்சியத்தை ஆண்டு, பின்பு உமது புதல்வரிடம் கொடுத்துவிட்டுக் காட்டிற்குப் போகலாம். ஜனங்களைப் புதல்வரிடம் பிள்ளைகளைப்போலப் போற்றவைத்திட்டு, அநேக ராஜரிஷிகள் காட்டிற்குப் போனதுபோல, காட்டிற்குப்

போதலன்றே தக்கது நீர் இப்பொழுது 'தகப்பனர் சஞ்சலமான மனத்தையுடையவரா யிருப்பதால் இராச் சியம் நிலையாயிராது' என்று எண்ணி இராச்சியத்தை விரும் பாதிருக்கவேண்டாம், சமுத்திரத்தைக் கரை காப்பது போல நான் இராச்சியத்தை அப்பால் அசையவொட்டா மற் காக்கின்றேன்; 'இவ்வாறு காவாதிருப்பின் வீரலோ கம் போகேன்' என்று பிரதிஜ்ஞை செய்கின்றேன். நீர் இராச்சியத்தில் பட்டாபிஷேகஞ் செய்துகொள்ள விரும் பினவராய், வசிஷ்டாதி முனிவர்களைக்கொண்டு மங்கள வஸ்துக்களால் பட்டாபிஷேகஞ் செய்துகொள்ளச் சித் தராகவிரும். உமக்கு விரோதமாக வரும் அரசர்களெல் லாரையும் பலத்தால் தடுக்க நான் ஒருவனே போதும். இவ்விரண்டு கைகளும் எனக்கு அழகுக்காக இருக்கவில்லை; பூஷணமாக இருத்தற்கென்று நான் வில்லை ஏந்தவில்லை; அலங்காரத்திற்கென்று உததேசித்துக் கத்தியை நான் வைத்திருக்கவில்லை; சும்மா இருத்தற்கென்று நான் பாண ங்களைத் தரிக்கவில்லை; சத்துருக்களைக் கொல்லும் பொ ருட்டே இந்நான்கும் இருக்கின்றன. எனக்குப் பகை யாக எவன் இருக்கிறானோ, அவன் உயிரோடிருக்க நான் பொறுக்கமாட்டேன்; சத்துரு என்று வந்தவன் வச் சிராயுதத்தைப் பிடித்த இந்திரனாக இருந்தபோதிலும், மின்னல்போல மினனுவதும் கையிலேந்தியதுமான இந் தக் கூரியவாளால், அவனையும் ஒரு பொருளாக மதி யாது வெல்லுவேன் நான், யானைகளுடைய துதிக்கை களையும் குதிரைகளுடைய தொடைகளையும் போர்வீரர்களு டைய தலைகளையும் குன்றுகள்போல என்வாளால் அறுத் துக் குவித்துப் போர்க்களத்தை நிரம்பியதாகவும் புகு தற்கு அரியதாகவுஞ் செய்துவிடப்போகின்றேன் என் கத்தியின் நுனியால் அறுபட்டு, கிளம்பிய பொறியால் எரி ந்துகொண்டு, பூமியில் விழும் மின்னற்கொடியுடன்கூடிய மேகம்போலவும் ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கும் குன்று

போலவும யானைகள இப்பொழுது போர்ககளத்தில விழப்போகினறன நான், கையில விலலேநதி, விரல் களில அடிபடாமற காககுங கவசததைத தரிததுககொ ணடு, போர்ககளத்தில நினருல, என பராககிரமத்துககு முன் எநதமனிதனதான வீரனெனறு சொலலிககொணடு எதிர்நிறபன? மிகவுஞ் சூரனை ஒருவனைப பலபாணங் களாலும, அறபரான பலரை ஒரு பாணத்தாலும தோல வியுறச செயயச சித்தனுய, போர்ககளத்தில நிறகும வீர ர்கள, யானைகள, குதிரைகள இவைகளை என அம் பால் கொன்று வீழத்துவேன. இன்றைததினம நமது தந் தையின் தலைமையைக குலைதது உமமை அரசராககுவதற் காக, அஸதிரவிததையில நான் அடைநதிருககுஞ் சாமர்த் தியம முழுவதும வெளியாகபபோகினறது இதுவரை யில சநதனஙகளையும தோளவளைகளையும அணிந்தும் சினேகிதாகளைப போறறியும கேடபவாகளுககுப பொரு ளைக கொடுத்தும வநத இவவிரணடு கைகளும, இபபொ ழுது உமமுடைய படடாபிஷேகத்துககு விககினம புரி பவாகளைத தடுககுந தொழிலைச செயயபபோகின்றன. எநதச சத்துருககள இபபொழுதே தமமுடைய பிரா ணனை விடடும, புகழை விடடும, பநதுககளை விடடும பிரிய வேணடும? சீககிரஞ் சொலலும. எவவிதம நான செய் தால இநதப பூமி உமமுடையதாகுமோ, அவ்விததததை எனககுக கடடளையிடும. அவவாறு செயய உமது வேலை காரனுக நான் காதது நிறகிறேன்" எனறு லக்ஷ்ம ணா சொனனூர். இரகுகுலததை விளஙகவைககும இரா மா, இலககுமணருடைய ஆருயபபெருககுங கணணீரைத் துடைதது, நல்வார்ததையால தேறறி, அவரைப பார் தது, "நறகுணமுடையாய, தநதை சொலலை நிறைவேற் றுவதிலதான எனது கருத்துச் செலகின்றது; இவ்வழி தான் நலவழி" என்ருர.

இருபத்துநான்காஞ் சருககம்:
வனவாசஞ்செயய இராமருக்குக் கௌசலயை விடை கொடுததல.

கௌசலயை, இராமா தமது தநதையின கடடளையை நிறைவேறறுவதறகு நிசசயிததிருபபதைதக கணடு கணக ளில நீா ததுமப அவரைப பாாதது, "எனககும தசரத ருககும பிறநது, தருமததைதத தவறாது நடததிககொணடு, எலலோாககும விருபப மானதையே விளமபி, துககமெனபதை அறியாமலிருககும நீ, எவவாறு உஞச

கௌசலை உடன வருவேனென றல.

விருததியால் பிழைபபாய? உனது அடிமைகளும வேலைக காராகளும இஙகு மிகசசிறநதஅனனததை உணடுகொண் டிருகக, இவாகளுககுத தலைவனான நீ, காடடுககுபபோய எவ்வாறு வோகளையும பழஙகளையும் உணபாய? 'குணநிதி யும் எலலாருடைய அன்புககும இடமுமான நீமன்னவரால காடடுககு ஓட்டபபடுகிறாய' எனறால யாாதான இதை நமபுவாா? யாாதான் இதைககேடடு நடுஙகாா? ராம, உலகத்துககெலலாம பிரியனான நீயே காடடுககுப போவா யோனால 'தெயவமே எலலாவறறையும்நிகழத்துகின் றது' என்பதும, 'அதைதக கடததல முடியாது' என பதும நிசசயமன்றோ! பனிககாலம நீஙகினபின்பு காட டுத்தீ புதரை எரிபபதுபோல, உனனை விடடுப பிரிநத பிறகு எனககு உணடாகும பொறுககமுடியாத பெரிய துககாககினியானது, உன்னைக காணாமையாகிய காறறை யும, அழுகையாகிய சமிதததையும, கணணீராகிய ஆகுதி யையும, எண்ணமிடுதலா லுணடாகும ஆவியாகிய புகை யையும, பெருமூசசாகிய முயறசியையும பெறறு, எனனை மெலியச்செயது கொளுத்தும. ஆகையால், முனசெலலுங் தனது கன்றினைத் தொடாநது பசு போவதுபோல, நானும உன்னைத் தொடாநது வருவேன" என்று நியாயமாகக்

கூறினுள் புருஷ சிரேஷ்டரான இராமர், இவ்வண்ணம் வெகு துக்கத்துடன் சொல்லும் தம் தாயாரைப் பார்த்து, "கைகேயியால் வஞ்சிக்கப்பட்ட நமது மன்னவரை, நான் காட்டுக்குப் போய்விட நீரும் கைவிட்டால் அவர் உயிரோடிருக்க மாட்டார். மனைவி தனது கணவனை விட்டுவது வெகு கொடிய பாதகமன்றோ!

இராமர் தசரதரிடத்திலிருக்க வேணுமென்று நியாயங் காட்ட, கௌசலை உடன்படுதல்

எல்லாராலும் மிகவும் பழிக்கப்பட்ட இப்பாதகத்தை நீர் மனத்திலும் எண்ணக்கூடாது எனது தந்தையாகிய மகாராஜா எதுவரையில் இவ்வுலகத்தில் உயிருடனிருக்கிறரோ, அது வரையில் நீர் அவரிடம் பணிவிடை செய்துகொண்டு இருக்கவேண்டும். இதுதான் தருமங்களுள் உத்தமமான தருமம்" என்றார் இராமர் இவ்வாறு சொல்ல, நன்னெறியிற்செல்லுந் தன்மை வாய்ந்த கௌசலையை, "அப்படியே ஆகட்டும், என் குழந்தாய்" என்றுள்; ஒருவர் மனமும் நோவாதபடி நடத்தும் தன் குமாரனுடைய பெருந்தன்மையைக் கண்டு மகிழ்ந்தாள்

தருமநெறியில் தப்பாமல் நடக்கும் இராமர், இவ்வாறு ஒப்புக்கொண்டு சோகம் என்பதுமட்டும் நீங்காமல் நிற்கும் தமது தாயைப் பார்த்து, "நீரும் நானும் தந்தை சொற்படி நடக்கவேண்டியவர்கள். எனது தந்தை, எல்லார்க்கும் அரசர்; உமக்குப் பர்த்தர்; எனக்குக் குரு; வெகு உத்தம குணங்களுள்ளவர், எல்லாரையும் நல்வழியில் நடக்குமாறு நியமிப்பவர்; பிரபு; நான் அவர் சொற்படி பதினன்கு வருஷகாலம் மகாரணியத்தில் வெகு மகிழ்ச்சியோடு விளையாடி, உமது வசனத்தைப் பின்பு செய்கிறேன்" என்றார்.

இராமர் தேறுதல் உரைப்பு

இவ்வாறு தனது அன்பனுன புத்திரன் சொல்ல, கௌசலையை, கேட்டு கண்ணீர் தனது முகத்தில் விழுந்தோட வெகு பரிதாபமாகத் தனது குமாரன்மேல் தான் வைத்திருந்த அன்பினல் மறுபடியும் "இராம, என்சக்களத்தி

மீண்டும் கௌசலை உடன்வர வேண்டல்

கள் மதத்தியில் என்னுல்வசிக்கமுடியாது பிதாவின் விருப்பின்படி நடக்கவேண்டு மென்று எண்ணினையே யானுல் என்னை யும் ஒரு காட்டுப்பெண்மானைப்போலக் காட்டுக்கு அழைத் துப்போ" என்றுள்.

இவ்வாறு அழுதுகொண்டு சொன்ன தமதுதாயா ரைப்பார்த்து இராமா, தாமும் அழுதுகொண்டு, மீண்டும்

இராமர் கௌசலைக்கு நியாய மெடுத்துக்காட்டல்

"உயிருடன் இருக்கிறவரையில் மனைவிக்கு அவள் கணவன்தான் தெய்வம், அவன் தான் பிரபு, நமது அரசா உமக்கும் எனக் கும் கட்டளையிடுபவா நாம் நாதனற்றவா கள் அல்லோம். லோகநாதராயும் புத்திமானுயும் இருக் கும் அரசா நமக்கு நாதராக இருக்கின்றனா. மேலும், பரதன் வெகு தருமகுணமுள்ளவன், எல்லாருக்கும் விருப்பமானவற்றையே விளம்புபவன், அவன் எப்பொ ழுதும் உம்மிடம் வணங்கி உமக்கு அநுகூலமாக நடந்து கொள்வான் எப்பொழுதும் அவன் அறத்தையே விரும்பினவனன்றே! நான், அரணியத்துக்குப் போன பிறகு, என்னை விட்டுப் பிரிந்த துக்கத்தால் அரசா மெலி ந்துவிடாதபடி எவ்வண்ணம் அவரைக் காப்பாற்றவேண் டுமோ, அவ்வண்ணம் ஜாக்கிரதையாய்க் காப்பாற்றிவா ரும். புத்திரசோகம் என்பது மிகக்கொடிய பெரியசோகம். அதனுல், ஒருகால் உடம்புக்கு அழிவு வந்தாலும் வந்து விடும், ஆகையால், கணவாக்குப் பணிவிடை செய்வதி லேயே கருத்தூன்றியவராய் முதுமைப்பருவம் அடைந்தி ருக்கும் அரசாக்கு நன்மையையே புரிந்திடும். தனது புருஷனுக்குப் பணிவிடை செய்யாமல் விரதங்களையும் உபவாசங்களையும் பண்ணிக்கொண்டிருக்கும் மிகவும் உத் தமையான ஸ்திரீயும் நரகத்தைத்தான் சோவள். ஒரு ஸ்திரீ நல்லகதியை யடையக் கருதினுல் அவள், ஆலயங் களுக்குப் போய் வழிபாடு செய்யவேண்டாம்; அந்தணர்

முதலியோரை வணங்கவேண்டாம்; தனது கணவனுடைய நன்மையையே எப்பொழுதும் நாடி அவனுக்குச் சரியாகப் பணிவிடை செய்தால் அதுவே போதும். இது தான் மாதர்களுடைய கடமையென்று வேதங்கள் சொல்லுகின்றன, உலகமும் இதனையே மதிக்கின்றது. அம்மா, நீர், எனது நன்மையைக் குறித்து அக்கினியில் ஹோமங்கள் செய்துகொண்டு நல்லமலர்களாலும் சந்தனதாம பூலங்களாலும் தெய்வங்களையும் நல்லொழுக்கமுடைய அந்தணர்களையும் பூஜியும். இவ்வண்ணம் நோன்புகளையும் உபவாசங்களையும் நடத்தி, எனது வருகையை விரும்பினவராய், ஆஹாரநியமத்தையும் வைத்துக்கொண்டு, பாத்தாவுக்குப் பணிவிடை செய்வதில் கருத்தூன்றியவராயிருப்பின், அவற்றின் பலத்தாலேயே நானும் திரும்பி வரக் கணவரும் பிழைத்திருப்பின், உமது விருப்பமெல்லாவற்றையும் பின்பு பெறலாகும்" என்றார்.

புத்திரனைப் பற்றிய சோகத்தை மிகுதியாகவுடைய கௌசலை, கண்களில் நீர் தாரைதாரையாகப் பெருக,இராமரைப்பார்த்து, 'காட்டுக்குப் போவதில் வெகு உறுதியோடிருக்கும் உன் மனத்தை என்னால் திருப்ப முடியாது இது, காலத்தின்கொடுமைதான். வீரனே,உறுதியுடன் போயவா. என் குழந்தாய், உனக்கு மங்களம் உண்டாகக்கடவது. மறுபடி உன்னைக் கண்டபிறகுதான் என் துயரம் நீங்கும். மிக்க பாக்கியவானையும் விரதத்தையநுஷ்டிப்பவனையும் கிருதார்த்தனையு மிருக்கும் நீ, உன் பிதாவின்கட்டளை அவர் வாக்கியப்படி காட்டில் வசிப்பதால் நீக்கித் திருமபி வந்த பிறகுதான் நான் மிக்க சுகத்தை யடைவேன். தெய்வத்தின்செயல் உலகத்தில் ஒருகாலும் அறியமுடியாது; என்னுடைய வாக்கும் வேறு தன்மையை யடைந்து உன்னைக் காட்டுக்குப் போகும்படி ஏவுகின்றதன்றோ! என் வீரசிங்கமே, நீ காட்டுக்குப்போய், க்ஷேமமாகத் திருமபி

கௌசலை இராமருக்கு விடைகொடுத்தல்

வநது மிக அழகிய நலல உன வாககுகளால என மனததைக களிககசசெயவாய. என குமாரனுகிய நீ சடை முடிதத தலையுடனும மரவுரி யுடுத்த இடையுடனும காட்டிலிருநது திருமபிவர நான் பாாககும அககாலமும இபபொழுதே வருமா?" என்றுள. இவவணணம காட்டுககுப போக நிசச யிததிருககும தனதுகுமாரராகிய இராமரைபபாாததுக கௌசலை வெகு அனபோடு நலல குணஙகள பொருநதிய பேசசைப பேசி அவருககு ஸவஸதியயனஞ செயய விருமபினுள.

இருபத்தைந்தாஞ் சருக்கம்:
கௌசல்யை இராமரை வாழ்த்தி யனுப்புதல்.

நலல மனத்தையுடைய அநதககௌசலயை, தனது துககஙகளை யடககிககொண்டு, ஆசமனம பணணி, இராமருககு மஙகளததைச செயயலானுள. "இராம, உன்னைத தடுகக முடியாது நீ போயச சீககிரம திருமபிவருவாய; நலலவாகளவழியில நடபபாய என வீரசிஙகமே, உனது மனோதைரியததாலும நியமததாலும எநதத் தருமததை நீ நடததிவருகிறுயோ, அநதத தருமம உன்னைக காககடடும. நாறசநதிகளிலும ஆலயஙகளிலும எநதத தெய்வஙகளை நீ வணஙகிநிறகிறுயோ, அநதத தெயவஙகள, காட்டிலுள்ள மகாஷிகளோடு உனனைப பாதுகாககடடும. விசுவாமிததிரமகாஷியால உனககுத் தரபபட்ட அஸதிரஙகளெலலாம, குணககுன்றுகிய உனனை எபபோதும காபபாறறடடும. மிகுநத தோளவலி யுடையவனே, நீ உன் தநதைககுச செயத பணிவிடையும, உன் தாயககுப் பணணின சுசரூஷையும, நீ கைககொணடிருககுஞ சத்தியமும உனககு நீணட ஆயுளை யளித்து உன்னை யிரடசிககடடும. மனிதரில உத்தமனே, சமித்துகள, தருபபைகள், பவிததிரஙகள, அககினிவைககும வேதிகள, ஆலயங

கள, விசித்திரமான பூஜாஸ்தானங்கள, மலைகள, மரங்கள, செடிகள, மடுக்கள, பறவைகள, பாமபுகள, சிங்கங்கள் இவைகளெல்லாம உன்னைப் பாதுகாக்கட்டும. ஸாத்தியர் கள, விசுவ தேவாகள, மருத்துக்கள, மகாஷிகள, தாதா, விதாதா இவாகள உனக்கு க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கட்டும. துவாதசாதித்தியா, இந்திரன முதலான லோகபாலாகள உன்னைப் பாலனம் பணணட்டும ருதுக்கள, பட்சங்கள, மாதங்கள, வருஷங்கள, இரவு, பகல, முகூாத்தங்கள இவையெல்லாம உனக்கு எபபொழுதும க்ஷேமத்தை யுண டாக்கட்டும தியானமும, சமாதியும, தருமங்களும உன்னை எபபொழுதும போறறக்கடவன. சந்தகுமாரபகவான, சுப பிரமணியக் கடவுள, சந்திரன, பிரஹஸபதி, ஸபதரிஷிகள, நாரதா இவாகளெல்லாரும உன்னை எபபொழுதும காப பாறறட்டும. மிகப பிரசித்தாகளான திகபாலகாகளோடு கூடின எட்டுத்திக்குகளும, உன்னை நித்தியமும பாதுகாக் கட்டும இவாகளெல்லாரையுங்குறித்து நான் ஸதோத்தி ரஞசெயகிறேன. அஷ்ட குலபருவதங்களும, சமுத்திரங்க ளும, குபேரனும, வருணனும, தமது தேவதைகளோடுஞ சோநத சுவாக்கம ஆகாசம பூமி நதிகள நட்சத்திரங்கள கிரகங்கள இவைகளும உனக்கு நனமையைக் கொடுக்கட் டும. இராபபகலின் தேவதைகளும, இரணடுசந்தியா காலங்களும, காட்டில உறையும உன்னைக் காக்கட்டும். புண்ணியமான ஆறுருதுக்களின தேவதைகள, மாசத் தின் தேவதைகள, வருஷத்தின தேவதைகள, கலாகாஷ் டாதிகாலங்களின் தேவதைகள, உனக்கு க்ஷேமத்தை யளிக்கட்டும முநிவேஷம பூணடு பெரியகாட்டில வசிக் கும புத்திமானுன உனக்குத தேவ தானவாகள சுகத் தைக் கொடுபபாாகளாக. குரூரமான காரியங்களையே பணணும கொடியரான ராக்ஷஸாகளிடத்திலிருநதும், பிசாசங்களிடத்திலிருநதும, இனனும மாமிசங்களைப புசிக் கும மறறைப பிராணிகளிடத்திலிருநதும உனக்கு ஒரு

பொழுதும பயமெனபதே உணடாகாம லிருககககடவது. காடடில குரஙகுகளும, தேளகளும, காடடீககளும, கொசுகு களும, மலைப பாமபுகளும, புழுககளும உனககுத தீஙகு செயவனவாக இருககவேணடாம பெரிய யானைகளும, சிஙகஙகளும, புலிகளும, கரடிகளும, பனறிகளும, எருமை களும, கொமபுளள கொடிய மறற மிருகஙகளும உனக குத துனபஞ செயயாமலிருககக கடவன மனிதமாம சததையே புசிததுககொணடு பயஙகரமான தொழிலுடன காடடில வசிககும ஜநதுககள, நான செயயும பூஜையினுல உனககு ஒருவித தீஙகையும பணணுமலிருககடடும. நீ போகும வழிகளெலலாம உனககு நலலவழிகளாக இருக கடடும. உனது பராககிரமம வீணபோகாம லிருககடடும. காடடிலுளள வழிகளெலலாம பலமூலாதிகள நிரமபின வாக இருககககடவன. ஆகாயததிலிருககும எலலாத் தெயவஙகளும பூமியிலிருககும எலலாத தெயவஙகளும உனககு எபபொழுதும மஙகளததுடன நன்மையையே உணடுபணணடடும. சததுருககளும உனககு நனமை யையே செயயடடும ராம, தணடகையில வசிககும உனனை, பருஹஸபதி, சூரிய சநதிராகள, இநதிரன, குபே ரன, யமன முதலாகிய எலலாத தேவாகளும ஆசசிக கபபடடவாகளாயக காபபாறறடடும நீ ஸநானம பணணும போது அககினி, வாயு, தூமம், ரிஷிகள உனககுககொடுப பதறகாக உசசரிககும மநதிரஙகள இவைகள உனனைப பாதுகாககடடும. உலகததிலுளள எலலாரையும படைத் துப பாதுகாககும பிரமதேவனும காததறகுறுழிறகுத் தலைவனுன ஸ்ரீமநநாராயணனும மறறத தெயவஙகளும ரிஷிகளும காடடில வசிககும உனனைக காபபாறறடடும" என்று சொலலி, மாலைகளினுலும வாசனைததிரவியஙகளி னுலும அவவவைகளுககுத தகக துதிகளாலும தெய வஙகளை ஆசசிததாள. அனறியும அவள, பிராமணா மூலமாயத தீ வளாததது இராமருககு மஙகளமுணடாவ

தறகாக ஓமம பணணிஞள அநத உததமி,நெயயையும வெணமாலைகளையும வெணகடுகுகளையும சமிததுககளையும ஓமததிறகாகச சோததாள ஓமம பணணுகிறஉபாததியா யா, எலலாத தீஙகும நீஙகவும ஆரோககியம உணடாக வும ஓமஞசெயது, மிசசமான அவிஸிஞல வெளியிலலோ கபாலாதியாககுப பலியை ஈநதாா.

கௌசலை, இராமருககு வனததில் மஙகள முண்டா கும்பொருட்டு ஸ்வஸதிவாசனஞ செயவதனிமிததம அந் தணாகளைத தேன், தயிா, அக்ஷதை, நெய இவைகளு டன் கூடினவாகளாகச செயது, ஸவஸதிவாசனமந்திரத தை யோதசசெயதாள. பின்பு, மிகக புகழுபடைத்தகௌ சலை, அவவுபாத்தியாயாககு வேணடியவளவு தக்ஷிணை கொடுதது, இராமரைப் பாாதது, "எலலாத தேவாகளா லும நமஸகரிககபபெறற இநதிரபகவானுககு விருததிரா சுரனைககொலலுவதறகாக எநதமஙகளம உணடாயிறறே, அநத மஙகளம உனககும உணடாகடடும முறகாலததில அமிருததததைக கொணடுவருதறகுக கருடபகவான்சென்ற பொழுது அவா தாயாகிய விநதை அவாககு எந்தமஙகளத் தைசசெயதாளோ, அநத மஙகளம உனககும உணடாகட் டும. திருபபாறகடலைக கடைநது அமிருததததை எடுககச சென்றகாலத்தில அசுராகளை வதைபபவஞன இநதிரபக வானுககு அதிதிதேவி எநதமஙகளத்தை வேணடிஞளோ, அந்த மஙகளம உனககும உணடாகடடும. மூவுலகஙகளை யும மூனறடியில அளநத வெறறிபொருநதிய விஷ்ணுபக வானுககு உணடான மஙகளம உனககும உணடாவதாக. ருதுககளும, சமுத்திரஙகளும, தீவுகளும, வேதஙகளும், உலகஙகளும, திசைகளும, மஙகளத்திறகு அதிசயததை விளைககும மஙகளஙகளை உனககுஅளிககடடும்" என்றுஇவ் வணணம மஙகளங்களைசசொலலி, இராமாதலையில அக்ஷ தையை இடடு அவருடமபில் கநதததைப பூசி, கைகணட

பலனை யுடைய விசலியகரணி என்னும் மூலிகையை மந்தி ரித்து ரக்ஷைகட்டி, மந்திரங்களால் ஜபித்தாள். அவள், தனது குமாரனைக் கட்டி யணைத்து உச்சிமோந்து, மனத் தில் துக்கம் மிக்கிருந்தபோதிலும் வெளியில் சோகந் தெரியாதவாறு மிகமகிழ்ந்தவள்போலிருந்து, அவரை நோக்கித் தழுதழுத்த வாக்கால் சொல்லலுற்றாள். "இராம, பலன் கைகூடப் பெற்றவனாய் நீ காட்டிற்குச் சுகமாகப் போய்வா. தொழிலை நிறைவேற்றிக் காட்டில் நின்று அயோத்திக்குத் திரும்பிவந்து இராஜமார்க்கத் தில் அழகாக நிற்பவனும் பதினாறுகலைகளுட னுதித்த சந்திரன்போன்றவனுமான உன்னை, மனத்தில் துக்க மற்று மகிழ்ச்சியால் விளங்கும் முகத்தையுடையவளாய் நான் பார்க்கப்போகின்றேனே. காட்டினின்று திரும்பி வந்தவனும் அழகிய ஆசனத்தில் வீற்றிருப்பவனும் பிதிருவாக்கியபரிபாலனம் பண்ணினவனாயு மிருக்கும் உன்னைப் பார்க்கப்போகின்றேன் குழந்தாய், நீ காட் டுக்குச் சென்று க்ஷேமமாகத் திரும்பிவந்து அரசாக்குரிய ஆடையாபரணங்களை யணிந்து, என்னுடைய இஷ்டத் தையும் என்மருமகளின் இஷ்டத்தையும் எப்பொழுதும் நிறைவேற்றுவாய் என்னால் பூஜிக்கப்பட்ட பரமேச வரன்முதலான கடவுளர்களும், மகாருஷிகளும், பூதங்களும், மகாசுரர்களும், நாகர்களும், நான்கு திக்குக்களும், காட்டில் வசிக்கச்செல்லும் உனக்கு நன்மையைத் தேட்டும்" என்று சொல்லி, கௌசலையை தன் கண்களில் நீர்ததும்ப முறைப் படி ஸ்வஸ்தியயனஞ்செய்து, இராகவரைச் சுற்றிவந்து அவரை அடிக்கடி கட்டி யணைத்துக்கொண்டாள். மிக்க புகழையுடைய இராமரும், தமதுதாயை அடிக்கடி தாளில் வணங்கித் தமது காந்தியால் விளங்குபவராய்ச் சீதையின் மாளிகையை நோக்கிப் போனார்.

இருபத்தாறுஞ் சருக்கம்:
இராமர் தாம்காட்டிற்குப் போவதைச சீதைக்கு அறிவித்தல்.

தருமநெறியிற பிறழாது நிறகும இராமா, காட்டிறகுப போவதறகாகக கௌசலையைவணஙகி அவளால ஸவஸதிய யனஞ செயயபபட்டவராய், ஜனஙகள் சூழநது நிறகும இராஜமாாககததைத் தமது ஒளியால விளககிககொணடு, பணபுடைமையால மககளின மனததைக கலககினாபோலும அபிஷேகததின் பொருட்டுக கொணட விரதததுடன் கூடியவளும இராஜ தருமததை யறிநதவளும செயயவேணடிய மாதிரியை யுணாநதவளும மகிழநத மனததை யுடையவளுமான சீதாதே விககுப பட்டாபிஷேகந தடைபபட்ட சமாசாரந தெரியா தாகையால, அவள், தனமனததில தனது கணவருககுப பட்டாபிஷேகம நடககபபோகிறதெனற எணணமுடைய வளாய, இஷ்டதேவதைகளுககுப பூஜைகளைச் செயது, தனது பாததாவின வரவை எதிாபாாததிருநதாள பினபு இராமா, வெட்கத்தால கொஞசம தாழநதமுகததினராய, களிததுககொணடிருககும ஜனஙகள நிரம் பியதும நனறாக அலஙகரிககபபட்டிருபப துமாகிய தமது மாளிகைககுட புகுநதாா.

சீதையின நிலை

இராமா சீதையை யடைதல

பின்பு சீதை, துககத்தால மெலிவடைநதவரும சிநதையாற கலஙகிய இநதிரியஙகளை யுடையவருமான கணவரைப பாா த்து, தனது ஆசனததினினறு எழுநது நடுநடுஙகி நின் றாள. அவளைக கணடவுடன் வெகு தருமாதமாவாகிய இராமா, மனததிலிருநத துககத்தைப பொறுகக முடி யாதவராஞா; அதனால, அத்துயரம வெளிபபட்டது முககாநதி குன்றி வோவையுண்டாகபபெறறுப பொ றுககமுடியாத சோகத்தை யடைநதிருநத தனதுபாத்தா

இராமருடைய நிலையைக்கண்ட சீதையின் வினா

வைக் கண்ட சீதை, வெகு துக்கத்தை யடைந்து "மகாபிரபுவே, மகிழ்ச்சியடைய வேண்டியகாலத்தில் துயரப்படுவதென்ன? அபிஷேகத்திற்காக ஏற்படுத்தியதும் பிரஹஸ்பதியைத் தெய்வமாகக் கொண்டதுமான புஷ்ய நட்சத்திரம் இன்றைக்குத்தான் என்று நன்குணர்ந்த வேதியர்கள் சொல்லுகிறார்களே! தாங்கள் ஏன் துக்கப்படுகிறீர்கள்? நீர்நுரைபோல் வெண்மை நிறமுள்ளதும், நூறு சலாகைகளையுடையதுமான குடையின்கீழ்த் தங்களுடைய சுந்தரமான முகம் ஏன் விளங்கவில்லை? நூற்றிதழ்க்கமலத்தையொத்த திருக்கண்களையுடைய தங்கள்முகம், சந்திரன் போலவும்ஹம்ஸம்போலவும்விளங்கும் வெண்சாமரையால் ஏன்வீசப்படவில்லை? புகழ்வதில்வல்ல ஸ்துதிபாடகர்களும் ஸூதர்களும் மாகதர்களும் மனமுவந்து மங்களங்களால் தங்களை ஏன் துதிக்கவில்லை? பட்டாபிஷேகஞ்செய்த தங்களுடைய சிரசில், வேதத்தை நன்குணர்ந்தவர்களான அந்தணர்கள், தேன் தயிர்களை முறைப்படி ஏன் அபிஷேகஞ் செய்யவில்லை? தங்களுடைய அமைச்சர் முதலிய பிரகிருதிகள், அவ்வவ் வீதிகளிலுள்ள முக்கியர்கள், நாட்டார்கள், நகரத்தார்கள் ஆகியஎல்லோரும், ஆடையாபரணங்களினால் சிங்காரித்துக்கொண்டு, தங்களைப் பின்தொடர்ந்துவர ஏன் விரும்பவில்லை? புஷ்யரதம் என்ற ஒருவகைத் தேர், நன்றாகச் சிங்காரிக்கப்பட்டு வேகமுள்ள நான்கு குதிரைகள் பூட்டப்பெற்றுத் தங்கள் முன் ஏன் ஓடவில்லை? கறுத்தமேகந் தங்கிய குன்றுபோன்றதும் சகலலட்சணங்களும் பொருந்தியதுமான தங்களுடைய பட்டத்துயானை, ஏன் தங்களுடைய பிரயாணத்தில் முன்னே போகவில்லை? அழகிய தோற்றத்தை யுடையீர், வீரர்களால் ஏந்தப்பட்டதும் பொன்வேலை யமைந்ததுமான சிங்காசனம் முன்னாகச் செல்லத் தாங்கள் பின் நடக்கக் காணேன்!

அபிஷேகஞ சிததமா யிருபபதா லுணடாகவேணடிய அபூரவமான முகததின நிறமும, மகிழசசியும காணபபட விலலையே!! இதெனன ?” எனறு வினவிப புலமப, இராமர், அவளைபபாரதது, “சீதே, பெரியவரான எனது தநதையார எனனைக காடடுககுஅனுபபுகிறார. உததமகுலததிலுதித்தவளே, தருமததை நனறாயறிநதவளே, தருமந தவறாது நடபபவளே, ஜானகி, எவவணணம இபபடி வநததெனபதைபபற்றி முறையாகச சொலலுகிறேன, கேள. சததியசநதருமன எனது தநதையுமான தசரதசககரவாததியார, முனனொருகாலததில, எனது தாயாரான கைகேயிககு இரணடு வரஙகளைக கொடுததிருநதார. எனககுப படடாபிஷேகம பணணிவைகக அரசா சிததராகவிருநத இபபொழுது, அவவரஙகளைக கைகேயியமமா கேடக, அததநதையார் தருமத்தால வெலலபபடடார. அதனால, நான, பதினனகு வருஷகாலம தணடகவனததில வசிககவேணடும. எனது தநதையார, பரதனுககு இளவரசுபபடடங கடடபபோகிறார. நான், உனனைபபாரதது விடடு, மனிதசஞசாரமிலலாத காடடுககுப போக வநதேன். நீ, பரதனமுன என்னை ஒருபொழுதும புகழநது பேசாதே. புததியுடனிருககும புருஷாகள பிறருடைய துதியைப பொறாாகளனறோ! ஆகையால, பரதன்முன் என் குணஙகளை நீ எடுததுரைககவே வேணடாம. நீ, பரதனால விசேஷமாக எணணிப போற்றத்தககவளனறு. அவனுடைய சமீபததில நீ, அநுகூலையாகவே யிருககவேணடும. நெடுஙகாலமாக வநதிருககும இநத இளவரசுபபடடம எனது தநதையாரால பரதனுககுக கொடுககபபட்டது; ஆகையால, சீதே, பரதன இபபொழுது அரசனாகையால, நீ அவனுககு அநுகூலையாகவே நடநதுவரவேணடும. நலல மனமுடையவளே, நீ, உன மனததைத் தைரியம பணணிககொணடு இவவி

இராமா மறுமொழி.

டததில வசிததிரு நான புறபபடடு எனது தநதைசொல
லைக காபபாறற இபபொழுதே காடடுககுப போகிறேன.
குறறமறறவளே, நறகுணமுடையாய, மகாஷிகள வசிக
கும வனததில நான வசிததுககொணடிருககுமபோது, நீ,
இஙகு விரதஙகளையும உபவாசஙகளையும அநுஷ்டிததுக
கொணடுவரவேணடும. தினநதோறும காலையில எழுநது
விதிபபடி தெயவஙகளைப பூசிததுவிடடு என் பிதாவாகிய
தசரதசககரவாததியை வணஙகிவா. எனதுதாயாரான்
கௌசலைககு வயசாயவிடடது; அனறியும அவா, எனனை
விடடுபபிரிநத துககததாலும மெலிநதுவிடுவா, ஆகையால
அவாககுப பணிவிடை செயவதுதான் மேலான தரும
மெனறு நீ கருதுவாய எனனுடைய மறறைத தாயமாாக
ளையும நாடோறும நீ வணஙகிவா அவாகளெலலோரும
என்னிடத்திலசமமான அன்பும சிநேகமும வைதது என
னைப போறறுகிறாாகளனறோ! எனது தமபியாகிய பர
தன சததுருககனன இவவிருவரும எனககுப பிராணனை
விட அதிகமானவாகள. அவாகளை நீ புதலவாபோல
வும சகோதராபோலவும எணணி விசேஷமாகப பாரத்
துககொளவாய பரதனுககு விருபபமலலாததை நீ, ஒரு
பொழுதுஞ செயயாதே, ஏனெனில, அவனதான குலத
துககும தேசததுககும அரசன. நனனடககையால மகிழ
விககபபடடவராயுமமுயறசியோடு உபசரிககபபடடவராயு
மிருககும அரசா மனமுவநதிருபபாா: விரோதமாய
நடநதால கோபிபபாா அவா, தமவயிறறிறபிறநத குமார
ராளுலும தமககுத தீஙகு செயகிறவரெனறு கணடால,
விடடிடுவாா. தமககு ஒருவிதமான உறவுமிலலாத வேற
றுமனிதாகளையுந தமககு அநுகூலராகநடககக கணடால,
சோததுககொளளுவாா ஆகையால, நீ அரசனுககு அநு
கூலையாக நடநதுகொணடு, உனது தருமஙகளையும விர
தஙகளையும சரியாகச செயபவளாய இஙகுததானே வசிப
பாய. நானகாடடுககுபபோயவருகிறேன நீ இஙகுததான்

இருககவேணடும். நீ ஒருவாககும விருபபமலலாததைதச் செயயாததுபோல, எனது இநதசசொலலையுந் தவறாது செயவாய" எனறா.

இருபத்தேழாஞ் சருக்கம்:

சீதை, காட்டிற்கு உடன்வருவேன் என்றல்.

விருபபத்தையே சொலலத தககவளாயும எப்பொழுதும் இனிய வசனஙகளையே பேசுகிறவளாயுமிருக்குஞ சீதை, இவவாறு தனது பாததா தன்னைபபாாத்துச் சொனனதைதக கேடடுத தான அவாமேல வைததிருநத அதிக அனபினால கோபமடைநது அவரைபபாாத்துப் பின வருமாறு சொலலலானாள :— "சககரவாததித் திருமகரே, நீஙகள இலேசாகவும உறுதியாகவும என்ன இபபடிசசொலலுகிறீாகள? நானும உஙகளவாாத்தையைககேட்டுப பரிகசிககுமபடியாக விருககிறது. எனது நாதரே, தந்தை, தாய, சகோதரன, புததிரன, மருமகள ஆகிய இவாகளெலலாரும தஙகள தஙகள புணணியபாவஙகளினபயனைத் தாஙகளே தனிமையில அநுபவிககிறாாகள. புருஷசிரேஷ்டரே, மனைவி ஒருததிதான, தனது கணவன செயத புண்ணியபாவஙகளின்பயனைப பகுத்துககொணடு அநுபவிக்கிறாள. ஆகையால, 'காட்டில வசிககவேணடும' என்று உஙகளுககுக கொடுககபபடட கடடளை எனககுங கொடுக்கபபடடதுதான. இமமையிலும மறுமையிலும ஸ்திரீககு, அவள தநதை, பிளளை, தான, தாய், தோழிமார் ஆகிய இவாகள கதியாக மாடடாாகள; கணவன் ஒருவன தான எபபொழுதும கதி. ஆகையால மனிதாகளால கிட்டுதறகரிய காடடுககுத தாஙகள இபபொழுது புறபபட்

சீதையின நியாயம

டால, நான புறககளையும முடககளையும மிதிததுககொணடு தங்களுககு முன் நடநது போவேன 'எனனை அநுசரிதது நடநதால இவள கிருதாரததை யாயவிடுவாளே' எனறு உணடாகும பொறுமையையும 'சொனனபடிகேடகமாட டேனெனகிறாள' என்று உணடாகும கோபததையும, சாஸதிரததில இழிவுடையதாகச சொலலபபடுங குடிதது மிகுநதஜலத்தைபபோல விடடிடடு, கொஞசமேனும ஐய பபடாமல எனனைத் தஙகளுடன அழைததுச செலலுங கள எனனை விடடுபபோகுமபடியாக நான ஒருவித பாப மும் பணணவிலலையே! பாததா, அரசமாளிகையின உசசி யிலிருநதாலும, விமானததிலூாநது செனறாலும, யோகப லததால ஆகாயததிலேயே செனறாலும, அனறி வேறு எவ்வித நிலையிலிருநதாலும அவனுடைய திருவடிநிழல தான மனைவிககுச சிறநதது. என தாயதநதையாகள கண வனிடம நடநதுகொளளுவதைபபறறி எனககு நனறாகக கறபிததிருககிறாாகள. இபபொழுது அதைபபறறி எனக குச சொலலிககொடுகக வேணடியதிலலை. நான, அநேக மிருகஙகளின கூடடஙகளும புலிகளும செநநாயகளுஞ சஞசரிபபதும மனிதசஞசாரமறறதுமான அடாநத காட டுககுத தஙகளுடன் வருவேன; இமமூவுலக ஐசுவரியத தையும மதியாமல, கணவருககுப பணிவிடைசெயவதி லேயே கருததுககொண்டு, பிறநத வீடடில எவவளவு சுக மாக வசிபபேனே, அவவளவு சுகமாக வனததில வசிப பேன. மகாசூரரே,நான, நியமததோடுகூடி ஐமபுலன்களை யும வெனறவளாய, தேன்மணம வீசிககொண டிருககுங காடடில் தஙகளுககுப பணிவிடை செயதுகொணடு தஙகளு டன் கூடிககலநது மகிழபபோகிறேன். பகைவரின்செருக கையழிபபவரே, தாஙகள, காடடில வேறு ஜனஙகளைககாப பாறறுவதிலும வலலமை பெறறிருககிறீாகள, என்னைக காபபாறறுவதில வலலமையைப பறறிக கேடகவேணு மோ? இபபொழுதே தஙகளுடன நான் காடடுககு வரப

போகினறேன இதில சநதேகம சிறிதேனுமிலலை. காட்டி றகுபபோகச சிததையாக இருககும என்னைத் தங்களால தடுககமுடியாது. நானும தஙகளைபபோல தினநதோறும் கனிகளையும கிழஙகுகளையும புசிபபேன். காட்டில தஙகளு டன் நான்வசிபபதால், தஙகளுககு ஒருவித சிரமமு மில லாதபடி நடநதுகொளளவேன நான, புததிமானாயும கணவ ராயுமுளள தஙகளுடன நதிகளையும, மலைகளையும, ஓடைக ளையும, காடுகளையும பயமிலலாமற் பாரகக விருமபுகிறேன் ஹமசஙகளும நீரபபறவைகளும விளையாடிககொணடிருக கும நனறாயபபுஷ்பிதத தாமரையோடைகளைத தஙகளு டனகணடு களிகக நான் ஆசைபபடுகிறேன. நீணடகணக ளையுடையவரே, அவைகளில நான, தஙகளுடன தினநதோ றும ஸநானமபணணி, விரதஙகளை அநுஷ்டிததவளாய, தஙகளுடன கூடிககலநது விளையாடி, தஙகளுககுச சநதோ ஷததை யுணடாககபபோகிறேன. இவவாறு பதினாயிரம வருஷஙகழிநதாலும அதைநான அறியேன இவவாறிருப பதைவிடடுச சுவரககததில வசிபபதும் எனககு இஷ்டம னறு எனககுச சுவரககங கிடைததாலும அஙகுத தஙகளு டைய சேவைகிடையாதாயின அசசுவர்க்கத்தையும விரும பேன. நான, அநேக மிருகஙகளும, குரஙகுகளும, யானை களு மிருககும புகுதறகரியகாடடிறகுத தஙகளுடன வரப் போகினறேன். அஙகுத தஙகள பாதஙகளைத தழுவிககொ ணடு, எனதுதகபபனார வீடடிலிருபபதுபோலச சுகமாக விருபபேன. வேறொனறையுங கருதாது தஙகளிடததிலே யே ஆசை முழுவதையும வைதது, தஙகளை விடடுபபிரி யின மரணமடைய நிசசயிததிருககும எனனைத தாஙகள அழைததுபபோகவேணடும எனது இவவேண்டுகோளை நிறைவேறறுஙகள. இதனால தஙகளுககுச சிறிதுபாரமும் உணடாகாது" எனறாள. தருமஙகளை நன்றாயுணரநது அவைகளின்மேல் அன்பு பாராட்டிவரும் இராமர, தமது மனைவி இவ்வாறு சொலலககேடடும அவளைக காடடுககு

அழைத்துப்போக இஷ்டப்படாமல், அவளுடைய எண்ணத்தை மாற்றும்பொருட்டு, காட்டில்வசிப்பதிலிருக்கும் கஷ்டங்களை வெகுவாகச் சொல்லலானார்.

இருபத்தெட்டாஞ் சருக்கம்:

வனவாசதுக்கத்தைச் சீதைக்கு இராமர் எடுத்துச் சொல்லுதல்.

இராமர், காட்டிலிருக்கும் கஷ்டங்களை நினைத்து, சீதையைத் தம்முடன் அழைத்துப்போகத் துணியாமல், கண்ணீருடன் நிற்கும் அவளுக்கு நல்லவார்த்தை சொல்லி அவளைக் காட்டுக்குப்போவதிலிருந்து திருப்பும்பொருட்டு, அவளைப்பார்த்து, "சீதே, நீயோ நற்குலத்திற்பிறந்தவள்; எப்பொழுதும் தருமத்தையே செய்துகொண்டிருப்பவள்; இவ்விடத்தில் இருந்துகொண்டு நீ தருமத்தைச் செய்துவா; மனம்போன போக்கெல்லாம் போகவேண்டாம். சீதே, நீ வலியற்றவள், நான் சொல்லுவதைக் கேட்கவேண்டியவள்; காட்டில் வெகு சங்கடங்க ளிருக்கின்றன. அவைகளை நான் சொல்லுகின்றேன்; கேள் சீதே, காட்டில் வசிக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்தை விட்டிடு 'காடு' என்று சொல்லப்படுவது, அநேக கஷ்டங்கள் நிறைந்த மகாரணியமன்றோ! நான் இப்பொழுது சொல்வதெல்லாம் உன்னுடைய நன்மையைக் கருதியே. காட்டில் சுகலேசமுங் கிடையாது; துக்கந்தான் உள்ளது. குகைகளில் வசிக்குஞ் சிங்கங்களின் கர்ச்சனைகள், மலையருவிகளின் ஒலியால் வளரப்பெற்று, காணக்கடோரமாய்க்கேட்கும்; ஆகையால், காட்டில் துன்பம் வெகு அதிகம். நிர்மானுஷமான காடுகளில் அச்சமில்லாமல் மதித்து விளையாடிக

வனவாசத்தின் கொடுமை.

கொண்டு திரியும் அநேக மிருகங்கள், மனிதர்களைக் கண்டால் துரத்திக்கொண்டு வரும் ஆகையால், காட்டில் துன்பம் வெகு அதிகம். காடுகளில் முதலைகளுடன் கூடியனவும் சேற்றினையுடையனவும் மதயானைகளாலுந் தாண்ட முடியாதனவுமான நதிகள் இருக்கின்றன, ஆகையால், காட்டில் துன்பம் வெகு அதிகம். நடக்கிற இடங்களெல்லாம் கொடிகளாலும் முட்களாலும் அடர்ந்திருக்கும், எங்குப் பார்த்தாலும் காட்டுக்கோழிகள் பயங்கரமாகக் கூவிக் கொண்டிருக்கும், சில இடங்களில் குடிக்கச் சலம் அகப்படாது, சில இடங்களில் வழிபோயிராது, ஆகையால் காட்டில் துன்பம் வெகு அதிகம். பகலெல்லாம் அலைந்து களைத்து, மரங்களிலிருந்து தானாக உதிரும் சருகுகளையுடைய தரையிற் படுத்து உறங்கவேண்டும், ஆகையால் காட்டில் துன்பம் வெகு அதிகம். இரவும் பகலும் மரத்திலிருந்து விழுங் கனிகளைப் புசித்து ஐம்புலனை யடக்கி வேறொன்றை நினைக்கும் ஆசை யற்று இருக்கவேண்டும், ஆகையால், காட்டில் துன்பம் வெகு அதிகம். சக்திக்கு ஏற்றபடி உபவாசம்பண்ணவேண்டும், தலைமயிரைச் சடையாக்கிக் கொண்டு மரவுரி தரித்திருக்கவேண்டும், சாஸ்திரங்களிற் சொல்லியிருக்கும்வண்ணம் தெய்வங்களுக்கும் பிதிருக்களுக்கும் பூசை பண்ணவேண்டும், தினந்தோறும் நாடி வரும் அதிதிகளை ஆராதிக்கவேண்டும், நாடோறும் மூன்றுவேளை ஸ்நானஞ் செய்யவேண்டும்; வெகு நியமத்துடன் இருக்கவேண்டும், ஆகையால், காட்டில் துன்பம் வெகு அதிகம். தானாகவே சென்று புஷ்பங்கள் எடுத்துவந்து அவைகளால் வேதிகளில் வானபரஸ்தர்களுக்கு உரிய முறைப்படி பூஜை செய்யவேண்டும், ஆகையால், சிறு பெண்ணே, காட்டில் துன்பம் வெகு அதிகம். காட்டில் வசிப்பவர் நியமத்துடன் கூடியவர்களாய்க் கிடைத்ததை யுண்டு சந்தோஷப்படவேண்டும்; ஆகையால், எப்பொழுதும் காட்டில் துன்பம் வெகு அதிகம். காட்டில், காற்று

அதிகமாக வீசும, இருட்டும அதிகமாக இருக்கும, பசியும அதிகமாக உணடாகும, அசசமும அதிகமாக இருக்கும, ஆகையால, காட்டில துனபம வெகு அதிகம. காட்டில, பருத்த உடலையுடைய பலமலைபபாமபுகள செருக்கிச சஞசரிக்கினறன, ஆகையால, காட்டில துனபம வெகு அதிகம நதியோரஙகளை இருபபிடமாகக கொண்டனவும நதிகளைபபோல வளைநது ஓடுநதன்மையுள்ளனவுமான ஸாபபஙகள, போகும வழிகளில குறுககாயக கிடக்கும, ஆகையால, காட்டில துனபம வெகு அதிகம. சலபஙகளும, தேளகளும, புழுககளும, காட்டீககளும, கொசுககளும, வருததும, ஆகையால, வனம முழுமையும துன்பமே முளளுளள மரஙகள அசையுங கிளைகளுள்ளனவாகவும, தருபபைப புறகளும நாணற புறகளும அசையும நுனிகளையுடையனவாகவும இருக்கும, ஆகையால, வனததில துனபம மிகுநதிருக்கும. வனததில வசிபபவாககு, தேகததுககு உபததிரவம வெகு அதிகம; அன்றிப பலவிதமான பயஙகளும உணடாகும. ஆகையால வனமென்பது துனபமே. காட்டில வசிககுமபோது ஆசை கோபம இவைகளை முழுதும விட்டிடவேணடும, தவததிலேயே மனததைச செலுததவேணடும, எவறறைக கணடால பயமுணடாகுமோ, அவறறைக கணடும அஞசாமலிருககவேணடும், ஆகையால, எபபொழுதும வனவாசம வெகு துககமானது ஆகையால, நீ வனததுககு வரவேணடாம உனககு வனவாசம ஒவவாது நான, நனறுக ஆலோசிததுச சொலலுகிறேன, வனத்தில்வெகுவித பயஙகளிருககினறன" எனறுா இவவணணம மகாத்மாவாகிய இராமா, சீதையைக காட்டுககு அழைததுபபோகச சமமதப படாமற பேச, அவள அதைக கேட்டு வெகு துயரமடைநது அவாசொலலியவைகளை அஙகீகரியாமற பின்னுஞ சொலலலானாள.

இருபத்தொன்பதாஞ் சருக்கம்:
சீதை, காட்டிற்குத் தன்னை அழைத்துப் போம்படி இராமரை வேண்டல்.

இவ்வாறு இராமா சொல்லியதைக் கேட்டுச சீதை, துக்கமடைந்து கண்களில் நீர்பெருகத் தனது கணவரைப் பார்த்து, "தாங்கள் எடுத்துக்கூறிய வன வாச துக்கங்களெல்லாம் தங்களிடத்தில் அன்பு வைத்திருக்கும் என்னால் பார்க்கப்பட்டவைகளாய், இன்பங்களாகவே தோன்றுமென அறியக்கடவீர்கள். ரகுவம்சத்திற் பிறந்தவரே, மான்கள், சிங்கங்கள், யானைகள், புலிகள், சரபங்கள், பறவைகள், காட்டுப் பசுக்கள், காட்டில் சஞ்சரிக்கும் ஏனைய பிராணிகள் இவைகளெல்லாம், இதற்குமுன் பார்த்திராத படியினால் தங்கள் உருவத்தைக் கண்டமாத்திரத்தில் ஓடிவிடும், அச்சத்திற்குக்காரண முண்டாயிருப்பின், எல்லாரும் அஞ்சுவார்களன்றோ! பெரியவர்கள் கட்டளைப்படி நான் தங்களுடன் புறப்படத்தான் வேண்டும் தங்களை விட்டுப் பிரிந்தால், என்பிராணன் போய்விடும். தங்களசமீபத்தில் நான் இருந்தால், என்னைத் தேவர்களுக்கெல்லாந் தலைவனான இந்திரபகவானாலும் தனது தேஜஸால் ஒன்றுஞ் செய்யமுடியாது 'கணவனை விட்டுப் பிரிந்த ஸ்திரீ பிழைத்திருக்கமாட்டாள்' என்று அநேகதரம் தாங்கள் எனக்கு உபதேசித்திருக்கிறீர்கள். மேலும், நான் எனது பிறந்தகத்தி லிருந்தபொழுது 'காட்டில் வசிக்கும்படி வரும்' என்று ஜயோதிஷமறிந்தபிராமணர்கள் உண்மையாகச்சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். மிகுந்த பலமுள்ளவரே, சாமுத்திரிகசாஸ்திரங்களை நன்குகக் கற்றறிந்த வேதியர்கள் 'கொஞ்சகாலம் வனவாசம்பண்ண வேண்டிவரும்' என்று என்றுசொன்னார்களோ, அன்று

காட்டில் துன்பந்தோன்றாதென்றல்

சீதையின் இளமைப்பருவத்து நிகழ்ந்ததை

முதல் நான் 'காட்டுக்குப் போகவேண்டும்' என்ற ஆசையுடனிருக்கிறேன் காட்டிற்குப் போகவேணுமென்றவிதியை வெல்ல முடியுமோ? பிரியரே, நான் தங்களுடன்சேர்ந்தே போவேன், தனியாய்ப் போகமாட்டேன். பெரியோர்கள் கட்டளைப்படி நான் தங்களுடன் காட்டிற்குவருவேன். இது தான் வனவாசத்திற்குத் தக்ககாலம் சாமுத்திரிகசாஸ்திர மறிந்த அந்தணர்களுடைய சொற்கள் உண்மையாக முடியட்டும் வனவாசத்தில் கஷ்டங்கள் வெகுஅதிகமென்பதை நான் அறிவேன் ஆனால், அவைகளெல்லாம், திருத்தமபெருத மனத்தையுடையவர்களுக்கன்றோ! சிறு குழந்தையான என்னால், பிதாவின் வீட்டிலிருக்கும்போது, நன்னடக்கையுள்ள பிச்சையெடுப்பவளொருத்தி, என்தாயாரின் முன்பு 'இவள் கொஞ்சநாள் காட்டில் வசிப்பள்' என்று சொல்லக் கேட்கப்பட்டது பரபுவே, முன்னமே வெகுவாக நல்லவார்த்தைசொல்லித் தங்களுடன் காட்டுக்கு வர நான் தங்களை வேண்டியிருக்கிறேன் இராகவரே, நான் முந்தியே தங்களுடன் அரணியத்திற்குப் போக்க காலத்தை எதிர்பார்த்திருந்தேன். சூரராயும் வனத்தில்வசிப்பவராயுமிருக்கும் பாதத்தாவுக்குப் பணிவிடை செய்வதுதான் என் மனத்திற்கு ஒத்ததாயிருக்கிறது வெகு பரிசுத்தமானவரே, தங்களிடம் வைத்த அபிமானத்தால் நான் தங்களைத் தொடர்ந்து காட்டுக்கு வந்து பாவமற்றவளாவேன் எனக்குக் கணவன்தான் தெய்வம் பரலோகத்திலும் தங்களுடன்சேர்ந்துவாழ்வதே எனக்குச் சுபம்.

உடன் அழைத்துப்போகக் காரணம்

மிக்கபுத்தியுடையீர், 'இவ்வுலகத்தில் எந்தப் புருஷனகையில் தகப்பனுதியோர் தீர்த்தத்தை வார்த்துக் கன்னிகாதானம் பண்ணிக்கொடுத்து விடுகின்றனரோ, தனது ஒழுக்கத்தில் தவருத அவள், அந்தப்புருஷனுக்கே பரலோகத்திலும் மனைவி' என்று வேதங்கூறுவதாகப் புகழ்பெற்ற அந்தணர்கள் சொல்லுகிருர்கள் அன்றோ! இவ்வாறு வேதங் கூறவும்,

நலலொழுககமுடையவளாயும பதிவிரதையாயும் தஙகளது பததினியாயுமிருககும எனனை, இபபடடணததி லிருநது உட னழைததுபபோக இப்பொழுது விருமபாமலிருததற் குககாரண மெனன? நான, தஙகளிடம பகதியைவைத்து, தஙகளுககுப பணிவிடை செயவதையே என கடமை யாகக கொணடு, தஙகளையே தஞசமாக எணணித் தங களைத தவிர வேறு சரணிலலாமல, தஙகளுககு வருஞ சுக துககஙகளை எனககு வநத சுகதுககங்களாகக கருதியிருக் கிறேன் ஆகையால, தாஙகள எனனை அழைததுககொண டே போகவேணடும இவவாறு துயரபபடடுககொண்டி ருககும எனனைத தாஙகள அரணியததுககு அழைத் துபபோகாவிடடால, நான, விஷமோ அககினியோ, அலலது ஜலமோ இவைகளிலொன்றினமூலமாக எனபிராணனை நிச் சயமாய விடடிடுவேன" எனறு பலவிதமாகச சொல்லித் தனனை அழைததுபபோக வேணடு மென்று யாசிததாள ஆயினும, அவா, மனிதசஞசாரமறற காடடுககு அவளை யழைததுபபோக விருமபாமல தடுததுசசொனனா. அவ் வாறு தடுததுசசொனனபோது சீதை, சிநதிததது, துககத் தால வெபபமடைநதிருககுங கணணீரால பூமியை முழுகு விபபவள போல நினறாள. இவ்வாறு சிநதிககும இவள் மனததை எபபடியாவது மாறறவேணடுமெனறு தம்மா லியன்றவளவு இராமா பறபலவிதமாக நலலவாாததை சொலலினா.

முப்பதாஞ் சருக்கம் :

இராமர் சீதையைக் காட்டுக்கு அழைத்துப் போகச் சம்மதித்தல்.

'காடடுககு வரவேணடாம' எனறு இராமர் எவ்வளவு தடுததுச சொலலியும அதைக கேளாமல ஜநகராஜபுத்

திரியான மைதிலி, தனது பாதத்தாலைப் பார்த்து, காட்டிற்கு உடன்வர அநுமதி கொடுத்ததற்காகச் சூரரான அவரிடம் தானவைத்திருந்த அபிமானத்தாலும் காதலினாலும் பின்வருமாறு பழிக்கலானாள்:—"இராமரே, விதேகவம்சத்திற பிறந்தவராயும் மிதிலையின் மன்னவராயுமிருக்கும் எனது தந்தையார், மருமகரான தங்களை எண்ணிப பெண்ணின் தன்மையும் புருஷவேஷமு முடையவராக நிச்சயிக்கமாட்டாரா?

சீதை இராமரைப் பழித்தல

'தபிக்குஞ் சூரியனிடத்திற போல, இராமரிடத்தில் தேஜஸ இருக்கிறது' என்று உலகம், அறியாமையாற பொய் சொல்லுகின்றது, அவவாறு கண்கூடாக அறியப்படாமையால இராமரிடத்தில் அது இல்லவேயில்லை தாங்கள் செய்யக கூடாத எததொழிலைச் செய்துவிட்டுதே துயரப்படுகின்றீர? தங்களுக்கு என்னை யழைத்துப் போவதால எவவிதத்தில அச்சப்படவேண்டிவரும? இவவாறு ஒன்று மிராதிருப பின், வேறொரு கதியில்லாத என்னை இங்கேவிட விருமபுவானேன? தயுமத்ஸேநனுடைய குமாரனாகிய சத்யவான என்ற தன்கணவனை அநுசரித்து விரதஞ் செய்பவளான சாவித்திரியைபபோல, தங்கள் வசத்திலிருக்கும் என்னைத் தாங்கள் கருதுங்கள். குலத்தைக் களங்கமுறச்செய்யும ஸதிரீயைபபோல, நான குற்றமற்ற தங்களைத்தவிர வேறொருவரையும் மனத்திலால எண்ணினது மில்லை. ஆகையால நான காட்டுக்குத் தங்களுடன வருவேன. குமாரியாயும், பாாயையாயும், வெகு காலமாக உடனுறைபவளாயும், பதிவிரதையாயுமிருக்கும் என்னை, மனைவியைப பிறருக்குக் கொடுத்து ஜீவிப்பவா போல, மற்றவர்க்குக் கொடுக்க விருமபுகின்றீர்களே! குற்றமற்றவரே, தாங்கள் யாருடைய நன்மையைச் சொல்லுகிறீர்களோ, யாருடைய நிமித்தமாக அபிஷேகத்திலிருந்து தடுக்கப்பட்டீர்களோ, அவருடைய விருப்பின்படி செல்பவர்களாகவும், இட்டவேலை புரிபவா

களாகவுந தாஙக ளிருஙகள என்னைத தாஙகள உட
னழைததுககொணடு போகாமற காட்டுககுபபோதல தக்
கதன்று. தவமபுரிதலும காட்டிலவசித்தலும சுவாககத்
திலிருததலும எனககுத் தஙகளுடன் உணடாகவேணடும.
தங்களை நான அநுசரிததுநடநதால, உதயானத்தில நடத்
தலபோல, அதில எனககுச சிறிதேனும வருததமுணடா
காது வழியில எநதமுள பொத்திலுலும எநதத தருபபை
அறுததாலும தஙகளுடனநான இருநதால, அவைகள என
தேகததைப பஞசாலும மான்தோலாலும துடைபபதை
யொததிருககும. கணவரே, நான, காட்டில பெருங் காற
றுககிளபபும புழுதியைத தஙகளுடன கூடியிருககையில
சிறநத சநதனமென எணணுவேன வனம புகுகினறவரே,
வனமத்தியில இளமபுலலில தஙகளுடன படுததால அதி
லுணடாகுஞ சுகம, குஸுமபாசாயமபோட்ட மேலவிரியை
யுடைய விசிததிரமான கமபளததில படுததால உணடாகு
மோ? இலையோ, கனியோ, கிழஙகோ, அதிகமோ, குறை
வோ எபபடி யிருநதாலும, தாஙகள கைகளால எடுதது
வநது கொடுபபதே எனககு அமிருதரஸமாகும. நான், அவ்
விடததில அநதநதககாலததி லுணடாகும புஷபஙகளையும
பலஙகளையும சநதோஷமாகப புஜிததுககொணடு, தாய்,
தகபபன, வீடு இவைகளொன்றையும் நினையேன. தாஙகள்
காட்டில ஒருவிதமான தீங்கையும நினைககவேணடாம என்
பொருட்டுத தஙகளுககுச சோகமுணடாகாது நான், கஷ்
டபபடடுப போறறத தககவளாக இருககமாட்டேன. தங
களுடன சேர்நதிருபபதுதான சுவாககம; தஙகளை விட்டுப்
பிரிநதிருபபதுதான நரகம, இவ்வாறுநான் இருபபதைமுன்
னைய அநுபவஙகளைவிட அதிகமாக அறிநது, என்னுடன்
தாஙகள காட்டில வாசஞசெயயுஙகள. வனததிறகு உடன
வர அஞசாது நிறகும என்னைத தாஙகள அழைததுக

உடனழைத்துப் போகாவிடில் மரணம் நிச்சயமென்பது

கொண்டு போகாவிடில், இன்றைத்தினமே விஷத்தை நான் குடித்துவிடுவேன். பகைவரின்கீழ் நான் ஒருபொழுதும் ஜீவித்திருக்கமாட்டேன். தாங்கள் என்னை விட்டுப் போனவுடன் உயிர்போய்விடும், ஆகையால், தாங்களிருக்கும் இந்தக்ஷணமே மாண்டுவிடுதல் நலமன்றோ! இத்துயரத்தை ஒருமுகூர்த்தமும் சகிக்கமுடியவில்லை, துக்கித்துக்கொண்டிருக்குமென்னால் ஒருபத்து வருஷமும், அதனுடன் மூன்று வருஷமும், பின்னும் ஒரு வருஷமும்சகித்தல் முடியாதென்பதைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ?'' என்றாள்.

சீதை, இவ்வாறு சோகத்தால் பரிதபித்துக்கொண்டு, பலவாறு எளிமையாகப் புலம்பி, தனது கணவரைத் தழுவிக்கொண்டு, ஆயாசத்தை யடைந்தவளாய், ஸ்வரத்தோடு கதறத் தொடங்கினாள். அவள், நஞ்சு பூசிய பாணங்களால் அடிக்கப்பட்ட ஒருபெண் யானையைப் போல், இராமருடைய அநேகவித சொற்களால் அடிக்கப்பட்டு, வெகு காலமாகத் தன்னுள் வைத்திருந்த அக்கினியை அரணிக்கட்டை வெளிப்படுத்துவதுபோல், வெகு காலமாக அடக்கியகண்ணீரை வெளிப்படுத்தினாள். தாமரையிலிருந்து நீர் வடிவதுபோல, அச்சீதையின் கண்களிலிருந்து பளிங்கினையொத்த நீர் துக்கத்தால்வடிந்தது. களங்கமற்ற சந்திரனையொத்ததாயும் நீண்ட இருகண்களை யுடையதாயுமிருக்கும் அவளதுமுகம், கண்ணீரினால், நீரிலிருந்து எடுத்துவிட்ட தாமரைபோல வாடிவிட்டது. அறிவிழந்தவள் போல துக்கத்தால் வாடிக்கிடந்த அச்சீதையை இரகுநாதர் கண்டு, தமது கைகளால் அவளைத் தழுவிக்கொண்டு தேற்றுதலடையப் பின்வருமாறு மொழியலானார்.—

இராமருடன்பாடு

"உனக்குத் துயரம் விளைவதாயிருப்பின் நான் ஸ்வர்க்கத்தையும் விரும்பேன். சுயம்புவான கடவுளுக்கு எவ்வாறு ஒருவரிடத்திலிருந்தும் அச்சமில்லையோ, அவ்வாறே எனக்கும் அச்ச

மிலலே. அழகிய முகத்தை யுடையவளே, உனனைப பாதுகாபபதில எனககுத திறமிருநதாலும, உனது அபிபபிராயததை யறியாமல, காட்டில நீ வசிததலே நான விருமபவிலலே நீ என்னுடன் காட்டிலவசிபபதறகாகப பிறநதிருககிறபடியால, நறகுலததுதிததவன கீர்த்தியை விடாதவாறுபோல, இனி நான் உன்னை விட்டுபபோக வலலனலலேன. துதிக்கையை யொதத துடையுடையாய, பெரியவாகள நடநத தருமவழியில நானும இதோ நடக்கிறேன; சுவாசசலாதேவி சூரியபகவானைத தொடாவதுபோல, நீயும என்னுடன காட்டுககு வரலாம. ஜநககுலரதநமே, நான காட்டுககுபபோகாதிருககமாட்டேன, ஏனெனில், என்றும தவறாத தநதையினுடைய வாககானது, என்னை வனததுககுப போகசசெயகினறது தநதைதாயசொறபடி நடததல முககியமான தருமம, ஆகையால, நான், அதைக கடநது பிழைததிருககப பொறேன நேராகக கட்டளையிடும தநதை தாய குரு என்பவாகளை ஆராதியாது, நேராகக கட்டளையிடாத தெயவததை அநேகபிரகாரங களால எவவாறு ஆராதிகக முடியும? அழகிய கடைக கணணுடையாய, அலலாமலும, இமமூவரையும ஆராதிததலால மூவுலகஙகளிலுளள தெயவஙகளை ஆராதிதத பயன் உண்டாகும; இவாகளோடொதத பரிசுததியுளளது வேறொனறு மிலலே, ஆகையாலதான இமமூவரும ஆராதிககபபடுகினறனா. நனமையைத தரும பிதாவின் ஆராதனம, பரலோகததுககுச செலலப பலததைதத தருவதுபோல, சததியமும, தானமும, மானமும, மிகுநத தக்ஷிணையையுடைய யாகமும பலததைக கொடுககினறன வலல சுவாககம, தனம, தானியம, விததை, புததிரர், சுகம ஆகிய இவைகள, தநதை தாய குரு இவாகளுடைய மனஙகோணாமல நடபபதால கைகூடும. தேவலோகம, கநதருவலோகம, பிரமலோகம முதலிய எலலா வுலகங களையும தாயதநதைசொறபடி நடபபவரே அடைகின்

றனா. நன்னெறியிலொழுகும எனது தநதை எனககு
எவவாறு கடடளை யிடுகினறரோ, அவ்வாறே நான நடகக
விருமபுகின்றேன, இது பழமையான தரும மனறே !
எபபொழுது நீ என னுடன காடடுககுவநது வசிபபேனெ
னறு உறுதியாகச சொனனயோ, அபபொழுதே நான
'தணடகாரணியததுககு உனனை அழைததுப போவ
திலலை' எனற எனது அபிபபிராயததை மாறறிவிட
டேன. வணடை யொதத கணணையுடையாய, குறறமறற
அஙகததையுடைய நீ, வனததில வசிபபதறகாகப படைக
கபபடடிருககினறய. 'இராமா கைவிடுவரோ' என அஞசு
பவளே, நீ, எனனைப பினதொடாநது காடடிறகு வநது,
எனனுடன தருமஙகளைச செயவாய நீ எனனுடன காட
டுககு வருவதாக நிசசயஞ செயதது, எனது குலததுககும
உனது குலததுககும ஒததததாயிருககிறது நாயகியே, நீ
கணவனை அநுசரிதது நடககுங கருததை மிகக கொண
டிருககின்றய, வனவாசஞ செயதறகுச சாதனமான காரி
யஙகளைத தொடஙகுவாய சீதே, உனனுடனன்றிச
சுவாககலோகததிலிருககவும எனககு ஆசையிலலை இரத
தினஙகளை அநதணாகளுககும போஜனததைப பிடசுகா
களுககும அளிபபாய, விரைவாய, தாமதம வேணடாம;
விலையுயாநத அணிகள, சிறநத வஸதிரஙகள, உனது விளை
யாடடுககாகவும சநதோஷத்துககாகவும சோதது வைக
கப்படடிருககும பொருளகள, படுககைகள, வாகனஙகள
முதலானவைகளை யெல்லாம பிராமணாகளுககுத தானம
பணணி மிகுநதவறறை நமது வேலைககாராகளுககுக
கொடுபபாய" எனறனா.

சீதை, 'தான உடன் வருதல பாததாவுககு விருபபம'
என அறிநது, மிகச சநதோஷமடைநது, விரைநது தானஞ
செயயத தொடஙகினள புகழ் பெறறவளாயும நனமனத்
தை யுடையவளாயு மிருககுஞ சீதை, பாததாவின் சொல
லைக கேடடுச சநதோஷமடைநது, மனம பூரிததுச சறபாத்

திரத்தில இரததினஙகள முதலியவைகளைத தானம பணணலானுள.

முப்பத்தோராஞ் சருக்கம்: லக்ஷ்மணனும் காட்டுக்குவர வேண்டிக்கொள்ளல்.

முனனமே அவவிடம வநது காததிருபபவரும மிகக புகழையுடையவருமான லக்ஷமணா, இவவணணம இராமருககுமசீதைககுமநடநத சமபாஷணையைக கேட்டுத் தமககுவநத துககத்தைச சகிகக முடியாதவராய, கண களில நீா ததும்ப, மிககவிரததை யுடைய தமைய ஞரது காலகளை உறுதியாகப பிடிததுககொணடு, அவரையும சீதையையும நோககிப பினவருமாறு சொலல லானுா :—"மானகளாலும யானைகளா லும நிரமபிய காட்டுககுப போகவேணு மென்று தாஙகள நிசசயிததுவிடடால, நானும் என கையில விறபிடிததுத தஙக ளுககு முனபாகவும் பினபாகவும நடந்துகொணடு காட டுககுத் தஙகளுடன் வருவேன். படசிகளும தலைமை பூணடமிருகஙகளும எபபுறமும சததம பணணிககொண டிருககும அநேக அரணியஙகளில தாஙகளும என் னுடன சஞசரிககப போகிறீாகள. நான, தஙகளை விடடுத தேவலோகததை யடைவதையும சாவிலலாத வாழவை யும விருமபேன், எலலா வுலகஙகளுககும அரசனுய ஆள வதிலும எனககு விருபப மிலலை" என்று கூறினா.

இலககுமணா உடனவருவே னெனறல

இவவணணஞ சொலலுகின்றவரும காடடில வசிகக உறுதியான கருததுககொணடிருபபவருமான லக்ஷமணர், இராமரால அநேகவித நலவாாத்தைகள சொலலித்தடுக கபபடடவராய், மறுபடியும தமதுதமையனுரைபபாாத்து,

"இதறகு முனபே உடனவர எனககு அநுமதிகொடுததி ருககிறீரகள. அபபடியிருகக இபபொழுது என்னை ஏன் தடுககினறீரகள? இபபொழுது நான், 'வரவேணடும' என்று வேணடிககொள ளத தாஙகள 'வரவேணடாம' என்று சொலலக காரணததை அறிய விருமபு கிறேன குறறமறறவரே, 'எனனபிழை செயதேனோ?' என்ற சநதேகம எனககு இருககினறது" எனறூர இவவணணம அஞசலிபநதம பணணிககொணடு முனனே யிருநது யாசிபபவரும தமகது முனசெலலச சிததராகவிருபபவரும வீரருமான தமது தமபியைப பாரதது, அதிக காநதியுடன விளஙகும இராமா,

இராமரை இலககுமணா வனததிறகு உட னவரவேணடா மெனறதறகுக கா ரணஙகேடடல

"நீ எனனிடததில அனபு வைததவன, எபபொழுதும நனனெறியில ஒழுகுபவன, எனககு இஷ டன; என உயிருககு உயிரானவன், எனககு அடஙகி நடபபவன, எனககு உடன் பிறநதவன, என தோழன. சுமிததிரையின புதலவா, நீயும எனனுடன இனறு காடடுககு வநதுவிடடால, நமது அனனையரான கௌசலையையாவது மிகக புக ழுடைய சுமிததிரையையாவது யார காபபாறறுவார? மேகம உலகததை மகிழவிபபதுபோல எலலாருடைய விருபபையும நிறைவேறறிவைபபவரும மிகக காநதியை யுடையவருமான அரசராகிய நமது தநதை இபபொ ழுது மனமதனவலையிற சிககியிருககிறூர. அசுவபதியின குமாரியாகிய அககைகேயியும இததேசததை யடைநத பினனர், வருததமடைநதிருககுந தமது சககளத்திகளுககு நனமையை நடததமாடடார. கைகேயியின வசததில சிறகும பரதனும இராசசியததை யடைநத பிறகு, மிகவும துககததை யடைநத கௌசலையையும சுமிததிரையை யும நினைககவும மாடடான. ஆகையால, நீ இவவிடத்தி லிருநதுகொணடு சுயமாயாவது அரசனுடைய உதவியி

இராமருடைய காரணம

ஞுலாவது ஆாயையான கௌசலையைப பாதுகாபபாய. நான் சொன்ன இதைதத தவருது செயவாய. இவவாறு செயதால, நீ எனனிடததில வைததிருககும பகதியை வெளிபபடுததியதாகும தருமததை யறிநதவனே, பெரியவாகளைக காபபாறறுதலால மிகக தருமமும உணடாம. இரகுவமசததைக களிககச செயபவனே, சுமிததிரையின் குமாரனே, எனககாக நீ இபபடிச செயயவேணடும நாமெலலாரும பிரிநது போயவிடடால நமது தாயககுச சுகம் உணடாகாது'' என்றனா.

இராமா இவவிதமாகச சொலல, பேசுவதில தோசசியுளளவரான இலடசுமணா, வாாததைசொலலவலலவரான அநத இராமரைபபாாததது அழகாகப பினவருமாறு சொலலலானா .—“ வீரரே, தஙகளபராககிரமததால, பரதா, நியமம பூணடவராயக கௌசலைககு சுமிததிரைககும மரியாதை செயவாா, இதில சநதேகமே வேணடாம அனறியும, தமமை யடுத்தவாகளுககு அநேகமாயிரங கிராமஙகளை முனபு விடடிருககிற கௌசலயை, எனனைபபோன்ற அநேகம் பெயாகளைத் தாமாகவே ஒருவருடைய உதவியினறிக காபபாறறுவாா; அநதத தகுதியுடையவரான கோசலையாா தமமையும சுமிததிரையையும எனனைபபோனறவாகளையுங காபபாறறும வலலமையுடையவரே. ஆகையால எனனை உடனவருபவனுகசசெயயுஙகள, இதில ஒருவிதமான தவறுமிலலை நானும கிருதாாததனுவேன்; உஙகளுடைய தொழிலும நனருகக கைகூடும நான், கையில பாணததோடு கூடின விறபிடிதது, மணவெட டியையும சிறுகூடையையும எடுததுககொணடு, தஙகளுககு வழிகாடடிககொணடு தஙகளமுனனே நடநதுபோவேன தினநதோறும கிழஙகுகள, பழங்கள, இன்னுந தவசிகளபுசிககும காடடிலுணடாகும இனியஉணவுகள ஆகிய எலலாவறறையுங கொணடுவநது தஙகளுககுக

இலககுமணா கருதது

கொடுப்பேன் தாங்களும் சீதையும் சந்தோஷமாகத் தாழ்வரைகளில் விளையாடலாம் தாங்கள் விழித்திருக்கும்பொழுதும் தூங்கும்பொழுதும் தங்களுக்கு வேண்டிய எல்லாவற்றையும் என் பேறாகச் செய்வேன்" என்றனர்.

இராமர், இப்படி லக்ஷ்மணர் சொன்னதைக் கேட்டு வெகு சந்தோஷமடைந்து, தமது தம்பியைப் பார்த்து, "லக்ஷ்மணா, சீக்கிரம் எல்லா நண்பர்களிடமும் விடைபெற்று என்னுடன் காட்டிற்கு வா.

இராமர் கட்டளை

ஜனகமகாராஜா யாகம்பண்ணின பொழுது வருணபகவான் எனக்குத் தாமாகவே கொடுத்த வெகு பயங்கரமான தோற்றமுள்ள திவ்விய விற்களிரண்டும், ஒருவராலும் பிளக்கக்கூடாத கவசங்களிரண்டும், வற்றாத அம்புக் கூடுகளிரண்டும், சூரியனைப்போல விளங்கும் பொன்னாற்செய்த வாள்களிரண்டும் கொடுத்தாரே, அவைகளை நமது குருவீட்டில் பூஜைசெய்து வைத்திருக்கிறேன், விரைவில் அவைகளையும் எடுத்துக்கொண்டு வா" என்றார். பிறகு வனவாசஞ்செய்ய நிச்சயித்துவிட்ட லக்ஷ்மணர், தமது அன்பர்களிடம் விடைபெற்று இக்ஷ்வாகுவம்சத்துக்குருவை வணங்கி, அவர் கட்டளையினால், மாலை முதலியவைகளால் நன்றாக அலங்காரம் பண்ணப்பட்டிருக்கும் அவ்வாயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டுவந்து இராமருக்குக் காட்டினார். இராமர், இவ்வாறு வந்த லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து வெகு சந்தோஷமடைந்து, "லக்ஷ்மணா, நான் உன்னை இப்பொழுதுதான் நினைத்தேன். நீயும் வந்துவிட்டாய். சத்துருக்களைத் தப்பிப்பிப்பவனே, நான் உன்னுடன்கூட இருந்து, என் பொருள்களையெல்லாம் தவசிகளான பிராமணர்களுக்குத் தானம்பண்ணக் கருதியிருக்கிறேன்

இராமருடைய எண்ணம்.

தங்கள் குருக்களிடம் அதிக பக்தியுள்ள அநேக அந்தணர்கள் இருக்கின்றார்கள், அவர்களுக்கும் நம்மை

யடுத்திருக்கிறவர்களுக்கும் நான் இன்றைக்கு நமது பொருள்களைத் தானம்பண்ணப்போகிறேன் நீ சீக்கிரமாகச் சென்று வசிஷ்டர்குமாரராயும் அந்தணத் தலைவராயுமிருக்கும் ஆரியரான ஸுயஜ்ஞரை அழைத்து வா. நான் அவரையும் மற்றைப் பெரியோர்களான எல்லாப்பிராமணர்களையும் நன்றாகப் பூஜித்துவிட்டுக் காட்டுக்குச் செல்லப்போகின்றேன்" என்றனர்.

முப்பத்திரண்டாஞ் சருக்கம்:
இராமர் செய்த யாத்திராதானம்.

பின்பு, மங்களமாயும் விருப்பிறகிடனாயுமுள்ள தமையனாரகட்டளையை அங்கீகரித்து, லக்ஷ்மணர், ஸுயஜ்ஞர் வீட்டுக்கு விரைவாகச் சென்றார் லக்ஷ்மணர், அக்கினிஹோத்திர சாலையிலிருக்கும் அவ்வந்தணரைக் கண்டு அவரை வணங்கி, "அன்பரே, ஒருவராலுஞ் செய்யவரிதானதொழிலைச் செய்யும் இராமருடையமாளிகைக்கு வாரும். அவருடைய தொழிலைப்பாரும்" என்றார்.

பிறகு ஸுயஜ்ஞரும், தமது சந்தியை முடித்துக்கொண்டு விரைவாக லக்ஷ்மணருடன் சென்று, இராமருடைய செல்வமமிரம்பிய அழகியமாளிகையிற் புகுந்தார் கொழுந்துவிட்டெரியும் அக்கினிபோலப் பிரகாசிப்பவரும் வேதங்களை நன்றாக அறிந்தவருமான அவ்வந்தணர் அங்கு வந்தவுடன், அவரைச் சீதையோடுகூட இராமர் கைகூப்பிக்கொண்டு எதிர்கொண்டார். இராமர், பொன்னாற் செய்யப்பட்ட மிகச்சிறந்த அங்கதங்கள், அழகான குண்டலங்கள் பொன்வடத்திற்கோத்த மணிகள், கேயூரங்கள், வளைகள், இன்னும் அநேகவிதமான இரத்தினங்கள் ஆகிய இவைகளால் அவரைப் பூஜித்தார் அன்றியும், இராமர், சீதை

இராமருடைய தானம்

யின வேணடுகோளால ஸுயஜ்ஞரைப பாாதது, "நணப ரே, ஸௌமயரே, இநத முகதாகாரததையும பொனசரடடையும மேகலையையும சீதை கொடுகக விருமபுகினருள. இவைகளைத் தாஙகள மனைவிககு அனுபபுஙகள காடடுககுப போகுஞ சீதை, தஙகளமனைவி அணிநதுகொளளும பொருடடு விசிததிரமான அஙகதஙகளையும அழகிய கேயூரஙகளையும தஙகளுககுத தானம பணணுகினருள மிகச சிறநத மேலவிரிகளுடன கூடியதும உயாநத இரததினங்களால அலஙகரிககபபடடதுமான இநதக கடடிலைத தஙகளுககுச சீதை தானமபணண விருமபுகினருள பிராமஞேததமரே, எனககு என மாமனா கொடுதத 'சததுருஞசயன' எனற யானையை இனனும ஆயிரம யானைகளுடன நான தஙகளுககுக கொடுககிறேன" எனருா.

இராமா இவவாறு வேணடிககொடுகக, ஸுயஜ்ஞரும அவைகளை யெலலாம பெறறுககொணடு, இராமா சீதை லக்ஷ்மணா இமமூவாககும சுபமான வாழததுககளைக கூறினா. அதன பிறகு, நானமுககக்கடவுள தேவேநதிரனைப பாாததுக கூறுவதுபோல, விருபபமுணடாகுமபடி பேசும இராமா, தமககு இஷடரான லக்ஷ்மணரைப பாாததுச சொலலலானா.—"சுமிததிரையின குமாரனே நீ, அநதணாகளுள உததமரான அகஸதியரையும விசுவாமிததிரரையும அழைததுவநது, பயிருககு நிரமப நீாகடடுவதுபோல, அமமுனிவாகளை இரததினஙகளால பூஜை செயவாய தோளவலியால பகைவரின மானததை யழிபபவனே, ஆயிரககணககான பசுககளாலும, பொன் வெளளி இவைகளினுலும, மிகவிலைபெறும அநேக ஆபரணஙகளினுலும அவாகளை மனமகிழசசெய. நமதுதாயான கௌசலையயிடம இருநதுகொணடு, நிததியமாக ஆசீாவாதஙகளை அவாககுச செயபவரும பணடிதரும வேதவிததும தைததிரீயசாகையை யோதுபவாககு உபாததியாயருமான அவவநதணாககு மகிழசசியுணடாகிறவரை

இராமா லக்ஷ்மணருககு இடட கடடளை.

யில,வாகனஙகள பணிபபெணகள வெணபட்டுககள இவை களைக கொடுபபாய. நமமிடததில வெகுநாளாக வசிபபவ ருமமநதிரியும இரததததை யோடடுபவருமமிகபபெரிய வருமான சித்திரரதருககு, மனததிற சநதோஷமுணடா குமாறு, நலல விலையுயாநத ரதநஙகளையும, வஸதிரஙகளை யும, பொருளகளையும, அநேகவித மிருகஙகளையும, ஆயிரக கணககான பசுககளையும தானஞசெயவாயாக. லக்ஷமணா, கடசாகையையும கலாபிசாகையையும அதயயனமபணணு கிறவாகளாயககொணடு கையிலதணடநதாிதத்தவாகளாயிரு ககும மறறைய இவவநதணாகள, தமது காலமெலலாவற றையும வேதமோதுவதிலேயே கழிததுவிடுகிறபடியால, இவாகளுககு வேறு வேலைசெயய அவகாசமிலலை, அனறி யும வேறுதொழில செயயச சோமபலு முடையவாகள; ருசியுளள பணடஙகளில விருபபமுளளவாகள, பெரி-வா களால நனகுமதிககபபடடவாகள, இவாகளுககு, சுமககு மளவு இரததினபாரத்தைசசுமநத எணபது ஒடடகஙகள, செநநெலைச சுமநதுகொணடிருககும உழவலல ஆயிரம எருதுகள, இருநூறு ரிஷபஙகள, பால தயிா நெய முத லியவைகளுககாக ஆயிரமபசுககள ஆகிய இவறறையெல லாஙகொடுபபாய. நமது தாயான கௌசலையிடம, மௌ ஞசியைக கடடிககொணடிருககும பிரமசாரிகளின பெரிய கூடடம வநதிருககினறது, அதிலுளள ஒவவொருவருக கும ஆயிரமபசுககள கொடுபபாய நமதுதாயான கௌசல் யை மனஙகளிககுமவணணம அவாகடகுத தடசிணைகொ டுபபாய” என்றுா.

தருமசுவரூபியான தமது தமையனா இபபடிக கட டளையிட, புருஷசிங்கமான லக்ஷமணா, குபேரனைபபோல அவா கடடளையினவணணம எலலாபபிராமணோததமாக ளுககுந தானஙகொடுததாா இராமா, தமககுசசமீபததில அழுதுகொணடுநிறகுந தமமையடுததவாகளுககு யதேஷ டமாகப பொருளகளைக கொடுத்து, அவாகளை நோககி,

“ நானும லக்ஷமணனும திருமபி வருகிறவரையில எஙகளு டைய மாளிகைகள ஒவவொனறையும சூனியமாகாமலிருக குமபடி, அதில நீஙகள வாழநதுகொணடிருஙகள” என றூா இராமா துககபபடடிருககும ஜனஙகளிடம இவவாறு சொலலி, அதனபிறகு, அவா, தமது பொககிஷககாரனைப பாாதது, தமது பொருளகளையெலலாம அஙகுககொணடு வநது சோககுமபடி கடடளையிடடாா உடனே வேலைககா ராகள, இராமருடைய பொருளகளையெலலாம அஙகுக கொணடுவநது பாாததறகு வெகு ரமணீயமாக இருககும படி குவியலாககக குவிததாாகள இராமா, லக்ஷமணருடன, பிராமணா குழநதைகள முதியவாஏழைகள ஆகிய இவாக ளுககு அபபொருளகளைக கொடுபபிததாா

திரிஜடமுனிவா இராமரிடததுப பசுபபொருள பெறுதல

அசசமயததில, தினநதோறும காடடில உஞசவிருத்தி செயபவரும கோடரிமுதலிய பிளத்தறகுரிய கருவிகளையும மணவெடடியையும் கலபபையையும வைததுககொணடிருபபவரும கறுததமேனியையுடையவரும காாககியவமசத்திற பிறநதவரும, திரிஜடா எனறபேரையுடையவருமான ஒரு வறியஅநதணா, அயோததிநகருககு வநது சோநதாா. அவரோ வயசுசெனறவா , அவா மனைவியோ சிறுபெண; அவாகளுககுக குழநதைகள பல, தரித்திரததின கொடுமையைப பொறுககமுடியாமல அவாமனைவி, தனது கணவரைப பாாதது, “நான சொலலுவதைக கேளுஙகள தாஙகள, தஙகளகோடரியையும மணவெடடியையும தூரததில எறிநதுவிடடு, பாாயா புத்ர சமேதராய, தருமபிரபுவான இராமரைப போயக காணுஙகள. ஏதாவது கிடைககும” எனறாள. அவளசொறபடியே அநதத திரிஜடமுனிவரும, பிருகுரிஷியோ அஙகிரஸமுனியோ எனறு சொலலுமபடியாககக காநதியால விளஙகுந தமது மேனியைக கநதைததுணியால வெகுகஷ்டபபடடுமூடிககொணடு, இரா

மாமாளிகையைநோககிப பரபரபபாகநடநது, ஜநககூடடத்
தில ஒருவராலுந தடுக்கபபடாதவராய, ஐநதுகடடையுங
கடநது, இராசவாமுன வநதுநின்று, அவரைப பாாதது,
“மிகக புகழையுடையவரே, சககரவாததி திருமகரே,
நான ஒரு வறியவேதியன ; எனககுக குழநதைகள பல ;
நான தினந தோறும காடடில உஞசவிருததிசெயது
பிழைககிறேன, எனமேல கருணைபுரியவேணடும” என
றூா. இராமா, அவரைபபாாததுப புனனகைசெயது,
“ஐயா, நான ஆயிரமாயிரமாயிருககும பசுககளில ஒன்று
கூடக கொடுககவிலலை, தஙகள்கையில வைததிருககுங
கோலை வீசியெறிய அது எவ்வளவுதூரம போயவிழுகின
றதோ, அவவளவுபரபபுவரையி லிருககும பசுககளையெல
லாம தாஙகளே எடுததுககொளளுஙகள” என்றூா.
இதைககேடட அவவநதணா, பரபரபபுடன தமதுவேஷ
டியை இடுபபில இழுததுககடடி, வேகத்தோடு கோலைக
கையில எடுததுத தமது முழுவலியுடனபிடிததுத் தமது
முழுவன்மையுடன எறிந்தாா. அககோலும சரயூநதிக
கரையை யடைநது, அநேகமாயிரம பசுககளையுடைய எரு
துகளினமுன் விழுநதது. தருமபிரபுவாகிய இராமா,
அதைககணடு அவவெலலைவரையில நினற மாடுகளை யெல
லாம் இடையாகளைககொணடு திரிஜடருடைய ஆசசிரமத்
துககு ஓடடி யனுபபிவிடடு, அவரைக கடடிககொணடு
அவா மனஙகுளிரப பின்வருமாறு சொலலலானூா —“நான
தணடததை யெறிநது பசுககளைக கொணடுபோகும்படி
தஙகளிடததில் விநோதமாகச சொனனதைபபறறி, என
மீது கோபங கொளளவேணடாம தஙகளுடைய மிகக
தபோபலததைக கணடறிநதுகொளள நான இவவாறு
சொன்னேன இனனும தஙகளுககு வேணடியவறறைக
கேளுஙகள, தஙகளுககுச சிறிதேனுந தடையிலலை ;
நான உணமையாகச சொலலுகிறேன். எனதுபொருள
களெலலாம அநதணாகளுககென்றேயிருககின்றன நான்

சமபாதிதத பொருளகளெலலாம தஙகளைப போனறவாக ளுககுக கொடுததாலதான புகழையும மனமகிழசசியையும உணடாககும" எனருா இராமா இவவாறுசொனனதைதக கேடடு, பாாயையுடனகூடிய அவவநதணத தலைவா, பசுக கூடடஙகளையடைநது, சநதோஷிததது, தமககு அவவளவு தானஞ் செயத மகாததுமாவுககுப புகழிலும பலததிலும் அனபும, இனபமும வளருமாறு ஆசிகூறித தமது இருபபி டஞ்சென்ருா அதனமேல, இராமா, மனததில பிரீதி யோடு தமது பலததால நலல வழியிலதேடியடைநதமிகக பொருள முழுவதையும, அவரவாகளின தகுதிககேறறபடி சமமானன வாககியததோடு தமது அனபாகளுககுக கொ டுத்தாா. அககாலததில இராமாசெயத சமமானததோடு கூடின தானததால பிராமணா சினேகிதா சேவகா வறியோ ா ஆகிய இவாகளில திருபதியடையாதவா ஒருவருமிலலை

முப்பத்துமூனருஞ் சருக்கம் :
இராமர் தமது மனைவியுடனும் தம்பியுடனும் விடைபெறத் தசரதா மாளிகைக்குச் செல்லுதல்.

இராமலக்ஷமணரிருவரும. இவவாறு மிககபொருள களை அநதணாகளுககுத் தானஞ்செயதுவிடடு, சீதாதேவி யால மாலைகளமுதலியன இடடு அலஙகரிககபபெறறனவும ஒளியால கணகளைக கூசச செயவனவுமான ஆயுதஙகளை மாததிரம கையிலெடுததுககொணடு, சீதாதேவியுடன தஙகளதநதையைப பாாககச சென்ருாகள அபபோது மிகக செலவததையுடையவாகளானஜனஙகள, கோயிலகளி லும, தனிகாகளின் வீடுகளிலும, விமானசிகரஙகளிலும ஏறி, உதாசீனாகளாயப பாாததாாகள. துயரககடலில முழுகிய ஜனஙகள, தெருககளில நிறகவு மிடமிலலாமல கூடடமா யிருநதபடியால, எளிமையோடு, உயாசசியை யுடைய இடஙகளில ஏறி இராமரைப பாாததாாகள. இரா

மா. தமதுதமபி பின்வர, பிடிததுககொளள ஒருகுடைகூட இலலாமற சீதாதேவியுடன் காலநடையாக வீதியில நடபபதை, அநநகரததுசசனஙகள கணடு, சோகத்தாலமனநதடுமாறிப பலவாறு சொலலலானாாகள "எவரொருவா புறப்பட்டால நாலவகைச் சேனைகளும பின் தொடாநது செல்லுமோ, அநத இராமா, லக்ஷமண ரொருவரால தொடரபபடடுத் தமமனைவியான சீதையுடன தனியாகச செலலுகிறாா! பல

ஜனஙகளின துயரம

வகைச சமபததுககள பொருநதியும எலலாருடைய மனோரததுதையும நிறைவேறறிவைககுந திறமையமைநது மிருககும இராமா, தருமததின மேலவைததிருககுங கௌரவத்தால தமது தநதையாரைப பொயயராகக விருமபவிலலை. எவள, முனபு ஆகாசததிற சஞசரிககும பிராணிகளாலும பாாககமுடியாதவளோ, அசசீதை, இராஜவீதியில நிறகும் ஜனஙகளால இபபொழுது பாாககபபடுகினறாள! மழையும வெயிலும குளிரும, வாசனைததிரவியஙகளைபபூசிககொளள உரியவளும செஞசநதனத்தையணிநதவளுமான சீதாதேவியின உருவததை இனி விரைவில மாறறும. இபபொழுது, தசரதமனனவரைப பேயபிடிததிருககினறதெனபது நிசசயம; இலலாவிடின, தம அன்பனானபுதலவனை அவா இபபடிக காடடுககு ஓடடுவரோ? ஒருதநதைகுணமிலலாத மகனைககூட வீடடைவிடடு ஓடடானே, அபபடியிருகக, தமது நன்னடககையால எலலாருடைய மனஙகளையுங கவாநத ஒரு சதகுமாரனைபபறறிச சொலலவேணடுமோ? கொலலாமை, தயை, கேளவி, சீலம, ஐமபொறியினவெறறி, மனமடககல எனற இவவாறு குணஙகளும புருஷோததமராகிய இராமரை விளககுகினறன; ஆகையால, வெயிறகாலததில நீா வறறிபபோயவிடடால ஜலஜந்துககளவருநதுவதுபோல, இவாககுச சிறிதுதுனபம நேரிடினும,ஜனஙகள மிகவுமவருநதுவாாகள. புஷபஙகளுடனும் பழஙகளுடனும விளஙகும விருக்ஷம, வேரை வெடடுதலால்

வாடிச்சாய்ந்துவிழுவதுபோல், இந்தப்பூமிபதிக்கு நேரிடுந் துன்பத்தால் உலகமெல்லாம் துன்பப்படும். வெகுகாந்தி யையுடையவரும் தருமத்தையே மேற்கொண்டவருமான இராமர், பிராணிகளுக்கெல்லாம் வேர்போல் ஆதாரமாக விருக்கிறார். மற்றைப் பிராணிகள், இவர்க்குப் புஷ்பங் களையும் பழங்களையும் இலைகளையும் கிளை களையும் போன்றுள்ளார். ஆகையால், நாமும், நமது பெண்டுகள் பந்துக்கள்

ஜனங்களின் கருத்து

இவர்களோடு லக்ஷ்மணரைப்போல் இராமர்போகிறவழி யைத்தொடர்ந்து விரைவாகப் போவோம். நமக்குத் தோட்டங்கள் கழனிகள் வீடுகள் ஒன்றும் வேண்டாம்; தருமப்பிரபுவாகிய இராமருக்கு வருஞ் சுகதுக்கங்களை உட னிருந்து அநுபவித்துக்கொண்டு அவர்பின் நடந்து செல் வோம். வெட்டியெடுக்கப்பட்ட புதையல்களை யுடையன வும், அழிந்த முற்றங்களை யுடையனவும், எடுக்கப்பட்ட தன தானியங்களை யுடையனவும், சிறந்த பொருள்களை யிழந்தனவும், புழுதிகளால் படியப் பெற்றனவும், தேவ தைகளால் விடப்பட்டனவும், பகலில் இங்குமங்கும் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் எலிகளுடைய வளைகளால் நிறைந்த னவும், மெழுகுத லற்றனவும், நீர்தெளித்தலும் தூபமண மும் இல்லாதனவும், அலகிடுதலை நீங்கினவும், பலியாகம் மந்திரம் ஹோமம் ஜபம் இவைகளை யொழிந்தனவும், 'கெட்டகாலம்நேரும்' என்பதை முன்னே அறிவித்தற்குப் போல் இடிந்துள்ளனவும், உடைந்துள்ள பாத்திரங்களை யுடையனவும், நம்மால் விடப்பட்டனவுமான வீடுகளைக் கைகேயி யடையட்டும். இராமர்போவதால், காடுகள் நகரங் களாகட்டும்; நாம் விட்டோடின இந்நகரம் காடாகட்டும். சர்ப்பம் முதலிய கோரப்பற்களையுடைய பிராணிகள் நம்மைப்பார்த்தலா லுண்டாகும் பயத்தால் தாங்கள் தங்கியிருக்கும் புற்றுக்களை விடும், மிருகங்களும் பட்சி களும் தாங்களிருக்கும் தாழ்வரைகளை நீங்கியும், யானை

களும சிஙகஙகளும தாஙகள வசிககும காடுகளை விடடும, நமமால கைவிடபபடும இநநகரத்தில வநது குடியேறட டும புலலைத தின்பனவும மாமசததைப புஜிபபனவும பழஙகளை நுகாவனவுமான கொடியமிருகஙகளும பக்ஷிக ளும வசிககபபோவதாகிய இததலததில, கைகேயி, தனது சுறறததாாகளுடனும மிததிராகளுடனும் வசிககடடும். நாமெலலோரும, இராமாபின சென்று சுகமாகக காடடில் வாசஞசெயவோம'' என்றாாகள.

இவவணணம பலா பலவாறுகச சொலலிககொண டிருநதவறறை யெலலாஙகேடடும, இராமருடைய மனம கொஞசமேனுங கலஙகவிலலை. மதயானை போனற பராககிரமததை யுடைய தருமாததுமாவான இராமா, வெகு தூரததிலிருநது, கைலாயமலையின சிகரமபோல விளஙகும தமது தநதையினமாளிகையை நோககி நடநதாா. இராமா, வணககமுளள வீராபலா தஙகியிருககும அரச மாளிகையிற புகுநது, வாடடமடைநதிருககுஞ சுமநதி ரரைச சிறிது தூரததிற கணடாா. இராமர், தமது தநதையின கடடளையை நிறைவேற் றுவதில ஊககம வைததவராய, அவவிடத் தில ஜனஙகள வெகுபரிதாபத்தோடிருக ககககணடும சிறிதேனும மனத்தளாசசியடையாமல, வெகு சநதோஷமாகத தமது தநதையைப பாாததறகாகப போனா இக்ஷ்வாகுகுலததிலுதிததவரான இராமா, மிகவுந துககததிறகு இடமான காடடிறகுப பயணப்படப போகினறவராய, பிதாவினிடததில தமது வருகையைத் தெரிவிததறகுச சுமநதிரரருகிற சென்றாா. தருமத்தை யநுஷடிபபதில இஷடமுளளவராயும பிதாவின்கடடளை யால வனம புகுதறகு உறுதிகொணடவராயு மிருககும் அவவிராமா, சுமநதிரரைப பாாதது 'எனது வரவை அர சாககு அறிவியும்' என்று சொன்னா.

இராமா அரண மனையில சுமநதிர ரைக கிடடுதல

முப்பத்துநான்காஞ் சருக்கம்.

இராமர் காட்டுக்குச்செல்ல விடைபெறுதல்.

இராமர் தாம் வந்ததைத் தசரதருக்குத் தெரிவிக்கச்சொல்லல்.

தாமரையிதழையொத்த கண்களைப் பெற்றவரும் கருநிறம் பொருந்தியவரும் சிறுத்த இடையை யுடையவருமான இராமர், தமது தந்தையின் மாளிகை சேர்ந்தவுடன், அங்கிருந்த சுமந்திரரைப்பார்த்து, "நான் வந்திருப்பதை எனது பிதாவினிடந் தெரிவியும்" என்றார். இவ்வண்ணம் இராமர் சொல்ல, சோகத்தால் கலங்கின மனத்தையுடைய சுமந்திரர், அம்மாளிகையினுள் விரைவாகச்சென்று பெருமூச்செறிந்துகொண்டு, தசரதமன்னர் வீற்றிருப்பதைக் கண்டார். அச்சமயத்தில், தசரதமன்னவர், அரவின்வாய்ப்பட்ட சூரியன்போலவும், நீறுபூத்த நெருப்புப்போலவும், நீரற்ற குளம்போலவும் காணப்பட்டார். மிக்க அறிவையுடைய சுமந்திரர், இராமரைப் பற்றியே தபித்துக்கொண்டு மனங்கலங்கியிருக்கும் அத்தசரதர்சமீபத்தில் தமது கைகளைக்கூப்பிக்கொண்டுநின்று, 'வெற்றி பெறுக' என ஆசிகூறி, பின்பு வெகு பயத்துடன் நாக்குளற, "வேந்தே, தங்கள் குமாரராயும் புருஷசிங்கமாயும் உண்மைதவறாதவராயுமிருக்கும் இராமர், வாயிலில் வந்து காத்திருக்கிறார். அவர், அந்தணர்களுக்கும் தம்மை யடுத்தவர்களுக்கும் தம்பொருள்களை யெல்லாம் தானம் பண்ணிவிட்டுத் தமது மித்திரர்களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு, தங்களைக் கண்டு விடைபெற்றுப்போக வந்திருக்கின்றார். சூரியபகவான் தனது கிரணங்களுடன் கூடியிருப்பதுபோல் எல்லாவித ராஜ குணங்களுடனுங் கூடி விளங்கிக்கொண்டிருக்கும் தங்கள்

சுமந்திரர் இராமர்வரவை மன்னர்க்கு அறிவித்தல்.

குமாரரைக காடடுககுபபோகுமமுன தாஙகள பாருங கள தஙகளுககு மஙகளமுணடாகுக” என்றாா

வெகு சத்தியமும தருமமும பொருநதியவரும, ஆழந திருபபதால கடலுககு ஒபபானவரும, ஆகாசமபோல மா சறறவருமான அரசா, அவரைபபாாதது, “சுமநதிரரே, சீககிரஞ்சென்று எனது மனைவிமாரெலலாரையும அழைததுவா ரும தருமத்தின வடிவாகிய என குமாரனை எனது எலலா மனைவிமாாகளோடுமே கூடிப பாாகக ஆசைபபடுகிறேன” என்றாா

தசரதமனனவா கடடளை

இதைக கேடடுச சுமநதிரா, அநதபபுரததினுட சென்று மாதராாகளைநோககி, “நறகுண முடையவாகளே, அரசா உஙகளெலலா ரையுங கூபபிடுகிறாா, சீககிரம வாருங கள. விளமபம வேணடாம” என்றாா. இராமா காடடுககுப போவதா லுணடான அழுகையாற் சிவநத கணகளையுடையவாகளும விரதஙகளை மேறகொண டவாகளுமான முநநூறறைமபது பெணடுகள, இதைக கேடடு, அரசாகடடளைபபடி கௌசலையைச சூழநது கொணடு அரசாவீடடைநோககிச சென்றாாகள தசரதா, இவாகளவநததைபபாாதது, தமது தோபபாகரான சுமநதிரரை நோககி, “சுமநதிரரே, எனது குழநதையை அழைததுவாரும” என்றாா. அவரும, அபபடியேசென்று, இராமா லக்ஷ்மணா சீதை இமமூவரையும அஙகு அரசாசமீபத தில விரைவில அழைத்துவநதாா.

சுமநதிரா, கடடளையைத தெரிவிததல

மீணடும மனனவ ரிடட கடடளை

மிகக துககத்தை யுடையவராயும மனைவியராற சூழப படடவராயு மிருககுந தசரதா, தூரத திலிருநதே கைகளைக கூபபிககொணடுவரும தமது குமாரரைக கணடு, தமது ஆசனததினின்று விரைவாக எழுந்திருநது, அவருககு

எதிரே துரிதமாய ஓடினர், தமது அறிவு தபபி மிகக சோகததை அடைநதவராயப பூமியில மூாசசிதது விழுந தாா இராமரும் மகாரதரான லக்ஷமண ரும, துககததால அறிவு சிறிதுமிலலா மல வீழநதுகிடககும அவரைத தூககு தறகு அதிகவேகமாக ஓடி வநதார்கள அககாலததில, அநதபபுரததில 'ஹா! ஹா!! ராம' என்ற சததம ஸதிரீகளின பூஷணதவநிகளோடு சோநது மிகுதியாக உணடாயிறறு இவாகளிருவரும சீதையும, மனனவ ரைக கைகளால மெதுவாகத தூககி ஒரு கடடிலின்மேல இருககவைததாாகள பினபு இராமா, ஒரு முகூாத்தத் தில பிரஜஞையடைநத தசரதரைப பாாதது, அஞசலி பநதம பணணிககொணடு, "எலலாாககும ராஜாவான எஙகளமகாராஜரே, தஙகளி டம தணடகாரணியததுககுபபோக விடை பெற வநதேன எஙகளை அழகியகணணாற் கடாக்ஷிகக வேணடும. லக்ஷமணனும சீதையும எனனுடன்கூடவே காடடுககுவர விடை யளிககவேணடும. 'காடடுககு வர வேணடாம்' எனறு அநேகவிதமாக அவாகளுககுச சொல லியும அவாகள அவவாறிருக்க விருமபவிலலை. பகைவா களின மானததை யழிபபவரே, பிரமன மககளுககு அநு மதி கொடுபபதுபோல, லக்ஷமணன் நான சீதை ஆகிய எலலோருககும, சோகபபடாமல அநுமதி கொடுதது அனுபபும" என்றாா தசரதா, இவவிதமாகத தமது குமாரா காடடுககுச செலல விடைபெறச காததிருபப தைப பாாதது, "இராகவா, நான, கைகேயிககு வரத தைக கொடுதததால வஞசிககபபடடே ன். அதனால், எனனை நீ மறுதது அயோத் திமாநகருககு மனன னகுவாய" என்றாா

தசரதா மூாசசை

இராமா விடை கேடடல

தசரதா மறு மொழி

இஙஙனம தசரதா சொலல, தருமததில நிலைநின்றவ ரும பேசவலலவருமான இராமா, அஞசலிபநதம பணணிக

இராமா மறுமொழி

கொணடு, மனனவரை நோககி, " அரசரே, தாஙகள அநேகமாயிரமவருஷமாகப பூமிககு அரசரா யிருககின்றீரகள இபபடிபபடட தஙகளை நான பொயயராகச செயயககூடாது; ஆகையால, நான காடடில வசிககின்றேன். நான, அரணியததில பதினன்குவருஷம விளையாடித தஙகள வாககைகக காபபாறறி, அதன்பிறகு, தஙகளபாதங களை யடைவேன் " என்ருா.

தசரதா விடை கொடுததல

எளிமையாகத துககிககும அரசா, கைகேயியின வலையி லகபபடடுச சததியததுககுக கடடுபபடடவராய, அருமைக குழநதையான இராமரை நோககி, ஏகாந ததததில பின வருமாறு சொலலலுறருா :—" குழநதாய, இமமையிலும மறுமையிலும நனமையுணடாவதறகும மறுபடி திருமபிவருவதறகும, சுபமாயும அசசமறறதாயுமிருககும வழியில, ஜாககிரதையுடையவனுயப போ. நீ, உணமையின வடிவாக இருககிருய. உனனுடைய சிநதையோ தருமததை நிறைவேறறுவதை நோன்பாககொணடது இபபடிபபடட உனனுடைய புததியைத தடுகக எவவாறு முடியும? ஆனல, இனறை இராததிரி நீ ஒருபடியாலும புறபபடவேணடாம. ஒரு தினம உனனைப பாாததலினலேனும நான சுகமாகச சஞசரிககிறேன் நீ, இனறிரவு எனனையும உன தாயாரையும் பாாததுககொணடு இஙகுத தஙகியிரு. நீ, உனது எலலா விருபபஙகளாலும திருபதி செயயபபடடவனுய, நாளைக காலையிற புறபபடடுப போவாய. இராம, நீ, எனககு விருபபைச செயவதறகாக உன நணபாகளையெலலாங கைவிடடு, மனிதசஞசாரமறற காடடுககுபபோகினருயே! உனனைபபோல, எலலாபபடியாலுஞ செயயவரிய தொழிலை மேறகொளளுகிறவர்களும உண்டோ? புதலவ, இவவணணம உனனைக காடடுககு அனுபபுவ

தில எனககு மனமேயிலலை இராகவ, சததியமாகச சொல்
லுகிறேன், நீறுபூதத நெருபபுப போனற கெடட எண
ணத்தை யுளளேகொணட கைகேயியால மோசமபோ
னேன, குலததைதக கெடுககவநத கைகேயியின் ஏவலால,
அவள எனககுச்செய்த வஞசனையையுங கடகக விருமபு
கினறயே! புதலவ, அனறி, நீ மூதத குமாரனுகையால
பிதாவை மெயயனுகக இஷ்டபபடுகிறுயென்பதில ஆசச
ரியம என்ன?" என்று சொனனர.

இவவாறு வெகு துககததோடு சொலலுந தகபபனர
பேசசைககேட்டு இராமர, வெகுவணககமாக லக்ஷமணரு
டனகூடப பினவருமாறு சொலலலானர.—"இனறைததி
னமே நான்இவவிடமவிடடுப புறபபடடுப

இராமருடைய வணககச சொல

போவதனு லுண்டாகும நனமையைவிட
உயாநத நனமையை எனககுக கொடுகக
யாரால முடியும? ஆகையால, எனது முழுவிருபபஙகளி
னுலும இபபொழுதே அரணியததுககுப போக எணணு
கிறேன. தாஙகள, தேசஙகளுடனும ஜனஙகளுடனும தன
தானியஙகளுடனும பொருநதியுள்ளதும என்னுல விடப
படடதுமான இபபூமியைப பரதன அரசாளக கொடுகக
வேணடும வனவாசஞசெயய உறுதிகொணட என புததி
யை இனிமாறறமுடியாது கேடபோர்களின மனததை
நிறைவிககும வேநதே, தாஙகள, கைகேயிககுக கொடுத்த
வரததை வெகு சநதோஷமாக முடித்து, 'சததியசநதா'
எனப பெயா பெறுஙகள நான், தஙகளுடைய கடடளைச
சொலலைக காபபாறறிககொணடு, வனததில வசிபபவா
களுடன, பதினனகு வருஷம வனததில வாசமபணணு
கிறேன், தஙகளுககு விசாரமே வேணடாம பரதனுக
குப பூதலததைக கொடுஙகள. இரகுகுலம் விளஙகுமபடி
தோனறியவரே, நான, 'தஙகளது ஆணை' என்ற காரணத்
தினலதான் படடஙகடடிககொளள உடனபடடேன;
எனது மனத்தில விருபபமுறறேனும, இனபத்தை

எண்ணியேனும் இராசசியத்தை நான் அங்கீகரிக்கவில்லை. எல்லாசசனங்களுக்கும் தைரியஞ் சொல்லவேண்டிய தாங்கள் என்ன இப்படித் துக்கப்படுகிறீர்கள்? சோகத்தை விட்டிடுங்கள்; கண்ணீர் வடிக்கவேண்டாம். பிறரால் வெல்லமுடியாத பராக்கிரமமுடையவரே, மகா நதிகளுக்கெல்லாம் பதியாக விளங்குஞ் சமுத்திரம் கலக்கமடையுமோ? புருஷசிரேஷ்டரே, எனக்கு நாடு வேண்டாம், சுகம் வேண்டாம், சீதையும் வேண்டாம்; ஒருவிதமான சம்பத்தும் வேண்டாம், சுவர்க்கம் வேண்டாம்; பிராணனும் வேண்டாம், நான் தங்களைச் சத்தியமுடையவராகவிருக்க வேண்டுகிறேன்; பொய்யராகவிருக்க வேண்டேன் நான், பரதெய்வமான தங்கள்முன்பு, சத்தியத்தின்மீதும் புண்ணியத்தின்மீதும் ஆணையிட்டுச் சொல்லுகிறேன். பிரபுவே, இனி ஒரு கணப்பொழுது கூட இங்கிருக்க என்னால் முடியாது தாங்கள் துக்கத்தை விட்டிடவேண்டும் நான் கொண்ட உறுதி நடவாதிராது. எனது தாயாகிய கைகேயி, எப்பொழுது "இராகவ, நீ காட்டிற்குச் செல்லுவாய்" என்று கூறினாரோ, அப்பொழுதே நான், "அம்மா, அப்படியே போகின்றேன்" என்றேன்; அச்சத்தியத்தை நான் நிறைவேற்றுகிறேன். தேவ, தாங்கள் வருத்தத்தால் அடிக்கடி எங்களை நினைக்க வேண்டாம் சாதுக்களான மான்கள் நிரம்பியும் நாநாவித பட்சிகள் ஒலித்துக்கொண்டு மிருக்கும் அரணியத்தில் நாங்கள் மனங் களித்து விளையாடப் போகின்றோம். தந்தையே, "தந்தை, தெய்வங்களுக்கெல்லாம் மேலான தெய்வம்" என்றன்றோ சாஸ்திரங்களுங் கூறுகின்றன, புருஷசிரேஷ்டரே, ஆகையால், நான், தங்கள் சொல்லை 'தெய்வத்தின் கட்டளை' என நினைத்தே நிறைவேற்றுகின்றேன் பதினான்குவருஷம் முடிந்தவுடன், நான் இங்கு வரத் தாங்கள் என்னைப் பார்ப்பீர்கள்; இத்துக்கத்தை விட்டிடுங்கள். அழுதுகொண்டிருக்கும்

பூமி முழுவதையும் விட்டிட்டேன் இவைகளைத் தாங்கள் பரதனுக்குக் கொடுங்கள். நான், தங்கள்சொல்லைக் காப்பாற்றக் காட்டுக்குப் போகிறேன் தங்களை மீண்டுஞ் சேவிக்க வெகுகாலஞ் செல்லும். மலைகளின் கூட்டங்களை யுடையதும், அநேக பட்டணங்களுடன் கூடியதும், நாநாவித வனங்கள் வாய்ந்ததும், அழகிய எல்லைகள் பொருந்தியதும், என்னால் விடப்பட்டதுமான பூமியைப் பரதன் ஆளட்டும் அரசரே, தாங்கள் எவ்வாறு மொழிந்தீர்களோ, அது அவ்வாறே நடக்கட்டும். குற்றமற்ற அரசரே, பெரியோர்களால் மதிக்கப்படும் உங்களது ஆணையை முடித்ததில் எனக்கு எவ்வளவு விருப்பமுள்ளதோ, அவ்வளவு விருப்பம், உலகத்தில் மனோகரமாகவிளங்கும்பொருள்களிலும் இஷ்டமானபொருள்களிலும் இல்லை. என் பொருட்டுச் சோகப்பட வேண்டாம் தங்களை மெய்யராகச் செய்வதற்காக, என்றுமழியாத இராசசியத்தையும், விரும்பத்தக்கும் பொருள்களையும், சுகத்தையும், சீதையையும், பிராணனையும் விரும்பேன். தங்களது விரதம் உண்மையை யுடையதாகட்டும். நான், நாநாவித மரங்களை யுடைய அரணியத்திற் புகுந்து, பழங்களையும் மூலங்களையும் புசித்தும் மலைகளையும் நதிகளையும் ஓடைகளையும் தரிசித்தும் வெகு சௌக்கியமாகச் சஞ்சரிப்பேன்; தாங்கள் சுகமாகவிருங்கள்'' என்றார்.

அந்தப்புரத்தின் துயரம்.

இவ்வண்ணம் தமது குமாரர் சொல்ல அரசர், விசனத்தால் கவரப்பட்டுச் சோகத்தால் வாட்டமடைந்தவராய், இராமரை அணைத்து, அறிவற்றவராய், மோகமடைந்து, சிறிதும் அசைவின்றி யிருந்தார். கைகேயி ஒருத்தி தவிர, மற்ற எல்லாத் தேவிமார்களுங் கதறினார்கள். சுமந்திரரும் அழுதுகொண்டே மூர்சசையடைந்தார். அவ்விடமெங்கும் 'ஹா! ஹா!' என்ற ஒருசத்தமே கேட்டுக்கொண்டிருந்தது.

முப்பதைந்தாஞ் சருக்கம்:
சுமந்திரர் கைகேயியின்மனத்தைத் திருப்ப முயலுதல.

அதனபிறகு, சுமநதிரா, தமது தலையை யாடடிக கொணடும, அடிககடி பெருமூசசுவிடடும, தமது ஒரு கையை மறறொரு கையால பிசைநதும, தமது பறகளைக் கடகடவெனறு கடித்தும, கணகள சிவநது உருவம மாறியும நிறகுமபடி மிகக கொடிய சநதாபத்தை யடைநது, தசரதருடைய கருததைக கணடு, கைகேயியினுடைய மனததை நடுஙகசசெயகிறவா போலவும, கூரிய சொலலம்புகளாலும வாககியஙகளாகிற இணையறற வஜராயுதஙகளாலும கைகேயியின் மருமஙகளை விளஙகசசெயகிறவர் போலவும பினவருமாறு பேச ஆரமபிததாா:—"இபபூதலததுககு ரக்ஷகரா யிருநதுகொணடு இதனுள அடஙகியிருககும அசையுமபொருள அசையாபபொருள எலலாவறறையும பாதுகாககினற உமதுகணவராகிய தசரதமனனரைக கைவிடட இததொழிலினும், உமமால செயயககூடிய கெடட காரியம ஒன்றுமிலலை நான, உமமை 'கணவரைக கொலபவள்' எனறும, 'குலத்தையே வேரோடு அழியசசெயபவள்' என்றும எணணுகிறேன, ஏனெனில, இநதிரபகவானைபபோல வெலல முடியாமலும, மலைபோல அசைககக் கூடாமலும, சமுத்திரமபோற கலகக வொணணுமலுமிருககும தசரதமகாராஜரையும உமது தொழிலகளால தபிககுமபடி செயதீரனறோ! வரததைக கொடுபபவராயும, எலலோாககுந தலைவராயும, உமககுக கணவராயுமிருககுந தசரதமகாராஜரை அவமதிககவேண்டாம. ஒரு பெணபிளளைககுக கோடிகுமாரரகளைப பெறுவதைக காட்டிலும, தனதுகணவனஇஷடபபடி நடபபதே சிறநதது,

சுமநதிரருடைய நிநதை

இராஜகுமாராகள பிராயததின முறைபபடி பட்டததுககு வருவதை, இக்ஷ்வாகுவமசததிற பிறநத தசரதா இருக குமபொழுதே நீா மாறற விருமபுகினறீா ! உமது குமார ரான பரதா அரசராகடடும, இபபூமியை ஆளடடும, நாஙகள் இராமா எஙகுப போகிறுரோ, அஙகுப போகி ருேம உமது இராசசியததில ஒரு அநதணனும வசித தல தககதனறு, ஏனெனில, நீா இவவளவு வரமபிகநத தொழிலைச செயய விருமபுகினறீாகளே ! நீா இவவா றுன காரியததைச செயதுகொணடிருககுமபோது இரு நிலம பிளககவிலலை யெனபதை ஆசசரியததுடன பாாககி றேன. வசிஷடா முதலிய பிரமரிஷிகளாற சொலலப படுவனவும கொடியனவும பயஙகரமாகத தோனறு வனவுமான நிநதைமொழிகளா, 'இராமரைக காடடுககு ஓடடவேணும' எனறு பிடிவாதஙகொணட உமமை ஏன் இமசிககவிலலை? மாமரததைக கோடடரியால வெடடி, அது இருநத இடததில வேமபைப பாததிகட டல முதலியவறறுல உபசரிததுப பாலூறறி வளாததா லும அது திததிககுமோ? உமது தாயின தனமை எப படியோ, அபபடிததான உமது தனமையும. "வேம பிலிருநது தேனபெருகாது" எனறு பழமொழியும இருக கின்றதனறே! உமது தாயாருடைய கெடடகுணததைப பறறி நாஙகளா நனறுக விசாரிதது அறிநதிருககிறேம. ஒரு கநதருவன உமது தநதைககு ஒரு வரங கொடுததி ருநதான. அதன்மகிமையால அவா எலலாபபிராணி களினபேசசையும அறிநதுகொளளுந திறமையை யடைந திருநதாா, அதனுல, விலஙகுகளினபேசசும அவருககு நனறுகத தெரியும; அதனுல மிகக காநதிமானுன அவா, இரவில தமது படுககையிற படுததிருநதபொழுது ஜிருமப மெனனும எறுமபின் ஒலியால, அதன பொருளை யறிநது மிகச சிரிததாா. அதைக கணடு உமது தாயாா, கோப மடைந்து, மரணததை யடைய விருபபஙகொணடவராய,

"அரசரே, நீங்கள் என்ன காரணத்துக்காகச் சிரித்தீர்கள்? அதைச் சொல்லுங்கள்" என்றார். அதற்கு அரசர், "தேவி, அதை நான் வெளியிட்டால் உடனே மாண்டுவிடுவேன், சந்தேகமில்லை" என்றார். உமது தாயாரோ, தமது கணவரைப் பார்த்து, "எனக்கு இதன் காரணத்தைச் சொல்லவேண்டும்; தாங்கள் இருந்தாலுஞ் சரி, மாண்டாலுஞ் சரி; என்னை அவமதியாததை யான் அறிந்துகொள்வேன்" என்றார். அவள் இப்படிச் சொன்ன தன்மேல் உமமுடைய பிதாவும், தமக்கு வரமளித்த பெரியவரிடத்தில், நடந்ததை உண்மையாகச் சொன்னார். அந்தச் சாதுவானவர், அதைக்கேட்டு, அரசரைப் பார்த்து, "வேந்தே, நீங்கள் இதை வெளியிடவேண்டாம். அவள் மாண்டாலுஞ் சரி, உங்களை விட்டாலுஞ் சரி" என்றார். அரசர், கலக்கமற்றமனத்தையுடைய அவரது சொல்லைக் கேட்டு, உமது தாயைத் தள்ளிவிட்டுக் குபேரன் போலச் சௌக்கியமாக வாழ்ந்துவந்தார். தாய்போலக் கெட்ட வழியில் நடக்கும் நீரும், பாவத்துக்குத் துணிந்து, அரசரை மோசம்பண்ணி, அவரைக் கெட்டவழிக்கு உள்ளாக்கி விட்டீர். 'தகப்பனைப்போற் பிள்ளையும், தாயைப்போற் பெண்ணும் பிறக்கின்றார்கள்' என்ற லோகவசனம் வெகு சத்தியம் வீணாகக் கெட்டுப்போகவேண்டாம், அரசர் சொன்ன மொழியை நிறைவேற்ற உறுதிகொள்ளும்; அரசருடைய கருத்துக்கு இசைந்து நடவும்; இங்குள்ள சனங்களுக்கு இப்பொழுது தஞ்சமாக இரும், உமமுடைய கெட்ட நடக்கையால், இந்திரனையொத்த உலகவேந்தாகிய உமமுடையகணவரைக் கெட்டவழியில் நடக்க ஏவ வேண்டாம். தேவி, வெகு தருமிஷ்டராயும் செந்தாமரைக் கண்ணராயும் ஸ்ரீமானுயு மிருக்குந் தசரதர், உமக்குக் கொடுத்த வரத்தைப் பொய்யாகச் செய்யமாட்டார். மூத்தகுமாரரும், கொடையாளியும், நல்லொழுக்கத்தை விடாதவரும், தமது தருமத்தைப் போற்றுபவரும்,

எலலாரையும பாதுகாபபவரும, பலசாலியுமான இராமருககுப பட்டாபிஷேகம நடககடடும இராமா தமது தநதையான தசரதமனனவரை விடடுக காடடுககுச சென்றுவிடடால, உமககு இவவுலகததில பெரிய அபவாதம வநதுவிடுமே! ஆகையால, இராமா இநத இராசசியததில அரசு புரியடடும; நீா சநதோஷமாக இரும. உமமுடைய இபபடடணததில இராமரைவிடடுஇருபபவன ஒருவனுமிலலை இராமா சிஙகாசனததில வீறறிருககக, பிறகு தசரதா, தம கையில விறபிடிததுக குலமுறையாக வநத ஒழுககததை யெணணி வானபிரஸதராகக காடடுககுச செலவாா" என இவவணணமாகச சுமநதிரா, தசரதருடைய முனனிலையில அஞசலிபநதம பணணிககொணடு பலவாறு நலவாாததையாலும நிநதை மொழியாலும கைகேயியினமனததைத திருபப முயனறாா அபபொழுது அவளோ ஒனறுககும அசையவேயிலலை, வருததபபடவு மிலலை; அவளமுகம கொஞசமேனும தனதுநிறம மாறுதலடையவிலலை

முப்பத்தாறுஞ் சருக்கம்:
சித்தார்த்தர் கைகேயியை நிந்தித்தல்.

அதனபிறகு, தாம கொடுதத வரததினவிஷயமாகச செயத பிரதிஜ்ஞையால பீடிககபபடட இக்ஷவாகுவமசத்து மன்னவா, பெருமூசசுஎறிநதுகொணடு, சுமநதிரரைப் பாாத்துபபின்வருமாறு அடிககடிசொலலலானாா:—"சூதரதநமே, இராமனைப பினதொடாநது செலலச்

தசரதா கடடளை

சதுரஙகஙகளால நிறைநதுளள சைனியஙகளைச சீககிரங கடடளையிடும. வேசியைகளும, பேசவலலவாகளும, மிகபபணககாராகளான வியாபாரிகளும, தமது தொழிலகளைச செயதுகொண்டு எனதுபுதலவனசேனை

யைக் கூடாரத்தில் விளங்கச்செய்யட்டும். இராமனை யடுத்திருக்கிறவர்களுக்கும் இராமனால் கொண்டாடப் படும் பராக்கிரமமுள்ளவர்களுக்கும் வேண்டுமளவு பொருள்கொடுத்து, அவர்களையுஞ் சேனையுடன் இருக்கச் செய்யும் முக்கியமான சகலவித ஆயுதங்கள், நகரத்தார்கள், வண்டிகள், காட்டை நன்றாக அறிந்த வேடர்கள் ஆகிய எல்லாரும், இராமனைத் தொடர்ந்து செல்லட்டும். இப்படியிருந்தால் இராமன், மிருகங்களையும் யானைகளையும் கொன்றும், காட்டுத்தேனைக் குடித்தும், அநேக நதிகளைத் தரிசித்தும், நாட்டைப்பற்றி நினையாமற் சுகமாக இருப்பான். நமது தானியக்களஞ்சியமும் தனசாலையும் மநுஷ்யசஞ்சாரமற்ற காட்டுக்குச் செல்லும் இராமனுடன் போகட்டும். இராமன் புண்ணியக்ஷேத்திரங்களில் யாகம் பண்ணியும், விதிப்பிரகாரம் தக்ஷிணைகளைப் பிராமணர்களுக்குக் கொடுத்தும், அநேக ரிஷிகளைச் சந்தித்தும் காட்டிற் சுகமாக வசிப்பான். மகாபாகுவான பரதன், சுகமாக அயோத்தியில் ஆளப்போகின்றான், ஸ்ரீமானான இராமன், எல்லா மனோரதங்களையும் அடையுமாறு காட்டிற்குச் செல்லட்டும்" என்று இப்படித் தசரதர் சொல்லவே, கைகேயிக்குப் பயம் வந்துவிட்டது. அதனால் கைகேயி, தனது முகம் குன்றி, குரல் மாறி, உள்ளம் நடுங்கி, அரசரைப்பார்த்துத் துக்கத்துடன், "சாதுவே, மனிதரற்றதும், வேண்டிய சகலபோகங்களும் நீங்கியதும், பார்க்கவழங்காத ஸாரமற்ற மதுவைப் போன்றதுமான இராச்சியத்தைப் பரதன் அடையவேமாட்டான்" என்றாள்.

அரசர்கட்டளையைக் கைகேயி மறுத்தல்

இவ்வண்ணம் கைகேயி வெட்கத்தைவிட்டு வெகு கடினமாகப் பேசக் கேட்டுத் தசரதர், அவளை நோக்கி, "அநியாயகாரி, உனக்கு 'வரத்தைக் கொடுத்தனை' என்ற சுமையைச் சுமந்துகொண்டிருக்கும் என்னை ஏன் வருத்துகிறாய்? நீ, முதலில் வரங்கேட்கும்போது, 'ஒருவரும்

இராமனுடன போககூடாது' எனறுகேட்டுககொளளவில்லையே!" என்றார் கோபததுடன கூடின அச்சொல்லைக கேட்டுக கைகேயி, அரசரினும இருமடஙகு கோபங்கொண்டவளாய, அவரைப பாரத்து, "இதே தஙகளவமசததில சகரா, தமது மூத்தகுமாரனான அஸமஞ்சனை ஓட்டிவிட்டார. அவ்விதமாக இராமனையும ஓட்டிவிடுஙகள்" என்றாள இபபடி இவள சொன்னவுடன, அரசர, "சீசீ" என்ற ஒருசொல்லையே சொன்னார அஙகிருநத எல்லாரும வெட்கபபட்டார்கள கைகேயியோ அதனை அறியவில்லை.

அச்சபையில, முதிரநதவரும பிரதானியும அரசரால நன்கு மதிககபபட்டவரும வெகு பரிசுதத்தருமான சித்தாரததரெனபவர, கைகேயியைப பாரததுப பின்வருமாறு சொல்லலானார —"கெட்ட புததியையுடைய அஸமஞ்சன, வழியில விளையாடுகிற குழநதைகளை யெடுததுச சரயூ ஜலத்திற போட்டு, அவைகள தததளிபபதைக கண்டு சநதோஷபபட்டுககொண்டிருந்தான. அவன அபபடிச செய்யக கண்டு நகரததவரெல்லாரும கோபஙகொண்டவர்களாய அரசரிடஞ் சென்று, "இராசசியததின நனமையை வளரபபவரே, தாஙகள அஸமஞ்சனையாவது வைததுக கொள்ளுஙகள, அல்லது எஙகளிததனைபேரையுமாவது வைததுககொள்ளுஙகள்" என்றார்கள அவர்கள அபபடிச்சொல்லவே, அரசர, அவர்களை நோககி, "அவனால என்னபயம உஙகளுககு விளைகின்றது?" என, அதறகு ஜனஙகள, "அஸமஞ்சன, விளையாடும எஙகளகுழநதைகளைக கலஙகின புததியையுடையவனாய மூரககத்தனமையோடு சரயூநதியிறபோட்டு, மிகவும மகிழசசி யடைகின்றான்" என்றார்கள. ஜனஙகள் இவவாறு சொல்லக கேட்டு, சகரர, அவர்களுககு நனமைசெய்யககருதி, தமதுஅயோககியனான குமாரனை நீககிவிட்டார. சீககிரமாக ஒருவண்டி கொண்டுவரசசொல்லி அதில, தமது

சித்தாரத்தர் நிநதை

மகனையும அவனமனைவியையும வேணடிய சாமககிரிக ளோடு இருககவைதது, 'இவன உயிருடனிருககிறவரை யில நாடடுககுத திருமபிவரக கூடாதவாறு செயய வேணடும்' எனறு தமமைச சோநதவாகளுககுக கடடளை யிடடாா. அவவிதமான பாவத்தொழிலைச செயத அஸ மஞசன், களைவெடடையும் கூடையையும எடுததுககொண டு, மலைககாடுகளிற சென்று, எலலாத திககுககளையும தோணடிததின்று பிழைததான. வெகு தருமிஷடரான சகரமனனா, அவவணணம அவன இருககவே அமமகனைக் காடடுககு அனுபபினா. காடடுககுப் போமபடி இராமா எனன பாபம பணணியிருககிறா? அவரிடம ஒருவித துாககுணமும இருககிறதாக நாம பாாககவிலலை. ஏதா வது இருபபதாகத தோன்றினல, அது, சநதிரனுககுக களஙகமபோல இராமருககு அழகையே விளைககும நீா, அவரிடத்துப பெருஙகுறறததை யறிநதிருநதால அதை வெளியிடும; அதனல, இராமரைக காடடுககு அனுபபினு லாவது சரியாக விருககும. நன்னெறியிலிருககும உததம ரை அநியாயமாகக கெடுத்தால, கேடுசெயகிறவன இநதிர பதவியி லிருநதாலும அவனை அநதஅநியாயம கெடுதது விடுமே! ஆகையால, உமககு இராமாவிஷயமாக இநதக் கொடியகருததுவேணடாம. உலகம உமமேல ஒருவித அபவாதமுஞ சொலலாம விருககவேணடும" எனறுர்.

இவவாறு சிததாாததா சொலலக கேடடுத தசரதா, சோகத்தால மிகப பரிதபிததுக கைகேயியைபபாாத்து, "பாவததின வடிவமே, உனககுச சிததாாததா சொன் னது சமமதமாக விலலையே! நீ, உனககும, எனககும நனமையானதை யறியவிலலை யே! இழிவான முறைமையைக கைப பற்றி நீ செயவது நறறொழிலன்று, நான், எனது இராச் சியம சுகம பொருள என்ற எலலாவறறையும விடடு, இராமனுடன் புறபபடடுப போயவிடுகிறேன. நீ, பரத

தசரதரின வெ றுபபுச சொல

னுடன இராசசியததை விருபபததினபடி இஙகுச சுகமாக வெகுகாலம ஆணடு வாழவாய" என்று வெகு மெதுவான குரலாற கூறினா.

முப்பத்தேழாஞ சருக்கம் :
இராமாமுதலியோர் மரவுரி தரித்தல்.

இராமா, இவவிதமாகச சிததாாததரும தமதுதநதை யும சொனனவறறைக கேடடுத தாம மிககவணககமுளள வராகையால வெகு மரியாதையாகப பினவருமாறு சொல லலுறறா.— "அரசரே, எலலாவகைச சுகஙகளையும விடடுக காடடில வனசரராக ளோடு வசிபபவனும பறறறறவனுமான

இராமரின நியாயம

எனககுப பரிவாரஙகளினால எனனபயன? உததமரான அர சரே, சிலாககியமான யானையைக கொடுததுவிடடு, யானைக கழுததிடுகபிறறை விருமபிவைததிருபபின, அதனால அவ னுககுத தினையளவு பிரயோஜனமேனும உண்டோ. அதுபோல, எனககுப பரிவாரஙகளால பயனிலலையனறோ! நான, செயயவேணடிய காரியஙகளெலலாவறறையும அறி வேன் வேலைககாரரகள, பதினனகுவருஷகாலம காடடில வசிககபபோகிற எனககு மரவுரிகளையும மணவெடடியையும கூடையும கொணடுவரப போகடடும" எனறா.

இதைககேடட கைகேயி, வெடகமேயிலலாமல தானு கவே மரவுரியை அசசனககூடடததின நடுவில எடுதது வநது, இராமாகையிற கொடுதது, "உடுததுககொள" என்றாள

புருஷசிஙகமான அநத இராமா, கைகேயியினிடததி னின்று இரணடு மரவுரிகளைச சநதோஷததுடன வாங கிககொணடு, தமதுமெலலிய படடாடையைக களைநது, தவசிகளுககுஉரிய அநத ஆடைகளைத தரித தாா. லக்ஷமணரும, தகபபனா முனனிலை யிலேயே தமது விலையுயாநத வஸதிரஙகளைக களைநது, தவ

மரவுரி யுடுததல

சிகளினஉடையை உடுததுககொணடார. மெல்லிய பட டாடைகளை யுடுப்பவளான சீதை, தனக்கென்று கைகேயி கொணடுவநத மரவுரியைப பாரத்தவுடன, வலையைககணட பெண்மான்போல நடுஙகி, கைகேயியினிடததிலிருநது வெடகப்பட்டவளபோல, தனககாகக கொணடுவநத தருப் பைமரவுரிகளை வாஙகிககொணடாள். பதிவிரதாதருமத் தை யறிநது அதனை அவ்வாறே அநுஷ்டிததுக காணபிப் பவளாயிருககும உத்தமியாகிய அசசீதை,கநதருவராஜன் போலவிருக்குங கணவரைநோககி, உடையை யுடுகக அறி யாதவளாயக கணகளில நீரததும்ப, "எவ்வாறு தவசிகள் மரவுரியை உடுததுககொளளுகிறாாகள?" என்று சொலலி மனஙகலஙகினவளாய அடிககடி பூாசசித்தாள, ஒரு மரவுரி யைத தனதுகழுததில தரிததுககொணடு, மற்றொரு மரவு ரியைத தனதுகைககளாலெடுதது, கட்டிககொளளும வகை தெரியாமல நாணததை யடைநது நின்றாள; தருமநெறியிற் பிறழாது நடப்பவரிற சிறநதவரான இராமா, விரைநது வநது, சீதையின பட்டுப்புடைவைமேல தாமே மரவுரி யைக கட்டினாா இவ்வாறு இராமா செயததைப பாாத்துக் கொணடிருநதவாகளான அநதப்புரத்திலவசிககும பெண் களெலலாரும, தமதம கணகளிலிருநது நீரைச சொரிநதார் கள. அன்றியும, அவாகள, காந்தியால விளஙகிககொண் டிருககும இராமரைப்பாாத்து, "குழநதாய, நனமனத்தை யுடைய சீதையைக காட்டுககு அழைததுக் கொணடுபோக வேணடும" என்று தகப்ப னால கட்டளை கொடுககப்படவிலலையே; நீ தநதைசொலலைக காப்பாற்றுவதற்காக மனிதசஞசாரமற்ற காட்டுககுப போயத் திருமபிவருமவரையிலும, நாங்கள, இவளமுகத்தைப பாா ததுப் பயன்பெறுகின்றோம. லக்ஷமணன் துணையாய வர நீ காட்டுககுப் போ. மிருதுததனமையையுடைய இவள், தபஸவினியைப்போலக காட்டில வசிககத் தககவளலலள.

அநதப்புரததுமா தாகளசீதையைக் காட்டுககு அழை ததுப்போகவே ணடா மென்றல

எங்களவேண்டுகோளின்படி நட, அழகிய சீதை, இவ்வி டத்திலேயே யிருக்கட்டும். நீ என்றும் தருமசிந்தையுள்ள வன், ஆகையால், நீ காட்டிற்குப் போவதை நிறுத்திவிட விரும்ப மாட்டாய்" என்றார்கள் இப்படிப்பட்டவார்த்தை களைக் கேட்டும், இராமர், தம்மைப்போன்ற சீலமும் பருவ மும் ஒழுக்கமுமுள்ள சீதையினுடைய வேண்டுகோளால் மரவுரியைக் கட்டவேகட்டினார்.

சீதை இவ்வாறு மரவுரி யுடுத்துக்கொண்டவளவில், அதைக்கண்டு, அரசருக்குக் குருவாகிய வசிஷ்டர், கைகே யியைப் பார்த்து, "மரியாதை யற்ற மடந்தையே, கெட்ட புத்தி யுடையாய், குலத்தைக் கெடுக்க வந்தவளே, கைகே யி, நீ, அரசரை மோசம்பண்ணியும் மரி யாதையைக் கடந்தே செல்லுகின்றாய். நன்னடக்கையற்றவளே, சீதை காட்டிக் குப் போகவேண்டியதில்லை அவள், இரா மர் இருக்கவேண்டிய சிங்காசனத்தில் இருக்கப்போகின்றாள் இல்லறவொழுக் கத்தினர்க்கு மனைவி ஆத்மா வன்றே! ஆத்மா வென்ற காரணத்தால், இச்சீதை, இராமருடைய பூமியைக் காப்பாள் சீதை இராமருடன் காட்டுக்குச் சென்றுவிட் டால், நாங்களும் அவரைப் பின்தொடர்ந்து சென்றுவிடு வோம், இந்நகரமுழுவதும் காட்டுக்குப் போய்விடும்; இராச்சியமுனையில் நின்று காக்கும் தண்டநாயகர்களும், ஸ்தாவரஜங்கமரூபமான பொருள்களுடன், மனைவியுடன் வசிக்கும் இராமரை நாடிச் செல்வார்கள், சத்துருக்கனரும் பரதரும், மரவுரி தரித்துக் காட்டுக்குச் சென்று, தமையனா ரான இராமருடன் வசிக்கப்போகிறார்கள். மக்கட்குத் தீமை யையே புரியுங் கெட்ட வொழுக்கமுள்ள நீ, ஜனங்க ளெல்லாரும் நீங்க மரமாத்திரம் மிகுந்திருக்குஞ் சூனிய மான இந்தப் பூமியை ஒருத்தியாய் அரசாள்வாய். எவ் விடத்தில் இராமர் அரசாள்வில்லையோ, அவ்விடம் நாடாக

வசிஷ்டர் கைகே யியைப்பார்த்துச் சீதைகாட்டிற்குப் போகவேண்டா மென்றுமறுத்தல்.

மாடடாது எநதக காடடில இராமா இருககிருரோ, அக
காடுதான் நாடு. பரதா, தமதுதநதை மனமொததுக கொ
டுககாத பூமியை ஆளவதறகும உரியவரலலா, அவா, அரச
ருககுப பிறநதவராளுல, உனனிடததில புததிராபோல
வசிககவும உரியவரலலா. குலாசாரததை யறிநதவரான
பரதா, நீ இபபூதலததைவிடடு ஆகாசததை யடையக
கிளமபினும, வேறுவிதமாகச செயயவேமாடடாா
ஆகையால, புத்ரவாதஸலயமுளள நீ, கொடிய தீஙகை
அபபரதருககுப பணணிவைததாய, இராமரிடததில விசு
வாசமிலலாதவராக ஒருவரும இவவுலகததிலே யிலலை.
காடடுககுப போகும இராமருடன, பசுககள, துஷட
பிராணிகள, மிருகஙகள, படசிகள எலலாம தொடாநது
செலவதை இனறைததினமே பாாககபபோகிருய, மரஙக
ளும இராமரிடததில அன்புவைததிருபபதைப பாாககப
போகினருய தேவி, நீ, சீதை கடடிககொணடிருககும மர
வுரியை அவிழதது, மருமகளான அவளுககு நலல ஆபரண
ஙகளைக கொடு மரவுரி, இவளுககுத தகுநத ஆடையன்று"
என்று சீதையுடுககும அததுகிலைத தடுததுச சொனனா.
அவா, மீடடும அவளைப பாாதது, "கைகேயி, நீ கேட
டுககொணடது இராமா வனவாசம பணணவேணடு
மெனறனறே! எபபோதும அலஙகரிததுக கொளளத
தகக சீதை, சிஙகாரிததுககொணடு இராமருடன வனத
தில் வசிககடடும. இராஜகுமாரியான இவள, அழகான
வாகனஙகளையும பரிசாரகாகளையும அழைத்துககொணடு,
விவிதவஸதிரஙகளோடும் வேணடிய சாமககிரிகளோடும
காடடுககுப போகடடும. நீ வரஙகேடகுமபொழுது
சீதைககு ஒன்றுங கூடாதென்று மிதைக கேடகவில
லையே" எனருா.

நிகரறற மேன்மையை யுடைய அரசாதுகுலகுருவா
கிய வசிஷடா இவவாறு சொலலியும, இஷடரான தமது

கணவாபோல நடகக விருமபிய சீதை, மரவுரியை யுடுககும எணணததை மாறறவிலலை.

முப்பத்தெட்டாஞ் சருக்கம்:
தசரதா கைகேயியை நிந்தித்தல்.

ஜனஙகளெலலாரும, சீதை தனது கணவரிருககும பொழுதே கணவனிலலாதபெணணைபபோல மரவுரியைக கட்டிககொணடு நினறதைப பாாதது, "தசரதரே, சீசசீ என்ன காரியம பணணினீா?" எனறு சொலல, அதனுல அவவிடதது உணடான பெருஞ சததததால, தசரதா, வெகுதுககமடைநது, தமமுடைய பிராணன தருமம கீாத்தி இவைகளினமேலிருநத ஆதரததை யொழிததாா. இக்ஷ்வாகு குலக்கொழுநதாகிய அவவரசா, பெருமூசசு எறிநது, தமது பாாயையாகிய கைகேயியை நோககி, "கைகேயி, சீதை தருபபைமரவுரியை யுடுததுககொணடு செலலததககவ ளலலள. சுகுமாரியாயும, இளமபருவ முடையவளாயும, எபபொழுதுஞ சுகததிலேயே யிருபபவளாயுமிருககும இவள, காட்டில வசிகக வுரியவளலலளெனறு எனது குருவான வசிஷடா உணமையாகச சொலலுகிறுா. பதிவிரதாதருமததிறகு உரிய தவததை மேறகொணடவளும அரசிஙகததினகனனிகையுமான இவள, யாருககு என்ன அபகாரம பணணியிருககிறுள? இவள, மரவுரியை யுடுத்து, அறிவிழநது, தபஸவினியைபபோல ஜனஙகளின நடுவிலிருககினறுளே! ஜானகியானவள, மரவுரியைக களையடடும. இதைபபறறி நான முனபு வரஙகொடுககவிலலையே. இவள, எலலாவித அலஙகாரஙகளாலும நிறைந்தவளாயச சிறந்த எலலாவஸதுககளோடும காட்டுககுச சுகமாகப போகட்டும. பிழைககும வகையறியாத நான, மிகக்

மனனவா கைகேயியைத தூறறுதல

கொடிய பிரதிஜ்ஞையைச் சபதத்தோடு செய்துவிட்டேன்! நீயோ அப்பிரதிஜ்ஞையை மூர்க்கத்தனத்தால் இவ்வாறு நிச்சயித்தாய். நான் செய்த இந்தப் பிரதிஜ்ஞை, மூங்கிலை அதன் பூப்போல என்னை எரித்துவிடும். பாபத்தொழிலுடையவளே, உனக்கு இராமன் சிறிது அபகாரஞ் செய்திருக்கட்டும், தாழ்ந்தவளே, சீதை என்ன அபகாரஞ் செய்தாள்? பெண்மான்போன்றவளும், மலர்ந்த கண்களை யுடையவளும், மிருதுத் தன்மையைப் பூண்டவளும், பதிவிரதாதருமத்தை மேற்கொண்டவளுமான சீதை, இங்கு உனக்கு என்ன அபராதம் பண்ணுகிறாள்? பாவி, நீ இராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்புவதே உலகமுள்ளளவளவும் நரகில் வாழ்வதற்குப் போதுமே; சொல்லுதற்கரிய துயரத்தைக் கொடுக்கும் பாதகத்தொழிலை மேன்மேலும் ஏன் புரிகின்றாய்? பட்டாபிஷேகத்தின்பொருட்டு இங்குவந்த இராமனைக் காட்டுக்கு ஓட்ட வரத்தைக் கேட்டாய், அவ்வரத்தை நானும் கொடுத்தேன். அப்பிரதிஜ்ஞையையுங் கடந்து ஏன் நரகத்தையடைய விரும்புகின்றாய்? சீதையையும் மரவுரியைத் தரித்தவளா யிருக்கப் பார்க்க விரும்புகின்றாயே!" என்று இவ்விதமாகப் பலவாறு பரிதபித்துக்கொண்டு, துக்கத்தின் கரையைச் சிறிதேனுங் காணுமற பீடிக்கப்பட்டவராய், புத்திரசோகத்தில் மூழ்கிப் பூமியில் விழுந்தார்.

இராமா, இவ்விதஞ்சொல்லித் தலைவணங்கிக்கொண்டிருக்கும் தமது தந்தையைப்பார்த்து, காட்டுக்குப்போகச் சித்தராய்ப் பின்வருமாறு சொல்லலுற்றார்:—"தருமத்தில் தவறாது நடப்பவரே, எனது தாயான கௌசலையை, வெகுகீர்த்தி பெற்றவர், முதுமைப்பருவ மடைந்தவர்; நன்னடக்கையுள்ள உத்தமி; தங்களை யொருபோதும் பழிக்கின்றவரல்லர்; வரத்தை யளிப்பவரே, என்னை விட்டுப்பிரிந்து என்று மறியாத வெகு துயரத்தை யடைந்து பரிதபிக்கும்

இராமருடைய வேண்டுகோள்

அவரை, புத்திரசோகத்தை யடையாதவண்ணம் முன்னினும் மிகுதியாகச் சம்மானிக்கவேண்டும். அவர், என்னைப் பற்றி யெண்ணிக் கவலை யுற்றாலும், தங்களது சம்மானத்தால் பிழைத்திருப்பார் இந்திரபகவானை யொத்தவரே, நான் காட்டிலிருக்கும்பொழுது, என்வரவையே எதிர்பார்த்து விரும்பியிருக்கும் எனது தாய், சோகத்தால் வாடித் தன்னுயிரைவிட்டு யமலோகஞ் சேராதவண்ணம், அவரைத் தாங்கள் வெகுஅன்புடன் ஆதரிக்கவேண்டும்'' என்று வேண்டினார்.

முப்பத்தொன்பதாஞ் சருக்கம்:
இராமரும் சீதாதேவியும் கௌசலை முதலியவர்களிடத்து விடைகேட்டல்.

தசரதர், இராமர் சொன்ன சொற்களைக் கேட்டு, தவ வேஷம்பூண்ட அவரைப் பார்த்து, தமது மனைவிமார்களோடு மோகமடைந்தார். அரசருடையமனத்தில் சோகம் பொங்கிக்கொண்டிருந்தபடியால், அவரால் இராகவரைப் பார்க்க முடியவில்லை. அவருடைய மனம் கலங்கியிருந்தபடியால், அவர் பார்த்துப் பதில்சொல்லவு மில்லை மகாபாகுவான தசரதர், சிறிதுநேரஞ் சோகத்தால் மயக்கமடைந்து இராமரைக் குறித்தே சிந்தித்தவராயப் புலம்பலானார்.

தசரதர் புலம்பல்

"நான் முன் ஜன்மத்தில் அநேக பசுக்களைக் கன்றுகளினின்று பிரித்திருப்பேன்; அல்லது, அநேக பிராணிகளை இம்சித்திருப்பேன், அதனாலதான் இப்பொழுது நான் இவ்விதமான அவஸ்தைக்கு உள்ளானேன் காலம் வந்தா லொழியத் தேகத்தைவிட்டுப் பிராணன் போகமாட்டாதென்பது நிச்சயம், ஏனெனில், கைகேயியால் இவ்வளவு வேதனையை

யநுபவிககும எனககு மரணம வரவிலலையனறே! நான், எனமகன மெலலிய ஆடைகளைத துறநது அககினிபோல ஜவலித்துககொணடு முனிவரின துகிலை யுடுத்து என முன நிறகப பாாககிறேனே! கொடுஙகுணததை மேறகொணடு தன காரியத்திறகாக இவவாறு முயலகிற இககைகேயி யொருத்தியினிமித்தம இததனைஜனம தவிககுமபடி யாயிறறே!" என்று இவவாறு சொலலி, நீரால மறைநத கணகளை யுடையவராய, "இராம" எனறு ஒருதரங கூவி, அதன் பிறகு, வாயதிறககத் திறனறறவரானா. தசரதா, ஒரு முகூாத்தகாலம அறிவறறிருநது, பின்பு மூாசசை தெளிநது, நீாநிறைநத கணகளை யுடையவராய, சுமநதிரரைநோககி, "சிறநத குதிரைகள பூடடியதும் அரசாகளுககு உரியதுமான இரததைதப பூடடிககொணடு வாரும மகாபாககியவானுன இராமனை, நாடடை விடடுக் காடடிற கொணடுபோய விடும அடகக முடையவனும வீரனுமான இராமன மாதாபிதாககளால கானகத் திறகு ஓடடபபடுவதால, குணத்தையுடையவரது பணபின பயன விபரீதமாக விளைகினறதென்று நான எணணுகிறேன" எனறுா

சுமநதிரர், அரசா கடடளையைப பெறறு, விரைவாகததேரில குதிரைகள பூடடி, அதை நனறாக அலஙகரித்துக கொணடுவநதாா அவா, அரசகுமாரரான இராமரிடம வநது அஞசலிபநதம பணணிககொணடு தோ சித்தமாக இருப்பதைத தெரிவிததாா. உடனே அரசா, காலம் இடம இவைகளை நனறாக அறிநதும பொருளிருபபைத் தெரிநதும எபபொழுதும பரிசுததனும் விளஙகுந தமது தனசாலைத தலைவனை விரைவாகக கூபபிடடு, அவனை நோககி, "சீதைககுப பதினுன்குவருஷததிறகு வேண்டுவனவாகிய சிலாககியமான ஆடையாபரணஙகளைச சடிதியிற கொணடுவா" எனறு சொலலினா. அரசரால ஏவபபடட அவனும

திரவியசாலைத தலைவனுககுத தசரதா இடட கடடளை

அந்தப்படியே ஏககாலத்தில் கொண்டுவந்து கொடுக்க, வெகுபரிசுத்தமானபிறப்பினையுடைய சீதை, காட்டுக்குப் புறப்பட்டவளாய், விசித்திரமான அவ்வாபரணங்களைக் கொண்டு, சாமுத்திரிகலக்ஷணப்படி யுள்ள தன் மேனியை அலங்கரித்தாள். உயர்ந்த ஆபரணங்களை யணிந்த சீதை, விடியற் காலத்தில் தனது கிரணங்களோடு உதிக்குஞ் சூரியபகவா னுடைய காந்தி ஆகாயத்தை விளங்கச் செய்வதுபோல் அவ்வீட்டை விளங்கச் செய்தாள்.

சீதையின் அலங்காரம்

சீதையின் மாமியாராகிய கௌசல்யை, பழிக்கும் தொழிலைச் செய்யாதவளான அவளைக் கைகளால் அணைத் துக்கொண்டு உச்சிமோந்து, "தம் தம் பாத்தாவினால் ஏககாலத்திலும் கொண் டாடப்பட்டிருப்பினும் அவன் ஆபத்தை யடைந்தகாலத்தில் அவனை மதியாமலிருக்கும் மாதர்கள், எல்லா வுலகத்திலும் "அபிஸாரிகைகள்" எனப் பழிக்கப் படுகின்றனர் முதலில் சுகமநுபவிப்பதும், அற்பமான கஷ்டம் நேரிடினும் கணவனை நிந்திப்பதும், அவனைக் கை விடுவதும் ஸதிரீகளின் இயற்கை அத்தன்மையரான பெண்கள், பொய்பேசுபவராயும் மாறும் இயல்பு உள்ளவ ராயும் கெட்டநெறியில் ஒழுகுபவராயும் எப்பொழுதும் ஒன்றையுங் கவனியாதவராயும் கற்பில்லாதவராயும் கெட்ட எண்ணமுடையவராயும் ஒரு நொடிப்பொழுதில் அன்பு நீங்குபவராயும் இருக்கின்றனர் நற்குடிப்பிறப்பு, உபகாரம், வித்தை, தகப்பன் முதலானோர் கொடுத்த ஆபரணாதி கள், அக்கினிசாட்சிகமாகச்செய்த பாணிக்கிரகணம் ஆகிய இவற்றில் ஒன்றும், இப்படிப்பட்டவர்களுடைய மனத் தைப் பற்றுகின்றதில்லை; ஏனெனில், அவர்கள்மனம் சஞ் சலமன்றோ! குலத்துக்குத் தக்க ஆசாரத்தையுடையவர்க ளும் உண்மைபேசுபவர்களும் மரியாதையையுடையவர்களு மான பதிவிரதைகளுக்கு, பரிசுத்தி செய்பவனான கண

கௌசலை சீதைக்குச் செய்த உபதேசம்

வனொருவனே விசேஷமானவன் ஆகையால, காடடுககுப போகின்ற எனகுமாரனுன இராமனை நீ அலடசியம பண்ணுதே கணவன் செலவம படைத்தவனுக இருநதாலும பணமறறவனுக இருநதாலும, அவனதான உனககுத் தெயவம" என்றுள

இவவாறு தனது மாமியார சொனன அறததோடும் அருததததோடுங கூடிய சொறகளைக கேடடுச சீதை, கைகளைக கூபபிககொணடு தனது எதிரேநிறகும மாமியாரை நோககி, "தஙகள உததரவுபபடியே எலலாவறறையுஞ செயகிறேன நான கணவரிடததில நடநது கொளளவேணடிய விததததைத தெரிநதிருக் கிறேன, இபபொழுது தஙகளிடமிருநது அதைககேடடு மிருககிறேன என்னைக கெடட பெண பிளளைகளோடு ஒததவளாக எணணவே வேணடாம சந்திரனை விடடு நிலவு நீஙகாததுபோல, நான் நனனெறியை விடடு நீஙகேன். நரமபிலலாத வீணையும சககரமிலலாத தேரும விளஙகாததுபோல, நூறு பிளளைகளைப பெறறிருநதபோதிலும கணவனறறவள சுகததை யடையமாட டாள, ஏனெனில, மனைவிககு, அவளுடைய தநதை கொடுப் பதும அளவாககதான் இருககும, அபபடியே தாய கொடுப பதும பிளளைகொடுபபதும அளவாககதான் இருககும; ஆகையால அளவிலலாமற் கொடுககும பாததாவை எவள தான் பூஜிககமாடடாள? ஆரயே, இவவாறுன பதிவிரதா தருமததை மேறகொணடிருபபவளும பெரியவாகளிட மிருநது கேடடறிநத சாமானியவிசேஷரூபமாகவுளள பதிவிரதர்தருமத்தை யுடையவளுமான நான, எனன வெனறு எனதுபாததாவை அவமதிபபேன்? பெணபாலாரககுத் தெயவம கணவனனறே?" எனறு இவவாறு மொழிநத மனோகரமான சொறகளைக கேடடு அககௌசலை, வெகு சுத்தமான குணமுளளவளாகையால உடனே துககததாலும் சநதோஷததாலும கணணீரை வடிததாள.

சீதையின உடன பாடடுச சொல

மிகக தருமாததுமாவாகிய இராமா, அஞசலி பநதம பணணியவராய, மிகவுங கௌரவிககபபடடுத தமது தாயமார்களின மததியிலிருககுங கௌசலையைப பிரத க்ஷிணஞசெயது சொலலலுறறுா.—" அமமா, நீஙகள அதிக துககததால என தநதையை அலட சியம பணணுமம விருககவேணடும. நான அரணியவாசம பணணவேணடிய காலம சீககிரமாக முடிநதுவிடும. ஒரு தூககம தூஙகி விழிககு மளவிறகுள நீஙகள இபபதினனகுவருஷகாலமும ஓடிப போக, தநதையுளளததை நிறைவேறறி வநத எனனை, எனது அன்பாகளினமததியில காணபீாகள" எனறுா

இராமமரின வேணடுகோள

இராமா, இவவிதமாகத தம மனததில நிசசயித்த தைதத தம தாயிடஞ சொலலி, கௌசலையைபபோலவே துயரபபடடுககொணடிருககும தமதுமுநநூறறைமபது தாயமாாகளிடத்திலுஞ சொலலவேணடிய விஷயததை யாயநதுபாாதது, அவாகளை நோககி, கூபபிய கையராய, தருமநெறியிற பிறழாத தமது வாககினுல, "நீஙகள, மிகக பழககததாலாவது அறியாமையாலாவது நான் கடிநதுபேசியிருபபதைப பொறுத தருளவேண்டும நான், உஙகளிடததிற செலல விடைகேடடுககொளளுகினறேன"

இராமா எலலாத தாயமாாகளிடத தம விடைகேட டல.

என்றுா. அஙகுச சோகததில முழுகியவாகளாயக கிடநத எல்லாரும, இராமா சொலலியவும நறபொருளசோநதனவு மான வெகுதருமசசொறகளைக கேடடு, பெணகிரௌஞ சபபறவைகளை யொத்திருககுமாறு கதறினாகள எநதத தசரதமனனவருடையமாளிகையில எபபொழுதும மிருத ங்கம குழல முதலான வாத்தியஙகள மேகததைபபோலக கோஷித்துககொணடிருநதனவோ, அமமாளிகை, இராம ருடைய நறகுணததையும கைகேயியின தீககுணததையும சொலலும பெணடுகளின் சொறகளாலும அழுகையின் சத்தததாலும துககம விளஙகுமபடியாக இருநதது.

நாற்பதாஞ் சருக்கம்:

இராமர் முதலிய மூவரும் வனத்துக்குப் புறப்படுதல்.

அதனபிறகு, இராமா லக்ஷமணா சீதை இமமூவ ருமம, தசாதரடைநத நிலைமையைக கணடு பரிதபிதது, கூபபிய கையையுடையவாகளாய, அவருடைய தாளகளில வணஙகி அவரை வலமவநதாாகள தருமபபிரபுவா கிய இராமா, அவரிடம விடை பெறறுககொணடு, துககக கடலில முழுகினவராய, சீதையுடன், தமது தாயான கௌசலையை அபிவாதனஞசெயது நினறாா அவா வணங கினபினபு, லக்ஷமணா கௌசலையை அபிவாதனஞசெயது, பினபு, தமது தாயான சுமிததிரையின பாதஙகளில நமஸ காரஞ செயதாா சுமிததிரை, வணஙகாநினறவருமமகாபா குவுமான அநத லக்ஷமணரைப பாாதது, அழுதுகொண டே உசசிமோநது, அவருடைய நனமையின பொருட டுப பினவருமாறு சொலலலானாள —"புதலவனே, நான உனனைக காடடில வசிககுமபொருடடே பெறறேன புதலவனே, நணபாகளிடதது மிகக அனபுளள நீ, உனது தமையனான இராமன செலலுமபொழுது அஜாககிர

சுமிததிரை லக்ஷமணருககு உபதேசிததல

தையாக இராதே மாசறறவனே, மிகக துனபததை அநு பவிததுககொணடிருநதாலும மிகக இனபததை அநுபவித துககொணடிருநதாலும, இநத இராமனே உனககுக கதி; மூததோாககுக கீழபபடிநது நடபபதே உலகததில சத் புருஷாகளின தருமம. மூத்தோாககுக கீழபபடிதல, தானம, யாகதீக்ஷை, போரிலஉடலைவிடுதல ஆகிய இவை, இககுலததில வெகுநாளாக நடந்துவநத உசிதமான ஒழுககஙகளாம" என்று உரைதது, இராமரிடததில மிகக

அண புள்ளவரும காட்டுககுப போக வுறுதியுடன இருபப வருமான லக்ஷமணணரை நோககி, சுமிததிரை, மீணடும மீணடும "போ போ" என்று உரைதது, மறுபடியும "இராமனைத தசரதராகவும, சீதையை நானுகவும, அர ணியததை அயோததிமாநகராகவும கருதுவாய, குழந தாய, சுகமாகப போயவா" என்ருள

அதனபிறகு, வெகு வணககததையுடையவராயும விநயததை யறிநதவராயு மிருககுஞ சுமநதிரா, இராம ரைப பாாதது, அஞசலியுடன கூடியவராய, இநதிரனை நோககி மாதலி சொலலுவதுபோல, விளமபலானுர்.

சுமநதிரா வனத திறகுப போகத தேரிலேற அழைத தல

"இராஜகுமாரரே, மிகு புகழ படைதத வரே, இராமரே, இரதத்தில ஏறுஙகள ; உஙகளுககு க்ஷேமமுணடாகுக, எஙகுப் போகவேணடுமென்று எனககுக கட்டளை யிடுகிறீாகளோ, அஙகு ஒரு நொடியில நான கொணடு போயவிடுகினறேன நீஙகள பதினனகு வருஷகாலம பணணவேணடிய அரணியவாசததை இனறு முதற கொணடே ஆரமபிககவேணடும, கைகேயிதேவியாா, "இப பொழுதே காட்டிறகுச செலலவேணடும" என்று கட்டளை யிட்டாரன்றே?" என்று சொனனவுடன, தனது மேனி யை அலங்கரிததுககொணடவளான சீதை, சூரியனபோற் பிரகாசிககும அநத இரதத்தினமேல வெகு குதூகலத் துடன் முதலில ஏறினுள. உடனபிறநத

தேரிலேறுதல்

வாகளான ராமலக்ஷமணாகள, பொன அணிகளால அலஙகரிககபபெறறு அககினிபோலவிளஙகும அழகிய அநத இரதத்தில் விரைவாக ஏறினாகள. இராமா லக்ஷமணா இவ்விருவரும, தனது நாயகனுடன் காட்டுக குப்போகிற சீதைககு வனவாசமபணணவேணடிய காலத் தைக கணககிட்டு வேணடியவளவு தசரதா கொடுதத ஆடையாபரணஙகளையும, உடனபிறநதவாகளான தமமிரு

வரககுநகொடுதத ஆயுதககூட டஙகளையும, கவசஙகளையும, தோலாற் கட்டபபட்ட கூடை மணவெட்டி இவைகளையும இரதத்தினமததியில வைததிட்டுச சீதை யுடன இரததகதில வீற்றிருநததைச சுமந் திரா பாாத்து, வாயுவேகமாகப போகுஞ சிறநத குதி ரைகளை வேகமாக ஓட்டினா.

புறபபடுதல

இராமா, நீண்டகாலம வனததில வாசமபணணப புறபபட்ட பொழுது, அயோததிமாநகரி லிருநத மனிதாளும சதுாவிதசேனைகளும உறசவததிறகாகவநத நாட்டுச சனஙகளும மூாசசை யடைநதாாகள. உளளும புறமும கலஙகிய தும, துககத்தினமிகுதியாற கோபஙகொண்ட மதயா னைகளை யுடையதும, பரிதாபாதிசயததால இஙகுமங் கும அலையுங குதிரைகளின ஆபரணகோஷததை யுடை யதுமான அநநகரம, பேரொலி பெறறிருநதது. முதுவே னிற பருவததால மெலிநதவா புனலை நாடி ஓடுவதுபோல, இராமவிரஹதுககததால மிகததுயரமடைநத பாலரையும முதியவரையு முடைய அநநகரம, இராமரை நாடி ஓடத் தலைபபட்டது இராமருடைய முன்பககததிலும பினபககத திலும இரதத்தினஏகதேசததைப பிடித்துககொண டிருநத ஜனஙகள, மிகக பரிதாபத்துடன இராமரையே பாாத்துககொணடு, இரததை யோட்டுஞ சுமநதிரரை நோககி, கூககுரலுடன, "சாரதியே, குதிரையின கடிவா ளககயிறறை இழுத்துபபிடியுஙகள; இரததை மெலல நடத்துஙகள. நாஙகள இராமாமுகததைப பாாககவேண் டும. இனி நாஙகள அவருடைய முகததை எஙகுக காணப போகிறோம?" எனவும, "இராமருடைய தாயின் மனம இருமபே; ஏனெனில,தேவகுமாரனை யொத்தவரான இரா மர் காட்டுககுப போவதைககணடும அவாமனம பிளவுபட விலலையனறோ! சூரியபகவானுடைய காநதி மேருமலையை

ஜனஙகளின துயரம

விடடு நீஙகாமல எபபொழுதும விளஙகுவதுபோல, தனது நாயகரை எபபொழுதும விடடு நீஙகாமல தருமததிலே யே ஊனறி நினறு, அவருடைய நிழலபோல அவரைத் தொடாநது காடடுககுப போகுஞ சீதையனறே செயய வேணடிய தொழிலைச செயதவள அஹோ! லக்ஷம ணரே, உஙகளது பாககியமே பாககியம், நீஙகள, கட வுளுககு ஒபபானவரும எபபொழுதும பிரியத்தையே சொலலுபவருமான தமையனுருககுப பணிவிடை செய யப போகினறீரகளனறே! இது ஒனறே உஙகளுககுப பெருஞ சிததியாம இதுதான உஙகளுககு நலலக்ஷேமம. இவரைப பினதொடாநது செலலுகினறீரகளெனபது யா தொனறுணடு, அநத இதுவே சுவாககத்துககுப போகும வழியாம" எனவும இவ்வாறுகச சொலலிககொணடே இக்ஷ்வாகுகுலககொழுநதாகிய இராமருடைய பின்னே போகுபவாகளாய, தஙகளகணகளிலிருநது வெளிவரும நீரை யடககச சமாததாகளாகவிலலை.

புததிரரைக காணத் தசரதா வெளிபபடல

பினபு, சோகததால வருநதும தசரதா, தமமைப போலப பரிதபிககும மனைவிமாாகளுடன கூடியவராய, "இஷடனுன புதலவனைப பாாபபேன" என்று தமமாளிகையை விடடுப புறபபடடாா. பெரிய ஒரு ஆண யானை கடடுபபடுவதைக கணடு பெணயானைகள வீரிடு வதுபோல புலமபுகினற பெணடுகளுடைய பேரொலி, முனபாகததில கேடகபபடடது. ஸ்ரீமானும ககுஸதவம் சததிறபிறநதவரும இராமரதுதநதையாருமான தசரத மனனவா, பருவகாலததில கிரகணததால மெலிவடைநத பூாணசநதிரனைபபோலத தமது ஒளி முறறிலும நீஙகப பெறருா.

ஒருவராலும அறியவொணணுத தனமையை யுடைய வரும தசரதபுததிரருமான இராமா, வேகமாகக குதி

ரைகளை யோட்டச் சுமந்திரருக்குக் கட்டளையிட்டார். 'குதிரைகளை யோட்டுங்கள்' என்று இராமரும், 'குதிரைகளை நிறுத்துங்கள்' என்று ஜனங்களும் மார்க்கத்திற் கூற, சுமந்திரர், அவ்விரண்டையுங் கேட்டு ஒன்றையுஞ் செய்ய முடியாது திகைத்தார் மகாபாகுவான இராமர், பட்டணத்தை விட்டு வெளிப்பட்டபொழுது, பூமியில் விழுந்த்தான ஜனங்களின் கண்ணீர், பூமியின் தூளியை யடக்கிறது. அப்பட்டணம், இராமர் காட்டுக்குப் பிரயாணப்பட்டபொழுது, கண்ணீர் மிகப்பெருக வாட்டமடைந்து, எங்குப் பார்த்தாலும் ஹா! ஹா! என்ற சத்தமெழுத் துக்கத்தால் ததத்ளித்ததாய், அறிவிழந்துநின்றது. மீன்கள் சலிப்பதால் அசைந்த தாமரைமலரிலிருந்து மகரந்தங்கள் பெருகுவதுபோல், சோகத்தால் அந்நகரத்துப் பெண்களுடைய கண்களிலிருந்து ஜலங்கள் வெளிப்பட்டன. இவ்விதமாய் அந்நகரத்தாரெல்லாரும், ஒரே விதமான மனத்தோடு துக்கத்தில் முழுகியிருப்பதைக் கண்ட ஸ்ரீமானான தசரதமன்னர், வேரில் வெட்டுண்ட மரம்போல் துயரத்தால் கீழே விழுந்திட்டார். இராமர் பின்புறத்தி லிருந்த ஜனங்கள், மன்னவர் பெருந்துக்கத்தால் வாடிக் கீழ்விழக் கண்டு, "ஹா! ஹா!" என்று பெருஞ்சத்த மிட்டார்கள். "ஹா! ராம!!" என்று சிலரும் "ஹா! ராமனைப்பெற்ற தாயே!!" என்று மற்றுஞ் சிலரும் புலம்பினார்கள். அந்தப்புரத்தி லுள்ளாரும் அவ்வாறே கதறினார்கள் இராமர், தமது தாய்தந்தையர் துக்கத்தாற் குழம்பிய மனத்துடன் தமவழியைத் தொடர்ந்து வருவதைக் கண்டார். தருமம் என்ற கயிற்றினுற் கட்டுண்ட இராமர், கயிற்றினுற் கட்டப்பட்ட குதிரைக்குட்டி தனதுதாயைப் பார்ப்பதுபோல், தாயைக் கடைக்கண்ணுற் பார்த்தார். அந்த

நகரத்தின் நிலை

தசரதர் அந்தப்புரத்துடன் வருதலை இராமர் பார்த்தல்

இராமா, வாகனங்களிலேயே எபபொழுதும போகினறவா
களும துககததை யனுபவிககத தகாதவாகளும வெகு சுகி
களுமான தமது தாயதநதையாகள காலால நடநதுவருவ
தைப பாாககச சகிககாமல, இரததததை

> இராமா தேரை விரைவாக நடததக கடடளை யிடுதல

வெகுவேகமாக ஓடடுமபடி சுமநதிரருக
குக கடடளையிடடாா அஙகுசததாற குத
துணட மதயானை அவவஙகுசததை எப
படிப பாாககச சகிககாதோ, அபபடியே
ஆணபுலியான அமமகானும, துககததைத தருபவாக
ளான தமது தாயதநதையாகளைப பாாக

> அககாலததில நிகழநத நிகழ சசிகள

கச சகிககவேயிலலை தொழுவததிற கட
டபபடடிருககும தனதுகனறைப பாாகக
வெகு ஆவலகொணட பசு வீடடைக
குறிதது வேகமாக ஓடுவதுபோல, கௌசலை, தேரை
நோககி விரைநது ஓடினாள கூததாடுபவளபோனறுளள
கௌசலயை, "ஹா! ராம, ஹா! சீதே, ஹா! லக்ஷ
மண" எனறு கதறுபவளாய, இமமூவாகடகாகக கணணீா
வடிததுககொணடு இரததததை நாடி யோடிவருவதை,
இராமா அடிககடி பாாததாா. தசரதா, "நிறுத்தும"
எனறு சததமிடடாா இராமரோ "ஓடடுஙகள ஓடடுங
கள" எனறாா. சுமநதிராா, இவவிருவரது பேசசையுங
கேடடுச சககரததின்மததியில அகபபடடுககொணடவா
போலானாா. இராமரும, அவரை நோககி, "ஆலோசியா
மல இரததததை ஓடடுஙகள தாஙகள திருமபிவநதபினபு,
"என் சொறபடி ஏன செயயவிலலை?" எனறு, தசரதா
பழிததாலும "தஙகளபேசசு எனககுக கேடகவிலலை"
என்று பதில சொலலுவீாகள. இபபொழுது அநுப
விககுந துககததை விளமபிததல பொறுககமுடியாதன்
றோ!" என்று சொன்னாா. சுமநதிராா, அநதபபுரஜனங்க
ளுககு இராமரால விடைகொடுபபித்து, இராமா கடடளை
யிடடபடியே இயலபாகவே விரைநதோடுங குதிரைகளை

அதிவேகமாகததுரததிஞா. இராமரைத தொடாநதுவநத அரசருடைய ஜனஙகளும மறறுமுளள ஜனககூட்டங்க ளும, இராமரைவலஞசெயது, உளளமும கணணீரும திரு மபாமலிருநதபோதிலும தஙகளுடையதேககதால திரும பின. அபபொழுது தசரதருடைய அமைசசாகள, தசரத மன்னவரைப் பாாதது, "'ஒருவன் திரும்பி வரவேணடும்' என்ற விருபபம இருநதால அவனை வெகுதூரம தொடா நது செலலுதல கூடாது" எனற நூறபொருளை எடுத் தோதிஞாகள. தசரதா, அவவணணம நியாயத்தை எடுத் துரைககும மநதிரிகளுடைய சொறகளைக கேடடுத தமது மெயயெலலாம வோக்கத் துயரபபட்டவராய, தமது மனை வியான கௌசலையுடன இருநத இடததிலேயே எளிமை யோடு தமது குமாரனைப பாாத்துககொணடே நினருா.

நாற்பததோராஞ் சருக்கம்:
இராமர் வனத்துக்குப் போனபின் அயோத்திமாநகரின் நிலைமை.

ஆணபுலியான அநத இராமா தமது கைகளைக கூப் பிககொணடு நகாநீஙகினபொழுது, ஸதிரீகளின் அநதப புரததில வெகு பரிதாபமான பெரியசத்த முணடாயிறறு. "அநாதாகளும பலமிலலாதபேதைகளுமான எஙகளுக குக கதியாகவும சரணமாகவும விளஙகுகினற எஙகள் தலை வா எஙகே போகின்ருா? நாம வைதபோதிலும கோப மடையாமலும மககடகுக கோபமுணடாகும தொழில களைப புரியாமலு மிருநதுகொணடு கோபிபபவாகளெல லாரையும இனியசொலலால தேறறும இராமா, இநநக ரத்தினினறு நீஙகிவிட்டாரே! தமது தாயாரான கௌ சலையிடம எபபடி நடநதுகொளளுவரோ, அவவணணமே

நமமெலலாரிடததிலும நடநதுகொளபவரும மிகக பராக கிரமததை யுடையவருமான அநத மகாதமா, இனறைககு எஙகே போகினறா? கைகேயியால மிக வருததமடைநத அரசா காடடுககுப போகுமபடி கடடளை யிடடதால, எஙகளுககும இவவுலகததுககும ரக்ஷகரான இராமா, எங குப போகினறா? அநதோ! அரசருககுப புததியில லையே! உலகததால மெசசபபடுபவரும தருமம சத்தி யம இவைகளைக கைபபறறியவருமான இராமரைக காட டுககு ஓடடுகின்றாரே!" எனறு பலவிதமாக, தஙகள கனறுகளைக காணாத பசுககளபோல, அநதபபுரததி லுளள பெணடுகளெலலாரும, புலமபி, மிகக துயரோடு கூககுரலிடடுக கதறினாகள. இமமாதிரியாக அநதபபு ரததிலிருநதுணடாகும கோரமான எளியபுலமபலகளைப புததிரசோகததாற பரிதபிததுககொணடிருககும தசரதா கேடடுப பினனும அதிகமான சோககடலில முழுகி நின்றா. அபபொழுது அஙகு அககினிஹோததிரஞ செய யபபடவிலலை, கிருகஸதாகள சமையல செயயவுமிலலை, ஜனஙகள தஙகளகாரியததைச செயயவுமிலலை, சூரியபக வானும மறைநதுவிடடான, யானைகள கவளஙகளைக கொளளவிலலை, பசுககள கனறுகளை ஊடடவிலலை. தலைசசனைபபெறற தாயும மகிழசசி யடையவிலலை, திரி சஙகு, அஙகாரகன, பிரஹஸபதி, புதன இககிரகஙகளும மறறுமுளள கிரகஙகளும பயஙகரஙகளாயச சநதிரனுடன சோநதிருநதன; நடசததிரஙகள ஒளியறறிருநதன, கிரகங களுககுக காநதி போயவிடடது, விசாக நடசததிரஙகளும கையால மூடபபடடனவாய, விளஙகவிலலை; இராமா வனம புகுவதைககணடு, அநநகரம மேககூடடஙகளுடன கூடிய காறறின்வேகததால எழுகினற சமுததிரமபோல, அசைநதிடடது எலலாததிசைகளும குழமபினவாயக காரிருளால மூடபபடடனபோல தோன்றின. நடசததி ரமாவது கிரகமாவது கொஞசமேனும விளஙகவிலலை.

நகரத்துஜனங்களெல்லாரும் திடீரென்று மிக்க எளிமையை யடைந்தார்கள். ஆஹாரத்திலேனும் விளையாட்டிலேனும் ஒருவருடைய கருத்தும் போகவில்லை. சோகத்தால் வாட்டமடைந்த அந்நகரத்துச்சனங்கள், பெருமூச்சு எறிந்து கொண்டு, அரசராகிய தசரதரைக்குறித்து வருந்தினார்கள். கண்ணீரால் கலங்கிய முகத்தையுடைய இராஜமார்க்கத்திலிருந்த ஜனங்களில் ஒருவராவது மகிழ்ந்தவராய்க் காணப்படவில்லை, எல்லாருஞ் சோகக்கடலில் முழுகிக் கிடந்தார்கள். காற்றும் குளிர்ந்ததாக வீசவில்லை, சந்திரனும் மனோகரமான தோற்றமுடையவனாக விளங்கவில்லை; சூரியனும் உலகங்களைக் காயவில்லை, உலகமுழுவதும் கலங்கியே யிருந்தது, குழந்தை ஸ்தந்யத்தைவிரும்பவில்லை, கணவரும் மனைவிமாரை இச்சிக்கவில்லை, சோதரரும் ஒருவர்க்கொருவர் அன்புகொள்ளவில்லை, எல்லாரும் எல்லா ஆசையையும் நீக்கி, இராமர் ஒருவரையே நினைத்தார்கள். இராமருடைய அன்பர்களனைவரும் அறிவிழந்தவர்களாய்ச் சோகத்தின்மிகுதியால் படுக்கையிலேயே கிடந்தார்கள். மலைகளையுடைய மேதினி இந்திரனால் நடுங்கினதுபோல், கூட்டமான யானைகளையும் குதிரைகளையும் போர்வீரர்களையு முடைய இராமனால் விடப்பட்ட அயோத்திமாநகரம், துக்கத்தாலும் பயத்தாலும் பீடிக்கப்பட்டதாய் நடுநடுங்கிற்று; பேரொலியையுஞ் செய்தது.

நாற்பத்திரண்டாஞ் சருக்கம்:
தசரதருடைய வருத்தம்.

வெளிப்புறப்படும் இராமரா லுண்டான தூளிகள் எவ்வளவு காலம் வரையிற் புலப்பட்டனவோ, அவ்வளவு காலம் வரையில், தசரதர் தமதுகண்களைத் திருப்பவேயில்லை. தூளிகள், "மிக்க தார்மிகரும் விருப்பத்திற்கிட

மானவரும புததிரருமான இராமரைத தசரதா, எனனுல எவவளவுகாலம பாாபபாரோ, அவவளவுகாலம பிழைத் திருபபாா" எனறெணணி இராமரைத் தசரதாகாணுமபொ ருட்டுப பூமியில வளாநதனபோலும. இராமா போவதா லுணடான தூளியுங காணபபடாதபொழுது, தசரத மனனவா, பீடையையடைநத சரீரததோடு மிகவுந துககி த்தவராயப பூமியிலவிழுநதாா. விழுநத அவரைத தூக் குவதறகாகக கௌசலை அவருடைய வலககையை அநுச ரிததாள; பரதரிடம விசுவாசமவைதத கைகேயி அவ ருடைய இடககையை அநுசரிததாள. நியாயததையுமதரு மததையும வணககததையும கைவிடாத தசரதமனனவா, இராமவிரசததால துனபுறற பொறியை யுடையவராய, கைகேயியைபபாாதது, "கைகேயி, நீ என னுடைய அஙகஙகளைததொடாதே. நீ கெ டட வொழுககமுடையவள உனனை நான பாாகக விருமபவிலலை. நீ என மனைவியு

தசரதா கைகேயி யைக கைவிடடே னெனறல

மலலை, பநதுவு மனறு, உனககு அடிமை செயவாாககும நான பிரபு அலலேன; அவாகள எனககு அடிமைகளு மல லா நான, பொருளொனறையேவிருமபி அறத்தைவிடட உனனைக கைவிடுகிறேன உனகையைபபறறி அககினியை வலமவநதுமணநததனுலவநத உனசம்பநதததா லுணடா கும இமமைமறுமைபபயனகளெலலாவறறையும ஒழித்து விடுகிறேன் பரதன, அழிவிலலாத இவவிராசசியததை யடைநதுமகிழநதால, எனககாக அவன செயயும தாபப ணம முதலிய சடஙகுகள என்னைச சேரவேணடா" என ருா.

அதனபிறகு, துயரததால வாடடமடைநத கௌ சலை, அஙகமெலலாம புழுதி மணடியிருககும் தமதுபாத் தாவை எழுநதிருககசசெயது அவருடன் சென்ருள். தருமாததுமாவாகிய தசரதா, ஒனறில விருபபினுல பிரு மஹததிசெயதவாபோலவும், நெருபபைக கையால

தொடடவாபோலவும, தவவேஷம பூணடு செனற தமது அருமைக குமாரனைபபறறித தவிததா தோ சென்ற வழியைத திருமபித திருமபிபபாாததது மிகவருநதும அரசருடைய உருவம, இராகுவாற பீடிககபபடட சூரியனது உருவமபோல விளககமினறி யிருநதது. அவா, துயாததால மெலிநதவராய, தமககு அன்பரான புதலவரை நினைததுப புலமபினா. தசரதா, இராமா ஊரைக கடநததை யறிநது, தமது புததிரரைப பறறி, "எனது குழநதையை யேறறிக கொணடு செல்லும வாகனஙகளின சுவடுகள காணபபடுகினறனவே! அமமகாததுமா மாத்திரங காணபபடவிலலையே! ஐயோ! வாசனைசசாநது பூசிக கொணடு, மிருதுவான தலையணைமேல தலைவைதது, சிறநத ஸதிரீகள விசிறிகொணடு வீசச சுகமாகச சயனிககுமஎன உததமகுமாரன, இபபொழுது மாததினடியை யடைநது மரககடடைமேலோ கலலினமேலோ தலையைவைததுக கணணுறஙகபபோகினறு னெனபது திணணம மதயானை போலபவனும வநதிகள முதலியோ ரிலலாமையால மிக எளியனுயத தோனறுபவனுமான இராமன, புழுதி மணடிய தேகததுடன,மலையருவியின சமீபதேசததில் வெறுந தரையிலிருநது பெருமூசசுவிடடுககொணடு எழுநதிருப பானே! இவவுலகததுககெலலாம நாதனும மகாபாகுவுமான இராமன், அநாதனபோலககாடடிலெழுநதுநடககையில் வனசராகள பாாபபாாகளெனபது திணணம ஜநகருடைய விருபபததிறகு இடனுயும எபபொழுதுஞ சுகத்தையே அநுபவிககததககவளாயுமுளள ஜானகி, இன்று முடகளை மிதிபபதாற களைததவளாய நடபபளே! இதுவரையில காடடைககணடறியாதவளான அவள, மயிர்சசிலிாபபை யுணடாககுவதும கமபீரமுமான காடடுமிருகங்களுடைய சத்ததததைககேடடு அஞசுவளே! கைகேயி, உனது எண்ணத்தை அடைநதவளாக இரு; விதவையாய்

தசரதரின வருததம

இவவுலகததை நீயே ஆணடுவா. அநதபபுருஷசிரேஷ்டனை விடடுநான ஒருபொழுதும பிராணனுடன பிழைததிருககவேமாடடேன" என இவவாறு அழுதுகொணடு, ஜனஙகளுடைய கூடடததாற சூழபபடடு, செததாாககு மூழ்கினவா போனறவராய, நனமையறற தமது நகரததிற புகுநதாா.

அததசரதமனனவா, குடியறறவீடு நாறசநதி இவைகளின மததியாலும, மூடபபடட கோயிலகளாலும கடைகளாலும, மிகவாடிப பலமும சநதோஷமு மறற குடிகளாலும, கலகலபபறறபெருநதெருககளாலும சோபையறறிருநத அநதபபடடணம முழுவதையும பாாததுஇராமரொருவாமேலேயே சிநதைவைததவராய, சூரியபகவான நீாகொணட மேகததிற புகுவதுபோலத தமது மாளிகையிற புகுநதாா. இராமரும சீதையும லக்ஷ்மணரும இலலாத அநநகரம, கருடன் அபகரிததததாலசாபபஙகளறறதும கலககுதறகு அரியதுமான ஒரு பெரிய மடுவிறகு ஒபபாயிருநதது பிறகு, கதகத சபதததுடன புலமபும மனனவா, அறபமான பொருளையுடைய வாாததைதையைக குரலிலலாமல மெலலப பினவருமாறு எளிமையுடன சொலலலானாா :—"இராமனுடைய தாயாகிய கௌசலையினவீடடில என்னை, விரைவிற கொணடுபோயசசேருஙகள என் உளளததிறகு வேறோரிடததில தேறுதலுணடாகமாடடாது" எனறாா. இபபடி அரசாசொலலவே, அஙகிருநத துவாரபாலகாகள, வணககததுடன அவரைக கௌசலையின் வீடடிற கொணடுபோயச சோதது அஙகுததானே இருநதாாகள கௌசலையையினவீடடிற புகுநது படுககையிற படுததபின்பும அததசரதருடைய மனம கலஙகினதாகவேயிருநதது மனனவா, இருபுததிரரும ஒருமருமகளுமறற அககிருகததைச சநதிரனறற ஆகாயத்தைபபோற

தசரதா கௌசலையின மாளிகையைச சோநது வருநதல

பாாததாா வீரததனமையுடைய அமமகாராஜா, அககிரு
கததைப பாாதது, தமதுகைகயை உயரத தூககிககொணடு,
பெருஙகுரலுடன, "அநதோ, இராகவா! எனனைக கைவிடு
கிறாயே!" எனறுகூவினாா, "எவாகள, இராமன் திரும்
பிவருகிறவரையில ஜீவிததிருநது, அவன் வரக காணபார்
களோ, அவாகளதாம இவவுலகத்தில் சுகத்தையடைந்தவர்
களாய இராமனைக கடடியணைபபாாகள" என்றாா. பின்பு,
தமககுக காளராததிரி போன்ற அவ்விரவின நடுபபொழு
தில தசரதா, தமது மனைவியான கௌசலையை நோககி,
" இராமனைத் தொடாநதுசெனற எனதுகணகள இப
பொழுதும திருமபுகினறனவிலலை. கௌசலையே, நீ என
கணகளுககுத தெரியவிலலை, என்னை உனகையால நன
றாகத்தொடு" எனறாா

மனனவருடைய சமீபத்திலிருநத கௌசலை, இராம
ரொருவரையே நினைத்துசகொண்டு படுககையிலகிடககுந்
தசரதரைக கணடு, மிசக துயரஙகொணடவளாய, நெடடு
யிாதது வெகுவருத்ததது டன பரிதபிககலானாள.

நாற்பத்துமூனறாஞ் சருக்கம்:
கௌசலை புலம்பல்.

அதன பினபு, புததிரசோகததாற பீடிககபபடட
கௌசலை, அரசா சோகததாற சுருணடு படுககையிலபரித
பிக்கக கணடு, அமமன்னவரைநோககிப பின்வருமாறு
சொலலலானாள.—"கைகேயியானவள், மனிதபபுலியான
இராமனமீது கௌடிலயமாகிறவிஷததைக கககி, தோ
லுரித்த பெணசாபபமபோலச சஞசரிககபபோகிறாள்.
இராமனைக காடடுககு ஓடடிவிடடுத் தனது மனோரதஙகளை
யடைநது சிநதையறறமனததோடு நிறபவளான அழகிய

கைகேயி, வீட்டினுட் சஞ்சரிக்குங் காலசர்ப்பம்போல், மீண்டும் என்னைப் பயப்படுத்தப்போகின்ருள் கைகேயி யானவள், எனது சிறந்தபுத்திரனான இராமனுக்கு அன்ன மிடாது அவனைப் பணிபுரிவோனாக வைத்துக்கொண்டா லும் எனக்கு இஷ்டமே, வனத்தில்வாசஞ்செய்வதினும், இவ் வாறு நாட்டில் வசித்தலே சிரேஷ்டமானது, ஏனெனில், அவன் பணிவிடையைச் செய்தபின்பு பிச்சையெடுத்துப் பிழைக்கலாமன்றோ! அரசரே, ஆஹிதாக்கினியான ஒரு வன் பருவகாலத்தில் தேவதைகளுக்கு அளிக்கவேண்டிய அவிர்ப்பாகத்தை ராக்ஷஸர்களுக்குத் தந்ததுபோல், இரா மனை அவனுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய இராச்சியத்தினின் று சுவேச்சையால் நீக்கிக் கைகேயிக்குக் கொடுத்தீர். யானையரசினடை வாய்ந்து, மிக்க தோள்வலிமையோடு விற்பிடித்துநிற்கும் என் வீரப்புதல்வன், தனது மனைவி யுடனும் லக்ஷ்மணனுடனும் இப்பொழுது வனத்திற் புகு கிருனென்பது நிச்சயம் அவர்கள் அரணியத்தில்வசிப்ப தன்கஷ்டத்தை இதுவரையிற் சற்றும் அறியார்களே! கைகேயியின் இஷ்டப்படி நடக்குந் தங்களால் ஓட்டிவி டப்பட்ட அம்மூவரும், காட்டில் என்ன பாடு படுவார்க ளோ? அவர்கள், சிரேஷ்டமான பொருள்களற்று, ஊரை விட்டு ஓட்டப்பட்டவர்களாய், மிக்க எளிமையோடு காட் டில் கந்தமூலங்களைப் புசித்து எவ்வண்ணம் அலைந்து திரி வார்கள்? என் வீரசிங்கத்தைத் தன் மனைவியுடனும் தம் பியுடனும் எப்பொழுது இவ்விடத்திற் காண்பேனோ, எனது துயரத்தைப் போக்குவதும் மங்களகரமுமான அக் காலம் இனறே வருமா? கனைப்போல், நகர சமீபத்தில் வந்த வீரர்கள், எப்பொழுது அயோத்திக்கு வரப்போகி ருர்கள்? மிக்க புகழ்பெற்றதும், மகிழ்ந்த ஜனங்களையுடை யதும், மேலெடுக்கப்பட்ட கொடிவரிசைகளை யுடையது மான அயோத்திமாநகரம், வனத்தினின்று மீண்ட என் மனிதப்புலிகளைப் பார்த்து, சமுத்திரம் பருவகாலத்திற்

பொஙகுவதுபோல, மகிழசசியாற பொஙகுவது எபபோது? ரிஷபம பசுவைமுன்னிடுவதுபோல,மகாபாகுவான வீரன், இரததததில சீதையை முனனிட்டு இநநகரததினுட புகு வது எககாலம? நகரததுறைவோரனைவரும, சததுருக களைத துவமசமபணணுமவாகளும பட்டணததிற புகுப வாகளுமான புதலவாகளின பொருட்டு, இராஜமாாககத் தில பொரிகளை இறைபபது என்று? அழகானகுணடலங களை யணிநதும விலலையும கததியையும வைததுககொணடு மிருககும என அருமைககுழநதைகள,சிகரஙகளுடன கூடிய இரணடுகுன்றுகளபோல இநநகரததிற புக, நான எததி னத்திறகாணபேன்? பிராமணகனனிகைகள, புஷபஙகளை யும் பழஙகளையுமகொடுததுககொணடு சநதோஷததுடன இநநகரததை வலமவருவது எஞஞான்று? புததியில முதிாநது காநதியில தேவாககு ஒபபாய விளஙகும தரும ததை யறிநதவஞன இராமன, மும்மாரிபோல எலலோாக் கும மகிழசசியை விளைத்துககொணடு வருவது எசசமயம? கெட்டகுணமுடைய நான, முன்னொருகால், கன்றுகள் பாலுணடதறகு ஆவலுடனிருநதசமயததில, அவைகளை, அவைகளின தாயகளினுடையமடிகளைப பிரியச செயதே னெனபது நிசசயம. பிளளைமேலாசையை யுடைய நான, அநதபபாவததாலதான, இளையகனறையுடைய பசு,சிஙகத் தால தனகனறையிழநத தாவதுபோல, கைகேயியால் மகனை யிழநதவளானேன். ஒரேபுதலவனையுடைய நான, நறகுணஙகளெலலாமபொருநதியும எலலாச சாஸதிரங்களி லும தோசசியடைநதுமுளள அபபிளளையை விட்டு உயிரு டனிருககசசகிககமாட்டேன். மகாபாகுவாயுமமிககபலமுள ளவனாயும இஷ்டனாயுமிருககும புதலவனைப பாராமல் பிழைததிருகக என் உயிாககுச் சிறிதும சாமாததியமிலலை. முதுவேனிற பருவததுச சூரியபகவான் தனது பூாணகிர ணஙகளால மிககக்காநதியை யுடையனாய இவவுலகததை

யெரிப்பதுபோல், புத்திரசோகத்தா லுண்டாகும் இந்தத் தீ என்னை யெரித்துக்கொண்டிருக்கிறது" என்றாள்.

நாற்பத்துநான்காஞ சருக்கம்:
கௌசலையின் துயரைச் சுமித்திரை ஆற்றுதல்.

மாதுசிரோமணியான கௌசலையை இவ்வாறுபரிதபிக்கையில், நன்னெறியிலேயே நடக்குஞ் சுமித்திரை, வெகு தருமத்துடன் கூடிய சொற்களைப் பின்வருமாறு சொல்லலானாள்:— "ஆரியே, சற்குணங்களுடன் கூடிய தங்கள் குமாரன் அந்தப்புருஷோத்தமனே, ஆகையால், அவனைக் குறித்து அரற்றி எளிமையுடன் இவ்வாறு துக்கப்படுவ தற் பயனென்ன? ஆரியே, மிக்கபலமுடைய தங்கள்குமாரன், மறுமைச் சுகத்திற்கு ஏதுவாயும் எப்பொழுதும் பெரியோரால் அநுஷ்டிக்கப்படுவதாயு மிருக்கும் அறநெறியில் வழுவாது நின்று, கையில் கிடைத்த இராசசியத்தையும் விட்டு, உண்மையாகநடக்கும் மகாத்துமாவான தந்தையாரின் கருத்தை முற்றுவிக்க வனத்திற்குச் சென்றான்; சிரேஷ்டனான அவனைக் குறித்துச் சோகித்தல் ஒரு பொழுதுந் தக்கதன்று. எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலும் அன்புள்ள லக்ஷ்மணன், எப்பொழுதும் ஜாக்கிரதையை யுடையவனாய் அவனுக்குப் பணிவிடை செய்கிறான். இவ்வாறு கைங்கரியஞ்செய்தல் லக்ஷ்மணனுக்குப் பெரும்பேறன்றோ! எப்பொழுதுஞ் சுகத்துக்கே யுரியவளான சீதையும், அரணியத்தில் வசிப்பதனகஷ்டங்களை நன்றாயறிந்திருந்தும், பதிவிரதைகளின் தருமத்தைத் தெரிந்திருப்பதால், தருமாத்துமாவாகிய தன் நாதனைப் பின்தொடர்ந்து செல்லுகிறாள், ஆகையால், அவளைக்

சுமித்திரையின் ஆசுவாசனம்

குறித்தும் விசனப்படவேண்டியதில்லை. உலகமெங்கும் கீர்த்தி யென்ற அவசத்தை விரிப்பவனும், தருமம் சத்தியம் விரதம் இவைகளைப் பொருளாகக் கொண்டவனுமான தங்கள்குமாரன் எந்த நன்மையைத்தான் அடைந்தவனல்லன்? சூரியபகவான், இராமனுடைய பரிசுத்தத்தன்மையையும் உத்தமமான மாகாத்மியத்தையுங் கண்டு, அவன் தேகத்தைத் தனது உஷ்ணகிரணங்களால் தாபமடையச் செய்யான். எல்லாக் காலங்களிலும், அரணியத்தில் விருந்து மனோகரமாக வுண்டாகும் மங்களகரமான காற்று, அவனுக்குச் சுகமாகவிருக்கும்படி சீதோஷ்ணமாக வீசி யுபசரிக்கும். அவன் இரவில் சயனித்திருக்கும்பொழுது, சந்திரபகவான், தந்தையைப்போன்று தனது கிரணங்களினால் மாசற்றவனான அந்த இராமனைத் தொட்டு அணைத்து மனத்தில் மகிழ்ச்சிகூரச் செய்வான். ஒரு காலத்தில் சம்பராசுரனது புத்திரனாகிய அசுரேசனைப் போரிற் கொன்றதனால் மகிழ்ந்து பிரமதேவரளித்த திவ்யமான அஸ்திரங்களைப் பெற்றவனும், மிக்க வல்லமையையும் புஜபலத்தையு முடையவனும், ஆண்புலியுமான இராகவன், காட்டில் வசித்தபோதிலும் தன் தோளவலியை நம்பிப் பயமற்று, வீட்டில் வசிப்பதுபோலச் சுகமாக வசிப்பான். யாவனொருவனுடைய பாணத்திற்கு இலக்காக நின்று சத்துருக்களெல்லாரும் நாசமாய் விடுகிறார்களோ, அவனுடைய கட்டளையில் இப்பூதலம் ஏன் நிற்கமாட்டாது? சகல லக்ஷணங்களிலும் குறைவின்றி நிறைந்துள்ள மேனியின் சோபையையும், சௌரியத்தையும், ஒப்பில்லாப் பலத்தையுமுடைய இராமன், காட்டிற் கழிக்க வேண்டிய நாள்களைப் போக்கி விரைவில் இராச்சியத்தை யடையப்போகிறான். இராமன், சூரியபகவானுக்கு ஒரு சூரியன், அக்கினிக்கு ஒரு அக்கினி, பிரமதேவனுக்கு ஒரு பிரமதேவன்; ஸ்ரீமகாலக்ஷ்மிக்கு ஒரு ஸ்ரீமகாலக்ஷ்மி; கீர்த்திக்கு ஒரு கீர்த்தி; பொறுமைக்கு ஒரு பொறுமை;

தெயவஙகளுககு ஒரு தெயவம, பூதஙகளுககு ஒரு உததம
மானபூதம தேவி, இவவாறுளள அநத இராமனுககுக
காடடிலும நாடடிலும மாறுக இருபபவன யாவன்? புரு
ஷசிரேஷடனான இராமன, பூதலமடநதை வைதேகி
லக்ஷமி ஆகிய இமமூவருடன விரைவில அபிஷேகஞ
செயதுகொளளபபோகிறுன அயோததிமாநகரிலிருககும
எலலாசசனஙகளும, ஒருவராலும வெலலபபடாத எநத
இராமன புலமரவுரி யணிநது காடடுககுப போவதைப
பாாததுத தஙகளுடைய துககவேகததைச சகிககமுடியா
மல சோகததால கணணீா சொரிகினறுாகளோ, எவனை
இலடசுமிதேவி தொடாநதுசெலவது போலச சீதாதேவி
தொடாநது சென்றுளோ, அவனால எதுதான பெறு
தறகு அரியது? எவனமுன், விலலாளிகளுள முதன
மைபெறற லக்ஷமணனன, பாணம கததி அஸதிரம இவைக
ளைத தானே எடுததுககொணடு நடககிறுனே, அவனுககு
எதுதான துாலலபம? தேவி, தாஙகள, தஙகளபுதலவன
வெகு சீககிரமாகத தனது வனவாசததை நிறைவேற்றித்
திருமபிவரக காணபீாகள, ஆகையால, துயரததையும
மோகததையுமவிடடுடுஙகள, நான சொலலுவது உணமை.
பழிபபறறவரே, உதிதத சநதிரனபோனற தஙகளபுதல
ரன தஙகளுடைய பாதஙகளில தலையால வணஙகிநிறகத்
தாங்கள மீணடும பாாபபீாகள; இராமன மறுபடி இந்
நகரததிற புகுநது படடாபிஷேகம பணணிககொணடு
மிகக சமபததோடு வாழநதிருககையில, அவனைக கண
கணகளிலிருநது ஆனநதபாஷபஙகளை விரைவாகச சொ
ரியபபோகிறீாகள; ஆகையால, தேவி, புலமபலும மனச
சங்கடபபடுதலும தஙகளுககு வேணடாம, இராமனி
டததில தீஙகெனபது அணுகவே மாடடாது தாஙகள,
அவன் சீககிரம சீதையுடனும லக்ஷமணனுடனும திரும
பிவரக காணபீாகள. குறறமறறவரே, தாஙகள, இசசமயத
தில் எலலாசசனஙகளுககும தேறுதல சொலலவேண்

டியிருககத தபிககின்றீாகளே, இதெனன? தேவி, தாங
கள துககிககத தககவரலலீா; தஙகடகு இராகவனனறே
புதல்வன. இவவுலகததில நனனெறியிலிருபபவன் இரா
மனைத் தவிர வேறெருருவனுணடோ? அவன தனது
அனபாகளுடன வநது தஙகளை வணஙகிநிறக, அதைக
கணடு, காாகா ததுமேகம மழைபொழிவதுபோல, தாங
கள ஆனநதபாஷபததைப பொழியபபோகினறீாகள.
வரததைக கொடுககும தஙகளகுமாரன, சீககிரமாக
அயோத்திககுத திருமபிவநது, தஙகளுடைய சரணங்க
ளைத தனது பருதத மெலலிய பூஙகைகளால தொடடு
வணஙகி நிறகபபோகிறுன தாஙகள, தனது அனபா்
களுடன அபிவாதனததோடு நமஸகாரமபணணுஞ சூர
ஞன தஙகளபுததிரனை, மேகசமூகம மலையை நனைப
பதுபோல, ஆனநதபாஷபத்தால நனைககபபோகின்றீா
கள" எனறுள

கௌசலை சிறிது துயரமாறுதல

குறறமறறவளும உததமியும பேசுவதில வலலவளு
மான சுமித்திராதேவி, பலவாறுனமொழி
களால, இராமருடையதாயாகிய கௌச
லையை இவ்வாறு ஆசுவாசனமபணணி நின்
றுள். இராமருடைய தாயும ராஜபததினியுமான கௌ
சலை, இலடசுமணருடைய தாய இவவாறு சொனனசொல
லைக கேடடு, சரதகாலததில தோனறும மேகம தனனிட
மிருக்குஞ சுவலபநீரை வெளிவிடாமல தனககுளளேயே
அடககிககொளளுவதுபோல, தனது சோகததைத தனது
சரீரததிலேயே அடககிககொணடாள.

நாற்பத்தைந்தாஞ் சருக்கம்:
ஜனங்கள் இராமரைக் கெஞ்சுதல்.

ஜனஙகள, சத்தியவிரதத்தைக கைககொணடிருநத
மகாத்மாவான இராமரிடம மிகக அபிமானம் வைததவா

ஜனஙகள இராமருடன செலலுதல

களாய, அவா அரணியவாசஞ செயயப போகுமபொழுது கூடவே சென்றாகள. இராமருடைய இரததுடன சென்று கொணடிருநதவாகள, ஙணபரது கூட்டமும தசரதரும வலியததிருமபின பினபும, திருமபவிலலை, ஏனெனில, பெருஙகீாததிபெறறவரும, சிறநத குணஙகளை யுடையவருமான இராமா, அயோததிமாநகரில வசிககும புருஷாகளுககுப பூாணசநதிரனபோல இஷடரா யிருந தாா. அபபொழுது, அநத இராமா, ஜனஙகளாற பிராாத திககபபட்டபோதிலும, தமதுதநதையை உணமையுடை யவராககுமபொருட்டுக காட்டையே யடைநதாா. அவா, ஜனஙகளைத தமது கணகளாற பானமபணணுகிறவா போல வெகு அனபுடன பாாதது, அவாகளைத தமது மக களைபபோல எணணிப பினவருமாறு அனபுடன சொலல

இராமா ஜனஙக ளுககுச செயத உபதேசம

லானா :—" அயோததியில வசிககும நீங கள, எனனைச சநதோஷபபடுததுவதனி மிததம எனனிடதது வைததிருககும பிரீ தியையும வெகுமதியையும மிகுதியாகப பரதனிடஞ செலுததவேணடும. கைகேயிககுச் சநதோ ஷததைப பெருகபபணணும பரதன, குறறமறற நட ககை யுளளவனாகையால, உஙகளெலலோருககும இஷ டஙகளையும நனமைகளையும முறைதவறாது செயவான. அவன, பருவததிற சிறுவனாயினும அறிவால முதிாநத வன ; வெகு சாநதகுணமுளளவனாயினும, வீரகுணஙகள பொருநதியவன ; அசசஙகளை யகறறும அநதப பர தன, உஙகளுககுச சரியான அரசன. இராஜகுணஙக ளெலலாம பொருநதிய அவன, என தநதையாரால இள வரசனாகப பணணபபட்டபடியால, யானும மறறெலலோ ரும உஙகள தலைவனான அவனகட்டளைபபடி நடககவேண டும. நீஙகளெலலோரும, நான காட்டிறகுப போன பினபு, எனககு மகிழசசியைச செயயவேணடு மென்ற

ஆசையால, மகாராஜர் வருததமடையாத வணணம நடந துகொளளவேண்டும" என்றூர்.

இராமா தருமததில எவவளவு உறுதியுளளவராக இருந்தாரோ, அவ்வளவு உறுதியுளளவராக இருநதார் கள், இராமரைத தலைவராகவிருமபுவதில ஜனஙகளும; லக்ஷமணருடன்கூடிய இராமா, கணணீா விடடுப பரித பிததுகிறகும அபபடடணத்து ஜனஙகளைத தமது குணங் களினுற கடடியிழுததனாபோலும பருவததிலும, அறி விலும, தவததிலும் முதிாநத அநதணாகள், கிழததன் மையால நடுஙகிய தலையினராயத தூரததிலே நினறு, பின வருமாறு சொலலலானூாகள —"ஓ! ஓ!

முதிய பிராமணாகளின அரறல

விரைவுளள உததமஜாதிக குதிரைகளே, இராமனை வகிததுககொணடு போகாதே யுஙகள: நிலலுஙகள, தலைவனிடததில் நனமை செய்பவராக இருஙகள எலலாப பிராணிகளுக கும காது உணடு; குதிரைகளுககு இனனும விசேஷமா னது, ஆகையால, நீஙகள், எஙகள வேணடுகோளுககு இரஙகி, உஙகளுடைய ஓடடததை விடடுடுஙகள. நீங கள், பரிசுததஜாதியாயும வீரராயும திடமான நலல விரததை யுடையவராயும விளஙகும உஙகள தலைவரைத தருமததால படடணததருகிலேயே வகிககவேணடும; படடணததிலிருநது காடடிறகு வகிததுககொணடு போ தல உஙகளுககுத தககதன்று" என்றூரகள்.

இராமா, இவவாறு பருவததில முதிாநத அநதணர் களெலலாம வெகு பரிதாபமாக அரறறககேடடு, இரதத் தை விடடுக கீழிறஙகினூா அவா, லக்ஷமணருடனும் சீதையுடனும வனவாசஞ செயயககருதிய எணணததை நீககாது, மெலலக காலினுலேயே நடநதாா. நலலொழுக கததில அன்புடையவரும தயாளுவுமான இராமா, பதா தியாயிருககும அநதணாகளை, அநதபபுரதது ஜனஙகளு

டன கூடிய தசரதரைத திருமபசசெயததுபோல, தாம இரதததில இருநதபடியே திருமபசசெயய மனம பொறுசகவிலலே அநதணாகள, இவவாறு காலநடையாகச செலலும இராமரைப பாாதது, மனம திகைதது, மிகக துககததுடன, “இநத அநதணககூடடஙகள, அநதணாககு நனமை செயவதில முயலும உனனைப பினதொடாநது வருகினறன இநத அககினிகளும, தோளில ஏறினவைகளாய உனனைப பினதொடாநது வருகினறன. வாஜபேயததி லுயரவெடுததனவும சரதகாலமேகஙகளை நிகாத்தனவுமான எஙகளுடைய இககுடைகள, நின பின்னாத் தொடாநதுவருவதைப பாா, குடையிலலாமல வெயில மேலவீச நடககும உனககு, வாஜபேய யாகஞசெயததாற பெறபபடட எஙகளகுடைகளால நிழலைச செயகிறோம. எபபொழுதும வேதமநதிரஙகளிற பிரவேசிததிருககும எஙகள புததி, குழநதாய, உனபொருடடு வனவாசததிற பிரவேசிததிருககிறது எஙகளுககுச சிறநத பொருளான வேதஙகள, எஙகள மனததினுளளேயே யிருககினறன. எஙகளமனைவிமாாகளும, அவரவாகளுடைய நலலொழுககததாற காககபபடடு வீடடிலேயே வசிககபபோகினறாாகள நாஙகள, உனனைத திருபபிககொணடு போவதில மதியை வைததிருககிறோம வனவாசஞசெயய நீ நிச்சயிககககூடாது. நீ அநதணா மொழியைக கேடடலாகிய தருமததைத தளளிவிடடால, எநதத தருமநதான் உன்னல விருமபபபடடதாகும? அசைவினறித தருமத்திலேயே நடபபவனே, அனனபபறவைபோல வெளுதத மயிரையுடையனவும மண்ணிறபுரளுவதால அழுககடைநதனவுமான எஙகள தலைகளால வேணடபபடடவனாய, நீ ஊருககுத திருமபுவாய. இஙகு வநதிருககும அநதணாகள ஆரமபிததிருககும அநேக யாகஙகள முடிதல, உனனுடைய திருமபுகையின அதீனமா யிருககின்றன.

அநதணாகள நகாததிறகு வர இராமரை வேணடுதல

இராம, அசையும்பொருளும அசையாபபொருளுமாகிய எலலாப பூதஙகளும, உனனிடம விசுவாசததை வைத்திருககின்றனவே! உன்னை வேணடும இவைகளின பகதியை நீ திருமபிவருவதாற பயனபெறறதாகச செய வோகளால பினதொடரச சகதியறறவைகளாய வேகங குறைநத உயாநத மரஙகள், வாயுவேகததால கதறுகின்றனபோலும அசைவறறு இரையெடுபபதைவிடடு விருக்ஷங்களினமேலேயே தஙகியிருககும பறவைகளும, எல்லாப் பிராணிகளிடமும அனபுவைததிருககும உன்னைத் திருமபுமபடி வேணடுகினறன" என்றுாகள திருமப வேணடுமெனறு அநதணாகள இவவாறு யாசிததிடும் பொழுது, தமசை எனற நதியும, தடுபபதுபோற காணப்படடது அநநதிககரையைச் சோநதவளவில, சுமநதிரா, களைததிருககுங குதிரைகளை இரததததைவிடடுச சடிதியிலவிழததுவிடடு அவற்றின களைபபைநீககி, அவைகளைத தணணீா குடிபபிதது, நனறுகக குளிபபாடடி, அநநதிககு அருகில மேயவிடடாா.

நாற்பத்தாறுஞ் சருக்கம்:

இராமர் நகரததவர்களை வஞ்சித்துப் போதல்.

இராமருடைய எணணம

இராமா, இரமமியமான தமசைநதிககரையைச சேர்நது, சீதையைப் பாாத்து, சௌமித்திரியை நோககி இவவாறு சொலலலானா:—"சுமிததிரையின புதலவனே, உனககு மஙகளம உணடாகுக. இபபொழுது வனவாசததில இரவு அநேகமாய வநதுவிடடது. ஆகையால, நீ வீடடுச சுகததில மனத்தைச சிறிதுமவைககககூடாது ஒளியறறும, தம தம இடததிறகுச செலலும பறவைகளாலும மிருகங்களாலும நிறைநதுமுளள காடு, அழுவதுபோலத தோனறு

கின்றது, நீ பார், என பிதாவுககு இராஜதானியும, ஆண
பெண இவாகளை யுடையதுமான அயோததி, காட்டிற
குச சென்ற நம்மைககுறிதது இபபொழுது துயரபபடப
போகின்றது, சநதேகமே யில்லை புருஷசிரேஷ்டனே,
ஜனஙகள, மிகக குணஙகளினால, மன்னவரையும உன
னையும எனனையும பரதசததுருககனாகளையும விருமபு
கின்றனா. தகப்பனாரைக குறிததும, புகழபடைதத
தாயைக குறிததும, "இடைவிடாம லழும அவாகள
குருடுக ளாயவிடுவாாகளோ!" என்று துககிககிறேன
பரதன், தருமாதமா, ஏனெனில, தருமாாததகாமஙக
ளுடன கூடிய வாககியஙகளினால எனனுடைய தாயதந
தையாகளைத தேறறுவானனறோ! லக்ஷமணா, நான்,
அடிககடி பரதனுடைய கொடுமையினமையை யெணணி,
தாயதநதையாகளைபபறறி விசனபபடாம லிருககினறேன.
மனிதபபுலியே, என்னைப பினதொடாநதுவரும உன
னால, செயயவேணடிய தொழில செயயபபட்டது, ஏனெ
னில, சீதையைக காபபாறறுமபொருட்டுத துணை
வேணடுமனறோ! நான இனறிரவில தீாததததை மாத
திரங குடிதது இருககபபோகிறேன். அரணியததி
லுணடாகும விவிதமான பொருளக ளிருநதபோதிலும
இதுதான என மனததிறகு இனியதாயத தோனறுகிறது"
என்று இலட்சுமணரிடததிற சொலலி இராமா சுமநதிர
ரைப பாாதது, "அடககமுளளவரே, குதிரைகளிடததில
ஜாககிரதை யுடையவராக இரும" எனறாா

சூரியன அஸதமித்தவளவில, அசசுமநதிரா, குதிரை களைக கட்டி, வேணடிய புல போட்டுத தமமுடைய எலலாககாரியஙகளையும முடி

இராமா படுககை

த்துககொணடு, மஙகளமான சந்தியையை யுபாசித்து, இரவு
வரப பாாதது இராமருககுச சயனிககு மிடததை லக்ஷ
மணருட னமைததாா. இராமா, தமசைநதிககரையில
லக்ஷமணருடன சுமநதிரரால மரததிலைகளைககொணடு

அமைக்கப்பட்ட அப்படுக்கையைப் பார்த்துத் தமது மனைவியுடன் படுத்தார் லக்ஷ்மணர், மனைவியுடன் தூங்கின தமையனாரைப் பார்த்து, அவருடைய அநேகவிதமான குணங்களைச் சுமந்திரருக்குக் கூறலானார். அவ்விடத்தில் இரவில் லக்ஷ்மணர் கண் விழித்துச் சுமந்திரருக்கு இராம குணங்களைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே சூரியன் உதிக்க வாரம்பித்தான்.

இராமர் நகரத்தவரை வஞ்சிக்க வெண்ணுதல்

பசுக்கூட்டங்கள் அதிகமாகத் தங்கியிருக்குங் கரையையுடைய தமஸைநதியின் சமீபதேசத்தில் பட்டணத்து ஜனங்களுடன் இராமர் அவ்விரவு வசித்தார். மிக்க ஒளியையுடைய இராமர், எழுந்திருந்து, உறங்கும் பட்டணத்துச்சனங்களைப் பார்த்து, வெகு புண்ணிய லக்ஷணங்களுடன் கூடிய தம்பியான லக்ஷ்மணரை நோக்கி, "லக்ஷ்மண, நம்மிடத்தில் மிக்க அன்புவைத்துத் காதலிகளிடத்திலும் அன்பு நீங்கியவர்களும், மரங்களினடிகளில் தூங்குபவர்களுமான இவர்களை இப்பொழுது பார் லக்ஷ்மண, இவர்களெல்லாரும், என்னைக் காட்டுக்குப் போகாமல் ஊருக்குத் திருப்பி யழைத்துப்போகத் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள் இவர்கள், பிராணனை விட்டாலும் விடுவார்களே யல்லது தங்களுடைய உறுதியைமட்டும் விடமாட்டார்கள் ஆகையால், நாம் இவர்கள் தூங்கும் பொழுதே மெல்ல எழுந்திருந்து இரதமேறி, அச்சமில்லாத வழியிற் செல்லுவோம் அப்படி நாம் செய்தால், என்னிடத்தி லன்புள்ளவர்களும் இக்ஷ்வாகுவம்சத்துப் பிரதான நகரத்தவர்களுமான ஜனங்கள், இப்பொழுது மரத்தடிகளிற் படுத்துஉறங்குவதுபோல இனிப் படுத்து உறங்கார்கள். நகரத்தவர்கள் ஒருவித கஷ்டத்தை ராஜகுமாரர்களுக்காக ஏற்றுக்கொண்டால் அவர்களை அதிலிருந்துநீக்குவது அக்குமாரர்களுடைய கடமை

யன்றி அகசஷடததை அவாகளை யநுபவிககச செயவது இராஜகுமாராகளுககுத தககதனறு" எனறா. இவ வாறு இராமா சொலல, தருமமே யுருவெடுதது வநதது போலிருககும அவரை நோககி லக்ஷமணா, "எலலா வறறையும நனகுணாநதவரே, தாஙகள சொலலுவது எனககும சரியாகத தோன றுகிறது. சடிதியில இரத மேறுஙகள" எனறா

லக்ஷமணனுடைய உடனபாடு

பிறகு, செலவவானன இராமா, சுமநதிரரைப பாாதது, "தலைவரே, காடடுககு விரைவிற போகவேண டும. இஙகிருநது சென்று இரததகிற குதிரையைப பூட டுஙகள" எனறா. சுமநதிரா, சடிதியிற சென்று, அநதச சிறநத குதிரைகளை இரததகிற பூடடி, அஞசலிபநதம பணணிககொணடு இராமரைப பாாதது, "இரதம ஏறிப் போாபுரியும வீராகளிலுததமரே, இதோ இரதம வநது சித்தமாக விருககிறது சீதையுடனும, லக்ஷமணருடனும சடிதியி லேறுஙகள உஙகளுககு மஙகளமுணடாகுக" என றா. இராமா, வில கவசம முதலியவைகளு டன கூடியவராய், இரததகிலேறி, சுழி யையுடையதாய வேகமாகவோடுந தமசை நதியைக கடநதாா. மகாபாகுவான இராமா, அநத நதி யைக கடநதவுடன இரதத்தினின்று இறஙகி, தாளகளா லேயே நடநது, முடகளிலலாததும கொடிய மிருகஙகளினி டத்தினின்று தோன்றும அசசமறறதுமான பெருவழியை் அடைநதாா பின்பு, இராமா, பட்ட ணததுச சனஙகளை வஞசிககக கருதியவ ராய, சுமநதிரரைப பாாதது, "சாரதியே, நீஙகள், இரதமேறி, வடககு முகமாக ஒரு முகூாததகாலம வேகமாகசசென்று, பிறகு இரதத்தைத திருபபிககொணடு வாருஙகள பட்டணததுச்

இராமா புறபபடுதல்

இராமா ஜனஙகளை வஞசிககச செய்த வுபாயம்

சனஙகள நான் போகும வழியை அறியாவணணம சாககி
ரதையுடன செயயுஙகள" என்ருா.

சுமநதிரா, இராமாசொனனவணணஞசெயது, வேற
றுவழியால இராமரிடம திரும்பிவநது, இரதஙகொணாநது
வநததை இராமருககு அறிவிததாா. பிறகு, இராமா
லக்ஷமணா சிதை இமமூவரும, பிரயாணததின் மஙகளத்
தின்பொருடடு வடககுமுகமாக நிறுத்தபபடட இரததகி
லேற, சுமநதிரா அநதஇரததைத் தவசிகள வசிககுங
காடடை நோக்கி யோடடினுா.

நாற்பத்தேழாஞ் சருக்கம்:
நகரத்தவா இராமரைக் காணுது புலம்பல்.

இரவு கழிநது பொழுது விடிநதவளவில, நகரததுச
சனஙகள, தூஙகி யெழுந்து, இராமரைக காணுமற சோகம
மேலிடடதால செயதொழிலறறவாகளாய, மனம முறியப
பெறருாகள. அநநகரததார், சோகததால தோன்றிய
கணணீருடன் மிகவும வாடடமடைநது துககித்தவர்க
ளாய, இராமரை அஙகஙகுத் தேடிக கண்டுபிடிககககூடிய
அடையாளஙகளையும பெறவிலலை. நலலமனததையுடைய
அவாகள, புததிமானுன இராமரை யிழநத துககததால
முகம வாட எளிமையை யடைநதவாகளாய, எளிய வாாத
தைகளைப பரஸபரஞ சொலலலாஞாகள.

நகரஜனஙகளின துயரம

"நமமுடைய தூககம பழிககத்தககது;
ஏனெனில, நாம அததூககததிறகு வசப
படடபடியாலன்றே, அகன்றமாாபையும நீண்டகைகளையு
முடைய இராமரை இபபொழுது பார்ககமுடியாமற் போ
யிறறு. பிறருடைய மனங கோணுமல் நடபபவரும மகா
பாகுவுமாயிருககும இராமர், தமமிடததில பகதி வைத்தி
ருககும நமமை விடடிடடு எபபடிக காடுசென்ருா? வயிற
றிற் பிறநத புதலவனைத தநதை காபபதுபோல நமமை

இவ்வளவு காலங் காத்துவந்த இரகுசிரேஷ்டர், நம்மைக் கைவிட்டு எவ்வாறு காட்டிற்குச் சென்றார்? இவ்விடத்தி லேயே நாம் இறந்துபடுவோம், அல்லது, மரணத்துக்குத் திக்ஷை செய்துகொண்டு வடதிசை நோக்கிச் செல்லுவ தாகிய மகாபிரஸ்தானஞ் செய்வோம். இராமரை விட்டுப் பிரிந்த நமக்கு, உயிரினால் யாது பயன்? அன்றி, உலர்ந்த பெரிய கட்டைகள் இங்கு மிகுதியாக இருக்கின்றன; அவைகளை யடுக்கி நெருப்பிட்டு எரித்து, அக்கினியோடு கூடிய அந்த ராமவிறகில் எல்லாரும் புகுவோம் இவ்வாறு செய்யாது நாம் நகரத்திற்குப் போவோமேயானால், நம்மை யாரேனும் வினவினால் நாம் என்ன பதில் சொல்லுவோம்? நாங்கள், அசூயையில்லாதவரும் பிரியத்தைப் பேசுகின்ற வருமான இராமரைக் காட்டிற் கொண்டுபோய்ச் சேர்த் தோமென்று சொல்லுதல் தகுதியானதோ? இராமர் நீங் கியதால் ஏழைமையை யடைந்ததும், பெண்டிர் பாலர் முதியவர் ஆகிய இவர்களை யுடையதுமான அயோத்திமா நகரம், இராமரை விட்டு வந்த நம்மைப்பார்த்து மகிழ்ச்சி யற்றதாகப் போகின்றதே! ஐம்புலன்களை வென்றவராயும், வீரராயுமுள்ள இராமருடன் புறப்பட்ட நாம், அவரைப் பிரிந்தவர்களாய், மீண்டும் எப்படி அயோத்தியையைப் பார்ப்போம்?" என்று இவ்வண்ணம் பலவகையாக அந் நகரத்துச் சனங்கள் சொல்லிக்கொண்டு, கைகளை உயர வெடுத்து, துக்கத்தால் எளிமை யடைந்தவர்களாய், கன் றுகளை யிழந்த பசுக்களைப்போலப் புலம்பினார்கள். பிறகு, அவர்கள், இரதம் போன சுவட்டால் வழியைப் பிடித் துச் சென்று, இரதச்சுவடு மறைய, மீண்டும் மிக்க துயர மடைந்தவர்களாய், "இதென்ன? இவ்வண்ணமாயிற்றே! தெய்வத்தாற் கெடுக்கப்பட்ட நாம் என்ன செய்யமாட்டு வோம்?" என்று புலம்பினவர்களாய்த் திரும்பினார்கள். துக்கத்தால் வாடிய ஜனங்களெல்லோரும், நல்லவர்கள் மனம்வாடித் துடித்துக்கொண்டிருக்கும் அயோத்திமா

நகருக்குப் போனவழியே திரும்பிவந்து சேர்ந்தார்கள். அவர்கள், அந்நகரத்தைப் பார்த்து, 'வீட்டிற்குப் போகலாமா; கூடாதா' என்ற சிந்தையால் கலக்கமடைந்தமனத்தையுடையவர்களாய், கண்களிலிருந்து தாரை தாரையாக நீரை வடித்தார்கள் இராமரில்லாத அந்நகரம், மடுவில் கருடன் பாம்பைக் கவர்ந்ததால் அப்பாம்பு நீங்கின நதிபோல், விளக்கமற்றதாக இருந்தது. மனம் முறிந்த அவர்கள், ஆனந்த மற்றபடியால், சந்திரனில்லாத ஆகாசம்போலவும் ஜலமில்லாத சமுத்திரம்போலவுமுள்ள நகரத்தைக் கண்டார்கள். அவர்கள், ஆனந்த மற்றவர்களாய், விலையில்லாத மாளிகைகளில் கஷ்டப்பட்டுப் புகுந்தும் துயரத்தால் விவேக மற்றவர்களாய், தங்கள் வீடு இதுவென்றும் தங்கள் ஜனங்கள் இன்னாரென்றும் அறியவில்லை.

நகரஜனங்கள் நகரத்திற் புகுதல்

ஜனங்களின் தடுமாற்றம்

நாற்பத்தெட்டாஞ் சருக்கம்:
அயோத்திமாநகரின் புலம்பல்.

இவ்விதமாகத் துயரப்படுபவர்களும், அதிகமான மனச்சங்கடத்தை யடைந்தவர்களும், நீர் ததும்பிய கண்களையுடையவர்களும், உயிர் நீங்கினும் நன்றென்று கருதுபவர்களும், இராமருடன் சென்று திரும்பிவந்தவர்களும், தைரிய மற்றவர்களுமான நகரத்தவர்களின் உயிர்கள், உடம்பை விட்டு நீங்கினபோல் தோன்றின. அவர்கள், தம் தம் வீட்டை யடைந்து, பெண்டுகள் பிள்ளைகள் இவர்களாற் சூழப்பட்டு, நீர்நிறைந்த முகங்களை யுடையவர்களாய் அழுதார்கள். ஒருவரும், சிநேகிதரைக் கண்ட

அக்காலத்தில் அயோத்திமா நகரின் மாறுபாடு

போதிலும மகிழவிலலை, ஆபூாவமான வஸதுககளை யடைநதபோதிலுங களிககவிலலை வணிகாகள, கடைகளில விறகும பொருளகளைப பரபபவிலலை. புணணியததின் பயனுகிய மனைவி புதலவா முதலியவாகள விளககததை யடைநதிருககவிலலை. இலலறததாாகள வீடடிற சமைககவே யிலலை. முன்பு கெடட பொருளைப பெறறபோதிலும ஒருவரும அதறகாக மகிழசசி யடையவிலலை. மிகுதியாகப பொருள கிடைததபோதிலும ஒருவரும ஆனநதிககவிலலை முதறபிளளைபெறற தாயும, சநதோஷமடையவிலலை. வீடடுககுத திருமபிவநத தம தம கணவாகளை, மனைவியா அழுதுகொணடு, மாவெடடிகளால யானைகளைக் குததுவதுபோல கொடுஞ சொறகளால பழித்துப பேசலானுாகள.—"எவாகள இராகவரைப பாாககவிலலையோ, அவாகளுககு, வீடுகளாலாவது மனைவியாலாவது பொருளாலாவது பிளளைகளாலாவது வேறுவகைச சுகஙகளாலாவது என்ன பயன்? இவவுலகததில உததமபுருஷா ஒருவரே; அவா யாரெனில, சீதையுடன் இராமருககுக காடடில பணிவிடைசெயதுகொணடு அவரைத தொடாநதுசென்ற லக்ஷுமணரே. இராமா புகுநது ஸநானஞ்செயயும நதிகளும, தாமரையோடைகளும, பொயகைகளுமே புணணியஞ் செய்தவைகள மிக அழகிய மரவரிசைகளையுடைய காடுகளும், நதிகளும, நீாமிகுநத நிலஙகளும, தாழவரைகளுடனகூடிய மலைகளும இராமரை விளஙகசசெயயபபோகின்றன. காடுகளையேனும பருவதஙகளையேனும் இராமர் அடைவா. அவைகள, இஷடமான விருநதைபபோல வநத இராமரை அருசசிகக வலலமையுடையவைகளே. விசித்திரமான பூககளைத் தலையணியாகப பெறறனவாயும அநேகவிதமான பூஙகொததுககளை யுடையனவாயும் வணடுகளால் விளஙகுவனவாயு முளள மரஙகள, இராமரைத் தஙகளைககாணசசெயயும. மலைகள, கால

அயோததிமாநகரததுப பெணகள சோகததாற கூறிய வாாததை

மலலாக காலத்திலும் தமமிடதது வநத இராமருககு முக்கியமான பூககளையும பழஙகளையும அன்போடு காடடும. பருவதஙகள, ஆசசரியததை யுணடாககும அநேகவிதமான அருவிகளால, பரிசுதத ஜலஙகளை யுணடாககபபோகினறன மலையுச்சிகளிலுளள விருக்ஷஙகள, தஙகளுடைய அடிகளில இறைநதுளள துளிரகள புஷ்பங்கள இவைகளாலாகிய படுககைகளில, சீதையுடன இராமரைககூடிக கலநதுவிளையாடசெயயும. எஙகு இராமரிருககின்றாரோ, அஙகு அசசமுணடாகாது; அவமானமு முண்டாகாது, மகாபாகுவாயும தசரதருககுப புதலவராயும மகாநுபாவராயு மிருககும அவர, சூரரனறோ! அவர, நமககுச சமீபததி லிருபபாராகையால, நாம அவரைத் தொடாநது செலலுவோம எலலாரையுந தாஙகுந தன்மை வாயநத அமமகானுடைய தாளநிழல, நமககு வெகு சுகமாக இருககும. அவரதாம, இநத ஜனஙகளுககுத தலைவர, அவரதாம, கதி, அவரதாம, நமமால அடையத்தககவர நாஙகள சீதைககுப பணிவிடை செயகிறோம; நீஙகள இராமருக்குப பணிவிடை செயயுஙகள்" எனறு இவ்வணணம வெகு துயரததுடன அநநகரத்துப் பெணடிரகள் தஙகள கணவரகளை நோககிபபேசியுந துககந் தணியபபெறுதவராக ளானாரகள. அவரகள, மீணடும, "காட்டில இராமர, உஙகளுககு யோகக்ஷேமத்தைச செயவார. சீதை, பெணடிராகிய எஙகளுககு யோகக்ஷேமத்தைச செயவார் சிறபபறறதும, மனததிறகுச சஙகடத்தை விளைபபிபபதும, மனததுககுப பிடியாததும, இதயத்தை முறியசசெயவதுமான இநநகரவாசததால யார் தாம் மகிழவார? இந்த இராசசியம, கைகேயியினுடையதாகிவிடடால தருமமறறதும தலைவனறறது மாய்விடும். ஆகையால, நமது உயிராற பிரயோசனமிலலை. இதைபபற்றியே இவவாறிருகக, புத்திரர்களாலும பொருளகளாலுமபயனிலலை யெனபதைடபற்றிக கேடகவேணடுமோ?

செலவத்தினபொருட்டுத தனதுமகனையும கணவனையும கைவிட்டவளும குலத்தைக கெடுககவநதவளுமான கைகேயி, வேறு யாரைததான துயரததினினறு காபபாள? நாஙகள, பிழைததிருககுங கைகேயியினுடைய இராசசியத தில, வேலைசெயது பிழைபபவாகளாய, ஒருபொழுதும வசிககமாட்டோம இவவிஷயததில, எஙகளபிளளைகளின் மேல ஆணையிடுகின்றோம எவளொருததி கருணையிலலா மல மகாராஜாவினுடைய புததிரரைக காட்டுககு ஓட்டினு ளோ, அதருமவழியிற செலலும அநதத துஷ்டையிடம எவன்தான சுகமாக வசிபபான்? கைகேயியால வருததப பட்டதும பிடிபபறறதும நாதனிலலாததுமான இநநாடு முழுவதும, அவளநிமித்தமாக நாசமடையபபோகினறது. அரசா இராமரைவிட்டுப பிழைததிருககமாட்டார, தசர தா மாண்டபிறகு, இராசசியததில நாசமவருதல நிசச யம புருஷாகளே, புணணியமறறவாகளும வறுமையை யடைநதவாகளுமான நீஙகள, இவவிஷயத்தை நனறாக ஆலோசிதது, எஙகளுடன கூடியவாகளாய, விஷததையா வது குடியுஙகள, இராமரைத தொடாநது காட்டுககாவது போஙகள, அலலது முகமறியாத தேசததிறகாவது செல லுஙகள. மனனவர், பொயயாக வரமொனறைக கறபிதது, இராமரைச சீதையுடனும லக்ஷமணருடனும அரணி யததிறகு ஓட்டினாா. கொலையாளியினிடம பசுககளபோல், கைகேயியினுடைய அதீனததிலிருககும பரதரிடம நாங கள அரசரால வைககபபட்டோம லக்ஷமணருககு முன் தோனறியவரான இராமா, பூரணசநதிரனுககொபபான முகமும கரியமேனியும மறைநததோட்சநதியும சத்து ருககளைவெலலும பராககிரமமும முழநதாளவரையில நீண்டகைகளும தாமரைமலாபோன்றகணகளும உடைய வா, ஒருவரைக கண்டவுடன தாமே முன பேசுபவா; மதுர மான தன்மை வாயநதவா, உணமையே யுரைபபவா, மிகக பலமுள்ளவா; எல்லாருடைய மனததையுங கவாபவா;

சந்திரன்போல அழகாக விளங்குபவர், புருஷர்களிற் சிறந்தவர், மதயானைபோல நடப்பவர், மகாரதர், அவர் காட்டில் சஞ்சரியாநின்றுகொண்டு காட்டையே விளங்கச் செய்வார்" என இவ்வாறு அழுதுகொண்டு, யமனிடத்தினின்று பயத்தை யடைந்தவர்கள்போல அலறினவர்களாய், துக்கத்தால் பரிதபித்துக் கதறினார்கள்.

இவ்விதமாகத் தங்கள்வீடுகளில் இராமரைக் குறித்து மாதர்கள் அழுதுகொண்டிருக்கையில், சூரியபகவான் அஸ்தமித்தான், இரவும் வர ஆரம்பித்தது. ஹோமஞ் செய்ய அக்கினிகள் வளர்க்கப்படவில்லை, வேதாத்தியயனஞ் செய்யப்படவில்லை, புராணமும் படிக்கப்படவில்லை அப்பொழுது அந்நகரம் இருளாற் பூசப்பட்டதுபோலிருந்தது. வணிகர்களுடைய கடைப்பொருள்களற்றதும் பற்றுக்கோடு நீங்கியதும் சந்தோஷமின்றி யிருப்பதுமான அயோத்திமாநகரம், நக்ஷத்திரங்களற்ற ஆகாயம் போல விளக்கமின்றி யிருந்தது. நகரத்துப் பெண்டுகள், இராமரைத் தங்கள்புதல்வர்களைவிட விசேஷமாக எண்ணியிருந்தபடியால், அவரைக்குறித்து மிகவுந் துக்கித்தவர்களாய், பிள்ளையாவது சகோதரனாவது காட்டிற்குச் சென்றால் எவ்வாறு புலம்புவார்களோ, அவ்வாறு மிக எளிமையாக அறிவுகெட்டவர்களாய்ப் புலம்பினார்கள். ஆட்டம், பாட்டு, வாத்தியம் இவைகள் ஒழிந்ததும் மகிழ்ச்சியற்றதும் கடை திறக்கப்பெறாததுமான அயோத்திமாநகரம், அப்பொழுது, நீர்குன்றப்பெற்ற சமுத்திரம் போன்றிருந்தது.

நாற்பத்தொன்பதாஞ் சருக்கம்:
இராமர் கோசலநாட்டைக் கடத்தல்.

புருஷசிரேஷ்டரான இராமரும், தமது தந்தையின் கட்டளையை நினைத்துக்கொண்டு, நகரத்துச்சனங்களைவிட்ட

அவவிராததிரியின மிகுதிபபொழுதிலேயே வெகுதூரஞ
செனருா அவ்வாறு அவா செனறுகொணடிருககும

இராமா கோசல நாடடின தெற கெலலையயடை தல

பொழுது, சுபமாக இரவு கழிநதது. தாம
செயய வேணடிய சநதியாவநதனததை
முடிததுக கோசலைநாடடின தெறகெல்
லையை யடைநதாா அவா, எலலைவரையி
லும நனருக உழபபடட கிராமஙகளையும புஷபிததிருககுங
காடுகளையும பாாததுககொணடு, கடநததை யறியாமல
சிறநத குதிரைகளால விரைவாகச செனருா கோசலதே
சததுத தலைவரான இராமா, "காமனுககு ஆடபடடிருக

நாடடாா இராம ருககுப பரிதல

குந தசரதமனனரைப பழிசகவேணும. ஆ!
கைகேயி கருணையறறவள, கெடடவொ
ழுககமுடையவள; பாவததொழிலையே
செயபவள, கொடுநதனமை யுளளவள, மரியாதையைக
கடநதவள, தீததொழில புரிநதாள, தாாமிகரும, புததி
மானும, தயையுளளவரும ஐமபுலனகளை யடககினவரு
மான அரசகுமாரரைக காடடுககு ஓடடினுள, மிககபாக
கியமுளளவளும எபபொழுதுஞ சுகததை யநுபவிததவ
ளும ஜனகராஜனமகளுமான சீதை, எவவாறு துசகததை
அநுபவிககபபோகிருள! ஆசசரியம, தசரதராஜா, அன்
பறறவராய, ஜனஙகளுககுப பிரியராயும எலலாருடைய
விருபபிறகுமஇடனுயுமுளள புதலவரான இராமனரை ஊரை
விடடுத துரத்தத துணிநதாா!" என்று இவவாறு கூறு
பவாகளான கோசலநாடடுக கிராமஙகளில வசிககும ஜனங
களுடைய வாாததைகளைக கேளாநினறுகொணடு கோசல
நாடடைக கடநதாா. அதனபிறகு, இராமா, நலல நீரோ
டடபெறற வேதசுருதி யெனற நதியைக கடநது, அகஸதிய
மாமுனிவா வசித்துககொணடிருககுந தென்திசையை
நோககிச சென்ருா பினபு விரைவாகச செலலுங குதிரை
களால, நலல நீா வாயநததும, பசுககள் மேயநதுகொண்
டுளள ஜலஙகசியும பககஙகளையுடையதும, சமுத்திரததை

நோக்கிச் செல்வதுமாகிய கோமதி யென்ற நதியைத் தாண்டினார். அதன் பிறகு, அவர், அன்னங்களும் மயில்களும் ஒலித்துக்கொண்டிருக்குஞ் சியந்திகையென்ற ஆற்றைக் கடந்து சென்றார். பிறபாடு, இராமர், முற்காலத்தில் மனுவென்பவரால் இக்ஷுவாகுவின்பொருட்டுக் கொடுக்கப்பட்டதும் அநேக தேசங்களாற் சூழப்பட்டதுமாகிய மிகப்பெரிய கோசலநாட்டைச் சீதைக்குக் காட்டினார். மத்த அன்னத்தின் குரல்போன்ற குரலையுடைய செல்வரான இராமர், அடிக்கடி தமது சாரதியைப்பார்த்து, "சாரதியே, நான், திரும்பி வந்து, தாய் தந்தையர்களுடன் கூடியவனாய், மகிழ்ச்சியை விளைப்பதும் சிராத்தம் முதலிய காலங்களில் நல்லொழுக்க முடையவர்களா லங்கீகரிக்கப்படுவதும் வில்லாளிகளால் விரும்பப்படுவதுமான வேட்டையை, சரயூநதிக்கரையிலுள்ள பூத்திருக்குங் காட்டில் எப்பொழுது புரிவேன்? நான், ராஜர்ஷிகளுக்கு விருப்பமான ஒருகாலவேட்டையாடுதலை எப்பொழுதுஞ் செய்ய விரும்பேன்" என இவ்வாறான வார்த்தைகளை அவ்வவ் விஷயங்களைப்பற்றி மதுரமாகப் பேசானின்றுகொண்டு அவ்வழியிற் சென்றார்.

இராமருடைய மனோரதம்

ஐம்பதாஞ் சருக்கம்:
இராமர் கங்கைக்கரை சேர்ந்து குகரைச் சந்தித்தல்.

இராமர், விசாலமாயும் அழகியதாயுமுள்ள கோசலநாட்டைக் கடந்தபிறகு, கூப்பியகையராய், அயோத்தியையிருக்குந் திசையைநோக்கி, "ககுஸ்தவமசத்து மன்னவர்களால் இரட்சிக்கப்படுமவளே, நகரங்களுட் சிறந்த

வளே, உனனிடததில நான செலவு கேடடுககொளளுகிறேன. உனனுடைய நாலுமருஙகிலும

இராமர் அயோததிமாநகரிடதது விடைகேடடல

வசிததுககொணடு உனனைப பாதுகாககுந தெயவஙகளிடததிலும நான விடைகேடடுககொளளுகிறேன, நான, என வனவாசததை நிறைவேறறி, தநதையார சொலலை மெயயாகப பணணுவதால அவரகடனைததீரதது, தாயதநதையாகளுடன சேரநதவனாய மறுபடி உனனைப பாரபபேன" என்றார். அதனபிறகு, இராமர், இரததமபோற சிவநதனவும நீரொழுகுகினறனவுமான கணகளை யுடையவராய,

நாடடாரககு விடையீதல,

வலதுபுஜததைததூககி, தமமைப பாரகக வநத நாடடுச சனஙகளை நோககி, "உஙகளால விருபபமும தயையும தககவாறு எனனிடததுக காடடபபடடது இனி வெகுகாலந துககிப பது அமஙகளம ஆகையால நீஙகள, உஙகளதொழிலைப புரிதறகாகப போககடவீரகள" எனறார

அவரகளெலலாரும, இராமரை யபிவாதனமபணணி, வலமவநது, துயரததாற புலமபினவரகளாய, இராமரைப பாரபபதில ஆசையால, விரைவாகச செலலவிலலை இராமரைபபாரபபதி லுணடான அளவிலலாத பிரீதியை யுடைய அவரகள அழுதுகொணடிருககையில, இராகவர, சாயஙகாலததிற சூரியனபோல கணகளுககுத தெரியாமல மறைநதார. ஆணபுலியான இராமர, மஙகளஙகளுககெலலாம இருபபிடமும, தனதானியஙகளை யுடையனவும், தானஞசெயயுங குணமுள்ள ஜனஙகளால மலியபபெறறனவும, ஓரிடததினினறும பயமிலலாதனவும, அழகியனவும, கோயிலகளாலும யூபஸதமபஙகளாலுஞ சூழபபெறறனவும, பூநதோபபுககளும மாநதோபபுககளும நிறைநதுளளனவும, புனலநிரமபியுளள தடாகஙகளால விளககமடைநதனவும, செல்வவான்களாய மகிழசசியடைநதுளள

ஜனங்களால வாசஞ்செயயபபட்டனவும, ஆநிரைகள நெ ருங்கபபெறறனவும, அரசாகளால விருமபிய பாாகத் தகக மேன்மையுடையனவும, வேதகோஷங்களால் எதி ரொலி செயயபபட்டனவுமான கோசலநாட்டுககிராமங் களை இரததோற கடந்து சென்ரூா. தைரியவான்களுட சிறநதவரான இராமா, மகிழச்சியை விளைவிபபதும, மிகக செலவததை யுடையதும, அழகிய உததியானவனங்க ளுடன சோநததும, அரசாகளுககுப போககியமுமான இராசசியததை விட்டுக காட்டுவழியிற சென்ரூா.

கோசலதேசததுககுத தெனதிசையில, மகாபாகு வான இரகுநாதா, சுவாகக பூமி பாதா ளங்களிற செலலுவதும, நிாமலமான நீரை யுடையதும, பாசி நீஙகியதும, புணணிய மானதும, முனிவாகளாற சூழபபெறறதுமான கஙகை யைப் பாாததாா சமீபததிலுள்ள அழகிய ஆசசிரமஙக ளால விளககபபட்டதும, தகக காலஙக ளில அகமகிழநத தேவமாதாகளாற சேவி ககபபடும நீருள்ள மடுககளை யுடையதும், தேவாகள தானவாகள கநதருவாகள கின்னராகள இவர் களால விளஙகுவதும, அநேக கநதருவபததினிகளாற சே விககபபடுவதும, எபபொழுதும மஙகளமானதும, தேவர் கட்கே யுரிய செயகுனறுகளுடன சோநததும, தேவா களுககு யோககியமான பூநதோட்டஙகளுடன் கூடிய தும, தேவதைகள நிமிததமாக ஆகாசத்தை யடைந்த தும, மிகவும பிரசித்தமானதும, தேவாகட்குரிய தாம ரையுடன் கூடியதும, தணணீரின் மோதுதலாகிற பெருஞ சிரிபபாற கொடுமையாகத தோன்றுவதும, நுரையாகிற நிாமலமான சிரிபபுடன் சோநததும, சிலவிடததிற பின் னலபோல வோடும ஜலத்தை யுடையதும, சிலவிடததிற் சுழிகளுடன் கூடியதும, சிலவிடத்தி லசையாம லாழநதிரு

கஙகையைக காணுதல

கஙகையின வரு ணனை

பபதும, சிலவிடத்தில வேகமாக ஓடும ஜலததை யுடையதும, சிலவிடததிற கமபீரமான சதததுடன கூடியதும, சிலவிடததிற பயஙகரமான வொலியுடன சோநததும, தேவாகூடடஙகளால ஸநாநமபணணபபடும ஜலததையுடையதும, அழகிய வெணடாமரைகளாற சோபிபபதும, சிலவிடததில விசாலமான மணலமேடுகள நிறையப பெறறதும, சிலவிடததில அழகிய வெணமணலையுடையதும, அனனஙகளுஞ சாரசஙகளுஞ சததிததுககொணடிருககபபெறறதும, சககரவாகஙகள கூவபபெறறதும, எபபொழுதுங களித்துளள பறவைக ளொலிககும நடுத்தலததை யுடையதும, சிலவிடததிற கரையில வளாநதிருககும மாலைபோலவிளஙகும மரஙகளாற சூழபபடடதும, சிலவிடததில மலாநத நீலோறபலமலாகளால மறைக்கபபடடதும, சிலவிடததில தாமரைககாடுகள நிரமபபெறறதும, சிலவிடததில ஆமபல செஙகழுநீா முதலியவைகளின மொடடுககள இவறறினுல விளஙகிககொணடிருபபதும, சிலவிடததிற பலவகைப புஷபதூளிகளாற செநநிறததை யடைநதிருபபதால மதமபிடிதத மடநதை போலவதும, அழுககறற ஜலத்தால வைடூரியமணி போல நிமலமாகக காணபபடுவதும, திககஜஙகளாலும, காடடியானைகளாலும, தேவாகளுடைய வாகனமாகிய மதமபிடித்த அரசயானைகளாலும ஒலியடைநத காடுகளை இடையி லுடையதும, கனிகளாலும பூககளாலும துளிர்களாலும சூழபபடடிருபபதால சிறநதஅணிகளாலலஙகரிககபபடட மடநதையை யொததும, புதாகளும பறவைகளும நீாககுரஙகுகளும முதலைகளும பாமபுகளும நிறைநதிருககப பெறறதும, விஷ்ணுபகவானுடைய திருவடியிலிருநது தோனறியதும, பாபமறறதும, தன்னில் மூழகுபவரது பாவததைப போககுவதும, பகீரதனுடைய தவததின மகிமையாற சிவபெருமானது சடைமுடியிலிருநது பெருகுவதும, நீாப்பறவைகள ஒலிததுக

கொண்டிருக்கப்பெற்றதும், சமுத்திரத்தின் பட்டமகிஷியுமான அக்கங்கையை, சிருங்கபேரபுரத்தை நோக்கிச் செல்லும் இராமர் அடைந்தார்.

இராமர் தம் கருத்தை வெளியிடல்

அந்த இராமர், அலைகளிற் சுழிகளைப்பெற்ற கங்கையை யருகிப் பார்த்தவுடன் சுமந்திரரை நோக்கி, "சாரதியே, நாம் இப்பொழுது இங்குத்தானே வசிப்போம். நதியின் சமீபத்தில், மிக்க பூக்களையும் துளிர்களையு முடையதும் மிகப் பெரியதுமான தவசிகளுக்குரிய இங்கண மரமொன்று இருக்கிறது; ஆகையால் இவ்விடத்திலேயே வசிப்போம். தேவர், தானவர், கந்தருவர், மனிதர், மிருகம், பறவை ஆகிய எல்லாராலும் நன்குமதிக்கப்பட்ட புனலையுடையதும் பரிசுத்தமானதும் எல்லாநதிகளினுஞ் சிறந்ததுமாகிய கங்கையைத் தரிசிப்போம்" என்றார் லக்ஷ்மணரும் சுமந்திரரும், "அப்படியே" என்றுசொல்லிக் குதிரைகளை அம்மரத்தண்டை செலுத்தினார்கள். இராமர், வெகு அழகாய் விளங்கும் இங்கணமரத்தை யடைந்தவுடன், சீதையுடனும் லக்ஷ்மணருடனும் இரதத்தினின்று கீழே யிறங்கினார் சுமந்திரரும் இரதத்தினின்று இறங்கிக் குதிரைகளை அவிழ்த்துவிட்டு, மரத்தினடியை யடைந்துள்ள இராமரைக் கூப்பியகையராய்க் கிட்டினர்.

குகர் இராமரை யெதிர்கொள்ளல

அவ்விடத்தில், இராமருக்கு உயிர்த்தோழராயும், அத்தலத்திற்கு அதிபராயும், குகர் என்ற பேரை யுடையவராயும், வேடுவஜாதியிற் பிறந்தவராயும், நால்வகைப் படையினையு முடையவராயும், வேடுவர்களுக்குத் தலைவராயும் ஒருவருண்டு; அவர், புருஷ சிரேஷ்டரான இராமர் தம்முடையநாட்டுக்கு வந்திருப்பதைக் கேள்விப்பட்டு, முதியவர்களுடனும் உறவினர்களுடனும் மந்திரிகளுடனும் கூடியவராய் இராமரைக் காண வந்தார்.

இராமர், வேடர்களின் மன்னவரான அவரைத் தூரத்தில் வரும்போதே பார்த்து, லக்ஷ்மணருடன் எதிர்சென்று சந்தித்தார். குகர், மரவுரியுடுத்துச் சடைதரித்துக்கொண்டிருந்த இராமரைக் கண்டு துக்கித்தவராய், அவரைக் கட்டியணைத்து, அவரைநோக்கி, "மகாபாகுவே, தங்களுக்கு அயோத்தியை எப்படியோ, அப்படியே இவ்வூர் நான் தங்களுக்குப் பணிவிடை செய்வேன் விருப்பத்திற்கு இடனான இப்படிப்பட்ட விருந்தை யார் பெறுவார்?" என்று கூறி, பிறகு, குணத்துடன்கூடிய வெவ்வேறுவிதமான அன்னம் முதலானவைகளையும் அர்க்கியத்தையுங் கொணர்ந்து வந்து, இராமரைநோக்கி, "மகாபாகுவே, தங்களுக்கு நல்வரவா? இக்காட்டுப்பூமிமுழுவதும் தங்களுடையது நாங்கள் தங்களுக்கு வேலைக்காரர்கள், தாங்கள், எங்களுக்குத் தலைவர்; தாங்கள் எங்களுடைய இராச்சியத்தை யாண்டு வரவேண்டும் உண்பனவும், தின்பனவும், நக்குவனவும், பருகுவனவுமாகிய பொருள்கள் இங்குக் கொணர்ந்துவரப் பட்டுள்ளன; படுக்கைகளும் வந்துள்ளன, தங்கள்குதிரைகளுக்குத் தீனியும் வந்திருக்கிறது" என்றார்.

குகருடைய உபசாரம்

இவ்வாறு குகர் சொல்லிமுடிக்கவே, இராமர், அவரைப் பார்த்து, "நடந்துவந்து எங்களை யெதிர்கொண்டதனாலும், நட்பினைக் காட்டியதனாலும், நாங்கள் உங்களால் அருச்சிக்கவும் பட்டோம், மகிழ்ச்சியையு மடைந்தோம்" என்றுகூறிப் பிறகு, குகரைப் பருத்த புஜங்களால் தழுவிக்கொண்டு, "குகரே, சுற்றத்தார்களுடன் உங்களை நோயற்றவர்களாகத் தெய்வாதீனமாயப் பார்க்கிறேன். நீங்கள் க்ஷேமமாக இருக்கின்றீர்களா? உங்களுடைய அன்பர்களும் இராச்சியமும் க்ஷேமமா? உங்களுக்குப்பொருள் குறைவின்றி யிருக்கின்றதா? நீங்கள் கொணர்ந்த எல்லாப்பொருள்களையும் அன்பினால் கண்டு

இராமர் குகரை க்ஷேமம் வினவி, கொணர்ந்தவந்தை யேற்கக் கூடாதென்றல்.

அகமகிழ்கிறேன், ஆயினும், நான் இவற்றை அங்கீகரிக்கக் கூடாது ஏனெனில், நான் தருப்பத்தாற்செய்த பவித்திரமேகலைகளை யணிந்து, மரவுரியுடுத்து, மானதோல் தரித்து, வனத்திற் கனிகளையும் கிழங்குகளையும் புசித்து, தருமமொன்றிலேயே கருத்தைச் செலுத்திக் காட்டில் வசிக்குந் தவசியாக இருக்கிறேன். ஆகையால், எனக்கு இப்பொழுது வேண்டுவது குதிரைகளுக்குப் புல் லொன்றுதான். மற்றவைகளிலொன்றும் எனக்கு வேண்டாம். இவ்வுணவைக் கொடுப்பதனாலேயே நீங்கள் என்னை நன்கு பூஜித்தவாக ளாவீர்கள். இவைகளோ எங்கள் தந்தையாருடைய விருப்பிற்கு இடமான குதிரைகள். இவை நன்றாகப் போஷிக்கப்பட்டனவேயானால், யானும் அருச்சிக்கப்பட்டவனே" என்றார் குகர், தமது வேலைக்காரர்களைப் பார்த்து, "சீக்கிரங் குதிரைகளுக்குத் தண்ணீர் காட்டித் தீனிபோடுங்கள்" என்று கட்டளையிட்டார்.

பிறகு, இராமர், மரவுரியை உத்தரீயமாகப் பூண்டவராய், மாலைச்சந்தியையை யுபாசித்து, லக்ஷ்மணர் கொணர்ந்துவந்த ஜலத்தையே உணவாகக் கொண்டார் லக்ஷ்மணர், சீதையுடன் பூமியிற் படுத்திருக்கும் இராமருடைய பாதங்களைக் கழுவிவிட்டு, அவ்விடத்தினின்று சற்றிருந்த இடத்தை நோக்கிச் சென்று மரத்தினடியிலிருந்தார். குகரும், சுமந்திரருடன் லக்ஷ்மணரிடத்தில் இராமகுணங்களைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டு கையில் விற்பிடித்து, இராமரைப் பாதுகாத்தற்காகக் கண்விழித்துக்கொண்டிருந்தார். பூமியிற் படுத்தவரும், புத்திமானும், புகழ்பெற்றவரும், தசரதகுமாரரும், மகாத்துமாவும், முன்னர் ஒருபொழுதுந் துக்கத்தை யநுபவியாதவரும், சுகத்துக்கே யுரியவருமான இராமருக்கு, இரவு மெல்லக் கழியலாயிற்று.

ஐம்பததோராஞ் சருக்கம் :

குகர் முன்னிலையில் லக்ஷ்மணர் துயரப்படுதல்.

குகா, நோமையால, தமது தமையனுருககுப பணி விடைசெயதலிற கருததூனறியவரான இலடசுமணரைப பாாததுப பரிதபிததுப பினவருமாறு சொலலலுறறூா.—

குகருடைய பெரு நடபு

"ஐயா, தாஙகள படுதது நிததிரை செயய இதோ சுகமான படுககை யேறபடுததப படடிருககிறது, ராஜபுததிரரே, இதிற சுகமாகபபடுதது இளைபபாறுஙகள. காடடில வசிககும நாஙகளெலலோரும கஷடபபடத தககவாகள, தாஙகள சுகததுககே யுரியவாகள, ஆகையால, நாஙகள இராம ரைப பாதுகாபபதறகாகக கண விழிபபோம. இவவுல கததில இராமரைவிட அனபரானவா எனககு ஒருவரு மிலலை. நான, இதை உணமையாகச சொலலுகிறேன். தங களுடைய முனனிலையிற சததியததினமே லாணையிடுகின றேன இவருடைய அருளினுலதான இவவுலகததில நான் மிகக புகழையும தருமததையும பொருளையும அடைய வேணடுகினறேன். ஆகையால, நான, சீதாதேவியுடன் படுததிருககும உயிாநணபரான இராமரைக கையில விற பிடித்தவனுயச சுறறததாாகளுடன எவவிடததிலும பாது காபபேன் எபபொழுதும இககாடடிற சஞசரிககு மென ஞல அறியபபடாதது ஒனறுமிலலை பகைவாகளுடைய பெரிய சதுரஙகசேனை வநதபோதிலும அதை நாஙகள பொருது வெனறுவிடுவோம" எனறூா.

குகா இவவாறு சொலலுமளவில, அரசகுமாரரும மகாததுமாவுமான லக்ஷமணா, அவரைப பாாதது, "மாச றறவரே, தருமததையே கைபபறறி யிருக குந தஙகளால பாதுகாககபபடும நாஙகள எலலோரும, அசசததை யடைநதிலோம;

லக்ஷமணருடைய துககம

சீதையுடன பூமியில இராமா படுததிருககையில, நான, நித்திரையையாவது பிராணனையாவது சுகததையாவது அடைதல எவவாறு முடியும? எவா தேவாசுராக ளெலலோராலும யுததததில எதிாகக முடியாதவரோ, அவா சீதையுடன புறகளிற சுகமாகப படுததிருககிறா! பாருஙகள எவா மநதிரம, தவம, வேள்வி முதலியவறறால தசரதருககு மூதத பிளளையாகவும முககியராகவும தமக குத தகக லக்ஷ்மணனை யுடையவராகவும பிறநதாரோ, அநதஇராமா காடடுககுப போனபிறகு, அநதத தசரத மன்னவா வெகுகாலம பிழைததிருககமாடடாா. விரைவில் பூமி நாதனறறதாயவிடும; நிசசயம. ஸ்திரீகள, மிசக ஒலியுணடாக அழுது சிரமததால ஓயவாாகள, அதனால அரணமனை ஒலியடஙகினதாகுமென்று எணணுகிறேன. இனி, கௌசலையும தசரதரும என்தாயும பிழைததிருப பாாக ளென்று நான் நினைககவிலலை, ஒருகால பிழைத் திருநதால, இனறிரவுமடடும பிழைததிருபபாாகள. எனதாயாா, சததுருககனனைப பாாககவேணடுமெனறு ஒருவேளை பிழைததிருபபாா. வீரபபுதலவனைப பெற்ற கௌசலை நிசசயமாய மாணடுவிடுவ ரென்பதைப பறறி நான் துககிககிறேன். அனபுளள ஜனஙகளை யுடையதும அழகிய காடசியால இஷடத்தைச செயவ தும தசரதமனனவருடைய மரணததால விசனமடைநத துமான அநத அயோததியாநகரம அழிநதுவிடபபோகின் றதே! மகாத்துமாவும அனபரும மூத்தகுமாரருமான இராமரைப பாராத மகாததுமாவான தசரதருடைய பிராணன் உடலில எவவாறு தஙகும? தசரதா மாணடவு டன அவாபின் கௌசலை மாணடுபோவாா. அதன பிறகு, என தாயும நாசமடைவாா. இராமரை இராசசியத் திலமுடிசூடடிவைககாமல,மேன்மேலவளாநதுவந்த தமது கருததுக கைகழிநதுவிடடதால, எனதுபிதா இறநதேவிடு வாா. அவா இறநத அககாலததில, பிரேதத்திறகுத தொ

ழிலசெயயநேரிடுமபொழுது, இறநதஅரசரைப பாககியசா லிகள ஸமஸகாரஞ்செயவாாகள. அழகான நாறசநதிகளின அமைபபினைப பெறறதும, நனருக அமைநத பெரியவீதி கள பொருநதியதும, மாடமாளிகைகள நிறைநததும, ரதகஜதுரகஙகளால நெருகக மடைநததும, வாததியகோ ஷஙகள முழஙகப பெறறதும, எலலாமஙகளமும அமைந ததும, மகிழநத செலவாகள வசிககபபெறறதும, தோப புககளும தோடடஙகளும மலிநதுளளதும, கூட டஙகூடி நடததும உதஸவஙகளால விளஙகுவதுமான எனதுதநதை யாரது இராஜதானியாகிய அயோததியில பரதாமுதலி யோா சுகமாக வாழபபோகிறாாகள தசரதா பிழைததி ருபபாரா ? இராமா வனவாசததை நிறைவேறறினபினபு, மீணடும உணமையில நலல விரதததையுடைய தநதையாா க்ஷேமமாயிருகக நாஙகள அயோததியிற புகுவோமா ? இநத இராமா வனவாசததை நிறைவேறறினபிறகு, தமது சொலஉண்மையாகபபெறற தசரதா க்ஷேமததுடனிருகக அயோததியிற புகுவோமா ?" என இவவாறு துககத் தாற பரிதபிததுககொணடிருககுமபோழுதே இரவு கழிந தது ஜனஙகளுககு நனமையைச செயபவருமராஜகுமாரரு மான லக்ஷமணா, இராமரிடததுளள அனபால இவவாறு உணமையாகக குகரிடம உரைகக, அககுகா, ஜவரததால வருநதும யானைபோல துககததால மிகவருநதினவராயக கணணீாவிடடாா.

ஐம்பத்திரண்டாஞ் சருக்கம்:

இராமர் ஜடைதரித்துக்கொண்டு கங்கையைக் கடத்தல

விசாலமான மாாபையுடையவரும மிகக கீாததியை யடைநதவருமான இராமா, பொழுது விடியுஞ் சமயததில,

சுபலக்ஷணஙகளை பொருநதியவருமை சுமிததிரையின புதல வருமான லக்ஷமணரை நோககி, "காமததை விளைககுமை இரவு பெருமபாலுங கழிநதது அருணனுதிககுந தரு ணமுமை கிட்டிறறு குழநதாய, இதோ பரததுவாஜ பக்ஷியுமை குயிலுமை கூவுகினறன வனத்திற் சத்திககுமை மயிலகளின சததமுமை கேட கினறது. யாகஞ்செயய வுரியவனே, சமுத் திரத்தை நாடி வேகமாகச செலலுமை இககஙகையை நாம் கடபபோமை" என்றார். நணபரை மகிழவிபபவரான லக்ஷ் மணா, இராமருடைய வாரததைபின கருததை யறிநது, குகருககுமை சுமநதிரருககுமை இராமருடைய வாாததையின் பொருளை யறிவிததுத தமது தமையனாரது முனபே யிருநதாா. அககுகா, இராமா சொலலியதைதக கேட்டு, அவாகருததைச சிரசால வகிததுத் தமது மநதிரிகளை விரைவில வரவழைதது அவாகளை நோககி, "துடுபபுடன கூடியதுமை மீகாமை னைபபெறறதுமை விரைவில கடககவலல துமை உறுதியுளளதுமான மரககலததை இராமருககாகத் துறையில விரைவாகக கொணடுவாருஙகள" என்றார்.

இராமா கஙகை யைக கடபபோ மெனறல

குகா மரககலங கொணடுவரக கட்டளையிடுதல

அககட்டளையைககேட்டுக குகருடையமநதிரிமாா, அழ கிய மரககலததைகக கொணடுவநது, குக ருககுத் தெரிவிததாாகள பினபு குகா, அஞசலியுடன கூடியவராய, இராமாமுன் நினறு, அவரைநோககி, "தலைவரே, இதோ மரககலமை வநதிருககிறது இன்னுமை யான் யாதுசெயயவேணடும்? தேவகுமாரருககு ஒபபானவரே, புருஷசிஙகமே, சமுத் திரததை நாடிச செலலுமை இநநதியைக கடககத்தகக மரககலமை வநதிருககிறது. அழகியவிரததை யுடையவரே, தாஙகள் இதில வீறறிருககலாமை" என்றார்.

மரசகலம சித்தமானது

பினபு, மிகக காநதியால விளஙகுமவரான இராமா, குகரை நோககி, "உஙகளால நான எனனுடைய இஷ்டத்

தைப பெறறேன மணவெடடி கூடை முயலிய உப கரணஙகளைச சீககிரம மரககலததி லேறறுஙகள" என்றூா அதன பிறகு ராமலக்ஷமணாகள, கவசமணிநது தூணிகளையுங கததிகளையுந தரிததுககொணடு வில்லாளிகளாய, சீதையுடன, கஙகையை யடையும வழியாகச சென்றூாகள.

இராமா மரககலமேறப புறபபடுதல

சுமநதிரா தருமததை யுணாநதவரான இராமரை வணககததுடன கிடடிக கூபபியகையராய, "எனககு என்ன கடடளை யிடுகிறீாகள?" என்று கேடக, இராமா, வலககரததால அவரைத தடவாஙகின்று கொணடு, "உததமரானசுமநதிரரே, சீககிரமே அரசருடைய சமீபததிற சென்று முனபோலவே இனிமேலும அஙகு ஜாகரூகராகவிருஙகள கஙகைககரை வரையில நீஙகள இரதமோடடி வநதீாகளன்றூ! இனி, இரததததை விடடுக காலகளிறைற பெருங் காடடிறபோவேன, ஆகையால நீஙகள திருமபிவிடலாம" என்று கூறினூா.

இராமா சுமநதிரருககு விடைகொடுத தல

சாரதியான சுமநதிரா, இராமா தமககு விடையளிததததைக கேடடுத துயரமடைநதவராய, ஆணபுலியான அவரைப பாா்த்துப பினவருமாறு சொலலலானூா:—

"மனைவியுடனுந தமபியுடனுங கூடிய தாஙகள, எளியவன போலக காடடிலவசிததல உலகததில ஒருவராலும அஙகீகரிககப படவில்லை. பிரமசரியம, அததியயனம, மௌனமை, நோமை ஆகிய இவைகளையுடைய தஙகளுககும விசனம நேரிடடதனூல, நான, இனி, பிரமசரியததிலாவது அததியயனததிலாவது மௌனமையிலாவது நோமையிலாவது பிரயோஜநமிருககிறதென்று கருதமாடடேன. இராகவரே, வீரரே, தாஙகள, தமபியோடும ஜாநகியாரோடுங காடடில வசிததவாகளாய. விஷ்ணுவைபபோல ஒபபிலலாத புகழை யடையபபோகிறீாகள நாஙகளோ உமமால வஞசிககபபட

சுமநதிரருடைய புலமபல

டவர்களாயக கெடுககபபட்டோம, துககததை யடைந்த வாகளாய, பாபத்தையே யெபபொழுதுங் கருதுமவளான கைகேயியினவசததி லாகபபோகினறோம" என இவவாறு கூறுநினற சாரதியான சுமநதிரா, உயிருககு ஒபபானவ ரும வெகுதூரஞ செலல நிறபவருமான இராமரை நோககி, மிககதுயரமடைநதவராய வெகுநேரம அழுதார்.

இராமா, அழுது ஓயநதபிறகு ஆசமனஞசெயது பரி சுத்தராயநினற சுமநதிரரை நோககி, வெகு மதுரமாக

இராமா சுமநதிர ருககு இடட கடடளை

"இக்ஷுவாகு வமசத்திற பிறநத அரசாக ளுககு, உங்களைபபோனற நணபா ஒருவரு மிலலை, தசரதமனனவா எனனைக குறித் துத துயரபபடாதவணணம நீஙகள செயயவேணடும். மனனவா புததிரசோகததால மாழகின மன முடையவா; முதுமைபபருவ மடைநதவா, மனமதனுககு அடிமைபபட டிருககினறாா, ஆகையாலதான இதை நான உஙகளுககுச சொலலுகிறேன. மகாதமாவானமனனவா, கைகேயியமமா வின இஷடததைச செயவதன்நிமிததம எவவெவறறைக் கட்டளையிடுகிறாரோ, அவ்வவறறை அநாதரியாமறசெய்து முடிககவேணடும மனனவாகள, எலலாத் தொழிலகளும தஙகளகருத்தினபடி நிறைவேறுவதாலதான, இராச் சியததைப பாதுகாககினறாாகள. சுமநதிரரே, அநத மகா ராஜா அநிஷட மடையாமலும துககததாலவாடாமலு மிருககுமபடி அவருடைய காரியததைச செயயுஙகள. நீங்கள, துககததையறியாதவரும பிராயத்திலமுதியவரும ஐமபுலஙகளை வென்றவருமாகிய மகாராஜாவை என் பொருட்டு வணஙகி, "நானும லக்ஷமணனும சீதையும்,

இராமா அயோததிககுச செயதி சொலலி யனுபபுதல

அயோத்தியை விட்டுவநது துயரபபடாது காட்டில வசிககிறோம. பதினனகுவருஷங கழிநதவுடனே வரும லக்ஷமணனையும என் னையும சீதையையும அடிககடி பாாககப் போகிறீாகள" என இவ்வாறு அவரிடத்திற சொலலி,

மாதாவுககும கைகேயியமமாவுககும தாயின அருகிலிருக கும மறறைதேவிமாரகளுககும எனனுடைய க்ஷேமத தைச சொலலுஙகள அனறியும, கௌசலையிடததும மகாராஜரிடததும, சீதை நான விததுவானலக்ஷமணன் ஆகிய நாஙகள சொனனதாக வணககததையுஞ சொலல வேணடும அஙகுப போயச சேரநதவுடனே நீஙகள, பர தனை வரவழைதது, அவனுககு இளவரசு படடாபிஷே கம பணணிவைககவேணடும பரதனுககுப படடாபிஷே கமபணணி அவனைக கடடியணைத்துககொணட பினபு, எஙகளுடைய பிரிவாலுணடான துககம உஙகளை வருத தாது. பரதனிடததிலும, "நீ, உன தகபபனாரிடததில எவவிதமாக நடநதுகொளளுகிறாயோ, அதேவிதமாக உன னுடைய எலலாத தாயமாரகளிடமும விததியாசமிலலா மல நடநதுகொளள வேணடும. உனககுக கைகேயியும சுமிததிரையும எவவாறு சிறநதவரகளோ, அவவாறே என் தாயான கௌசலையுஞ சிறநதவள தநதையின விருப பததை நிறைவேறறுவதால் இளவரசுபடடததை யஙகீ கரிதத உனனால, இமமை மறுமைச சுகஙகளைப பெறலா கும" எனறு சொலலவேணடும" என்றார்.

இவவாறு இராமரால விடைகொடுககபபடடவரும துககததால மெலிபவருமான சுமநதிரா, அவவாரததை யைக கேடடு அனபினால பின்வருமாறு சொலலலானார் :—

சுமநதிரா உட னிருகக வேண டிககொளளுதல

"நான தைரியததுடன எவவாரததையைச சொலவனே, அது உபசாரததினாலன்றி அனபினாற சொலவதாகும, அவவாரததை முழுவதையும், இவன பகதிமானென்று எண்ணித தாஙகள பொறுததுககொளள வேணடும. நான, தஙகளுடைய பிரிவால, புததிரசோகததை யடைநததுபோ லுளள அநநகரததைத தஙகளுடனலலாமல எவவாறு சென்று சேர்வேன? முன்பு, இராமருடன் கூடிய இரதத்

தைப பாாதது, இபபொழுது இராமரில்லாமற செலலும இரதததைப பாாககும ஜனஙகளும அயோததிநகரும பிளநதுவிடுமே! போரிற கொலலபபடட வீரனை யுடைய சேனையைபபோல, தஙகளை யின்றிச் சாரதியோடு மாத்திர மிருக்குஞ சூனியமானதேரைக கணடு, அயோத்திமாநக ரம எளிமையை யடையுமே! ஜனஙகள, தாஙகள வெகு தூரத்தில வசிபபினும், பாவனையால கணணுககு எதிரில நிறகுந தஙகளைக கணடு, உணவிலும விருபபமறறவாகளா யிருபபாாக ளென்பது திணணம. இராகவரே, தஙகளு டைய பிரிவில, தஙகளவிஷயமான துககததால வாடிய மனத்தையுடைய ஜனஙகளினகலககததைததாஙகளபாாத் தீாகளன்றோ! படடணததுச சனஙகள, இரதததுடன் கூடிய எனனைக கணடமாததிரததில, தஙகளுடைய பிரி விறசெயத அழுகையினும நூறுமடஙகு அதிகமாகப புலம புவாாகளே! நான தஙகளதாயாரிடம எனன சொல்லு வேன்? "நான் தஙகளுடைய குழநதையை மாமன்வீட டில விடடு வநதேன்; ஆகையால வருநதவேணடாம" என்று சொலலலாமெனறால, நான் இவ்வாறு பொய வாாததைசொலவதிலலை "காடடில் விடடுவநதேன" எனற கேடகமுடியாத உணமைசசொல்லை எவவாறு சொலலு வேன? தஙகளையும சீதாலக்ஷமணாகளையும சுமபபனவும் என்னுடைய அதீனத்திலிருபபனவுமான உயாநத குதி ரைகள, தஙகளையின்றி யிருககும இரததை எவ்வாறு சுமககும? ஆகையால, மாசறறவரே, தஙகளை விடடிடடு நான அயோததிககுபபோக வலலமை யுடையவனல்லன். தஙகளுடன காடடுககுவர எனககு அநுமதி யளிககவேண் டும. இவவிதமாக இரககும என்னைக கைவிடுவீாகளே யானால, நான் அநதக்ஷணமே இரதத்துடன் அககினியில விழுநதுவிடுவேன். உடன வர எனககு அநுமதிகொடுத தால, நான், வனத்தில தஙகளுடைய தவத்துககு இடை

யூறு செய்யும் பிராணிகளை இரத்தத்தாற் போக்குவேன். பட்டாபிஷேகமான தங்களுக்குத் தேரோட்டுதலா லுண்டாகுஞ் சுகம், பாக்கியமின்மையான் என்னா லடையப்பட வில்லை, தங்களுடைய உதவியால், வனவாசத்தா லுண்டாகுஞ் சுகத்தையாவது அடைய விரும்புகின்றேன். கருணை புரியுங்கள், அரணியத்தில் தங்களுடைய சமீபத்தி லிருக்க விரும்புகிறேன். தாங்கள் என்மேல் அன்பு கூர்ந்து "என் சமீபத்தில் வசிப்பவனாக இரு" என்று சொல்ல வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறேன். வீரரே, இக்குதிரைகளும், காட்டில் வசிக்குந் தங்களுக்குத் தொண்டு புரிந்துவந்தால், உத்தமமான கதியை யடையும். நான், காட்டில் வசித்துக்கொண்டு தங்களுக்குப் பணிவிடையைத் தலையாற் செய்வேன், அயோத்தியையும் தேவலோகத்தையும் எல்லாப்படியாலும் கைவிடுகிறேன், தேவேந்திரனுடைய இராஜதானியில், பாவத்தொழிலையுடையவனால் எவ்வண்ணம் புகுதல் முடியாதோ, அவ்வண்ணம் தங்களையின்றி யிருக்கும் என்னால் அயோத்தியிற் புகுதல் முடியாது. வனவாசம் முடிந்தவுடன் மீண்டும் இந்த இரதத்தினாலேயே பட்டணத்திற்குத் தங்களைச் சுமந்து செல்வே னென்பது என்னுடைய கருத்து. காட்டில் தங்களுடனிருக்கு மெனக்குப் பதினான்குவருஷமும் ஒருக்ஷணமாய்க் கழிந்துவிடும், அதுவே, தங்கள் பிரிவில் நூறு மடங்கு அதிகமாகும். வேலைக்காரர்களிடத்தில் அன்பு வைத்தவரே, யஜமானனுடைய புதல்வரான தாங்கள் செல்லுங் காட்டில் உடன்வர உறுதிகொண்டிருப்பவனும், தங்களிடத்தில் பக்தியையுடையவனும், தங்களுடைய வேலைக்காரனும், மரியாதையைக் கடந்து செல்லாதவனுமான என்னைத் தாங்கள் கைவிடுதல் தக்கதன்று" என்றார்.

வேலைக்காரர்களிடம் அன்புவைத்த இராமர், இவ்வாறு எளிமையுடன் பலவகையாக அடிக்கடி யாசிக்குஞ் சுமந்திர

சுமந்திரர் திரும்ப வேண்டியதற்குக் காரணம்.

ரைப்பார்த்துப் பின்வருமாறு மொழிய லானார்:— "யஜமானனிடத்தில் அன்பு ள்ள சுமந்திரரே, நான், உங்களுக்கு என்மீதுள்ள சிறந்த பக்தியை அறிவேன். இங்கிருந்து பட்டணத்திற்கு உங்களை யனுப்பும் காரணத்தைக் கேளுங்கள். என்னுடைய சிறிய தாயாரான கைகேயியம்மா, பட்டணத்தை யடைந்த உங்களைப் பார்த்து, "இராமன் காட்டை யடைந்தான்" என்று விசுவாசமடைவா; அத்தேவியாா, வனவாசத்தை யான் அடைந்ததால் மகிழ்ந்து, தார்மிகரான அரசாமீது உள்ள "பொய்சொல்லுகிற வா" என்ற சந்தேகம் நீங்குவா என்னுடைய சிறிய தாயாா, தம் புதல்வனுன பரதனுல எம்மருங்கும் பாதுகாக்கப்படும் வளமுள்ள இராச்சியத்தால் சுகமடைவா. இதுதான் முக்கியமான பிரயோஜனம். நீங்கள், என்னுடைய விருப்பத்திற்காகவும், தந்தையாருடைய விருப்பத்திற்காகவும், இரதத்துடன் கூடியவராய், ஊரை யடையுங்கள். நான் எவரெவர்க்கு எவ்வெவற்றைச் சொல்லும்படி சொன்னேனே, அவ்வவற்றை அவரவர்களிடஞ் சொல்லவேண்டும்" என்றார்.

தைரியவானுன இராமா, இவ்வாறு சுமந்திரரிடத்திற் கூறி அடிக்கடி நல்லவார்த்தை சொல்லி, பின்பு குகரை

இராமர் ஆலம்பால் கொண்டுவரக் கட்டளையிடல்

நோக்கி, காரணங்களுடன் கூடிய வார்த்தையைச்சொல்லலானார்:—"குகரே, ஜனங்களுடன்கூடிய காட்டில் வசித்தல் எனக்கு யோக்கியமன்று. இப்பொழுது ஆச்சிரமத்தில் வசித்தலே தக்கது. ஆகையால், ஆச்சிரமவாசத்துக்குத் தக்க ஜடைதரித்தல் முதலியவை செய்யவேண்டும் கைகேயியால் பதினுன்குவருஷங் காட்டில் வசிக்கும்படி கட்டளையிடப்பட்ட நான், தந்தை சீதை லக்ஷ்மணன் என்ற இவர்களுக்கு இதத்தைச் செய்ய விருப்பமுடையவனுய், தவசிக

ளுக்கு உரியனவான காட்டிணவைப்புஜித்தல் தரை யிறப்டுத்தல் முதலிய நியமங்களைக் கைக்கொண்டு, ஜடை தரித்துக்கொண்டு போகப்போகின்றேன், அதற்காக ஆலம் பாலைக் கொண்டுவாருங்கள்” என்றார். உடனே குக னும், அந்தப்பாலை இராமர்பொருட்டுச் சடிதியிற் கொண்டு வந்தார் அந்தோ! அதனால் இராமர் தமக்கும் லக்ஷ்மண ருக்கும் ஜடைசெய்தார்!! நீண்ட கைகளை யுடைய ஆண்புலியான இராமர், ஜடை யுடையவரானார்!! மரவுரிகளை யுடுத்துக்கொண்டிருப்பவர் களும் ஜடாமண்டலதாரிகளும் ரிஷிகளையொத்தவர்களு மாய், இராமலட்சுமணராகிய அவ்விரண்டு உடன்பிறந் தவர்களும் விளங்கினார்கள்.

ஜடைதரித்தல்

பின்பு, வானப்ரஸ்தர்களுக்குரிய தருமத்தை மேற் கொண்டு பிரமசரியம் முதலிய விரதத்தை யுடையவரான லக்ஷ்மணருடன்கூடிய இராமர், நண்பரான குகரைப் பார்த்து, “குகரே, சதுரங்கபலத்திலும், பொருளிலும், அரணிலும், நாட்டிலும் ஜாக்கிரதை யுடை யவராக இருங்கள், இராசசியம் நன்கு பக்கத்திலும் மிகவும் வருந்திக் காக்கத் தக்கதன்றோ!” என்றார். இக்ஷ்வாகு வம்சத்தை மகிழ் விக்கப் பிறந்தவரான இராமர், இவ்வாறு குகருக்கு விடை யளித்து, சிறிதும் மனங்கலங்காமல், சீதையுடனும் இலட் சுமணருடனும் சீக்கிரம் போகலானார்.

இராமர்குகருக்கு விடையளித்தல்

அந்த இராமர், நதிக்கரையில் மரக்கலத்தைக் கண்டு, வேகமாகச்செல்லுங் கங்காநதியைக் கடக்க விரும்பினவராய், லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து, “ஆண்புலியே, இங்கிருக்கும் மரக்கலத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு நன்மனத்தையுடைய சீதையை யேற்றுவாய்; உடனே நீயும் ஏறுவாய்” என்றார் இராமருடைய கருத் தையறிந்தவரான இலட்சுமணர், தமது தமையனாருடைய

மரக்கல மேறினது

கட்டளையைக் கேட்டு, அதனை நிறைவேற்றுபவராய், சீதையை முதலில் ஏற்றிப் பிறகு தாம் ஏறினார். பின்பு, பராக்கிரமமுடையவரும் இலட்சுமணருக்குத் தமையனுருமான இராமர், தாமே மரக்கலமேறினார். அதன் பிறகு, வேடத்தலைவராகிய குகர், தமது சுற்றத்தாரை நோக்கி "கரையிற்கொண்டுபோய்விடுங்கள்" என்று ஏவினார். மிக்க தேஜஸ்வியான இராமர், அந்த மரக்கலத்தில் ஏறினபிறகு, பிராமணர்களுக்கும் க்ஷத்திரியர்களுக்கும் தக்கதும் தமக்கு நன்மை தருவதுமான மந்திரத்தை ஜபித்தார். பின்பு, இராமர், சாஸ்திர முறைப்படி ஆசமனம் பண்ணிச் சீதையுடன் சந்தோஷமாகக் கங்கையை வணங்கினார். மிக்க காந்தியையுடைய இலட்சுமணரும் வணங்கினார். இராமர், சுமந்திரருக்கும் தமதுபரிவாரங்களுடன்கூடிய அக்குகருக்கும் விடைகொடுத்துவிட்டு, மரக்கலத்தில் வீற்றிருந்தவராய், அதனைச் செலுத்தும்படி நாவிகர்களுக்குக் கட்டளையிட்டார்.

பின்பு, அவர்களால் தள்ளப்பட்டதும் ஜாக்கிரதையையுடைய நாவிகர்களையுடையதும் அழகியதுடுப்புகளால் விரைவாகச்செல்வதுமான அம்மரக்கலம், விரைவில் ஜலத்தைக் கடக்கச் சென்றது. அது கங்கையின் நடுவை யடைந்தவுடன், குற்றமற்ற சீதை, கங்கையை நோக்கி, "கங்கையே, மகாராஜராயும் புத்திமானுயுமிருக்கும் தசரதருக்குப் புதல்வரான இவர், உன்னுல் ரக்ஷிக்கப்பட்டு, பூர்ணமாகப் பதினான்குவருஷங் காட்டில் வசித்து, தமது தந்தையாருடைய வாக்கைத் தடையில்லாமல் நிறைவேற்றித் தம்பியாருடனும் என்னுடனும் மீண்டுந் திரும்பி எப்பொழுது வருவாரோ, அதன் பிறகு, க்ஷேமமாகத் திரும்பின நான், கீர்த்தியை யுடையவளே, எல்லாவிருப்பங்களுங் கைகூடப் பெற்றவளே, தேவீ, உன்னைச் சந்தோஷமாகப்

சீதைகங்காதேவியைப் பிரார்த்தித்தது

பூஜிபபேன. தேவீ, மூனறு பிரிவாகப பிரிநது மூனறு வழியிலோடுகினற நீ, பிரமலோகத்தினின்று தோனறினுய, இவவுலகததில, சமுததிரராஜனுடைய பாரயையாகவுங காணபபடுகினறுய அழகியே, தேவீ, இவவாறு புகழபெறற உனனை நான நமஸகரிககிறேன; துதிககிறேன ஆணபுலியான இராமா, மஙகளமாகத திருமபி வநது இராசசியததை யடைநதபொழுது, உனககு விருபபததைச செயயுமபொருட்டு, அநதணாகளுககு, நூறுயிரம பசுககளையும வஸதிரஙகளையும மனோஜஞமான அனனததையுங கொடுபபேன. தேவீ, நகரததை மீணடுமடைநத நான, நியமததை யுடையவளாய, ஆயிரங களளுககுடஙகளாலும மாமசமாகிற உணவினுலும உனனைப பூஜிபபேன உன நதிககரையி லிருககுந தேவதைகளெல்லாரையும புணணியதீாததஙகளையுங கோயிலகளையும பூஜிககிறேன. குறறமறறவளே, மாசறற எனகணவா, என்னுடனும தமதுதமபியுடனும கூடியவராய, வனவாசத்தை முடிததது மீணடும அயோததிககுத திருமபட்டும" என்றுள.

மரககலததி னினறு இறஙகுதல

இவவாறு கஙகாதேவியை நோககிச சொலலிககொண டிருபபவளும குறறமறறவளும சாமாததியமுடையவளுமான சீதை, தெனகரையைச சீககிரமாக அடைநதாள ஆணேருயும பகைவரைத தபிககுமபடிசெயபவராயு மிருககும இராமா, தெனகரையை யடைநது, தமது தமபியுடனும சீதையுடனும அதைவிட்டு இறஙகி நடககலானுா

இராமா லக்ஷம ணருககு இடட கட்டளை

பினபு மகாபாகுவான இராமா, லக்ஷமணரைப பாாதது, "நீ, ஜனஙகளிருககுமிடததிலும ஜனஙகளிலலாதஇடததிலுமபாதுகாபபவளுக இருககவேணடும இதறகுமுன பாாததிராததும ஜனஙகளறறதுமான காட்டிற பாதுகாபபு அவ

சியனு செயயததககது லக்ஷமணு, நீ முனநட, உன பின்னே சீதை வருகிருள. நான் உனனேயும சீதையையும பாதுகாததுககொணடு உஙகளிருவாககும பினனே வருகிறேன. ஆனேறே, இககாட்டில நமமில ஒருவரையொருவா தாம பாதுகாததுககொளளவேண்டும ஒருசெயகை நடநதபின்பு மீணடும் அதனேசசேர்ததல முடியாதன்ருே! சீதை, ஜனசஙகமறறதும, கழனி தோடடம ஆகிய இவையிலலாததும, மேடுபள்ளமான இடஙகள சேரபபெறறதும, பெரும பளளஙகளே யுடையதுமான வனததைப பாாபபதால, இனிததான் வநவாச துககததை யறிவள" எனருா.

இபபடி இராமா சொலல, அதைக கேட்டு லக்ஷமணா முனனே நடககலானுா, இரகுகுலம மகிழவநத இராமரும சீதைககுப பின நடககலானுா. சுமநதிரா, சடிதியிற கஙகையின அககரையை யடைநத இராமரைப பாாததுக கொணடு நினறு, அவாகள வெகுதூரஞ் செனறதால திருமபின பாாவையை யுடையவராய, துககததாற பரிதாபமடைநது கணணீா வடிததாா.

உலகபாலாபோன்றவரும், காநதியுளள மகாத்துமாவுமான அநத இராமா, மகாநதியாகிய கஙகையைக் கடநத பிறகு, வளமுளளதும பயிாகளின்வரிசையை யுடையதும எபபொழுதும் மகிழசசியுட னிருபபதுமான வதஸம எனறநாடடையடைநதாா. சாயஙகாலமானவுடன் பசியையுடைய அவ்விருவரும, சீதையை ஒரு மரததினடியில இருகக வைதது, பன்றி, ரிசியம பிருஷதம ருரு எனற மூனறுவித மான்கள ஆகிய பரிசுததஙகளான இநநான்கு பெரிய மிருகஙகளே விரைவிற கொனறெடுததுககொணடு, வசிபபதறகாகச சீதையை விடட அமமரததையே நாடியடைநதனா.

வதஸதேசஞ் சோதல

ஐம்பத்துமூன்றுஞ் சருக்கம்:

முதல்நாளிரவில் அச்சமின்றிச சயனித்தல்.

எலலாருளளஙகளையும மகிழவிபபவாகளிற சிறநதவரான இராமா, அமமரததை யடைநது, சாயஙகாலசநதியாவநதநததைச செயதபிறகு, லக்ஷமணரை நோககிப பினவருமாறு சொலலலானா :—" இபபொழுது, காடடில நமககுச சுமநதிரரினறி யிருககும முதலிரவு வநதது. இவவிரவில நீ வருநதுதல தககதனறு. லக்ஷமணா, இனறுமுதல இரவுகளில நாமிருவரும சோமபலினறிக கணவிழிததிருககவேணடும, ஏனெனில, சீதையின் யோகக்ஷேமம நமமுடைய அதீனததி விருககினறதன்றோ! சுமிததிரையின் புதலவனே, இவவிரவைக கஷடபபடடே கழிபபோம; நாமே தேடிககொணடுவநத புறகளையும இலைகளையும பூமியிற பரபபி அதிற படுபபோம" என்று இவவிதமாகச சொலலி, சிறநத படுககையிற படுககததகக இராமா, வெறுநதரையில படுககையைச சிததஞசெயதபிறகு, வீறறிருநது, லக்ஷமணரைப பாாதது, அழகிய இவவாாததைகளைச சொலலலானா :—"லக்ஷமணா, மகாராஜா இபபொழுது துயரததுடன் தூஙகுவாா, நிசசயம. *மனோரதஙகள கைககூடபபெறற கைகேயி, சநதோஷமடைய வுரியா தேவியான் அககைகேயியாா, ஊரினினறு வநத பரதனைப பாாத்து, அவனுககு இராசசியம நிலைபபடுமபொருடடு, மகாராஜருடைய வுயிரை வாஙகாமலிருபபாரா?

காடடில முதவிரவு கழிததல

இராமா தமது தநதைதாயரை நினைததுத துககபபடுதல

* இராமா தமது இலாபததையுததேசிததுககூறுவதுபோனற தசரதா கைகேயி இவாகளுடையநிநதை மேல லக்ஷமணரைநோககி"நீ இஙகிருநது காலையில அயோததிககுபபோவாய" எனறு கூறுவதால அதறகு இணஙக லக்ஷமணரினகருததை யநுசரிததுச சொலலபபடடதாம

அநாதரும, முதியவரும, என்னுலும பிரியபபெறற வரும, காமனுககு ஆடபபட்டவரும, கைகேயியின அதீநததி லிருபபவருமான தநதையார, என்ன செயவார! காம காட்டிறபடும இதது கஷ்ததைதையும, அரசருடைய புததிமயககததைதையும ஆலோசிததுப்பாாதது, "ஆத்தம தருமம இவைகளைவிட, காமமே அதிக பலமுள்ளது" என்ற புததி எனககு உணடாகின்றது லக்ஷ்மணு, என்னை என தநதை கைவிட்டதுபோல, எநத மூடமனிதன தன் இஷ்டபபடி நடக்கும புதலவனை ஒரு ஸ்திரீயினபொருட்டுக கைவிடுவான? கைகேயியின் புதலவனான பரதன், தன மனைவியோடு கூடியவனாய், சநதோஷததைதை யடைநதுள்ள கோசலநாட்டை மகாராஜாவைபபோல தான ஒருவனுயச சுகமாக அநுபவிககப போகிருனே! என தநதை பிராயஞ்சென்றவரா யிருகக, நானும காட்டில வசித திருககையில, அபபரதனே எல்லா இராசசியததுககும பிரதானனுவான். எவன தருமாாததஙகளைக கைவிட்டுக காமத்தைதப பறறுகிருனே, அவன, தசரதமனனவரைபபோல விரைவில ஆபததைதை யடைகிருன். யாகஞ்செயய வுரியவனே, தசரதருடைய மரணததிறகும என்னைக காட்டுககு ஓட்டுதறகும பரதனுககு இராசசியததைதைக கொடுபபதற்குமே கைகேயி வநதாரென்று எணணுகிறேன். செலவச செருககினுல மோகமடைந்த கைகேயி, என்பொருட்டுக கோசலையையும சுமிததிரையையும வருததா திருபபரா? லக்ஷ்மணு, என பொருட்டுச சுமித்திராதேவியார, துயரபபடவேணடாம; நீ இங்கிருநது அயோததிககுக காலையிலேயே ஏகுவாய. நான் ஒருத்தனுகவே சீதையுடன் தணடகாரணியததுககுப போகிறேன்; அநாதையான கௌசலைககு நீ தலைவனுவாய. அறபத்தொழிலையுடைய கைகேயியார, பகைமையால அநியாயஞ் செயவாரன்றே! ஆகையால, தருமததைதை யுணாநதவனுன பரதனிடததில்

என்னுடைய தாயை அடைக்கலமாகக் கொடுப்பாய். சுமித்திரையின் குமாரனே, முற்பிறப்பில், என்தாய், அநேக மாதர்களைத் தம்தம் புதல்வரிடமிருந்து பிரித்தா ரென்பது நிச்சயம், அதனாலதான் இவ்வாறு விளைந்தது. வெகுகாலமாகப் போஷிக்கப்பட்டவனும், வருந்தி வளர்க் கப்பட்டவனுமான என்னால், பயன் விளையும் பருவத் தில் கௌசலை பிரியப்பட்டார், இவ்வாறான நான் பழிக் கத்தக்கவன் சுமித்திரையின் பிள்ளாய், தாய்க்கு மிகத் துக்கத்தைத் தரும் என்னைப்போன்ற பிள்ளையை ஒரு ஸ்திரீயும் பெறவேண்டாம் லக்ஷ்மணா, தாயால் வளர்க்கப் பட்ட பெண்கிளி, என்னிலும் அவருக்கு அதிக மகிழ்ச் சியை விளைக்கும், ஏனென்றால், அப்பெண்கிளி, பழக்கத் தால், தனது அருகிலிருக்கும் ஆண்கிளியைப் பார்த்து, "சுகமே, சத்துருவின் காலைக் கடி" என்று சொல்லும் வார்த் தையைக் கேட்பாரன்றோ! பகைவரைக் கொல்லும் வலி யுடையோய், அல்ப பாக்கியமுடையவராயும் புத்திரனால் பெரும்பயனைப் பெறாதவராயும் எப்பொழுதும் துக்கிப்ப வராயுமிருக்கும் தாய்க்குச் சிறிதும் உபகாரஞ்செய்யாத புதல்வனான என்னால் என்ன பயன்? என்னைவிட்டுப் பிரிந்தவராயும் என்னுடைய அன்னையாயு மிருக்கும் கோ சலை அற்பபாக்கியமுடையவர், ஏனெனில், அவர் சோக சாகரத்தில் முழுகினவராய், மிக்க துன்பத்தால் மெ லிந்து படுப்பாரன்றோ! லக்ஷ்மணா, கோபங்கொண்டுவிட் டால், நானொருவனே, பாணங்களால் அயோத்தியை யும் உலகமுழுவதையும் ஆக்கிரமிப்பேன், ஆயினும், தருமமல்லாத தொழிலில் பராக்கிரமத்தைச் சாதன மாக்கக்கொள்ளக்கூடாதன்றோ! மாசற்றவனே, அதருமத் தாலுண்டாகும் லோகாபவாதத்திற்கு அஞ்சின நான், மறுமைக்கு அஞ்சுவதால், இப்பொழுது என்னைப் பட் டாபிஷேகம் பண்ணிவைத்துக் கொள்ளவில்லை" என்ப பலவாறு ஜனங்களற்ற காட்டில் எளிமையாகப் புலம்பி,

கணணீா நிரமபிய முகத்தை யுடையவராய, இரவில மௌ னததோடு இருநதாா ஜவாலையறற அககினியையொதத வரும, வேகமறற சமுததிரமபோன்றவரும, புலமபி ஓயந் தவருமான இராமருககு, லக்ஷமணா, பின்வருமாறு தேறு தல சொலலலானா.—“சூரரே, தாஙகள வெளிபபடட பினபு இபபொழுது அயோததிமாநகரம சநதிரனற்ற இரவுபோல ஒளியறறதாய விடும இராமரே, தாஙகள புலமபுவது உசிதமனறு; ஆணைறே, சீதையையும என்னையும துன்பமுறச செயகின்றீா இராகவரே, தஙகளைவிடடுப பிரிநத சீதை பிழைததிருகக மாடடாா; அவவாறே நானும பிழைததிருகக மாடடேன, ஒருவேளை பிழைததிருபபின், நீரிலிருநது எடுககபபடட மீனபோல ஒரு முகூாததகாலநதான் பிழைததிருபபோம சததுருககளைத் தவிககசசெயபவரே, நான, தஙகளைவிடடு இபபொழுது தநதையையாவது சததுருககனனையாவது சுமிததிரையையாவது பாாகக விருமபேன; சுவாககததைப பாாககவும விருமபேன்” என்றாா.

லக்ஷமணா இராமரைத் தேறறுதல

பிறகு, தாம உணட அவவிடத்திலசுகமாக இருபபவாகளும தருமததில அன்புளளவாகளுமான சீதா ராமாகள, சமீபததிலுளள ஆலமரததடியில லக்ஷமணரால நனகு அமைககபபடட அபபடுககையைபபாாதது அதை அடைநதாாகள. சத்துருககளைத தவிககசசெயபவரான அநத இராமா், அன்பைத் தெரிவிப்பதும பொருள நிறைநததுமான லக்ஷமணருடைய இவவாறுனவாாததையை விருபபததுடன கேடடு, தரையிற படுததலமுதலிய வானபரஸத தருமததை அஙகீகரிதது, வனவாசம பணணவேணடிய வருஷம முழுவதையும லக்ஷமணரோடு கழிகக விருமபினா அதன்பினபு, ஜனமறற காடடில அபபொழுது, மிகக பலமுளளவாகளும தசரதவமசததை மகிழச

செய்பவர்களுமான அவ்விருவரும், பருவத குகையில் வசிக்குஞ் சிங்கம்போல அச்சத்தையும் கலக்கத்தையு மடையவில்லை.

ஐம்பத்துநான்காஞ் சருக்கம்

ஸ்ரீராமர் பரதத்துவாஜாசிரமஞ் சோதல்.

அவர்கள் நல்ல இரவில் அந்தப்பெரிய மரத்தடியில் வசித்து, சூரியன் நன்றாக உதித்தபோது அவ்விடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டார்கள். அங்கங்கு இதற்குமுன் பார்த்திராத பலவகையான வனப்பிரதேசங்களையும், அழகிய வத்ஸதேசத்து உள் நாடுகளையும் பார்த்துக்கொண்டு போகுபவர்களான கீர்த்தியையுடைய அவர்கள், கங்கையை யமுனைவந்து கூடுமிடத்தை யடைவதற்காகப் பெரிய காட்டிற் புகுந்து நடந்தார்கள். க்ஷேமத்தைக்கொடுப்பதான அவதானத்தை விடாது அநேகவித மரங்களைப் பார்த்துக் கொண்டுசெல்லும் இராமர், பகல் திரும்பின

பிரயாகையை நோக்கிச்செல்லுதல்

வளவில் லக்ஷ்மணரை நோக்கிச்சொல்லலானார்: "சுமித்திரையின்குமாரனே, பிரயாகையின் நாலுபக்கத்திலும், அக்கினிபகவானுக்குக் கொடியான புகையைப் பார், அதனால் பரதத்துவாஜமுனிவர் கிட்டியிருக்கின்றாரென்று எண்ணுகிறேன். கங்கையமுனைகளின்சங்கமத்துறையை அடைந்தோமென்பது நிச்சயம்; ஏனெனில், ஜலத்துடன் ஜலம் மோதுதலா லுண்டாகும் சத்தம் நம்மால் கேட்கப்படுகின்றதன்றோ! அன்றியும், காட்டுப்பொருள்களை விறகுப் பிழைப்பவர்கள் வெட்டின கட்டைகளும் காணப்படுகின்றன. பரதத்துவாஜருடைய ஆசிரமத்தில், இதோ பலவகைமரங்களும் காணப்படுகின்றன" என்றார். அவ்வில்லாளிகளிருவரும் சுகமாகநடந்து, சூரியன் அஸ்தமயமாகும்

வேளையில, கஙகையுமயமுனையுஞ சநதிககுமிடததுககுச சமீ பத்திலிருககும பரத்துவாஜமுனிவருடைய ஆசிரமத்தின் அருகை யடைநதாாகள. இராமா, ஆசசிரமததை யடைநது, அபூாவமான உருவததைப பாாததலால மிருகஙகளை யும் பறவைகளையும அசசமடைநதனவாகச செயதுகொண்டு, முகூாததகாலஞ செலலத்தகக வழியைக கடந்து, பரததுவாஜரின் சமீபததை யடைநதாா.

பரததுவாஜரின் தரிசனத்தை விருமபினவாகளும் சீதையால தொடரபபடடவாகளும வீராகளுமான இராமலக்ஷமணர்கள, ஆசசிரமததை யடைநது, அககினிஹோததிரம முடியுஞசமயததை எதிாபாாததவாகளாய, பாணசாலைககுததுாரததிலேயே இருநதாாகள தைவாதீனமாய வெளியில வநத சீடாமுகமாக அககினிஹோததிரமமுடிநததையறிந்து, இராமா, லக்ஷமணருடனும சீதையுடனும கூடியவராய, மகாதமாவும, சிஷயாகளினகூடடததால சூழபபடடவரும, கொடியவிரதத்தையுடையவரும, தியானததில கருததூன்றியவரும, தபோபலததாலமுககாலத்து வரலாறறினையறியும உணாசசியையுடையவரும, அககினிஹோத்திரத்தை முடிததவரும, மகாபாககியவானுமான பரததுவாஜமுனிவரைககணடவுடன், கூபபியகையராய அபிவாதனம பணணினா. இராமா, அமமுனிவரிடததில் தஙகளைபபறறி "பகவானே! நாஙகளிருவரும தசரதருடைய பிள்ளைகள. இராமன் என்றும லக்ஷமணன் என்றும் எஙகளுடைய போ. இவள் என் மனைவி விதேக வமசததில பிறநதவள; பதிவிரதை; ஜனகமகாராஜாவினுடைய மகள, குறறமறற இவள், ஜனஙகளறற தபோவனததில் எனனைபபறறி வநதிருககிறுள. சுமிததிரையின் புதலவனும் என்னிடதது விருப்புளளவனும உறுதியான விரதத்தையுடையவனுமான இவன, என்

பரததுவாஜரைச சேருதல

இராமா பரதது வாஜரிடததில தம்மைபபறறித தெரிவிததல

தநதையாரால காடடுககு அனுபபபபடட எனனை அநுச ரிததுக காடடையே யடைநதான பகவானே! பிதாவி ஞல கடடளையிடபபடட நாஙகள தபோவனததில புகு வோம, அஙகு, காயகிழஙகுகளை உணவாககொணடு அறததையே புரிவோம" எனறு தெரியபபடுததினா.

மிககதவஞ்செயதவரும மகாதமாவுமான பரததுவா ஜா, இராஜபுததிரரும வெகு புததிமானுமான இராமரு டைய அவவாாததையைககேடடு, மதுபாககததுககு உறுப் பான பெரியபசுவையும, பூஜைசகு உறுபபான கநதம முத லியவைகளையும, ஜலததையும, பலவகையா யுளளவைகளும காடடிலுணடாகும பழ ம கிழஙகு இவைகளிலிருபபனவுமான உணணததகக ரஸஙகளையும கொணாநது

பரததுவாஜா செயத உபசாரம

வநது அவாகளுககுக கொடுததாா, தஙகியிருகக ஒரு இட மும ஏறபடுததினா பின்பு, அபபரத்துவாஜா மிருகஙகளு டனும படசிகளுடனும முனிவாகளுடனும வீறறிருநது, அதிதியாகவநத இராமரைபபூஜித்து, அநத இராமரு டைய நலவரவைக கேடடாா மறறும, பரததுவாஜா, அப பூஜையை யஙகீகரிதது வீறறிருநத இராமரை நோககி, தரு மத்துடனகூடிய இவவாாததையைச சொன்னா: "ககுஸத குலததில உதிததவரே, ஐமபொறிகளாலும அறியவொண ணுத தஙகளை எபபொழுதும தியானிததுககொணடிருக் கும யான், வெகுகாலததிறகுப பினபு இஙகு என கண முன்பே வரககாணகிறேன்! தாஙகள காரணமினறிக காட் டுககுஒடடபபடடதைக கேளவிபபடடேன மகாநதிகளின் சஙகமததுறையிலுளளதும புணணியமானதும் அழகிய துமான இநத இடம ஏகாநதமாக இருககிறது, இஙகுத் தாஙகள சுகமாக வசியுஙகள" என இவவாறு பரததுவாஜர் சொன்னதை, எலலாருககும நனமைசெயவதில மனம வைததவரான இராகவா, கேடடு, அழகாக மறுமொழி யுரைககலுறறா.

" பகவானே, இவ்வாச்சிரமத்துக்குச் சமீபத்தில் வசிக்கும் நாட்டுஜனங்கள், நகரஜனங்கள், என்னைச் சுலபமாகக் காணத்தக்கவனாக அறிந்து, எங்களைப் பார்த்தற்காக இவ்வாச்சிரமத்துக்கு வருவார்களென்று நான் எண்ணுகிறேன்; இக்காரணத்தால், நான், இங்குவசிப்பதை விரும்பவில்லை. சுகத்தையே அநுபவிக்கத்தக்கவளும் விதேகவம்சத்தில் பிறந்தவளுமான ஜானகி, எங்கிருந்தால் மனம் மகிழ்வளோ, அப்படிப்பட்ட ஏகாந்தமும் உத்தமமுமான ஆச்சிரமஸ்தானத்தை ஆலோசித்துப் பாருங்கள் " என்றார்.

இராமர், வாசத்துக்குத்தக்க இடத்தைச் சொல்லும்படி பரத்துவாஜரைக் கேட்டல்

இராமருடைய அழகியவார்த்தையைக் கேட்டு, பரத்துவாஜமாமுனிவர், பின்பு, "ரகுகுலக்கொழுந்தே, நீங்கள் எங்குவசிக்கப் போகின்றீர்களோ, அம்மலை, இங்கிருந்து பத்துக்குரோசதூரத்திலிருக்கிறது அது மகாரிஷிகளால் நிறைந்தது, எங்கே பார்த்தாலும் அழகான தோற்றத்தை யுடையது, முசுக்கள் நடையாடப்பெற்றது, குரங்குகளாலும் கரடிகளாலும் வாசஞ்செய்யப்பெற்றது, கந்தமாதனம் என்ற பருவதத்தை யொத்தது; சித்திரகூடம் என்று பிரசித்திபெற்றது, ஒருவன், அதன் சிகரங்களைத் தூரத்திலே காணினும், புண்ணியத்தையே செய்கிறான். அவனுடைய மனம், பாவத்தை எண்ணாது அவ்விடத்தில் அநேக ரிஷிகள், விளையாட்டாக நூறுவருஷகாலம் தவம் புரிந்து, சரீரத்தோடு சுவர்க்கஞ் சென்றார்கள். அது தங்களுடைய சுகத்துக்குத் தக்க ஏகாந்தமான இடமென்று எண்ணுகிறேன். அங்காவது இங்கு என்னுடனாவது வனவாசகாலத்தைக் கழிக்க வசியுங்கள் " என்றார். பின்பு, தருமத்தை யறிந்தவரும் எல்லாரையும் மகிழ்விப்பவருமான அப்பரத்துவாஜ முனிவர், அதிதியும், பாரியையுடனும் சகோதரருடனும் இருப்

முனிவர் வசிப்பதற்குத் தக்க இடங் கூறுதல்

பவருமான அந்த இராமரை, அதிதிகளுக்குத் தக்க சத்காரங்களினால் உபசரித்தார். இராமர் பிரயாகையில் அம்மகார்ஷியைக் கிட்டி, அநேக விஷயங்களைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது, நல்ல இரவு வந்தது. சீதையை மூன்றாவளாக உடையவரும், க்ஷத்ரியவம்சத்தில் தோன்றியவரும், சிரமத்தை யடைந்தவரும், சுகத்தையே அநுபவிக்கத்தக்கவருமான இராமர், மிக அழகிய அப்பரத்துவாஜாசிரமத்தில் அவ்விரவில் சுகமாக வசித்தார். இரவு விடிந்தபொழுது, ஆண்புலியான இராமர், ஜ்வலிக்கும் ஒளியை யுடைய பரத்துவாஜமுனிவரை யடைந்து, அவரைநோக்கி, "பகவானே, உண்மையை இயல்பாக உடையவரே, தங்களுடைய ஆசிரமத்தில் நாங்கள், இவ்விரவைக் கழித்தோம். இனி, சித்திரகூடமலையில் வசிக்க எங்களுக்கு விடை கொடுங்கள்" என்றார். இரவு நன்றாக விடிந்தவளவில், பரத்துவாஜர், இராமரை நோக்கி,

பரத்துவாசர், சித்திரகூடத்துக்குச் செல்ல விடைகொடுத்தல்

"தேன், கிழங்கு, பழம் இவைகள் பொருந்திய சித்திரகூடத்திற்குச் செல்லுங்கள் இராமரே, மகாபலம் பொருந்தியவரே, அம்மலை, நாநாவிதமான மரக்கூட்டங்கள் அடரப்பெற்றது கின்னரர் உரகர் இவர்களால் சேவிக்கப்பட்டது, மயில்களின் சத்தத்தால் ஒலிபெற்றது; அரசயானைகளால் நிறைந்திருப்பது; அவ்விடத்தில் வசித்தல் தங்களுக்குத் தக்கது. மிகப்பிரசித்திபெற்றதும், புண்ணியமானதும், அழகியதும், பலவகையான கிழங்குகள் பழங்கள் நிரம்பியதுமான அச்சித்திரகூட மலைக்குத் தாங்கள் செல்லுங்கள். இராகவரே, அங்குள்ள வனமத்தியில், நான்கு பக்கத்திலும் சஞ்சரிகின்ற யானைக்கூட்டங்களையும், மான்கூட்டங்களையும், நதிகளையும், அருவிகளையும், தாழ்வரைகளையும், கற்கள் கூடுமிடங்களையும், குகைகளையும், பிளந்த கற்களின் சந்திகளையும் காணீர்கள்; அவைகளெல்லாம் சீதையுடன் சஞ்சரிக்கத் தங்க

னுடைய மனத்தை மகிழ்விக்கும். மகிழ்ச்சியை யடைந்த னவான ஊர்க்குருவி, குயில் இவைகளின் ஒலிகளால் ஒலிபெற்றதும் அழகியதுமான அம்மலையை யடைந்து, மான்களாலும் மதித்த அநேக யானைகளாலும் நிறைந்த அழகிய ஆச்சிரமத்தில் வசியுங்கள்" என்றார்.

ஐம்பத்தைந்தாஞ் சருக்கம்:
ஸ்ரீராமர் யமுனையென்னும்நதியைக் கடந்து அவ்வாற்றுக்கடுத்த வனத்தை யடைதல்.

சத்துருக்களின் செருக்கையொழிப்பவர்களான அந்த இராஜகுமாரர்கள், இரவை அவ்வாச்சிரமத்திற் போக்கிய பின்பு, பரத்துவாஜமகாரிஷியை வணங்கி அம்மலையைக்குறித்துப்போகச் சித்தரானார்கள் போவதற்குச்சித்தராயிருக்கின்ற அவர்களுக்கு அம்மகாரிஷி ஸ்வஸ்தியயனம் பண்ணினார்! அவர், தந்தை புதல்வரைத் தொடர்ந்து செல்வதுபோல், புறப்பட்ட அவர்களைத் தொடர்ந்து சென்றார்!! மிக்க ஒளியையுடைய பரத்துவாஜமாமுனிவர், உண்மையில் உறுதியையுடைய இராமரைநோக்கி, "புருஷசிரேஷ்டர்களான நீங்கள், கங்கையும் யமுனையும் சந்திக்குமிடத்தையடைந்து, பின்பு கங்கையின் ஜலத்தினுடைய வேகத்தாற் சிறிது மேற்குமுகமாகச் செல்லும் யமுனாநதியை யடையுங்கள். சீக்கிரமாகச் செல்லும் பிரவாகத்தையுடைய யமுனாநதியை யடைந்து அதனுடைய போக்குவரவால் பழகிய துறையைப் பார்த்து, அங்கு நீங்கள் தெப்பங்கட்டி அதன்மீதேறிச் சூரியபகவானுடைய குமாரியாகிய அவ் யமுனாநதியைத் தாண்டுங்கள். அதன் பிறகு, பசுமையான இலைகளையுடையதும், அநேக விருக்ஷங்களுடன் வளர்ந்ததும், சித்தர்களால் நாடியடையப்படுவதும்

(சித்திரகூடத்துக்குச் செல்லுதல்)

'சியாமம்' என்ற பெயரையுடையதுமான பெரிய ஆலமரத்தை யடையுங்கள் சீதை, அம்மரத்தைப் பார்த்துக் கைக்கூப்பித் தனது மனோரதங்களைப் பிரார்த்திக்கவேண்டும். அவள், சிரமத்தை யடைந்திருந்தால் சிறிதுநேரம் அங்கு வசிக்கலாம், இல்லாவிடின் அதைக்கடந்து செல்லலாம். அதன்பின்பு, நீங்கள் குரோசதூரஞ் சென்றால், பலாசம் இலந்தை இவைகளுடன் கூடியதும், யமுனைக்கரையிலுண்டான மூங்கில்களால் அழகியதுமான பசியகாட்டைக் காண்பீர்கள். அக்காடுதான் சித்திரகூடத்துக்குப் போகும் வழி. அழகியதும், சிறியமணலை யுடைமையால் மிருதுவானதும், காட்டுத்தீ யற்றதுமான அவ்வழியில் அநேகதரம் யான் சென்றிருக்கிறேன்" என இவ்விதமாக வழியைப்பற்றிப் பரத்துவாஜமகாஷி சொல்ல, இராமர் "அப்படியே" என்று மொழிந்து, "ஆச்சிரமத்தை நோக்கிச் செல்லுங்கள்" என்று விடைகொடுக்க, அம்மகாஷியுந் திரும்பினார். அம்முனிவர் திரும்பினவளவில் இராமர், லட்சுமணரை நோக்கி, "சுமித்திராகுமாரனே, நாம் புண்ணியஞ் செய்தவர்களே, ஏனெனில், நம்மிடத்துப் பரத்துவாஜமுனிவர் அருள்புரிகின்றாரன்றோ!" என்றார். நல்லமனமுடையவர்களும் ஆண்புலிகளுமான அவ்விருவரும், இவ்வாறு பேசிக்கொண்டு, சீதை முன்புறத்திற் செல்ல யமுனாநதியைக் குறித்துச் சென்றார்கள்.

யமுனையைக் கடக்கப் புணை கட்டுதல்.

பின்பு யமுனையில் வேகமாக ஓடுமிடம் வந்துசேர்ந்து அவர்களெல்லாரும், 'எவ்வாறு அதைக்கடக்கிறது?' என்று சிந்தையடைந்தார்கள். பின்பு அவர்கள், உலர்ந்த மூங்கில்களைப் பரப்பியும், வெட்டிவேரால் மூடியும், மரக்கட்டைகளால் இவ்வாறு பெரியபுணை செய்தபின்பு, பராக்கிரமத்தை யுடையவரான இலட்சுமணர், நீர்வஞ்சிக்கொடிகளையும் நாவல்மரத்துக்கிளைகளையும் பிடுங்கியும் வெட்டியும் கொண்டுவந்து, அவைகளால் சீதை வீற்றிருப்பதற்குச் சுகமான

ஆசனத்தை அப்புணையினமீது அமைததார். தசரதரின் புதலவரான இராமா, எணணமுடியாத அழகை யுடையவளும, லடசுமியைப போலபவளும, கொஞசம வெட்கபபடுபவளும, தமது காதலியுமான சீதாதேவியை அபபுணையில ஏறறினா. வீராகளும தசரதருடைய பிளளைகளுமான அவவிருவரும, அசசீதையின் பககத்தில அபபுணையில், வஸ திரங்களேயும் ஆபரணஙகளேயும மணவெடடியையும கூடையையும ஆயுதஙகளேயும வைததனா. முதலில் சீதையை ஏறறி, பினபு தாஙகளும ஏறி, முயறசியுடன் அபபுணையைத தளளலானாாகள.

அபபுணை யமுனையின்நடுவையடைநதபொழுது, சீதை அநத யமுனையைத துதிககலானள: "தேவி, உனககு மஙகளமுணடாகுக; நான உன்னைக கடககின்றேன என்னுடைய கணவா, பதினன்கு வருஷஙகாடடிலவசித்தலாகிற விரததை

யமுனையைசசீதை பிராாததிததல

முடிககவேண்டும, அவா இக்ஷ்வாகுமனனவரால பாதுகாக்கபபடட அயோததியாபடடணததுககுத் திருமபிவருவரேயாளுல பின்பு நான் ஆயிரம் பசுக்களாலும நூறுகுடங்களளினுலும உனனைப் பூஜிககிறேன்" என இவவாறு ஸ்திரீகளுள உத்தமையான சீதை, யமுனையை நோககிக் கூபபிய கையளாயப பிராாததிததுககொண டிருககுமபொழுதே தெபபம தென்கரை சோநதது. அவாகள, வரிசைவரிசையாக அலைகள வாயநததும சூரியபகவானுடைய பெணணும கரைகளில அநேகமரஙகளை யுடையதும விரைவாகச செலவதுமான காளிநதிநதியைப புணையாலதாணடி, அபபுணையைவிடடு, யமுனைநதியோரமாக விருநத காடடின்வழியே புறபபடடுச சென்று, குளிாநத இடத்தை யுடையதும் பசியஇலைகளைப பெறறதும 'சியாமம' எனற பெயரையுடையதுமான ஆலமரததை யடைநதாாகள.

சீதை, அந்த ஆலமரத்தை யடைந்து பின்வருமாறு சொல்லலானாள் .—"மகாவிருக்ஷமே, உன

சீதை சியாமம என்ற வனஸ்பதிககுச செயத பூஜை.

ககு நமஸகாரம, என்பாததா, தமது வனவாசத்தை முடிககவேணடும, நான், புகழ் பெறறவாகளான கௌசலையையும சுமித்திரையையும பாாககவேணடும" என்று சொல்லிக கைகளைக கூபபிககொணடு அமமரததை வலமவநதாள. பின்பு, இராமா, குறறமறறவளும அனபிறகு இடமானவளும சுவாதீனையும இவவாறு பிராாததிபபவளுமான சீதையைபபாாதது லக்ஷமணரை நோககி, "பரதரைத தமையனுக வுடையவனே, மனிதரிற சிறநதவனே, நீ, சீதை பின்வர அவளுககு முனனே நடபபாய நான ஆயுதபாணியாயப பினனே நடநதுவருகிறேன் , அவள எநதெநதப பழததை வேணடுகின்றுளோ, எநதெநத மலரை விருமபுகினறுளோ, எவவெவறறில அவளுடைய மனஞ செலலுகின்றதோ, அவவபபொருளைக கொடுபபாய" என்று கூறினா இரணடுயானைகளினிடையி லிருககும அழகிய ஒருபெணயானைபோல, செலபவாகளான அவவிருவாகளின் நடுவில சீதை யிருநதாள

அமமடநதை தான் இதுவரையில கணடிராத மாததையும புதரையும கொடியையுங கனடு, இராமரை ஒவ்வொன்றின் நாமதேயததையுங் கேடடாள. லக்ஷமணர், சீதையின் வசனத்தால விரைநதவராய, அழகியனவும

யமுனைக்கரையி இளள வனததில தஙகுதல

புஷபஙகளால நிரமபபபெறறனவுமான பல வகை மரஙகளினுடைய பூஙகொத்துகளைக கொணடுவநதாா. ஜாநகியானவள, விசித்திரமான மணலில ஜலத்தையுடையதும, ஹமஸம ஸாரஸம இவைகளால ஒலிககபபெறறதுமான நதியைப் பாாத்து, அப்பொழுது மனமகிழநதாள. பின்பு, சகோதராகளான ராமலக்ஷமணாகள, குரோசதூரஞ சென்று, உணணுதற்குரிய பலமிருகஙகளைக கொனறு,அவறறை யமுனைக

கரையிலுள்ளவனத்தில உண்டாரகள். கமபீரமான தோற றத்தையுடைய அவாகள், மயிலகளின்கூட்டஙகள் ஒலிக கப்பெறறதும, குரஙகு யானை இவைகளுடன் கூடியதும, அழகியதுமான அவவனத்தில விளையாடி, மேடுபள்ள மறறதான யமுனைககரையை யடைநது, சீதைககு இஷ்ட மான வசிககுமிடத்தை நாடி யடைநதார்கள்.

ஐம்பத்தாறுஞ் சருக்கம்:
இராமர் முதலியோர் சித்திரகூடமடைந்து பர்ணசாலையிற் புகுதல்.

பின்பு, இரவு கழிநதவளவில், இராமா, தாமரை விழிகததபிறகும சிறிது தூககஙகொணடிருநத லக்ஷமணரை மெலலஎழுபபலானா :—"சௌமித்திரியே, மனோகரமாககூவுவனவும காட்டில் வசிப பனவுமான பறவைகளின ஒலியைக கேள். சததுருககளைத் தவிககச்செயபவனே, புற

சித்திரகூட மடைதல

பபடுஞசமயம்வநதுவிட்டது, ஆகையாலபோவோம" என றா. விழிககும வேளையில தூஙகிககொணடிருநத லக்ஷ் மணா, தமையனாால எழுபபபபடடு, தமது நித்திரை யையும், சோமபலையும, வழிநடநததாலுணடான சிரமத் தையும விட்டாா. அதன்பின்பு, அவாகளெலலாரும எழு நது யமுனாநதியினுடைய புணணியமான தீாததததில் நீராடி, பரததுவாஜமகாஷியால சொலலபபட்ட சித் திரகூடத்தின் வழியை நோககிச சென்றாாகள். புறபபட வேணடியகாலததில லக்ஷ்மணருடன்புறபபட்ட இராமர், பின்பு, தாமரையிதழ்போன்ற கணகளையுடைய சீதை யைப பாாத்து, பின்வருமாறு சொலலலுறறாா —"வி தேக குலத்திற பிறநதவளே, வசநதகாலத்தில எலலாப பக்கத்திலும தமது பூககள பூத்திருககப பெறறனவும,

ஜவலிபபன போலவும மாலைகளை யணிநதன போலவு மிருபபனவுமான பலாசமரஙகளைப பார. மலாநத பூககளையுடையனவும, மனிதாகளால கிடடபபடாதனவும, பழஙகளாலும இலைகளாலும் வணஙகியனவுமான செரா மரஙகளைப பார். இவைகளைப பாாததால, நான துக் கததை மறநது பிழைததிருபபேன் என்பது திணணம. லக்ஷமணா, தேனீககளால கடடபபடடனவும, பதக களவு தேனுளளனவும, மரநதோறும தொஙகுவனவு மான தேனகூடுகளைப பார. மலாப பரபபால நெருகக மடைநதுளள வனத்தில இதோ நசசுககுருவி கூவுகின் றது, மயில அதறகு மாறு கூவுகினறது. யானைககூட் டஙகளால வசிககபபெறறதும, பறவைக கூடடஙகளால ஒலிபெறறதும, உயாநதசிகரததை யுடையதுமான இச சிததிரகூடபருவதததைப பார. தமபி, மேடுபளளத் தாககறற பூமிபபிரதேசத்தை யுடையதும, அழகியதும், பலமரஙகளால சூழபபடடதும, புணணியததைக கொ டுபபதுமான சிததிரகூட வனத்தில மனமகிழவோம" என்றனா. பின்பு, சீதையுடன் நடநது செலலும அவர் கள, அழகியதும, மனததைக கவாவதுமான சிததிரகூட மலையைச சோநதாாகள இராமர், லக்ஷமணா, சீதை ஆகிய இவாகள பலவகைப பறவைககூடடஙகளைப பெறற தும, அநேகமான பழம, கிழஙகு இவைகளை யுடையதும, பலவளஙகளும பொருநதியதும, நலல சுவையையுடைய நீா நிறைநததுமான அமமலையை யடைநது, "அழகிய நாநாவிதமான மரம கொடி இவைகளால பொருநதபபெற றதும, அநேகவிதமான கிழஙகு பழம இவைகளையுடைய தும், மனத்தைககவாவதும, அழகியதுமான இமமலை, சுல பமாகப பிழைபபைத் தரும" எனறு நிசசயிததாாகள. "பின்பு, இராமா, லக்ஷமணரைநோககி, சௌமியனே, மகாத்மாககளான ரிஷிகளும இமமலையில வசிககிறாாகள. இமமலை நமககு வசிககததகக இடமாம. இதில நாம மகிழ்

வோம" என்றுசொலலி, பிறகு, அமமூவரும, கூபபிய கையாகளாய, வால்மீகியின ஆசிரமததை யடைநது, அமமாமுனிவரை அபிவாதனம பணணிஞர்கள. அறததை யறிநதவரான அமமகாஷி, மகிழசசியடைநதவராய அவாகளைப பூஜித்து, "வீறறிருககலாம" என்று கூறி, நலவரவை வினவினர். மகாபாகுவான இராமா, தமமை முறைமைபபடி வால் மீகிககு அறிவித்து, லக்ஷமணரைப பாாத்து, "ஸௌமய, லக்ஷமணு, உறுதியாயும, சிறநதனவாயு மிருககும மரபப லகைககளைக கொண்டுவா; வசிககுமிடததைச செய. இஙகு வசிககவேணடுமென்று என்மனம் விருமபுகின்றது" என்று கூறினா.

வால்மீகி ஆசிரமம

பகைவரைக கொல்லுமவரான லக்ஷமணா, இராம ருடைய அசசொலலைக கேடடு அனேகவிதமான மரங்களைக் கொணடுவநது, பின்பு பாணசாலையை நிருமிததாா. இராமா, காறறு முதலிய வைகளால அசைகக முடியாததும கதவு அமைககபபடடதும அழகியதுமான பா ணசாலையைப பாாத்து, பின்பு, "இதற்குமேல என்ன ஆஜஞாபிபபரோ?" என்று ஜாககிரதையுட னிருபப வரும் பணிவிடைசெயபவருமான தம்பியைப் பாாத்து, "சுமித்திரையின் புதலவனே, நாம மானினுடைய மாமிசத்தைக கொணடுவநது, பாணசாலையின அதிதேவ தைகளைக குறித்து யாகஞ்செயயப்போகிறேம, நெடு நாளவாழ விருபபமுளளவர்களால வாஸதுசாநதி செய யத்தககது. அழகிய கணகளுடையாய, லக்ஷமணு, அதற காக, மிருகததைக கொனறு சீககிரங கொண்டு வா; நூலகளிறகூறிய தொழில செயயத்தக்கதனறே! தரு மத்தை நினைததுப பாா?" என்றூர்.

லக்ஷமணா பாணசாலை கடடியது

பகைவீரரைக் கொல்லுமவரான லக்ஷ்மணர், தமையனுருடைய சொல்லை யெண்ணி, அவர் சொன்னவண்ணமே செய்தார். அவரைப் பார்த்து இராமர் மறுபடியும் சொல்லலானார்:—"இந்த மானிறைச்சியை நீ சமை. நாம் பர்ணசாலையின் அதிதேவதைகளைப் பூஜிப்போம். ஸௌம்யனே, விரைவாய், இந்தத்தினம் நல்ல திதி நட்சத்திரங்களை யுடையது, ஸ்திரவாஸரம்" என்றார். சுமித்திரையின் குமாரரும் பிரதாபத்தையுடையவருமான லக்ஷ்மணர், கொன்று கொணர்ந்த பரிசுத்தமான கிருஷ்ணமிருகத்தை நன்றாக வளர்க்கப்பட்ட அக்கினியில் இட்டார். அது பக்குவமும் சுட்டதும் இரத்தமற்றது மானதை, அவர் அறிந்து, பின்பு ஆண்புலியான இராகவரைப் பார்த்து, "தெய்வத்துக்கு ஒப்பானவரே, நிறைந்த மேனியையுடையதும் நன்றாகச் சமைக்கப்பட்டதுமான இந்தக் கிருஷ்ணமிருகம், சமைப்பதற்குமுன்னிருந்ததுபோலவே இருக்கின்றது. தேவதைகளுக்குப் பூஜைசெய்வதில் சமர்த்தரா யிருக்கின்றீரன்றோ! பூஜைசெய்யும்" என்றார் ஐம்பொறியடக்கல் முதலிய குணங்களை யுடையவரும், ஜபிக்கத்தக்க மந்திரங்களை நன்குஉணர்ந்தவருமான இராமர், ஸ்நாநஞ்செய்து நியமத்துடன்கூடியவராய், வாஸ்துசாந்தி முடிவதற்கு எவ்வளவு மந்திரங்களை ஜபிக்கவேண்டுமோ, அவ்வளவு மந்திரங்களையும் ஜபித்தார். இராமர், பரிசுத்தராய் வாஸ்து தேவதைகளைப் பூஜித்து, வசிக்கக் கட்டின இடத்திற் புகுந்தார், மிக்க பராக்கிரமத்தையுடைய இராமருக்கு மனத்தில் மகிழ்ச்சி உண்டாயிற்று. அவர் வைசுவதேவபலியைப் பண்ணி, உருத்திரமூர்த்தியைத் தேவதையாகக்கொண்ட யாகத்தையும் மகாவிஷ்ணுமூர்த்தியைத் தேவதையாகக் கொண்ட யாகத்தையும், வீட்டின் பீடையைப் போக்கும் மங்களங்களையுஞ் செய்து, முறைப்படி ஜபத்தையும் நதியில்

பர்ணசாலையிற் புகுதல்.

முறைமைபபடி ஸ்நாநததையுஞ செயது, கொடிய பூதஙக ளேபபோககுஞ சிறநத பலியையுஞ செயதார இராகவர, ஆச்சிரமத்துககுத் தககபடி பலியிடும வேதிகளேயும, தேவாலயஙகளேயும, அககினியைக்காககும மனேகளேயும இயற றுவிததார. அபபொழுது, நலல லக்ஷணஙகள பொருந தியவர்களும இரகுகுலகுமாரர்களுமான அவவிருவரும், சீதையுடன், காட்டிலுணடான மாலேகளாலும, பழஙகளாலும, வேர்களாலும, முறைபபடி சமைத்த மாமிசஙகளாலும், தீர்த்தஙகளாலும, வேதத்திற கூறியபடியான ஜபஙகளாலும, தாபபை ஸமிதது குசம இவைகளாலும பூதஙகளேத் திருபதிசெய்விதது, மிக அழகிய பாணசாலேயிற புகுநதார்கள. தேவர்கள 'சுதாமை' எனனும சபையிற புகுவதுபோல், மர இலேகளால மூடபபடடதும, மனததைக கவர்வதும, நூலமுறைமைபபடி அவவவைகடகு உரிய இடததில அவவவைகள அமையபபெறறதும, வேணடியவளவு காறறையுடையதுமான அபபாணசாலேயில எல லோரும வசிபபதறகாகப பிரவேசிததார்கள ஐமபுலனே வென்ற அவர்கள, நானுவித படசிகளும மிருகஙகளும நிறைநததும, விசிததிரஙகளான பூஙகொததுககளேயுடைய மரஙகளுடன கூடியதும, கொடிய மிருகஙகளால் ஒலிபெற றதுமான சிறநத வனததில, அபபொழுது சுகமாக விளே யாடினர்கள. இராமர், மிகவும அழகியதான சிததிர கூடத்தை யடைநது, மிருகஙகளாலும பறவைகளாலும சூழப்பெறறதும நலல ஜலமபொருநதியதுமான மாலிய வதிநதியையுஞசேர்நது, மனககிளர்சசி யடைநது மகிழந் தார ; நகரததைவிடடுபபிரிநததா லுணடான துயரத்தை மறநதார்.

ஐம்பத்தேழாஞ் சருக்கம் :

சுமந்திரர் அயோத்திக்குத் திரும்பிவந்தது.

குகா, ஸ்ரீராமா கஙகையினதென்கரை சோநத வளவில மிக்க துயரமடைநது, இராமா கணணுககு எடடாத தூரஞ செலலுமளவும நெடு நேரம அஙகே நினறு சுமநதிரருடன இராமருடைய குணஙகளைச சொலலிககொணடிருநது, அவருடன் தமது வீடடுககுச சென்றுா. சுமநதிரா, இராமா பரததுவாஜரை யடைநததையும, பிரயாகையில பரத்துவாஜருடன் இருநததையும, சித்திரகூடபருவதம் வரையிற போனதையும, குகருடைய ஒற றாகளால நன்ருக அறிநதாா. பின்பு சுமநதிரா, குகரிடம விடைபெறறு, சிறநத குதிரைகளை இரதததிற பூடடி, மனத்தில வெகு துயரததுடன் அயோததிமாநகருககே பிரயாணப் படடாா. அவா, நலலமணமவீசுங காடுகளையும ஆறுகளையும பொயகைகளையும பாாததுககொணடு, கிராமஙகளையும் நகரஙகளையும விரைவிற கடநதாா. பினபு அவா, சிருஙகிபேரபுரததை விடடுப புறபபடட மூன்ருமநாள மாலைப பொழுதில அயோததியை யடைநது, அது ஆனநத மற்றிருபபதைக கணடாா. சாரதியான அசசுமநதிரா, அப்பட்டணம சூனியமானதுபோல சததமு மிலலாம

சுமநதிரா அயோததிககுத திருமபல

லிருபபதைக கண்டு, மிகக துயரமடைநத மனத்தை யுடையவராய, சோகாவேகத்தால அடியுணடு, "யானைகளையும குதிரைகளையும ஜனஙகளையும அரசரையுமுடைய படடணம், சநதாபததை யுணடாககும இராமாவிஷயமான துககத்தால் தோன்றிய சோகாககினியால எரிககபபடாமலிருக்குமோ ?" என்று எணணி, விரைவாகச செலலுங குதிரைகளால நகரததின்வாயிலை யடைநது அதிலவிரைநது நுழை

அயோததியின துயரம

நதாா. நூறறுககணககாகவும ஆயிரககணககாகவுமுளள ஜனஙகள, வநதுகொணடிருககுந தோபபாகரான சுமநதிரரைபபாாத்து, "இராமாஎஙகே?" என்றுகேடடுககொணடு அவருககு எதிாமுகமாக ஓடிவநதாாகள. அவாகளுககுச சுமநதிரா, "கஙகைககரையில, இராகவரைச செலவுகேட டுககொணடு, தாாமிகரும மகாதமாவுமான அநத இராமரால அநுமதிபணணபபெறறவனுய்த் திருமபினேன்" என்று பதிலகூறினுா. அநத ஜனஙகள, "இராமா லக்ஷ்மணா சீதை ஆகிய அவாகள், கஙகையைக கடநதாாகள" எனறு தெரிநதுகொணடு, கணணீா நிரமபிய முகததையுடையவாகளாய, "அநதோ! நமமைப பழிககவேணுும!" என்று பெருமூசசு எறிநது, "ஹா!! ராம!" எனறு கதறத தலைபபடடாாகள. அன்றியும, கூடடங கூடடமாக இருககும ஜனஙகளுடைய சொறகள, "இநததேரில இராமரைககாணுததால நாம கெடடோம தானத்திலும யஜஞததிலும விவாகததிலும நடுவில, தரும நெறியில தவருது நடககும இராமரை மீணடும காண மாடடோமோ? 'இநத ஜனங்களுககு க்ஷேமததைக கொடுபபது எது? விருபபமானது எது? சுகததைக் கொடுபபது எது?' என்று விசாரிதது, இநத நகரததை இராமா தநதையைபபோல காபபாறறினுா" என எவவிடததும நிகழநதன கடைகளின் நடுவிற செலலுஞ சுமநதிரர், இராமருடைய சோகததால மிககதாபமடைநதவாகளும் பலகணிகளைச சோநதிருநதவாகளுமான பெணடுகளுடைய புலமபலைக கேடடாா.

அசசுமநதிரா, முகததைமூடிககொணடு, ராஜமாாக்கததின நடுவால, தசரதமனனவரிருநத மனையை யடைநதாா அசசுமநதிரா, தேரினினறு விரைவாக இறஙகி, அரணமனையிற புகுநது, மஹாஜனஙகள நிரமபிய ஏழுகடடுககளையுங கடநதாா. செலவாசுருடைய வீடுகளிலும ஏழுநிலைமாடங

சுமநதிரா தசரத ரிடஞ செலலல

களிலும் கோயில்களிலு மிருந்த மாதர்கள், இராமரை விட்டுவந்த சுமந்திரரைப் பார்த்து, இராமரைக் காணாத தால் மிகமெலிந்தவர்களாய், ஹா ஹா காரஞ் செய்தார்கள். மிகவுந் துயரமடைந்த ஸ்திரீகள், நீர் ததும்பப்பெற் றனவும் விசாலமாயும் விமலமாயுமுள்ளனவுமான நீர் பெருகியகண்களால் ஒருவரை யொருவர் நன்றாகப்பார்க்க முடியாதவரானார்கள். பின்பு சுமந்திரர், இராமர் விஷய மான துக்கத்தால் தாபமடைந்தவர்களும் உபரிகையில் நின்று தம்மைக் கண்டதால் இறங்கி வந்தவர்களுமான தசரதருடைய ஸ்திரீகள் "இராமனுடன் சென்று இராமனை விட்டு வந்த சுமந்திரர், துயரப்படுங் கௌசலை யாருக்கு என்ன பதில் சொல்லுவார்? நம்முடைய உயிர் எவ்வாறு கஷ்டப்பட்டுப் பிழைத்திருக்க முடியுமோ, அவ்வாறு, புத்திரன் காட்டுக்குச் சென்றபின்பு, கௌசலை பொறுத்துப் பிழைத்திருப்பது சுலபமன்றென்பது நிச்சயம்" என இவ்வாறு அங்கங்கு மெல்லச் சொல்லிய உண்மையான வாக்கியத்தைக் கேட்டுக்கொண்டே, சோகத்தால் ஜ்வலிப்பதுபோன்றுள்ள எட்டாவது கட்டில் வெளுத்த அந்தஇடத்தில், வருந்துபவரும் எளியவரும் புத்திரசோகத்தால் வாட்டமடைந்தவருமான அரசரைப் பார்த்தார் அச்சுமந்திரர், வீற்றிருந்த தசரதமன்னவரை யணுகி, அவரை வணங்கி, இராமருடைய சொல்லை அவர் சொன்னவண்ணமே தெரிவித்தார்.

தசரதர் மூர்ச்சை யடைந்தது

தசரதர், அதை மௌனத்தோடு கேட்டு, குழப்பமடைந்த மனமுடையவராய், இராமர்விஷயமான சோகத்தாற் பீடிக்கப்பட்டு, மூர்ச்சையடைந்து பூமியில் விழுந்தார். அரசர் மூர்ச்சையடைந்து பூமியில்விழுந்த வளவில், அந்தப்புரம், துக்கத்தால் அடியுண்டதாய், கைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு கூக்குரலிட்டது. அப்பொழுது, சுமித்திரையுடன் கூடியவளாய்க் கௌசலை, பூமியில் விழுந்த தனது கணவரை

எடுத்து, மகாராஜரான அவரைநோககி, "மகாபாககியமுள்ளவரே, வனவாசத்தினின்று திரும்பி வநதவரும, செயயவரிய தொழிலைச செயயும அநத இராமனுடைய நாதருமான இவருககுப பதில ஏன் சொலலவிலலை? இரகுகுலத்திற பிறநதவரே, இநத அநியாயததைச செயது இப்பொழுது ஏன வெடகபபடுகின்றீர்கள? எழுநதிருஙகள; தஙகளுககு மஙகளம உணடாகுக சோகததில் மனம் வைககவேணடாம தலைவரே, எவளுககாகப பயநது இராமனைபபறறிப பேசாமலிருககினறீர்களோ, அக கைகேயி, இஙகிலலை, சஙகையிலலாமற சொலலலாம" என இவவாறு கணணீரால பேசசுத தழுதழுககச சொலலி, சோகததாற பரிதபிததவளாய விரைவிற பூமியில் விழுநதாள தசரதரின மனைவிமாரகளான பெணகளெலலாரும, இபபடிப புலமபிப பூமியில விழுநத கௌசலையையும தஙகளுடைய கணவரையும பாரததுப பெருங குரலாற கதறினாரகள பினபு, அநதபபுரததிலிருநது எழுநத அநதச சததததைக கேடடு, நானகு பககஙகளிலும முதியவரகளும இளையவரகளுமான புருஷரகளும ஸதிரீகளும எலலாரும புலமபினாரகள. மறுபடியும அபபடடணம, இராமர சென்றகாலததில வருநதினதுபோல வருந்தினறு.

கௌசலை துககிததல

ஐம்பத்தெட்டாஞ் சருககம்:

சுமந்திரர், தசரதரிடம் இராமரது விருத்தாந்தத்தைத் தெரிவிததல்.

அரசர், உபசாரஙகளினலை மூசசைதெளிநதவராயப பின்பு,இராமரிடததினினறுவநதவரான அசசுமநதிரரை,

தசரதர் இராமரைப்பற்றிச் சுமந்திரரை விசாரித்தல்

இராமவிருத்தாந்தத்தைக் கேட்பதற்காகக் கூப்பிட்டார். பின்பு சுமந்திரர், கூப்பிய கையராய், இராமரைப் பற்றியே புலம்பிக் கொண்டும், துக்கத்தாலும் சோகத்தாலும் சேரப்பெற்றும், பிராயஞ்சென்றும், புதிதாகப் பிடிக்கப்பட்ட யானைபோல மிகப் பரிதபித்துக்கொண்டும், உடம்பு சௌக்கியமில்லாத யானைபோல நினைத்துநினைத்துப் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டுமிருக்கும் அரசரைக் கிட்டினர். அரசர், தம்மைக் கிட்டினவரும் புழுதிபடிந்தசரீரமுடையவரும் கண்ணீர்நிரம்பிய முகத்தினரும் எளியவருமான சுமந்திரரைப் பார்த்து மிகஎளியவராய், "எனது தருமாத்துமாவாகிய இராமன் எந்த மரத்தினடியை யடைந்து வசிக்கிறான்? ஸூதரே, மிகவுஞ் சுகியான அந்த இராகவன், எதை உண்கிறான்? துக்கத்தை அநுபவிக்கத் தகாதவனும் சிறந்தபடுக்கையிற் படுக்க உரியவனுமான அரசகுமாரன், அநாதனைப்போல், துயரத்துடன் பூமியில் எவ்வாறு படுப்பான்! எவன் புறப்பட்டால், காலாட்களும் தேரும் குதிரையும் கூடப்புறப்பட்டனவோ, அப்படிப்பட்ட இராமன், மனிதசஞ்சாரமற்ற காட்டில் எப்படி வசிக்கிறான்!! மலைப்பாம்பு முதலியவைகளும் புலி யானை முதலிய கொடியமிருகங்களுந் தங்கப்பெற்றதும், கருநாகங்கள் பொருந்தியதுமான காட்டை, என்னுடைய குமாரர்கள் சீதையுடன் எவ்விதமாக அடைந்தார்கள்! சுமந்திரரே, என் இருகுமாரர்களும், சுகுமாரியும் நல்ல ஒழுக்கமுடையவளுமான சீதையுடன், இரதத்தைவிட்டு இறங்கி எவ்வாறு காலால் நடந்துசென்றார்கள்!! சுமந்திரரே, நீரன்றோ பாக்கியசாலி, ஏனெனில், அசுவினிதேவதைகள் மந்தரமலையிற் புகுவதுபோல என் இருகுமாரர்களும் அரணணியத்தினுட் புகப் பார்த்துவந்தீரன்றோ! இராமன் என்ன சொன்னான்? லக்ஷ்மணன் என்ன சொன்னான்? வனத்தை யடைந்து சீதை என்ன சொன்னாள்? இராமன் இருந்த

தையும உறஙகினதையும உண்டதையுமபறறிச சொலலும. யயாதி, சரீரததுடன் சுவாககஞ்சென்றதால இநதிரபகவா ஞல தளளப்படடு விழுபவனுய, "நலலவாகளிடததில தளளவேணடும" என்று இநதிரபகவானைப பிராாத் தித்து நலலவர்களிடத்திலவிழுநததுபோல, இராசசியத்தி னின்று தளளபபடடுச சாதுககளுடைய ஆசசிரமத்தை யடைநத இராமருடைய உணவு முதலியவறறைபபறறி நீர சொல்லக கேடடுப பிழைததிருபபேன்" என்ருா.

இவ்வாறு அரசரால ஏவபபடட சுமநதிரா், கணணீ ரால தழுதழுததுத தடையை யடையுஞ்சொலலாற கூறத் தொடஙகினா: "மகாராஜாவே, இராமர், தருமத்தையே பாாததவராய, "சுமநதி ரரே, வணஙகத் தககவராயும மகாதது மாவாயும புகழ்பெறறவராயு மிருககுந் தநதையாருடைய திருவடிகளை, அஞசலி பணணி என் னுடையவாாத்தையால தலையால வணஙகததககவை; அநதபபுரததி லிருககும எலலோரும, முறைபபடி என் வணககததையும என் க்ஷேமத்தையுஞ் சொலலவுரியர். எனனுடைய நமஸகாரததையும க்ஷேமததையும ஜாககிர தையையும என்தாயாராகிய கௌசலையிடததிற சொலலி அதன்பின்பு, "தாஙகள எபபொழுதும தருமததைத தவ றிலலாமல நடததிககொணடு, கருத்தூனறியவராய ஹோ மாககினியை வைககும் அறையில ஜாககிரதையுடையவராக இரும். தேவி, தலைவருடைய திருவடிகளைத தெயவத்தின் திருவடிகளாகக கருதி அவைகளை ஆராதிதது, எனது மற் றைததாயமாாகள விஷயத்தில, குலாபிமானததையும் அகஙகாரத்தையுங் கைவிடடு நடநதுவாரும அரசரையும, கொணடாடததககவளானகைகேயியையும ஒபப அநுச ரிதது நடவும. அரசரிடததில நடநதுகொளவதுபோல, புதலவனுன பரதனிடததிலும நடநதுகொளளவேணடும்; ஏனெனில், அரசாகளபொருளாற பெரியவாகளனறே! ராஜ

சுமநதிரா இராமசமாசாரம தெரிவிததல

தருமத்தை நினைததுபபாரும" என்ற இநதச சொலலையுஞ சொலலவேண்டும. பரதனுககு என்க்ஷேமததைச சொல லிப பின்பு அவனிடத்தில, "எலலாத தாயமாாகளிடததி லும முறைபபடியே நடபபாய" என்று நான சொன னே னென்று சொலலவேண்டும அன்றியும, இக்ஷவாகு வமசததை விளஙகவைபபவனும மகாபாகுவுமான அவ னிடம, "நீ இளவரசனாக இருநதுகொண்டு, இராசசியததி லிருககுமமனனவரைப பாதுகாபபாய அரசா, பிராயஞ சென்றவா, ஆகையால அவரை வருததாதே. நீ, அவா கடடளைபபடி நடநதுகொண்டு இளவரசபோகததைஅநுப விபபாய" எனறுசொலலுஙகள" எனறு கூறி மீண்டும என்னைநோககிக கணணீா பெருக, "'புததிரனிடததில அதிக அனபுவைததிருககும எனதாயை உனதாயான கைகேயியைபபோல பாாததுககொளளவேண்டும' எனறு பரதனிடஞ சொலலுஙகள" என்று சொனனா மகா ராஜரே இவவாறு சொலலிககொணடே செநதாமரைக் கணணரான இராமா மிகக கணணீாவடிததாா

லக்ஷமணரோ மிகசசினநதவராயப பெருமூசசெறிநது கொண்டு, சொலலலானா:— "அரசகு மாரரான இநத இராமா, எநத அபராதத் தினல நாடடிவிருநது ஓடடபபடடாா?

லக்ஷமணா அனுபபிய செயதி

அரசர், கைகேயியினுடைய பழிககததகக கடடளையால, நாங்கள வருநதுமபடியான செயயககூடாத தொழிலையே செயதாா. இராமரைக காடடிறககுத துரததினது, கைகேயி லோபகுணததால அரசரைககொண்டு செயததாகவாவது இருககடடும; அரசா வரததைக கொடுததததனலாவது இருககடடும; எபபடி யிருநதாலும செயயததகாததைச செய்ததேயாம. அரசா, இராமரைக காடடுககு ஓட்டி னது, நூலமுறையைப பாராது, தெயவத்தின் செய லால்தான செயதது, ஏனெனில, இராமரைக கைவிடுவ தில் காரணம காணவிலலையன்றே. அரசா புத்தியின்

மையால ஆலோசனையிலலாமல இராமரைக காடடுக்கனுப பினுரெனற தகாத செய்கையானது, அவருக்கே பழியை விளைக்கப போகிறது நாளே, மகாராஜரிடததில தகப்பன் முறைமையைக காணவில்லை, எனக்குச சகோதரரும, தலை வரும, தகப்பனும், சுற்றமும இராகவரே. எலலாருக்கும் அன்பராயும, எலலோர்க்கும நன்மைபுரிவதில விருப்பமுள ளவராயு மிருக்கும இராகவரைக கைவிடடு, இப்படிச செய யததகாத தொழிலைச செய்யுந தஙகளமீது எலலா உலக மும எவ்வாறு அனபுவைக்கும? தாஙகள, அனைவர்களு டைய மனததையுங கவாநது தருமததைத தவறுது நடத திக்கொணடுவநத இராமரைக கைவிடடு, இவவாறு எல் லாரையும பகைதது, எவவாறு அரசராக இருப்பீர்கள?" என்ருர

மகாராஜரே, ஜானகியும, துக்கததால எளிமையை யடைநது பெருமூச்சுவிடடுப பேயபிடிததவளபோலத திகைதது அசையாது நினருள ராஜபுத் திரியாயும புகழ்படைததவளாய மிருக்கும அவள இதறகுமுன்னே துக்கத்தைப் பா ராதவளாகையால, அத்துக்கத்தாற புலமபினவளாய என் னிடததில ஒனறுஞ சொலலவிலலை. வாடடமடைநத முகத் துடன், அவள, தனது கணவரையும புறப்படுமென்னையும் பாாத்துக கணணீர்விடடாள. லக்ஷ்மணருடையகைகளால் பாதுகாக்கப்படுபவரும காடடில வசிப்பவருமான இராம ரும, அப்படியே கணணீர் வடித்தவராயக் கைகளைக கூப பிக்கொணடிருநதார. அப்படியே துக்கத்தால எளிமையை யடைநத சீதையும அழுதுகொண்டு கூப்பினகையளாய் என்னையும இரதத்தையும் பாாத்துக்கொணடிருநதாள" என்ருர்.

சீதையின நிலைமை.

ஐம்பத்தொன்பதாஞ் சருக்கம்.

'இராமரைக் காட்டுக்கனுப்பினது அநியாயந் தான்' என்று சுமந்திரர் சொல்லுதல்.

அரசா, இவவாறு கூறியவருடைய மந்திரிகளிற் சிறந்தவருமான சுமந்திரரை நோக்கி, "மற்றதையுஞ் சொல்லும்" என்று கூறினார். அரசருடைய அவ்வார்த்தையைக் கேட்டுச் சுமந்திரர் கண்ணீர்பெருக மிகத்தளர்ந்தவராய், மீண்டும் இராமரைப்பற்றின சங்கதிகளைப் பின் வருமாறு சொல்லலானார்.— "மகாராஜரே, வீரர்களான அவர்கள், ஜடை பூண்டு மரவுரியாடைகளைத் தரித்தவர்களாய், கங்கையைக் கடந்து, பிரயாகையை நோக்கிச் சென்றார்கள். செல்லுமளவில், முதலில் இலக்குமணர், இராகவரைப் பாதுகாத்துக்கொண்டு சென்றார், அவர்பின்பு சீதாதேவியும், அவள்பின்பு இரகுகுலங்களிக்கவந்தவரான இராமருஞ் சென்றார்கள். நான், அவ்வாறு செல்லுமவர்களைப் பார்த்து, அப்போது பரவசனாய்த் திரும்பினேன். இராமர் காட்டை நோக்கிச் சென்றவளவில், திரும்பின என்னுடைய குதிரைகள் உஷ்ணமாகக் கண்ணீர்விட்டுக்கொண்டு வழியில் நடக்கவேயில்லை. அந்த இரண்டு அரசகுமாரர்களுக்கும் அஞ்சலிசெய்துவிட்டுத் தேரேறிப் புறப்பட்ட நான், அவர்களைப் பிரிந்ததனாலாகிய துக்கத்தைப் பொறுத்துக்கொண்டு, "என்னை மறுபடியும் இராமர் ஒருகால் அழைக்கக் கூடும்" என்ற ஆசையால் குகருடன் வெகுநாள் அங்கேயே யிருந்தேன். மகாராஜரே, தங்களுடைய இராச்சியத்தில் மரங்களும், இராமருக்கு வந்த வருத்தத்தினால் மெலிவடைந்து பூக்கள் முளைகள் மொட்டுக்கள் இவைகளுடன் வாடின. நதிகளும், குளங்களும், பொய்கைகளும் வெப்பமடைந்த நீரையுடையனவாயின. பெருவனங்களும் உத்

இராச்சியமுழுதும் இராமருக்காகத் துக்கித்தல்

தியானவனங்களும், உலர்ந்த இலைகளை யுடையன வாயின. ஜந்துக்கள், அசையவில்லை, துஷ்ட மிருகங்கள் தங்கள் உணவுக்காகவும் வெளிச்செல்லவில்லை. இராமர் சென்ற காடு, அவருடைய சோகத்தாற் பீடிக்கப்பட்டதாய்ச் சத்தமேயில்லாததாயிற்று. மனிதர்களுக்குத் தலைவரே, துக்கத்தால் தாமரையிலைகள் மறைந்திருக்கப்பெற்ற தாமரை யோடைகள், தெளிவில்லாத நீரையுடையனவும், வெப்பமடைந்த தாமரைப் பூக்களையுடையனவும், மறைந்த மீன்களையும் நீர்ப்பறவைகளையு முடையனவு மாயின. நீர்ப்பூக்களும் நிலப்பூக்களும், இப்பொழுது தம்தம்வாசனையை யிழந்ததால் விளங்கவில்லை, பழங்களும் தங்களுடையமணத்தை யிழந்து, முன்போல் விளங்கவில்லை. இந்நாட்டிலும் பூந்தோட்டங்கள், சூனியங்களாகக் காணப்படுகின்றன, மறைந்துள்ள பறவைகளையு முடையனவா யிருக்கின்றன. ஆணோரே, உத்தியானங்கள் பார்ப்பதற்கு அழகாகவே யில்லை. அயோத்தியிற் புகும் என்னை ஒருவரும் கொண்டாடவில்லை; நகரத்து மனிதர்கள், இராமரைக் காணாதவர்களாய், அடிக்கடி பெருமூச்சு எறிகிறார்கள் அரசரே, ராஜமார்க்கத்தை யடைந்த ஜனங்கள், இராமரை விட்டு வந்திருக்கும் இரதத்தைப் பார்த்து, துக்கத்தால் கண்ணீர் வடிகிற முகத்தை யுடையவர்களா யிருக்கிறார்கள். பெண்கள், மேன்மாளிகையிலிருந்தும் ஏழுநிலைமாடங்களிலிருந்தும் கோயில்களிலிருந்தும், திரும்பிவந்த இரதத்தைப் பார்த்து, இராமரைக் காணாததால் மெலிவடைந்தவர்களாய், ஹாஹாகாரஞ் செய்கின்றார்கள்; நீண்டனவாயும் நின்மலங்களாயும் கண்ணீர்ததும்பப்பெற்றனவாயுமிருக்குங் கண்களால், ஸ்திரீகள், ஒருவரை யொருவர் அஸ்பஷ்டமாகப் பார்க்கின்றார்கள். பகைவர் நண்பர் நொதுமல் என முத்திறத்தார்க்கும், இராமருடைய பிரிவாலுண்டான துக்கத்தில் வேற்றுமையை நான் தெளியவில்லை. மகாராஜரே, மகிழ்ச்சியடையாத மனிதர்களை

யுடையதும, எளிமையை யடைநத யானை குதிரை இவை களையுடையதும,எளிய சூரலால வாடடமடைநததும,மூச் சுககாறறின ஒலியை யுடையதும, ஆனநத மறறதுமான அயோததி, தனது மகனை யிழநத கௌசலையைபபோல எனககுத தோனறுகினறது'' என்ருா.

இவவாறு சுமநதிரா சொனனதைக கேடடுத தசரதா, கணணீரால தழுதழுததுதாயும மிகவுமஎளிமையை யுடையதாயு மிருககும வாககினால, சுமநதிரரை நோககிப பினவருமாறு மொழியலானா.— "குல முறையாக வநத கொடியஎணணததை யுடைய கைகேயியால ஏவபபடட நான, ஆலோசனையில வலலவாகளான பெரிய வாகளுடன சோநது எணணினேனிலலை. சினேகிதா, மநதிரிமாா, நகரததவா இவாகளுடன் சோநது ஆலோசியாமல, மோகபரவசனாய, ஸதிரீககாக, இததொழிலைச சாக சமாயச செயதுவிடடேன இவவாறன்றி, இவவிசனம, இககுலததை யழிபபதறகாகக காரணஙகூறமுடியாத விதியால விளைநததே சுமநதிரரே, நான முனபு உமககு உபகாரஞ செயதிருநதால நீா எனனை இபபொழுதே இராமனிடததிற கொணடுபோய விடும, பிராணன் எனனைவிடடுப போக விருமபுகினறது. அபபடியில லாவிடில, இநத ஆபததிலும எனனுடைய கடடளை செலலுகின்றதேயானால, இராமனைத திருபபிககொணடு வாரும, இராமனையின்றி ஒரு முகூாததமும என்னால பிழைத்திருகக முடியாது இலலாவிடின, இராமன வெகுதூரம போயிருபபானெனனருல, என்னைச சீககிரமாக இரததினமேல லேறறிககொணடுபோய இராமனுககுக காடடும. குருககததியருமபு போன்ற அழகான பறகளையுடையவனும விறபிடிததவனும லக்ஷமணனுககுத தமையனுமான இராமன எஙகே? அநத இராமன் சீதையுடனிருகக, அவனை நான் நன்ருகக காணபேனுனால

இராமரிடததுக குத தனனை யழைததுபபோகததசரதா வேணடுதல

பிழைததிருபபேன். சிவந்த கணணும நீணடகையு முடைய
வனும காதுகளில தொஙகும அழகான குணடலஙகளை
யணிநதவனுமான இராமனேக காணுவிடில, நான், யமன்
வீட்டை அடைவேன். "இநத நிலைமையை யடைநத
நான, இக்ஷ்வாகுவமசததை மகிழவிக்குமவனுன இரா
மனே இங்குக காணவிலலை" என்ற இததுககத்தை விட
அதிகமான துககம எனககு எதுதான்? ஹா ராம! ஹா
லக்ஷ்மண! ஹா பதிவிரதாதருமததைக கைவிடாத
சீதையே! துககத்தால் நாதனற்றவன்போல் மாளும்
என்னை நீஙகள அறிகினறிலீாகள!!"எனப பலவாறு பிர
லாபிததனா. துககம நிரமபிய மனததையுடைய அத்
தசரதா, ஒருபொழுதும் கடககவரியதான சோக
சாகரததில மூழகினவராயப பினவருமாறு மறுபடி
யுஞ் சொலலலானா:—"இராமசோகமாகிய மிகக விசா
லததை யடைநததும, சீதையின பிரிவாகிற கரையுடன்
சோநததும, பெருமூச்சுககளாகிய பெரிய சுழலகளு
டன கூடியதும, கண்ணீராகிய நுரைபபுனலைப பெற்ற
தும, கைகளாகிய துளளும் மீன்களையுடையதும, என்
கதறலாகிய மிகக ஒலியுடன பொருநதியதும, விரிந்த
கூநதலாகிய பாசிகளைப பெறறதும, கைகேயியாகிற வட
வைத்தீயின் முகததை யுடையதும, என்னுடைய கணணீ
ரபபெருக்குககுக காரணமும, கூனியாகிற பெருமுதலை
யையுடையதும, கொடிய கைகேயியின் வரமாகிய ஜலத்
தின் பொஙகுதலை யுடையதுமான இராமனைப பிரிதலாகிற
பெரிய இநதககடலில, கௌசலாய, இராமனிலலாம லிருக்
கையில விழுநதுவிட்டேன! தேவி, உயிருடன் பிழைததிரு
ககும என்னுல இககடல கடககவரியதா யிருககின்றதே!!
நான் "லக்ஷ்மணனுடன இராமனையுங காணவேணடும்' என்
று விருமபினவனுய, அவ்வாறு பெறவிலலை' என்ற இது,
சுபமானதன்று" என்று றபோலப புலமபிப் புகழபெற்ற
அவ்வரசா பரிதபிததுககொண்டு மூாசசையடைநது தமது

படுக்கையில் விழுந்தார். இவ்வண்ணம் இராமவிஷய மாயத் துக்கத்துடன் அதிகமாகப் புலம்பும் மன்னவர் மூர்ச்சை யடைந்தவளவில், இராமனுடைய தாயான தேவி, அவ்வார்த்தையைக்கேட்டு மீண்டும் அச்ச மடைந் தாள்.

அறுபதாஞ் சருக்கம்.

சுமந்திரர் கோசலையைத் தேற்றுதல்.

அதன்பிறகு, பேய்பிடித்தவள்போல் மிகப் புரளுபவ ளும் உயிர்போனவள் போன்றவளுமான கௌசலையை, பூமியில் விழுந்து சுமந்திர ரைப் பார்த்து, "எங்கு இராமன் இருக்கி ருனே, எங்குச் சீதை இருக்கிருளோ, எங்கு லக்ஷ்மணன் இருக்கிருனே, அங்கு, என்னை யழை த்துச் செல்லும். நான், அவர்களைவிட்டு இங்கு நொடிப் பொழுதும் பிழைத்திருக்கப் போறேன். இரதத்தைச் சீக் கிரந் திருப்பும், என்னையும் தண்டகைக்கு அழைத்துச் செல்லும். நான் அங்குப் போகாவிடில், யமன்மனையைச் சேர்வேன்" என்றுள். இப்படி அவள் சொன்னதைக் கேட்டுச் சுமந்திரர், கௌசலையைப் பார்த்து, கண் ணீர் பெருகுவதால் தடைப்பட்டதாயும் தழுதழுத்த தாயுமுள்ள வாக்கினல், அஞ்சலிபந்தம்பண்ணிப் பின் வருமாறு சொல்லலுற்றார்:—

கௌசலை இராமரிடம் போய்ச் சேர வேண்டுதல்

"இராமர் துயரத்தை லக்ஷ்யம்பண்ணுமல் தள்ளி விட்டு வனத்தில் வசிப்பதால், தாங்கள், சோகத்தையும், "இராமருக்கு என் நேரு மோ?" என்று எண்ணிக் குழப்பத்தை யும், அறிவிழத்தலையும், சோகத்தினலுண்டாகுஞ் சம்பிர

சுமந்திரர் தேற்றுதல்

மததையும அகறறுஙகள. தருமததை யறிநதவரும ஐம் புலனை வென்றவருமான லக்ஷமணரும, காட்டில இராம ருடைய பாதங்களில் பணிவிடைசெயபவராய் மறுமையைச் சாதிககிறுா. சீதை, ஜனஙகளறற காட்டிலும வீட்டிலிருப் பதுபோல வாசத்தை யடைநது, இராமரிடத்தில உளளத் தைசசெலுத்தி, பயமறறவளாய மகிழ்ச்சி யடைகின்றுள. வனவாசத்தால தோன்றிய எளிமை, இவளிடத்திற் கொஞ்சமேனும நுணணியதாகவுங காணப்படவில்லை. சீதை, காட்டிலவசிபபதாலுணடர்கும வருத்ததறிற பழ கினவள்போல தோனறுகிறுள. சீதை அயோததிமாநக ரததின் உத்தியானவனத்தையடைந்து எவ்வாறு மகிழந் தாளோ, அவவாறே ஜனஙகளறற காட்டிலும் மகிழகி றுள பூரண சநதிரனையொத்த முகத்தையுடையவளும பதிவிரதையுமான சீதை, இராமரிடத்தில மனததை வைததவளாய, ஜனஙகளறற காட்டிலும பெணகுழநதை போல விளையாடுகிறுள அவளுளளமும இராமரை யடை ந்திருககின்றது; அவளுடைய பிராணனும அவருடைய அதீனததிலுளளது; ஆகையால் அவளுககு வனமும் அயோத்திமாநகரேயாம இராமரின்றியிருககும் அயோத் தியும காடேயாம. சீதை, நகரஙகளையும் கிராமஙகளை யும நதிகளின்ஓட்டத்தையும பலவகையானமரஙகளையும பாாதது, அவைகளைபபறறி இராமரையாவது லக்ஷமண ரையாவது நோககி வினவுகினறுள, அவாகளிடததிலி ருநது அவற்றை அறிநதுகொளளுகினறுள. அவள் அயோததியின் ஒரு குரோசதூரததிலிருக்கும பூந்தோ ட்டததி லிருபபதுபோல இருககிறுள இவளுடைய சமபந் தமாக இவவளவுதான நினைவுககு வருகிறது; கைகே யியைபபறறிச சொன்ன சொல இப்பொழுது எனக்குத தோனறவில்லை'' எனறுா. அஜாககிரதையால முதலில் வாயிலவநத அக கடைசியிற்கூறிய வாககியத்தை யடககிச் சுமநதிரா, கைகேயியை மகிழவிக்குஞ சொல்லை மீணடும்

மதுரமாகப பேசலுறருா :—“ சநதிரகாநதிககு ஒபபான
சீதையின் காநதி, வழிநடபபதா லாவது, காறறின்
கொடுமையா லாவது, கொடிய மிருகஙகளைக காணுதலா
லுணடாகும மனககலககததா லாவது, வெயிலா லாவது
வேறுபடவிலலை. நூறறிதழத தாமரையையும, பூரணசந
திரனையு மொத்ததான இனியபேசசையுடைய அவள
முகம, தனது இயறகையான அழகைக கைவிடவேயிலலை.
செமபஞசுககுழமபு ஊடடபபெருத அவளுடைய பாதங
கள, செமபஞசு ஊடடபபெறறனபோற செநநிறததை
யும தாமரையையொதத காநதியையு முடையனவாயி
ருககினறன. சீதை, இராமரிடதது அன்பினுல சிலமபை
யணியாதிருநதும, சிலமபை அணிநததனுலுணடான
விலாஸததை யுடையவளபோல அழகாகச செலலுகின
ருள. காடடில வசிபபவளும இராமருடையகைகளை
யடைநதவளுமான அவள, யானையையாவது சிஙகத
தையாவது புலியையாவது பாாதது, பயததை ஏறிடடுக
கொளளுகிறது மிலலை. அவாகளைப பறறியும நமமைப
பறறியும அரசரைபபறறியும துககிகக வேணடியதிலலை,
‘பிதருவசன பரிபாலநம’ என்ற இசசரிதம உலகததில
சாசுவதமாக நிலைநிறகப போகினறதனறே! அவாகள,
துககததை ஒரு பொருளாக எணணுமல தளளிவிடடு,
மகிழ்சசியையடைநத மனமுடையவாகளாய, மகாரிஷி
கள நடநத நனனெறியில உறுதியுட னிருநதுகொணடு,
காட்டில காய கிழஙகுகளைப புசிதது மகிழநதவாகளாய,
தநதையினுடைய அழகிய கீாததியைப பரிபாலிபபாா
கள” எனருா. புததிரசோகததால மெலிவடைநத
கௌசலாதேவி, இவவாறு மிகபபொருததமாகக கூறுஞ
சுமநதிரரால தேறறபபடடாலும, “இஷடனே, புதல
வனே, இராகவனே” என்று கூககுரலிடுவதைத் தவிர
விலலை.

அறுபத்தோராஞ் சருக்கம்.

கௌசலையின் புலம்பல்.

தருமவழியில் தவறாது நடப்பவரும் எல்லாருள்ளங்களையும் மகிழ்விப்பவர்களிற் சிறந்தவருமான இராமர் காட்டை யடைந்ததனால் மிக எளிமையையடைந்த கௌசலை, புலம்பாநின்றுகொண்டு, தமது கணவரைப்பார்த்துப் பின்வருமாறு சொல்லலானாள் :— "'இரகுவம்சத்தில் தோன்றிய தசரதர், கருணையுள்ளவர் ; கொடையாளி ; விருப்பமானவற்றையே பேசுபவர்' என்று தங்களுடைய பெரும்புகழ் மூவுலகங்களிலும் பிரசித்தமாயிருப்பினும், மிகவும் அபகீர்த்தியை விளைக்குந் தொழிலைச் செய்துவிட்டீர்கள்.

கௌசலை இராமரை நினைந்து புலம்பல்.

மனிதர்களிற் சிறந்தவரே, சுகமாக வளர்ந்தவர்களாகையால், அவ்விருபுதல்வரும், துக்கத்தையடைந்தவர்களாய்ச் சீதையுடன் எவ்வாறு காட்டில் வருத்தத்தைப் பொறுப்பார்கள் ? கௌமாரநிலையைக் கடந்து யௌவனத்திலிருக்கும் சுகுமாரியான சீதை, வெம்மையையும் தண்மையையும் எவ்வாறு பொறுப்பாள் ? நீண்ட கண்களையுடைய சீதை, நன்றான வியஞ்சனத்துடன்கூடிய உணவைப் புஜித்து, காட்டிலுண்டாகிய செந்நெல்லினாலாகிய உணவை எவ்வாறு புஜிப்பாள் ? மாசற்றவளான சீதை, பாட்டு, வாத்தியம் இவைகளுடைய இனிய ஒலியைக் கேட்டு, மாமிசத்தைப் புஜிக்குஞ் சிங்கங்களுடைய பொல்லாத கர்ச்சனையை எவ்வண்ணங் கேட்பாள்? சில நல்லகாலங்களில் துவஜம்போல் தோன்றும் இந்திரவில்லுக்கு ஒப்பானவனும் மகாபாகுவும் மிக்கபலமுள்ளவனுமான இராமன், இரும்புத்தண்டினையொத்த கையைத் தலையணையாக வைத்துக்கொண்டு எங்ஙனம் படுப்பன்? தாமரை போன்ற நிறமுள்ளதும், அழகியமயிர்நுனியையுடையதும்,

தாமரைப்பூவின் மணத்தையுடைய மூச்சுக்காற்றை யுடையதும், தாமரைமலர்போன்ற கண்களையுடையதுமான இராமருடைய அழகிய முகத்தை, நான் எப்பொழுது காண்பேன்? என்னுடைய மனம் வஜ்ராயுதத்தின் வன்மையை யுடையது; சந்தேகமில்லை; நிச்சயம்; ஏனெனில், அந்த இராமனைக் காணாதிருந்த என்னுடைய இந்த மனம், ஆயிரந் துண்டுகளாக வெடித்து விழவில்லையன்றே! "சுகத்திற்கு உரியவர்களும் எனக்குப் பந்துக்களுமான இராமர் முதலியோர் இராச்சியத்திலிருந்து ஓட்டப்பட்டவர்களாய்ப் பேதைகள்போல் அரணியத்தில் அலைகின்றார்கள்" என்ற இத்தொழில், தங்களால் கருணையில்லாமற் செய்யப்பட்டதே.

பதினைந்தாம் வருஷத்தில் இராமன் மறுபடி திரும்பிவந்தாலும் "பரதன் ஆளகின்றான்" என்ற காரணத்தால், நாட்டையும் செல்வத்தையும் அப்பரதன் கொடுத்தபோதிலும் அங்கீகரியாமல் விட்டிடுவான். உலகத்தில் சிலபிராமணர்கள், கல்வி குணம் பிராயம் இவைகளால் பெரிய அந்தணர்களிருப்பினும் "தக்ஷிணையைத் தம்மவருக்கே கொடுக்கவேணும்" என்ற கருத்தால், தங்களுடைய சுற்றத்தார்களையே சிராத்தத்தில் உண்பிக்கின்றனர். அதன்பின்பு சிராத்தகாரியம் முடிந்தவுடன், சிறந்த அந்த அந்தணர்களை இஷ்டபங்கதியில் உண்பிக்க விரும்புகின்றனர். தேவர்களை யொத்தவர்களும் குணவான்களும் வித்துவான்களுமான அந்த அந்தணத்தலைவர்கள், இஷ்டபங்கதியில் அமிருதத்தை உண்ணவும் விரும்பார். சிராத்தத்தில் முன் உண்டவர்கள் அந்தணர்களா யிருப்பினும், வித்துவான்களான அந்த அந்தணத்தலைவர்கள், ரிஷபங்கள் தம தம் கொம்புகளை வெட்டித்தலைப் பொருத்தவாறுபோல், பின்புஉண்பிக்கவிரும்புதலாகிற அந்தஅவமானத்தைப் பொறுக்கின்றதில்லை. மன்னவரே, அநு

கௌசலை ஒருவன் அனுபவித்த நாட்டை இராமன் ஏற்றுக்கொள்ளான் என்றல்

போல, இளையசகோதரன் அநுபவித்த இராசசியத்தை, மூத்த சகோதரனும சிறநதவனுமான இராமன், எதற்காகத் திரஸகரியாமலிருபபான? புலியானது மறறொரு விலஙகு சிறிது உண்டு மிகுநத ஆகாரத்தை உணண விருமபமாடடாதவாறுபோல, மனிதரிற் சிறநதவனான இராமனும மறறவன் சுவைபாாத்த இராச்சியத்தை ஒரு பொருளாக மதிககமாட்டான். ஒரு யாகத்தில உபயோகிக்கபபடட ஹவிஸ, ஆஜயம, புரோடாசம, குசம, கருங்காலியாறசெயத யூபம ஆகிய இவைகளை மற்றொரு யாகத்தில உபயோகிகக மாடடாாகள். ஸோமபாநஞ் செய்த யாகத்தைப்போலவும, சாராமசங கழிநத அமுதத்தைப் போலவும, முன்பு ஒருவன அநுபவிதத இநத இராச்சியத்தை இராமன் ஒருபொழுதும் விருமபவே மாட்டான். மிகவுங கருணையுள்ள இராமன், பொறுமையைக் கைபபறறுவிடின், மிகவுங கோபமுணடவனாய, தனது கூரிய அமபுகளால மநதரமலையையும பிளப்பான். மகாத்மாவான அவன், 'தகபபனார்' என்ற கௌரவத்தினால, தஙகளைக கொலல உடன்படாம லிருககின்றான். எவன், சினஙகொண்டால், சநதிரன சூரியன கிரகஙகளின் கூட்டம இவைகளையுடையதும், நக்ஷத்திரஙகளால விசித்திரமுமான ஆகாசத்தையும் சுவர்ககத்தையும் வீழ்த்துவானோ, அவன தஙகளை மீறுகின்றதிலலை. அவன், அனேக பருவதங்களுடன் கூடிய பூமியைக கலககவும, பூமிககு வருங கலககத்தைத தடுககவும வலலமையுள்ளவன் பலத்தையுடைய புலி அவமதிததுத தன் வாலைபபிடிததிழுப்பதைச் சகியாததுபோல, இராமன், ஒருவன் அநுபவித்த இராசசியத்தை அநுபவிததலைப பொறுககமாட்டான். பெருமபோரில் பதினான்குலோகமும திரண்டு வந்தாலும், இராமனுககு அச்சத்தை விளைகக வலலமையுள்ளனவலல; ஆயினும, அதருமவழியிற செலலும் உலகத்தைத் தருமததில நிற்கச் செய்பவனாதலால், அவன்

தானே எவவாறு அதருமத்தைச செயவான்? இலலா விடின், மிகக வீரததன்மையுள்ளவனும மகாபாகுவுமான இராமன், பிரளயகாலமபோல, தன பொன்மயமான பாணஙகளால பஞசபூதஙகளையும நான்கு சமுத்திரங களையும எரித்துவிடுவான். சிஙகத்தின பலத்தையொதத பலத்தையும் இடபததின கணகளையொத்த கணகளையு முடைய புருஷசிரேஷ்டனன இராமன், மீனல தன்குடடி நாசமபணணபபடுவதுபோலத் தனது தநதையாரால் நாசமபணணப்படடான. தருமததில கருத்தூன்றியவ னன புதலவனைக காடடுககு ஓடடினல, சாஸதிரஙகளிற கூறியுளளதும், தொன்றுதொடடு நடநதுவருவதும், அந் தணர்களால அநுஷ்டிககபபடுவதுமாகிய தருமததைத தாஙகள் உடையவாகளாவீாகளா?

ஒரு ஸதிரீககு இவ்வுலகத்தில முதலகதி தனது கணவன்; இரணடாவது கதி தன் குமாரன்; மூன்று வது கதி தனது சுறறததாாகள. அரசரே, நான்காவது கதியோ இஙகு வேறு கிடை யாது அதில முதறகதியான தாஙக ளும் எனககு இலலை; என் இராமனும காடடுக்குபபோய விடடான; சுறறத்தாரும சமீபததி லிலலை. நான் கணவனுடனிருப்பதால காடடுககுபபோக விருமபவிலலை. ஆகையால, நான் எல்லாவிதத்தாலும தஙகளாற் கெடுக்கபபடடேன்.

கௌசலயை தனது தௌாப யாகஙிமதததை எடு ததுககாடடல.

அநேக நாடுகளுடன் கூடிய இந்த இராசசியம் தஙக ளால கேடடைநதது; மநதிரிகளுடன் தஙகள ஆத்மாவும கேடடைநதது. நானும புதலவனைப பெறறுக கேடடைநதேன்; இநநகரத்திலுள்ள ஜனங்களும் கேடடைந் தார்கள; தஙகளுடைய மனைவியாகிய கைகேயியும மைந் தனன பரதனும மகிழ்நதிருககின்றாாகள" என்றாள.

இராசசியமுழு துமபாழானதா கக காடடல

கொடிய சொறகளுடன் கூடிய இநத வார்த்தையைக கேட்டு அமமன்னவா, துககமடைநதவராய் மோகித்தார். பின்பு, தமமுடைய கொடியவினையைச் சிநதித்து மீண டுந துககததில மூழ்கினா.

அறுபத்திரண்டாஞ் சருக்கம்.

அரசரின் வேண்டுகோள்.

தசரதமன்னவா, சினஙகொணடவளும துககமுடையவளுமான இராமருடைய தாயாற சொலலபபட்ட இவ்விதமான கொடிய வார்த்தையைக கேட்டு, துககிததவராயச சிநதித்து, ஐமபொறிகளும் கலஙகப்பெறறவராய மூாசசை யடைந்தார். பகைவாகளைத தவிககசசெய்யுந தசரதா,

தசரதருடைய துககம

வெகுநாழிகையான பிறகு பிரஜஞையை யடைநது, துககததால் உஷ்ணமாகப பெருமூசசு எறிநது, கௌசலையைத் தமது பககத்திற கணடு மறுபடியும சிநதையை யடைந்தார்.

சிநதையையடைநத அவாககு, ஒலியால இலக்கை யறிந்து அதை யடிககும வலலமைபெறற தம்மால முன்பு அறியாதுசெயயப்பட்ட கொடியதொரு தொழில, நினைவுக்கு வந்தது. மனனவர் முனிகுமாரனைககொன்றதாலுணடான சோகத்தாலும இராமர் காட்டுககுச் சென்றதாலுணடான துக்கததாலும மனங் கலங்கினவராய் மிகப் பரிதவித்தார். அவ்விரண்டு சோகமுங கொளுத்தவே அம்மன்னவர், மெயநடுஙகித தமது கைகளைக் கூப்பிக் கொண்டு, தலைகுனிநதவராய், கௌசலையைச்சமாதானப் படுத்தப் பின்வருமாறு சொல்லலானார்:—

“கௌசலையே, என்மீது கருணை புரிவாய. நான் உனககு அஞசலி செயகிறேன். நீ, எபபொழுதும சத்து ருககளிடததிலும அன்புடையவளும கொ டுமையறறவளுமா யிருககின்றாய. தேவி, தருமததை ஆலோசிககும மஙகைமாாக குத தம கணவனதான் குணமுளளவனானாலுஞ சரி குண மிலலாதவனானாலுஞ சரி பிரதியடசமான தெயவம. ஜனஙகளில ஓவவொருவருடைய தாரதமமியததை யறிந தவளும, எபபொழுதும அறததைக கைவிடாதவளுமான நீ, துகக மடைநதவளாயிருநதபோதிலும, அதிகமாகத் துனபபபடடுககொணடிருககும என்னைப பாாதது இவவ ளவு கொடுமையாகப பேசுவது, உனககுத தககதன்று” என்றாா.

கௌசலையைச சமாதானப படுததல

இபபடி வெகுபரிதாபமாகக கூறிய எளிய மன்னவ ருடைய வாககியததைக கேடடுக கௌசலை, ஜலதாரை மழைநீரை வெளிவிடுவதுபோலக கணணீ ருகுததாள. தருமததுககு அஞசினவளான கௌசலை, அரசருடைய அஞசலியைத் தனது கை களாற பிடிததுத தனது சிரசில தாம ரைப பூவைப்போல அணிநது, அழுதுகொணடே பரபரப் புடன் பின்வருமாறு வேணடலுறறாள.—

கௌசலையின துககம

“அருளபுரியுஙகள; தலையால நான் பூமியில விழு நதுவணஙகி வேணடிககொளளுகிறேன். தாஙகள என்னை வேணடினதால கேடடைநதே னாதலால, நான அககுற றம நீஙகத் தணடிககத் தககவளலலே னா? வீரரே, எவள, புகழத்தககவனும புததிமானுமான கணவனால சமாதானப் படுத்தபபடுகிறாளோ, அநநஙகை, இமமை மறுமை யிரணடையும இழப்பாள. தருமத்தை நன்றாக

தசரதரிடததில கௌசலை தன பி ழையைப பொறு ககவேணடுதல.

அறிந்தவரே, நான், தருமத்தை யறிவேன், தங்களை "உண்மையுரைப்பவர்" என்றும் அறிவேன், ஆனாலும், புத்திரனைப் பிரிந்ததாலுண்டான சோகத்தால் வருத்த மடைந்த நான், என்னவோ சொல்லிவிட்டேன்.

சோகத்தின் கொடுமை.

சோகம், தைரியத்தை அழிக்கின்றது, கேள்வியைக் கெடுக்கின்றது, எல்லாவற்றையும் அழித்துவிடுகின்றது; சோகத்துக்கு ஒப்பான பகை ஒன்றுமில்லை. பகைவன் கையால் அடிப்பதைப் பொறுக்கலாம், எதிர்பாராது வந்த சோகம், சிறிதும் பொறுக்கமுடியாதது. வீரரே, ஐயந்திரிபறத் தருமநூலை நன்ருகக் கற்றவர்களும் கேள்வியை யுடையவர்களுமான முனிவர்களும், சோகத்தாற் கலங்கின மனத்தை யுடையவர்களாய் மூர்ச்சிக்கின்றனர். இப்பொழுது இராமருடைய வனவாசத்தில்] ஐந்தாவது இரவு எண்ணப்படுகின்றது சோகத்தால் சந்தோஷமற்ற எனக்கு, இவ்வைந்துஇரவுகளும் ஐந்துவருஷங்களுக்குச் சமானங்கள். நதிகளுடைய வேகத்தால் சமுத்திர ஜலம் வளர்வதுபோல, அவனையே நினைத்திருக்கும் எனக்கு மனத்திற் சோகம் மிகுகின்றது."

அரசர் மயக்கம்.

கௌசல்யை இவ்வாறு அழகான வார்த்தையைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே, சூரியபகவான், குறைந்தகிரணங்களை யுடையவனானன்; இரவும் தொடங்கலாயிற்று. தேவியான கௌசலையால் இவ்வாறு வேண்டப்பட்ட அரசர், துக்கத்தாற் கவரப்பட்டவராய், நித்திரைக்கும் வசமாயினர்.

அறுபத்துமூன்றாஞ் சருக்கம்.

தசரதர், தாம் இளமையில் ரிஷிகுமாரனைக் கொன்றதைக் கௌசல்யையிடங் கூறுதல்.

அம் மன்னவர், முகூர்த்த காலம் தூங்கி, பின்பு விழித்து, சோகத்தால் மிக்க கலங்கின புத்தியுள்ளவராய்ச் சிந்தை யடைந்தார். அசுரனான இராகு சூரியபகவானை அடைவதுபோல, இராம லக்ஷ்மணர்களுடைய பிரிவாலுண்டான வருத்தம் இந்திரனை யொத்த தசரதரை யடைந்தது. கோசல நாட்டுக்கு மன்னவரான தசரதர், இராமர் தமது மனைவியுடன் காட்டுக்குப் போகத் தாம்செய்த கொடிய வினையை நினைத்து, கறுத்த கடைக்கண்களையுடைய கௌசலைக்கு அதைச் சொல்ல விரும்பினவரா யிருந்தார். அம் மன்னவர், இராமர் காட்டுக்குச் சென்ற ஆறாவது நாளிரவில், தாம்செய்த கொடிய வினையை எண்ணிக்கொண்டே யிருந்தார். புத்திரசோகத்தால் மிகவருத்தமடைந்த அம் மன்னவர், தாம்செய்த கொடியவினையை நினைத்து, புத்திரசோகத்தால் பரிதபித்துக்கொண்டிருக்கும் கௌசலையைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு சொல்லலானார்:—

(தசரதருடைய கலக்கம்)

"நற்குணங்கள் நிறைந்தவளே, மங்களத்தைச் செய்பவளே, இவ்வுலகத்தில் ஒருவன் புரிகின்றது நற்செயலோ தீச்செயலோ, அச்செயலுக்குத் தக்கவாறேதான் அதைச் செய்தவன் பயனைப் பெறுகின்றான். எவன், ஒரு காரியத்தை ஆரம்பிக்கும்பொழுது அதனால் விளையும் பயன்களுடைய ஏற்றக்குறைவுகளையும், சுகரூபமா யிருப்பதையும் துக்கரூபமா யிருப்பதையும் அறியாமலிருக்கின்றானோ, அவன்,

(தம்தம் வினையின் பயனே பயன்.)

இவ்வுலகத்தில 'சிறுவன' என்று சொலலபபடுகின றுன். எவன் பலாசமபூவின அழகைக கணடு, 'அதன் பழம இனியதாயிருககும' எனறு எணணி, அபபழததில விருபபமுளளவனுய, அப பலாச மரஙகள் வளரத தடையா யிருககும் மாமரஙகளை வெடடிஎறிநது பலாசமரஙகளைப போஷிககிருனே, அவன், பழந தோனறிய பினபு வருந் துகிருன. பயனைஓராமலே தொழிலைச செயபவன, பயனு ணடாகுங காலததில பலாசமரததைவளாத்தவனபோல வருநதுவான. நான மாமபொழிலை வெடடிப பலாசமரஙக ளைப போஷித்தவன்; கெடுமதியுடையனுன நான், பய னுணடாகும வேளையில இராமனைத் தளளிவிடடுப பச் சாத்தாபப்படுகினறேன்.

கௌசலாய், "இசசிறுவன் சத்தத்தை யறிநதமாத் திரத்தில இலககை யடிபபவன" என்று புகழ்பெறற நான, பின்னாக கூறப்படும் இபபாவத்தைச செயதேன. தேவி, சிறு

தசரதா செயத பாவம

வன அறியாமையால உடகொணட விஷம அசசிறுவனுக் குத் துககமாய் முடிவதுபோல, நானசெயத கொடுநதொ ழிலே எனககுத் துககமாய முடிநதது. பலாசமபூககளால், "அழகிய பூககளுககுத தகக இனிய பழஙகள உண்டா கும" எனறு மயஙகும் மூடனபோல, நானும சததமாத் திரத்தால இலககை யடிககின்ற பாணத்தின பயனை அறிய விலலை.

தேவி, உனககு விவாகமாகாத காலததில நான் இளவரசனுக இருந்தபோது களிபபையும காதலையும வளர் ககுங காாகாலம வநதது. உலகிலுளள நீரைபபருகி, உலகத்தைத் தனது கிரணங் களால தவிககச்செயத சூரியபகவான, தெறகுததிசையை யடைநதான். அபபொழுது வெமமையடங்கிற்று; அழ கிய மேகஙகள் காணப்படடன. தவளைகளும சாதகஙக

கார்காலம.

ளும மயிலகளும எலலாம களித்தன. பறவைகள, சிற குகளின மேறபாகம நனைநததால மூழகினவை போனற வைகளாய, காறறாலும மழையாலும அசையும உசசியை யுடைய மரஙகளை வருநதி யடைநதன. இடைவிடாது பொழியும மழைநீரால மறைககபபடட மதயானை, மலை போலவும அலையறற கடலபோலவும விளஙகிறறு தெளி வையடைநதிருநதும அருவிகள, மலைகளிலுள்ள தாதுப பொருளகளால வெணணிறததையும செஙநிறததையும உடையனவாயக காடடுததீயின சாமபல கலககபபெறறு, பலவகை நிறததையுடைய பாமபுகளபோல விளஙகோ டின. காாகாலததில, கலககமறற நீாபபெருககுககளும, கலஙகிச் செஙநிறததையுடைய நீராய, வழியலலாத வழி யிலும ஓடுவனவாயின. மிக இனிமையாக இருநத அக காலத்தில, நான, வேடடையாட விருமபினவனாய, வில் லாளியும பாணததை யுடையவனுமாய, இரதமேறிச சரயூ நதியை யடைநதேன். ஐமபொறியை யடககாத நான், இரவில மிருகஙகள நீாகுடிகக இறஙகுஞ சரயூநதியின் துறையில வரும எருமை யானை வேறுகொடிய மிருகம இவைகளைக கொலல விருபபமுடையவனா யிருநதேன. அந்த ஏகாநத இடததில, இரவில நாணேறிடட விலலை யுடைய நான, சரயூநதியின் துறையை வநதடைநத கொடியமிருகததை, அதன குரலைககேடடு அடிததேன. பினபு, கண தெரியாத இருளில யானையின சத்தம் போலுள்ள நீரை முககுங குடத்தின சத்தத்தைக கேடடேன. பினபு நான, யானையைபபெற விருமபினவ னாய, விளஙகுவதாயும பாமபுககு ஒத்ததாயுமிருககும் பாணத்தை எடுதது, சத்தத்தை இலககாகசசெயது எயதேன்.

தசரதா முனிகுமாரனைத தெரியாமற கொனறது.

பாமபையொதத கூரிய அமபை எயத இடததிலிருநது, இராககாலததில, பாணததால உயிர் நிலையில அடியுணடு நீரில விழுநததவசியினுடைய வாககு, 'ஹா! ஹா!!' என்று நனருக நிகழநதது.

ரிஷிகுமாரனுடைய கூககுரல

அநதபபாணம விழுநதபிறகு, அஙகு "எஙகளைபபோனற தவசிகளினமேல எவவாறு பாணம விழும? ஜனசஞசாரமிலலாத இநநதியில ஜலம எடுத்துபபோக இரவில வநத எனனை எவன் பாணத்தாலடித்தான்? நான எவனுககு எனன தீஙகுசெயதேன்? முனிவனும கொலையைத்தவிாநதவனும காட்டில கிடைக்கும காயகிழங்குகளைப புசித்துககொணடிருபபவனுமான என்னைபபோன்றவனை அமபாற கொலலுதல எஙகு விதிக்கப்பட்டிருககிறது? சடைமுடியைப பூண்டு மானதோலை அணிநதிருககும எனனைக கொனறதால், எவன் என்ன பயன பெறுவான? அவனுககு நான் எனன குறறஞ செயதேன? இவவாறு பயனறற தொழிலபுரிதல இத் தொழிலைச செயதவனுககுத் தீஙகையே விளைககும. குருவின்படுககையை யடைநதவனை நலலவனாக எண்ணாதவாறுபோல, ஒருவரும, இததொழிலசெயதவனையும நலலவனாக எணணார் என்னுடைய வததால துககிககும தநதைதாயாககு எவ்வளவு வருநதுகிறேனோ, அவ்வளவு வருநதவிலலை நான் என் பிராணன் போவதறகாக. எனனால வெகு காலமாகப பாதுகாககபபட்டவாகளும் முதியவர்களுமான அவ்விருவாகள், நான மாணடபின், எனன செயவாாகள! தாயதநதையாகளும முதியவர்கள்; நானும ஒரு பாணததால கொலலபபட்டேன. காரியாகாரியஙகளை யறியாத எநதச் சிறுவனால, நாஙகளெல்லாரும கெடுககபபட்டோம?" என மனிதவாககு நன்றாக நிகழக கேட்டேன.

இவ்விதமான அவவெளிய சொறகளைக் கேட்டு, தருமத்தையே செயயவிரும்பும என்னுடைய கைகளி

விருந்து பாணமும விலலும பூமியில விழுநதன. நான், இரவில இவவாறு கூககுரலிடும அமமுனிவனுடைய பரிதாபமான மொழியைக கேட்டுத துககததால குழபப மடைநது அறிவிழநதேன எளிய மனததையுடைய நான, மிகவுந துககமடைநதவனாய அவவிடததை யடைநது, சரயூநதிககரையில, பாணததால அடியுணடு பீடிக கபபடடுப படுததிருபபவனும, அவிழநத சடைககற்றையையும கொட்டுணடகுடநீரையும புழுதிபடிநத இரததம பெருகுகிறமேனியையு முடையனுமான தவசிகுமாரனைக கணடேன. அககுமாரன, அசசமடைநதவனும் தன நிலைமைகெட்ட மனத்தையுடையவனுமான எனனை, தன் ஒளியால எரிபபவனபோலக கணகளால பார்த்து, கொடுமையாகப பினவருமாறு சொலலலானான :— "அரசனே, காட்டில வசிககும நான, உனககு என்ன தீஙகு செயதேன? என் தாயதநதைகளுககு நீர கொணடுபோக விருபபஙகொணடு வநத எனனை ஏன அடித்தாய? உனனால, ஒரே பாணததால நான உயிர்நிலையில அடிக கபபட்டவளவில, கணகெட்ட முதியவர்களான தாயதந்தையர்களிருவரும கெடுககபபட்டார்கள. பலமிலலாதவர்களும், எனனை எதிர்பார்த்துககொணடிருபபவர்களும, "நமது புதலவன நீர கொணடுவருவான" என்ற நமபிக்கையுடன கூடியவர்களும, தாகஙகொணடவர்களுமான அவ்விருவரும, தாகத்தை எவவாறு பொறுபபார்கள? தவத்துககாவது வேதததுககாவது பயன ஒன்றுமிலலை; இது நிசசயம; ஏனெனில, பூமியில அடியுண்டு விழுநது கிடககும எனனை, என தநதை அறியவிலலையன்றோ! அறிநதாலும முடமாயும சக்தியற்றவராயுமிருககும அவர என்னசெயயமாட்டுவார? வெட்டுபபடும ஒரு மரததைக காப்பாற்ற வேறுமரத்தால முடியாதது போல அவரும வலலமையற்றவர. ஆகையால, இரகு

முனிகுமாரனும தசரதரும சமபாஷிததல

வின்குலததிற பிறநதவரே, நீரே சீககிரமாகச சென்று என தநதைககு இசசஙகதியைத் தெரிவிபபீா. மணடிய தீ வனததை எரிபபதுபோல, அவா கோபங்கொணடு உம்மை எரிககமாட்டார். என தநதையின் ஆசசிரமத்துககுபபோக இதுதான் ஒறறைககால வழி. நீா அவவிடஞ சென்று அவருககு அருளுணடாகுமாறு செயவீா. அவ்வாறு செயதால, அவா உமமீது கோபஙகொணடு சபிககமாட்டார் அரசரே, எனனுடைய சலலியத்தைப போககுவீா, நீரின்வேகம, உயாநத கரையை மெல்ல அழிபபதுபோல, பொத்திய கூரியஅமபு உயிாநிலையைப் பிளககின்றது" என்ருன். நான், 'பாணத்தைபபிடுஙகிஞல அவன் மாணடுவிடுவான். பாணத்தை வாஙகாமலிருநதால வருநதுவான்' என்று சிநதையடைநதிருந்தேன். நான கொடுநதொழில செய்ததற்காகத துககததையும பிரமகததிசெயததறகாகச சோகததையுமஎளிமையையுமஅடைநது உளளம தியஙகிநிறகுமபொழுது, எனனுடையமனததி லுணடாயிருநத சிநதையை அமமுனிகுமாரன கணடுகொணடான். மிகவும வருநதுபவனும, மாறிய அஙகத்தையுடையவனும, சாவு கிட்டுஞ சமயத்தி லிருபபவனுமான அவன், வாட்டமடைநதவனுய, என்னைப் பாாத்து, "நான, தைரியத்தாற சோகததை அடககிககொணடு நிலையான மனததையுடையவனு யிருககிறேன். 'பிரமகத்தி செயதுவிட்டோம' என்ற துயரம உமககு நீஙகட்டும. அரசரே, நான் வைசியமுனிககுச சூத்திரஸதிரீயினிடததிற பிறநதவன்" என்று வருநதிக கூறினுன்.

இவவாறு வெகு சிரமத்துடன சொலலிககொணடிருந்தவனும, பாணததால அடியுணட உயிா நிலையையுடையவனும, சுழலுபவனும, தொழிலற்றிருப்பவனும, பூமியிற புரளுபவனும், மிக வேணடுபவனுமான அவனுடைய அபபாணத்தை நான வெளிப்படுத்தினேன ; அத்தபோதனன்,

முனிகுமாரன மாணடது.

என்னைப் பார்த்து, அச்சமடைந்தவனாய் உயிரைவிட்டான்.

தசரதர் துயரத்தால் ரிஷிகுமாரனது முதலிற் கண்ட நிலைமையை நினைத்து மீண்டுங் கூறல்

மங்களத்தைச் செய்பவனே, நீரினால் நனைந்த சரீரத்தையுடையவனும், உயிர்நிலையில் விரணப்பட்டவனும், இடைவிடாது பெருமூச்சு விடுபவனும், சரயூநதிக்கரையில் விழுந்து கிடப்பவனுமான அம்முனிகுமாரனைப்பார்த்து நான், மிகவுந் துக்கமடைந்தவனானேன்" என்றார்.

அறுபத்துநான்காஞ் சருக்கம்.

தசரதர் இறத்தல்.

அந்த மகாரிஷியினுடைய மாறுசெய்யமுடியாத வதையைப் பற்றித் தருமாத்மாவாகிய தசரதர், வாய் பிதற்றிக்கொண்டே கௌசலையைப் பார்த்து மறுபடியும் சொல்லலானார்:—

"அறியாமையால் அப்பெரும்பாவம் பண்ணிக் கலங்கின மனத்தையுடைய நான், 'இந்த முனிகுமாரன் சொல்லைச்செய்தல் நன்மையைப் பயக்குமோ? தீமையைப் பயக்குமோ?' என்று தனியனாயிருந்து எண்ணினேன். 'அவன்சொற்படி செய்தல் நன்மையையே தரும்' என்று நிச்சயித்துப் பிறகு, அக்குடத்தில் நல்ல தீர்த்தத்தை நிறைத்து எடுத்துக்கொண்டு, அம்முனிகுமாரன் சொன்ன வழியே நடந்து அவ்வாச்சிரமத்தைச் சேர்ந்து, அங்குக்

தசரதர் முதியவர்களான ரிஷிகுமாரனுடைய தாய்தந்தையர்களைக் காணுதல்.

குருடர்களும், பலமற்றவர்களும், முதியவர்களும், நான்கு பக்கத்திலும் நடந்துவிப்பவரில்லாதவர்களும், சிறகுஅறுபட்ட பறவைகளைப் போன்றவர்களும், தமது குமாரனைப் பற்றின கதையையே பேசிக் கொண்டிருப்பவர்களும், 'நீர்கொண்டு வருவான்' என்ற

ஆசையை என்னால நீஙகினவாகளும, முயறசியறறவாக ளும, முடவாகளும, நாதனறறவாகளுமான அககுமார னுடைய தாயதநதையாகளைக கணடேன. அவவாசசிர மததை அடைநதவுடன், நான சோகததால உளளங கலஙகி மெயபதறிப பின்னும மிகக அசசமடைநத அறி வுடையவனாயச சோக மடைந்தேன. என காலோசை யைக கேடடு முனிவர், "புதலவா, என விளமபிககின் றாய? சீககிரமாகத தீாததங கொணடுவா. குழநதாய, நீ என நீரில விளையாடுகிறாய? உனது தாய உனனைககாண ஆசைபபடுகிறாள, சீககிரம் ஆசசிரமததிற புகுவாய. குழந தாய, நானாவது தாயாவது உனககுக குறறஞ செயதிருந தால, தவசியான நீ அதை உனமனததில வையாதே. கதியறற எஙகளுககு நீதான கதி. கணணிலலாத எஙகளு ககு நீதான கண எஙகளுடைய பிராணனகள, உனனிடத் தில பொருநதி யிருககினறன. நீ என பேசவிலலை?" என்றார.

நான், அம்முனிவரைப பார்த்து, மனத்தின்தொழி லையும ஐமபொறிகளினசெயலையும வலிவில அடககி, தடைபபடடுத் தழுதழுத்திருககுஞ சொறகளால, தெளி விலலாமலிருககுமபடி, அசசமடைநதவனாயிருநதும அசச மடையாதவனபோலப புததிரசோகத்தா லுணடான அசசததைச் சொலலலானேன.

தசரதர் பிளளையிறநததைமுனிவருக்கு அறிவித்தல

"நான க்ஷத்ரியன்; தசரதன என்று பெயருளள வன்; மகாத்மாவானதங்களுடையகுமாரன அலலேன். நல லவாகளாலநிநதிககப்படுவதும் எனதுதொ ழிலால் தோனறியதுமான இத்துக்கம், தங களுக்கு வந்துளளது; பகவானே, நான், துறையிலவரும் யானை புலி முதலிய கொ டிய விலங்குகளைக கொலலவிரும்பி, கையில விற்பிடித்துச் சரயூநதிககரையை யடைந்தேன். பின்பு, நான், ஜலததை முகக்குங் குடத்தின் சத்தத்தைக் கேட்டேன். "நீரைக

கொள்ளும் இது யானை" என்று நினைத்து அதைப் பாணத்தால் அடித்தேன்; பிறகு, நதிக்கரையை யடைந்து, அம்பால் மார்பிற் பிளக்கப்பட்டுப் பூமியில் விழுந்து, உயிர் போகும் நிலையிலிருந்த முனிவரைக் கண்டேன். பகவானே, யானையைக் கொல்ல விருப்பங்கொண்ட நான், சத்தத்தைக்கேட்டுச் சலத்தில் அம்பை எய்தேன், அந்த அம்பால் தங்கள் புத்திரர் அடியுண்டார். பின்பு, பரிதவித்துக்கொண்டிருந்த அவருடைய சொற்படியே நான், அப்பொழுது விரைவாகக் கிட்டி, மருமஸ்தானத்திலிருந்து பாணத்தை யெடுத்தேன். பாணத்தை யெடுத்ததால் "தாய் தந்தையர் குருடர்" என்று உங்களைப்பற்றித் துக்கித்துப் புலம்பினவராய், அவர், அங்கேயே சுவர்க்க மடைந்தார். தங்களுடைய குமாரர், என்னால், அறியாமையால் ஆலோசியாமற் கொல்லப்பட்டார். அஜாக்கிரதையால் இவ்வாறு நடந்தவளவில், இனிச் செய்யவேண்டியதை அருள்புரியுங்கள்" என இவ்வாறு துக்கத்தையறிவிக்கும் என்னுடைய கொடியபேச்சைப் பகவானுன அம்முனிவர் கேட்டு, தமக்கு உண்டான துயரத்தைச் சகிக்கமுடியாதவரானார்.

தேஜஸ்வியும் கண்ணீர்நிரம்பிய முகத்தை யுடையவருமான அம்முனிவர், பெருமூச்செறிந்து, சோகத்தால் வாடினவராய், அஞ்சலி செய்துகொண்டு அருகில் நிற்கும் என்னைப் பார்த்து, "அரசரே, நீர் சுயமாகவே இத்தீத்தொழிலை

முனிவரின் துயரம்

எனக்குச் சொல்லாமலிருந்தால், என் சாபத்தால், அப்பொழுதே உம்முடைய தலை நூறாயிரந் துண்டுகளாய் வெடித்திருக்கும். காத்தற்றொழிலையுடைய இந்திரனால் அறியாமற் செய்யப்பட்டதாயினும், வானப்ரஸ்தனுடைய் கொலை, அவ்விந்திரனையும், தனது பதவியை யிழந்தவனாகச் செய்யும்; தெரிந்துசெய்திருப்பின் சொல்ல வேண்டுமோ? தவத்தைப்புரியும் ரிஷியின்மீது ஆயுதத்தைத் தெரிந்து விடுபவனுடைய தலை பல துண்டுகளாக

வெடித்து விடும். அப்படிப்பட்ட பரப்பிரமத்தை அறிந்தவன் மீது, அறியாமையால் பாணத்தை விட்டபடியால் தான் நீர் பிழைத்திருக்கிறீர். தெரிந்து செய்திருந்தால் இக்ஷ்வாகுவினகுலமே இல்லாமற் போயிருக்கும்; அவ்வாறாயின், நீர் எப்படிப் பிழைத்திருப்பீர்? அரசரே, எங்களை அவ்விடத்திற் கொண்டுசேரும், இரத்தத்தால் நனைந்த சரீரத்தையும் விழுந்துகிடக்கும் மான்தோலாகிற வஸ்திரத்தையுமுடையவனும், பூமியில் பிரஜ்ஞையற்றுக் கிடப்பவனும், யமதருமராஜாவினுடைய அதீனத்தில் இருப்பவனும், இனிக் காணமுடியாதவனுமான புதல்வனை நாங்கள் பார்க்க விரும்புகிறோம்" என்று கூறினர்.

அதன்பிறகு நான், வெகுவாகத் துக்கப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் அவர்களை அவ்விடத்துக்கு அழைத்துப்போய், காதலியுடன் அம்முனிவரைக் குமாரனைத் தொடும்படி செய்தேன். தவசிகளான அவர்கள், தமது புதல்வனைக் கிட்டித் தொட்டுப்பார்த்து, அப்புதல்வனுடைய சரீரத்தின்மேல் விழுந்தார்கள் அந்த ரிஷிகுமாரனுடைய தந்தை பின்வருமாறு புலம்பலானார்:—“இன்று நீ, என்னை அபிவாதனஞ் செய்யவில்லை; என்னுடன் பேசவில்லை. நீ ஏன் பூமியிற் படுத்திருக்கிறாய்? குழந்தாய், நீ, கோபித்துக்கொண்டிருக்கின்றாயா? புதல்வனே, தருமத்தைத் தவறாது நடத்துபவனே, நான் உனக்கு இஷ்டனல்லனேயானால் தாயாரைப் பார். புத்திரனே, என்னை ஏன் கட்டியணைக்கவில்லை? இனிய பேச்சுக்களைப் பேசுவாய். இனி நான், விடியற்காலத்தில் இதிகாசபுராணங்களையாவது மனோகரமான சாஸ்திரத்தையாவது யார் இனிய குரலுடன் அத்தியயனம்பண்ணக் கேட்பேன்! புதல்வனே, இனி எவன், ஸ்நானத்தையுஞ் சந்தியாவந்தனத்தையுஞ் செய்து, ஹோமத்தை முடித்து, எனது சமீபத்திலிருந்து, புத்திரசோகத்தாற் பரிதபிக்கும் எனக்கு உபசரிப்பான்! எவன், அன்பிற்குரிய நித்திய கருமத்தை அநுஷ்டிக்க

முடியாதவனும், செந்நெல்முதலியவற்றைக் கொண்டுவரும் வல்லமை யற்றவனும், அநாதனுமான என்னை, விருந் தினனைப்போலக் கந்த மூலங்களைக் கொண்டுவந்து உண் பிப்பான்! குழந்தாய், நான், பிள்ளைமேல் அதிக ஆசை வைத்துப் பரிதபிப்பவளும், முதியவளும், கண்கெட் டவளும், தபஸ்விநியும், உன் தாயுமான இவளை எவ் வாறு காப்பாற்றுவேன்? புத்திரனே, எனக்காக இங் கேயே இரு, நீ யமனவீட்டை நோக்கிப் போகாதே. நீ, நாளைத்தினம் என்னுடனும் தாயுடனுங் கூடினவனாய்ப் போவாய். நாங்களிருவரும் உன்னை யிழந்து, மெலிவ டைந்தவர்களும் காட்டில் எளிமையடைந்தவர்களும் நாத னற்றவர்களு மானபின், சீக்கிரமாக யமன்வீட்டை யடை வோம்; யமன்வீட்டைச் சேர்ந்தபின்பு, யமனைக்கண்டு அவனிடத்தில், "தருமராஜா பொறுத்தருளவேண்டும். என்னுடைய புதல்வனை இவன், தந்தைதாயர்களைக் காப்பாற்றவேண்டும். தருமாத்மாவும் லோகபாலரும் மிக்கபுகழுடையவருமான தாங்கள், அநாதனை எனக்கு, குறைவற்ற ஒருதக்ஷிணை கொடுத்தருளவேண்டும்" என்று சொல்லப்போகின்றேன். புத்திரனே, எப்பொ ழுது கொடுந்தொழிலாளனால் கொல்லப்பட்டாயோ, அப் பொழுதே நீ, பாவமற்றவனாய்; ஆகையால், என்னு டைய சத்தியத்தால், ஆயுதங்களாற்போர்புரியும்வீரர்கள் செல்லும் உலகங்களை விரைவில் அடைவாய். போரிற் பின்னிடாது முன்னின்று போர்புரியும் வல்லவர்கள் கொல்லப்பட்டவர்களாய் எவ்வுலகங்களைச் சேர்கிறார்க ளோ, அவ்வுலகத்தை நீயும் போய்ச் சேரக்கடவாய். சக ரர், சிபி, திலீபர், ஜநமேஜயர், நகுஷர், துந்துமாரர் ஆகிய இவர்கள் எக்கதியை அடைந்தார்களோ, அக் கதியை என் மகனே, நீ அடைவாய். பெரியோர்களெல் லோருக்கும் எந்தக் கதியோ, வேதத்தாலும், தவத்தா லும் அடையத்தக்கது எந்தக்கதியோ, பூதானம் பண்ணு

பவனுக்கு எக்கதியோ, ஆஹிதாக்கினியானவனுக்கு எந்தக் கதியோ, ஏகபத்தினிவிரதத்தையுடையவனுக்கு எக்கதியோ, ஆயிரம்பசுக்களைத் தானம்பண்ணுபவனுக்கு எக்கதியோ, ஆசிரியனைப் போற்றுபவனுக்கு எந்தக்கதியோ, கங்காசரயூசங்கமத்தில் உயிர்விடுகிறவனுக்கு எக்கதியோ, அக்கதியை யடைவாய். என் குழந்தாய், நம்முடைய குலத்திற் பிறந்தவன் கெட்டகதியை யடைவதில்லை. எனது பந்துவான உன்னை எவன் கொன்றானோ, அவன்தான் கெட்டகதியை யடைவான்" என எளிமையுடன் இடைவிடாது அம்முனிவர் புலம்பினார்.

முனிகுமாரன் நற்கதி யடைதல்

அதன் பிறகு, அம்முனிவர், தமது மனைவியுடன் மகனுக்கு ஈமக்கடனைச் செய்ய ஆரம்பித்தார் தருமத்தையறிந்தவனான அம்முனிகுமாரன், தனது நல்வினையால் திவ்விய ரூபத்தோடு இந்திரனுடன் விரைவிற் சுவர்க்கலோகஞ் சென்றான். இந்திரனுடன்கூடியவனும் ஐம்புலன்களையடக்கியவனுமான முனிகுமாரன், அவர்களைப்பார்த்து வார்த்தைசொல்லியும், அத்தாய்தந்தையர்களதுக்கத்தால் அதை அறிந்துகேளாதிருந்தபடியால், ஒரு முகூர்த்தகாலத்தில் முதியவர்களான அத் தாய்தந்தையர்களைத் தேற்றிப் பின்பு அவர்களைப் பார்த்து, "உங்களுக்குப் பணிவிடை செய்ததால், நான் உயர்ந்தபதவியை யடைந்தேன். நீங்களும் என்னருகைச் சீக்கிரம் அடைவீர்கள்" என இவ்வாறு சொல்லி, சிறந்த வடிவையுடைய திவ்வியவிமானத்தேற சுவர்க்கலோகத்தில் ஏறினான்.

தசரதருக்கு முனிவரிட்ட சாபம்

மிக்க ஒளியையுடையவரான அம்மாமுனிவர், தமது மனைவியுடன் தர்ப்பணஞ்செய்து, அஞ்சலி செய்துகொண்டு சமீபத்திலநிற்கும் என்னை நோக்கிப் பின்வருமாறு பேசலானார்:—"வேந்தரே, நீர் இப்பொழுதே என்னைக்கொல்லும்; மரணத்தில் எனக்குத் துயரமே

யிலலை ; ஒரே பிளளையையுடைய எனனை நீா, பிளளையற
றவனுகச செயதீரனறே! பரிசுததனுன என பிளளையை
நீா அறியாமையாற கொன்றபடியால, மிககொடியதும
மிகக துயாவிளைபபதுமான சாப மிடுவேன. அரசரே,
இபபொழுது எனககு நோநத புததிரசோகததைப
போன்ற புததிரசோகததால, நீரும மாணடுபோவீா.
க்ஷததிரியரான நீா முனிவனை அறியாமையாற கொன்
றமையால, உமமிடத்திற பிரமஹததி அணுகாது. பிரா
மணனுககுக கொடுதத தருநததக்ஷிணை விரைவில தன
பயனை அநுபவிபபிபபதுபோல, பிளளையைக கொன்ற
உமமையும, கொடியதும பிராணனைப போககுவதுமான
புத்திரசோகம இவவுலகததிலேயே அடையபபோகின்
றது" எனறுா.

இவவிதமாக என்னைசசபித்துப பின்பு, அவவிருவர்
களும, பலவாறு எளிமையாகப புலமபி, தஙகளதேகங
களை ராமவிறகில ஏறறிச சுவாககலோ
கஞசென்றாகள "மரணததுககுச சமான
மான இபபுததிரசோகம எபபடிவநதது?"
என்று ஆலோசிபபவனும ஒலியைககேட்டு

தசரதருடைய கணவிழியாத தூககம

இலககையடிககக கறறவனுமான எனககு, சிறுபிராயத
திற செயத பாவம நினைவுககு வநதது தேவி, அபததி
யத்துடனுணடசோறறால வியாதி யுணடாவதுபோலமுன்
னாசசெயத அததீவினையால இபபயன வநதது. மஙக
ளத்தை யுணடாககுபவளே, எதனால நான இபபொழுது
புததிரசோகததால பிராணனை விடபபோகிறேனே, அத
னுல, மகானுன அவருடைய பேசசு எனனை யடைநது
விடடதென்பது திணணம. கௌசலயே, நான உன்
னைக கணகளாற காணவிலலை, உனது கரததால எனனை
நீ நன்றுகத தொடுவாய" என்று சொலலி, அழும அம்
மன்னவா, அஞசினவராய, மீணடும மனைவியைப பார்
த்து, "தேவி, இராகவனிடதது நான் செயதது, சாபம

பெற்ற எனக்கு ஒத்தது, என்னிடத்தில் இராமன் செய்தது, சற்குணநிதியான அவனுக்கே ஒத்தது இல்லாவிடின், பூமியில், நன்கு உணர்ந்த எவன், கெட்ட நடத்தையுள்ள மகனைத்தான் கைவிடுவன? காட்டுச்குத் துரத்தப்படும் எப்புதல்வனதான், தகப்பனாரிடத்திற் பொருமை கொள்ளான்? இராமன், இப்பொழுது என்னை ஒருகால் தொடுவனோ? அல்லது, கண்ணுக்குப் புலனுவனோ? நான் இவ்வாறு வேண்டக் காரணமென்னெனில்?—யமன் மனையையடைந்த மனிதர்கள், தமது சுற்றத்தார்களைப் பார்க்கமுடியாதன்றோ! கௌசல்யே, கண்ணால் உன்னைக் காணகின்றிலேன்; என்னுடைய ஸ்மிருதியும் அழிந்துவிடுகின்றது; இந்த யமதூதர்கள் என்னை விரைவிக்கின்றனர். இதைவிட மிகத்துக்கமானது என்ன இருக்கிறது? உண்மையில் பராக்கிரமத்தை யுடையவனும் தருமத்தை யுணர்ந்தவனுமான இராமனைப் பிராணன்போகுஞ் சமயத்திற் காணகின்றிலேனே! வெயில் அற்பஜலத்தை வற்றச்செய்வதுபோல, நேரான தொழிலேயே புரியும் புதல்வனை அந்த இராமனைப் பாராததாலுண்டாகும் துயரம் என்னுடைய உயிரை வற்றச்செய்கின்றது. பதினைந்தாமாண்டில், இராமனுடைய அழகிய குண்டலங்களைத் தரித்த அழகிய முகத்தை மீண்டும் எவர்கள் காணபார்களோ, அவர்கள் மானிடர்களல்லர்; தேவர்கள். அழகிய புருவத்தை யுடையவளே, தாமரை யிதழ் போன்ற கண்களையும், அழகான பற்களையும், சுந்தரமான மூக்கையு முடையதும் சந்திரனை யொத்ததுமான இராமன்முகத்தைப் பாக்கியவான்கள் பார்க்கப்போகின்றார்கள்! பாக்கியவான்கள், சரத்கால சந்திரனையும், அலர்ந்த தாமரைப்பூவையு மொத்ததும் நறுமணங் கமழ்வதுமான என் நாதனுடைய முகத்தைப் பார்க்கப்போகின்றார்கள்!! சுகிகள், வனவாசத்தினின்று திரும்பி மீண்டும் அயோத்தியை யடைந்தவனும் ஸ்வஸ்தானத்தையடைந்த

சுக்கிரபகவானை யொத்தவனுமான இராமனைப் பார்க்கப் போகின்றார்கள்! கௌசல்யே, எனது உள்ளம், மிக்கதுயரால் உண்டான மூர்ச்சையால் பிளப்பதுபோலும் நான், ஐம்பொறிகளின் புலன்களான சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் என்னும் இவைகளை அறிகின்றிலேன். எண்ணெயில்லாத விளக்கின் ஒளிகள்போல, எனது எல்லாப்பொறிகளும் மனம் அழிந்ததால் அழிகின்றன. நதியின்வேகம் அதன்கரையை யறுப்பதுபோல, எனக்குண்டான இச்சோகம் அநாதனும் அறிவற்றிருப்பவனுமான என்னை மெலியச்செய்கின்றது ஐயோ! இராகவனே, ஆ! மகாபாகுவே, ஆ! ஆ! என் துக்கத்தைப் போக்குபவனே, ஆ! தந்தைமீது அன்பு வைத்தவனே, ஆ! எனக்கு நாதனே, ஆ! புதல்வனே, நீ இப்பொழுது எங்கிருக்கின்றாய்? அந்தோ! கௌசல்யே, நான் சாகப் போகின்றேன், ஆ! பதிவிரதா தருமத்தைக் கைவிடாதிருக்குஞ் சுமித்திரையே, ஆ! ஆ! கொடியவளே, எனக்குப்பகையே, கைகேயி, குலத்தைக் கெடுக்க வந்தவளே" என இவ்வாறு கூறிக் கோசலையின் முன்னிலையிலும் சுமித்திரையின் முன்னிலையிலும் தசரத மன்னவர் துக்கித்துக்கொண்டே பிராணனுடைய முடிவு காலத்தை யடைந்தார். கம்பீரமான தோற்றத்தையுடைய தசரதர், அன்பனுண புதல்வனைக் காட்டுக்கு ஓட்டிய துயரத்தால் மெலிந்தவராய், மிகவுந் துக்கத்தாற் பீடிக்கப்பட்டு நள்ளிரவுக்குஅப்பால் பிராணனை விட்டார்.

தசரதர் மாணடது.

அறுபத்தைந்தாஞ் சருக்கம்.

அந்தப்புரத்தின் பெருந் துக்கம்.

பிறகு இரவு கழிய மறுநாட் காலையில், இலக்கணம் முதலியவற்றில் நன்குபயின்றவர்களும், புகழ்வதையே தன

மையாகககொணடவாகளுமான வநதிகளும, ஸூுதாகளும, மஙகளம பாடுபவாகளும கநதருவசாஸதிரததில தோந தவாகளுமான பாடகாகளும, அத தசா தாமாளிகைககுத் தனிததனியே பாடிக் கொணடு வநதாாகள. உரத்த குரலினல ஆசியைக கூறுபவாகளும மனனவரை ஸதோததிரஞசெயபவாகளுமான அவாகள துதிததது லாகியசததம், அரண மனைமுழுதும பரவிறறு ஸதுதிபாடகா ஸதோத்திர மபணணிககொணடிருககையில, கைத்தாளமபோடுபவாகள, நடநத வரலாறுகளைக கூறிககொணடு, கைகளால தாளம போடடாாகள. அரணமனையில, மரங்களினகிளைகளிலிருபபனவும கூடுகளிலிருபபனவுமான பறவைகள, அநதஒலியால்கணவிழிததுக கூவின. ஸதுதிபாடகாகளின் மஙகளமானசததஙகளும, வீணைகளுடைய ஒலிகளும, ஆசிமொழிகளின் சததஙகளும, கவிகளின் பாடடொலிகளும் அவவீடடிலநிரமபின. பினபு, நலலஆசாரம பொருநதியவர்களும பணிவிடை செயவதில வலலவாகளும அநேகஸதிரீகளும அலிகளுமான வேலைசெயபவர்கள, முன்போலவே வநது சோநதாாகள. ஸநானபிரகாரத்தை அறிநதவாகள, சிறநத சநதனததுடன் கூடிய தீர்த்தஙகளைப பொற்குடஙகளிற காலநதவருது முறைமைபபடி கொணாநது வநதாாகள. சிறுமியா நிறைநதுளள வேசியா, மஙகளமான தேயத்துககொளபவைகளையும, வேணடிய ஔஷதஙகளையும, கணணுடி வஸ்திரம ஆபரணம் பூ முதலியவைகளையும, கொணடுவநது சோத்தனா. அரசருககாகக் காலையிற கொணடுவரவேணடிய மஙகளவஸதுககளெலலாம, எலலாலக்ஷணஙகளும் அடைநதனவாகவும், முறைபபடிகொண்டுவைககபபட்டனவாகவும, நறகுணமும நலல காநதியும் பொருநதியனவாகவும் இருநதன. சூரியபகவான் உதிப்பதற்கு முன்பே அரசரைசசேவிகக ஆவல

பணியாளா அரசரை யெதிா பாாததல

கொணட முன்னாககூறிய வேலைசெயவோாகளெலலாம, வராம விருநத அரசரைபபறறி, "என இனனும வரவி லலை ?" எனச சநதேகிததிருநதாாகள.

அநதபபுரம அரசா மாணடதை யறிதல

கோசலைமுதலியவாகளலலாத படுககைககுசசமீபத் திலிருநத பெணகள, பாததாவை யடைநது எழுபபி னாகள தொடடுப பாாததல முதலிய தொழில செயயத தககவாகளும நித் திரையின் தனமையை யுணாநதவாக ளுமான அம மஙகைமாா, எழுபபியும, வணககததோடு முறைதவறுது அவருடையபடுககையைத தொடடும, தூக கததிறகு அடையாளஙகளான கைகாலஅசைதல முத லிய தொழிலகளைக காணவிலலை. அரசருடைய பிரா ணனிற சநதேகிதத அமமஙகையா, வெளளததுககு எதிராகநிறகும நீாவஞசி முதலிய புறகளின் நுனியைப போல நடுஙகினுாகள. பினபு மனனவரைபபாாத்து நடுககமடைநத பெணகளுககு அவாகள எணணிய கொ டியசஙகதியில நிசசயம பிறநதது. புததிரசோகததாற கவரபபடடு, உயிரறறவாகளபோலிருநத கௌசலயை சுமித்திரைஇவாகள கணவிழிககவே யிலலை காநதி யழி ந்து நிறம மாறிச சோகததால மெலிவடைநது, அதனுல வணஙகியுளள கௌசலயை, இருளால மூடபபடட நக்ஷத் திரமபோல விளககமறறிருநதாள மரணமடைந்த அரசரைப போலவே அரசாககுச சமீபததிறபடுததிருநத வளும கணணீராற கலஙகிய முகததையுடையவளுமான கௌசலையும, அவள சமீபததில படுத்திருநத சுமிததி ரையும, விளஙக விலலை. அநதபபுரஜனம, நித்திரைகொ ணடிருநத கோசலை சுமிததிரை யெனனு மிருவாகளையும, உயிா நீஙகித தூககததையேயடைநதிருககும மன்னவரை யும் பாாத்தது.

அதன்பிறகு, கூட்டத்துககு அதிபதியான யானை தஙகள்இடத்தைவிட்டு நீஙகபபெறறுவரு நதும பெணயானைகளபோல, அசசிறநத மாதாகள, எளிமையுடன கூககுரலிட்டுப புலமபினார்கள. அவாகளுடைய அழுகையின் ஒலியால, கௌசலையும சுமித்திரையும, விரைவில் அறிவடைநது, நித்திரை நீஙகினவாக ளானாகள்.

அநதபபுரம் கதறுதல

கௌசலையும, சுமித்திரையும, தசரதரைப பாரததும தொட்டும "ஆ! நாதரே" என்று கூககுரலிட்டுபபூமியில விழுநதாாகள. பூமியில புரளும கோசலராஜன்மகள, புழுதிபடிநதமேனியளாய, ஆகாசத்திலிருநது நழுவி விழுநத நடசததிரமபோல விளஙகவிலலை. அமமாதாகளெலலாரும, அரசா மாணடவளவில பூமியிலவிழுநது கிடககுங கௌசலையை, நாசமடைநத பெணயானையைப போலப பாாததாாகள அதன் பிறகு,கைகேயிமுதலான அரசருடையமறறைமனைவிமாரெலலாரும, புலமபி, துககத்தாலதவிததவாகளாய, அறிவிழநது பூமியில விழுநதாாகள. கௌசலை முதலியவர்களின் புலமபலினோசை, பினபுவநத கைகேயி முதலியவாகளுடைய புலமபலினோசையால பினதொடரபபெறறது. இநதஇரணடுசததமும, ஒனறுசோநது,அமமாளிகைமுழுவதையும எதிரொலியுணடாகுமாறு செயதது. முன்னே அரசரைககாண ஆவலகொணட ஜனஙகளாற் சூழபபடடதான அரணமனை, மனனவா மரணமடைநதவளவில, அசசமடைநதும நிலையறறுமுளள ஜனஙகளையுடையதும, எஙகுமநிறைநத புலமபலைப பெறறதும், துககத்தால மெலிநத சுறறததைக கொணடதும், அரைக்கணததில ஆனநதமறறதும், மனவருத்ததததை யுணடாககும பாழ்நதோறறததையுடையதும ஆயிறறு. அரசாகளிற் சிறந்தவரும புகழபெறறவருமான தசரதா

கௌசலையும சுமித்திரையும புலமபல

கைகேயி முதலியோா புலமபுதல

இறநதுபோயவிடடாரென நனகு அறிநத அவரது மனை வியா, ஒனருகததிரணடு, கெடடபோா மனம உருகுமபடி மிகவுந துயரததாலழுது, நாதனறறவாகளாயத தோள களைககடடிககொணடு புலமபலானாாகள.

அறுபத்தாறுஞ் சருக்கம்:
அயோத்திமாநகரின் கலக்கம்.

கௌசலை கைகேயியைபபழிததல

துககத்தாலமெலிவடைநதவளும நீர்நிறைநத கண களையுடையவளுமான கௌசலை, அவிநத நெருபபுப போ லவும், நீரறற சமுததிரம போலவும, ஒளி நீஙகிய சூரியனபோலவு மிருபபவரும சுவ ாககஞ் செனறவருமான மனனவருடைய தலையைத தனது மடியிலவைததுககொணடு, கைகேயியை நோககிப பலவகையாகக கூறலானள — "கொடியாய, கெடடஒழுககமுள்ளவளே, கைகேயி, நீ மனோரதஙகளைப பெறறவளாக இரு, அரசரைககைவிடடுப பகையறற இராச சியததை உனகருததினபடி அநுபவி. என்னைவிடடு இரா மனும செனருன, கணவரும சுவாககஞ்செனருா : செலல முடியாத கொடியவழியில துணையின்றி யிருககும ஒரு ஸதிரீயைபபோல, நான் பிழைததிருககபபொறேன. தரு மததைவிடட கைகேயியைத்தவிர வேறு எமமாது, தனக் குத் தெயவமானகணவனைவிடடுப பிழைததிருககவிரும்பு வள? தாழநத உணவை உணபவன் அவவுணவின் குறறங களை அறியாதவாறுபோல, பேராசை கொணடவன், தன் குறறஙகளையுணரான். கைகேயி கூனியால இராகவகுலத்தை யழித்தாள். ஜனகா, "வரஙகொடுதத காலத்தில் 'இன்ன வை' என்று சுடடிககாடடாதிருநதும், இபபோது கைகே யியால 'இராமனைக காடடுககு ஓடடிப் பரதனுககுப பட டாபிஷேகஞ் செயதுவைககவேணடும' என்று ஏவப்

படட தசரதமன்னவா, இராமனை மனைவியுடன் காடடுககு ஓடடினா” என்று கேளவிபபடடு, என்னைப்போலப பரித விபபா. தாமிகனும, தாமரையிதழையொததகணகளையு டையவனும,பிழைததிருநதும இஙகுநினறு காணாதுபோய விடடவனுமான இராமன், எனனை இபபொழுது அநா தையாகவும கணவனறறவளாகவும அறியான். பதிவிரதா தருமததை யுணாநதவளும, ஜனகமகாராஜருடைய புதல வியுமான சீதை, இதுவரையில துககததை யறியாதவள; துனபமுண்டாகுமபடி அசசததை யடைவாள. சீதை, நிசி வேளையில பயஙகரமாகக கததும மிருகஙகள பட்சிகள இவைகளின்சததததைக கேடடு, மிகக அசசமடைநதவ ளாய இராமனை யடைவள, இது திணணம. முதியவரும சீதையைததவிர வேறு பிளளையிலலாதவருமான ஜனக ரும, சீதையைபபறறிச சிநதிததுத துயரததாற கவரபபட டவராய உயிரை யிழபபாா. பதிவிரதையான நான, இப பொழுதே சாகப போகிறேன்; இசசரீரததைத தழு விககொணடு அககினிபிரவேசம பண்ணபபோகிறேன்” என்றாள.

பிறகு அமைசசாகள, தசரதரைத தழுவிககொணடு புலமபுபவளும, பிறரால இரஙகததககவளும, துயரத் தால மெலிநதவளுமான கௌசலையை அஙகிருநது வேறறி டததிறகுக கொணடுபோனாாகள. அமமந திரிமாா, வசிஷடா முதலியோரது கடட ளையால, எணணெய நிரமபிய கடாரததில அரசரை யிடடுப பினபு, மககளைககாததல முதலிய அரசருடையதொழிலகளைச செயதாாகள. எல லாத தருமஙகளையு முணாநதவாகளான அவாகள, புதல வனிலலாமல, மனனவருடைய ஸமஸ்காரததைச செயய விரும்பவிலலை; அதனாலமன்னவரைக காபபவரானாாகள.

தசரதரது தேக ததை எணணெ யிலிடடுப பாது காததல

அநதபபுரத்துப் பெணகள, அரசரை எணணெய நிரமபிய கடாரததிற படுககவைததததை யறிநது, “ அந

தோ! மன்னவா இறநதுபடடாா!" என மீணடும கூறிக கொணடாாகள கணணீாப பெருககையுடைய முகஙகளு டன் கூடிய அமமாதாகள, கைகளைத் தூககிககொணடு புலமபித துககததாற பரிதாபமடைநதவா களாய, "ஆ! மகாராஜரே, அனபாகப பேசு பவரும சததியசநதருமான இராமராற கைவிடபபடட எஙகளைத தாஙகள ஏன் கைவிடுகிறீாகள? இராமனை விடடுபபிரிநத நாஙகள, கண வனைககொன்ற கெடட நடததையுளள கைகேயியிடம, கைமபெணகளாக எவவாறு வசிபபோம? எஙகளுககு நாத னும தஙகளுககும பிரபுவும நலலொழுகக முடையவனும ஸ்ரீமானுமான இராமன, அரசசெலவததை விடடிடடுக கானகத்திறகுச சென்ருன்! தஙகளையும வீரனுன இராம னையும பிரிநததால தோனறிய துயரததாற் கலகக முறறவாகளும கைகேயியால அவமதிககபபடடவாகளு மான நாஙகள, எவவணணம பிழைததிருபபோம? எவள, அரசரையும மிகக பலமுளள இராமலடசுமணாகளையும சீதையையும பிரியசசெயதாளோ, அவள வேறு யாரைத் தான அடித்துத் துரததமாடடாள?" என்றுகதறினாகள.

அநதபபுரஸதிரீகள கைகேயியைபபறறி வருநதுதல

இவவாறு புலமபும அமமஙகைமாா, கணணீராலும மிகக துயரததாலும சூழபபெறறு மகிழசசியறறவாகளாயப புரணடாாகள. மகாத் மாவாகிய மனனவரை யிழநத அயோத் திமாநகரம, சநதிரனிலலாத இரவு போலவும கணவனில லாத பெணபோலவும விளககமறறிருநதது. கண்ணீாவிட் டுக கலஙகும ஜனஙகளை யுடையதும், ஹா ஹா என்று புலமபும குலபபெணகளுடன சோநததும, நீா தெ ளிததல முதலிய அலஙகாரமின்மையால பாழான நாற சநதிகளையும வீடுகளையும் பெறறதுமான நகரம, முன் போல விளஙகவிலலை

அயோததியின அலஙகோலம.

தசரதா புத்திரசோகத்தால சுவாககஞ் செல்ல அவாமனைவிமாா பூமியில் கிடககையில்,

சூரியாஸதமன மும இரவு தோ னறறும

சூரியபகவான், கிரணஙகளின்சஞசாரத்தை யடககினவனுய அஸதமானுன், இரவும், இருளைப பரவசசெயதுகொண்டு வநதது. சிலா 'தைவவசததால புததிராகளுள ஒருவருமகிடடியிரா மலிருபபினும தகனஞசெயயவேண்டும' என்று முயறசி செயய அபபொழுது வநத சுறறத்தார்கள், புததிரனிலலா மல அரசருடைய தகனததைச செயய விருமபவிலலை; ஆகையால், எணண வொணுத தோறறத்தையுடைய அவரை எணணெய நிரமபிய அககடாரததிலேயே வைத் தாாகள. அமமகானையிழநததால தொணடையில தஙகிய கணணீரை யுடையவாகள தததளிககும நாறசநதிகளை யுடைய அபபட்டணம, சூரியபகவானிலலாமல ஒளியை யிழநத ஆகாசமபோலவும, நடசததிரக கூட்டஙகளிலலாத இரவுபோலவும விளஙகிறறு அரசா மரணமடைந்ததால் அசசமயததில, ஆணகளும பெணகளும, கூட்டமாகத் திரணடு, பரதருடைய தாயாரைத தூறறி, மிகப பரிதாப மடைநதவாகளாயச் சிறிதுஞ சுகததை யடையவிலலை.

அறுபததேழாஞ சருக்கம்.

மந்திரிகள் இக்ஷ்வாகுவம்சத்தவனைப் பட்டாபிஷேகம்பண்ண வசிஷ்டரை வேண்டல்.

அழுதுகொணடு ஆநநதமறறதும தொணடையைத் தூாககுங கணணீரை யுடைய ஜனஙகளால கலககமடைந ததும துயரத்தால அயோததியில மிக வளாநததுமான இரவு கழியச சூரியோதயததின் பின்பு, ராஜாபிஷே

கத்தைச செயயும அநதணாகள், ஒன்றுயததிரணடு சபை யை யடைநதாாகள. மாாககணடேயா, மௌதகலயா, வாமதேவா, காசயபா, கா தயாயநா, கௌதமா, புகழ்பெறற ஜா பாலி இவ்வநதணாகளும, மநதிரிகளும, அரசருடைய முககியபுரோகிதரான வசிஷடமாமுனிவரை நோககித் தனிததனி பேசலானாாகள "நமது அரசா புததிரசோ கததால மரணததை யடைநதவளவில, நமககு நூறு வருஷமபோலத தோனறின இரவும துயரமாயச சென்று விடடது. அரசரும சுவாககததை யடைநதாா, இராம ரும காடடை யடைநதாா; பராககிரமசாலியான லக்ஷ் மணரும இராமருடனேயே சென்றாா, பகைவரைத தவிககச செயபவாகளான பரதசததுருககனாகளும, கே கயநாடடில ராஜகிருஹமெனற அழகான நகரத்தில மாதாமகனுடைய வீடடில இருககின்றாாகள. இபபொ ழுதே இஙகு இக்ஷ்வாகுவமசததிற பிறநத இராமா முதலிய நாலவரில ஒருவா மன்னவராக ஏறபடுததப படடும; அரசனிலலாத இராசசியம நிசசயமாய நாச மடையுமன்றோ! அரசனிலலாத நாடடில, மினனி முழங குமமேகம, நலலநீரால மழை பொழியாது. அரசனிலலாதநாடடில, ஜனங களா, விதையையெடுததுத தூவாாகள. அர சனிலலாநாடடில, தநதைசொலலைப பிளளை கேளான்; கணவன்சொலலை மனைவி கேளாள. அரசனிலலாநாட டில, பொருளுமிலலை. அரசனிலலாதநாடடில, மனைவியு மிலலை. முன்னாககூறியவறறினும வேறான பெரும்பய முணடு; அது எனனவெனில?—'உணமையிலலை' என் பதாம. அரசனிலலாத நாடடில, மனிதாகள மகிழநத வாகளாயச் சபைகளைச செயயாாகள; மனத்தைக கவா வனவான பூந்தோடடஙகளையும கோயிலகளையும நிரு மிககமாட்டாாகள, அரசனிலலாதநாடடில, யாகஞசெய

சபை கூடல

அரசிலலா நாடு பாழ

யுந தன்மையுள்ளவாகளும, வேதமோதுபவாகளும, ஐம் பொறியையடககுபவாகளும, கொடிய விரததுதைபபூணட வாகளுமான பிராமணாகள, 'இடையூறு உணடாகும்' எனறஅசசததால பெரியவேளவிகளைச செயகினறதிலலை; முறைபபடி வேளவிபுரியும செலவாகளான அநதணாகள, பெரியவேளவியைச செயதாலும 'அதிகாரிகள தம்மைச் செல்வவானென்று தணடிபபாாகள' என்ற அசசததால பூரிதக்ஷிணைகளைக கொடுககினறதிலலை. அரசனிலலா நாட்டில, இராசசியததைச செழிபபிககுமவைகளான நடா களுமநாத்தகாகளுமநிரமபிய உறசவஙகளும் தீாததயாத் திரைகளும வளரா. அரசனிலலாநாட்டில, வழககுசசெய் பவாகள தமதுபயனைப பெறுாகள, கதை கேடபவாகள், இதிகாசபுராணஙகள முதலியவைகளைச சொலலுபவர் களிடததுக கதைகேட்டுச சநதோஷபபடார்கள. அரச னிலலாதநாட்டில், ஆபரணஙகளால அலஙகரிககபபடட இளமஙகையா, களவாபயத்தால காலையிலும மாலையி லும கூடடஙகூடடமாயப பூநதோடடத்திறகு விளை யாடச செலலுகின்றதிலலை. அரசனிலலாதநாட்டில, விரைவாகசசெலலும வாகனஙகளால, காதலகொண்டுள்ள மனிதாகள, தஙகள மனைவிமாாகளுடன் அரணியத் திறகுப போகின்றதிலலை. அரசனிலலாத நாட்டில, பயி ரிடுதல, பசுககாத்தல இவைகளால செலவத்தை யடைந் தவாகள, நன்ருகப பாதுகாபபடைநதவாகளாய வீடடுக கதவைத திறந்துகொணடு தூஙகுகினறதிலலை அரச னிலலாத நாட்டில, சிறநத தநதஙகளை யுடையனவும், அறுபதுபிராய முள்ளனவும, மணி கடடப் பெற்றனவு மான யானைகள, ராஜமாாககததில உலாவுகின்றதில்லை. அரசனிலலாதநாட்டில, அமபு விடப் பழகும்பொழுது இடைவிடாது அமபைபபொழிபவாகளால் செயயப் படும டஙகாரம் நிகழ்கின்றதிலலை. அரசனிலலாத நாட் டில, வெகு தூரதேசஞ செலலும வணிகாகள், அநேக

மான விறகும் பணடஙகளுடன கூடியவாகளாய, க்ஷேம மாக வழியிற போகின்றதிலலே அரசனிலலாதநாடடில, துணையினறிச செலபவரும பரமாதமாவை மனததில எப்பொழுதும தியானமபணணுபவரும ஐமபுலஙகளே யும அடககினவருமான முனிவா, உணடியிடுபவா இலலாதபடியால, எஙகுச சாயஙகாலம வருகிறதோ அங்கு வசிபபவராக இருபபதிலலே. அரசனிலலாத நாட டில, ஒருபொருளேப பெறுதலும பெறறபொருளேக காத் தலும முடியாது. அரசனிலலாதநாடடில, சேனேயும சததுருககளேப போரில வெலலாது. அரசனிலலாத நாட டில், மனிதாகள, சநதோஷமடைநத சிறநத குதிரை களாலும தோகளாலும அணியபபடடு விரைவாகச செல லாாகள. அரசனிலலாத நாடடில, சாஸதிரஙகளில தோந்த மாணிடாகள, காடுகளிலும பூநதோடடஙகளிலும சமபாஷிககமாடடாாகள. அரசனிலலாதநாடடில, ஜனங கள, தெயவஙகளேப பூஜிகக, மாலேகளேயும மோதகஙக ளேயும தக்ஷிணேகளேயும சோககமாடடாாகள. அரசனில லாதநாடடில, அரசகுமாராகள, சநதனம அகில இவை களேப பூசிககொணடு, வசநதகாலதது மரஙகளபோல விளஙகாாகள அரசனிலலாதநாடு, நீரிலலாத நதிகள போலும, புலலிலலாத காடுபோலும, இடையனிலலாத பசுககளபோலும. தேரையுணாததுவது கொடி,நெருபபை விளககுவது புகை, அபபடியே நம்மை விளககுபவரான மன்னவா, இஙகிருநது தெயவததன்மையை யடைநதாா. அரசனிலலாதநாடடில, ஒருவனுககும தனககென்று ஒருபொருள் கிடையாது, மனிதாகள, மீன்கள போல எப்பொழுதும ஒருவரையொருவா விழுஙகுகின்றுாகள; சாதிகுலாசசிரமஙகளின் மரியாதையைக கடபபதால ராஜதணடத்தாற பீடிககபபடும நாஸதிகாகள, 'ராஜதண் டம நேரும' எனற சஙகை யறறவாகளாயத் தலேயெடுக கின்றுாகள. பாாவை தேகத்தின் தீமையைக கடிநது நன்

மையைச்செயய எப்பொழுதும் முயறசி செயவதுபோல், சத்தியத்துக்குந் தருமத்துககுங காரணமான அரசனும, நாட்டின் தீமையைக கடிந்து நன்மையைசசெயய எப்பொழுதும் முயல்கின்ருன். அரசன்தான், சததியத்தையும தருமத்தையும நடத்துவிபபவன். அரசனதான், நற குலததிற பிறநதவருடைய குலாசாரத்தை நடத்துவிபபவன். அரசன்தான், தாயுந தநதையும. அரசனே, மனிதாகளுக்கு நன்மையைப புரிபவன். மன்னவன், நனனடக்கையை யுடைமையால, யமன் குபேரன் இந்திரன் வருணன் இவாகளினும மேம்பட்டு நிற்கின்ருன். நன்மையையும தீமையையும பகுததறிவிககும் அரசன் இல்லாதிருப்பின், இவ்வுலகம் ஒன்றையும அறியாது; இருள் மணடியதாகவே யிருககும். கரையை யடைந்து அதைக கடவாது நிறகும சமுத்திரம் போல, அரசா பிழைததிருநத காலத்திலும், தஙகளுடையசொல்லை நாஙகள கடவாமலே யிருநதோம; அரசா இறநதிருககையில கேடகவேணுமோ? அந்தணத்தலைவரே, நீஙகள, அரசனிலலாமற் கேடடைந்த எஙகள நடக்கையையும் அரசிலலாமற காடான நாடடையும பார்த்து, இபபொழுது இக்ஷ்வாகு வமசத்திற பிறநத பிளளையும கொடையாளியுமான ஒரு குமாரனை அரசனுகப படடாபிஷேகம் பணணிவைககக கடவீாகள" என்ருாகள.

அறுபத்தெட்டாஞ் சருக்கம்:

வசிஷ்டர் பரதரை யழைக்கத் தூதரை விடுத்தல்.

வசிஷ்டா, அவாகளுடைய சொல்லைக கேட்டு, நணபினராயுளள அமைச்சாகளான சுமநதிரர் முதலியவர்களை

யும், மார்க்கண்டேயர் முதலான அந்தணர்களையும் நோக்கிப் பின்வருமாறு மறுமொழி சொல்லலானார்:—"ராஜக்கிருஹம் என்ற பட்டணத்தில் மாமன் வீட்டில் பரதர் என்பவர் தம்துதம்பியான சத்துருக்கனருடன் சுகமாக வசிப்பதால்,

வசிஷ்டர் மறுமொழி

உடன்பிறந்தவர்களான அவ்விருவீரர்களையும் அழைத்துவர, வேகமாகச் செல்லும் தூதர்கள், விரைவையுடைய குதிரைகளால் விரைவிற் செல்லட்டும். அரசர் இராச்சியத்தைப் பரதருக்குக் கொடுத்துவிட்டபடியால், நாம் ஆலோசிக்கவேண்டியதென்ன?" என்றார் அவர்களெல்லோரும் வசிஷ்டரை நோக்கி, "செல்லட்டும்" என்றார்கள்.

அவர்கள் கூறின அச்சொல்லைக் கேட்டு வசிஷ்டமாமுனிவர், "இங்கு வா, ஸித்தார்த்தனே, விஜயனே, ஜயந்தனே, அசோகனே, நந்தனனே, உங்களெல்லாரையுமே நோக்கிச் சொல்லுகிறேன், நீங்கள் செய்யவேண்டிய

வசிஷ்டர் பரதரை யழைக்கத் தூதரை அனுப்புதல்

காரியங்களைக் கேளுங்கள் வேகமாகப் போகுங் குதிரைகளினமேலேறிக்கொண்டு, சீக்கிரமாக 'ராஜக்கிருகம்' என்ற பட்டணத்தை யடைந்து, துயரத்தை விட்டவர்களாய், என்னுடைய கட்டளையால் பரதரிடத்தில் "தங்களை நோக்கிப் புரோகிதரும், அமைச்சர்களெல்லோரும், க்ஷேமத்தைக் கூறுகின்றனர். வேகமாயத் தாங்கள் வரவேண்டும், காலங் கடந்த தொழிலொன்று தங்களுக்கு இருக்கிறது" என்ற இதைச் சொல்லுங்கள். நீங்கள் அவரிடத்திற் சென்று, இராமர் காட்டுக்குப்போனதையும், தந்தையான தசரதர் மாண்டதையும், இரகுவின் குலத்துக்கு வந்திருக்குங் குறைவையும் சொல்லவேண்டாம். கேகயமன்னருக்காகவும் பரதருக்காகவும் வெண்பட்டாடைகளையும் சிறந்த ஆபரணங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு சீக்கிரமாகச் செல்லுங்கள்" என்றார்.

வழிக்குவேண்டிய உணவுக்கான பொருள்களைப் பெற்ற அத்தூதர்கள், தங்களுக்கு விருப்பமான குதிரை யேறிக் கேகயநாட்டிற்குச் செல்லச் சித்தர்களாய்த் தங்களுடைய் பிரயாணத்தை அறிவித்தற்காகத் தம்தம் வீட்டுக்குப் போனார்கள். பின்பு, தூதர்கள், பயணத்திற்குவேண்டிய மற்றைக் காரியங்களையுஞ் செய்துகொண்டு, வசிஷ்டரிடத்தில் அநுமதிபெற்று விரைந்துசென்றார்கள்.

தூதர்களின் பயணம்

அயோத்திக்கு மேற்காகப் போகும் அத்தூதர்கள், ஒன்றுக்கு ஒன்றை நோக்கக் கிழக்குமேற்காக இருப்பனவும், தெற்குவடக்காக நீண்டிருப்பனவுமான அபரதாலம், பிரலம்பம் என்ற மலைகளின்நடுவாக 'மாலினி' என்ற நதியைப் பார்த்துக்கொண்டே வடக்கு முகமாகச் சிறிதுதூரஞ் சென்று, பின்பு, 'பிரலம்பம்' என்ற மலையின் வடக்குப் பக்கத்தால் மேற்குமுகமாகச் சென்றார்கள். அவர்கள், ஹஸ்திநபுரத்தருகில் கங்கையைக் கடந்து மேற்குமுகமாக நடந்து குருநாட்டின் நடுவிலிருக்கும் ஜாங்கலதேசத்தால் 'பாஞ்சாலம்' என்ற தேசத்தை யடைந்து, அங்கு, நீர் நிறைந்துள்ள பொய்கைகளையும், தெளிந்த நீரையுடைய நதிகளையும் பார்த்துக்கொண்டே காரியவசத்தால் விரைந்துசென்றார்கள். அத்தூதர்கள், நீர் தெளிந்தும் பலவகைப்பறவைகள் நிறைந்தும் மனிதர்கள் நெருங்கியு மிருக்கப்பெற்ற 'சரதண்டை' என்ற சிறந்த நதியை விரைவிற் கிட்டி, அதைக் கடந்து சென்றார்கள். அந்நதிக்கு மேற்குக்கரையி லிருப்பதும், தெய்வசாந்நித்திய முள்ளதும், வணங்கத்தக்கதும், 'ஸத்யோபயாசநம்' எனத் தகுதியான பெயர்பூண்டதுமான, 'நிகூலம்' என்ற புண்ணிய விருக்ஷத்தை யடைந்து, அதை வணங்கி, 'குலிங்கம்' என்ற நகரத்திற் புகுந்தார்கள். பின்பு, 'அபிகாலம்' என்ற கிராமத்தையடைந்து 'போதிபவநம்' என்ற மலையினின்று இழிந்து செல்லுவதும் இக்ஷு

வாகு வமசததவாகளால அநுபவிககபபடடதுமான 'ருரி க்ஷுமதி' என்ற ஆற்றையும, கைங்ரீபருகிய பிழைத் திருபபவர்களும வேதபாரகாகளுமான அதன கரையி லுள்ள அநதணாகளேயுங கணடு, 'பாஹ்லீகம' என்ற நாட்டின நடுவாகசசென்று 'சுதாமா' என்ற மலையை யடை நதாாகள. அவர்கள, அபபருவததிலிருககும விஷ்ணு பாதத்தைச சேவித்து, 'விபாசை' என்ற நதியையும, அதன்கரையிலிருசகும இலவமரத்தையும, மறறுமுள்ள நதிகள, வாவி, தடாகம, சிறுகுளஙகள, பொயகைகள இவைகளேயும, பலவகையான சிஙகம, புலி, மான, யானே ஆகிய இவைகளேயும பாாததுககொணடே, தலைவாசருக கட்டளேயைச சோகக விருமபி, இவ்வாறு பெருவழியைக கடநதுசென்றாகள. பினபு, அத்தூதாகள, வெகுதூரங கடநததால இளேத்த குதிரைகளே யுடையவாகளாய, 'கிரிவ்ரஜம்' என்ற சிறந்தபட்டணத்தை விரைவாகச சோநதாாகள. தலைவரான தசரதருககு நனமையைச் செயயுமபொருட்டும, இக்ஷ்வாகு குலத்தைக் காககும பொருட்டும், யஜமானருடைய வமசத்தை நிலைநிறுத் துமபொருட்டும அநாதரமிலலாமல, வேகமாகச செலலும அத்தூதாகள, இரவிலேயே அபபட்டணததை யடைந் தார்கள்.

அறுபத்தொன்பதாஞ் சருக்கம்:
பரதர்கண்ட கனவு.

பரதா கண்ட தீக்கனவு.

எநத இரவில அத்தூதாகள் அநநகரத்தைச சோந தாாகளோ, அநத இரவில் பரதா, மேற் கூறப்படும தீககனவைக கணடார். விடி யறகாலத்தில தீககனவைக கணடமை யால, அரசாககரசரான தசரதருடைய குமாரா, மிகப் பரிதவித்தார்.

விருப்பத்தையே பேசுபவர்களான நண்பர்களிற் சிலர், பரதர் பரிதவிப்பதை யறிந்து, அவரு டைய மனக்கவலையைப் போக்கும்பொருட்டுச் சபையிற் கதை கூறினார்கள், சிலர் அவருடைய துக்கசாந்தியினிமித்தம் வீணாகானம் முதலியவற்றைச் செய்தார்கள்; வேறு சிலர் நர்த்தனஞ் செய்தார்கள்; மற்றுஞ் சிலர் நாடகத்தைக் கூறினார்கள்; ஏனையோர் பலவகையான ஹாஸ்யஞ் செய்தார்கள். இரகுவம்சத்திற் பிறந்தவரும் மகாத்மாவுமான பரதர், விருப்பத்தையே சொல்லுபவர்களும் சபையிற்செய்தற்குரிய ஹாஸ்யங்களைச் செய்பவர்களுமான நண்பர்களால், உள்ளங் களிக்கவேயில்லை. அந்தரங்க சிநேகிதனொருவன், நண்பர்களாற் சூழப்பட்ட அப்பரதரைப் பார்த்து, "நண்பரே, தோழர்களுடன் சேர்ந்திருந்தும் நீங்கள் ஏன் மனம் மகிழவில்லை?" என்று வினவினன். இவ்வாறு சொல்லும் அன்பனைப் பார்த்துப் பரதர் பதில் சொல்லலானார்:—

பரதர் துயரை நீக்க நண்பர்கள் செய்தவை.

"எதனால் இந்த எளிமை எனக்கு வந்ததோ, அக்காரணத்தைக் கேளும். நான், கனவில், என் தந்தையார் அழுக்கடைந்து, விரித்த கூந்தலுடன் மலையினுச்சியிலிருந்து கலங்கிய கோமயமடுவில் வீழக் கண்டேன்; அக்கோமய மடுவில் மிதக்கவுங் கண்டேன். அவர், கையால் தைலத்தைப் பருகி அடிக்கடி சிரிக்கவுங் கண்டேன்; அதன்பிறகு, அவர் எள்ளுடன்கூடிய சோற்றைப் புசித்து, அடிக்கடி தாழ்ந்த தலையையுடையவராய், எண்ணெய் பூசிய எல்லா அங்கங்களையு முடையவராய், எண்ணெயிலேயே மூழ்கினார். அன்றியும் ஸ்வப்நத்தில், சமுத்திரம் வறண்டு போகவும், சந்திரன் பூமியில் விழவும், பூதலம் இருளால் மறைக்கப்படவும், அரசரைத்தாங்கும் யானையின் தந்தம் ஒடியவும், கொழுந்துவிட்டெரியும் அக்கினி விரைவில் அவி

பரதர் தமது யாத்திரைக்குக் காரணங் கூறல்

யவும, பூமி வெடிககவும, பலவகையான மரஙகள உலரவும், பர்வதஙகள துணடஙகளாய அழிநது புகையுடனிருகக வுங கணடேன கருநிறததையும மஞசள நிறத்தையு மு டைய ஸதிரீகள, கரிய இருமபாற செயத பீடத்தின்மேல இருபபவரும கறுததஉடையையுடையவருமான மன்னவ ரைச சிரிததாாகள தருமாத்மாவான மனனவர், செநநிற மான மாலையையும சநதனததையும அணிநது, கழுதைகள பூடடிய தேரிலெறி விரைவாகத தெனதிசைநோககிச சென் றுா. செநநிறத துகில உடுததவளும விகாரமான மூஞசியை யுடையவளுமான ராக்ஷஸஸதிரீ, மன்னவரைப பரிஹசிப பவளபோல இருககக கணடேன். நான, இவவிரவில இவ் வாறு பயஙகரமானகனவைக கணடேன நானாவது,இராம ராவது அரசராவது லக்ஷமணனாவது, மாணடுபோவோம. எநதமனிதன், கனவில, கழுதை பூடடிய இரத மேறிப போகின்றுனே, அவனைக கொளுததும புகையின் நுனி ரமவிறகில விரைவில காணபபடும. இககாரணத்தால தான் பரிதாப மடைநத நான், உஙகளைக கொணடாட விலலை. என் தொணடை உலாவதுபோலவும என்மனம் நோயகொணடது போலவும இருககிறது. நான், பய காரா ணததைக காணகினறிலேன, ஆயினும அசசங கொளளுகி றேன். எனதுகுரல மாறிவிடடது; எனது ஒளியுங் கெடடு விடடது; எனனையே நான் அருவருபபவன்போ லிருக கிறேன, ஆயினும காரணம தெரியவில்லை. பலவகையா யிருபபதும இதறகுமுன் எணணபபடாததுமான தீகக னவைக கணடதால, எண்ணவரிய தோறறத்தையுடைய அரசரைச சிநதிதது, எனமனத்தை விடடு மிககஅசசம் அகலவிலலை " என்றுா.

எழுபதாஞ் சருக்கம்:
பரதர் அயோத்திக்குப் புறப்படுதல்.

பரதர் கனவைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தவளவில், களைத்த குதிரைகளையுடைய அத்தூதர்கள், அழகியதும் பகைவர்களால் கிட்டக்கூடாத அகழியை யுடையதுமான 'ராஜகிருஹம்' என்ற பட்டணத்திற் புகுந்து, கேகயதேசத்து மன்னவராலும் அவருடைய புதல்வரான யுதாஜித்தாலும், கொண்டுவந்த காணிக்கைகளை நோக்கிச் சம்மானிக்கப்பட்டவர்களாய், பரதருடைய பாதங்களில் வணங்கி, அவரைப் பார்த்து, "புரோகிதரான வசிஷ்டரும், மந்திரிமார்களெல்லோரும் தங்களைநோக்கி க்ஷேமத்தைச் சொல்லுகின்றனர். வேகமாயத் தாங்கள் வரவேண்டும். காலங்கடந்த தொழிலொன்று தங்களுக்கு இருக்கின்றது. நீண்ட கண்களையுடையீர், விலையுயர்ந்த இந்த ஆடைகளையும் அணிகளையும் வாங்கித் தங்கள் மாமனுக்குக் கொடுங்கள். தசரதமன்னவரின் குமாரரே, நாங்கள் கொண்டுவந்த இவைகளில் இருபதுகோடிவிலையுள்ள பொருள்களை அரசருக்கும் பத்துக்கோடி விலையுள்ள பொருள்களை அரசருடைய குமாரரான தங்கள் மாமனுக்கும் கொடுங்கள்" என்றார்கள்.

தூதர்கள் பரதரிடம் சங்கதி கூறுதல்

தமது சுற்றத்தவர்களிடத்தில் மிக்க அன்புவைத்த பரதர், அதெல்லாவற்றையும் அங்கீகரித்து, அத்தூதர்களை அவர்களுக்கு விருப்பமான அன்னபானாதிகளால் போஷித்து, அவர்களை நோக்கி, "எனது தந்தையான தசரதமன்னவர் சுகமாக இருக்கின்றனரா? இராமருக்கும் லக்ஷ்மணருக்கும் ஆரோக்கியமுள்ளதா? மூத்ததாயாகையால் என்னாற் பூஜிக்கத்தக்கவரும், தருமத்திலேயே கருத்தூன்றியவரும், தருமத்தை

பரதர் வினா

யுணர்ந்தவரும,குணத்தையேகொளபவரும,புததிமானன இராமருககு அன்னேயுமான கௌசலயை, நோயறறவராக இருககினறனரா? தருமத்தை நன்ருக அறிநதவரும், லக்ஷமணரையும வீரரான சததுருககனரையுமபெறறவரும எனது நடுததாயுமான சுமிததிரை, நோயறறவராக இருக்கின்றனரா? சுவநயம [பாராடடுபவரும, எப்பொழுதும் கொடுந தன்மையுடையவரும, கோப குணமுளளவரும், தமமை எலலாந்தெரிநதவராக மதிபபவரும், என் தாயுமான கைகேயி, நோயறறவராக இருககின்றனரா? அவர், எனககு என்ன சமாசாரஞ சொல்லியிருககின்ருரா?" என வினவினர்.

மகாதமாவான பரதரால இவ்வாறு வினவப்படட அத் தூதர்களா, அப்பரதரை நோககி வணககத்துடன் பின்வருமாறு சொலலலானுர்கள்:—" மனிதரிற் சிறநதவரே, தாஙகள் எவாகளுடைய க்ஷேமத்தைக் கேடக விரும்புகின்றீரகளோ, அவர்களெலலாரும் க்ஷேமமா யிருககின்ருரகள். தாமரையைக கையிறகொணட லக்ஷமி தஙகளை எதிாபாாக்கின்ருள. தங்களுடைய தேரைப் பூட்டக் கடடளையிடுஙகள" என்ருரகள.

தூதாகள விடை

இப்படித் தூதாகள சொலலப் பரதா அவாகளைப் பாாத்து "'தூதாகள என்னை விரைவிககின்றனா' என்று மகாராஜரிடம விடைபெறறு வருகிறேன்" என்று சொலலிவிடடு, தூதர்களுடைய சொறபடி மாதாமகரிடத்தில, "அரசரே! தூதாகள விரைவிப்பதால தநதையாருடைய அருகிற் செல்லப போகின்றேன்; மறுபடி என்னை எப்பொழுது வர எணணுகிறீர்களோ, அபபொழுதே வருவேன்" என்ருா. பரதா இபபடிச சொல்லப் பரதருடைய மாதாமகரான கேகயராஜா, இரகுவமசத்தில் தோன்றியவரான அப்பரதரை உசசிமோநது, அவரை நோக்கி, அழகிய வாக

பரதா மாதாமகனிடம விடைபெறுதல.

கியததைச சொலலலானா: "குழநதாய, நீ போகலாம. நான் உனககு அநுமதி கொடுககிறேன். கைகேயி, உன் னுல நலலபுதலவனைப பெறறவ ளானுள. பகைவரைத் தவிககசசெயபவனே, உன் தாயதநதையரிடததில என் க்ஷேமததைச சொலலுவாய. புரோகிதரிடததிலும மற றுமுளள பிராமணசிரேஷ்டாகளிடததிலும விலலாளிக ளும உடனபிறநதவாகளுமான அநத இராமலடசுமணாக ளிடத்திலும என்க்ஷேமத்தைச சொலலுவாய" என்றார். கேகயமன்னவா, சிறநதயானைகளையும, விசிததிரமான கமபளஙகளையும, மான்தோலகளையும பொருளாக அப பரதருககு மரியாதைசெயது கொடுததாா. கேகயமனன வா பொன்மயஙகளான மாாபிறபூணும இரணடாயிரம அணிகளையும ஆயிரததறுநூறு குதிரைகளையும, கை கேயி மைநதரான பரதருககுச சறகாரஞசெயது, பொ ருளாகக கொடுததாா 'அசுவபதி' என்னுமவா, நணபாக ளும, நமபததககவாகளும, நறகுணஙகள பொருநதியவாக ளுமான அநேகமநதிரிகளை உடன்செலபவாகளாகக கொடு த்தாா. பரதருடைய மாமன், அப பரதருககு இராவத் எனற பருவததில் தோன்றினவும, இநதிரசிரமஎன்றபரு வததில தோனறினவும், பாாவைககு அழகியனவுமான யானைகளையும், நன்றாகப பழககபபடடு அதிவேகமாகப் போகும கோவேறுகழுதைகளையும பொருளாகக கொடுத் தார்; அநதப்புரத்திலேயே நன்குவளாநதனவும, புலி போலப பராககிரமமும பலமு முடையனவும, கோரபபற் களையே ஆயுதமாகக கொணடனவும, பருதத உடமபை யுடையனவுமானநாயகளையும் பரதருககுக காணிககையாகக் கொடுததாா அபபொழுது கைகேயியின்புதலவரான பரதா, பயணததில விரைவால கேகயமன்னவரால அளிக் கபபடட பொருளைபபறறி மகிழவிலலை. தாம கனவுகண டதாலும ராஜதூதாகள விரைவிபபதாலும, அபபொ ழுது அப்பரதருடைய மனத்தில், மிக்கசிநதை யுணடா

யிற்று. ஸ்ரீமானானபரதர், தாமிருந்த வீட்டைவிட்டு வெளிப்பட்டு, மனிதர்களாலும் யானைகளாலும் குதிரைகளாலும் நிறைந்துள்ள சிறந்ததான பெரிய ராஜவீதியையடைந்தார். பின்பு ஆழ்ந்த அறிவையுடைய பரதர், அதைக் கடந்து, அந்தப்புரத்தைக்கண்டு, அதில் தடையின்றிப் புகுந்தார். தம்முடன்வந்த மாதாமகனிடத்திலும் மாமனிடத்திலும் விடை பெற்றுச் சத்துருக்கனருடன் தேரிலேறிப் புறப்பட்டார். அவ்வாறு செல்லும் பரதருக்குப் பின்னே, வேலைக்காரர்கள் வட்டவடிவமான சக்கரத்தையுடையனவும் நூற்றுக்கணக்கை விஞ்சினவுமான இரதங்களில், ஒட்டகங்களையும் எருதுகளையும் குதிரைகளையும் பூட்டி, அவரைத் தொடர்ந்து சென்றார்கள். மாதாமகனுடைய பலத்தாற்காக்கப்பட்டவரும் பகையற்றவருமான பரதர், தமக்குச்சமானரான மந்திரிமார்களோடு சத்துருக்கனரை உடன் அழைத்துக்கொண்டு, இந்திரலோகத்தினின்று புறப்படும் சித்தனென்று கூறப்படும் தேவசாதியான்போல வீட்டினின்று புறப்பட்டார்

எழுபத்தோராஞ் சருக்கம்.

பரதர் அயோத்திமாநகரிற் புகுதல்.

தேஜஸ்வியும் இக்ஷ்வாகுகுலமமகிழவந்தவரும் ஸ்ரீமானுமான அப்பரதர், ராஜகிருகத்தை விட்டுக் கிழக்குமுகமாகப் புறப்பட்டு, பின்பு, சுதாமையென்ற நதியைக் கண்டு அதைக் கடந்து, விசாலமான ஹலாதினியென்ற நதியையுங் கடந்தார். சத்தியசந்தரும் பரிசுத்தரும் ஸ்ரீமானுமான பரதர், மேற்குநோக்கி ஓடும் வெள்ளத்தையும் அலையையுமுடைய சதத்துருஎன்ற நதியை ஏலாதானமென்ற நகரத்தில் தாண்டி, அபரபர்ப்பட்மென்ற கிராமத்தை யடைந்

பரதர் பயணம்

து, கலிலைப் புரட்டுகிற தன்மையையும் உண்மைப் பொருளைப் பொருந்தியபெயரையுமுடைய சிலாவஹையென்ற நதியைத் தாண்டி, அதன் தென்கிழக்குத் திசையிலுள்ளதும் மனச் சளிலையைப் போக்குவதுமான சலயகாத்தநமென்ற நகரத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே, சைத்ரரதமென்ற காட்டை யடைவதற்காக மகாசைலங்களைக் கடந்தார். ஸரஸ்வதியென்ற நதியும் கங்கையென்று பேர்பூண்டுள்ளதும் மேற்குநோக்கிச் செல்லுவதுமாகிய ஒருநதியுஞ் சேருமிடத்தை யடைந்து அவ்வாறுகளைக் கடந்து, வீரமத்ஸயம் என்ற நாட்டுக்கு வடபக்கத்திலிருக்கும் பாருண்டமென்ற அரணியத்திற் புகுந்தார். வெகுவேகமாகச் செல்லுவதும் மனத்தை மகிழ்விப்பதும் மலைகளாற் சூழப்பட்டதுமான குலிங்கமென்ற நதியை யமுனைநதியின் சமீபத்திற் கடந்து, மத்தியான்னத்து வெயிலால் மெலிவடைந்த சைநியத்தை இளைப்பாறுவித்தார். ராஜபுத்திரரான அழகிய பரதர், வெகுதூரஞ் சென்றதால் மிகத் தளர்ச்சியடைந்த குதிரைகளை, குளிப்பாட்டல்முதலிய தொழில்களால் குளிர்வித்து, தாமும் ஸநானஞ்செய்து அங்குத் தண்ணீர் குடித்து, இனிச் செல்லும் வழியில் நீர் கிடையாதானபடியால், ஜலத்தை யெடுத்துக்கொண்டு, வாயுபகவான் ஆகாசத்தைக் கடப்பதுபோல, ஜனங்களுடைய போக்குவரவு அற்றதான மகாரணியத்தைப் பத்திரம் என்ற ஜாதியிலுண்டான யானையின்மீது ஏறினவராய்க் கடந்தார். இரகுவம்சத்திற்பிறந்தவரான பரதர், அம்சுதாநமென்ற நாட்டுக்குச் சமீபத்தில் தாண்டவரிய கங்கையைத் தாண்டுவதற்காக, பேர்பெற்ற பிராக்வடம் என்ற நகரத்தை யடைந்தார். தசரதரின் புதல்வரான அப்பரதர், சைநியத்துடன் அங்குக் கங்கையைத் தாண்டி, குடிகோஷ்டிகை என்ற நதியை யடைந்து, அதைக் கடந்து அங்கிருந்து தர்மவாத்தநம்என்ற கிராமத்தையடைந்தார். அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் தோரணம்என்ற கிராமத்தின்

தென்பாகமாகச் சென்று, ஜம்பூப்ரஸ்தமென்ற கிராமத்தை யடைந்தார், வருதமென்ற அழகிய கிராமத்தையுங் கிட்டினார். அக்கிராமத்தின் சமீபத்திலிருந்த அழகான காட்டில் இரவில் தங்கிப் பொழுது விடிந்தபின்பு அவர், கிழக்கு நோக்கிச் சென்று, உஜ்ஜிஹானையென்ற நகரத்தில் கதம்பமரங்க ளடர்ந்த சிங்காரத்தோட்டத்தை யடைந்தார். பரதர், அவ்வுத்தியானவனத்திலிருந்த ஆச்சாமரங்களையும் கதம்பமரங்களையும் அடைந்து சிறிதுநேரம் இளைப்பாறி, அக்கிராமத்துக்கு அப்பால் சுவதேசமானபடியால் அச்சமின்றி மெல்லவரும்படி சைநியத்துக்குக் கட்டளையிட்டு, பின்பு, வேகமாகச்செல்லுங் குதிரைகளைத் தேரிற் பூட்டி விரைந்து சென்றார். அப்பரதர், ஸாவதீரத்தம்மென்ற கிராமத்தில் ஓரிரவு தங்கி, நாட்டுக் குதிரைகளால் உத்தாநகையென்ற நதியைக் கடந்து மற்றுமுள்ள பலவகை நதிகளையுந் தாண்டி, ஹஸ்திப்ருஷ்டகமென்ற கிராமஞ் சேர்ந்து, அதற்குச் சமீபத்தில் குடிகையென்ற நதியையுந் தாண்டினார். ஆண்புலியான ஃபரதர், கபீவதியென்ற நதியை லௌஹித்யமென்ற நகரத்தின்கண் தாண்டினார்; ஏகசாலையென்ற கிராமத்துக்குச் சமீபத்தில் ஸ்தாணுமதியென்ற நகரத்தின்கண் கோமதியென்ற நதியைத் தாண்டினார். மிக்க இளைப்படைந்த குதிரைகளையுடைய பரதர், கலிங்கநகரத்தினருகில் ஆச்சாமரக்காட்டை யடைந்து மெல்லச்சென்று இரவில் அவ்வனத்தை விரைவாகக் கடந்து, அருணோதயவேளையில் மநுமகாராஜாவால் ஆதியில் ஏற்படுத்தப்பட்ட அயோத்திமாநகரத்தைக் கண்டார்.

பரதர் அயோத்தியைக் கண்டு திகைத்துச் சாரதியினிடங் கூறல்

ஆண்புலியான பரதர், வழியில் ஏழிரவுகளைக் கழித்து, எட்டாவதுநாட் காலையில் தமமெதிரில் அயோத்தியையைக் கண்டு தமதுசாரதியைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு சொல்லலானார்:- "சாரதியே, புகழ் படைத்ததும், முறைப

படி யாகஞ்செய்தவர்களும் நற்குணங்கள் பொருந்திய வர்களும் வேதங்களைக் கரைகண்டவர்களுமான அந்த ணர்களாலும் செல்வவான்களாலும் நிறைந்திருப்பதும், ராஜரிஷியான தசரதரால் பரிபாலிக்கப்படுவதும், அழகிய உத்தியானங்களை யுடையதுமான இந்த அயோத்தியை, கோமயத்தால்மெழுகுதல் முதலியவை யில்லாது வெ ளுத்தமண்ணையுடைமையால், தூரத்திலிருந்து பார்க் கும்பொழுதே மகிழ்ச்சியற்றதாகத் தோன்றுகின்றது. அயோத்தியில் எங்கேபார்த்தாலும் ஆண்பெண்களுடைய பெரிய கலகலசத்தம் முன்பு கேட்கிறது, அச்சத்தம் இப்பொழுது எனக்குக் கேட்கவில்லையே! பூந்தோட்டத் தைக்குறித்துச் சென்று சந்தோஷமாக இரவைக்கழித்துக் காலையில் வேகமாகத் தமது வீட்டை நோக்கி வருஞ் சனங்களால் முன்போல விளங்கவில்லையே! அப்பூந்தோட் டங்கள், காமுகஜனங்களாற் கைவிடப்பட்டனவாய்க் கண் ணீர்விடுவனபோலத் தோன்றுகின்றனவே! சாரதியே, இந்நகரம் அரணியமாய்விட்டதாக எனக்குத் தோன்று கின்றது. இங்குச் சிவிகை முதலியவைகளும் குதிரைகளும் யானைகளும் காணப்படவில்லையே! பிரதான மனிதர்கள் முன்போலப் புறப்படவும் உட்புகவுங் காணவில்லையே! முன்பு, பழங்களையும் தளிர்களையும் சுவைப்பதால் களிப்ப டைந்த குயில்களையும் வண்டுகளையு முடைமையால் மதத் தையடைந்தும், பாத்திகட்டுதல் தோகதமிடுதல் நீர் வார்த்தல் முதலிய தொழில்களாற் செழிப்படைந்தும், பலவகைப்பூக்களையும் கொடிகளையும் வாவிகளையும் சிறுகுன் றுகளையு முடைமையால் ஜனங்களுடையகலவிகளில் மிக உதவிபுரிந்தும் வந்தபூந்தோட்டங்களை, அடிக்கடி உதிரும் இலைகளால் கதறுவன போன்றுள்ள மரங்களையுடையன வாகவும் எங்கும் மகிழ்ச்சியற்றனவாகவும் காண்கின்றேன். சூரியோதயமான இப்போதும், இராகத்துடன் கூடியும் மழலைத்தன்மைபொருந்தியும் மதுரமாயு மிருக்கும்படி

ஒலிககும மதித்தமிருகஙகள பறவைகள இவைகளுடைய சததம நிகழவிலலேயே! சநதனம அகில ஆகிய இம்மரஙகளிற படடு, தூபமிடுவதால வளாநது நிகரறறதான இனிய காறறு, முன்போல வீசவிலலேயே! குணிலமுதலிய ஒலிககசெயயுஙகருவிகளால் தோன்றுவதும முன்புளபபொழுதுங கமபீரமாகத் தோன்றினதுமான பேரி, மிருதஙகம, வீணை இவைகளின ஒலி, இபபொழுது ஏன் நின்றிருக்கினறது? ஏதோ அநிஷடததைத தெரிவிபபனவாயும கொடியனவாயும பாாககுமபொழுதே துககததை யுண்டாககுவனவாயு முளள பலவகைக கெடடசகுநஙகளைக காணகிறேன், அதனுல எனது மனம துயரபபடுகின்றது. தோபபாகனே, எலலாபபடியாலும என் சுறறததாாககு க்ஷேமமிருபபது அருமை; ஏனெனில, துயரபபடக காரணம ஒன்று மிலலாதிருநதும என்மனம துககிககினறதன்ரே?” என்று களைத்தவாகனததையுடைய பரதா சொலலித் துககிதது, கலஙகினமனத்தை யுடையவராய மெலிவடைநது, ஐம்புலன்களும தடுமாறப பெறறு, இக்ஷ்வாகு வமசததவாகளால பாதுகாபபுபபெறற அயோததியினுடைய ‘வைஜயநதம’ என்ற மேறகுபபககத்து நகரவாயிலாற புகுந்தாா.

வாயிலகாபபாளாகளால எழுநது விஜயத்தைக் கேடகபபெறற பரதா, அவாகளுடன் கூடியவராய உடசென்றுா. துயரத்தாற கலஙகிய மனததை யுடைய அபபரதா வாயிலகாப்பாளரான ஜனத்தை உபசாரத்துடன திருபபி, அஙகு, அசுவபதியினுடைய களைததிருககுஞசாரதியைப பாாததுச சொலலலானுா. “மாசறறவரே, ஏன் காரணமின்றி விரைவாக நான் அழைககபபடடேன்? எனது

பரதருடைய சநதேகம

மனம கெடடதை எணணுகிறது. எனது தனமையும அழிகினறதுபோலும சாரதியே, அரசாகளுடைய இறபபில எவ்வித அடையாளங்கள் காணப்படுமென்று நான் கேளவியுற்

றிருககிறேனே, அவைகள்எலலாவறறையும் நான் இநநகர த்திற காண்கிறேன். குடுமபிகள் வசிககும மனேகள், அல கிடுதலறறும, பாககவழுஙகாமலும், கதவு மூடாமலும, எஙகும சோபை யறறும் பலியீதலின்றியும் தூபததின் மணம் நீஙகியும, நன்ருகஉணபியாத குடுமபஙகளே யடைந தும், தமமுககாந்தி இழநத ஜனஙகளேப பெறறும, அழு கறறு மிருககக காணகிறேன. கோயில்களெலலாம, மாலே கள கடடப்படாதனவாகவும, விளககபபடாத முன்றில களே யுடையனவாகவும, பூஜைசெயவோர்களும பரிசார காகளும நீஙகபபெறறனவாகவும் இருபபதால, முனபோல விளங்கவிலலேயே! தேவதாராதனேகளும யாகஞசெய யசசேருங கூடடஙகளும் அழிந்துவிடடனவே! மாலே கள விறகுங் கடைகளில மாலேகளும காணவிலலேயே! இநநகரததில வணிகாகளும, விறறல வாஙகல ஆகிய தொ ழிலிலலாமல தடுககபபடடுச சிநதையுடன் கூடியவா களாய், முன்போலக காணபபடவிலலேயே! கோயிலகளி லும சைத்தியஙகளிலும பக்ஷிகள எளிமையுட னிருககின் றனவே! ஆணபெண என்ற பிரிவினே யுடைய ஜனங களே, மாசுபடிநதவாகளாகவும நீா நிறைந்த கண்களேயுடை யவாகளாகவும எளிமை யடைநதவாகளாகவும சிநதை யுடன் கூடியவாகளாகவும மெலிந்தவாகளாகவும இழநத பொருளில ஆசைவைத்தவாகளாகவு மிருககக காண் கின்றேன்" என்ருா.

பரதா, அவ்விதமான அபசகுநங்களே அஙகுக கணடு மனமநொநது, அசசாரதியிடததில அவவாறு சொலலி, அரணமனேயிற் புகுந்தாா. பரதா, இநதிரபக வானுடைய அமராவதிபடடணமபோல பிரகாசிககும அயோததிமாநகரை, ஜனஙக ளறற சதுககஙகளேயும் வீடுகளேயும் வீதி களேயு முடையதும, புழுதி படிதலாற செநநிறமாசு

பாதா தம தந்தை மாளிகையிற் புகுதல

படிந்த கதவுகளை யுடையது மாகக் கண்டு, துயரத்தால் நிறைந்தவராஞர் மகாத்மாவான பரதர், இதற்கு முன்பு ஒருநாளுங்காணுதனவும் மனத்துக்குத் துன்பத்தை யுண் டாக்குவனவுமான அநேக அப்பிரியங்களைக் கண்டு, தலை யை வணக்கிக்கொண்டு எளிமையுடன்கூடி மகிழ்ச்சியற்ற வராய்த் தந்தையினுடைய மாளிகையிற் புகுந்தார்.

எழுபத்திரண்டாஞ் சருக்கம்.

கைகேயி பரதரைப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்துகொள்ளச் சொல்லுதல்.

பின்பு, பரதர், அந்தத் தந்தையார் மாளிகையில் தமதுதந்தையைக் காணுமல், தமதுதாயைக் காணத் தாய மாளிகையை நோக்கிச் சென்ருர். கைகேயி வெளியூரிலி ருந்து வந்துசேர்ந்த புதல்வரான அப்பர தரைக் கண்டு அப்பொழுது மகிழ்ந்தவ ளாய், பொற்பீடத்தைவிட்டு எழுந்திருந் தாள். தருமாத்மாவான பரதர், அழகற்றிருந்த தமது மாளிகையிற் புகுந்து, தமதுதாயினுடைய அழகிய தாள களில் வணங்கினர்.

பரதர் தம் தா யைக் காணுதல்.

கைகேயி, புகழ்பெற்றவரானபரதரைக் கட்டியணைத் து உச்சிமோந்து தனது மடியில் வைத்துக்கொண்டு, "நீ, பாட்டஞர்வீடுவிட்டுப் புறப்பட்டு எத் தனை இரவுகள் ஆயின? தேரேறி விரைந் துவந்த உனக்கு வழிச்சிரமம் இல்லையா? உனதுபாட்டஞர் சுகமாக இருக்கின்ருரா? மாமனுகிய யுதாசித்து, சௌக்கியமாக இருக்கின்ருனு? இங்கிருந்து வெளிப்பட்டதுமுதல் உனக்கு க்ஷேமமா? புதல்வனே, இவையெல்லாவற்றையும் எனக்குச் சொல்ல வேண்டும்" என்று வினவினுள்.

கைகேயி,பரதரை க்ஷேமம் விசாரித் தல.

தன் இஷ்டத்தை அக்கைகேயி வினவ, அரசகுமா ரரும செந்தாமரைக்கண்ணருமான பரதா, மாதாவி னிடத்தில எல்லாவற்றையுஞ் சொல்லலானா: "பாட்ட னா மாளிகையிலிருந்து புறப்பட்ட எனக்கு இப்பொழுது ஏழிரவுகள சென்றன. தங்களுடைய தந்தையாரும, என் மாமன் யுதாசித்தும, க்ஷேமமாக இருக்கின்றாகள. பகைவரைத்தவிக்கச்செய்யும் அவ்வரசா, எனக்குக் கொடுத்த குதிரை முதலியவைகள வழியில இளைப்படைந்தன; ஆகையால் நான் முன்னே வந்துவிட்டேன். அரசருடையவாக்கியத்தைக் கொண்டுவந்தவாகளான தூதர்கள என்னைவிரைவித்ததனால நான, முன்னேவந்துவிட்டேன். நான் வினவவிரும்புவதற்கு, அம்மா, தாங்கள விடையளிக்கவேண்டும. பொன்னாலாகியஅலங்காரம் அமைந்ததும படுக்கவுரியதுமான தங்களுடைய மஞ்சம் தகப்பனாரையின்றியிருக்கின்றது; ஆதலால இக்ஷுவாகுவம்சத்து மன்னவா மகிழச்சியுடனிருக்கின்றாரென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. மன்னவா, பெரும்பாலும எனது தாயவீடான இங்கு இருப்பார்; அதனால, நான், அவரைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற விருப்பத்துடன் இங்கு வந்தேன்; அவரைக் காணகின்றிலேன்; அவருடையபாதங்களைத் தழுவவேண்டும். வினவும எனக்கு அவரைச் சொல்லுங்கள். அம்மா, அல்லாக்கால, எல்லாரைக்காட்டிலும மூத்தவரான கௌசலையாரின் மாளிகையில இருக்கின்றாரா?" என்றா. அரசா நிலையை யறியாதவரான அப்பரதரை நோக்கிக் கைகேயி, இராசசியத்திலஆசையால மோகித்தவளாய அவாக்கு விருப்பத்தைச் சொலவதுபோ லெண்ணிக் கோரமான அநிஷ்டத்தைக் கூறுபவளாய், "அரசரும மகாத்மாவும, தேஜஸவியும், யாகஞ்செய்தவரும நலலவாகளுக்குப்புகலிடமுமான உன் தகப்பனார், எல்லாப்பிராணிகளுமடையுங் கதியைத் தாமு மடைந்தார்" என்றாள்.

பரதா விடையளித்து க்ஷேமம விசாரித்தல.

கைகேயி பரதருக்குத் தசரதரிறந்ததைச் சொல்லல

அதைக கேட்டு மகாபாகுவும வீரத்தனமையுள்ள வரும பரிசுத்தரும தருமததிற கருத்துடையவருமான பரதா, தநதையிறநத சோகததாற பீடிககபபடடவராய, "ஆ! நான கெடடேன்" என்று பரிதாப மாகக கதறிக கைகளை உதறிககொணடு பூமியில விழுநதாா. பிறகு, சோகததால்மூடபபடடும தந தையின் மரணத்தால துயரபபடடுககொணடும, கலஙகி வருநதுகினற அறிவையடைநதும உளளவரும, மகாகாந திபொருநதியவரும, வெறறியாளாிற சிறநதவருமான பரதா, தமது அழகியமுகத்தை ஆடையாலமறைதது, "நிம லமான ஆகாசமசரதகாலதது இரவில சநதிரனால விளஙகு வதுபோல முன்புவிளஙகும என்தநதையதான அழகிய இமமஞசமே,புததிமானை அவரிலலாமற சநதிரனிலலாத ஆகாயமபோலவும ஜலம்வறறிய சமுத்திரமபோலவும் இப் பொழுது சோபிககவிலலையே!" என்று குரலெடுத்துப் புலமபிக கணணீாவடித்து மிகபபரிதாப மடைநதாா.

பரதா சோகம

தேவருககு ஒபபானவரும, மதித்தயானையை நிகர்த் தவரும், சூரியசநதிராகளுககுச சமானரும, துயரததை யடைநதவருமான பரதா, மிககபரிதாபததை யடைந்து, காடடில கோடரியால வெடடபபடட ஆசசாமரககிளை போலப பூமியில விழுநதுகிடகக, கைகேயி, அதைக் கணடு, பூமியினின்று அவரை எழுபபி, அவரை நோக் கிப பின்வருமாறு சொலலலானள:— "எழுநதிரு, எழுநதிரு; அரசனே, புகழ்பெறறவனே, ஏன் இஙகுப் படுத்திருககின்றாய? சபைகளில சமமானிககபபெறற உன் னைபபோன்ற ஸத்புருஷர்கள, துயரபபடுகின்றதிலலையன் றோ! நிறைநத மதியுளளவனே, கொடை யிலும, யாகத்திலும கருததுச செலலப பெறறதும் நலலொழுககததையும் வேத வாககியஙகளையுங கைவிடாததுமாகிய நினதுபுத்தி, சூரிய

பரதனைக கைகே யி தேறறல.

காநதி தன்னிடத்தினின்று அசையாததுபோல, நிசசல மானதன்றே!" என்றுள.

அபபரதா, வெகுகாலம அழுது, பூமியிற புரணடு, மிக்க துயரததாற் சூழபபடடவராய, தமது தாயைப பாாததுப பின் வருமாறு சொலலலா ஞா:—"நான், 'அரசர், இராமருககுப பட டாபிஷேகம பணணிவைபபாா; வேளவியைச செயவாா' என்று மனத்திலநினைதது மகிழநது யாத திரை செயதேன. அவவெணணம் மாறுயபபோக, எனக்கு விருபபமானநன்மையைச் செயயும அவரைக காணுத தால என்மனம பிளககின்றதே! நானவநது சேராமலிருக குமபொழுதே, மனனவா, அமமா, எநதவியாதியால உயிா விடடாா? அவரைத் தாஙகளாகவே ஈமககடன்செயத இராமா முதலியோா பாககியசாலிகள. விரைநதுவநது வணஙகி உசசி மோநதுபாாபபவரும எனது தநதையுமான புகழபெறற மகாராஜா, நான வநததை யுணராா! புழுதிபடிநதஎன்னையடிககடிதுடைபபதான வருநதாது காரியததை முடிககும அத்தநதையாருடைய அநத ஸபரிசம எஙகுபபோயவிடடது? எவா எனககு உடன்பிறநதவரும தநதையும சுறறமுமோ, எவருககு நான அடிமைபபடடிருககின்றேனே, அவரை எனககுச சொலலவேணடும. தருமததை யறிநத விவேகியான புருஷனுககுத தமையனுா பிதாவன்றே! ஆகையால, அவருடைய தாளைத தழுவபபோகின்றேன், அவரன்றே இபபொழுது எனககுக கதி. தருமத்தையுணாநது நாடோறும் அதை நடததி உணமையுடன் கொணடநோனபைக கைவிடாதிருநத என் தநதையான மன்னவா, தமது முடிவில எச் சங்கதியைக கூறினுா? அதைக கேட்க ஆவலுள்ளவனு யிருக்கின்றேன" என்றுா. இவ்வணணம பரதர் வினுவ, கைகேயி, நடந்ததை உணமையாகச சொல

பரதரின துககவாாததை

பரதருடைய நறகருதது

பரதா வினு

லத் தொடங்கினுள்:— "மகாதமாவும மிகவுததமருமான அம்மனனவா, 'ஹா! ராம, ஹா! சீதே, ஹா! லக்ஷ்மணு!' எனறு புலமபிககொணடே பரலோகஞ் சென்ருா. பாசாயுதத்தாற கட்டுணட பெருயானை போன்ற உனது தநதை யமனுககு அதீனபபட்டு, தமது முடிவுகாலததில, 'மகா பாகுவானலக்ஷமணனுடனும சீதையுடனும மீணடுவநத இராமனைப் பாாபபவாகளே பயன கைகூடபபெறறவாகள' என்ருா" என்ருள்.

கைகேயியின விடை

பரதா, அதைக கேட்டு, இரணடாவது அநிஷ்டத்தைக கூறியதால மிகவுந துயரபபட்டாா. அவர், வாடிய முகததினராய, மறுபடி தமது தாயை நோககி, "கௌசலையின் மகிழசசியைப பெருகச செய்பவரான அததருமாதமா, உடனபிறநதவரான லக்ஷமணரோடும சீதையோடும இபபொழுது எங்கே போயிருககிருா?" எனறு வினவினுா.

பரதா இராமரைபபறறி விசாரிததல

இபபடித தனது குமாரா கேடக, அவா தாயான கைகேயி, பரதருககு விருபபமிலலாததை விருபபமானதாக வெணணி, "புதலவ, அநத ராஜகுமாரன மரவுரியுடுதது, சீதையுடன் லக்ஷமணன பினதொடரத் தணடகமென்னும பெருவனஞ் செனருன்" என்ருள்.

கைகேயியின விடை

இதைககேட்ட பரதா, தமது வமசததின்மேனமையைககருதி, தமது தமையனுருடைய ஒழுககத்திற சநதேகபபட்டு வாட்டமடைநதவராய, தமதுதாயைப பாாதது, "இராமரால ஓா அநதணனுடைய பொருளும பறிககபபடவிலலையா? பாபமறறதரிததிரனுவது செலவவானுவது இமசிககபபடவிலலையா? அரசகுமாரா, பிறாமனைவியரை விருமபவிலலையா? சகலசாகைகளையும அததியயனம பணணி நறகுணங

பரதா, தமதகுலமேனமையைநினைதது 'காட்டுககுப போமபடி இராமா பிழைசெயதனரோ!' எனறுஐயுறறுவினவுதல

கள வாயநத அநதணனைக கொனறவன்போல அவர் தணடகாரணியததுககு ஏன் ஓட்டபபட்டார்?" என வினவினா

இபபடிமகாதமாவான பரதாவினவினபின்பு, சபலத் தன்மையுள்ள பரதாதாயான கைகேயி, தான் அறிவு கெட்டவளாயிருநதும தன்னை மிகத் தோநதவளாகத் தானே மதிதது, மனமகிழ்நது, தனது பெண்தன்மையால் தனதொழிலை நடநதபடி சொலலலானுள :—" இராமன் ஓா அநதணனபொருளையும சிறிதும அபகரிககவிலலை. பாபமறற செலவவானையாவது தரித்திரனை யாவது இமசிககவிலலை. இராமன், பிறா மனைவியரைக கணணினலும பாாககின்ற திலலை. புதலவ, நான தான் இராமனுடைய பட்டாபிஷேகததைக கேளவியுறறு, உனது பிதாவினிடததில, உனககு இராச்சியததையும, இராமன் காட்டுககுபபோவதையும வேணடினேன். அவரும, தாம முன்கொடுத்திருநத வரததின் படி அவவாறே செயதார். இராமனும, சீதையுடனும லக்ஷமணனுடனும காட்டுககு அனுபபபபட்டான. பெருமபுகழ பெறற அமமன்னவரும, அன்பனன தமது புத்திரனைக காணுமல புததிரசோகததாற பரிதவிததவராய இறநதாா. அரசநீதியை யுணாநதவனே, நீ இபபொழுது அரசைக கைபபற்றுவாய ; நான், உனககாக வன்றே இதெலலாவறறையும இவவாறு செயதேன ! புதலவனே, துயரபபடாதே , சநதாபததை யடையாதே ; தைரியத தைக கைபபறறு ; இநநகா உன் வசததிலிருககின்றதன்றே! பகையற்ற இநத இராசசியமும உனனுடையதே ஆகையால, புத்திரனே, செயயும முறைமையுணாநத வசிஷ்டாமுதலிய பிராமணசிரேஷ்டாகளுடன, முறைப படி மிககபலமுள்ள உனதுதநதையாரை ஸமஸகரிதது

கைகேயி பரதா சநதேகததைப போககிப பட்டாபிஷேகஞ்செயது கொளளச சொலலல

விடடு, உன்னைப பூமியிற படடாபிஷேகஞ் செயதுகொள வாய ” என்றனள.

எழுபத்துமூன்றாஞ் சருக்கம்.

பரதர் கைகேயியை மெதுவாகப் பழித்தல்.

பரதர, தநதை இறநததையும உடனபிறநதவரிருவர காடடுககுப போனதையுமகேடடுத துககததால எரிககப படடவராயப் பினவருமாறு சொலலலானார :—“ தநதையிலலாமலும தநதைககுசசமானரான உடனபிறநதவ ரிலலாமலுமநாசமாயபபோயபபுலமபும எனககு, இஙகு இராசசியததால என்ன பயன? நீர, அரசரை மரணமடைநதவராகவும இராமரைத்தவசியாகவுஞ்செய்து, புணணிலகாரததைப பெயதாறபோல, எனககு இபபொழுது துயரததின் மேல் துயரமூடடினீர , குலத்தின் அழிவுககாகக காளராத்திரிபோலவநதீர. எனது தநதையார நெருபபைக கடடிககொணடு அறியாதிருநதார. எனககுத தீஙகையாலோசிபபவரே, மன்னவர உமமால கூறறுவனுககுக கொடுககபபடடார. குலத்தைககெடுககவநதவரே, மோகததினால, இககுலத்திற சுகததை யழிததீர. சத்தியசநதரும் மிககபுகழ பெறறவரும என் தநதையாருமான தசரதமனனவர உமமையடைந்தன்றோ கொடுநதுயரததால வாடி முடிநதார. தருமததிலன்பு வைதத தநதையான மகாராஜா, எபபயனைக கருதி உமமால அழிககபபடடார? இராமர எபபயனைக கருதி நாடடிலிருநது வெளிபபடுததபபடடுக காடடை யடைநதார? புதலவனைப பிரிநததனால தோனறிய துயரத்தாறபீடிககபபடட கௌசலையுமசுமித்திரையும, என தாயான உமமை யடைநது பிழைததிருபபாரகளாயின், அருமையாயப் பிழைத்திருபபாரகள. குரவரகளிடதது நடககவேண்டிய விததததை யுணரநத இராமர, தமது தாயி

ளிடத்தில நடபபதுபோல, உமமிடத்திலும் நலலொழுக் கம பூணடு நடந்துவருகின்ருா. எனககுப பெரிய தாயும் தீாககாலோசனே யுளளவருமான கௌசலே, அவவண ணமே உமமிடத்தில உடன்பிறநதவளிடததில் நடபபது போல் நடநது வருகின்ருா. கொடியவரே, அபபடிப பட்ட உததமியினுடைய பெருமைதஙகிய குமாரரை மரவுரி கட்டிககொணடு காட்டுககுச செலல வெளிபபடுத்தி, நீா எவ்வாறு துயரபபடாதிருககின்றீா? ஒருவருககுந தீஙகுசெயய நினையாதவரும, சூரரும, ஐமபொறியை யடககினவருமான கீாததிபெறறு விளஙகுகின்றவரை, மரவுரியுடுததிக காட்டுககோட்டி எனன பயனேக கண் டீா? பேராசைகொண்ட பதரே, நான், இராகவரிடததது எவ்விதமாக இருககின்றேனே, அது உமமால அறியப படவிலலேயென்று எணணுகிறேன்; ஆகையாலதான், இராச்சியத்தினிமித்தம உலோபகுணமுளள உமமால இநதபபெரிய அநாததம உணடாககபபட்டது. நான, ஆணபுலிகளான இராமலட்சுமணாகளேக காணுமல, எந்த வலலமையின்மேன்மையால இராசசியததைதக காகக உத ஸாகங கொளவேன்? மேருபாவதம பிறரால ஆககிரமிக்க முடியாமைககாகக் காட்டைப் பெறறுளளதுபோல, தரு மாததமாவும மிககபலமுளளவருமான மகாராஜா, இராச சியத்தைக காககுமபொருட்டுப் பலவானுன அநதஇரா மரை யாச்சிரயித்திருநதாா. பெரிய எருதால சுமககபபடும பாரத்தை இளஙகன்று அடைவதுபோல,மிகசசிறியநான், பெரியவரானஅரசா் சுமநத இராசசியபாரத்தை யடை ந்து, எந்தஆதாரத்தைககொணடு எபபடிச் சுமபபேன்? இல்லாவிடின், நான்கு வகையான உபாயங்களாலும் கிர கணதாரணுதிகளானஅஷ்டாஙகஙகளோடு கூடிய அறி வின் வல்லமையாலும் எனககு ஆற்றலிருபபினும, புதல் வனுடைய நன்மையிலேயே அன்புகொண்ட உமமை நிறைவேறினவிருப்பினராகச் செயயேன். இராமருககு உம்

மிடததில எபபொழுதும அனனையிடத்திறபோலப பக தியோடு தரிசிதத லிலலாதிருபபின, தீமையில உறுதி கொணட உமமைக கைவிடுவதில எனககு உபேடசை யுணடாகாது. நன்னெறியினினறு தவறினவரே, எங களமுன்னோககளெலலாராலுமநிநதிககபபடட தீஙகையெ ணணுதலாகிற இபபுததி, உமககு எபபடி உதிததது? இக குலததில முனனோககளில பெரியவாகள, இராசசியததில அபிஷேகஞசெயயபபடடாாகள, மறறை யிளைய உடன் பிறநதவாகள, அபபெரியவாகளுககு அதீநராய நடந தாாகள. 'கொடியவரே, நீா இராசதருமத்தைப பாாகக விலலை, அரசவொழுககததின பழைய போககையும அறி கினறிலீா' என்றெணணுகிறேன. ஏனெனில, அரசவொ ழுக்கததில எபபொழுதும, பெரியவா, இராசசியததில அபிஷேகஞ செயயபபடுகின்றனா. இஃது அரசாகளுககு ஒபபமுடிநததே; தருமததாற பாதுகாககபபடுபவாகளும குலவொழுககததிற குன்றுதவாகளுமான இக்ஷ்வாகு வமசததவாகளுககு விசேஷமானது. இநத இக்ஷவாகு குலததில நலலொழுககத்தால வநத உயாசசி, நீா புகுநததால மாறுபடடது உமமுடைய குலததைச சோநத மகாபாககியவான்களான மனனவாகளும, குலத் திற பெரியவர்களை அபிஷேகஞசெயயுநதனமை யுளள வாகளே. அபபடியிருகக, உமககு எலலாராலும பழிககப்படட இநதத தூபபுத்தி எவவாறு உணடா யிறறு? தீஙகு செயய உறுதிகொணடவரே, நான, உம் கருததை நிறைவேறறி வையேன். உமமால எனது உயி ரை மாயககருந துன்பம ஆரமபிககபபடடது நான, இப பொழுதே உமககு விருபபமலலாததைச் செயயா, சக லபநதுககளுககும் அனபரும மாசறறவருமான தமைய னைரக காடடிலிருநது அழைத்துவரபபோகிறேன். நான் இராமரைத் திருபபிககொணடுவந்தபிறகு, விளஙகுகின்ற ஒளியுளள அவாககு, நிலையான மனததினால அடியனுகப

போகிறேனே" என இவவாறு மகாத்மாவாகிய பரதா, அனபறற அநேக வாககியஙகளாற் கைகேயியை வருததி, சோகத்தால அதிகமாகப் பீடிககபபடடவராய, பருவத குகையிலிருககுஞ சிஙகமபோல மறுபடியுங காஜஜிக கலானா.

எழுபத்துநான்காஞ் சருக்கம்.

பரதர் கைகேயிசெய்த அநியாயத்தை நினைத்து அவளை அதிகமாகநிந்தித்தல்.

அபபொழுது பரதா, தமதுதாயான கைகேயியைக கடிநதுபேசி, அதிககோபமடைநது மறுபடியுஞ சொல்லலானா: " கொடியவரே, கெட்ட நடககையுளளவரே, கைகேயி, நீா இராசசியத்தைவிடடு ஓடிவிடும, தருமத்தால விடபபட்ட நீா, என்னை மாணடவனுகவெண்ணிப் புலம்பும. அரசராவது, அதிகதருமசாலியான இராமராவது உமககு என்ன கெடுதி செயதார்கள்? எதற்காக உமமால் ஏககாலத்தில அவ்விருவருமஇறபபையுமவனவாசததையும அடைநதாரகள? இககுலத்தைக கெடுத்ததால, ஸாஙகவேதாத்தியயனமபண்ணின பிராமணனைக கொன்ற பாவததை யடைந்தீா கைகேயி, நீர்நரகத்துககுப போம. கணவரடையும உலகத்தை யடையவேண்டாம. கொடுநதொழிலால இபபடிபபடடபாவததைச் செயதது, எவவுலகததுககும அன்பரான இராமரை விடடிருககும எனககு அசசத்தை யுண்டாககிறது. உமமாலதான், என் தநதை மாண்டார், இராமரும காடடை யடைநதாா. உம்மாலதான பிராணிகளிடததில அபகீாததியை நான் அடைவிககபபெற்றேன். தாய்வடிவததுடன் வநத என்பகையே, கொடியவரே, இராச்சியததிற் பேராசை கொணடவரே, தகாதவொழுகக

பரதா கொணட பெருஙகோபம

முடையவரே, கணவரைக கொனறவரே, நான் உமமால் பேசத்தககவனலலன். குலத்தைக கெடுககவநத நீா புகுந ததால, கௌசலையும சுமித்திரையும மறறைததாயமாாக ளும பெருநதுயரை யடைநதார்கள. நீா, தருமராசாவும, புததிமானுமான அசுவபதியின மக ளலலீா. தாமிஷ்ட ரும எபபொழுதும உணமையைக கைபபறறினவருமான இராமரை நீா காடடுக கனுபப அததுககததால எஙகள தநதையாா சுவாககமடைநதபடியால, குலததைககெடுக குநதனமையுளள நீா, அரககியாக அவரிடத்திற பிறநதீா. எவவுலகததுககும பகையே, நீா செயதபாவத்தால என் தகபபனாிறகக, நான், இரணடுஉடன்பிறநதவராலுங கைவிடப் படடேன். பாவத்தொழிலில உறுதியுளள வரே, நரகத்தை யடையபபோகின்றவரே, நீா, தரு மத்தைக் கைப்பறறி யிருககுங கௌசலையைத் தமது மகனை விட்டுப் பிரிததகால் எந்த நரகத்தை யடை வீா ? கொடியவரே, சுறறத்தாரைத் தாஙகுபவரும மூத் தவரும தநதைக்குச சமானருமான கௌசலையின் குமாரரை ஒரேஙிலையிலஙிறபவரென்று ஏன் உணரவிலலை? கை கால முதலிய அஙகஙகளினினறும விரலமுதலிய உபாங்கஙகளிலிருநதும இதயத்திலிருநதும உணடாவ தால் புதலவன் தாயககு மிக அனபன், உடனபிறநதோா மிக அன்பரலலா; மறறு, கேவலமஅன்பா.

இவவாறு சொலலுகிறாாகளன்றோ முன்வரலாறு உணாநதவாகள முனனொருகால்ததில, உழவேணடிய கா லததை யுணாநததும தேவதைகளாற பூஜிககபபடுவதுமான காமதேனு, பூலோ கத்திலநுகததைத தாஙகிககொணடிருநத தன் இருபிளளைகள மூாசசித்திருககக கண்டது. அநதக காமதேனு, நடுபபகலளவும களைததுப பூமியிறகிடநத தன் பிளளைகளைபபாாத்து, கணணீராற கலஙகிய கணகளையுடை யதாயப புத்திரசோகததாற புலம்பிறறு; அதன் கீழா

காமதேனுவின கதை.

கப போயககொணடிருநத மகாதமாவானதேவேநதிரனு டைய மேனியில பரிமளமானவாஸனையையுடைய கணணீ ரின்சிறுதுளிகள விழுநதன. வசசிராயுதத்தைக கையிற கொணட தேவேந்திரன், தன்தேகத்தில வாசனையுடன் கூடிய கணணீாதுளி விழக் கணடு அநதககாமதேனுவை யெணணினன. இநதிர பகவான், ஆகாசத்தைபபாாதது அசையாது நிறகும மிககபுகழுபெறற அககாமதேனு எளி மையடைநதும மிககதுயரமடைநது சோகததாற பரிதபித் தும நிறகககணடு, பயநதவனுய, அஞசலியோடுகூடி "சுரா களான எஙகளில ஒருவரிடமிருநதுமஉனககுபபெரியஅசச மிலலையா? எல்லாருடைய நன்மையையுஙகருதுவாய, உன ககு வநத இசசோகம எதைக காரணமாகக கொணடது?" என்ருன். புததிமானன தேவேநதிரனுல இவ்வாறு வின வபபடடகாமதேனு,தைரியததுடன்பேசுவதிலவலல இநதி ரபகவானைநோககி, "தேவாகளுககு அதிபரே, சாநதம பா பம. உஙகளில ஒருவரிடமிருநதும எனககுச சிறிதும பய முணடாகவிலலை. நான், துககத்திலமூழகியும சஙகடத் தைசசோநதும இளைததும எளிமையயடைந்தும உழுப வனுல வருததப்படுததபபடடுமுளள என்பிளளைகளான இவவெருதுகளைக கணடு துயரப்படுகிறேன். தேவாகட் கதிபரே, பாரததால வருநதித்துயரமடைநத எவைகளைப பாாத்து நான பரிதபிககிறேனே, அவைகள் எனதுசரீரத் திலிருந்து பிறநதவைகளன்றே! பிளளைககுச சமானமான அனபிறகிடன் வேறு இலலை" என்றது. இநதிரன், எதனு டையஆயிரக்கணககான கன்றுகளால இவவுலகமமுழுதும பரவப்பெறறுளளதோ, அககாமதேனு புலமபக கணடு, 'பிளளையைக காடடிலுஞ சிறநதது, ஒன்றுமிலலை' என் றெணணினன்.

ஒபபறற நடக்கையுளளதும வளமபொருநதியதும எப்பொழுதும குணத்தை யுடையதும நலலொழுககத் தால நிறைநததுமான எதறகு, உலகததைக காககவேணு

மென்ற கருததால அநேக கனறுக ளிருககினறனவோ, அக காமதேனுவும துயரபபடுகினறது, எவா, இராமரை விடடிருககினருரோ, அககௌசலையைபபறறிக கேடகவே ணுமோ? ஒரேபிள்ளையைப பெறறவரும பதிவிரதையு மான அககோசலை, உமமால பிளளையிலலாதவராகச் செயயபபடடாா, ஆகையால, நீா எபபொழுதும இஙகும, இறநதும துசகததை யடையபபோகினறீா.

நானே, இருடிகள வசிககிற காடடிற புகுநது, மிகக பலம பொருநதிய இராமரை அழைதது வநது, உடன பிறநதவரான அநத இராமருககு இராச்சியததைக கொடுதது, தநதையாருககு ஈம ககடன்செயத லாகிற பூஜையையுஞ செயது, புகழை வளரசசெயயபபோகிறேன், இது திணணம. கொடிய எணணமுடையவரே, பாவி, கணணீரைத தொண டையிறகொணட நகரத்தாரால பாாக்கபபடட நான், உம் மாறசெயயபபடட பாவத்தைச சகிகக வலலமையுளளவ னலலேன் இவவாறுகொடுமையுளளநீா, அககினியிலாவது பிரவேசியும், தணடகையிலாவது புகும, கழுததிற கயிற றையாவது கடடிககொள்ளும, உமககு வேறெருகதியி லலை. நான, சததியத்திறபராககிரமமுளளவரான இராமா தமது பூமியையடைநதவளவில, பாவமறறவனுபச செயய வேணடியதைச செய்தவனுவேன்" என இவ்வாறு கோப மடைந்தவராய், பாமபுபோற பெருமூசசு விடடு, தோமரத் தாலும அஙகுசத்தாலும குததபபடட யானை காடடுப பளளததில விழுவதுபோல பூமியில விழுநதாா. சததுருக் கனைத தவிககசசெயயுமமன்னவகுமாரரான பரதா, சிவந்த கணகளையும கிழிநதஆடையையும களைநதெறியபபடட எல லாஆபரணங்களையுமுடையவராய, உறசவத்தின்முடிவில இநதிரதுவஜம விழுவதுபோலப பூமியில விழுநதாா.

பரதாதங கருதது

எழுபத்தைந்தாஞ் சருக்கம்:

பரதருடைய சபதம்.

வீரத்தன்மையையுடைய அபபரதர், வெகுநேரங கழிநதபின்னா எழுநதிருநது அறிவையடைநது, அமைச்சாகளின நடுவில, நீர நிறைநத கணகளால எளிமைய டைநதுநிறகுந தாயைககுறிதது மீணடும பழிககலானா: "நான், ஒருபொழுதும இநதஇராசசியத்தை விருமபேன; இராசசியததைப பெறுமபொருட்டுத தாயுடன் ஒருபோதும ஆலோசனைசெயதது மிலலை. மன்னவா எனககு அபிஷேகஞசெயய எணணினதையும நான் அறியேன; சததுருககனனுடன தூரதேசததில வசிததே னனறோ! மகாதமாவாகிய இராமருககு நேரிடட வனவாசததையும அறியேன், லக்ஷமணனும சீதையும காட்டுககு ஓடடபபடட விததையும அறியேன்" என்றனர்.

பரதா கதறுதல

கௌசலை, இவவிதமாகக கதறும மகாதமாவான பரதருடையசத்ததைதக கேட்டு, சுமிததிரையைபபார்தது, "கொடியதொழிலகளைசசெயத கைகேயியினுடைய புதலவனான பரதன வந்தான்; நான, நனறாக ஆராயநது தொழில புரிபவனான அபபரதனைப பாாகக விருமபுகிறேன்" என்றாள. நிறம வேறுபட்டு அழுககடைநது இளைததமேனியையுடைய அககௌசலை, இவவாறு சொலலி நடுககமடைநது அறிவுநீங்கி, பரதரிருககுமிடத்தை நோககி வரலானாள

கௌசலயை பரதரைக காண வருதல

அபபொழுது இராமரது தமபியான பரதரும, சததுருககனருடன, கௌசலையின்மாளிகையை நோககிப் புறப்பட்டார்.

பரதசததுருககனாகள கௌசலையைக காண வருதல.

பின்பு பரதசத்துருக்கனர்கள், கௌசலையைக்கண்டு துயரமடைந்து, துயரத்திலுலதோன்றிய வருத்தத்தி

அவவிருவரும் கௌசலையைக் காணல்

னுல பூமியில் விழுந்து அறிவிழந்தவளும், புலம்புபவளும், பூஜிக்கத்தக்கவளும், நன் மனத்தையுடையவளுமான அவளை, புலம்புதலோடு வெகுவருத்தப்பட்டுக் கிட்டிக் கட்டியணைத்துக்கொண்டார்கள்

மிகவுந்துக்கித்தவளான கௌசலை, பரதரைநோக்கி, "இராசசியத்தி லாசையுள்ள உன்னுல பகையற்ற இரா

கௌசலை மனச் சஞ்சலத்தால் கூறுவது

சசியம் அடையப்பட்டது, அதுதானும், கைகேயியின கொடியதொழிலால சடிதியில அடையப்பட்டது! எனபுதலவனை மரவுரியுடுத்துக் காட்டில வசிப்பவனுக அனுப்பினதில, கொடியஎண்ணமுள்ளகைகேயி என்ன குணத்தைக் கண்டாள்? பொன்போல விரும்பத்தக்க மேனியை யுடையவனும மிக்கபுகழ்பெற்றவனுமான எனது புத்திரன் எங்கிருக்கிருனே, அங்கு எனனையுஞ் சடிதியில அனுப்புவது தகுதியானது. அல்லது, அரசருடைய அக்கினிஹோத்ராக்கினியையும அவரது இறந்த தேகத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு, நானே, சுமித்திரையுடன, இராகவனிருக்குமிடத்துக்குச் சுகமாகப் புறப்படுவேன். அல்லது, புருஷசார்த்தூலமான என்புதலவன் எங்கே தவமபுரிகிருனே, அங்கு நீயே என்னை அழைத்துப்போதல தக்கதே; அது எனக்கு இஷ்டந்தான். மிக்க பரப்புள்ளதும தனதானியங்கள் நிரமபப்பெற்றதும கஜ ரததுரகங்கள மிகுதியாகவுள்ளதுமான இந்த ராஜ்யம், அக்கைகேயியால உனக்குக் கொடுக்கப்பட்டதன்றே!" என்றுள்.

இவ்வாறு பலபடியான கொடியவார்த்தைகளால பயமுறுத்தப்பட்டவரும மாசற்றவருமான பரதர், விரணத்

பரதர் மூர்ச்சை

தில ஊசியினுல வருததபபடடவாபோல மிககவேதனையை யடைநதாா. அப்பொழுது, குழம்பிய மனத்தையுடைய அவா, பலவிதமாகப புலமபி, பிரஜ்ஞையறறவராய்க கௌசலையின் தாளில விழுந் தாா. பிறகு பரதா, மூர்ச்சை தெளிநதெழுந்து அஞ்சலி யுடன், மிககதுககததாற சூழபபடடு இவ்விதமாகப் புலம் புங கௌசலையைப பாாததுப பின்வருமாறு சொலல லுற்றுா:—

பரதா கௌசலையினசநதேகத்தை நீககுதல

“ஆரியே, படடாபிஷேகமமுதலியவைகளைபபறறி யறியாதவனும குறறமறறவனுமான என்னை ஏன் பழிக கின்றீாகள்? இராகவரிடத்தில மிகுதியாக வுள்ள உறுதியான என்அன்பைத் தாங் கள் அறிவீர்களே. சததியசநதரும உத்த மாகளுளஉத்தமருமான பெரியவர் எவ னுடைய அநுமதியின்மேல் காடடுககுச சென்றுரோ, அவனுககு, சாஸதிரபபடிசெலலக குரவரால்திருத்தப் படட புததி ஒருபொழுதும உணடாகவேணடாம. எவ னுடைய அநுமதியின்மேல பெரியவா காடடுககுச் சென் றுரோ, அவனை, ஈனசாதியரிடத்துப பணிவிடைசெயத பாவம் அணுகடடும, சூரியனமுன்னிலையில் ஜலமலவிஸர்ஜ் ஜநத்தாலுணடாகும் பாவம் அடையடடும; உறங்குமபசு வைக காலால வருததின பாவஞ சேரடடும. எவனுடைய அநுமதியின்மேல பெரியவா காடடுககுச சென்றுரோ, அவனை, பணிபுரிவோனுற பெருநதொழிலைச் செய விததுககொணடு அவனுககு ஒருபிரயோஜனமுஞ செய் யாதிருககும் யஜமானனுடையஅதருமம அடையடடும. எவனுடய அநுமதியின்மேல பெரியவா காடடுக்குச சென் றுரோ, அவனை, சகலபிராணிகளையும் புததிரனபோல் பரிபாலிககும அரசனுககுத் துரோகஞ்செயயுமவனது பா வம் அடைய்டடும். எவனுடைய அநுமதியினமேல பெரி யவர் காடடுககுச செனறுரோ, அவனை, குடிகளிடததில

ஆறிலொன்றான இறையை வாங்கிக்கொண்டு அக்குடி களைப் பாதுகாவாத அரசனுடைய பாவம் அணுகட்டும். எவன் அநுமதியின்மேல் பெரியவர் காட்டுக்குச் சென்று ரோ, அவனே, யாகத்தில் தவசிகளான ரித்விக்குகளுக்கு யாகதக்ஷிணை கொடுப்பதாக வாக்களித்து அதைப்பொய்க் குமவனுடைய பாவம் அணுகட்டும். எவன் அநுமதியின் மேல் பெரியவர் காட்டுக்குச் சென்றுரோ, அவனே, கஜரத துரகங்களமலிந்தும் ஆயுதங்கள் நிரம்பியுமுள்ள முனை முகத்தில் உத்தமவீரர்களின்செய்கையான முதுகுகொ டாமையாகிறதருமத்தைக் கைவிட்டவனுடைய பாவஞ் சேரட்டும். எவனுடைய அநுமதியின்மேல் பெரியவர் காட்டுக்குச் சென்றுரோ, அக்கொடியவன், மிகநுண்ணிய பொருள்பொருந்தியதும் புத்திமானனகுருவால் முயற் சியா லுபதேசிக்கப்பட்டதுமான சாஸ்திரத்தை மறக் கட்டும். எவனுடைய அநுமதியின்மேல் பெரியவர் காட் டுக்குச் சென்றுரோ, அவன், சோங்கும் பருத்துமுள்ள கைகளையும் தோள்களையு முடையவரும் சந்திரசூரியர்கள் போன்ற காந்தியுள்ளவருமாய இராசசியத்தையடைந்து சிங்காசனத்திலவீற்றிருக்குமஇராமரைத் தரிசிக்கும் பாக் கியத்தை இழக்கட்டும். எவன் அநுமதியின்மேல் பெரி யவர் காட்டுக்குச் சென்றுரோ, அவன், பாயசத்தையும் எள்ளுச்சோற்றையும் ஆட்டையும் தெய்வம், தென்புலத் தார், விருந்து இவர்களுக்கு நிவேதனம்பண்ணுமல் புசிக் கட்டும், தனது குரவரையும் அவமதிக்கட்டும். எவனுடைய அநுமதியின்மேல் பெரியவர் காட்டுக்குச் சென்றுரோ, அவன், பசுக்களைக் காலா லுதைக்கட்டும், குரவரைத் தானே நிந்திக்கட்டும், சிநேகிதனுக்குத் துரோகம் பண் ணட்டும். எவனுடைய அநுமதியின்மேல் பெரியவர் காட் டுக்குச் சென்றுரோ, அத்துஷ்டாத்மா, ஒருவன் ஏகாந் தத்தில் விசுவாசத்தாற் கூறிய அபவாதத்தை வேறெ ரிடத்தில் வெளியிடட்டும். எவனுடைய அநுமதியின்

மேல் பெரியவா காட்டுக்குச் சென்றாரோ, அவன், பிரதி யுபகாரஞ் செய்யாதவனாகவும் செய்தநன்றிமறந்தவனாக வும், நல்லோரால் நீக்கப்பட்டும் பிராயச்சித்தஞ் செய்து கொள்ளாது நாணமற்றவனாகவும், உலகத்துக்கெல்லாம் பகைவனாகவும் இருக்கட்டும் எவனுடைய அநுமதியின் மேல் பெரியவா காட்டுக்குச் சென்றாரோ, அவன், பெண்டுபிள்ளைகளுடனும் வேலைக்காரர்களுடனும் சூழப் பட்டு, அவர்கள் தாழ்ந்தஉணவைப் புசித்துக்கொண்டி ருக்கத் தான் அறுசுவையுடன் சோந்த நல்லுணவைப் புசிக்கட்டும் எவன் அநுமதியின்மேல் பெரியவா காட் டுக்குச் சென்றாரோ, அவன், ஒத்தகுலமுள்ள பார்யை யைப் பெறாமல், பிள்ளையில்லாதவனாய், அறநெறியில் வழுவாதநற்றொழில்களைச் செய்யாமல் மாண்டுபோகட் டும். எவன் அநுமதியின்மேல் பெரியவா காட்டுக்குச் சென்றாரோ, அவன், தனது மனைவியரிடத்தில் சந்ததி யைக் காணாமல் துயரப்பட்டு, நீண்டஆயுளைப் பெறாம லிருக்கட்டும். எவனுடைய அநுமதியின்மேல் பெரியவா காட்டுக்குச் சென்றாரோ, அவனை, அரசனுடையமனைவி, குழந்தை, முதியவர்கள் இவர்களை வதைப்பதில் எப்பா வம் கூறப்படுகின்றதோ, பணியாளரைக் கைவிடுவதில் எப்பாவம் கூறப்படுகின்றதோ, அப்பாவம் அடையட்டும்; எவன் அநுமதியின்மேல் பெரியவா காட்டுக்குச் சென்றா ரோ, அவன், காப்பாற்றத்தகுந்தவர்களை, அரக்கு கள்ளு மாமிசம் உலோகம் விஷம் இவைகளை விற்று, எப்பொழு துங் காப்பாற்றட்டும் எவனுடைய அநுமதியின்மேல் பெ ரியவா காட்டுக்குச் சென்றாரோ, அவன், பகைவர்களுக்கு அச்சத்தை யுண்டாக்கும் முனைமுகத்தருகில் ஓடினவ னாயக் கொல்லப்படட்டும். எவன் அநுமதியின்மேல் பெரி யவர் காட்டுக்குச் சென்றாரோ, அவன், கந்தையுடுத்துக் கையில் ஓடெடுத்துக்கொண்டு பிச்சையெடுத்துப் பித் தன்போல் திரியட்டும். எவனுடைய அநுமதியின்மேல்

பெரியவா காடடுககுச சென்ருரோ, அவன, கடகுடியிலும
பெணகளிடததிலும சூதாடடததிலும முழுகி, காமககுரோ
தஙகளுககு ஆடபடடிருககடடும எவனுடைய அநுமதி
யின்மேல பெரியவா காடு செனருரோ, அவனுககு, தரு
மததில ஒருநாளும மனது செலலவேணடாம, அவன்
அதருமததையே செயயடடும, துஷபாததிரததில பொ
ழியடடும. எவனுடைய அநுமதியினமேல பெரியவா
காடு செனருரோ, அவன ஆயிரககணககாகத தானே தேடி
வைதத பலவகைபபொருளகளைத திருடாகள கொளளை
யிடடடும. எவனுடைய அநுமதியினமேல பெரியவா காடு
செனருரோ, அவனுககு, இரணடு சநதிகளிலும தூஙகு
கிறவனுககு எநதபபாவம உணடாகுமோ, அபபாவ முண
டாகடடும எவனுடைய அநுமதியினமேல பெரியவா காடு
சென்ருரோ, அவனை, நெருபபுவைபபவனுககு எபபாவ
மோ, குருதலபததை யடைநதவனுககு எபபாவமோ, நண
பனுககுத துரோகஞ்செயதவனுககு எபபாவமோ, அபபா
வம அடையடடும. எவனுடைய அநுமதியினமேல இரா
மர் காடடுககுச செனருரோ, அவன, தேவதைகளுககும
பிதிராகளுககும தாயதநதையாகளுககும பணிவிடை
செயயவேணடாம. எவனுடைய அநுமதியினமேல பெரி
யவா காடு சென்ருரோ, அவன், நலலவாகளால காணபபட
டதும நலலவாகளால அநுஷடிககபபடுகிறதும நலலவாக
ளால கொணடாடபபடுவதுமான தொழிலிலிருநது இப்
பொழுதே விரைவில நழுவடடும எவனுடைய அநுமதி
யினமேல நீணடகைகளையும பரநதமாாபையுமுடைய பெ
ரியவா சென்ருரோ, அவன, தாயககுப பணிவிடை புரி
யாது அநாததததி லிருககடடும. எவனுடைய அநுமதி
யின்மேல பெரியவா சென்ருரோ, அவன், அநேகபிளளை
களைப பெறறவனும் தரிததிரனும சுரநோயுடன் கூடிய
வனுமாகி, எபபொழுதும துயரபபடுபவனுகடடும. எவனு
டைய அநுமதியினமேல இராமா செனருரோ, அவன்,

துதிப்பவரும் எளியவரும் அண்ணாந்துநோக்குங் கண்களை யுடையவருமான இரப்பவரது விருப்பத்தைப் பயனற்ற தாகச் செய்யட்டும். எவனுடைய அநுமதியின்மேல் பெரி யவர் சென்ருரோ, கொடியவனும் கோட்சொல்லுபவனும் அசுசியும் அரசனிடத்தில் அச்சமில்லாதவனும் அதருமாத் மாவுமான அவன், எப்பொழுதும் வஞ்சனையால் மகிழட் டும். எவனுடைய அநுமதியின்மேல் பெரியவர் சென்ரு ரோ, அத்துஷ்டாத்மா, ருதுவாய ஸ்நானஞ்செய்து, தனது அருகிலிருக்கும்மனைவியைக் கைவிடட்டும். எவனுடைய அநுமதியின்மேல் பெரியவர் சென்ருரோ, அறத்தில்ன பற்ற மூடனுன அவன், தன்மனைவியை யகற்றிப் பிற மனைவியரைச் சேரட்டும். எவனுடைய அநுமதியின்மேல் பெரியவர் சென்ருரோ, அவன், சந்ததியற்ற அந்தணனு டைய பாவத்தை யடையட்டும். எவனுடைய அநுமதி யின்மேல் பெரியவர் சென்ருரோ, அவனொருவனே, பருகத் தக்க நீரைக் கெடுப்பவனுடைய பாவத்தையும் விஷத்தைக் கொடுப்பவனது பாவத்தையும் அடையட்டும். எவனுடைய அநுமதியின்மேல் பெரியவர் சென்ருரோ, அவன், கலங் கின பொறியை யுடையவனுய அந்தணனுக்காகச் சித்த மான பூஜையைக் கெடுக்கட்டும், இளங்கன்றையுடைய பசு வைக் கறக்கட்டும். எவனுடைய அநுமதியின்மேல் பெரிய வர் சென்ருரோ, அவன், நீர்குடிக்கவேண்டுமென்ற ஆசையுடையவனுக்கு, வீட்டில் நீரிருந்தும் வஞ்சனையால் கொடாதவனுடைய பாவத்தை யடையக்கடவன். எவ னுடைய அநுமதியின்மேல் பெரியவர் சென்ருரோ, அவன், வாதிபிரதிவாதிகள் விவாதஞ்செய்துகொண்டிருக் கையில் ஒருவரிடத்திற் பக்ஷபாதத்தால் ஜயோபாயத்தை யாச்சிரயித்துப் பேசுபவனது பாவத்தைச் சேரக்கடவன்'' என்று இவ்வாறுசொல்லி அரசருடைய புதல்வரான பர தர், கணவனையும் புத்திரனையு மிழந்த கௌசலையைச் சமா

தானபபடுததி, துககததாற பீடிககபபடடவராய விழுந தார்! கஷ்டம!!

அபபோது கடோரமான சபதஙகள செயது அறிவி ழநது நிறகிற சோகததாறபரிதாபமடைநத பரதரை நோக கிக கௌசலை, "புதல்வனே, எனககுத துககம மீணடு முண டாகினறது. நீ, சபதஞசெயது எனபிராணனை வருத்துகி ருய. என் புதலவனே, உனது மனம, லக்ஷ மணன மனமபோலதெயவாதீனமாயத் தரு மததினின்று தவருது நிறகின்றது, உண மையான பிரதிஜ்ஞையையுடைய நீ, ஸத் துககளடையுங கதியை யடைவாய" என இபபடிச் சொல்லி, தமையனமேல அன்புவைததவரும மகாபாகு வுமான அவரை மடியிலவைததுக கடடியணைததுககொ ணடு, மிகக துயரபபடடவளாயப புலமபினள். அவவாறு அழுதுகொணடு துயரமடைநதிருககும மகாதமாவான பரதருடைய மனம, மோகததாலும சோகத்தாலநேரிடுந தடையாலும கலஙகிறறு அழுதும, மெயமமறநதும, புததி மயஙகிப பூமியில விழுநதும, அடிககடி உஷ்ணமாகப பெரு மூசசுவிடும பரதருககு, அவவிரவு, மிகக வருத்ததததோடு கழிநதது

கௌசலை பரத ருடன சோநது துககிததல

எழுபத்தாறுஞ் சருக்கம்:
தசரதருடைய ஸம்ஸ்காரம்.

பேசுபவரிற சிறநதவரும மேனமைதஙகிய வாககை யுடையவரும முனிவாகளி லுததமருமான வசிஷடா, கைகேயியின புததிரரான பரதா இவ வாறு துயரததாற பரிதபிததுநிறக, அவ ரைபபாாதது, "ராஜகுமாரரே, மிகக புகழபெறறவரே, இனிச சோகததை விட

வசிஷடா உத தரகிரியை செய யப பரதருககுக கடடளையிடல

டிடுஙகள. உஙகளுககு மஙகள முணடாகுக. தககாலத்
தில, மனனவரைச சுவாககத்தை யடைவிககுஞ சிறநததான
கருமததைதச செயதிடுக'' எனறூா. தருமததை யுணாநத
வரானபரதா, வசிடடருடைய வாாததையைக கேடடுத்
தைரியமடைநதவராய, பிரேததததுககுச செயயவேணடிய
எலலாக கருமஙகளையுஞ செயதாா. பரதா, எணணெயக
கடாரததினின்று எடுககபபடடு எணணெயைத துடைபப
தறகாகப பூமியில விடபபடடு நாறபுறததிலும மஞ
சளநிறம பொருநதிய முகததையுடையவராயத தூஙகு
பவாபோலிருநத மனனவரை, பலவகை இரததினஙகளா
லிழைககபபடடுச சிறநதுளள படுககையிற படுககவிடடு,
பினபு அததசரதரைபபறறி மிகவுந துககமடைநதவ
ராயப புலமபலானூா:—

பரதா புலமபல

"அரசரே, உமமைவிடடுப பிரிநத நான வருவதற்குள உமமால என்ன கருதபபடடது? மகாராஜரே, அறததை யறிநதவரான இராமரையும, மகாபலம பொருநதிய லக்ஷமணரையுங காடடுககு அனுபபிவிடடு, புருஷசிஙக மான இராமரைப பிரிநது துயரமுறறிருககும இநதச் சனஙகளையுங கைவிடடு, எஙகுச செலலபபோகின்றீா? அர சரே, தநதையே, தாஙகளும சுவாககததுககுச சென்று இராமரும காடடைச சோநதிருககையில தஙகளுடைய படடணததின் யோகக்ஷேமததைச செயபவா யாவா? தஙகளை நீஙகபபெறறதால கைமபெணணுன இபபூமி விள ஙகவிலலை இநநகரம சநதிரனறற இரவுபோல எனககுத தோன்றுகின்றது" என இவவாறு புலமபுபவரும் மிகக எளிமையடைநத மனததை யுடையவருமான அபபரத ரை நோககி மறுபடியும, மாமுனிவரான வசிஷ்டா, "மகா

வசிஷடா கடடளை

பாகுவே, மனனவாககுச செயயவேண்டிய உத்தரகிரியையை, தகபபனிறந்ததைப பறறிச சிநதியாமல விசாரமின்றிச செயக" எனறூா

பரதர், "அப்படியே" என்று வசிஷ்டருடைய கட்டளையைச் சிரத்தின்மேற்கொண்டு, ரித்விக்குகளையும் புரோகிதர்களையும் ஆசாரியர்களையும் எம்மருங்கும் விரைவித்தார். ரித்விக்குகளும் யாஜகர்களும், அரசருடைய அக்கினி மாடத்திலிருந்து வெளிப்படுத்தப்பட்ட அக்கினிகளை முறைப்படி கொண்டுவந்தார்கள். பின்பு, பரிசாரகர்கள், உயிர்போன மன்னவரை, சிவிகையி லேற்றி, கண்ணீரடைக்குந் தொண்டையையும் வருத்தமடைந்த மனத்தையும் உடையவர்களாய வசித்தார்கள் சனங்கள், பலவகையாடைகளையும் பொன்னாலும்வெள்ளியாலுஞ் செய்த பூக்களையும் வழியில் தூவிக்கொண்டு அரசருக்குமுன் சென்றார்கள். வேறுசிலர், சந்தனம், அகில் இவைகளாலுண்டாகிய தூப திரவியங்களையும் தூபஸரளத்தையும் பதுமகத்தையும் தேவதாருவையும் இன்னும் வேறு சிறந்தவாசனைப்பொருள்களையும் தூபத்திற்காக இந்தளத்தில் இட்டார்கள். சிறந்த வாசனைப்பொருள்களான கட்டைகளைக் கொண்டு ரமவிறகை யேற்படுத்தின பின்பு, ரித்விக்குகள், அச்சிதையி னருகிற்சென்று சிவிகையினின்று அரசரைத் தூக்கி, சிதையின் நடுவில் அவரைப் படுக்கவிட்டார்கள். அப்பொழுது ரித்விக்குகள், பரதரால் ஹோமஞ் செய்யப்பட்டுள்ள திரேதாக்கினியை யிடுவித்து, பிதிருமேதத்திற்குரிய மந்திரங்களை, மன்னவர் நற்கதியடையும் பொருட்டு ஜபித்தார்கள். ஸாமத்தை யுணர்ந்தவர்களான அவர்கள், நான்முறைப்படி ஸாமங்களை யோதினார்கள். அப்பொழுது, அரசருடையமனைவிமார்கள், தக்கவாறு சிவிகைகளையும் வாகனங்களையு மூர்ந்து, பருவஞ்சென்ற பரிசாரகர்களாற் சூழப்பட்டவர்களாய், நகரத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டார்கள். அசுவமேதம் முதலிய யாகங்களைச் செய்தவரான அம்மன்னவரை, ரித்விக்குகளும் மிகவும் பரிதாபமடைந்துள்ள கௌசலைமுதலிய மங்கைமாரும்,

தசரதருடைய உத்தரக்கிரியை.

வலமாகவும இடமாகவுஞ சுற்றினாகள். துககததாற் பீடிககபபடடு மிகக எளிமையடைநது கதறுபவாகளான ஆயிரககணககான மாதராாகளுடைய புலமபல, பெண கிரௌஞசபபறவைகளின சததமபோல நிகழநதது. பின்பு, சிறநத அமமாதராாகள, புலமபி மூாசசையடைந தவாகளாய, அடிககடி அழுதுகொணடு, சரயூநதிககரை யில தஙகளதஙகள வாகனங்களினின்று இறஙகினாகள.

அஙகு, ராஜஸதிரீகளும மநதிரிமாாகளும புரோகி தாகளும, பரதருடன, அரசருககாகத தண்ணீா விடடு, படடணததிற புகுநது, நீா நிறைநத கணணினாகளாயப பத்துததினம பூமியிற படுதது ஆசௌசத்தைக கழித் தாாகள.

எழுபத்தேழாஞ் சருக்கம்:
தசரதருடைய ஸபிண்டீகரணம்.

பதது நாடகளும சென்றபிறகு, பரதா, சுசியை யுண டாககும புண்ணியாஹவாசனம நவசிராததம முதலிய வைகளைச செயது, பனனிரண்டாம நாள ஷோடசமாஸ யம முதல ஸபிணடீகரணமவரையிற செய் தாா. அநதணாகளுககு வேணடுமளவு மணி யையும திரவியததையும அனனததையும சிறநதவஸதிரங களையும பலவகைஇரததினஙகளையுங கொடுததாா ராஜ குமாரரான பரதா, தநதையினுடைய அபரகிரியையில அநதணாகளுககு, மிகக வெணமைபொருநதிய ஆடடுக கூடடததையும நூற்றுககணககான பசுககளையும வேலைக காராகளையும வாகனஙகளையும மிகபபெரியமனைகளையும தானம பணணினா.

ஸபிணடீகரணம

பினபு, விடியற்காலத்தில பதின்மூன்றும நாள, மகாபாகுவான பரதா, சோகத்தால மூாசசையடைநது

புலம்பினார். பரதர், சஞ்சயனத்தின்பொருட்டுத் தந்தையினுடைய சிதையி னருகை யடைந்து அழுமொலியாற் சூழப்பட்ட கண்டத்தை யுடையவராய், மிகவுந் துக்கித்துப் பின்வருமாறு சொல்லலானார்.—"தந்தையே, தங்களால் யாரிடத்தில் விடப்பட்டேனோ, தமையனாராகிய அந்தஇராகவர் இப்பொழுது காட்டிலிருக்கையில், பாழந்தலத்தில் விடப்பட்டவனகிறேன். என் தந்தையே, மன்னவரே, அநாதையான எவருக்குக் கதியாயிருந்தபுதல்வர் கானகத்தை யடைந்தாரோ, தாயான அக்கௌசலையாரை விட்டிட்டு எங்குச் சென்றீர்?" என்றார். அப்பரதர், பஸ்மத்தால் நன்றாயக் காணப்படாத செந்நிறத்தையுடையதும் கொளுத்தப்பட்டதுமான எலும்பின்கூட்டத்தைப் பார்த்து, பிதாவின சரீர மழிந்ததைப்பற்றிக் கோவென்றுகதறிக்கொண்டு புலம்பினார். உயரத் தூக்கப்படும் இந்திரத்துவஜம் நழுவிவிழுவதுபோல, பரதர், அழுதுகொண்டே எளிமையடைந்து பூமியில் விழுந்தார். பின்பு, புண்ணியம் தேய்ந்தகாலத்தில் விழுந்த யயாதியைத் தௌஹித்திரர்களான இருடிகள் கிட்டினதுபோல, உறவினரான மந்திரிமாரெல்லோரும், பரிசுத்தமான விரதத்தையுடைய அப்பரதரைக் கிட்டினார்கள்.

பரதர் சோகம்

சோகத்தாற் பரிதபிக்கும் பரதரைப் பார்த்துச் சத்துருக்கனர், தந்தையை நினைத்துக்கொண்டு மூர்ச்சையை யடைந்து பூமியில் விழுந்தார், அவ்வக்காலங்களில் வேண்டுவதைக் கொடுத்தும் மகிழ்வித்தும் வரும் பிதாவின் அங்கங்களையும் குணங்களையும் நினைத்துக்கொண்டு, பைத்தியம் பிடித்தவன்போல ஒன்றுந் தெரியாமல் அழலானார்: "மந்தரையினிடத்தினின்று தோன்றியதும், கைகேயி என்ற முதலையால் நிரம்பியதுமான வரதானரூபமாயுள்ள கலக்கக்கூடாத கொடிய சோகசாகரம், எங்களை முழுகச்

சத்துருக்கனரின் சோகம்

செயதது நீா எபபொழுதும அனபுவைதது வளாதத சுகுமாரரும சிறுகுழநதையுமான பரதரைப புலமபவிடடு, என் தநதையே, எஙகுச சென்றீா? உணபவற்றிலும பருகுபவறறிலும ஆடைகளிலும் ஆபரணஙகளிலும வேணடுமவறறை விசாரிததுத தாங்கள கொடுத்ததுபோல, இனி யாா எஙகளுககுக கொடுபபாா? தாமஜ்ஞராயும மகாதமாவாயும மனனவராயுமுளள தஙகளை யிழந்தும இபபூமி பிளவாததால பிரளயகாலத்திலும பிளவாது. தநதையுஞ சுவாககஞசெலல இராமரும காடடைசசோநத வளவில, பிழைத்திருககும வலலமை எனககு ஏது? நான் அககினியிற புகுவேன. தமையனையும தநதையையு மிழநத நான், இக்ஷ்வாகுவமசத்தவாகளால இரடசிககப் படடுவநது இபபோது சூனியமாகவிருககும அயோத் தியிற புகமாடடேன்; தபோவனததிற புகுவேன்" என்றாா.

அவவிருவருடைய புலமபலையுங கேடடு அத்துக கத்தையுங கண்ட அவாகளுடன வநதவர்களெலலாரும, மீணடும மிகவும வருதத மடைநதாாகள.

வசிஷடா பரதரைத தேறறுதல

பின்பு, மிகவுநதுககித்துத் தளாசசியடைநத பரதசததுருககனாகளாகிய இருவரும, கொமபொடிநத இரணடு விருஷபங்களபோல பூமியிற புரணடார்கள். அதன்பிறகு, மேன்மையான தன்மையுளளவரும், தததுவததையுணாநதவரும, தநதைககும இவாகளுககும புரோகிதருமான வசிஷடா, பரதரைத தூககி யெடுத்து, அவரைப பாாதது, "தலைவரே, இது, தநதையிறந்த பதின்மூன்றுநாள, நீா, இன்று அஸதிசஞசயனத்தைச்செயயவேணடியிருபப, ஏன விளம்பிககின் றீர்? பசி தாகம, சோகம் மோகம், ஜரை மிருதயு என்ற இம்மூன்று இரட்டைத்துயர்கள எலலாபபூதஙகளிடத் திலும வித்தியாசமின்றி நடந்தேறிவருகின்றன. நீஙக

முடியாத அவைகள வநது நேரிடின், நீா இவவாறு துய ரபபடுதல தககதோ ?'' எனறு கூறினா.

சுமநதிரா சதது ருககனரைத தேறறுதல

தததுவததையுணாநதவரான சுமநதிரரும, சத்து ருககனரை யெடுதது ஆசுவாசம பணணி, சகலபிராணிகளுடைய பிறபபுஇறபபுககளை யும பறறிக கூறினா எழுநது நினற ஆண புலிகளான புகழபெறற அவவிருவரும, மழையிலும வெயி லிலும அடிபபடட இநதிரதுவஜமபோல தனிததனி விளஙகினாகள மநதிரிமாா, கணணீரைத துடைததுக கொணடு, சிவநதகணகளைப பெறறவாகளும எளிமையாகப் பேசுபவாகளுமான அவாகளைத தசரதருடைய அபரகிரி யைகளைச செயயுமபடி விரைவிததாா.

எழுபத்தெட்டாஞ் சருக்கம் :
சத்துருக்கனர் மந்தரையைச் சிக்ஷித்தல்.

அபரகிரியைகளைமுடிதது வீடடைச சோநதபிறகு, லக்ஷமணருடைய தமபியாகிய சததுருககனர், இராம ருடையஅருகை யடையவிருமபும சோகததால தாபம டைநத பரதரைப பாாதது, "எலலாப பிராணிகளுககும்

சததுருககனரு டைய கருதது

துயரம நேரிடுமபொழுது யாரொருவா கதியோ, அவா, தமககுத் துககம நேரிடட பொழுதுமதாமேகதி யெனபது கூறவேண டுமோ ? இவவாறு துயரததைக கடககும வலலமையுளள இராமா, மிகக பலமுளளவராயிருநதும ஒரு மெலலியளால காடடுககு ஓடடபபடடாரெனபது மிகக ஆசசரியம, இத னினும ஆசசரியம, பலபராககிரமம பொருநதிய லக்ஷமண ரென்பவரும் தநதையைக கணடிதது இராமரைக காடடில வசிபபதினின்றும மீடகவிலலை யெனபது ஒரு பெணபிள

ளைககு ஆடபபடடு நோமையறற வழியில நடககும மன்னவன, அநியாயததை முடிககுமமுனனரே நியாயாநியாயஙகளை யாலோசிததுக கணடிககவுரியன" என்றூா.

இவவிதமாக லக்ஷ்மணரின தமபியாகிய சத்துருககனா சொலலிககொண்டிருககையில, எலலா ஆபரணஙகளாலும அலஙகரிககபபடட கூனி, 'தன்னூல் விருமபபபடட பரதருடையபடடாபிஷேகம எபபோது வரும?' என்று அககாலததை யெதிாபாாததவளாய, பரதசததுருககனாகளிருநத அரணமனையின்வாயிலில் தறசெயலாய வநதாள. சிறநத சநதனம பூசி ராஜாககளுககு உரிய வஸதிர முடிதது, பலவகையணிகளையும பலபடியாக அணிநது, மேகலையையும மறறும அவ்விடததிலதரிததுககொளளததகக பலவகையணிகளையும் தரிததுககொணடிருநத அவள, கயிறறினூறகடடுணடபெணகுரஙகுபோல விளஙகினுள. வாயிலகாபபோா, மிகக கொடுநதொழிலைச செயபவளும தயையறறவளுமான அககூனியைக கணடு, பிடிதது, சததுருககனரிடததிற கொணடுவிடடு, "இராமா காடடி விருபபதும தஙகள் தநதையாா உடலை விடடதும எவள நிமிததமோ, தயையறற பாவியான அவள இவளே இவளுககுத தாஙகள புத்தியிறபடுமவணணம சிடசைசெயயுங்கள" என்றூாகள.

கூனி

விரதம பூணடுளள சததுருககனரும, அசசொலலைக கேடடு வெகுதுககபபடடு, அநதபபுரததிலிருககும எலலாரையும பாாதது, "எனது உடனபிறநதவாகளுககும, அவவாறேதநதைககும கொடுந துயரைவிளைதத இவள, அககொடிய வினையினபயனை அநுபவிககடடும" என்று கூறினூா இவவாறு அசசததுருககனராற சொல்லபபடடு நன்ருகப பிடிககபபடட அககூனி, தனதுதோழிகளாற சூழபபடடவளாய, அந்தவீடடில எதிரொலியுணடாகுமாறு

சததுருககனா கூனியைத தணடிததது

கதறினாள். பின்பு, மிகவுந் துயரத்தால் தவிக்கும் அக்கூனியின்தோழிமார், சத்துருக்கனர் சினங்கொண்டதையறிந்து, நான்மருங்கிலும் ஓடியொளித்துக்கொண்டார்கள். கூனியின் தோழிமாரெல்லாருஞ் சேர்ந்து, "இவர், நம்மை மிச்சமில்லாமற் செய்ய ஆரம்பித்திருக்கிறார். தயையையும் அழகானபேச்சையும் மிக்கபுகழையு முடைய தருமத்தையுணர்ந்த கௌசலையைச் சரணமாக அடைவோம் அவர் நமக்கு நல்லகதி யாவர்" என்று ஆலோசித்தார்கள். தமதுசத்துருக்களைத் தபிக்கச் செய்யவல்ல அச்சத்துருக்கனர், சினத்தாற் சிவந்த கண்களையுடையவராய், கோவென்று கதறுங் கூனியைப் பூமியில் தள்ளி இழுத்தார் அவரா லிழுக்கப்படுங் கூனியினுடைய விசித்திரமான பலவகைஆபரணங்கள், பூமியில் அங்கங்குச் சிதறின அப்பொழுது, அவைகளால் பரவியதும் அழகியதுமான அரண்மனை, சரத்காலத்து ஆகாசம்போல மிக விளங்கிற்று.

சத்துருக்கனர் கைகேயியின்மீது கோபித்தல்

பலவானும் ஆணேறுமான அவர், பலமான கோபத்தால் மந்தரையைப் பற்றிக்கொண்டு, அவளை விடுவிக்க வந்த கைகேயியை வெருட்டி வெகுகடூரமாக வார்த்தை சொன்னார் துயரத்தை விளைக்கும் கொடிய அவ்வார்த்தைகளால் மிகவுந்துன்பமடைந்த கைகேயி, சத்துருக்கனரிடத்தில் அஞ்சி, தன்குமாரனைச் சரணமாக அடைந்தாள்.

சத்துருக்கனரின் கோபத்தைப் பரதர் அடக்குதல்

அக்கைகேயியைப் பார்த்துப் பரதர், கோபமடைந்திருந்த சத்துருக்கனரை நோக்கி, "எல்லாப் பிராணிகளின் நடுவில் ஸ்திரீகள் கொல்லத்தகாதவர், ஆகையால் பொறுமைகொள்வாய் தார்மிகரான இராமர் மாதாவைக்கொன்ற என்னை வெறுப்பரேயாயின், நான், கெட்டவொழுக்கமுடையவரும் கொடியவருமான இக்கைகேயியைக் கொல்வேன்.

இந்தக் கூனியை நாம் கொன்றோமென்று இராகவர் அறிந்தாலும், தருமாத்மாவான அவர், உன்னிடத்திலும் என்னிடத்திலும் பேசமாட்டாரென்பது நிச்சயம்'' என்றார்.

சத்துருக்கனர் கூனியை விட்டுவிடல்

லக்ஷ்மணரின் தம்பியாகிய சத்துருக்கனர், பரதர் சொன்னதைக்கேட்டு, கோபத்தினின்று மீண்டார்; மந்தரையையும் விட்டிட்டார். அம்மந்தரை, கைகேயியின் பாதமூலத்தில் விழுந்தாள்; பெருமூச்செறிந்துகொண்டு மிக்கதுக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்டுப் புலம்பினாள். பரதருடைய தாய், சத்துருக்கனரால் பூமியில் வீழ்த்திச் சுற்றப்பட்டதால் மாறுபட்ட மதியையுடையவளும் மிக்கதுயரமடைந்தவளும் வலைபிறசிக்கிய கிரௌஞ்சப்பேடுபோன்ற தோற்றத்தை யுடையவளுமான கூனியைப் பார்த்துத் தேற்றினாள்.

எழுபத்தொன்பதாவது சருக்கம்:

பரதர் இராமரை அழைத்துவரச்செல்லும்படி வழியைச் சீர்திருத்தக் கட்டளையிடல்.

பிறகு, பொழுதுவிடிந்தவுடன் பதினான்காம் நாள், அரசனையேற்படுத்திப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்யுமவர்கள், ஒன்றுகூடிப் பரதரைப்பார்த்து, ''மூத்த குமாரராகிய இராமரையும் மகாபலம்பொருந்திய லக்ஷ்மணரையும் காட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டு, நமக்கெல்லாஞ் சிறந்தகுரவரான தசரதமன்னவர் சுவர்க்கஞ் சென்றார். ராஜகுமாரரே, மிக்க புகழுடையவரே, தாங்கள் இப்பொழுது எங்களுக்கு அரசராகவேண்டும். இந்தராஜ்யம், நாயகனற்றிருந்தும், தெய்வச்செயலால் குற்றஞ்செய்யாம லிருக்கிறது. ராஜ

பரதரை முடிசூட்டிக்கொள்ள வேண்டல்

குமாரரே, இரகுவமசத திறபிறநதவரே, படடாபிஷேகத் திறகுஉரியபொருளைச சிததமாகவைததுககொணடு, அமைசசா முதலிய ராஜாஙகததவாகளும படடணத்தவாகளும, தஙகளை எதிாபாாததுககொணடிருககிறாாகள. பரதரே, குலமுறையாகவநத ஸதிரமான இநதஇராசசியததைதக கைபபறறுஙகள் மனிதரில உயாநதவரே, தஙகளை அரசராக அபிஷேகம பணணிககொளளுஙகள, எஙகளையும காததருளுஙகள" எனறாாகள.

விரதமபூணட பரதா, படடாபிஷேகததுககு உரிய எல்லாபபொருளகளையும வலமவநது, அநதச சனஙகளெலலாரையும பாாதது, "எபபொழுதும, நமது குலததில ஜயேஷ்டனுககே அரசு தககது ஆகையால, ஜனஙகளே, சமாததாகளான நீஙகள, இவவாறு சொலல உரியவரலலீாகள. எனககு முன் தோனறியவரும தமையனுருமான இராமா, நமககுத் தலைவா. நான், அவருககுப பிரதிநிதியாகப பதினனகுவருஷங காடடில வசிபபேன். சதுரங்கமென்ற மிககபலததுடனகூடிய சேனை சிததமாகட்டும; சிரேஷடரும தமையனுருமான இராகவரை வனததிலிருநது அழைததுவரபபோகிறேன். இராமருககுப படடாபிஷேகஞ்செயவதறகாக, அபிஷேகததிறகு உரிய இவவெலலாபபொருளகளையும முனனிடடுககொணடு காடடுக்குச செலவேன. அவவிடததிலேயே, மனிதபபுலியும எலலாராலும பூஜிககபபடுபவருமான அவருககுப படடாபிஷேகமபணணி, யாகசாலையிலிருநது திரேதாககினியைக கொணடுவருவதுபோல காடடிலிருநது அவரை அழைதது வரப போகிறேன. நான, தாயெனற போமாததிரமபூணட இககைகேயியினது விருபபததை நிறைவேறற மாடடேன. நான், கிடடுதறகரிய காடடில வசிககப போகிறேன, இராமா அரசராகபபோகிறாா. தொழில புரிவோா, இராமருடைய அருகில சோவதறகாக நோமையறற தலஙகளை நோமையுடையனவாகச செயயடடும. வழியில கிடடுதற

கரிய தலஙகளை யாராயுமவாகளும, காபபவர்களாக உடன் செல்லட்டும்'' என்று மறுமொழி கூறினா.

ஜனஙகளெலலோரும, இராமரைக குறித்து இவ்வித மான வாாதததையைக கூறும பரதரைபபார்தது "தாம ரையில் வசிககும லக்ஷ்மீதேவி, இவவித மாகபபேசுந தஙகளை யணைந்து வசிககட்டும தாஙகள, அரசருடைய குமாரரான இராமரிடத்தில பூமியைககொடுகக விரும்புகிறீரனறோ!'' என்று அழகிய சிறநத வாாததையைக கூறினா கள். இராமரைக காட்டிலிருநது மீடபதைப்பறறி அரச குமாரரானபரதா சொன்ன ஒபபறறபேசசைக கேட்ட பெரியவாகளுடைய முகததிலிருநது, ஆனநதககணணீாத் துளிகள, பரதரினபொருட்டு விழுநதன. அவ்வாாத் தையைக கேட்டுத துயரமநீஙகிச சநதோஷமடைநத மந் திரிமாாமுதலிய சபிகாகள, பரதரைபபாாத்து, "உத்தம புருஷரே, தஙகள கட்டளைபபடி சிறபியாகளும தஙகளி டத்துஅன்புளள காவலாளாகளும வழியைச சரிபபடுத் துவதற்காக ஏவபபட்டாாகள'' என்றாாகள.

பரதா ஜனஙகளை வாழ்ததல

எண்பதாஞ் சருக்கம்:

அயோத்திமுதல் கங்கைக்கரைவரையில் வழி திருத்தியது.

அதன்பிறகு, பூமியின்மேடுபளளஙகளை யறிபவர் களும, கூடாரமமுதலியவறறை யேறபடுதத நூல்பிடிகக வலலவாகளும, வழியைப பாதுகாததல் முதலிய தஙகளதொழிலில கருததூன்றி யவாகளும், சூராகளும, சுரஙகம முதலிய வறறைச் செயபவாகளும, விலஙகுகளையும் பறவைகளையும பிடிககக கருவியான வலை செய்பவாகளும்,

வழி திருதத வோாகளுடைய வெளிபபாடு

கூலிவேலைககாராகளும, ஸதபதிகளும, தலைவாகளான ராஜபுருஷாகளும, யநதிரஙகளைச செயயவலலவாகளும, தசசாகளும, வழிகளை மேடுபளளமறறனவாகச செயபவாகளும, வழிககுக குறுககாயநிறகும மரஙகளை வெடடுபவாகளும, கிணறு வெடடுபவாகளும, சுணணாமபடிபபவாகளும, மூஙகிலால கூடை முதலியவைகளை முடைபவாகளும, வேறுகாரியஙகளில சமாததாகளும, இதறகுமுனனமே அவவழியைக கணடறிநதவாகளும, முனனே புறபபடடாாகள. இராமா வசிககுமிடததைநோககிச சநதோஷத்துடன் புறபபடட அசசனககூடடம, பருவகாலததில வெகுவேகத்தையுடைய சமுததிரமபோல விளஙகிறறு. வழியைச செயவதில வலலவாகளான அவாகளெலலாரும, பரஸபரம உதவிபுரிபவாகளாய, பலவகையான கருவிகளுடன் பரதருககுமுன வெளிபபடடாாகள.

வழியைத திருததல.

அவாகள், வழிககுக குறுககான கிளைகளையும கொடிகளையும புதாகளையும முளைகளையும கறகளையும பலவகையானமரஙகளையும வெடடி, வழியை யேறபடுததினாாகள சிலா, மரமிலலாத பிரதேசஙகளிலும மரஙகளை வைததனா சிலா, கோடரிகளாலும உளிகளாலும அரிவாடகளாலும ஆஙகாஙகு வெடடினா மிகக பலமுளளவரான வேறு சிலா, வேரூன்றிய வீரணமென்றபுலலின தாளகளையும புதாகளையும் நெருபபாற கொளுததினா. வழியிலிருநத கிணறுகளையும் பெரும்பளளஙகளையும தூளியினால தூாததனா. வேறுசிலா, நானமருஙகிலும பளளமானதலஙகளைச சமநிலஙகளாகசசெயதனா. அபபொழுது அமமனிதாகள், அணைகடடவேண்டிய இடஙகளுககு அணைகடடினாாகள; பொடியாககவேணடிய பரலநிறைநதபூமியைப பொடியாககினாாகள; வெடடிவிடவேணடிய ஜலநிறைநதஇடஙகளைவெடடிவிட்டாாகள, அறபமாக ஓடும பிரவாகஙகளை, ஒரு நொடியில, அணைகடடிவிடுவதால மிகக நீரையுடை

யனவாகச செயதாாகள ; சமுததிரமபோனற பெரிய நீா நிலைகளுககுப படி முதலியவற்றை இயறறினாகள, ஜல மேயிலலாத இடங்களிலும, திணணைகளால அலஙகரிக கபபட்டனவான பலவகைக கிணறுகளைத தோணடினா கள சுணணமபடிததுக கறபடுத்தின தறையை யுடை யதும, நன்ருயப பூதத விருக்ஷஙகளுடன் கூடியதும, மதித்துச சததிககும படசிகளோடு சோநததும, பெருங கொடிகளால அலஙகரிககபபட்டதும, சநதனநீரால் தெளிககபபெறறதும, பலவகைபபூககளால சிஙகாரமடைந் ததும, தேவமாாககமபோனறதுமான சைனியமபோகும் வழியானது மிகவும விளங்கிறறு. வழியைச செயத பின்பு, படமாடம முதலியவைகளை யியறறக கடடளைபெற் றவாகள, ஒனறு சோநது, மிகக இனிமையுள்ள பலவகைப பழஙகளைககொணட அழகிய இடஙகளில, மகாதமா வான பரதருடைய மனததின்படி, தஙகுமிடததைத தங கள முழுவலலமையால ஏறபாடுசெயது, தானே யழகாக அமைநத அவவிடததை, மேறகட்டு பொறகலசம கொடி முதலியவைகளால பின்னும அலஙகரிததனா. வாஸது சாஸதிரமுணாநதவாகள, மகாதமாவாகியபரதா தஙகு மிடஙகளை நலல நடசத்திரஙகளில நலல முகூாததஙகளில் ஸதாபிததாாகள அபபொழுது, மிகநுணணிய மணல் களையுடையனவும, அகழியாற சூழபபெறறனவும, இநதிர நீலமலையை யொததனவும, சிறநத வீதிகளால விளஙகு வனவும, தேவாலயஙகளின்கோவைகளால பரவபபெற்ற னவும, சுணணமபடிககபபட்ட மதிளகளுடன் சோந்த னவும், பதாகைகளால விளககமபெறறனவும், நன்ருக நிருமிககபபட்ட பெருவீதிகளை யுடையனவும, இநதிரபட் டணமான அமராவதி போன்றனவுமான அத்தலங்கள, பலவகையானமரககாடுகளை யுடையதும குளிாந்த மா சற்றநீரை யுடையதும பெருமீன்கள் நிறையபபெற் றதுமான கஙகைவரையிலும் சீர்திருநதபபெறறு, ஆகா

யத்திற் போவதுபோன்றுள்ளனவும் உயரமுள்ளனவும் புறக்கூடுகளுடன் கூடியனவுமான ஏழுநிலைமாடங்களால் பிரகாசித்தன. நல்ல சிறபிகளால் முறைப்படி நிருமிக்கப் பட்ட அழகிய அந்த ராஜமார்க்கமானது, சந்திரனாலும் நக்ஷத்திரக்கூட்டங்களாலும் அலங்காரமுற்ற ஆகாசம் இரவில் நிர்மலமாக விளங்குவதுபோல் விளங்கிறறு.

எண்பத்தோராஞ் சருக்கம்:
வசிஷ்டர் சபைகூட்டல்.

வந்தியா முதலி யோரின் துதி

பின்பு இராமரைவரவழைத்தலாகிற மங்களத்தின் ஆரம்பத்தையுடைய இரவின்பிற்பொழுதில், வாக்கின்மேன்மையை யுணர்ந்தவர்களான ஸூதர்களும் மாகதர்களும், மங்களசொற்களுடன்கூடிய துதிகளால் பரதரைத் துதித்தார்கள். பொன்னாற்செய்த குறுந்தடியால் எறியப்பட்டதும் யாமமுடிந்ததற்கு அறிகுறியுமான பறை முழங்கிற்று; நூற்றுக்கணக்கான சங்குகளும் ஒலித்தன. உயர்ந்தும் தாழ்ந்துமுள்ள ஸ்வரத்தையுடைய காகளிமுதலிய ஊது கருவிகளை முழக்கினார்கள். ஆகாயத்தை நிறைப்பது போன்றுள்ள பெரிய அந்த வாத்தியகோஷம், சோகத்தாற் பரிதபிக்கும் பரதரை மீண்டும் சோகத்தாற் பிளக்கச்செய்தது.

பரதர், அரச மரியாதைகளைத் தடுத்து, துக்கித்தல்

பின்பு, கண்விழித்துக்கொண்ட பரதர், அக்கோஷத்தை நிறுத்தச்செய்து, "நான் அரசன் அல்லன்" என்றுசொல்லி, சத்துருக்கனரைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு சொல்லலானார்.—"சத்துருக்கனே, கைகேயியால் நேர்ந்ததான வந்தியாமுதலியோரின் நேர்மையற்ற பெருந்தொழிலைப் பார். மன்னவரானதசரதர், எனக்குத் துன்

பததைக கொடுததுவிட்டுச சுவாககஞ் சென்ருா. தரும ராஜாவும மகாதமாவுமான அத்தசரதருடையதும தரு மததைப பறறுககோடாகக கொண்டதுமான இநத ராஜ லக்ஷமி, நீரில மீகாமனிலலாத மரககலமபோற சுழலகின றது. நமககுப பெரியதலைவரான அநத இராகவரும, எனது இநதத்தாயால, தருமந்தவறிச சுயமாகக காட்டிககு ஓட்டப்பட்டார்" என்று இவவண்ணமபுலமபி எளிமை யடைநது மூாசசிதத பரதரைப பாாத்து, அப்பொழுது எலலாப்பெண்டுகளும குரலெடுததுப புலமபினாாகள்.

இப்பால, பரதா இவவிதமாகத துககப்பட்டுக்கொ ணடிருககையில, அப்பால, அரசதருமத்தை யுணாநத வரும மிககபுகழ பெறறவருமான வசிஷ்டா, சீடாகளின் கூட்டததுடன், ஸவாண மயமும சிறநத மணிகளா விழைககப்பட்டதும சுதாமையைபபோன்றதுமான இக்ஷவாகுநாதருடைய சபையை யடைநதாா.

வசிஷ்டா சபை கூட்டுதல.

எலலாவேதஙகளையு முணாநதவரான அநத வசிஷ்டா, சுகமானவிரிப்பையுடைய பொற பீடத்தில வீறறிருநது, தூதாகளைப பாாதது, "வேறெரு காரியததில கருததது வையாதவர்களாயப பிராமணாகளை யும, க்ஷததிரியாகளையும, வைசியாகளையும, மநதிரிகளையும், கூட்டத்துககுத் தலைவாகளையும, விரைவில அழைத்து வாருஙகள. நமமுடைய காரியம முயறசியாற் சாதிககத் தககதன்றே! அரசருககு அநதரஙகரான பணியாளருடன் கூடிய சத்துருககனரையும, பெருமபுகழபெறற பரதரை யும, யுதாஜித் என்ற மநதிரியையும், சுமநதிரரையும, பரத ரிடத்தன்புளள மறறெலலாரையும், விரைவில அழைத்து வாருஙகள" என்று கட்டளையிட்டாா.

பின்பு, யானையிலும, குதிரையிலும, தேரிலு மேறி வரும் ஜனஙகளால் ஹல ஹலவென்று ஒரு பெருஞசத்த முணடாயிறறு. இங்

சபையின அழகு

திரபகவானைபபறறித தேவாகள மகிழவதுபோலவும, தசரதரைபபறறி ஜனஙகள மகிழவதுபோலவும, அபபொழுது வரும பரதரைபபறறியும ஜனஙகள மகிழசசிகொணடாாகள திமிஙகிலம கடலானை இரததினம சஙகு பெருமணல இவைகளுடன் கூடியதும சமுததிரததின சமீபததிலுள்ளதுமான மடுவை யொததது ம தசரதருடைய புதல்வரான பரதரால விளஙகுவதுமான சபை, தசரதருடன சோநது முன்விளஙகியதுபோலவே பிரகாசிததது.

எண்பத்திரண்டாஞ் சருக்கம்:
பரதா இராமரை யழைததுவரக் காட்டுக்குப் புறப்படச் சித்தமாதல்.

பூாணசநதிரன கிரகஙகளுடன்கூடியஇரவைக காண்பதுபோல, புததிமானான பரதா, பெரிய வாகளினகூடடஙகளால நிறையபபெறறதும நியமததுடன கூடியதுமான அசசபையைக கணடாா அபபொழுது அவவுததம சபை, முறைபபடி ஆசநததில வீறறிருநத

வசிஷடா சபை நடுவேநினறு பரதரை முடி சூடடிககொளள வேணடல

பெரியவாக ளணிநத ஆடைகளாலும கலவைசசாநதாலும விளஙகிறறு அபபொழுது, விததுவானகளநிரமபி மிக அழகாயவிளஙகின அசசபை, சரதகாலததில பூாணசநதிரனையுடைய இரவுபோல காணபபடடது தருமததை யுணாநதவரான புரோகிதா, அரசின எலலாஅஙகஙகளையும பாாதது, பரதரைநோககி மெதுவாகப பினவருமாறு சொலலலானாா —"ஐயா, தசரதா, சததியத்தைககாபபாறறினவராய, தனதானியஙகளநிறைநத மிகபபெரிய பூமியை உமககுக கொடுததுவிடடுச சுவாகக மடைநதாா உதிதத சநதிரன நிலாவை விடாதவாறுபோல, உணமையை நடத்

துவதில மகிழ்ச்சிகொண்ட இராமர், நல்லவர்கள் அநுஷ்டிக்குந்தருமமான தந்தைசொற்கேட்டலை யெண்ணித் தந்தையாரின்கட்டளையைக் கைவிடவில்லை. பகை நீங்கிய இந்த இராச்சியம், தந்தையாலும் தமையனாலும் உமக்குக் கொடுக்கப்பட்டது; ஆகையால், மந்திரிமார் மகிழ்ச்சியடையக் கைக்கொள்ளும், விரைவில் உம்மை அபிஷேகம் பண்ணிவைத்துக்கொள்ளும் கிழக்குத்தேசத்தவரும் மேற்குத்தேசத்தவரும் தெற்குத்தேசத்தவரும் வடக்குத் தேசத்தவரும் சமுத்திரத்திலிருப்பவரும் கோடிக்கணக்கான இரத்தினங்களை உமக்குக் கொடுக்கட்டும்''

இவ்விதமாக வசிஷ்டர் சொன்னதைக் கேட்டு, தருமத்தை யுணர்ந்தவரான பரதர், சோகத்தால்வருந்தித் தமையனையநுசரித்துநடத்தலாகிற தருமத்தில் விருப்பினால், இராமரைத் தம் உள்ளத்தால் நினைத்தார். களஹம்ஸம்போன்ற ஸ்வரத்தையுடைய இளையவரான பரதர், கண்ணீரால் தழுதழுத்த வாக்கினால் சபையின்மத்தியிற் புலம்பினார், புரோகிதரையும் பழித்தார்: "குருகுலவாசஞ்செய்து வேதத்தை அத்தியயனம்பண்ணி ஸ்நானஞ்செய்து தருமத்தில் முயற்சிசெய்யும் புத்திமானுடைய இராச்சியத்தை, என்னைப்போன்றவன் எவன் பறிப்பன்? பிறருடைய இராச்சியத்தை யபகரித்த நான், எவ்வாறு தசரதரிடத்தினின்று தோன்றியவனாவேன்? இராச்சியமும் நானும் இராமருடைமை, இவ்விஷயத்தில் தருமத்தைக் கூற வுரியீர்கள். பெரியவரும், சிறந்தவரும், தருமமூர்த்தியும், திலீபரையும் நகுஷரையும் ஒத்தவரும், ககுஸ்தவம்சத்திற் பிறந்தவருமான இராமர், தசரதரைப்போல இராச்சியத்திற்கு உரியவர் கீழ்மக்களாற்செய்யப்படுவதும் நல்லுலகத்தைக்கொடாததுமான பாவத்தை நான் செய்யின், உலகத்தில், இக்ஷ்வாகுவம்சத்துமன்னவரின் குலத்தைக் கெடுப்பவனாவேன்.

பரதர் துயரத்தால்வசிஷ்டரைப் பழித்தல்

என் தாயசெயத பாவததை நான் விருமபவிலலை. இஙகிருககும நான, அரணியததிலிருககும இராமரைக கை குவிததுத தொழுகிறேன், இராமரையே நாடிச செலலுவேன் மனிதரிறசிறநத மனனவரான அநதஇராகவர, மூவுலகததினுடைய அரசிறகும உரியவர" எனறார.

பரதர சபதம

இராமரிடததுக கருததூனறிய பரதருடைய அவவாரததையைக கேடடு அசசபையிலிருநதவரெலலோரும மகிழசசியால கணணீர விடடனர. தருமாதமாவும உடன்பிறநதவரிடதது மிககஅனபு கொணடவருமான பரதர, "நான, பெரியவரைக காடடிலிருநது திருபபி யழைததுவர வலலனலலேனாயின, சிறநதவனான இலடசுமணனைபபோல அககாடடிலேயே வசிபபேன. குணததையே கொளபவரகளும நலலவரகளும பெருமககளுமான உஙகளுடைய முன்னிலையில, வலிவில, இராமரைத திருபபியழைததுவர எலலா உபாயஙகளாலும முயறசிசெயயபபோகிறேன. கூலியிலலாமல வேலைசெயபவரகளும தொழிலைமுடித்தபினனர கூலிவாஙகிககொளளுபவரகளுமாகிய எலலோரும, வழியைச சீரதிருததவும, பாதுகாககவும எனனால முனனமே அனுபபபபடடாரகள. எனககு இராமரை அழைதது வரச செலவதிலேதான விருபபம" என்று இவவிதமாகச சொலலி, தமககுச சமீபததிலிருநதவரும ஆலோசனையில வலலவருமான சுமநதிரரை நோககி, "சுமநதிரரே, நீஙகள சடிதியில எழுநதுசென்று, எனகடடளையால விரைவில யாததிரையைபபறறிக கடடளையிடடுச சைனியததையும அழைததுவாருஙகள" எனறார.

இராமரை அழைதது வர நடநத ஏறபாடுகள

மகாதமாவான பரதரால இவவாறு சொலலப் பட்ட சுமநதிரர, மகிழசசியோடு, பரதருடைய விருபபததிறகுத தககவாறு அவரகடடளைபபடி உத் தரவிடடார இராமரை யழைததுவரும பொருடடுக கடடளையிடட சைனியததின

யாத்திரையைக் கேட்டு, பட்டணத்தோர்களும் சேனைத் தலைவர்களும் மிகவும் சந்தோஷமடைந்தார்கள். பின்பு, வீடுதோறுமுள்ள யுத்தவீரர்களுடைய மனைவிமார்க ளெல்லோரும், இராமரை யழைத்துவருவதற்கு யாத்திரை நிகழ்வதை யறிந்து மகிழ்ச்சி யடைந்தவர்களாய், தங் கள்கணவர்களைத் தொரைப்படுத்தினார்கள். சேனாபதி கள், குதிரைகளோடும், விரைவுள்ள வண்டிகளோடும், மிக்கவேகமாகப்போகும் இரதங்களோடும், வீரர்களோ டும் கூடியவர்களாய் எல்லாசசைசியங்களையும் புறப்படும் படி ஏவினார்கள். பரதர், அச்சேனை சித்தமானதைக் கண்டு, தமது குருவான வசிட்டரின் முன்னிலையில், தம் சமீபத்திலிருந்த சுமந்திரரைப் பார்த்து, "என் இரதத் தைச் சீக்கிரமாகக் கொண்டுவாருங்கள்" என்றார். சுமந் திரர், அப்பரதருடைய கட்டளையைச் சிரமேல் தாங்கி மகிழ்ந்தவராய், சிறந்தகுதிரைகள் பூட்டிய இரதத்தைக் கொண்டுவந்து நிறுத்தினார். அழியாத மனவுறுதியை யுடையவரும், உண்மையில் உறுதியான பராக்கிரமத்தை யுடையவரும், மிகுந்த தகுதியானதைச் சொல்பவருமான பரதர், தமக்குக் குருவும் பெருங்காட்டில்வசிப்பவரும் புகழ்பெற்றவருமான இராமரை மகிழ்விக்கப் போகின்ற வராய், அப்போது, சுமந்திரரை நோக்கி, "சுமந்திரரே, சீக்கிரஞ்சென்று, சைநியத்தலைவர்களைச் சைநியத்தை நடத் தக் கட்டளையிடுங்கள். நான் எல்லார்க்கும் நன்மையைச் செய்பவரான காட்டிலிருக்கும் இராமரை உலகத்தின் நன் மையின்பொருட்டு இப்பொழுது அழைத்துவர விரும் புகிறேன்" என்றனர். பரதரால் நன்றாகக் கட்டளையி டப்பெற்ற அச்சுமந்திரர், நிறைந்த மனவிருப்பத்தை யுடையவராய், ஜனக்கூட்டங்களின் தலைவர்களுக்கும், சேனைத்தலைவர்களுக்கும், அன்பர்களுக்குங் கட்டளையிட் டார். பின்பு, அவ்வூரிலுள்ள வீடுதோறுமிருக்கும் நான்கு வகைவருணத்தவர்களும், நல்லசாதியிற்பிறந்த குதிரை

களையும் யானைகளையும் இரதங்களையும் கோவேறுகழுதை களையும் ஒட்டகங்களையுஞ் சித்தப்படுத்தினார்கள்.

எண்பத்துமூன்றாஞ் சருக்கம் :
பரதர் பரிவாரத்தோடு புறப்பட்டுக் கங்கைக்கரை சேர்தல்.

பிறகு பரதர், எழுந்து காலைப்பொழுதில் சிறந்த தேரிலேறி, இராமரைக் காணவேண்டுமென்ற ஆவலால் விரைவிற் புறப்பட்டார் அவருடைய மந்திரிமார் புரோகிதர்களெல்லோரும், சூரிய பகவானுடைய இரதத்தை யொத்தனவும் குதிரைகள் பூட்டப்பெற்றனவுமான இரதங்களி லேறி, அவருடைய முன்புறத்திற் சென்றார்கள்.

பரதர் காட்டுக்குப் புறப்படுதல்

முறைப்படி சித்தமான ஒன்பதினாயிரம்யானைகள், இக்ஷுவாகுகுலம் மகிழ்வந்த பரதருடைய பின்புறத்திற் சென்றன அறுபதினாயிரம் இரதங்களும் பலவகைப்படைகளை யுடைய வில்லாளிகளும், புகழ்பெற்றவரும் அரசகுமாரரும் இராமரைநோக்கிச்செல்பவருமான பரதரைப் பின் தொடர்ந்தனர் நூறாயிரங் குதிரைகள், குதிரைக்காரர்களுடன்கூடியனவாய், சத்தியசந்தரும் ஜிதேந்திரியரும் இராமரைநோக்கிச் செல்பவருமான பரதரைப் பின்தொடர்ந்து சென்றன. கைகேயியும் சுமித்திரையும் புகழ் பெற்றகௌசலையும் மகிழ்ந்தவர்களாய், பிரகாசிக்கும் வாகனமேறி, இராமரைத் திருப்பி யழைத்துவரும்பொருட்டுச் சென்றார்கள். பட்டணத்தில் வசிக்கும் பிராமணக்ஷத்திரியவைசியர்களின் கூட்டங்கள், லக்ஷ்மணருடன்கூடிய இராமரைப் பார்க்கவிரும்பினவாய், மகிழ்ந்தமனத்தோடு, "கருமுகிலவண்ணரும், நீண்டகைகளை யுடையவ

ரும, விடாமுயறசியைககொணடவரும, உறுதியான விர தததை யுடையவரும, உலகததினுடைய துன்பததைப போககுபவருமான இராமரை எபபொழுது காணபோம? உதிககும் சூரியன் உலகம முழுவதுமுளள இருளைப போககுவதுபோல, இராகவா, காணபபடட மாததிரததிலேயே நமதுதுயரததைப போககுவாா" என இவவாறு பலவகையாக இராமரைபபறறின கதைக ளைச சொலலி மிகமகிழநதனவாய, பரஸபரம கடடித தழுவிககொணடு பிரயாணஞ செயதன அநநகரத தில இராமருககு விருபபமானவாகள யாவரோ, வணி காகள யாவரோ, படடணததிலுளளவாகளான அசசனங களெலலோரும மகிழநதவாகளாய, அபபொழுது இரா மரை நாடிச சென்றாாகள இரததினஙகளுககுச சாணை பிடிபபவாகளும, குயவாகளும, தமதொழிலில நனகு வலல தநதுவாயாகளும, ஆயுதஙகளைச செயபவாகளும, மயிலதோகைகளால விசிறிமுதலியவறறை இயறறுபவா களும, அரஙகளால மரஙகளை யராவிச சீவிபபவாகளும, தநதம முதலியவைகளுககு ஒளியை யுணடாககுபவா களும, மணிகளுககுத துளை விடுபவாகளும, தந்தத்தால சிவிகைமுதலியவைகளைச செயபவாகளும, சுணணமபடிப பவாகளும, வாசனைத்திரவியஙகளை விறறுச சீவிபபவா களும, மிககபிரசித்திபெறற பொறகொலலாகளும, கமப ளஙகளை நெயபவாகளும, எணணெய தேயதது நீராட டுதல முதலியவைகளைச செயபவாகளும, உடமபு பிடிபப வாகளும, வைததியாகளும, வீடுகளில வாசனைததூபம இடுபவாகளும, களளிறககுபவாகளும, வணணாாகளும, தையறகாராகளும், கிராமததலைவாகளும், இடைசசே ரித் தலைவாகளும, பெணடுகளுடன கூடிய நடாகளும, வலைஞாகளும, யோகிகளும், நன்னடககையுளள வேத மறிந்த பிராமணாகளும, இராமரைநோககிச செல்லும் பரதரைத்தொடாநது, ஆயிரககணக்காக வணடியிலேறிச

செனறாாகள. அவாகளெலலோரும, நனறாக அலஙக ரித்து, மாசறற உடை யுடுதது, கோரோசனம குஙகுமம முதலியவைகளின கலபபினறு செநநிறமடைநத நறசநத னததை மிகுதியாகப பூசிககொணடு, பலவகைவாகனங களி லேறிப பரதரை மெலலத தொடாநது செனறாாகள். மயிாசிலிாகக மனமகிழநத களித்தசேனை, கைகேயியின் புதலவரும, உடனபிறநதவரை யழைததுவரச செலப வரும, உடன்பிறநதவரிடததி லன்புடையவருமான பா தரைப பினதொடாநது சென்றது. அவாகள, இரதங களாலும குதிரைகளாலும யானைகளாலும நடநது, இரா மருககுநணபரும வீரரும சுறறத்தாராறசூழபபடடவரு மான குகா ஜாககிரதையோடு இராமருககுப பகைவா வாராது பாதுகாததுநிறகு மிடமாகிய சிருஙகிபேரபுரத் துககுச சமீபததிற கஙகையைச சோநதாாகள.

கஙகையைச சேரல

பரதரைப பினதொடாநதுசென்ற அசசேனை, சககர வாகபபறவைகளால விளககமுறற கஙகைககரையைச சோநதுநினறது. பேசுவதில வலலவ ரான பரதா, சேனை மேல பிரயாணபபடு வதில முயறசியறறிருபபதையும புணணிய மானதீாததததையுடைய கஙகையையும கணடு, எலலா மநதிரிமாாகளையும பாாதது, "எனதுசேனையை அததன் விருபபததினபடி எலலாபபககஙகளிலும தஙக விடுஙகள். இபபொழுது சிரமமடைநத நாம, நாளைததினம இநதி யைக கடபபோம். சுவாககததையடைநத மன்னவரது மேலிடத்திலடைநதஉடமபின் சுகத்திறகாக நதியிலிறங்கி ஜலஙகொடுபபதறகும விருமபுகிறேன்" என்றாா.

சேனை கஙகைககரையில தஙகுதல.

அப்பரதர் இவவாறு சொலல, மநதிரிமாாகள, "அப் படியே" என்று சொலலி அசசேனைத் தலைவாகளை அவரவரின்விருபபின்படி வெவவேறாக இருகக வைத்தாாகள. அப பொழுது, பரதா, சேனையை அநதநதச

சாதிககு உரியனவாக ஏறபடுததின கூடாரஙகளில், பெரிய நதியான அககஙகையின் கரையை யடுததுத தஙகவைதது, மகாதமாவான இராமரை மீடபதைப பறறி எணணினவராய வசித்தார.

எண்பத்துநான்காஞ் சருக்கம்:
குகர் பரதரை யெதிர்கொள்ளல்.

பினபு, வேடடுவத்தலைவரான குகர், கஙகாநதியை யடைநது தஙகின சேனையைக கணடு, விரைநதவராய், பநதுககளைப பாரதது, "இநதசசிருஙகிபேர புரததில, இபபெரியசேனை சமுததிரம போனறதாயக காணபபடுகிறது நான், இசசேனையினமுடிவை மனததினால நினைததுபபாரததும அறிகினறிலேன. இக்ஷ்வாகுவமசததுப பரமபரையாக வந்ததும பெரியவடிவுளளதுமான கோவிதார [காட்டாததி] த்வஜம தேரில காணபபடுவதால, கெடுமதியையுடைய பரதன் தானே வநதிருககிறானெனபது நிசசயம வேடாக ளானநமமைக கடடியெடுததுககொணடு செலவனோ? அலலது கொல்வனோ? இலலாவிடின, கைகேயியின் புதலவனான பரதன், மன்னவராகைககுஉரிய இராமருக்குக கிடையாமறபோன்சமபதது தன்னைவிடடு நீஙகாமல நிறககவேணடி, தநதையாரால நாடடிலிருநது காடடுககு ஓட்டபபடட தசரதகுமாரரான இராமரைக் கொலவதறகாக வருகிறான்.

குகர சநதேகம

தசரதபுததிரராகிய இராமர், எனககுத் தலைவரும நணபரும; ஆகையால, அநத இராமருககு நன்மைசெயவதில விருபபஙகொணட நீஙகளெல்லாரும, போர்புரியச சநநததாகளாயக கஙகைக கரையை நோககிப புறப்படுஙகள. எலலா

குகரின ஜாககிரதை

வேடாகளும, கஙகையையடைநது, மாமசஙகளும கிழஙகு களும கனிகளுமான உணவை யுடையவாகளாய, சேனையு டன்கூடி, நதியைககடககுமவழியைப பாதுகாததுககொண டிருககடடும ஐநநூறு மரககலஙகளும, எததொழிலநோக தாலுஞ செயயககாததிருககும நூறறுககணககான இளைய வலைஞாகளும இருககடடும பரதா, இராமரிடதது அனபு கொணடவரா யிருநதால, அபபொழுது, நனமைபூணட அசசேனை கஙகையைக கடககலாம" எனறு கடடளையிட டுச சொனனா.

குகா பரதரைக காணவருதல

வேடததலைவராகிய குகா, இவவாறு சொலலி, காணிக கையையும மதஸயமாமசமதுககளையும எடுததுககொணடு, பரதரை நாடிச சென்றா. வணககததை யும பிரதாபததையும அறிநதவரான சுமந திரா, வணககததுடன பரதரை நோககி வருங குகரைக கணடு, பரதரிடததில "ஆயிரககணககான சுறறத்தாாகளாற சூழபபடட இவா, வேடாகளுககுத தலை வா, தணடகாரணியததிற சஞசரிபபதில சமாததா, முதி யவா, உஙகளுடைய தமையனருககு நணபா ஆகையால, கருஸதவமசததிற பிறநதவரே, வேடுவாகளுககுமனன வரான குகா தஙகளைக காணடடும. ராமலக்ஷமணாகள வசிககுமிட மெதுவோ, அததலததை இவா நிசசயமாக அறிவாா" என்றா சுமநதிராகூறிய சுபமானவாாத்தை யைக கேடடு, பரதா, "என்னைக் குகா பாாககடடும" எனறு விரைநது கூறினா.

குகா பரதரை ஓரிரவுதஙகக வேணடிக கொளளல

குகா, பரதருடைய அநுமதிபெறறு மனமகிழநது, சுறறததாாகளாற சூழபபடடவராய, பர தரைக கிடடி, வணககததோடு, "இநதத் தேசம தஙகளது வீடடுததோடடமே. நாஙகள இஙகுத தஙகளவரவை முன் னமே தெரிவியாததால வஞசிககபபடடவாகளாய, எதிர்

கொள்ளுதல முதலியவற்றைத தங்களுககுச செய்யவிலலை. நாஙகளனைவரும, "தாஙகள், அடியவாகளின்வீட்டில வசிக கவேணடும" என்று விண்ணபபிககின்றோம. வேடடுவர் கள கொணாநதுவநதனவான கிழஙகும் காயும உலர்ந்த மாமிசமும ஈரமான மாமிசமும, சிறநதனவும அதிகமாக வுள்ளனவுமான காட்டிலவிளையும தானியம முதலிய வைகளும இருககின்றன. தஙகளுடைய சேனை, இன்றிர வில் நன்றாக இஙகு உணடு வசிககவேணுமென்று வேண்டிக் கொளளுகிறேன் தஙகளுககு விருபபமானவறறால பூஜிக் கபபெறறவாகளாய, தாஙகள, சேனையுடன் கூடியவாக ளாய நாளைச செல்வீாகள" என்றார்.

எண்பத்தைந்தாறு சருக்கம்:
குகர் பரதரைத தேற்றுதல்.

ஸ்ரீமானும மிககபராககிரமமுளளவரும மிககவுண ாவையுடையவருமான பரதா, இவவாறு குகா சொன்ன தைககேட்டு, வேடடுவமன்னரான குகரை நோககி, "எனது தமையனாருககு நணபரே, தாஙகள, ஒரு வராக இருநதுகொணடு, எனனுடைய அளவிறநதசேனையை மகிழவிகக விருமபு வதனால, இபபெரிய தஙகளெணணம, செயயபபடடதே" எனக காரணத்தையும பயனையுமுடைய வாாததையைச சொலலிப பின்னும வேடடுவமனனரைப பாாதது, "குகரே, எநதவழியால பரததுவாசமாமுனிவருடைய ஆசசிரமத்திறகுச செலவேன? கஙகையின் நீாநிறைநத இததலம், புகுதறகரியதாயும கடககமுடியாததாயு மிருக் கின்றதே!" என்றாா.

பரதா குகருடன சமபாஷிததல

புததிமானும அரசகுமாரருமான பரதருடைய அவ் வாாத்தையைக கேட்டு, காட்டில திரிபவரான குகர்,

அஞ்சலிபந்தம் பண்ணிக்கொண்டு, "வில்லாளிகளான வலைஞர்கள், ஜாக்கிரதையையுடையவர்களாய்த் தங்களைப் பின் தொடர்ந்து வருவார்கள் மிக்க புகழ்

குகர் ஐயத்தைத் தெரிவித்தல்

பெற்றவரே, அரசகுமாரரே, நான், தங்களைப் பின்தொடர்ந்து வருவேன். ஆகையால், வழியைப்பற்றி விசாரம்வேண்டாம் வருந்தாது எத்தொழிலையும் முடிக்கவல்ல இராமவிஷயத்தில் நல்லவராய்ச் செல்கின்றீரா? இப்பெரியசேனை, எனக்கு ஐயத்தை யுண்டாக்குவது போலும்" என்று கூறினார்

ஆகாசம்போல மாசற்றவரான பரதர், இவ்வாறு கூறுங் குகரைப் பார்த்து, "எப்பொழுது

பரதர் ஐயமகற்றல்

என்மீது தீமை யெண்ணப்பட்டதோ, அக்காலமும் உண்டாகவேண்டாம். என்மீது தாங்கள் ஐயமுறுதல் கூடாது இராகவர், எனக்கு, பிதாவுக்குச் சமானரும் உடன்பிறந்தவரும் மூத்தவருமன்றோ! ககுஸ்த வம்சத்திற்பிறந்தவரும், இப்பொழுதுகாட்டில்வசிப்பவருமான அவரைத் திருப்பியழைத்துவரப் போகிறேன். குகரே, வேறுவிதமாக எண்ணவேண்டாம் நான் தங்களிடத்தில் சத்தியமாகச் சொல்லுகிறேன்" என்று மௌனமையாகக் கூறினர்

அக்குகர், பரதருடைய வசனத்தைக் கேட்டு மலர்ந்த முகத்தினராய், மனமகிழ்ந்து, பரதரை

குகர் பரதரைப் புகழ்தல்

நோக்கி, மீண்டும், "தாங்கள் பாக்கியசாலிகள். பூதலத்தில் தங்களையொத்தவரொருவரையுமநானகாணகினறிலேன்; வருத்தப்படாமற்கிடைத்த இராசசியத்தை இப்பொழுது விட்டிடத் தாங்கள் விரும்புகின்றீர்களன்றோ! காட்டில் திரிந்துழலும் இராமரைத் திருப்பியழைத்துப்போக விரும்புவதால், அழிவற்றதான தங்களுடையபுகழ், உலகங்களிற் பரவி யுலாவும்" என இவ்வாறு பேசிக்கொண்டிருக்குமளவில், சூரியபகவான்

காணபபடாதவ ருயினுன, இரவும வநதது. குகராற் புகழபபடட ஸ்ரீமானுன பரதா, அசசேனையைச் சரியாக இருககவைதது, சததுருககனருடன் படுககைத்தலத்தை யடைநதாா.

பரதா இராமரை நினைததுத துககிததல

மகாதமாவும, துயரமனுபவிககவுரிய ரலலாதவரும, அறததிலேயே கருத்தூனறப பெறறவரு மான அபபரதருககு, இராமரைபபறறி எணணுதலாகிற பெருநதுககம வநதது. பொநதிற்பொருநதிய தீ அருகிலுள்ள தும காடடு வெபபத்தா லுலாநதிருப்பதுமான மரத்தை யெரிபபதுபோல, சிநதையாகிற தீயால் கொளுததபபடட பரதரைச சோகததீயானது எரிததது சோகததீயால தோன்றியதும எலலா அஙகஙகளிலும பரவியதுமான வேர் வையையுடைய பரதா, சூரியபகவானது கிரணஙகளால தபிககபபடடுப பனியைவெளிவிடும இமயமலையை யொத் தாா. ராமவிஷயமான தியானமாகிற குகையினின்று பிளநததனுல்வநத கற்களின்கூடடத்தை யுடையதும, பல வகையான மூச்சுககளாகிற தாதுபபொருளகளை யுடைய தும, பொறிகள தமதம் புலன்களிற செலலாமையாகிற மரககூடடஙகளைப பெறறதும், சோகம் ஆயாசம முதலி யனவாகிற சிகரங்களை யடைந்ததும, மோகித்தலாகிற பலவகைபபிராணிகளைக கொணடதும், சநதாபமாகிற ஓஷ திகளையும் மூங்கில்களையு முடையதும, எலலாஉறுபபுக் களிலும உடபுகுவதுமான துககமாகிற மலையால் பரதர் ஆககிரமிககப்படடாா. ஆனேருன பரதர், பெருமூசசு எறிநது, மிகவும் வருத்தமடைநத மனத்தினராய, அறி விழந்து, மிகக ஆபத்தை யடைநது, மனபபீடையாற் பீடிககப்படடு, கூடடத்தினின்று தவறிவநதுவிடட இட பமபோன்று சுகத்தைப பெறவில்லை. ஒருவழிபபடட மன த்தையுடையவரும பரிவாரஙகளோடு கூடியவரும மேன் மைபொருநதியவருமான பரதா, குகரைச் சமீபித்தார்.

பரதரைக கணடதால அபபரதரைவிட அதிகமாக மனத் துயர மடைநத குகா, தமையனாராகிய இராமரைபபறறித துயரபபடும பரதரை அபபொழுது தேறறினா.

எண்பத்தாறுஞ் சருக்கம்.

குகர் லக்ஷ்மணருடைய நற்குணத்தைக் கூறுதல்.

குகா லக்ஷமணரைப பரதரிடம புகழநது கூறுதல

காட்டிறசஞசரிக்குமவரான குகா, எலலையிலலாப பெருமையுளள பரதரிடம, மகாதமாவாகிய லக்ஷமணருடைய தமையனாரையநுசரிததலாகிற நறகுணததைபபறறி யுரைககலானா "தமையனாரைப பாதுகாபபதறகாகக கணவிழிததுககொணடிருபபவரும நறகுணஙகளுடன கூடியவரும வில, அமபு, வாள இவைகளைத தரிததுககொண டிருபபவருமான லக்ஷமணரை நோககி, "நான், 'ஐயா, தாஙகளபடுததுத தூஙக இதோ சுகமான படுககை ஏறபடுததபபட்டிருககிறது, இராகவரை மகிழவிபபவரே, இதில சுகமாகபபடுததது இளைபபாறுஙகள. இநதஜனஙகளெலலாம காட்டில வசிககுஙகஷடததை அனுபவிககததககவாகள, தாஙகளசுகததுககேஉரியவாகள. தருமாதமாவே, ஆகையால், அவரைப பாதுகாபபதறகாக நாஙகள கணவிழிபபோம இவ்வுலகததில இராமரைவிட அனபரானவா எனககு ஒருவருமிலலை தாஙகள, இவவிரவில இராமரைப பாதுகாககவிருபபமுளளவராக இருககவேணடாம நான, தஙகளுடைய முன்னிலையில இராமரைப பாதுகாபபதைபபறறியும பொய கூறுவேனா? நான இவருடைய அருளால, இவ்வுலகததில மிககபுகழையும அறததையும பொருளையும பெற வேணடுகின்றேன்; ஆகையால, நான், சீதாதேவியுடன்படுததிருக்கும உயிாநணபரான இராமரை, விறபிடிததகையனாய எலலாச சுறறததாாகளுடனும் பாதுகாபபேன்.

எப்பொழுதும் இக்காட்டிற் சஞ்சரித்தும் என்னால் அறி யப்படாததொன்றுமில்லை பகைவர்களுடைய சதுரங்க பலத்தையும் நாங்கள் வென்றுவிடுவோம்' என்று இவ் வாறு கூற, தருமத்தையே நோக்கின மகாத்மாவான லக்ஷ்மணரால், நாங்களெல்லோரும், பின்வருமாறு சொல் லப்பட்டோம்.— 'இராமர் சீதையுடன் தரையிற்படுத்தி ருக்கையில், என்னால், தூக்கமாவது உயிராவது சுகங்களா வது எவ்வாறு அடைய முடியும்? குகரே, எவர் தேவா சுரர்களெல்லோராலும் போரில் எதிர்க்க முடியாதவரோ, அவர் சீதாதேவியுடன் புற்களில் படுத்திருப்பதைப் பாருங்கள். பெருந்தவத்தாலும் வேள்விமுதலியவற்றா லும் பெறப்பட்ட இவர், தசரதமன்னவரது ஒப்பற்ற புதல்வர், தமக்குத்தக்க லக்ஷ்மணரை யுடையவர். இவர் காட்டுக்குச்சென்றபிறகு அத்தசரதமன்னவர் வெகுகாலம் பிழைத்திருக்கமாட்டார் ஆதலால், விரைவில் பூமி நாத னற்றதாயவிடும், திண்ணம். ஸ்திரீகள், பேரொலி யுண் டாகுமாறு புலம்பிச் சிரமத்தால் ஓய்வார்கள்; ஐயா, அத னால், அரண்மனை ஒலியடங்கினதாகுமென்று எண்ணு கிறேன். இனி, கௌசலையும் அரசரும் என்தாயும் பிழைத் திருப்பார்களென்று நான் கருதவேயில்லை. ஒருகால் பிழை த்திருந்தால் இவ்விரவில்மாத்திரந்தான் பிழைத்திருப்பார் கள் என்தாயார், சத்துருக்கனனைப்பார்க்கவேண்டுமென் று ஒருவேளை பிழைத்திருப்பார் வீரப்புதல்வரைப் பெற்ற வரும் துக்கமடைந்தவருமான கௌசலையாரோ மாண்டே விடுவார் இராமரை இராச்சியத்திலவையாததால், மேன் மேலதாய வளர்ந்துவந்தமனோரதம் கைகழிந்துவிட, எனது பிதா இறந்தேவிடுவார். அவர் இறந்த அக்காலத்தில், உத்தரக்கிரியைசெய்ய நேரிடும்பொழுது, இறந்த அரசரைப் பாக்கியசாலிகள் ஸம்ஸ்காரஞ் செய்வார்கள். அழகான நாற்சந்திகளின் அமைப்பை யுடையதும், செவ்வனே யமைந்த பெருவீதிகள் பொருந்தியதும், மாடமாளிகை

கள நிறைநததும, சிறநதபொருளகளெலலாவறறாலும விளஙகுவதும, யானைகளும குதிரைகளும இரதஙகளும் நிரமபியுளளதும, வாததியகோஷஙகள முழஙகபபெறற தும, எலலாமஙகளமு மமைநததும, மகிழநத செலவாகள வசிபபதும, தோபபுககளும தோடடஙகளும அடாந துளளதும, எலலாஉதஸவஙகளாலும விளஙகுவதுமான எனது தநதையாரதுராஜதானியாகிய அயோத்தியில, சுகிகள வாழபபோகிறாாகள நாஙகள, வனவாசததை நிறைவேறறினபினபு, மீணடும, உணமையிற கருததூன் றியதநதையாா க்ஷேமமாயிருகக அயோததியிற புகு வோமா ?' என இவவாறு மகாதமாவும ராஜபுததி ரருமான லக்ஷமணா புலமபிக கூறிககொணடிருககுமள வில, இரவு ஒழிநதது. மாசறற சூரியன் உதிததவளவில, அவவிருவரும, இககஙகைககரையில தலைமயிரைச சடை யாககிககொணடு, சுகமாகக கஙகையை எனறல கடநது விககபபடடாாகள சடைதரிததவாகளும மரவுரியுடுத்த வாகளும மிகக பலமுளளவாகளும அரசயானைகளுககு ஒப பானவாகளும, சிறநத அமபு, வில, வாள இவைகளைத் தரிததவாகளும, பகைவாகளைத தவிககசசெயபவாகளும, நான்மருஙகிலும கருததூனறபபெறறவாகளுமான அவ விருவரும சீதையுடன சென்றாாகள ''

எண்பத்தேழாஞ் சருக்கம்:

குகர் பரதரிடம் இராமர் அன்றிரவு தீாத்ததைத மட்டும் அருந்தி நித்திரைசெயததைக் கூறல்.

துககததை விளைவிபபதான குகா வாாததையைக கேடடுப பரதா, அவவிடததிலேயே சிநதையை யடைந தாா. மிககவலிமையையும, சிஙகத்தினபிட ரியையொததபிடரியையும, நீணட கைகளை

பரதா துயரம.

யும், தாமரைமலாபோன்ற விசாலமான கணகளேயும, அழ கியதோறறததையுமுடைய சுகுமாரரான இளேஞரான அபபரதா, முகூாத்தகாலததில தேறி, பின்பு, மிகக துயரமடைநத மனத்தினராய, அஙகுசத்தாறகுததுணட யானேபோல் விரைவிற பூமியில விழுநதாா. எபபொ ழுதும பரதாசமீபததி லிருபபவரான சத்துருககனா, அநநிலையையடைநத பரதரைக கட்டிததழுவிககொணடு, சோகததால மெலிநதவராய அறிவிழநது, உரககப புல மபினா பிறகு, உபவாசத்தாலும கணவனேயிழநத சோ கத்தாலும மெலிநதவாகளும எளிமையை யடைநதவாக ளுமான பரதருடைய தாயமாாகளெலலோரும வநதாா கள. அவாகள, அழுகின்றவாகளாய, பூமியில விழுநது கிடககும பரதரைச் சூழநதுகொணடாாகள.

கௌசலேயோ, பரதருடையசமீபததை யடைநது, மிகவருநதிய மனததினளாய அவரைக கட்டி யணேத்தாள. கனறையுடையபசு தனது கனறைத தழுவுவதுபோல், எளிய வளானகௌசலே பரதரைத் தழுவி அழுதுகொணடு துயரததால வாடி, அவரைப பாாதது "புதலவா, உன் உடமபை நோயவருத்துகிறதா? இபபொழுது, இநதஇராச குலததினுடையபிராணன உனது அதீநததி லிருககின்ற தன்றோ! புத்திரனே, உடன்பிறநதவனேடு இராமன காடு சென்றபிறகு, உன்னேப பாாத்துப பிழைககிறேன். தசரத மன்னவா இறநதபிறகு இப்பொழுது நீயொருவனே நாதன். புதலவனே, லக்ஷ்மணன்விஷயததில் ஏதாவது அநிஷடததைக கேளவிபபட்டனேயா? அன்றி, மனேவி யுடன காட்டிறகுசசென்றவனன ஒரேபிளளேயைபபெறற எனது புததிரன்விஷயத்தில அநிஷடததைக கேளவிபபட டனேயா?" என்று வினவினள.

கௌசலேயின துயரம

மிககபுகழபெறற பரதா, ஒருமுகூாததததில தேறி, அழுதுகொணடே கௌசலையைததேறறி, குகரைபபாாதது, "இரவில என்தமைய ரா எஙகு வசிததாா? சீதை எஙகு வசிததாா? லக்ஷமணன எஙகு வசிததான? இராமா, எபபடுககையில எதை யுணடு தூஙகினா? குகரே, இவைகளை எனககுச சொலலுஙகள" எனறனா

பரதர் இராமரைபபறறிக குகரை விசாரிததல

வேடாகளுககு மனனவரான அககுகா, மகிழநதவராயப பரதரை நோககி, நணபரும இனியவருமான இராமா விருநதாக வநதபொழுது, தாம எவவகையாய நடநதாரோ, அதைசசொலலானா.—"பலவகையானஉணடிகளும சிறறுணடிகளும பலவகைபபழஙகளும, வெகுவாக இராமருடைய உணவுககாக நான கொணடுவநதேன சததியததில உறுதிபொருநதிய இராமா, அரசதருமத்தை நினைதது, அவைகளையெலலாம அஙகீகரியாது திருமபிககொணடு போக அநுமதிபணணினா. "தோழ, நாஙகள பிறரிடததிலிருநது பெறறுககொளளுதல தககதனறு எபபொழுதும கொடுததலே எமககுத தககது" என்று அமமகாத்மாவினால நாஙகள நலவாாததை சொலலபபடடோம. புகழபெறற இராமா, லக்ஷமணாகொணடுவநத ஜலததை யருநதிச சீதையுடன் அபபொழுது உபவாசமபணணினா. அவா அருநதிமிகுநத தீாதத்தை லக்ஷமணா பருகினா. அமமூவரும, நியமததுடன வாயைததிறவாது சநதியையை யுபாசிததாாகள பிறகு லக்ஷமணா தாமே விரைநது தருபபைகொணாநதுவநது இராமருககாகப பரிசுததமானபடுககையைச செயதாா. அவவழகியபடுககையில் இராமா சீதாதேவியுடன வீறறிருநதாா அவ்விருவா காலகளையும லக்ஷமணா அலமபிவிடடுத தூரததில இருநதாா. எஙகுச சீதையும இராமரும ஆகிய இருவரும அவ்விரவில படுததுககொணடாாகளோ, அநத இஙகு

குகர் விடை

ணமரததினடி இதுதான, அநதததருப்பை இதுதான். பகைவரைததவிககசசெயபவரும நாண அடி படாதபடி காபபதும மணிககட்டிற கட்டிககொள்வதுமான தலமென னுந தோறசட்டையையும, விரலே யடிபடாதுகாககுமவிரற சட்டையையும அணிநதவருமான லக்ஷமணா, பாணங்களை நிரமபிய அமபறாததூணிகளைப பின் இருபுறத்திலுங கட்டிககொணடு, நாணேறறிய பெருவிலலைத தரிததவராய, தனியாய நான்குமருஙகிலுங காததுநின்றுா பினபு நானும, உயாநதபாணஙகளையுடைய எனது விலலைத தரித்தவனாய, நாணேறறிய விலலையுடையவாகளும சோமபலறறவாகளுமான சுறறத்தாருடன், அபபொழுது, மகேநதிரனுககுஒபபான இராமரைப பாதுகாததுககொணடு லக்ஷமணாிருநதஇடததி லிருநதேன"

எண்பத்தெட்டாஞ் சருக்கம்:
இராமரது படுக்கையைப் பார்ததுப் பரதர் துயரப்படுதல்.

பரதா, அவதானததோடு அவவாாததையைக கேட்டு, மநதிரிகளுடன் இஙகுணமரததினடியை யடைநது, இராமா படுத்திருநத படுககையைப பாாதது, தாயமாரெலலோரையும நோககி, "இங்கு அமமகாத்மா, தரையில இரவிற படுததாா. இவவிடம அவரால மிதிககபபட்டது. மிககமாகாதமியமபொருநதியவரும மகாபாககியவானுமாகிய தசரதரிடத்தினின்று தோனறிய இராமா, தரையிற படுதது உறஙகததககவரலலா புருஷசிரேஷ்டரும சததுருககளைத தவிககசசெய்பவருமான இராமா, சிறநதமேல் விரி பரபபபபெறற கட்டிலகளின் கூட்டததிற படுத்து, எபபடித் தரையிற படுககிறுா! அரணமனையில விமான

இராமா படுததிருநத இடம

வடிவாகசசெயத வீடுகளிலும, மாளிகையின மேனமாடங
களிலும, சிறநதபடுககையால விளஙகுவனவும பொனனி
ஞலும வெளளியிஞலுஞ செயயபபடடனவுமான வீடுகளி
லும, பூககளின்கோவைகளால விசிததிரமும சநதனம,
அகில இவைகளின மணததையுடையனவும வெணமேகம
போலவிளஙகுவனவும கிளிககூழாஙகளாலஒலிககபபெறற
னவும பொனனுறசெயத சுவரையுடையனவும குளிரசசி
யும நறுநாறறமு முளளனவுமான மிகசசிறநதமேருவை
யொதத அரணமனைகளிலும வசிதது, பாடடுககளாலும
வாததியகோஷஙகளாலும சிறநதஆபரணஙகளின் ஒலிக
ளாலும மிருதஙகததின மனேகரமான சததஙகளாலும
எழுபபபபடடுப பினபு, காலைவேளையில வநதியரகளா
லும, அனேக ஸூதரகளாலும, மாகதரகளாலும, தக
கனவான பாககளாலும துதிகளாலுந துதிககபபடடு வந
தார; அவர இபபொழுது, எபபடி வெறுநதரையிற படுக
கிருர ! நாயகளினசததஙகளால எவவாறு எழுபபபபடுகி
ருர ! எவ்வாறு ஒருததராய இருககின்ருர ? இராமர வெ
றுநதரையிறபுலலிற சயனிததது முதலியன, உலகததில
நம்பததகாதவை, பொயயெனறு எனது எணணம இது
பிரமமோ? அனறி, கனவெனறு எனனுடையசிததாநதம.
காலததைககாடடிலும தெயவம வலியுளளதனறு, திண
ணம, ஏனெனில, தசரதருடைய புததிரரான அநத இரா
மரும, தரையிற படுககினருரன்ருே ! அநதோ ! விதேக
ராஜருடைய குமாரியும தசரதராஜருடையமருமகளும
இராமருககு உயிரினுஞ சிறநதவரும அழகியதோறறத
தை யுடையவருமான சீதையும பூமியிற படுததார !!
எனது தமையஞருடைய படுககை யிது. இது புரணட
இடம, கடினமான தறையில புலமெலலாம தேகததால
துவைககபபடடது இசசிறநதபடுககையில, சீதை, ஆபர
ணஙகளுடன தூஙகிஞரெனறெணணுகிறேன, அஙகஙகுப
பொனனினபொடிகள பொருநதிக காணபபடுகினறன

வனன்றோ! இங்குபபுல்லின்நுனிகளில் சீதையினுடைய மே லாடையைவைத்தது நன்றாய்த்தெரிகின்றது, வெண்பட் டின்நூல்கள் இதோ பொருந்தியனவாய் விளங்குகின்றன வன்றோ! பதிவிரதைக்குத் தன் துகணவனது படுக்கை சுகமானதென் றெண்ணுகிறேன்; ஏனெனில், சிறியவ ரும் எளிமையையடைந்தவரும் சுகுமாரியும் பதிவிரதை யுமான மைதிலியார், இப்படுக்கையிற்படுத்தும் வருத்தமறி யாதிருந்தாரன்றோ! ஆ! அந்தோ!! நான் கொடியவன்; எதனால், இராகவர் என்பொருட்டு மனைவியுடன் அநா தர்போல இப்படிப்பட்டபடுக்கையிற் படுக்கிறாரோ. சக் கரவர்த்திகுலத்திற் பிறந்து உலகத்தவரெல்லோர்க்கும் இஷ்டரும், எல்லாஉலகத்தார்க்கும் நண்பரும், கருங்குவளை மலர்போன்ற திருமேனிநிறத்தையும் செந்நிறமமைந்த திருக்கண்களையும் அழகியவடிவத்தையும் பெற்றவரும், சுகத்தைப்பெற வுரியவரும், துக்கத்தையடையத் தகா தவருமான இராகவர், மிகச் சிறந்த இராசசியத்தையும் சுகத்தையும் விட்டு எப்படிப் பூமியிற் படுத்தார்? எவன், சங்கடகாலத்தில் உடன்பிறந்தவரான இராமரையநுசரித்து நடக்கிறானோ, நல்லிலக்கணம்பொருந்திய அந்தலக்ஷ்மணன் தான் பாக்கியசாலி; அடைதற்கரிய பேறு பெற்றவன். கணவனைக் காட்டில் தொடர்ந்துசென்றதால் வைதேகி பேறுபெற்றவரன்றோ! அம்மகாத்மாவையிழந்த நாமெல் லோருமே "பேறு கைகூடுமோ, கைகூடாதோ" என்று சந்தேகமடைந்தோம். தசரதர் சுவர்க்கமடைய இராமரும் காடுசென்றவளவில், இப்பூதலம், மீகாமனில்லாத மரக்கலம் போல எனக்குத் தோன்றுகிறது. இராமர்காட்டில்வசித்த போதிலும், அவருடைய புஜபராக்கிரமத்தால் ரக்ஷிக்கப் படும் பூமியை ஒருவனும் மனத்தாலும் வேண்டவில்லை. காவலற்றமதில்களாற் சூழப்பட்டும், குதிரைகளும் யானை களும் கட்டவிழ்ந்தலைந்துகொண்டும், கோட்டைவாசல் மூடுதலற்றும், சந்தோஷமற்ற போர்வீரர்களைப் பெற்றும்,

போருககுவேணடியகருவி யினறியும, தாததசையையடை நதும, வெளிககாவலறறும, ஒருவராலும பாதுகாககபப டாதுமுளள இராஜதானியைச சததுருககள நஞசுகலநத சிறறுணடிகளைபபோல விருமபவிலலை

இதுமுதல நான, பழஙகளையும கிழஙகுகளையுமே எப் பொழுதும புசிததவனாய, சடை முடிதது மரவுரியுடுததுக கொணடு, தரையிலாவது புறகளிலாவது படுபபேன. இராமருடைய பிரதிஜஞையை என்மேலேறிடடுககொணடு, அவாபொருடடு, அவா வன வாசஞசெயது கழிதது மிகுநத காலததிற சுகமாக வனத் திலவசிபபேன. இராமா செயயவேணடியவனவாசததைச செயவேன் ; அதனால, இராமருடைய பிரதிஜஞை பொய யாகாது. தமையனாா நிமிததம காடடிலவசிககும என்னு டன்சததுருககனன் வசிபபான லக்ஷமணனுடன பெரிய வா அயோததியையப பாதுகாபபாா. அநதணாகள அயோததியில இராமருககுப படடாபிஷேகம பணணப் போகிறாாகள. தேவதைகள இந்த என்கருததை மெய யாககுவாகளா? இராமா, என்னால நேராகத தலையால வணஙகிப பலபடியால வேணடபபடடவராய எனது வேணடுகோளை அஙகீகரியாமலிருநதால, பின்பு, வெகு காலம அவருடன காடடில வசிபபேன. வனததில வசிககு மவா, உடன வசிததலையும உபேக்ஷிகக வுரியரலலா" என்றாா.

பரதா விரதம

எண்பத்தொன்பதாஞ் சருககம்.

பரதா பரத்வாஜ மகாரிஷியின் ஆசிரம மடைதல்.

அஙகுக கஙகைக கரையிலேயே, அவவிரவில வசி தது, காலையிலெழுநது, சததுருககனரைப பாாதது, "சததுருககனே, எழுநதிரு, என் தூஙகுகிறாய? வேடாகளு

கருத்தலைவரான குகரைச் சீக்கிரமாகஅழைத்துவா. உன்க்கு மங்களமுண்டாகுக. அவர், சைநியத்தைத் தாண்டுவிப்பார்'' என இவ்வாறு கட்டளையிடும் பரதரைநோக்கித்தம்பியா ரான சத்துருக்கனர், ''நான், அப்பெரிய வரையே நினைத்துக்கொண்டு விழித்திருக்கிறேன்; தூங்க வில்லை'' என்றார்.

பரதர் சத்துருக்கனரைக் குகரை யழைத்துவரச் சொல்லல்

இப்படிப் புருஷசிங்கங்களிருவரும் அந்யோந்யம் பேசிக்கொண்டிருக்குமளவில், குகர் வரத்தக்க காலத்தில் வந்து அஞ்சலிபந்தம்பண்ணிக்கொண்டு, பரதரைப் பார்த்து, ''காகுஸ்தரே, இரவுமுழுதும் நதிக்கரையில்சுகமாக வசித்தீர்களா? தாங்களும், சேனையும் எல்லாம் சௌக்கியமா?'' என்றார்.

குகர் க்ஷேமம் விசாரித்தல்

அன்பின்றிச்சொன்ன குகருடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, இராமரையே தஞ்சமாகக் கொண்ட பரதரும், ''வேந்தரே, எங்களுக்கு இரவு சுகமாக இருந்தது. தங்களாலநாங்கள் பூஜிக்கவும்பட்டோம். மரக்கலத்தைச்செலுத்துவோர்கள், அநேகமரக்கலங்களால் கங்கையை எங்களைத் தாண்டுவிக்கட்டும்'' என்று கூறினார். பிறகு, பரதருடையகட்டளையைக் கேட்டுக் குகர், நகரத்துக்குச் சடிதியிற் சென்று, பந்துஜனங்களை நோக்கி, ''எழுந்திருங்கள், கண்ணைவிழித்துக்கொள்ளுங்கள், உங்களுக்கு எப்பொழுதும் மங்களமுண்டாகட்டும். சீக்கிரம் மரக்கலங்களை இழுத்துக்கொண்டு வாருங்கள், சைநியத்தைக் கடத்துவிப்போம்'' என்றார். இவ்வண்ணம் கட்டளையிடப்பட்ட அவர்கள், தமது மன்னவர்கட்டளையால் விரைந்து எழுந்து, நான்குபக்கங்களிலுமிருந்து ஐந்நூறுமரக்கலங்களைக் கொண்டுவந்து சேர்த்தார்கள். அன்றியும், 'ஸ்வஸ்திகம்' என்ற பெயரையுடையனவும் பெரிய மணிகள் கட்டப்பட்டனவும் பெருங்

கங்கையைக் கடத்தல்

கொடிகளால் விளங்குவனவும் போதுமான செலுத்துவோரையுடையனவும் உறுதியானசந்திகளை யுடையனவுமான பெருமரக்கலங்களையுங் கொண்டுவந்தார்கள். அதன்பின்பு குகா, அவைகளில், வெண்கம்பளம்விரிக்கப்பட்டு மனத்தைக்களிப்பிக்கும் கிங்கிணி முதலியவைகள் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும் ஸ்வஸ்திகம் என்றபேரையுடைய அழகான ஒருபெருமரக்கலத்தைக் கொண்டுவந்தார்.

பரதரும், மகாபலம்பொருந்திய சத்துருக்கனரும் அதில் ஏறினார்கள். கௌசலையும், சுமித்திரையும், மற்றுமுள்ள ராஜஸ்திரீகளும், அவர்களுக்கு முன்வந்த புரோகிதர்களும், குரவர்களும், மற்றைப்பிராமணர்களும் ஏறினார்கள். அவர்களின்பின் அரசமனைவியருடன் வண்டிகளும் கடைப்பொருள்களும் ஏறின. லக்ஷ்மீதேவி யணைவதற்காகச் சேனையிருந்தஸ்தலத்தைத் தீயிட்டுக் கொளுத்துபவர்களின் சத்தமும், துறையில் இறங்குபவர்களின் ஒலியும், தம் தம் பொருள்களை யெடுத்துக்கொள்ளுபவர்களின் அரவமும், ஆகாயத்தை அளாவின. விரைவாகச்செல்வனவும் பாயமரங்களையுடையனவுமான அம்மரக்கலங்கள், கப்பலோட்டிகள் ஏறினவுடன், ஏறின ஜனத்தைச் சுமந்துகொண்டு சுயமாகவே சென்றன. அப்பொழுது, சிலமரக்கலங்கள் பெண்களால் நிரம்பியும், சில குதிரைகளால் நிறைந்தும், சில இரதம் முதலிய வாகனங்களையும் எருதுமுதலியவைகளையும் மிக்க பொருள்களையுஞ் சுமந்துகொண்டும் நின்றன. அம்மரக்கலங்கள், தம்மீது ஏறியுள்ள ஜனங்களை அக்கரையிலிறக்கி, தோந்தவலைஞர்களால் நீரில் விசித்திரமான நடைகளைச் செய்தன. பாகர்களால் தூண்டப்பட்டுக் கங்கையைக் கடக்கின்றனவும் கொடிகளுடன்கூடியனவுமான யானைகள், கொடிகட்டின மலைகள்போல் விளங்கின. சிலர் சிறுமரக்கலங்களிலேறினார்கள்; வேறுசிலர் தெப்பத்தாற் கடந்தார்கள், மற்றுஞ் சிலர் 'கும்பம்' என்று பெயரையுடைய

பாணங்களால் தாண்டினார்கள்; பின்னுஞ்சிலர் கைகளால் நீந்திச்சென்றார்கள்.

கப்பலோட்டிகளால் மைத்திரமென்ற முகூர்த்தத்தில் கங்கையைக் கடத்துவிக்கப்பெற்ற அச் சேனை, பிரயாகையென்ற சிறந்தவனத்தை யடைந்தது. மகாத்மாவாகிய பரதர், சேனையின் வழிச்சிரமத்தைப் போக்கி, அதனைத் தக்க சுகத்திலிருக்கவைத்து, ரித்விக்குகளாற் சூழப்பட்டவராய், பரத்துவாசரென்ற சிறந்தரிஷியைப் பார்க்கச் சென்றார்.

பிரயாகை வனஞ் சேரல்

அப்பரதர், தத்துவப்பொருளையுணர்ந்தவரும், மகாத்மாவும், தேவேந்திரரது புரோகிதராகிய பிருகஸ்பதியின் குமாரருமான பரத்துவாச மகாரிஷியின் ஆச்சிரமத்தைநோக்கிச் சென்று, அழகிய பர்ணசாலையின் பக்கங்களிலுள்ள மரக்கூட்டங்களை யுடையதான அந்தணசிரேஷ்டராகிய பரத்துவாசரது அழகியபெரியவனத்தைக் கண்டார்.

பரத்துவாசாச்சிரமம் புகல்

தொண்ணூறுஞ் சருக்கம்.

பரத்துவாசமகாரிஷியைப் பரதர் காணுதல்.

அறத்தை யுணர்ந்தவரான பரதர், பரத்துவாச முனிவரது ஆச்சிரமத்தைக் கண்டு, அதற்கு ஒரு குரோசதூரத்துக்கு முன்னமே, சைநியமுழுவதையும் நிறுத்தி, ஆயுதங்களையும் அரசசின்னங்களையும் நீக்கிவிட்டு, வெண்பட்டுக்களை யணிந்து, புரோகிதராகியவசிஷ்டரை முன்னிட்டுக்கொண்டு, மந்திரிகளுடனே காலால்நடந்து சென்று, பரத்துவாசரைத் தூரத்திற் கண்டவுடன் மந்திரிகளையும் நிறுத்தி

பரதரும் பரத்துவாசரும்

விட்டு, வசிட்டருடைய பின்னே சென்றார். பின்பு, பெருந் தவசியாகிய பரதத்துவாசர், வசிட்டரைக் கண்டவுடன், சீடர்களைநோக்கி "அருக்கியங் கொண்டுவாருங்கள்" என்று சொல்லிக்கொண்டு ஆசனத்திலிருந்து எழுந்தார் மிக்க தேஜஸ்வியான அவர், வசிட்டரைச் சேர்ந்து, பரதரால் அபிவாதநஞ்செய்யப்பட்டவராய், அவரைத் தசரதகுமார ரென்று அறிந்தார். முறைப்படி மரியாதைசெய்தலாகிற அறத்தை யுணர்ந்தவரான பரத்துவாசர், பரதர் சத்துருக்கனர் என்ற அவ்விருவருக்கும் அருக்கியத்தையும் பாத யத்தையும் பின்பு பழங்களையுங் கொடுத்து, அயோத்தி, அரண்மனை, சேனை, பொருள், மித்திரர்கள், மந்திரிமார் இவர்களைப்பற்றி க்ஷேமத்தை வினவினார், தசரதமன்னவர் காலஞ்சென்றதை யறிந்தபடியால், அவரைப்பற்றி வாய்திறக்கவில்லை. வசிஷ்டரும் பரதரும், பரதத்துவாசமா முனிவரை, சரீரம் ஹோமாக்கினிகள் சீடர்கள் விருக்ஷங்கள் மிருகங்கள் பட்சிகள் ஆகிய இவற்றைப்பற்றி க்ஷேமத்தை விசாரித்தார்கள். பரதத்துவாசர், அவைகளுக்கு "அப்படியே" என்று சொல்லி, இராமரிடத்து வைத்திருந்த சிநேகமென்ற கட்டால் பரதரைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு கேட்கலானார்:—

"இராச்சியத்தைக் காக்கும் நீர், இங்கு வரக் காரணமென்ன? இதைமுழுவதும் என்னிடத்திற் சொல்லும். என்மனம் தெளிவுபெற வில்லை. கௌசலை பகைவரைக் கொல்பவரும், தனக்கு மகிழ்ச்சியை விளைப்பவருமான எவரைப் பெற்றாளோ, மிக்க புகழையுடைய அவர், ஸ்திரீயின்ற கட்டளையிடப்பட்ட தந்தையாரால் 'பதினான்கு வருஷம் காட்டில் வசிப்பவனாக இரு' என்று ஏவப்பட்டு, தமது தம்பியுடனும் மனைவியுடனும் வெகுகாலம் காட்டுக் கோட்டப்பட்டார். இராமருடைய இராச்சியத்தைப் பகையில்லாமல் அநுபவிக்க விரும்பினவராய், கொடுமையற்றவ

பரதத்துவாசர் பரதரைச் சோதித்தல்.

ரான அவருக்கும அவர் தமபிக்கும கொடுமைசெய்ய விரு மபாதிருககினறீரா?"

இபபடிப பரத்துவாசராற் சொலலபபட்ட பரதர், கணகளில நீர ததுமப, துயரத்தால வாய தழுதழுகக, "மூனறுகாலஙகளையு மறிநத தாஙகளும் இபபடி என்னை எணணுகிறீாகளேயானால, நான அழிநதேன். நான் என்னிடத்தில குறறங காண் கின்றிலேன்; ஆகையால, தாஙகள், கேட்ககக்கூடாத வாரத தையைச சொலலாம லிருககவேண்டும. நான இலலாத காலததில, தாய சொலலினது எதுவோ, அது எனககு விருபபமானதன்று. நான, அத்தொழிலால மகிழவு மில் லை, அசசொலலை அஙகீகரிககவு மிலலை. நான, அவருடைய தாளில அபிவாதநஞ செயயவும, அநத மனிதப்புலியி னிடதது நலவாரததை சொலலவும, அவரை அயோததிக் குத் திருபபியழைத்துபபோகவும வநதேன. தாஙகள், என்னைபபறறி இவ்வாறறிநது, என்னிடத்து அருளபுரிய வேணடும பகவானே, மன்னவரான இராமா, இபபொ ழுது எஙகிருககிறா? எனககுச சொலலுஙகள" என்று மறுமொழி கூறினா.

பரதா புலமபல

பினபு, வசிஷ்டாமுதலிய ரித்விககுகளால வேண டபபட்ட பரத்துவாசா, அருளோடு பர தரைப பாரதது "மனிதபபுலியே, இரா கவகுலத்திற் பிறநத உமககு, மூத்தோ ரை யநுசரித்து நடத்தலும், அரசில விருப் பினமையும, நலலவாகளின் கருத்துபபடி நடத்தலும தக் கனவே. நான் உம்முடைய மனத்திலிருபபதை யோகத் தின மாகாத்மியததால அறிவேன; ஆயினும் தமையனு ரான இராமர்விஷயத்திலுளள ஒறறுமையாலுண்டான புகழை வளாககவும அவ்வொற்றுமை உறுதிப்படவும் உமமை இவ்வாறு கேட்டேன். அறததை யுணர்நதவ

முனிவருடைய உபசார வாரததை

ரான இராமா, சீதையுடனும லக்ஷமணருடனும வசிககு மிட மறிவேன. சிததிரகூட மகாபருவதத் தில உமதுதமையனா வசிககிருா. நாளை அவவிடததிறகுப போவீா. இனறு மநதிரிகளுடன இஙகு வசியும விருபபததை நிறைவேறற வலலவரே, பிராஜஞரே, இநத எனதுவிருபபததை நிறைவேறறும" எனறனா பரவிய புகழினரும கமபீரமான தோறறததை யுடையவருமான பரதரும 'அபபடியே' என்று சொலலி, அபபொழுது, அன்றிரவில் அமமுனிவராசசிரமததில வசிகக எணணஙகொணடாா.

பரததுவாசா பரதரைத தமது ஆசசிரமததில தஙகிப போக வேணடல

தொண்ணூற்ருென்ருஞ் சருக்கம்:

பரத்துவாசமாமுனிவர் பரதரது சைநியததுக்கு விருந்தளித்தல்.

பரததுவாசமுனிவா, அபபொழுது, அவவாசசிரமத் திலேயே வசிகக எணணஙகொணட கைகேயியின புததிரரான பரதரை, விருநதினருககுச செயயவேணடிய சறகாரததினபொருட்டு வேணடினா. பரதா, முனிவரை நோககி, "காட்டில காயகிழஙகுமுதலியவை கிடைபபதால, அருககியபாத்யஙகளபோலவே உமமால விருநதுஞசெயயபபட்டதே" என்றுா.

பரததுவாசா பரதரை விருநதுககாக வேணடுதல.

பின்பு, பரததுவாசா, புனசிரிபபுடன பரதரை நோககி, "உமமை எனவிஷயததில மகிழநதவராக அறிவேன். யாதாயினும ஓருபசாரததால நீா மகிழநதவராவீா ஆயினும, உமமுடைய இசசைநியததுககு உணவு செயவிகக விருமபுகிறேன். ஆணேறே, எனவிருபபம எவ

வாறிருக்கின்றதோ, நீா அவவாறுன விருபபத்தை யடைய வுரியீா. நீா, சைநியததைத தூரவிட்டிட்டு இஙகு வரக காரண மென்ன? புருஷாிறசிறநதவரே, நீா படையுடன் கூடியவராய இஙகு ஏன் வரவிலலை?" என்றுா.

பரதா, தமதுகைகளைக கூபபிககொண்டு அததபோநிதியை நோககி, "பகவானே, தங்களிடம பயத்தால நான் சேனையுடன் வரவிலலை. ஓா அரசனுவது ராஜகுமாரனுவது ஒரு பொழுதும ஆசசிரமஙகளில் வசிககும தவசிகளின் சமீபத்திற சேனையுடன போககூடாதன்றே? சிறநத குதிரைகளும, போாவீராகளும, மதயானைகளும பெருநிலததை மறைததுககொணடு என்பின்வருகின்றன. அவைகள் ஆசசிரமததிலிருககும் விருக்ஷஙகளையும ஜலத்தையும ஆசசிரமபூமிகளையும பாணசாலைகளையும அழிககாம லிருககவேணடுமென்று, நான் ஒருத்தனுகவே வந்தேன்" என மறுமொழி கூறினா.

சேனையை வெளியேவிட்டுவநத காரணம

மகாரிஷியால "சேனை இஙகுக கொணடுவரபபடட்டும" என்று கட்டளையிடபபட்ட பரதா, பின்பு தமதுசேனையை யழைத்துவநதாா.

சேனையை விருநதுக்கழைததல.

அதன்பிறகு, முனிவா அககினிசாலையிற்புகுநது மூன்றுதரம ஆசமனமபணணி, இரணடுதரம் வாயதுடைதது, விசுவகருமாவை விருநதளிததறகாகக கூபபிடலானுா:—

முனிவா விருநதுககாகததேவதைகளை வேணடுதல

"நான் தேவசிறபியான விசுவகாமாவை யழைககிறேன். அதிதிபூஜை செயய விரும்புகிறேன்; அதறகாக மனைமுதலியவைகளை யேறபடுத்தவேணடும். நான் இப்பொழுது இநதிரன், யமன, அககினி, குபேரன் ஆகிய உலோகபாலாகளையும அககினிமுதலிய தேவாகளையுங் கூபபிடுகிறேன்; நான் அதிதிபூஜை செய்ய விரும்புகிறேன்;

அதில எனககு உதவி புரியடடும. கிழககுநோககிச்செலலும நதிகளும, மேறகுநோககிஓடும நதஙகளும, இபபொழுது பூமிமுழுவதிலும ஆகாசமுழுவதிலும வரடடும. இவைக ளிற சில மைரேயம என்ற களளையும, வேறு சில நனருக உணடாககபபடட மூவகையாயுளள சுரை எனற களளை யும, மறறுசசில, குளிாநதும கருபபஞசாறறையொத்து மிருககும நீரையும பெருககச செயயடடும. நான, தேவகந தருவாகளான விசுவாவசு,ஹாஹா,ஹூஹூ என்பவா களையும, தேவஜாதியிலும கநதருவஜாதியிலுமுளள அப ஸர மாதாகளையும பாடுவதனிமிததம எமமருஙகிலும அ ழைககிறேன. கிருதாசி, விசுவாசி, மிசிரகேசி, அலமபுசை, நாகதநதை, ஹேமை, ஹிமை, அதரிரி, கிருதஸதலே ஆகிய இவாகளும, இநதிரனிடததுக கிடடியிருபபவாக ளும் பிரமதேவரைக கிடடியிருபபவாகளுமாகிய அசசரமா தாகளும ஆகிய எலலோரையும அழைககினறேன, அவாக ளெலலாரும தஙகளுடைய கருவிகளை எடுததுககொணடு துமபுருவுடன வரவேணடும. உததரகுருவிலிருபபதும தேவாகளுககு உரியதும ஆடையாபரணஙகளையே இலைகளா ககொணடதும எபபொழுதும தேவமாதாகளாகிய பழத தைப பெறறதும குபேரனுடையதுமான சைத்திரரத மென்ற வனம, இநதவனததில வரடடும இஙகுச சநதிர பகவான, உணபனவும தினபனவும பருகுவனவும நககு வனவும ஆகிய சிறநதஉணவுகளின மிகக பலவகைகளை யும், மரஙகளினின்றுதோன்றிய விசிததிரமான மாலைகளை யும, சுரைமுதலிய பானஙகளையும, பலவகைமாமிசஙகளை யும கொடுககடடும" என இவவணணம யோகததையும தவததையும ஒபபிலலாததேஜஸையுமுடைய மாமுனிவா சிகை்ஷயெனற வேதாஙகததிற கூறியுளளபடி ஸவரத் தோடு கூடிய மநதிரத்தை ஜபிததாா.

கிழககுமுகமாக இருநது அஞசலிபணணிககொணடு மனத்திலை தியானமபணணும அவரை, அநததேவ

பிராாததிததபடி எலலாரு சிதத மாதல

தைகளெல்லாருந தனிததனியே யடைந
தாாகள பினபு, மேனியில தீணடுவதால
வோவையைப போககுவதான காறறு,
மலயபருவததையும தாததுரபருவதத
தையும அணைநது நலலமணமபெறறு, சுககரமாயக குளிா
நது, இடைவிடாமல வீசிறறு, ஆகாயததிலிருநது நெருங
கிய பூமழைகள பொழிநதன, எலலாததிசையிலும தேவ
துநதுபியின் சததம நிகழநதன, அபஸரமாதா ஆடினா;
தேவகநதருவா பாடினா, வீணைகள ஸவரஙகளை வெளி
விடடன மனததைககவாவதும எலலாஸவரஙகளிலும
நோமை பொருநதியதும லயமெனற குணததை யுடைய
தும வீணைமுதலிய கருவிகளினினறு தோனறியதுமான
அவவொலி, ஆகாயத்திலுமபூமியிலுமிருககும பிராணிக
ளின காதிற புகுநதது. மனிதாகளின காதுககுச சுககரமான
அநதத திவயசததம அடஙகினவளவில, விசுவகருமாவின
செயலைப பரதருடையசைநியம கணடது அவவாசசிரமத்
தில ஐநதுயோஜனைதூரம, சமநிலமாகவும, நீலரததினஙக
ளையும வைடூரியமணிகளையு மொதத மிகுதியாயுள்ள இளம
புறகளால நானமருஙகிலும மறைககபபடடதாகவும ஆ
யிறறு அநதவனத்தில, விலவம விளா பலா குமமடி மா
துளை நெலலி தேமா இவை, பழஙகளையுடையனவாய விளங
கின. உததரகுருவிலிருநது அழைககபபடட வனம, தேவ
போகத்தையுடையதாய வநதது. நதிகள, இருகரையிலு
முளள பல மரஙகளாற சூழபபடடனவாய விளஙகின. அவ்
வாசசிரமததில நாலுபககத்திலும, தாழவாரம போடடு
நடுவில இடமவிடடிருககிற வெள்ளியவீடுகளும, யானைச
சாலைகளும, குதிரைசசாலைகளும, நெருககமானமாடமாளி
கைகளும, அழகிய தோரணஙகளும, வெணமேகததை
யொததது அழகிய தோரணததையுடையதும வெண
பூமாலைகளால அலஙகரிககபபடடதும திவ்யசநதனஙகள
பூசபபெறறதும நாறகோணமானதும விசாலமானதும படு

கை, ஆசனம, சிவிகைமுதலியவாகனம இவைகளையுடை யதும திவயமான எலலாசசுவைகளையும பெறறதும திவ்ய மான உணவுகளையும ஆடைகளையுங கொணடதும சிதத மாயுளள பலவகைச சிறறுணடிகளைத தாஙகியதும வெள ளிய மாசறற கலஙகளை யுடையதுமான அரணமனையும வநதன

கைகேயியின புதலவரும மகாபாகுவுமான பரதா, மகாமுனிவரால உடபுகுமபடி கடடளையிடபபடடவ ராய, சிததமாயுளளஆசனஙகளை யுடையதும சிறநதபொருளகளைத தாஙகியதும அழகியமேலவிரியையுடைய சிறநத படுக கையைக கொணடதுமான அழகிய அவ வீடடிற புகுநதார். புரோகிதாகளுடன் மநதிரிகளெலலோரும, அவரைத தொடாநது சென்றா கள, அமமாளிகையின் அமைபபைக கணடு மகிழநதாா கள பரதா, அஙகு அமைககபபடடிருநத அரசாககுரிய ஆசனத்தையும, சிறநதசாமரததையும, குடையையும இரா மரைபபோல எணணி, மநதிரிகளுடன வலமவநதாா; இராமரைபபோல வெணணி ஆசனததைப பூஜிதது, அஙகிருபபவராக எணணபபடட இராமரை வணஙகி, சாமரையை ஏநதிககொணடு, அசசிஙகாசனத்துககுச சமீபததில மநதிரிமாாககாக இடபபடடிருநத ஆசனங களிலொனறில வீறறிருநதாா. மநதிரிமாா புரோகிதா கள எலலோரும, முறைபபடி வீறறிருநதாாகள அதன் பினபு, சேனாபதியும, பினபு படமாடததலைவாகளும தஙகினாாகள.

விருநதுககாக ஏறபடட அவவிட ததிறகுப பரதா முதலியோா போதல

பிறகு, அஙகு அமமுகூாததததில, பரத்துவாசரு டையகடடளையால, அளறுபடட பாயஸ நதிகள பரதரைக கிடடின. அத்தபோ நிதியின் மகிமையால, அவறறி னிருகரைகளிலும வெண்

விருநது

சுதைபூசிய அழகிய திவ்வியமான மனைகள் உண்டா யின. அம்முகூர்த்தத்திலேயே, பிரமதேவராலனுப்பப் பட்ட இருபதினாயிரம அப்ஸரமாதர்கள், திவ்யாபரணங் களைத் தரித்துக்கொண்டு வந்துசேர்ந்தார்கள் பொன் னுபரணங்களாலும் இரத்தினங்களாலும் முத்துக்களாலும் பவழங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களும் குபேரனு லனுப்பப்பட்டவர்களுமான இருபதினாயிரமமாதர்கள் வந்துசேர்ந்தார்கள் எவர்களா லணையப்பட்ட புருஷன் பித்தன்போல காணப்படுவனே, அப்படிப்பட்ட இருபதி னாயிரமஅப்ஸரஸ்திரீகள் நந்தவனத்தினின்று வந்துசேர்ந் தார்கள் சிறந்தவர்களும சூரியனுடையகாந்தியையுடைய வர்களுமான நாரதர் தும்புரு கோபர் ஆகிய கந்தருவ வேந்தர்கள், பரதர்து முன்னேவந்து கானமபண்ணினர் கள் பரதரைக் குறித்து, பரத்வாஜமாமுனிவரின் கட்ட ளையால, அலமபுசை, மிசரகேசி, புண்டரீகை, வாமனை இவர்கள், மிகவும் நாத்தனமபண்ணினார்கள் பரத்துவாச ருடைய மகிமையால அந்தப் பிரயாகையில, தேவ வனங்களான நந்தனதிவனங்களிலும் குபேரனதுவனமான சைத்திரரதமென்றவனத்திலு முள்ள புஷபங்களெல லாம காணப்பட்டன விலவமரங்கள் மிருதங்கமடிப பவர்களாயின; கலிமரங்கள் தாளமபோடுபவர்களாயின; விளாமரங்கள நாத்தனஞ் செய்பவர்க ளாயின. ஸரளம, பனை, திலகம, நக்தமாலகம இவைகள கூனடைந்து, குற ளர்களாயின. சிமசுபை, நெல்லி, நாவல இவைகளும், காட்டிலுள்ள வேறுமரங்களும, மாலதி மல்லிகை ஜாதி முதலிய காட்டிலுள்ள கொடிகளும, பெண்களின் வடி வெடுத்துவந்து, பரத்துவாசருடைய ஆசசிரமத்தில, "கட் குடிப்பவர்களே, இக்கள்ளுக்களைக் குடியுங்கள். பாயசத் தைப் பருகத்தொடங்கினவர்களே, இப்பாயசத்தைப் பருகுங்கள். பரிசுத்தமான மாமிசங்களை வேண்டுமளவும உட்கொள்ளுங்கள" என்று கூறின. அழகிய நதிக்கரை

களில, ஒவவொரு புருஷரையும, அழகிய கணகளையு டைய ஏழெட்டுமஙகையா கிட்டி, எணணெயமுதலிய வறறால உடமபைப பூசிப பிடிதது, ஸநானமபணணு விதது, காலபிடிதது, அவாகளை யலஙகரிதது, ஏகாநதத் தில பானமபணணுவிததாாகள. மகாரிஷியின மகிமை யால தோனறிய வாகனஙகாபபாா, குதிரைகளுககும் யானைகளுககும ஒட்டகஙகளுககும கோவேறுகழுதைகளு ககும எருதுகளுககும அவவவறறிறகேறற முறைபபடி தீனியிட்டாாகள இருடியின்மகிமையால தோன்றிய வரும மிககபலமுளளவருமான வாகனஙகாபபோா, இக்ஷ்வாகுவமசததின் படாகளுடைய வாகனஙகளை, கரு மபு தேனுடனகூடியபொரிகள இவறறை, தூணடி உண பிததாாகள. குதிரைபிடிபபோன் குதிரையை மறநதான்; யானைபபாகன யானையை மறநதான. அபபொழுது, அச சேனை களிதது விவேகமறறு மகிழசசியடைநததாயிறறு. யானைவீராகளும குதிரைவீராகளும இரதிகாகளும பதாதி களுமாகிய சைனிகாகள அவவிருநதைப பெறறு எலலா மனோரதஙகளாலுந திருபதியடைநது, செஞசாநது பூசி, அபஸரமாதாகளுடன கூடினவாகளாய, சுவாதநதிரிய மடைநது, "நாஙகள அயோததிககும போகமாட்டோம; தணடகவனததுககும போகமாட்டோம. பரதருககு க்ஷேம முணடாகட்டும, இராமருககும அவவாறே க்ஷேமமுண டாகட்டும" என்ற இமமொழியைக கூறினாாகள பரத ருடன் வநத ஆயிரககணககான மனிதாகள, மிககக்களிப பால காஜஜித்தாாகள, "இது சுவாககம" எனறுங கூறி னாாகள சேனையைசசோநத ஆயிரககணககான வீரர் கள, ஆடினாாகள, பாடினாாகள, சிரிததாாகள, மாலை யணிநதுகொணடு நானகுபககஙகளிலும ஒடினாாகள. பின்பு, அமுதததுக கொபபான அநதஉணவை யுணட அவாகளுககு, திவயமானசிறறுணடிகளைக கணடு, மீணடும உணணுவதில புததி சென்றது. சேனையிலுளள ஆயிரக

கணககான வேலைககாரிகளும, அடிமைபபெணகளும, படா களின் மனைவிமாாகளுமான அவாகளெலலோரும, புதிய வஸதிர மணிநது மிககசெருககுக கொணடாாகள. யானை களும கோவேறுகழுதைகளும ஒடடகஙகளும குதிரைக ளும எருதுகளும மிருகஙகளும படசிகளும முனிவரா லுணடான உணவைவிடடு வேறெனறை உடகொளள விலலை. அஙகு, அழுககுவஸதிர முடுததவனுகவாவது, பசி ததவனுகவாவது, மாசடைநத தேகமுடையவனுகவாவது, புழுதிபடிநத மயிரை யுடையவனுகவாவது ஒருமனிதனுங காணபபடவிலலை அஙகு, மனிதாகள, ஆட்டுமாமிசத் தாலும, பன்றிமாமிசததாலும, சிறநத வியஞசனஙகளின கூடடஙகளினுலும, நனறுயப பழுதத பழஙகளுடன் சாக கரை முதலியவறறைச சோததுக காயசசின வெபபமுளள ரஸஙகளினுலும, பககுவததினவேறுபாடுகளா லுணடா கும மணததையுஞ சுவையையுமுடைய பருபபுககளாலும, வெணமையான அனனஙகளாலும நிரமபியனவும, பூ வேலைசெயயபபெறறனவுமான பொறபாததிரஙகளை நான் மருஙகிலும ஆசசரியததுடன் கணடாாகள வனததின் இருமருஙகிலுமுளள கிணறுகள, அளறுபடட பாயசததை யுடையனவாயின; முன்னமே காடடிற சஞசரிததுக் கொணடிருநத பசுககள, வேணடுமளவு பால கொடுபபன வாயின; மரஙகளும, நலலதேனைச சொரிவனவாயின; அஙகிருநத வாவிகள மைரேயமெனற கள நிரமபினவும், குண்டத்திற பககுவமான மானின மாமிசததாலும மயி லினமாமிசத்தாலும கோழியின்மாமிசததாலும சூழப பட்டனவு மாயின. ஆயிரம அனனதான குமபஙகளும, லக்ஷம வியஞசனபாத்திரஙகளும, பத்துககோடி பொன் மயமான உணணுமபாததிரங்களும உணடாயின. சுககு முதலியவைகள சோநத தயிா நிறைநதனவான குணடங் களும சிறுகுமபஙகளும பெருஙகுமபஙகளுந் தோன்றின. கடைநது சிறிதுநேரமானதும, விளாமபழத்தின மணததை

யுடையதும, வெணமையுளளதும, சுககு, மிளகு, திப
பிலி, ஏலம, இலவஙகம முதலியவைசேரநததும, 'ரஸா
லம' எனற பேரையுடையதுமான மோரால நிறைநத
மடுககளும, வெணடயிா நிறைநத வேறுமடுககளும, சாக
கரைகலநது யவமெனறதானியததாறசெயத படசியம
நிறைநத வேறு சில பாயஸமடுககளும தோனறின மனி
தாகள, நதியின்துறைகளில, நெலலிமுதலியவறறின் கல
கஙகளையும, வாசனைபபொடிகளையும, எணணெய வெநநீா
முதலியவைகளையும பாததிரஙகளில வைததிருககக கண
டாாகள அமமனிதாகள, அஙகு நாறபுறத்திலும, மாசற
றனவும கூாசசஙகளுளளனவுமான பலவிளககுங கொமபு
களின் கூடடஙகளையும, மாசறற சநதனச சேறுகளையும,
குடஙகளிலிருபபனவான துடைதத கணணுடிகளையும,
ஆடைகளின் கூடடஙகளையும, ஆயிரககணககாயுளள இர
டடைகளான பாதுகைகளையும, செருபபுககளையும, மை
வைத்திருககுஞ செபபுககளையும, சீபபுககளையும, ஸநாநத
திறகு உரிய ஆசனஙகளையும, ஆயுதஙகளையும, விறகளையும,
விசிததிரமான கவசம முதலியவறறையும, படுககைகளை
யும, ஆசனஙகளையும, யானை குதிரை ஒடடகம கோவேறு
கழுதை இவை தீனிதினற பினபு குடிககவுரிய மடுககளை
யும, நீலோதபலம தாமரை இவைகளை யுடையனவும
ஆகாசமபோல நிாமலமானவையும சுத்ததீாததமுள்ள
னவும சுகமாக முழுககததககவையும இறஙகச சுகமான
துறையுளளவையுமான மடுககளையும, நீலததையும வைடூரி
யததையுமொதத நிறததையுடையனவும மிருதுவும பசுக
கள உணண வுரியனவுமான புறகளையும நானமருஙகிலுங
கணடாாகள.

அமமனிதாகள, அமமகாஷி பரதருககுச செயததும,
கனவையொதததும ஆசசரியகரமுமான அவ்விருநதைக்
கணடு ஆசசரியபபடடாாகள. அழகிய பரத்வாஜாசசிர
மத்தில, தேவாகள நநதனவனத்தில களிபபதுபோல இவ

வாறு மகிழ்ந்துகொண்டிருக்கும்பொழுது, அவ்விரவு கழிந்தது. அந்நதிகளும், கந்தருவர்களும், அந்தச் சிறந்தமாதரெல்லோரும், பரத்துவாசரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு, வந்தவழியே திரும்பிப்போனார்கள். போகத்தாற் செருக்கிக் களித்தாற் களித்த மனிதர்கள், அநுபவகாலத்திலிருப்பவர்கள்போலவே யிருந்தார்கள்; திவ்யமான அகிற் சந்தனங்களைப் பூசினவர்கள் அவ்வாறே யிருந்தார்கள். மனிதர்களாற் கசக்கப்பட்டனவும் தனித்தனி எறியப்பட்டனவுமான பலவகையான திவ்யங்களான சிறந்தமாலைகள், அவ்வாறே யிருந்தன.

தொண்ணூற்றிரண்டாஞ் சருக்கம்:
பரதர் சித்திரகூடத்திற்குப் புறப்படுதல்.

அதிதிபூஜையைப் பெற்ற பரதர், அவ்விரவிற் பரிவாரத்துடன் வசித்து, பின்பு இராமரைக் காணவேணுமென்ற விருப்பத்தாற் பரத்துவாசரை யடைந்தார். அக்கினிஹோத்திரத்தைப் பண்ணின அந்தப்பரத்துவாச முனிவர், தமது கைகளை அஞ்சலித்துக்கொண்டு வரும் மனிதரிற் சிறந்தவரான பரதரைக் கண்டு, "எமது ஆசிரமத்தில் உமக்கு இரவு சுகமாகக் கழிந்ததா? மாசற்றவரே, உம்முடைய ஜனங்கள் என்னுடைய விருந்தில் மகிழ்ந்திருக்கின்றார்களா? எனக்குச் சொல்லும்" என்றார்.

பரத்துவாசருடைய உபசார வார்த்தை

பரதர், அஞ்சலிபந்தம் பண்ணிக்கொண்டு ஆசிரமத்தினின்று வெளியில்வந்தவரும் மிக்கதேஜஸையுடையவருமான முனிவரைநோக்கி, அவரைச்சேவித்து வினவலானார்: "பகவானே, தங்களால் மிகவும் திருப்திசெய்விக்கப்பட்டு, நிறைந்த சைநியங்களையும் வாகனங்களையு

பரத்துவாசரிடத்து விடை கேட்டல்

முடையநான,மநதிரிகளுடனசுகமாகவசிததேன. பணிசெய வோா முதலிய எலலோரும, சிரமம தாபம இவை நீஙகப பெறறு, பூாணமான அனனபானஙகளையும அழகிய வசிக குமிடததையு மடைநது, மிகவுஞ சுகமாக வசிததோம ரிஷிகளிற சிறநதவரே, பகவானே, நான தஙகளிடத்தில விடைகேடகிறேன், என விருபபினபடி நான் தமையனரு டைய அருகை யணைய, தாஙகள சிநேகஙகொணட கண ணுற கடாக்ஷித்தருளவேணடும. தவததினமகிமையால எலலாசசஙகதியையு முணாநதவரே, தாமிகரும மகாத் மாவுமான அநத இராமருடைய ஆசசிரமததை எனககுச சொலலுஙகள. அதறகு வழி யெது? இஙகிருநது அது எவ வளவுதூரததிலுளளது? இவறறைபபறறியும எனககுச சொலலுஙகள" என றுகேடபவரும, தமையனாரைப பாாப பதறகு வெகுஆவலகொணடவருமான பர தரைப பாாதது, மிகக தவததையுடைய வரும் மகாதேஜஸவியுமான பரதுவாசா, "பரதரே, இரணடரையோசனை தூரத் துககு அபபால நிாமாநுஷமான காடடில, அழகியகுகை களையும காடுகளையு முடைய சிததிரகூடமெனற பருவ தம இருககிறது. அதனுடையவடபாகததில, பூததமரங களால மறைககபபடடதும பூத்து அழகிய காடுகளை யுடையதுமான மநதாகினியென்ற ஒருநதி இருககின்றது. அநநதிககுச சமீபத்தில சிததிரகூடமலை யுளளது. சிறி யீா, அவவிரணடிறகுமநடுவில பாணசாலை இருககிறது; அஙகுததான, இராமலடசுமணாகள வசிககிறாகள; இது திணணம மிகக பாககியசாலியே, சேனைகளுககுத் தலை வரே, யானை குதிரை இரதம இவைகளால நிறைந்த சேனையை இஙகிருந்து நோ தெறகாகக கொஞசதூரம் நடத்திப் பிறகு தென்மேற்குத்திசையாக நடத்தும். பின்பு, இராகவரைககாணபீா" எனறனா.

சிததிரககூடத திறகுப போகும வழி.

அரசாககரசராகிய தசரதருடைய மனைவிமாா, இவ்வாறு பிரயாணததைககேடடு வாகனத்தைவிடத்தகாதவாகளாக இருநதும வாகனததைவிடடு, சேவிபபதறகாக அத்தபோநிதியைச் சூழநதுகொணடாாகள.

தசரத மனனவரின மனைவியா முனிவரை வணஙகல

அஙகு, இராமவிரகததால் மெலிநது எளிமையை யடைநதுளள கௌசலை, சுமிததிரையுடன், அமமுனிவரது பாதஙகளில், உடமபுநடுஙக வணஙகினள. தனது எணணம நிறைவேறப பெறுதவளும உலகததவரெலலாரா லும் நிநதிககபபடுபவளுமான கைகேயி, வெகு வெடகத்துடன் பரததுவாசமாமுனிவரை வணஙகினள; பகவானை அநதமகாமுனிவரை வலமவநது, எளியமனததினளாய, பரதருடைய சமீபத்திலேயே அபபொழுது இருந்தாள. பின்பு, உறுதியானவிரததையுடைய பரததுவாசமாமுனிவா, பரதரைப பார்தது, "இராகவரே, உமமுடைய தாயமாாகளை 'இன்னா இன்னர்' என அறிய விருமபுகிறேன்" எனறு வினவினா.

புத்திமானனபரத்துவாசரால் இவவாறு கேடகபபடடவரான பேசுவதிலவலல பரதா, கூபபியகையராயக கூறலானா: "பகவானே, எளியவராகவும், சோகததாலும உபவாசததாலும இளைத்தவராகவும, தருமதேவதையைப போன்றவராகவுங காணபபடுகினற தநதையின் படடமகிஷியான கௌசலையென்றபேரையுடைய இவா, விஷ்ணுவை அதிதிதேவி பெறறதுபோல, பராககிரமத்துடன்கூடி யிருககுமபடி சிஙகமபோற செலலும நடை பொருநதிய மனிதபபுலியாகிய அநதஇராமரைப பெற்றார். இககௌசலையாருடைய இடககையைப பிடித்துககொணடிருபபவரும, வருததமடைநதமனததை யுடைமையால காடடின்நடுவில வாடியபூககளையுடைய காணிகார

பரதா தமது தாயமாாகளைப பரதவாஜருககுத தெரிவிததல

விருக்ஷககிளை போனறவருமான இததேவியின் குமாரா
தாம, அசுவினீதேவாகளை யொததவாகளும, வீராகளும,
உணமையில உறுதிகொணடவாகளுமான லக்ஷமணசத
துருககனாகள எவருடையகாரணமாக, அவவிருபுருஷப்
புலிகளும உயிா மாயததறகொதத ஆபததை இககாடடில
அடைநதிருககின்றுாகளோ, புதலவரையிழநத தசரத
மனனரும சுவாககமடைநதாரோ, அபபடிபபடட கோப
குணமுளளவரும, திருததபபடாத புததியையுடையவ
ரும, கருவமடைநதவரும, கடடழகியாகத தமமைக கருது
பவரும, செலவததிற பேராசைகொணடவரும, பெருந
தன்மையறறவரும, பெருநதன்மையுடையவா போலத
தோன்றுபவரும, கொடியவரும், பாவததிற கருததுான
றியவரும, கைகேயியெனற பெயருடையவருமான இவ
ரை எனது தாயாக அறிமின. இவராலதான எனககுப
பெரியவிசனம நோநததெனை றெணணுகிறேன" என
மனிதபபுலியான அபபரதா, இவவிதமாகக கணணீரால
தழுதழுதத பேசசினுற கூறி, கண சிவநதுநிறகச சினங
கொணட சாபபமபோலப பெருமூசசெறிநதாா

பரததுவாசா தேறறுதல

வெகுபுததிமானுகிய பரததுவாசமாமுனிவா, அவ
வாறுகூறும பரதரை நோககி, "பரதரே, உமமால,
கைகேயி குறறமுடையவராக நோககத
தககவரன்று, ஏனெனில, இராமரைக
காடடுககுத துரததினது கடைசியில நன
மையாக முடியும. இபபொழுது இராமரைக காடடுக
குத துரததினதால, தேவாகளுககும, அசுராகளுககும
ஆன்மாவையறிநத ரிஷிகளுககும நனமையே உணடா
கபபோகினறது" என்று பொருளபொருநதிய இவ்
வார்த்தையை மறுமொழியாகக கூறினுா.

பரதர், அபிவாதநஞசெயது பினபு, அமமுனிவரிடத்
தினின்று ஆசீாவாதமடைநது, அமமுனிவரை வலமவநது,

அவரிடம விடைபெறறு, சைநியத்தைநோககிச சித்த மாகுமபடி கடடளேயிட்டார.

பின்பு, பிரயாணஞ்செயயவேணடிய பலவகையான ஜனஙகள, பொன்னுல நன்குஅலஙகரிககபபடட பலவ கையானஇரதஙகளேயும குதிரைகளேயுஞ சோதது, அவறறில ஏறினாகள. பொன் னுலாகிய கடடுககயிறறை யுடையனவும துவசத்தை யுடையனவுமான ஆணயானேகளும பெண யானேகளும, மணியொலியுடன் கூடியனவாய, காரகா லத்தில மேகஙகள எழுவதுபோல எழுநதன. வாக னத்துககுஉடையவாகள, பெரியவையும சிறியவையும மிககவிலேபெறறவையுமான பலவகையானவாகனஙகளில ஏறிப பிரயாணபபடடாாகள பதாதிகள, காலகளினு லேயே நடநதுசெனருாகள. அபபொழுது, இராமரைப பாாகக விருமபினவாகளான கௌசலேமுதலிய ஸதிரீகள, சநதோஷததுடன, உயாநத அநேக வாகனஙகளில ஏறிக் கொணடு சென்றுாகள. ஸ்ரீமானுன பரதா, இளஞசூரியனே யும இளஞசநதிரனேயு மொத்த காநதியையுடையதும, வசிடடா முதலியோராற கடடளேயிடபபடடதுமான அழகிய சிவிகையிலேறிப பரிவாரத்துடன சென்ருா. கங கையின மேறகுபபாகததிலிருநததும யானே குதிரை இர தம இவைகளால நிரமபியதுமான அபபெரியசேனே, மிரு கஙகளும பறவைகளும தஙகும வனஙகளேக கடநது, மலே களிலும நதிகளிலும இளேபபாறி, உயரவெழுநதமேகம போலத தெனதிசையை மறைததுககொணடு செனறது. அபபொழுது, மிககக்களித்ததும், யானேகளேயும குதிரை களேயும போாவீராகளேயு முடையதுமான பரதருடைய அசசேனே, மிருகஙகளின்கூடடததையும பறவைகளின கூடடத்தையும வெருடடிககொணடு, அமமகாவனத்திற புகுநததாய விளஙகிறறு.

பரதா பயணம

தொண்ணூற்றுமூன்றுஞ் சருக்கம்:
பரதர் இராமரது ஆச்சிரமத்தைக் காணுதல்.

பிரயாணம் காட்டிலவசிக்கும் மதிததயூதபதிகள, சென்றுகொண்டிருநத அபபெருஞசேனையாற பீடிககப்பட்டனவாய, தஙகளகூட்டஙகளுடன் ஓடின. கரடிகளும, புளளியையுடைய மானகளும, கலைமான்களும, இதுவரையிலுங கணடிலாத மனிதா முதலியோரைக கணடதால,காடுகளினகூட்டஙகளிலும மலைகளிலும ஆறுகளிலும நானகுபககஙகளிலும இமைகொட்டாத கணகளையுடையனவாயக காணபபட்டன. தசரத குமாரரும தருமாதமாவுமான அநதபபரதா, ஒலியையுடைய பெரிய சதுரஙகசேனையாற சூழபபட்டு, மனமகிழ்நதவராயப பிரயாணம பணணிககொணடிருநதார். சமுத்திரததையொததரான மகாதமாவாகிய அபபரதருடைய சேனை, காாகாலததில மேகம ஆகாயததை மூடியிருபபதுபோலப பூமியைமறைதத அபபொழுது, குதிரைககூட்டஙகளாலும மிககவேகததையுடைய யானைகளாலும நிரமபியதாய, நெடுநேரம கணணுககுப புலபபடாமலிருநதது

சிததிரகூடம ஸ்ரீமானான அபபரதா,வெகுதூரம வழிகடநது, மிகசசிரமமடைநத வாகனததினராய, மநதிரிகளிற சிறநதவரான வசிஷடரைப பாாத்து, "என்னால பரதவாசரிடததிலிருநது எவவாறு கேடகப்பட்டதோ, அவவாறே காணபபடுகின்றது இவவிடததின் வடிவம. ஆகையால, நாம பரதவாசமாமுனிவா சொனன இடத்தை நிசசயமா யடைநதுவிடடோம. இது சித்திரகூடமலை இது மநதாகினீ நதி. இதோ கொஞசதூரத்தில் காாமேகமபோற கறுதத காடு விளஙகுகின்றது. இபபொழுது, சிததிரகூடமலையின் அழகியதாழவரைகள,

மலைகளையொத்த என்துயானைகளால் இடிக்கப்படுகின்றன. காரகாலத்துக் கறுத்தனவான கனத்தமேகங்கள் நீரைச் சொரிவதுபோல, மலைத்தாழ்வரையிலுள்ள இம மரங்கள், பூக்களைச் சொரிகின்றன” என்றுகூறிய பின்பு, “சத்துருக்கனே, கின்னரர்கள் சஞ்சரிக்குந் தலமாகிய இந்தப்பருவதத்தைப் பார். சமுத்திரம் சுறுமீன்களால் நிரம்பியுள்ளதுபோல், இது, நான்குபக்கங்களிலும் மிருகங்களாற் பரவப்பெற்றுள்ளது. சைநிகர்களால் துரத்தப்பட்டு விரைவானவேகத்தையுடைய இம்மான்கூட்டங்கள், சரத்காலத்துக்காற்றுல் லேவப்பட்ட ஆகாயத்திலுள்ள மேகக்கூட்டம்போலத் தோன்றுகின்றன. மேகம்போல விளங்கும் தலைக்கட்டுக்களையுடைய இச்சேனையிலுள்ள வீரர்கள், தென்னுட்டவர்போலத் தலைக்கணியாகப் பூக்களைச் சூடுகின்றனர். முன்னே ஜனங்களுடைய சத்தமின்றிக் கொடுந்தோற்றத்தை யுடையதாயிருந்த இவ்வனம், இப்பொழுது ஜனங்கள் நிறைந்திருப்பதால் அயோத்திபோலப் புலப்படுகின்றது. குதிரை முதலியவைகளின் குளம்புகளினுற் கிளப்பப்படுந் தூளி, ஆகாயத்தை மறைத்துக்கொண்டு நிற்கின்றது, காற்று, எனக்கு விருப்பத்தைச் செய்வதுபோல, அதை வெகுவிரைவிற் போக்குகின்றது. சத்துருக்கனே, காட்டில் குதிரைகள் பூட்டப்பெற்றனவும் சிறந்தசாரதிகளைப் பொருந்தியனவுமான வெகுவேகமாக ஓடிவரும் இந்தஇரதங்களைப் பார். இவைகளால் வெருட்டப்பட்டு, விரைந்து தமது வாஸஸ்தலமான மலையிற் புகுகின்றனவும் சிறந்தஇறகுகளையுடையனவுமான அழகாகக்காணப்படும் மயில்களைப் பார் இந்தத்தலம் மிகவும் மனத்தைக்கவர்கின்றது, ஆகையால், தவசிகளுறையுமிடமாகிய இது, எனக்குப் பிரத்தியட்சசுவர்க்கம்போலத் தோன்றுகிறது ஆண்மான்களுடனும் பெண்மான்களுடனும் கூடிய பல புள்ளிமான்கள், பூக்களாற் சித்திரிக்கப்பட்டனபோல அழகாக விளங்கு

கின்றன சேனையிற சோநதவாகளில தககவாகள, மனி தப்புலிகளான அநத இராமலடசுமணாகளைக காடடில காணுமாறு தேடடடும, புறபபடடடும" எனருா

பரதருடையவாாததையைக கேடட ஆயுதபாணிக ளும சூராகளுமான புருஷாகள, அககாட டிற புகுநதாாகள, பினபு, புகையையுங கணடாாகள. அவாகள தூமசிகையைக கணடு திருமபிவநது பரதரை நோககி, "மனிதரிலலாத இடததில நெருபபு இராது, ஆகை யால, இவவிடததிலேயே இராமலடசுமணாக ளிருபபது நிசசயம. மனிதபபுலிகளும சததுருககளைத தவிககசசெய பவர்களுமான ராஜகுமாராகள இஙகிலலாத பக்ஷததில, இராமனையொததவசிகள இஙகு நிசசயமாய் இருககின் ருாக ளென் றெணணுகிறோம" எனருாகள

காடடில இராம ரது குடிலைத தேடுபவாகளின அநுமானம

பகைவாகளின்வலலமையை யடககுபவரான பரதா, நியாயத்தை யுணாநத அவாகளுடைய மனததிறகுபபிடித்த வாாததையைககே டடு, அசசைநியஙக ளெலலாவறறையும நோககி, "நீஙகள சததஞசெயயாம லிருஙகள. இங கிருநது இனிமேற செலலவேணடாம. நானும சுமநதிர ரும வசிஷடருமே செலலபபோகினறோம" எனருா.

பரதரிடட கடடளை

பின்பு, இவ்வாறு சொலலபபடட அவாக ளெலலோரும அஙகேயே நான்குபககததி லும இருநதாாகள. பரதரும, தூமசிகை யிருநத இடததில கணவைததாா. முன் னே புகையைக கணடும பரதரால கடடளையிடடு நிறுத் தபபடட அசசேனை, விருபபத்திறகிடனை இராமரு டைய சோககை விரைவிற கிடைககுமென்று அறிநத தாய அபபொழுது மகிழநதிருநதது

சேனை கடடளைபபடி நடததல

தொண்ணூற்றுநாலாஞ் சருக்கம்: இராமர் சித்திரகூடத்தைச் சீதைக்குக் காட்டுதல்.

தேவருக்கொப்பானவரும், அங்கு வெகுநாள் வசித்தும் அப்பருவதத்தையும் அங்குள்ளவனத்தையும் புதிய வற்றைப்போலக்கண்டு மகிழ்பவருமான இராமர், காலைக் கடனை முடித்தபின்பு, சீதையை மகிழ்விக்கவும் அதனால் தமது மனம் மகிழவும் விருப்பங்கொண்டு, சசீதேவிக்கு இந்திரன் காண்பிப்பதுபோல தமதுமனைவிக்குச் சித்திர கூடத்தைக் காட்டி, "மங்களகரையே, இராச்சியத்தை விட்டு வந்ததும், அன்பர்களை விட்டிருத்தலும், இரமணீய மான இப்பருவதத்தைப் பார்க்கும் என்னுடைய மனத் தை வருத்தவில்லை. மங்களகரையே, அநேகபறவைக் கூட்டங்களால் நிரம்பியதும், ஆகாயத்தைப் பிளந்து செல் வதுபோன்றுள்ளனவும் தாதுப்பொருள்களுடன் கூடிய னவுமான சிகரங்களால் அணியப்பெற்றதுமான இமமலை யைப் பார். சிறந்த இம்மலையினுடைய பலவகைத் தாதுப் பொருள்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட இடங்களில் சில, வெள்ளியை யொத்திருக்கின்றன; சில, இரத்தத்தை யொ த்திருக்கின்றன; சில, பொன்னிறமமைந்த செம்பருசின் நிறத்தை யுடையன; சில, இந்திரநீலக்கல்லின்காந்தியை யுடையன; சில, புஷ்பராகத்தையும் பளிங்கையும் தாழம் பூவையும் ஒத்திருக்கின்றன, சில, நட்சத்திரம் போலவும், பாதரசம் போலவும் விளங்குகின்றன மிக்கபறவைகளு டன் கூடியதான இப்பருவதம், கொடியகுணமொழிந்த பலவகையான விலங்குகளின் கூட்டத்தாலும், புலி சிவி ங்கி கரடி இவைகளின் கூட்டத்தாலும் விளங்குகின் றது. இந்தமலை, மா, நாவல், வேங்கை, வெள்ளிலத்தி, பிரியாளம், பலா, தவம், அழிஞ்சில், பவியம், திரிசம், வில

வம, திநதுகம, மூஙகில, காசமரி, அரிஷடம, வருணம,
இலுபபை, திலகம, இலநதை, நெல்லி, கடமபு, பிரமபு,
தநவநம, எலுமிசசை முதலியனவான பூககளையும பலஙக
ளையுமுடைய நிழலைததருகின்ற அழகிய மரஙகளாற சூழப
படடதாய, அழகை வளாககினறது. மஙகளகரையே,
கணடமாத்திரததில மயிாசசிலிாபபு உணடாககுபவாக
ளும, பரஸபரம காத லுளளவாகளும, மிதுனமாய மண
மகிழபவாகளுமான இமமலைததாழவரையி லிருககும கின்
னராகளைப பாா. மரககிளையில தொஙகவிடபபடட கத்தி
களையும சிறநதஆடைகளையும, பாா. வித்தியாதரஸதிரீ
கள விளையாடும அழகிய இடஙகளைப பாா. இநதமலை,
ஆஙகாஙகு உயாநததலததிலிருநது பெருகுகின்ற மலை
யருவிகளாலும சுனைகளாலும நீாபபெருககாலும, மதம
பெருகபபெறற யானைபோல விளஙகுகினறது. பலவ
கையானபூககளின் மணஙகளைத தாஙகிககொணடு குகை
யினின்று தோனறுங காறறு, வீசி, நாசிகை திருபதி
யடையுமபடி எநதமனிதனைத்தான மகிழவியாது? குறற
மறறவளே, நான உனனுடனும லக்ஷமணனுடனும இஙகு
அநேகவருஷம வசிபபேனேயானல, அபபொழுதும,
நகரததை விடடதனு லுணடாகுந துககம, எனனை வருத்
தாது. சிறநத மடநதாய, பலவகைபபுஷபஙகளையும பல
வகைபபழஙகளையும பெறறு, இரமணீயமாக விளஙகி, பல
வகைபபறவைககூடடஙகளாற சூழபபடடு, அழகியதாய,
விசித்திரமான இநதசசிகரததில அகமகிழநதவனுகிறேன
நான், இநதவனவாசததால, தநதையின வாககைஉணமை
யாககுதலும பரதனுடையபிரியததைசசெயதலும எனற
இரணடுபயனை யடைநதேன். வைதேகி, மனேவாககாயங
களைத் தன்வசபபடுததுகின்ற பலவகையான தென்றல,
குயிலோசை, வணடினெலி, மலாமுதலிய உத்தீபநஙக
ளானபொருளகளைப பாாததுககொணடு, எனனுடன

சித்திரகூடத்தில் மனமகிழ்கின்றனையா? அரசி, என் முன்னோர்களும், பூர்விகராஜரிஷிகளும், வனவாசமாகிற இதை, இச்சரீரத்தைவிட்டபின்பு பிறவிக்குமருந்தாகச் சொல்லுகின்றனர். சித்திரகூடமலையின் மிகவிசாலமான கற்கள், கருமை பொன்மை வெண்மை செம்மையாகிய நிறங்களால் பலவகையாக நானாரூபங்களிலும் விளங்குகின்றன. சித்திரகூடமலையிலுள்ளனவும் தமதுஒளியால் அறியத்தக்கனவும் ஆயிரக்கணக்காய் விளங்குகின்றனவுமான ஓஷதிகள், இரவில் அக்கினிஜ்வாலைபோ லெரிகின்றன. நன்மடந்தாய், இம்மலையில், சில இடங்கள் வீடுபோலவும், சில இடங்கள் பூந்தோட்டம் போலவும், சில இடங்கள் ஓரேபாறைபோலவும் விளங்குகின்றன. சித்திரகூடபருவதம், பூமியைப் பிளந்து கிளம்பி நிற்பதுபோல விளங்குகின்றது. சித்திரகூடத்தின் இந்தச்சிகரம், நாற்புறத்திலும் அழகியதாய் விளங்குகின்றது தாமரை யிதழ்களுடன் கூடியனவும் கீழாநெல்லி, சுரபுன்னை, ஸதகரபுஷ்பம், பூர்ஜமரப்பட்டை இவைகளை மேல்விரியாகக் கொண்டனவுமான காதலுடையவர்களின்நல்லபடுக்கைகளைப் பார். நன்மடந்தாய், காதலுடையவர்களால் கசக்கப்பட்டும் அடிக்கப்பட்டுமுள்ள தாமரைமாலைகளையும் பலவகைப் பழங்களையும்பார். பலவகையான கிழங்குகளையும் பழங்களையும் நீரையும் படைத்த இந்தச்சித்திரகூடபருவதம், அளகாபுரியையும் மானஸஸரஸையும் உத்தரகுருவையும் அழகினால் வெல்லுகின்றது. சீதே, நல்வழியில் சிறந்த நியமத்துடன் நிற்கும் நான், இப்பதினான்குவருஷமும் உன்னுடனும் லக்ஷ்மணனுடனும் இந்தச்சித்திரகூடத்தில் மகிழ்ந்திருந்து, பின்பு, ஜனங்களைப் பாதுகாத்தலை வளர்க்கும் ராஜசுகத்தை யடைவேன்" என்றார்

தொண்ணூற்றைந்தாஞ சருககம்:
இராமர் சீதையிடம் மந்தாகினிநதியை வருணித்தல.

அதன்பிறகு இராமா, சிததிரகூடபருவததனதை விடடுப புறபபடடு, அழகியநீரையுடைய இரமணீயமான மநதாகினிநதியைச சீதைககுக காணபித தாா. செநதாமரைககணணரும காதலி யுடன கூடியவருமான இராமா, மிகக அழகுளளவளும், அழகிய சநதிரனையொதத முகததினளும விதேகராஜ ருடையபெணணுமான சீதையைப பாாதது, "விசிததிர மான மணறகுனறுகளை யுடையதும, ஹமஸம ஸாரஸம் இவைகள பொருநதபபெறறதும, தாமரைகளுடனகூடிய துறையில முளைததிருககின்றனவும பூககளும, பழஙகளும நிரமபியனவுமான பலவகைமரஙகளால எலலாபபககத திலும சூழபபடடதும, குபேரனுடைய சௌகநதிகசரசு போல விளஙகுகினறதுமான மநதாகினிநதியைப பாா. விலஙகுகளின் கூடடஙகள குடிததலால், கலஙகின நீரை யுடைய அழகிய துறைகள, இபபொழுது எனககுப பிரீதியை யுணடாககுகினறன காதலி, சடையைததரி த்து மான்தோலை அணிநது மரவுரியை மேலாடையாகக கொணட ரிஷிகள, மநதாகினிநதியில தககக்காலத்தில மூழகுகினறனா. நீணட கணகளையுடையாய, கொடியவிர தததைக கொணட வேறுமுனிவாகள, இதோ கைகளை மேலேதூககிககொணடு, நியமததுடன சூரியபகவானைக குறிதது உபஸதானஞ செயகிறாாகள பருவதம, காறறு லசைககபபடும உசசியை யுடையனவும நதியின நான்கு பககஙகளிலும பூககளை இறைபபனவுமான மரஙகளால நாததனஞசெயய முயலவது போலும. சில இடஙகளில முத்துபபோனற ஜலததையுடையதும, சில இடஙகளில

மநதாகினி

மணலதிடடுககளால விளஙகுவதும, சில இடஙகளில சித்
தாகளால நிறைநதிருககபபெறறதுமான மநதாகினிநதி
யைபபாா. வாயுவினுல உதிாககபபடடதால் நதிககரையில
பரவியிருபபனவான மலாககூடடஙகளைப் பாா, நீாநடுவை
யடைநது மிதககும வேறுமலாககூடடங்களையும நீ பாா.
கலயாணி, மனதனைதககவரு மொலியையுடைய சககரவா
கபபறவைகள, அழகாகக கூவிககொணடு அமமலாககூட்
டததிலேறுகினறன மனமொத்தவளே, சித்திரகூடவா
சம படடணத்தில வசிபபதினும மிகக இன்பநதருகின
றது; மநதாகினியின் தோறறம, உனனைக காண்பதி
னும அதிக சுககரமானது. தவம, ஐமபொறியடககல்,
மனததைவெலலல இவைகளுடன பொருநதியவாகளும
மாசறறவாகளுமான சிததாகளாற கலககபபடட நீரையு
டைய மநதாகினியில, எனனுடன் ஸநாநஞ்செயவாய. நன்
மடநதாய, தோழியுடன் நீரில மூழ்குவதுபோல, செந்தா
மரைகளையும வெணடாமரைகளையும நீரி லழுநதச செயது
கொணடு, நீ, என்னுடன் மநதாகினிநதியில மூழகுவாய்.
காடடுவிலஙகுகளை நாடடுஜனஙகளாகவும, சிததிரகூடபரு
வததனைத அயோததியாகவும, இநநதியைச சரயூநதியாக
வுங கருதுவாய தருமாதமாவான லக்ஷமணனும என கட்
டளையில நிறகினறுன, வைதேகி, நீயும எனககு அநுகூலை;
ஆகையால,நீவிரிருவீரும, எனககு மகிழசசியை விளைககின
றீாகள முககாலமும இநநதியில உனனுடன் ஸநானஞ
செயது, தேன, கிழஙகு, கனி இவைகளைப புசிபபதால,
எனககு அயோத்தியினமேலும விருபப மிலலை; இராசசி
யததினமேலும விருபபமிலலை வெகு அழகானதும, மான்
கூடடஙகள நிரமபியதும, யானை, சிஙகம, குரஙகு இவைக
ளாற குடிககபபடும நீரையுடையதும, நன்குகபபூத்த பூகக
ளைததாஙகும மரஙகளா லலஙகரிககபபடடதுமான மநதா
கினியில ஸநானஞ்செயவதால, சிரமம நீஙகிச சுகமடையா
தவா யாவா?" என இவவணணம நதியைககுறிதது

அநேகவிதமாக ஒன்றைப்பற்றி மற்றொன்றாக விரிந்த வார்த்தையை மிக்க அன்போடு சொல்லிக்கொண்டு, கண்ணுக்கு மைபோற் கறுத்துத் தோன்றுஞ்சித்திரகூடத்திற் சஞ்சரித்தார்.

தொண்ணூற்றாறாஞ் சருக்கம்:

லக்ஷ்மணர் பரதர்மேல் சந்தேகப்படுதல்.

தருமாத்மாவான அந்தஇராமர், இவ்வாறு மலை நதியைச் சீதைக்குக் காட்டிய பிறகு, சீதையை நோக்கி, "இது மாசற்றது, இது சுவையுள்ளது, இது நெருப்பில் வெந்தது" என இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டு, மாமசத்தினால் அச்சீதையைத் தமது அதீனையாக்கிக்கொண்டு, மலைத் தாழ்வரையில் அச்சீதையுடன் வீற்றிருந்தார்

பரதர் சைனிய கோலாகலம்

இராமர் அங்கு இவ்வாறிருக்கையில், சமீபத்தில் வரும் பரதருடைய சைனியதூளியும் சத்தமும் ஆகாயத்தை யளாவித் தோன்றின. இச்சமயத்தில், அப்பெருஞ்சத்தத்தால் வெருண்டு, அச்சங்கொண்ட யூதபதிகளான யானைகள், கூட்டங்களுடன் மதங்கொண்டு திசைகளை நோக்கி யோடின. அந்தஇராமர், சைனியத்தாலுண்டான சத்தத்தைக்கேட்டார்; மிகவும் வெருண்டோடும் அந்த அரச யானைகளெல்லாவற்றையுங் கண்டார்.

இராமர் லக்ஷ்மணரைப் பார்க்கச் சொல்லுதல்

இராமர், அவ்வொலியையும் ஓடும் அந்தயானைகளை யுங் கண்டு, விளங்குங் காந்தியுடன்கூடிய லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து "லக்ஷ்மணா, இதை மரமேறிப் பார். சுமித்திரை, உன்னால் நன்மகனைப் பெற்றவளானாள். பயங்கரமும் இடிபோல கம்பீரமுமான பெருஞ்சத்தங் கேட்கின்றதே, காட்டியானைக்கூட்டங்களும், காட்டெருமைகளும்,

மானகளும, சிஙகஙகளும பயநதோடுகினறனவே, அரசனு
வது அரசகுமாரனுவது வேடடையாடக காடடில வநதி
ருககிருனு? வேறு ஏதேனும ஒருகொடிய விலஙகு வனத
திலதிரிகினறதா? சௌமிததிரி, நீ இதை யறிய வுரியாய.
லக்ஷமணு, இமமலே, படசிகளுககும கடகக முடியாதது
இதையெலலாம உணமையாய விரைவில அறிவாய"
எனருா.

லக்ஷமணருடைய கோபம

அநதலக்ஷமணா, விரைநது, பூததிருநத ஆசசாமரத
தி லேறி, எலலாததிசைகளேயும பாாபப
வராய, கிழககுத திககைபபாாததா வட
ககு முகமாகப பாாதது, தோ, குதிரை,
யானே இவைகள நிரமபியதும சனனததரான காலாடகளே
யுடையதுமான பெருஞசேனேயைக கணடாா. குதிரைக
ளாலும யானேகளாலும நிரமபியதும ரதத்வஜஙகளால
அலஙகார மடைநததுமான சேனேயை இராமருககுத
தெரிவிததுப பினனும, "ஆாயரே, அககினியை யவிகக
வேணடும, இலலாவிடின, புகையை யடையாளமாகக
கொணடு சேனே வநதுவிடும. சீதையும குகையைச சேரட
டும விலலே நாணேறறுஙகள பாணததையும கவசத
தையும எடுத்துககொளளுஙகள" எனறனா மனிதப்
புலியான இராமா, லக்ஷமணரைப பாாதது, "சுமித
திரையினகுமாரனே, நனருகப பாா. இசசேனேயை
யாருடையதாக நினைககிருய?" என்ருா இராமரால இவ்
வாறு சொலலபபடட லக்ஷமணா, அசசேனேயை அககினி
யைபபோல எரிபபவாபோனறு சினஙகொணடவராயச்
சொலலலுறருா. "கைகேயியின் புததிரராகிய பரதா,
படடாபிஷேகததை யடைநது, இராசசியம நிஷகணடக
மாகுமபொருடடு நமமிருவரையுங கொலல வருகிருா, நிச
சயம். இதோ, இரததததில, உயாநதகிளேயுடன் கூடியதும
மிகபபெரியதுமான மலேபாததிமரததிலாகிய துவசம
விளஙகுகின்றது. குதிரைககாராகள, வேகமாகச செலலுங

குதிரைகளி லேறி, யதேசசையாக இவவிடததை யடைகின ருாகள. இநதயானைபபாகாகளும, வெகுசநதோஷதது டன, யானைகளை யேறினவாகளாயத தோனறுகிருாகள. வீரரே, நாம, விறபிடிததவாகளாயப பருவததததை யடைவோம, அலலது, சன்னததாகளாகவும உயரபபிடிதத ஆயுததத்தினராகவும இவவிடததிலேயே யிருபபோம. மலையாததிககொடி, நமககு வசபபடுமோ? இராகவரே, யாா நிமிததமாகத தஙகளாலும சீதையாலும எனனுலும பெரிய விசனம பெறபபடடதோ, யாாநிமிததம சாசுவதமான இராசசியததிலிருநது தாஙகள நழுவினீாகளோ, அபபரதரைப பாாபபேனு? சததுருவாக வநத இநதபபரதா எனககுக கொலலததககவரே இராகவரே, பரதரைக கொலலுவதில குறறததை நான காணகினறிலேன; முதலில அபகாரஞசெயதவாகளைக கைவிடுவதில அதருமம விதிககபபடவிலலை யனறே! இராகவரே, பரதா முதலில அபகாரம பணணினவா, தருமத்தையுங கைவிடடவா; இவரை நான வதைததவளவில, தாஙகள இவவுலகமுழுவதையும ஆளுஙகள. இராசசியததில விருபபஙகொணட கைகேயி, யானையால முறிககபபடட மரமபோல, எனனுல யுததததிற கொலலபபடட குமாரனை மிக வருநதியவராய இபபொழுது காணபாா கைகேயியையும, மநதரை முதலிய அவருடைய தோழிமாாகளுடனும பநதுககளுடனும கொன்றுவிடுகிறேன, பூமி, இபபொழுது மகததான பாபததினினறு நீஙகடடும. பகைவாகளுடைய மானத்தைககணடிபபவரே, இதுவரையில அடககபபடடகோபத்தையும திரஸகாரததையும நமது சததுருசைநியததில, புதரில தீயிடுவதுபோலச செலுததபபோகிறேன. இபபொழுது, எனதுகூரியபாணஙகளால சததுருககளின் தலைகளை யறுததுததளளி, அவாக ளிரதததததால இநதச சிததிரகூடபருவதததை நனைககபபோகிறேன. எனது பாணஙகளாற பிளககபபடட மாாபையுடைய

உயிரமாயநத குதிரைகளையும யானைகளையும வீரர்களை
யும, கொடியவிலஙகுகள இழுககட்டும. பெரிய யுததத
தில விறகளுககும அமபுகளுககுங கொடுககவேணடிய
கடனை முனனமே செலுததிய யான, சேனையோடு கூடிய
பரதரைக கொனறு இபபொழுதும கடனறறவனாவேன;
இது திணணம" என்றார்.

தொண்ணூற்றேழாஞ் சருக்கம்:
இராமர இலட்சுமணரைச சாந்தப்படுத்தல்.

ராமர லக்ஷமண ருககுச செயத உபதேசம

இராமர, முனபு பரதரிடததில பிரீதி யுளளவராயிருந
தும அபபொழுது அதறகுமாறாகக கோபம வளரபபெற
றவரும சுமிததிரையினகுமாரருமான லக்ஷமணரைத
தேற்றி, "உசிதவிஷயததில அமபு தொ
டுபபவனும மிகக அறிஞனுமாகிய பரதன
தானே விலலெடுத்து வருவானாயின, கேட
கததோடுகூடிய கத்தியினாலாவது விலலி
னாலாவது இபபோது நமககெனன காரியம? லக்ஷமணா,
தநதையின்வாககை உணமையாககப பிரதிஜஞைசெயத
நான், எதிரததுவரும பரதனைக கொன்று, பழியுடன்
கூடிய இராசசியததால எனன செயயபபோகிறேன?
நான், எனது பநதுககளாவது மிததிரரகளாவது கேட
டைவதனால கிடைககும பொருளை, விஷஙகலநத சிற
றுணடியைபபோல விருமபேன். லக்ஷமணா, நான், அறம்
பொருளின்பஙகளையும் பூமியையும விருமபுவது, உடன்
பிறநதவர்களான உஙகளபொருட்டே; இநநியமத்தை யான்
கடககமாட்டேன. லக்ஷமணா, நான், உடன்பிறநதவரக
ளுககுச செலவததைச சோததறகாகவும, அவரகளுடைய
சௌக்கியத்திறகாகவும, பகைமைககுக காரணமாயிருபப
தால் வெறுககத்தகக இராசசியத்தையும விருமபுகிறேன;

இது சததியமென்று ஆயுததனைத தொட்டுச சபதஞ செயகிறேன். கடலை யாடையாகக கொணட பூமியை யடைதல எனககு அரியதன்று, ஆயினும இவவாறிருககக காரணம, அதருமததால இநதிரபதவியைப பெறினும நான வேணடேனென்பதே. சததுருக்களின்மானததைக கணடிப்பவனே, பரதனையும உன்னையும சததுருககனனையு மின்றி எனககுச சுகமுணடாயின, அதை, நெருப்பு நீறுககட்டும. ஆணைறே, வீரனே, 'உடனபிறநதவாகளமேல அனபு வைததவனும எனாகு உயிரினுமிஷ்டனுமான பரதன, அயோததியையயடைநது, குலதருமததை நினைதது, நான ஜானகியுடனும உன்னுடனும சடைதரிதது மர வுரி யுடுததுக காடுசென்றதைககேட்டு, அன்பினுற கவரப பட்ட மனததையும துககததாற கலஙகிய ஐமபொறிகளை யும உடையவனாய, நமமைப பாாகக இஙகு வநதான, வேறு வகையாக வரவிலலை' என்று நான எணணுகிறேன். ஸ்ரீமா னை பரதன், தன்தாயான கைகேயியைக கோபித்து, அநிஷ்டவாாததையைக கடிநது கூறி, தநதையாரைத தேறறி, எனககு இராசசியததைக கொடுகக வநதான. நம மைப பரதன பாாககவேணடி வநதானெனபதுதான இக காலத்திறகுத தககது, ஏனெனில, இவன, நமமிடத்தில மனத்தினாலும கெடுதியைச சிறிதுஞ செயயான. இப பொழுது பரதன் வநததைபபறறிச சநதேகஙகொளளும் உனககு, அவன எபபொழுதாவது தீமை செயதது உண டா? இவவாறு அசசததை யுணடாககும வாககியமா வது கூறினது உணடா? பரதன, உன்னால நிஷ்டூர மாயும அப்பிரியமாயு முளள வாாததை சொலலததக கவ னலலன, நீ பரதனைப்பறறி அப்பிரியமாகக கூறின், என்னைபபறறித்தான அப்பிரியவாாத்தை கூறினதாகும. சுமித்திரையின குமாரனே, ஓா ஆபத்து நோநதவள வில, பிளளைகள தநதையை எபபடிக கொலலுவார்கள? உடன்பிறநதவன் தனககு உயிரான உடன்பிறநதவனை

எவவாறு கொலலுவன ? நீ இராசசியததின்பொருட்டு இவவாரததையைக கூறுகினறுயாகில, நான பரதனைக கணடவுடன 'இராசசியததை இவனுககுக கொடு' என்று கூறுவேன் லக்ஷமணு, எனறுல மனபபூரவமாயலலா மல இவவாறுகூறபபடடானேயாயினும பரதன், உண மையாய 'ஓம' என்றே சொலலுவான" என இவவார்த தையையுங கூறினா

தருமசீலரான உடனபிறநதவரால இவவாறு சொல் லபபடடவரும, அநதஇராமருடைய நன் மையையேநாடிநிறபவருமான லக்ஷமணர், நாணததால தமது உறுபபுகசள ஒடுங கபபெறறனா அவா சொனன வாக் கியததைக கேடடு, லக்ஷமணா நாணங்கொணடவராய், "தநதையாரான தசரதா தாமே, தஙகளைப பாாக்க வந் திருககின்றுரென் றெணணுகிறேன" என்று மறுமொழி கூறினா.

இ லக்ஷமணா நாணததால வேறுவாாததை யெடுததல

தருமாத்மாவான இராமா, நாணங்கொணட அந்த லக்ஷமணரைப பாாத்து, "மகாபாகுவும எனதுதநதையும் ஸ்ரீமானுமான தசரதா, சுகததிறகு உரிய வாகளான நமமை நினைத்து, வனவாசதுக் கததையுஞ் சிநதித்து, நமமைக கணடுபோக வநதாா அலலது, நமமை வீடடிறகு அழைததுபபோக வநதிருககினறுா, நிசச யம அலலது, எபபொழுதுஞ் சுகததிலேயே யிருநத இச் சீதையைக காடடிலிருநது அழைததுபபோவாா. வீரனே, நறபிறபபையுடைய அழகான சிறநத குதிரைகளிரணடும் வாயுவேகமுளளனவாய இதோ விளஙகுகினறன. சைநியத் தின முறபுறததில, பெரிய வடிவததையுடையதும புததி மானுன தநதையினுடையதுமான சத்துருஞசயமென்ற பெயருடைய முதியயானை அசைநதுவருகிறது. மகாபா குவே, தநதையாரின லோகோததரமான அநததிவவிய

இலக்ஷமண ரெடுதத வேறு வாாததையை, அ வா நாணததைச சாநதிபபடுதத இராமா விரிததல

வெணகுடையைக காணகினறிலேன, அதனால், தநதை விஷயததில ஐய முணடாகினறது. மரததினநுனியை விடடு இறஙகு. லக்ஷமணா, நான சொலலுவதைக கேள்" என இவவிதமாகச சொன்னா சததுருசைநியததை வெலபவரான லக்ஷமணா, அநதஆசசாமரததுஉசசியி லிருநது இறஙகி, கைகளைக கூபபிககொணடு இராமருடைய பககததில நினறா.

"இராமருடைய ஆசசிரமததுககு உபததிரவம உண டாகக கூடாது" எனறு கடடளையிடபபடட சேனை, அம மலையின நாறபுறததிலும வசிததது யானை, குதிரை, இர

பாதா சேனையை நிறுததல

தம இவைகளால நிரமபிய பரதாசேனை, பருவததின ஒனறரையோஜனை யளவு தூரம மணடலாகாரமாக வியாபித்திருந தது. நீதிமானனபரதரால நனறுககபபழககபபடட அச சேனை, தருமததை முனனிடடுச செருககறறு, இராமரு டைய அநுககிரக முணடாவதறகாகச சிததிரகூடததின சமீபததில தஙகி விளஙகிறறு.

தொண்ணூற்றெட்டாஞ் சருக்கம்:
பரதர்முதலியோர காலால் நடந்து இராமருடையஆசசிரமததைத தேடுதல்.

மனிதாகளிறசிறநத பிரபுவான பரதா, தமதுசைநி யததை நிறுததிவிடடு, தநதையினவசனததை நிறை வேறறுவதை முககியமாககொணட இரா

பாதாஇராமரைத தேடுதல

மரைத தாளகளினால நடநது கிடட விருமபினா தககதலததில சேனையை நிறுத்தினபினபு, மகாபாகுவும ஆணேறும மிககக்காநதி யையும வணககததையு முடையவருமான பரதா, உடன பிறந்தவரானசத்துருககனரைப பாாதது, "சௌமய

னே, மனிதககூட்டஙகளுடன இநத வேட்டுவரோடுங் கூடியவனுய, விரைவில இவவனததில நாறபுறததிலும் தேடிப பாா. குகரும, விறகளும கததிகளும பிடித்து நிறகும தமது ஆயிரமபநதுககளாற சூழபபட்டவராய, இராமலட்சுமணாகளைத் தாமே இவவனததில தேட்டடும. நானும, மநதிரிமாா நகரததாாகள குருககள அநதணா கள இவாகளாற சூழபபட்டவனுய, இககாடுமுழுவதும காலாற சஞசரிககபபோகிறேன எதுவரையில நான் இரா மரையாவது, மகாபலமபொருநதிய லக்ஷமணனையாவது, வெகுபாககியசாலிநியாகிய சீதையையாவது பாராமலிருப் பேனே, அதுவரையில எனககுத துககசாநதி யுணடாகாது. எதுவரையில சநதிரனபோனறதும தாமரையிதழபோன்ற கணகளை யுடையதுமான அழகான தமையனுா முகததை நான பாராமலிருபபேனே, அதுவரையில, எனககுத துகக சாநதி யுணடாகாது எதுவரையில மஹாராஜலக்ஷணங களபொருநதிய தமையனுரினபாதஙகளைத் தலையாலதாங்க விலலையோ, அதுவரையில், எனககுத துககசாநதியுணடா காது எதுவரையில தகபபனுா பாட்டனுா முறையாக வநத இராசசியததில, இராசசியததிறகுஉரிய இராமா, அபிஷேகஜலததால நீராடியவராய் இருககவிலலையோ, அதுவரையில, எனககுத துககசாநதி யுணடாகாது எவன் மாசறற சநதிரனை ஒததததும, தாமரைபோனற கணகளை யுடையதும, மிகககாநதியைக கொணடதுமான இராமரு டைய முகததைக காணகினருனே, அசசுமிததிரையின் குமாரன் பயன் கைகூடப்பெறறவன எவா, கடலவரையி லுமுள்ள பூமிககுத தலைவரான இராமரைப பினதொடா நது செலகினருரோ, ஜநகாபுததிரியான அநதவைதேகி யாா, மகாபாககியமுளளவா, பயன முறறபபெறறவா. நநதனவனததில குபேரனபோல எதில காகுஸதா வசிக் கின்ருரோ, இமயமலைககொபபான அநத இசசித்திரகூட பருவதம அழகானது மகததான காநதியையுடையவரும்

ஆயுதமேந்துபவரிற் சிறந்தவருமான இராமர் வசிப்பதால், கிட்டுதற்கரிய தும் கொடியவிலங்குகளுக்கு உறைவிடமு மான இக்காடு, செய்யவேண்டியதொழிலைச் செய்தது" என் இவ்வாறு சொல்லி, பெருங்கானனத்தில் தாளகளிறு லேயே புகுந்தார். பேசுவதில் வல்ல அப்பரதர், மலைத் தாழ்வரையி லுண்டான உச்சியிற்பூத்துள்ள மரக்கூட் டங்களின் நடுவாற் சென்றார்

பரதர் இராமரது ஆச்சிரமத்தைக் காணல்

அப்பரதர், சித்திரகூடமலையிலுள்ள பூத்திருக்கும் ஆச்சாமரத்தின்மீதுஏறி, இராமராச்சிரமத் தி லிருக்கும் அக்கினியினது உயர்வெழும் பும் புகையைக் கண்டார். அதைப் பார்த் து ஸ்ரீமானான பரதர், "இங்கு இராமர்" என் அறிந்து, சுற்றத்தார்களுடன் ஆநந்தத்தாற் பரவச ரானார், சமுத்திரத்தின் கரையை யடைந்தவன் போல வும் ஆனார். மகாத்மாவான அப்பரதர், சித்திரகூடமலை யிலுள்ள புண்ணியஞ்செய்த ஜனங்களுடன்கூடிய இரா மாச்சிரமத்தை, அங்கிருந்தஜனங்களால் கேட்டறிந்து, இராமரைத் தேட உடன்கொண்டுவந்த சேனையையும் நிறுத்தி, குகருடன் கூடியவராய் விரைந்து சென்றார்

தொண்ணூற்றொன்பதாஞ் சருக்கம்:
பரதர் இராமரைச் சோதல்.

தமையனாரிடத்து அன்புள்ள பரதர், தமதுசேனை யை நிறுத்தினபின்பு, தமதுதமையனாரைப் பார்க்க ஆவ

பரத சத்துருக்கன் சுமந்திரர்கள் இராமரைக் காணச் செல்லல

லுடையவராய், அப்பொழுது, "எனது தாய்மார்களை விரைவில் அழைத்துவா ருங்கள்" என்று வசிஷ்டமகாரிஷியிடஞ் சொல்லிவிட்டு, சத்துருக்கனருக்கு இரா

மாசிரமததின அடையாளஙகளைச சுடடிசகாடடிககொணடு முன்னே விரைநதுசென்றா சுமநதிரரும, சததுருககனரை அருகிற பினதொடாநது செனறா, இராமரைக காணபதில ஆவல, பரதருககுபபோல சததுருககனருககும சுமநதிரருககும உளளதொனறே

பரதா இராமாச சிரமததை ஊகித தல

செனறுகொணடே யிருககும ஸ்ரீமானான பரதா, தவசிகளி னிருபபிடததிறகு நடுவிலுளளதும இலைகளால வேயபபடடதுமான பெருஞசாலையையும அதனமததியில எபபொழுதும தஙகியிருககறபொருடடுச செயத சிறியபாணசாலையையும அடையாளததால ஊகிததாா பரதா, அபபொழுது, அபபாணசாலையின முனபுறததில, வெடடுமபொருடடு வைததிருசகும விறகுகளையும, பறிதது வைததிருககும புஷபஙகளையும கணடாா. நீாநிலையினின்று ஆசசிரமததை யடைநத லக்ஷமணருடனகூடிய இராமா ஆஙகாஙகு மரஙகளில தருபபைமரவுரிகளாறசெயத அடையாளஙகளைக கணடாா பரதா, அவவனததில குளிா காயவதறகாகக குவிததிருபபனவும, மான எருமைககடா இவைகளினுடையனவும, மிகக உலாநதனவுமான அதிகமான காடடுவறடடியின குவியலகளைக கணடாா இவவாறு இவைகளைப பாாததுககொணடே செலலும மிகக காந்தியுள்ளவரும மகாபாகுவுமான பரதா, வெகுசநதோஷததுடன், சத்துருககனரையும மநதிரிமாாகளெலலாரையும பாாதது, "பரத்துவாசமகாரிஷி சொனனஇடததை, நாம சோநதோமென்று எணணுகிறேன். இவவிடத்துககுச்சமீபததில மநதாகினிநதி யுளளதெனறு நினைககிறேன். உயரமுளளவிடஙகளில மரவுரிகள கடடபபடடிருபபதால, இவவழி, சாயஙகாலமமுதலியவேளைகளில வேணடிய உணவுமுதலியவைகளைக கொணாவதறகுச செலல விருமபிய லக்ஷமணனால செயயபபடட அடையாளமுடையதா யிருககலாம இது, பெரியதநதஙகளையும

மிகக வலிமையையுமுடைய ஒன்றுககொன்று பாாததுக காஜஜிககும யானைகள சஞசரிககுமிடம, ஆகையால, யானைகளால வழி கலைநதுவிடுமென்று அவவழிகளை யுணர அடையாளங கடடபபடடிருககிறது வனததில தவசிகள எபபொழுதுங காககவிருமபுகினற அககினியின புகை, இஙகு நெருஙகிக காணபபடுகினறது. மநதவாகளுககு மநதிரோபதேசஞ செயதுகொணடு மகாரிஷி போலிருக கும மனிதபபுலியான இராகவரை, இவவிடததில மன மகிழநது காணபேன" எனருா

பின்பு பரதா, ஒருமுகூாததததில மநதாகினியின் அருகிலுள்ள சித்திரகூடததையடைநது, உடன வநத அச சனததைப பாாதது, "புருஷபபுலியும ஜனஙகளுககுத் தலைவருமான இராமா, வீராசனததில விருபபுடையவ ராய, நிாசசனமாகிய காடடை யடைநது தரையில வீற றிருககிருா! என பிறபபும உயிாவாழககையும பழிககத் தககன. 'லோக நாதரும வெகுகாநதியுடையவருமான இராகவா, பரதனபொருடடுத துனபமடைநது, வனத் தில வசிககிருா!' என்று உலகததால நிநதிககபபடுமநான, அவருககு அனபுணடாகுமாறுசெயய, அநதஇராமாதாள களிலும, சீதை லக்ஷமணன இவாகளதாளகளிலும பணி வேன" என இவவாறு கூறிப புலமபின

இராமா குடில

வராய, அககாடடில, பெரியதும, பரிசுதத மானதும, மனோகரமானதும, ஆசசா பனை அசவகாணம என்ற இவைகளின மிககஇலைகளால வேயபபடடதும, விசாலமானதும, யாகசாலையிலுள்ள வேதிபோல மிருது வான தருப்பைகள பரபபபபடடதும, இநதிரதனுசுபோல் விளஙகுவனவும மிகபபெரியனவும பின்புறததில பொன னுற செயயபபடடனவும பகைவரை வதைகக வலலனவும் மிகக உறுதியை யுடையனவுமான விறகளால விளஙகுவது ம, விஷாககினியை வெளியுமிழும முகததையுடைய சருப

பங்களாலபோகவதியென்றபட்டணம விளங்குவதுபோலச் சூரியகிரணங்களையொததனவும பயஙகரமானவையும அம் பறுத்தூணியிலுள்ளனவுமான பாணங்களால விளங்குவ தும, பொன்னுறையுள்ளனவான இரண்டுகததிகளால சோ பிப்பதும, பொறபொட்டுக்ககளால விசித்திரமான இரு கேடயஙகளால விளங்குவதும, பொன்னால விளங்கும விசித்திரமான நாணினலடிபடுவதைதத தடுக்குங்கருவி, விரறசட்டை இவைகளுடன் கூடியதும, சிஙகததின குகை மான்களால கிட்டமுடியாதவாறுபோலப பகைவராற கிட்ட முடியாததுமான பாணசாலையைக கண்டார். பர தா, அநத இராம ரிருப்பிடததில வடகிழககுத திசையாக விசாலமாயுள்ளதும எரியுமககினியைக கொண்டுள்ளது மான புணணியமான வேதியையுங கணடார்.

பரதா, பெரிய தேஜோருபம தோனறினபடியால ஒருமுகூர்ததகாலம உறறுநோககி, பின்பு தமது குரவ

இராமரைப பரதர் தூரததினின்று காணல.

ரும பாணசாலையிலவீறறிருப்பவரும ஜடா மணடலதாரியுமான இராமரைக கணடார். மான்தோல தரிததவரும, மரவுரியுடுதத வரும, நான்குபககஙகளிலுங கொழுநது விட்டெரியுந தீபபோல ஒளியாற சூழப்பட்டவரும, சிங கத்தின பிடரிபோன்ற பிடரியையுடையவரும, நீணட கைகளையுடையவரும, தாமரையையொதத கணகளை யுடையவரும, கடலவரையிலுமுள்ள பூமிககுத தலைவரும, தாமிஷ்டரும, மகாபாகுவும, அழிவறற பிரமதேவர்போ லிருப்பவருமான அநதஇராமர், தருப்பை பரப்பப்பட்ட பூமியில, சீதையுடனும லக்ஷ்மணருடனும வீறறிருககக கணடார்.

மிக்க பாககியசாலியும கைகேயியின்குமாரரும் வெகு தருமாதமாவுமான பரதர், அவரைக் கணடு, சோகத்தா

பரதா பரிதாபம

ஷம துக்கத்தாலும் சூழப்பட்டவராய், அவரைநோக்கி யோடினார் பரதர், கண்டவுடன், துக்கத்தால் வருத்தமடைந்து, துயரத்தைப்பொறுக்கச் சாமர்த்திய மற்றவராய், கண்ணீரால் தழுதழுத்த வாக்கினால் புலம்பி, பின்பு கொஞ்சந் தைரியமடைந்து, "சபையில் ஜனங்களால் சேவிக்கத்தக்கவரான என் தமையனார், காட்டிலுள்ள விலங்குகளால் சேவிக்கப்பட்டவராயிருக்கிறார்! முன்பு எவர், அநேகமாயிரம் விலையுள்ள ஆடைகளையணிய உரியரோ, அவர், இங்கு மான்தோலைத் தரித்துத் தவசிகளின் தருமத்தை யநுஷ்டித்துக்கொண்டிருக்கிறார்! எவர், பலவகையான விசித்திரமலர்களை யணிந்தாரோ, அந்த இராமர், இந்தச்சடாபாரத்தை எவ்வாறு வகிக்கிறார்? தருமத்தின் கூட்டம் சாஸ்திரமுறைப்படி செய்த யாகங்களால் எவரை அடைந்ததோ, அவர், தேகத்தைவருத்துவதாலுண்டாகுந் தருமத்தைத் தேடுகிறார்! ஆ! எவர்மேனி, மிகஉயர்ந்த சந்தனத்தால் பூசப்பட்டதோ, அப்பெரியவர்மேனி, புழுதியால் பூசப்படுகின்றதே! சுகத்திற்குஉரிய இராமர், என்பொருட்டு இத்துக்கத்தை யடைந்தார். உலகத்தவரால் பழிக்கப்படுவதான கொடிய என்னுடைய உயிர் பழிக்கத்தக்கதே" என இவ்வாறுபுலம்பி எளிமையையடைந்து, முகமாகிய கமலத்தில் வேர்வைநீர் வடிய, இராமருடைய திருவடிகளை யடையாமல் விழுந்தார்! வெகு பலம்பொருந்தியவரும் ராஜகுமாரருமான பரதர், துக்கத்தால் தபிக்கப்பட்டவராய், ஒருதரம் "ஐயா" என்று சொல்லி, மீண்டு ஒன்றையுஞ் சொல்ல வில்லை அப்பரதர், கண்ணீரால் தடுக்கப்பட்ட கண்டத்தை யுடையவராய், புகழ்பெற்ற இராமரைக் கண்டு, பின்பு "ஐய" என்றுகூவி, அப்பொழுது மேல்வார்த்தை சொல்ல வல்லவராகவில்லை. சத்துருக்கனரும், புலம்பிக்கொண்டு இராமர் திருவடிகளை வணங்கினார். இராமரும்,

பரத சத்துருக்கனர்கள் இராமர் தாளில் விழல்

அவவிருவரையும அணைத்துககொணடு கணணீா வடித்தார். பிறகு, ஆகாசததில சூரியசநதிரா சுகரபிருஹஸபதிகளுடன் சோவதுபோல, அரணயததில ராமலக்ஷமணாகள, சுமநதிரா குகா இவாகளுடன் சோநதாாகள காட்டிலவசிபபவரெலலோரும, அபபெரியகாட்டில யானையரசையொததவாகளும, ஒன்று சோநதவாகளுமான அவவரசாகளைப பாாத்து, சநதோஷததை விடடுக கணணீா வடித்தாாகள.

நூறுஞ் சருக்கம்:

இராமர் க்ஷேமம்விசாரிக்கும்வியாஜத்தால ராஜ்யரக்ஷணநீதியைப் பரதருக்கு உபதேசித்தல்.

இராமா, சடைதரிதது மரவுரி யுடுதது அஞசலியுடன் பூமியில்விழுநது பாாககவழுஙகாமலசநதியாகாலத்துச சூரியனை யொதத பரதரைககணடாா. இராமா, நிறமமாறிய முகததோடு மெலிவடைநத தமது உடன் பிறநதவரான பரதரை இன்னாரென்று அரிதில அறிநது, கைகளால்தூககி, அபபரதரை உசசிமோநது, கட்டிககொணடு, தமது மடிமேல வைதது வெகு அன்புடன் கேட்கலானா:—“ குழநதாய, நீ காட்டுககு வநதபடியால கேட்கிறேன்; உனதுதநதை எஙகேபோனா? அவர்உயிருடனிருகக, நீ காட்டுககுவருதல் தகாதன்று. ஆசசரியம! நிறம மாறுபாட்டதாலும மெலிவடைநத தேகத்தாலும் இன்னானெனக் கணடறிய முடியாதவனும் வெகு தூரததிலிருந்து வந்தவனுமான உன்னை வெகு காலததிறகுபபின்பு இககாட்டிற காணகிறேன். குழநதாய, காட்டிறகு ஏன் வந்தாய்? குழநதாய்,

இராமாபரதரைத தழுவல

இராமா பரதருககுச செயத உபதேசம

நீ இங்குவந்ததால், அரசர் பிழைத்திருக்கிறாரா? எளியவ ராய் லோகாந்தரத்தை யடையாமலிருக்கின்றாரா? யாகஞ் செய்ய உரியவனே, சிறியவனான உன்னுடைய உறுதியான இராச்சியம் கைசோராம லிருக்கின்றதா? குழந்தாய், சத்தியத்திற்பராக்கிரமமுள்ள தந்தைக்குப் பணிவிடை செய்கின்றனையா? உண்மையான பிரதிஜ்ஞையைச் செய்பவரும், தருமத்திலுறுதியுள்ளவரும், ராஜஸூயம் அசுவமேதம் என்கிற யாகங்களைச் செய்தவருமான தசரதமன்னவர் க்ஷேமமாயிருக்கின்றாரா? குழந்தாய், விதவானும் நித்தியம் தருமத்தைத் தவறாது நடத்துபவரும், வெகுகாந்தியுடன் விளங்குபவரும், இக்ஷுவாகுவம்சத்து உபாத்தியாயரு மாகிய வசிஷ்டர், முன்போல் வெகுமதி செய்யப்படுகின்றனரா? குழந்தாய், அக்கௌசலையும் நற்புத்திரனைப் பெற்றசுமித்திரையும் சுகமாக விருக்கின்றனரா? ஆரியையான கைகேயிதேவியார் சுகமாய் மகிழுகின்றனரா? வணக்கம்பொருந்தி நல்லவம்சத்திற் பிறந்து அநேகசாஸ்திரங்களைக்கற்றுப் பொறுமையுற்று வசிஷ்டருடைய உபதேசங்களைக் கண்டறிந்த உனதுபுரோகிதரான சுயஜ்ஞர் சத்கரிக்கப் படுகின்றனரா? அக்கினிகாரியங்களில் ஏவப்பட்டவரும், விதியையுணர்ந்தவரும், புத்திமானும், நேர்மைபொருந்தியவருமான உன்புரோகிதர், தக்கசமயத்தில், ஹோமஞ்செய்ததையும் ஹோமஞ்செய்யப்போவதையும் எந்நாளும் தெரிவிக்கின்றனரா? குழந்தாய், தேவர்களையும் தந்தைதாயர்களையும் குரவரையும் தந்தைக்குச்சமானரானவர்களையும் முதியவர்களையும் வைத்தியர்களையும் அந்தணர்களையும் வெகுமதிக்கின்றனையா? குழந்தாய், சிறந்தபாணங்களுடனும் அஸ்திரங்களுடனும் கூடியவரும் நீதிசாஸ்திரத்தில்வல்லவருமான சுதந்வா வென்ற தநுர்வேதாசாரியரை வெகுமதிக்கின்றனையா? குழந்தாய், விசுவசிக்கத்தக்கவர்களும் சூரர்களும் நீதிசாஸ்திரங்களை யுணர்ந்தவர்களும் ஐம்புலன்களையடக்கி

யவாகளும நறகுலததிறபிறநதவாகளும குறிபபறிபவாக ளுமாயிருககின்றவாகள, உனககு மநதிரிகளாகச செய யபபட்டனாகளா? நீதிசாஸதிரஙகளில தோநதவாகளும ஆலோசனைகளை மனததிலேயே மறைததுவைபபவாகளு மான மநதிரிகளால மிகவுமமறைககபபட்ட ஆலோசனை யலலவோ வெறறிககுக காரணமாகும! தூககத்திறகுப பரவசமாயப பொழுதுபோககாம லிருககிறுயா? தகக காலத்தில கணவிழிததுககொளளுகிறுயா? பொருளவிஷ யமான சாமாததியததைப பின்னிரவில ஆலோசிககி றுயா? நீ தனியாய ஆலோசியாம லிருககினறுயா? பல பேருடன்கூடி யாலோசனைசெயயாம லிருககின்றனையா? உன்ஆலோசனை நாட்டிற பரவாம லிருககினறதா? இரகு வமசததி லுதிததவனே, சிறுமுயறசியையும மிககபயனையு முடைய ஒருகாரியததை ஆலோசிததுத துணிநது, அதை விளமபியாமல விரைவில தொடஙகுகினறனையா? அயல தேசததரசாகள, உனது செயதுமுடிநத எலலாககாரியஙக ளையும, அலலது, பெருமபாலுமமுறறின எலலாககாரியங களையுமே யறிகின்றுாகளா? இனிச செயயுமவைகளை யுண ராமலிருககின்றுாகளா? குழநதாய, பகைவா, உனது காரி யத்தை, உனனுலாவது உனதுமநதிரிகளாலாவது, ஊகை யினுலாவது அநுமானததினுலாவது முககுறிமுதலிய வைகளாலாவது தெரிநதுகொளளாம லிருககிறுாகளா? ஆயிரமமூடாகளைககாட்டிலும ஒருபணடிதனை விருமபு கின்றனையா? அவ்வாறு விருமபவேணடியது எதறகாக வெனில, பொருளவரவு அரிதாகிறகாலததில பணடிதன், பெருமபொருளை யடைவிபபானனறே! அரசன ஆயிரம மூடாகளைச சேர்தது வைததிருநதபோதிலும, அலலது அவர்கள் பதினுயிரவ ராளுலும, மநதிராலோசனையில அவாகள துணையாகமாட்டாாகள. மேதாவியும, சூர னும, ஆலோசனையிலவலலவனும, நீதிசாஸதிரத்தைத் தோநதவனுமான அமைசசன் தான் ஒருததனுயினும,

அரசனையேனும அரசகுமாரனையேனும, பெருஞசமபத்
தை யடைவிபபான. பெரியகாரியஙகளில சிறநதவேலைக
காரர்களும, மததிமமானகாரியஙகளில நடுததரமானவே
லைககாராகளும், அறபகாரியஙகளில சாதாரணவேலைககா
ராகளும ஏவபபடுகின்றாகளா? மிகசசிறநதகாரியஙக
ளில, குலமுறையாய வநதவாகளும நனகுபரீக்ஷிதது நல
லவரென்று மதிககபபடடவாகளும பரிசுததாகளுமான
சிரேஷ்டாகளை ஏவுகினறனையா? கைகேயியினகுமாரனே,
மநதிரிமாா, உககிரமானதணடனையால இராசசியததுச
சனஙகள வருநதுமபடி உனககு அநுமதிசெயயாம லிருக
கின்றாகளா? தூததானமவாஙகின பதிதனை ரிதது
விககுகளபோலவும, பலாதகாரமாகவிருமபும புருஷனை
மாதராா போலவும, உனனை ஜனஙகள அவமதியாம
லிருககிறாகளா? சதுாவித உபாயஙகளில வலலவனையும,
நோமையறற நீதிசாஸதிரஙகளில தோநதவனையும, பணி
யாளாமீது பொயககுறறங கறபிதது அவரைப பிரிபப
தில கருததூனறியவனையும, அரசனைக கொலவதிலும
அசசமறறவனையும, அரசசெலவததைக கைபபறற
விருமபுபவனையும கொலலாத அரசன், கொலலபபடு
வான், ஆகையால, இபபடிபபடடவன உனனிடததி
லிலலாமலிருககின்றானா? மனமகிழநதவனும, சூரனும,
புததிமானும, தைரியமுளளவனும, நன்னடககை யுள
ளவனும, நறகுலத்திறபிறநதவனும, யஜமானனிடததில
விசுவாசமுளளவனும, சமாததனுமானவன, சேனாதிபதி
யாகச செயயபபடடிருககின்றானா? வெகுபலசாலிகளும,
கூடடததில முககியாகளும், யுத்தததில ஸமாததாகளும,
உன்னாற கணடறிநத பராககிரமமுளளவாகளுமான அப
படிபபடட வீராகள, சறகாரஞசெயது கௌரவிககபபட
டாாகளா? நீ, சைநியததுககு, உணவினையும சமபளத்
தையும தககககாலததில கொடுககவேணடுமளவு விளமபி
யாமற் கொடுககிறாயா? யுததவீராகள, உணவும சம்

பளமும தககாலததிறகிடடாது காலங்கடபபதாலும்
தலைவரிடததுசசினஙகொளளுகின்றனா ; வேறுபாடடையு
மடைகின்றனா , அவா அவவாறு ஆதல், பெரியஅநாத்
ததைதை யுணடுபணணும. க்ஷததரியவமசததுப புதலவா்
களான பிரதானாகளெல்லோரும, உன்னிடத்தில அன்
புட னிருககிறாாகளா ? அவாகள உன்விஷயத்தில மண
மொபபித் தமதுஉயிாகளை விடுகிறாாகளா ? பரதனே,
நமது நாடடிறபிறநதவனும, வித்வானும, சமாததனும,
பிறருடையவாாததைககுத் தககவாறு விளமபமின்றி
மறுமொழி யுரைபபவனும, சொன்னவறறைச சொல்ப
வனும, பிறாதன்மையை யளவிடவல்லவனுமான் புரு
ஷன், உனனுல தூதனுகச செயயபபடடுளளானா ? உன்
னைசசோநத பதினைநதுதீாததஙகளும சத்துருககளைச்
சோநத பதினெணதீாததஙகளும ஆகிய எலலாத்தீாத்

---

* மநதிரி, புரோகிதன, இளவரசு, சேனுபதி, வாயிலகாபபோன, அந்தபபுரகாரிய நிாவாஹகன, சிறைசசாலையினதிகாரி, பணததுககதிகாரி, அரசனுணையை வெளியிடுவோன, வியவகாரததைக் கேடபோன, சேனைகளுககுச சமபளம பிழைபபு முதலியவைகளைக கொடுபபவன, நகரத்தைசசோதிததல நகரததினபிராகாரததைககாததல முதலிய தொழிலகளைபபுரிபவன, தொழிலினமுடிவிலகூலிவாஙகிககொளளுகினற சேனை தவிர மறறெலலோாககும கொடுககவேணடிய பொருளை அரசனிடததிலிருநது ஒரேதரமாயத தான வாஙகிககொணடு தனிததனி அதைக கொடுப போன, அரசன மநதிரி முதலியவாகளுககுத தக்க ஆசனமமைததல சபிகாகளைவரவழைததல அசபபியாகளைததடுததல சபையிறசததமுணடாகாதபடிசெயதல சபையைக்காததல முதலியவறறைப புரியுஞ சனஙகளுக்குத தலைவன, தாயாதிகளினபாகவிஷயததிலநேரும வழககைத தருமசாஸதிரபபடி தீாபபோன, குறறததைச செயதவாகளுககு அரசனுணைப படி தலையறுததல கையைவெடடுதல முதலியவறறைப புரியுஞ சனஙகளை ஏவுபவன, மலையரண நீரரண காடடரண முதலியவைகளைக காபபவாகளுககுநிாவாஹகன, இராசசியததினெலலையிலிருநதுபகைவா முதலியோர் நிலததை யபகரிததல முதலியவறறைப புரிபவாகளுககு நிாவாஹகன் இவா, பதினெணதீாததமெனபபடுவா , தனனைசசோநத மநதிரி புரோகிதன இளவரசன இவாகள தனதுசமீபததி லிருபபதால அவாகளினதனமையைத தானே யறிவதால, அவாகளை வேவுகாரர்களைக்கொணடு பரீட்சிககக கூடாது

தஙகளையும, ஒருவனையொருவனறியாத முமமூனறுவேவு காரரகளைககொணடு சரியாகநடககச செயகிருயா? ஊரை விடடுஒடடபபடடுத திருமபிவநதுசோநத சததுருககளை எபபொழுதும 'இவாகள வலியறறவாகள' எனறு அவ மதியாம லிருககிருயா? குழநதாய, பிரதியக்ஷம அநு மானம இவைகளையே பிரமாணமாககொளளும நாஸ திகபிராமணாகளைச சேராமலிருககிருயா? தததுவபபொ ருளை உணமையாக அறிவதில வலலமையறறவாகளும் அறிவிற சிறியவாகளுமான இவாகள, தமமைததாமே புலவாகளாகப பாராடடுபவாகள, வேதமாாககததுககு விபரீதபபடட புததியை யுடையவாகளான இவாகள, முககியமான தருமசாஸதிரஙகள இருககுமபொழுது, சுஷ்கதாககவிஷயமான புததியை யடைநது, வீணவாதம பணணுகிருாகள. குழநதாய, நமமுடைய முன்னோாக ளான வீராகளால வசிககபபடடதும, உறுதியான வாயிலை யுடையதும், யானை குதிரை இரதம இவைகள நிறைநத தும, தமதம தொழிலைச செயவதில கருததூனறியவாக ளும ஐமபுலன்களையு மடககியவாகளும உததமாகளும வெகுஉதஸாகததோடு கூடியவாகளுமான ஆயிரககணக காயுளள பிராமணா க்ஷததிரியா வைசியா இவாகளால எபபொழுதும சூழபபெறறதும, பலவகையானகோயில களாற சூழபபடடதும, விதவான்கள நிரமபியுளளதும, மிகக மகிழசசியை யடைநததும, வளமுளளதுமான அயோததிமாநகரை, அதனுடையபோ சததியமாமபடி நீ இரடசிககிருயா? இரகுவமசததிலுதிததவனே, யாகங கள்பணணின சாலைகள நூறறுககணககாக இருககப பெறறதும, ஸதிரமாய வசிககும ஜனஙகளால் நிரம பியதும, கோயிலகளாலும தணணீரபபநதலகளாலும தடாகஙகளாலும சோபிபபதும, மனமகிழநத ஆண பெணகளை யுடையதும, கூடடஙகூடிச செயயும விழாக களால விளஙகுவதும, உழாமலே விளையும பூமியுள

ளதும, பசுககள நிரமபியுள்ளதும, ஈதிபாதைகள நீஙகிய தும, ஆறறுபபாயசச லுள்ளதும, அழகியதும, கொடிய விலஙகுகளை நீஙகியுள்ளதும, பலவகைபபயததையும் ஒழிநதிருபபதும, பொன வெள்ளி இரததினம முதலியவைகளையுடைய கனிகளால எமமருங்கிலும விளஙகுவதும, பாபிகளான மனிதாகள இலலாமல் நமது முன்னோர்களால நன்ருகப பரிபாலனம் பணணபபட்டதுமான வளமுள்ள நாடு, சுகமா யிருககின்றதா? பயிரிடுதல, பசுவைககாததல இவைகளைச செயபவா, உனககு இஷடரா யிருககினருாகளா? குழநதாய், வாணிகஞ்செயயும் ஜனஙகள் சுகமாகவளாகினறனரா? நீ, அவாகளுககு வேணடியவைகளைக கொடுததுத் துன்பஙகளைநீககுவதால, அவாகளைப போஷிததாயா? அரசரால, நாட்டிலுள்ளவரெலலாரும நீதிவழுவாமல பாதுகாககபபடவேணடியவாகளன்றே! நீ பெணகளிடததில, அநுகூலனுக நடககின்ருயா? அவாகள உனனுல நன்கு பாதுகாககபபடடாாகளா? அவர்களபேசசைை நமபாமலிருககின்றனையா? அவாகளிடததில் இரகசியததை வெளிவிடாமலிருககின்ருயா? யானைககாடு பாதுகாககபபடுகிறதா? அவயானைகளைப பிடிபபதறகு வேணடிய பெணயானைகள உனககு இருககினறனவா? பெணயானைகளையும ஆணயானைகளையும குதிரைகளையும் தேடுவதில, போதுமெனறு திருபதியடையாதிருககின்ருயா? அரசகுமாரனே, நீ, அலஙகரிததவுனனைச சபையில நாடோறும முறபகலில மானிடாகளுககுக காணபிககின்ருயா? பணியாளரெலலோரும, உன்னை நிரபபயமாயக காணுமலிருககிருாகளா? எலலாரும, காணுதலை விடாமலிருககிருாகளா? இபபணியாளா விஷயததில எபபொழுதுங காட்சிகொடுபபதும, காட்சியே கொடாமலிருததலுமின்றி நடுத்தரமாயததான் நடநதுகொளளவேணடும. உனது எல்லாககோட்டைகளும, தனமதானியம ஆயுதஙகள ஜலம் யநதிரஙகள சிறபிகள விலலாளிகள இவாக

ளால நிறைநதிருககினறனவா? உனககு வரவு அதிகமாக வும செலவு குறைவாகவு மிருககினறனவா? இரகுவமசத தி லுதிததவனே, உனதுபொருள கெடடபாததிரத்திற சேராதிருககின்றதா? உனது பொருடசெலவு, தெயவங்க ளுககாகவும, பிதிருககளுககாகவும, பிராமணாகளுககாக வும, விருநதினாகளுககாகவும, போாவீராகளுககாகவும, உனது நண்பாகளுககாகவும உதவுகினறதா? நலலதன் மையுளளவாகளும, திரிகரணசுததியுடையவாகளுமான பெரியவாகள, களளததன்மையுளளவனற பழி கூறப படடவாகளாய, சாஸதிரத்திலதோநதவாகளால கேள விகளாற பரிசோதிககபபடாமல, தனலோபஙகொணடு கொலலபபடாதிருககின்றனாகளா? ஆணேறே, திருடிய காலததில திருடியபொருளோடு கணடுபிடிககபபடடு, கேளவியாற சோதிககபபடட களளன், பொருளாசையால விடபபடாம லிருககின்றானு? மிககேளவியையுடையவா களான உனதுமநதிரிமாா, செலவவானுககும தரிததிர னுககும் வழககுணடாயின, அப்பொழுது, பொருளாசை யினறி அவவழககை ஆராயகினறாாகளா? இரகுகுலத் தவனே, தபபாகத தணடனை யடைநதவாகளுடைய கண களிலிருநது பெருகும நீா, தனதுசுகததிறகாகப பூமியை ஆளும மனனவனுடைய புதலவரையும பசுககளையும அழிததுவிடும. இரகுவமசததவனே, முதியவாகளையும சிறுவாகளையும சிறநத விததுவான்களையும தானம, அன்பு, இனியபேசசு ஆகிய இமமூனறினுலும வசபபடுத் திககொளளுகிறாயா? குருககளையும, பெரியவாகளையும, தவ சிகளையும, தெயவஙகளையும, விருநதினாகளையும, நாறசநதி களி லுளளனவும தெயவஙகளுககு வசிககுமிடமுமான விருக்ஷங்களையும, யாகமமுதலியவறறால அவவுலகவின் பததைஇவவுலகத்திலேயேபெறறஅநதணாகளையுமவணங குகிறாயா? பொருளால தருமததையேனும, தருமததால பொருளையேனும, சுகததில விருப்பததாலும காமத்

தாலும இவவிரண்டையுமேனும, கெடாமலிருககின்றனை யா? வெற்றிபெறறவாகளுடசிறநதவனே,கேடபவாகளுககு விருபபததை யளிபபவனே, காலததை யுணாநதவனே, தருமாாததகாமஙகளைப பிரிதது, காலத்தில நடததுகிரு யா? மிகக அறிவுளளவனே, எலலாசசாஸதிரஙகளிலுநதேர் நத பிராமணாகள, ஈாடடாாகளுடனும நகரததாாகளுட னும உணதுக்ஷேமததை வேணடுகின்ருாகளா? நாஸதிகம, பொய, கோபம, ஜாககிரதையின்மை, நெடுஙகாலம ஓா தொழிலைப புரிதல, அறிவாளரைக காணுமை, சோமபல, ஐமபுலஙகளை யடககாமை, பெரிய இராசசியகாரியஙக ளைத் தனியா யாலோசித்தல, காரியததை விபரீதமாக அறியுமவாகளுடன் ஆலோசிததல, நிசசயமபணணின காரி யஙகளை யாரமபியாமலிருததல, ஆலோசனையைக காவா மை, அமஙகளகரமானவற்றைச செயதல, எலலோரையு மெதிாகொளளல ஆகிய இபபதினனகு ராஜதோஷஙகளை யும நீ அகறறியிருககிருயா? இரகுகுலததவனே, மிகக அறிவுளளவனே, உலோபம குரோதம சோமபல அசத் தியம ஜாககிரதையின்மை அச்சம நிலையினமை அறியா மை நியாயமலலாவழியிலவிருபபம அலடசியஞ்செயதல என்ற தசவாககத்தையும், குலமுறையாயவநதபகைமை இயறகையாலதோன்றியபகைமை பெணடிராலஉணடான பகைமை வாககினுலுதிததபகைமை குறறததாலதோன் றியபகைமை எனற பஞசவாககத்தையும, சாமம பே தம் தானம் தணடம என்ற சதுாவாககததையும, அரசு அமைச்சு நாடு அரண பொருள படை நடபு எனற ஸபதவாககத்தையும், பயிா வாணிபம கோ ட்டைகடடுதல அணை கோலுதல யானையைக கடடல பொன வெள்ளி முதலியவைகளையுடையகனி கபபம வாங கல் ஒன்றுமிலலாதஇடஙகளிலவீடுகடடல என்ற அஷ டவாககத்தையும், அடையமுடியாத வஸதுககளில முய லுதல அடையககூடியவஸ்துககளிலமுயலாமை அடை

யககூடியவஸதுககளில அகாலததிலமுயலுதல என்ற
தரிவாககததையும, தரயீ வாாததை தணடநீதி எனற
தரிவிதயையையும, ஐமபுலனகளைவெலலு முபாயத்
தையும அறிநது, சநதி விககிரகம பகைவரை நோக
கிசசெலலல காலததைநோககிககொணடு சுமமாவிருததல
பலமுளள பகைவரிடதது வாயாலதனனை அடைககல
மாகக கொடுததல பகைவா தமமைவருத்துவதால
வலியஅவரையாசசிரயித்தல எனற ஷாடகுணயததை
யும, தீ நீா நோய பஞசம மரணம எனற தெயவத்
தால தோனறும விசநததையும, அதிகாரிகள, கள
ளா, அநயா, அரசருடைய விருபபததிறகு இடமா
னவா, அரசனுடைய லோபகுணம எனற மநுஷ்யரால
தோன்றுவதுமான விசனததையும, சமபளமபெறாத
வரும அவமதிககபபடடவரும சினமுணடாகுமபடி
செயயபபடடவரும அசசமுறுததபபடடவருமாகிய சத்
துருககளைசசோநதவாகளுககு வேணடியவறறைக கொ
டுதது அவாகளைப பகைவரிடததினின்று வேறுபடுததலை
யும, இளையவன் முதியவன வெகுகாலமாயவியாதியாற்
பீடிககபபடடவன சுறறததாரால வெளிபபடுததபபட
வன அஞசுபவன் அசசமடைநதஅமைசசுசேனைமுத
லியஜனஙகளை யுடையவன பொருளாசைகொணடவன
பொருளாசைகொணடஅமைசசுமுதலியஜனஙகளையுடைய
வன் ஆசையறறதன்மையுளளவன ஐமபுலனகளிலமிககஊ
றறமுளளவன பலாமனததுககெடடியஆலோசனையுடைய
வன் தெயவஙகளையுமஅநதணாகளையுமபழிபபவன சாபம்
முதலியவறறாறகேடடைநதவன் ஊழையேவலியதென்
றெணணிமுயறசியறறிருபபவன் பஞசத்தா லுணடான
விசனமடைநதவன சேனையின்நாசததாலவருநதுபவன்
தன நாடடி லிலலாதவன அநேகபகைவரையுடையவன
கெடடகாலத்தையடைநதவன சததியததையும தருமத்
தையும கைவிடடவன என்ற விமசதிபுருஷாகளையும்,
அமைசசு நாடு அரண பொருள் தணடம என்ற பிரகிரு

தியையும், விஜிகிஷு சத்துரு மித்திரன் சத்துருமித்தி ரன் மித்திரமித்திரன சத்துருமித்திரமித்திரன் மத்திமன பாாஷ்ணிகிராகன ஆக்கிரந்தன பாாஷ்ணிகிராகாசாரன ஆக்கிரந்தாசாரன் உதாசீநன என்ற தவாதசராஜமண் டலத்தையும், பகைவரைக் கடியச்செல்லும் வகையினை யும், சேனையைவகுத்தலையும், சந்திவிக்கிரகங்களையும் உண்மையாய அறிந்து தக்கவாறு நடத்துகின்றனையா? சாஸதிரங்களிற் கூறிய லக்ஷணம பொருந்திய நானகு அல்லது, மூன்று மந்திரிகளுடன் ஒன்றுசேர்ந்தும தனித் தும ஏகாந்தத்தில மந்திராலோசனை செய்கின்றனையா? நீ, அத்யயனஞ்செய்த வேதங்கள, அக்கினிஹோத் திரம முதலானவைகளை நடத்துவதால ஸபலங்களாகச் செய்யப்படுகின்றனவா? உன்னுடையபொருள்கள், தானம் முதலியவைகளுக்கு உபயோகப்படுவதால பயன்பெற் றன வாகின்றனவா? உனதுமனைவிமாா புத்திரரைப் பெறுவதால பயனபெற்றன ராகின்றனரா? நீ கேட்ட றிந்த சாஸதிரம, நல்நடத்தை முதலியவைகளை யுண்டாக் குவதால பயன்பெறுகின்றதா? அறமபொருளினபங்க ளிற் கருத்தூன்றிய உனபுத்தி, என்னுடையபுத்தி யைப்போல இவவாறு மங்களத்தைத்தருவதும் கீாத் தியை விளைவிப்பதுமாக இருக்கின்றதா? நமது தந்தை எவவாறு நடக்கின்றாரோ, நமது தந்தைக்குப் பாட்டனாா முதலியோா எவவாறு நடந்தாாகளோ, அவவாறுள்ள தும நலவழியிறசெலவதும மங்களகரமுமான ஒழுக்கத் தையே கொண்டிருக்கின்றாயா? இரகுகுலத்தவனே, மதுரமானஉணவைத் தனியாயப்புசியாம லிருக்கின்றாயா? பொருளைவேண்டும நண்பருக்கு அதைக் கொடுக்கின் றாயா? தணடத்தைச் செலுத்தும புத்திமானும வித் வானுமாகிய மன்னவன், முறைப்படி உலகமுழுவ தையு மடைந்து, தருமந்தவறாது பாதுகாத்துப் பினபு இவவுலகத்தை விட்டுச் சுவாக்கமடைகின்றானன்றோ!"

நூற்றோராஞ் சருக்கம்:
பரதர் இராமருக்குத் தசரதர்மரணத்தைத் தெரிவித்தல்.

இவ்வாறு கூறிய இராமருடைய வார்த்தையைக் கேட்டுப் பரதர், "தருமத்தைக் கைவிட்ட என்னை ராஜ தருமம் என்ன செய்யும்? ஆணேறே, அரசரே, 'மூத்தகுமாரனிருக்கும்பொழுது இளையவன் அரசனாவதில்லை' என்ற சாசுவதமான தருமம் நம்முன்னோரிடத்தி லிருந்தது. இராகவரே, வளமுள்ள அயோத்திக்கு என்னுடன் வாருங்கள். நம்முடைய இக்குலத்தின்நன்மைக்காகத் தங்களை யபிஷேகஞ் செய்துகொள்ளுங்கள் உலகத்தில் அரசனை மனிதனென்று சொல்லுகிறார்கள், எனக்குத் தேவனென்று சொல்ல விருப்பம், ஏனெனில், அவனுடைய தருமார்த்தங்களுடன் கூடிய ஒழுக்கத்தைப் பெரியோர் அமானுஷமாகச் சொல்லுகிறார்களன்றோ!

பரதர் மறுமொழி.

நானும் கேகயநாட்டிலிருக்கத் தாங்களும் காட்டையடைந்தவளவில், யாகத்தையேபுரியுந்தன்மையுள்ளவரும் நல்லவர்களுக்குஇஷ்டரும் பெரியவருமான மன்னவர் சுவர்க்க மடைந்தார். தாங்கள் சீதையுடனும் லக்ஷ்மணனுடனும் புறப்பட்டமாத்திரத்தில், அரசர் துக்கத்தாலும் சோகத்தாலும் மேலிடப்பட்டவராய்ச் சுவர்க்கத்தைச் சேர்ந்தார். புருஷரிற் சிறந்தவரே, எழுந்திருங்கள்; தந்தையாருக்கு ஜலக்கிரியையைச் செய்யுங்கள். நானும் இந்தச் சத்துருக்கனனும் ஸபிண்டீகரணமவரையிலுஞ் செய்யவேண்டிய எல்லாக்கிரியைகளையும் முன்னமே பண்ணிவிட்டோம். இராகவரே, இஷ்டரால் கொடுக்கப்பட்ட ஜலம் பிதருலோகத்தில் என்றும் குறையாததாகின்ற

பரதர் தசரதர் மரணத்தைத் தெரிவித்தல்

தெனறன்ருே சொலலுகிருாகள, தாஙகளே தநதைககு இஷடா; தஙகளைபபிரிநதவரும தஙகளைபபறறிவநத சோ கததில முழுகியவருமான தங்களபிதா, தஙகளைபபற் றியே புலமபி, தஙகளைக காண விருமபியவராய, தஙகளி டததிலேயே பொருநதிய புததியைத திருபபாமல, தங் களை நினைததுககொணடே பிராணனைவிடடாா" என்று கூறினா.

நூற்றிரண்டாஞ் சருக்கம்:

இராமர் தசரதருடைய உத்தரகிரியையை நடத்துதல்.

இராகவா, தகபபனுரினமரணததைப பறறினதும் துககததையுணடாககுவதுமான பரதாசொலலைக கேடடு அறிவிழநதவராஞா சததுருககளைத த விககசசெயயும இராமா, சணடையில இந் திரனுல ஏவபபடட வசசிராயுதமபோலப் பரதராற கூறபபடடதும காதுகொடுததுக கேடக முடி யாததுமான கொடியவாககைக கேடடு, தமகைகளைப் பிசைநதுகொணடு, கோடரியால வெடடபபடடதும பூத்த உசசியையுடையதுமான விருக்ஷமபோல பூமியில விழுந் தாா. மததசெருககால கரையை யிடிதது அதனுல உண டான அயாசசியால மூாசசை யடைநத யானைபோல சோ கததால மெலிவடைநது பூமியிலவிழுநத லோகநாதரும் மகாவிலலாளியுமான இராமரின்மேல, உடன பிறநதவர்கள், சீதையுடன, அழுதுகொணடு தணணீா தெளிததாாகள. ககுஸதவமசததவரான அநத இராமா, மீணடும அறி வை யடைநது, கணகளினுல நீரைச சொரிநதுகொணடு, எளிமையாகப பலவாறு கூறலானா. அநதததருமாத் மாவான இராமா, உலகததுககு அதிபதியாகிய தநதை சுவாககமபோயவிடடதைக கேடடு, பரதரைப பாாதது,

இராமா பிதாவுக குச சோகிததல

"நமதுதநதையாா தெயவததால விதிககபபடட கதியை யடைநதபிறகு, அயோததியில நான என்ன செயயபபோ கிறேன? இனி எவன, உததமவரசரை யிழநத அவவ யோததியையப பரிபாலனமபண்ணுவன? எவா என்னைப பறறினசோகததால மரணமடைநதாரோ, என்னால ஸம ஸகாரமுஞ செயயபபடடிலரோ, மகாதமாவான அவ ருககு, கெடடபிறபபையுடையவனுன என்னால செயயத தககது என்ன இருககிறது? அகோ! பரத, குறறமறற வனே, நீ பயன கைககூடபபெறறவன, எதனால, மனன வா, பிரேதகாரியஙகளெலலாங கிடடினவளவில, உன னுலும சததுருககனனுலும கௌரவிககபபடடாரோ. நான, பிரதானபுருஷனறறும ஆகுலததை யடைநதும அரசனிலலாமலு மிருககும அயோததியையை, வனவா சததினினறு திருமபினபினபும அடைய விருமபேன. சததுருககளைத தவிககச்செயபவனே, தநதையாா பரலோ கஞசெனறவளவில, வனவாசததை நிறைவேறறின என்னை அயோததியில காரியஙகளிலஏவுவாா யாவா? என தந தை நலலொழுககமுடையஎன்னைபபாாததது முனபு எநத வாாததைகளைச சமாதானபபடுததிக கூறினரோ, அப படிபபடட காதுககினிமையான அவருடைய நலவாககி யஙகளை நான் யாரிடததிலிருநது கேடபேன?" என வெகுதருமததுடன்கூடிய சிலசொறகளைக கூறினா.

இராமா, இவவிதமாகப பரதரைப பாாததுச சொல லித் துயரததால தபிககபபடடவராய, பூாணசநதிரன் போன்ற முகததையுடைய மனைவியிடஞ சென்று, "சீதே, உன்மாமனா மரணமடைநதாா லக்ஷமணு, தநதையை யிழநதவனுகினறய பரதன், துககமுணடாமபடி, தநதை சுவாககமடைநதாரெனச சொலலுகிறுன்" என்றா. பின்பு, காகுததா அவவாறுசொலலியவளவில, புகழபெறற குமா ரர்களான அவாகளுககுக கணகளில மிகுதியாகக கண்ணீ ருணடாயிற்று பினபு அவவுடனபிறநதவாகளெலலோ

ரும, இராமரை வெகுவாகத தேறறி, அவரைப பாாதது, "உலகததுககு அதிபதியாகிய தநதைககு உதககிரியை யைச செயயுஙகள" எனருாகள. அசசீதை, மனனவ ரானமாமனுா இறநததைககேடடு, நீாநிறைநதகணகளால், தனதுகணவரைப பாாகக முடியாதவளாக இருநதாள்.

இராமா, அழுதுகொணடிருநத ஜனகபுததிரியான சீதையைத தேறறி, தாம துயரபபடடுக் கொண்டு, துககபபடுமலக்ஷமணரைப பார் தது, "லக்ஷமணா, இஙகுணபபிணணுககையும, மரவுரியை யும உததரீயததையும எடுததுவா. மகாதமாவாகிய தந் தையினுடைய உதககிரியையைச செயயப போகிறேன். சீதை முனனே போகடடும; அவளபின நீ நட; நான் பின்பு போவேன; இதுவன்றோ துககபபடடவாகள மூழ் கசசெலலுமமாதிரி" என்றுா. அதனபிறகு, குலமுறை யாய வநத அநுசரரும, ஆதமஸ்வரூபததை யறிநதவரும், மகாபுததிமானும, மிருதுததன்மையினரும, ஐமபுலன் களையு மடககினவரும, சாநதரும, இராமரிடதது அசை வறற பகதியுளளவருமான சுமநதிரா, அவ்விராசகுமாரர் களுடன் இராமரையுந தேறறி, இராமரைப பிடிததுக் கொணடு, பரிசுததமான மந்தாகினிநதியி லிறஙகசசெய் தாா. புகழுபெறற அவாகள, வெகு அழகியதும புஷபித் திருககின்ற காடுகளுடன் கூடியதும விரை நதபிரவாகத்தை யுடையதுமான மநதா கினிநதியின் புணணியதீரத்ததை யடைநது, "தநதையே, தங்களுககு இது ஆகடடும" என்று சேறறற ஜலத்தை மன்னவரினபொருடடுக கொடுததாாகள். மன்னவ ரானஇராமர், நீரால் நிறைநத அஞசலியுடன், தெறகுத் திசையைநோககி நின்று, "அரசபபுலியே, மாசறறதும குறையாததும் என்றுறகொடுககபபடடதுமான இநத ஜலம, பித்ருலோகததிலுள்ள தஙகளைஇபபொழுதுஅடை யடடும" என்றுசொலலி அழுதுகொணடே ஜலம கொடுத்

மூழ்கச செலலல.

உததரகிரியை

தனர். பிறகு, தேஜஸ்வியான அந்த இராமர், உடன்பிறந்தவர்களுடன் மந்தாகினிதீரத்தினின்று சிறிது தூரம் கடந்து, தமது தந்தைக்குப் பிண்டப்ரதானஞ் செய்தார். இலந்தையுடன் கூடிய இங்குணப்பிண்ணாக்கைப் பரப்பிய தருப்பைமேல் வைத்து, மிக்கதுக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்டவராய், "மகாராஜாவே, எதை நாங்கள் உணவாக வுடையோமோ, அந்த இதை மகிழ்ந்தவராய் உண்ணுங்கள்; மனிதன் எந்த உணவை யுடையவனோ, அவனுடைய தெய்வங்கள் அவ்வுணவையே யுடையன" என்று அழுதுகொண்டே இவ்வாறு கூறினர்.

அதன்பிறகு, புருஷப்புலியான இராமர், மந்தாகினிக் கரையைவிட்டு வெளிப்பட்டு, தாம் வந்தவழியே, அழகான தாழ்வரையையுடைய சித்திரகூடபருவதத்தி லேறினர். ஜகத்பதியாகிய இராமர், பர்ணசாலையின் வாயிலைச் சேர்ந்து, தமது இரண்டுகரங்களினாலும் பரதலக்ஷ்மணர் இருவரையும் தழுவிக்கொண்டார். காசசிக்குஞ் சிங்கங்களைபோல சீதையுடன் புலம்புகின்ற அவ்வுடன்பிறந்தவர்களுடைய ஒலியால், பருவதத்தில் எதிரொலி யுண்டாயிற்று. பிதாவின் உதககிரியையைச் செய்கின்றவர்களும் மகாபலம்பொருந்தியவர்களும் புலம்புகின்றவர்களுமான அவர்களுடைய பேரொலியை யறிந்து, பரதரின் சைநியத்தி லுள்ளவர்கள், அச்சமடைந்தவர்களாய், பின்பு "பரதர் இராமரைச்சேர்ந்தா ரென்பது திண்ணம். இது, இறந்துபோனதந்தையை யுத்தேசித்துப் புலம்பும் அவர்களுடைய பெருஞ் சத்தமே" என்று பேசினார்கள்.

இராமர் துக்கம்

பின்பு எல்லோரும், வாகனங்களை விட்டு, அச்சத்தத்திற்கு எதிர்முகமாய்ச் சத்தம்வந்த இடத்தைநோக்கி ஒரேமனமாய் விரைந்து சென்றார்கள். சுகுமாரர்களான வேறுசிலர் குதிரைகளாலும், மற்றுஞ்சிலர் யானைகளாலும், பின்

ஸேநாஜனங்கள் இராமரைக் காணவருதல்.

னுஞ்சிலா நன்ருகஅலங்கரித்த இரதங்களாலும், இன்னுஞ்சிலா காலகளினுலும் சென்ருாகள ஜனங்களெல்லோரும், கொஞ்சநாளேக்குமுன்னரே பிரிந்த இராமரை வெகுநாளேக்கு முன்னமே பிரிந்தவரைப்போலக் காண ஆவல்கொண்டவாகளாய், விரைவாய் ஆசிரமத்தை நோக்கிச் சென்ருாகள. அங்கு உடன்பிறந்தவாகளின் சோகத்தையைக் காண ஆசையுடையவாகள், விரைந்தவாகளாய், குளம்புவட்டத்தினெலியுடன்சோந்த பலவகையான சித்ரமாயுள்ள வண்டிகளாற் சென்ருாகள. அவாகளசெலலும்பொழுது, குளம்புவட்டத்தால் அடிக்கப்பட்ட அப்பூமி, காாகாலத்து ஆகாசம்போல, நெருங்கிய சத்தத்தை வெளிக்காட்டிற்று அதனுல் அச்சமுற்றுத் தப்பட்ட பெண்யானேகளாற் சூழப்பட்ட ஆண்யானேகள், மதஜலத்தினபரிமளத்தால வாசனேயுண்டாக்கச் செய்துகொண்டு, அங்கிருந்து வேருெருவனத்தை யடைந்தன ; பன்றிக்கூட்டம், செந்நாயக்கூட்டம், எருமைகள், ஸாப்பங்கள, குரங்குகள், புலிகள், பெருமானகள், காட்டுப்பசுக்கள ஆகிய இவைகள அச்சமடைந்தன ; சக்கரவாகங்கள, நீாக்கோழிகள், அன்னங்கள, நீாக்காக்கைகள், பெருங்கொக்குகள, ஆணகுயிலகள, அன்றிலகள இவை அறிவற்றனவாயத் திசைகளே யடைந்தன. அச்சத்தத்தால திகைத்த பறவைகள, ஆகாசத்திற் சூழ்ந்தன ; பூமி மனிதாகளால மறைந்தது, அப்பொழுது ஆகாசம் பூமி ஆகிய அவவிரண்டும விளங்கின. பின்பு, ஜனங்கள, புருஷப்புலியும சத்துருக்களேயடக்குபவரும புகழ்பெற்றவருமான அந்தஇராமா வெறுந்தரையில இருப்பதை விரைவிற கண்டாாகள. ஜனங்கள, ஒன்று சேர்ந்து, கைகேயியையும மந்தரையையும நிந்தித்து, இராமரைக் கிட்டி, கணணீாநிறைந்த முகமுடையவ ராஞாகள.

அறத்தை யுணாந்தவரான அந்தஇராமா், நீாநிறைந்த கணகளே யுடையவாகளும மிகக்துயரமுளளவாகளு

இராமரின் ஆதரவு

மான அம்மனிதர்களை அவர்களது தாய போலவும் தந்தைபோலவும் கட்டியணைத்தார். அரசகுமாரரான இராமர், அங்குச் சிலரைக் கட்டியணைத்துக்கொண்டார். சிலமனிதர் அவரை அபிவாதனஞ்செய்தனர் அவர், சிநேகிதர்களையும் சுற்றத்தார்களையு மடைந்து, எல்லோர்க்கும் அவரவர்தகுதிக்குத்தக்கவண்ணம் சம்மானஞ் செய்தார். ஆகாசத்திலும் பூமியிலும் பிரதித்தொனி யுண்டாகுமாறு அழுகின்ற அந்தமகாத்மாக்களுடைய அழுகை யொலியானது, குகையுடன்கூடிய மலையிடங்களில் மிருதங்கத்தின்முழக்கத்தை யொத்ததாய்க் கேட்டது.

நூற்றுமூன்றுஞ் சருக்கம்:

இராமர்

வசிஷ்டர்முதலிய எல்லாரையுங் காணுதல்.

வசிஷ்டர், இராமரைக் காண ஆவல்கொண்டவராய், தசரதருடையமனைவிமார்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு, அவவிடத்தை நாடி நடந்தார். மந்தாகினி நதியைநோக்கி மெல்லநடக்கும் தசரதருடையமனைவியர், அங்கு, ராமலக்ஷ்மணர்களால் ஸ்நானஞ்செய்யப்பட்ட அத்தீர்த்தத்தைக் கண்டார்கள். கண்ணீர்நிறைந்து வாடியிருக்கும் முகத்தையுடைய கௌசலை, எளிமையடைந்தவளாய, சுமித்திரையையும், மற்றராஜஸ்திரீகளையும் பார்த்து, "இது, ஊரிலிருந்து காட்டுக்குத் துரத்தப்பட்ட பிரசித்தர்களும் நாதனற்றவர்களும் வருத்தமடையாதவர்களுமான அவர்கள் இறங்குந் துறை; நிச்சயம். சுமித்தி

வசிஷ்டர் முதலியோர் இராமரைக் காணச் செல்லல்

கௌசலையின துயரம்

ரே, உமதுகுமாரனுனலக்ஷமணன் இவ்வி டத்திலிருநது, எபபொழுதுஞ சோமப லின்றி, எனதுகுமாரனுககாகத் தானே ஜலங கொணடுபோகிருன்! உமபுதலவன், இவவாருன இழிதொழிலகளைச செயதபோதிலும, பழிககப படுகின் றிலன்; மூதத உடன்பிறநதவனுடைய பணிவிடைரூப மான எலலாத்தொழிலுமகுணததையேயுணடுபணணுகின் றன. இபபொழுது அநுபவிககுங கஷ்டததிறகு உரியவ னலலாதவனுனஉமதுகுமாரன், இழிவானதும துயரததை மூடடுவதுமான உடன்படடுசசெயயுஙதொழிலை இபபொ ழுதாவது விடுவானு?" எனருள நீணடகணகளையுடைய அககௌசலாதேவி, தெறகுபபாரதத நுனியையுடைய தருபபையில, பூமியில, தநதையையுததேசிதது வைககப படட இஙகுணப்பிண்ணுக்கைக்க கணடாள. தேவியான அககௌசலை, துககமடைநதஇராமரால தநதையயுத்தே சிததுப பூமியிலவைககபபடட அபபிணணுககைக்க கணடு, தசரதருடைய மனைவிகளெலலாரையும பாரத்து, "மகாத் மாவும இரகுவமசததவரும இக்ஷ்வாகுவமசத்துநாதரு மான தநதையான தசரதருககு, இராமனுல முறைப படி கொடுககபபடட இதைப பாருஙகள தேவாககு ஒபபானவரும, மன்னவரும, மகாதமாவும, போகததை யநுபவித்தவருமான அவருககு இது தகக உணவன்று என்று எணணுகிறேன. இநதிரனுககொபபான பிரபு வாகிய அம்மன்னவா, நானகுதிககுககளின்முடிவையும எலலையாககக்கொணடபூமியை யாணடு, இஙகுணபபிண ணுககை யுணகின்ருா! கஷடம!! இராசசியமாகிய ஐசசு வரியததிறகு உரிய இராமன், தநதையாருககு இஙகுணப பிணணுககைக்க கொடுககின்ரு னென்ற இதனினும மிகக துயரததைவிளைபபது இவவுலகததி லிலலை யென்று எனககுத தோனறுகின்றது. இராமனுல தநதையாரின் பொருடடுக கொடுககபபடட இஙகுணபபிணணுககைக்க

கண்டும், என் மனம், துயரத்தால் ஆயிரந்துண்டுகளாக ஏன் பிளக்கவில்லை? 'புருஷன் எதை அன்னமாக வுடையனோ, அதையே அவனுடையதேவதைகள் அன்னமாக வுடையவர்கள்' என்ற உலகத்திற் பிரசித்தமான சுருதி உண்மையானபொருளையுடையதாக எனக்குத் தோன்றுகின்றது" என்று கூறினாள்.

இராமரைக் காணல்

அவளுடைய சக்களத்திகள், அப்பொழுது, இவ்வாறு வருந்திய கௌசல்யையைத் தேற்றிச் சென்றார்கள், ஆகாசத்திலிருந்து நழுவிவிழுந்த தேவஜாதியிற்பிறந்தவனைப் போன்ற இராமரை ஆச்சிரமத்திற் கண்டார்கள்.

கௌசலை முதலியோரை இராமர் முதலியோர் வணங்குதல்

எல்லாவிதமான போகங்களையு மொழித்த இராமரைப் பார்த்துத் தாயமார்கள், சோகத்தால் மெலிந்தவர்களாய், வருத்தமுற்றுக் கூக்குரலிட்டுக் கண்ணீர் விட்டார்கள் மனிதப்புலியும் சத்தியமானபிரதிஜ்ஞையை யுடையவருமான இராமர், எழுந்திருந்து, அம்மாதர்களுடைய அழகிய பாதங்களில் வணங்கினார். நீண்டகண்களை யுடைய அவர்கள், மென்மையான ஸ்பாசத்தை யுடையனவும் மிருதுவானவிரல்கள் பொருந்தியனவுமான தங்களது அழகியகைகளால், இராமருடையமுதுகினின்று தூளியைப் போக்கினார்கள். லக்ஷ்மணரும், அந்தத் தாயமாரெல்லாரையுங் கண்டு துக்கித்தவராய், இராமர் நமஸ்காரம்பண்ணினபிறகு இடைவெளியில்லாமல் மெல்ல அபிவாதநஞ் செய்தார் தசரதரிடத்தினின்றுபிறந்தவரும் சுபலக்ஷணங்களபொருந்தியவருமான அந்தலக்ஷ்மணரிடத்தில், பெண்டுகளெல்லோரும் இராமரிடத்து எவ்வாறு தொழிலைச்செய்தார்களோ, அவ்வாறே செய்தார்கள். சீதையும், மாமியரான அவர்களுடைய பாதங்களில் வணங்கி, துக்கித்தவளாய், நீர்நிறைந்த கண்களை யுடை

யவளாய, அவாகளமுன்னின்றுகொண்டிருநதாள. கௌ
சலை, வனவாசததி லிளைதது எளிமையயடைநது துக்
கததால வருநதுஞ சீதையை, தாய மகளைக கட்டியணைப
பதுபோலக கட்டியணைததுககொண்டு, "விதேகராஜரு
டையமகளாயும தசரதமன்னருககுமருகியாயும இராமனு
டையமனைவியாயுமிருநது நிராமாநுஷமான இககாட்டில்
எவவாறு துககததை யடைநதாய! வெயிலால வாட்டப்
பட்ட தாமரைபோலவும, கசககபபட்ட நீலோதபலம
போலவும, தூளியா லழுககடைநத பொன்போலவும,
மேகததா லொளிகுறைககபபட்ட சநதிரன்போலவுமுளள
உன்முகததைப பாாததிருககும எனனை, விசனமாகிய
அரணிககட்டையினின்று தோன்றிய சோகாககினி, உள
ளததிலிருநதுகொண்டு,நெருபபு, தான இருககுமிடத்தை
யெரிபபதுபோல, மிகவு மெரிககிறது" என்று கூறினாள.
இராமா, துயரததால வருநதுந தமதுதாயாா இவவிதமா
கபபேசிககொண்டிருககும்பொழுது, வசிஷ்டருடைய திரு
வடிகளைக கிட்டி வணஙகினாா தேவேநதிரன் பிருகஸபதி
பகவானுடைய தாளில வணஙகுவதுபோல, இராமா, மிக
அதிகமான காநதியையுடையவரும அககினிககொபபான
வருமான புரோகிதருடைய தாளில வணஙகி, அவரு
டனே வீற்றிருநதாா.

அதன் பிறகு, மநதிரிகள, நகரததுப பிரதானாகள,
சைனியத்தைச சோநதவாகள, தருமததை யறிநதவர்க
ளிறசிறநதஜனஙகள இவாகளுடன, தரு

இராமா முதலி
யோா வீற்றிருநத
தல

மாதமாவான பரதா, தமையனாரது சமீ
பத்தி லிருநதாா. வெகுபராககிரமசாலி
யான பரதா, தவவேடததுடன் காநதி
யாலவிளஙகும இராமரைக கணடு அபபொழுது அஞச
லிபநதம பணணிககொண்டு, பிரமதேவாமுன இநதிர
னிருபபதுபோல, அவா சமீபததிலிருநதாா 'இபபரதா,
இராகவரை வணஙகி, அவரைபபாராட்டி அழகாக என்ன

சொல்லப்போகிறார்?" என்றுகேட்க, அங்குவந்திருந்தஅப்பெரியவர்களுக்கு, உண்மையான மிக்ககுதூகலம் அப்பொழுது உண்டாயிற்று. சத்தியத்தில் மகிழ்ச்சிகொண்ட இராமரும், மகாநுபாவரான லக்ஷ்மணரும், தார்மிகரான பரதரும், நண்பர்களால் சூழப்பட்டவர்களாய், யாகத்தில் சபைஜனங்களால் சூழப்பட்ட திரேதாக்நிகள்போல விளங்கினார்கள்.

நூற்றுநான்காஞ் சருக்கம்:
பரதர் இராமரை அயோத்திக்குவந்து அரசுபுரிய வேண்டல்.

உடன்பிறந்தவரான லட்சுமணருடன்கூடிய இராமர், தம்பியைத் தம்மேல் மிக்கஅன்புடையவராக அறிந்து, "நீ, ஜடையையும் மரவுரியையுந் தரித்து இராசசியத்தை விட்டிட்டு எந்தக்காரணத்தினால் இத்தேசத்திற்கு வந்தனையோ, அதைக் கேட்க விரும்புகிறேன். கிருஷ்ணாஜினம் ஜடை இவைகளைத் தரித்தவனாய் எதற்காக இத்தலத்திற் புகுந்தாய்? அதெல்லாவற்றையும் நீ சொல்லவுரியாய்" என்று வினவினார்.

பரதர் வந்த காரணத்தை இராமர்கேட்டல்

மகாத்மாவான காகுத்தரால் நன்றாய்க் கட்டித்தழுவிக்கொண்டு இவ்வாறு மீண்டுங் கேட்கப்பட்டவரும் மகாபாகுவும் கைகேயியின்புதல்வருமான பரதர், அஞ்சலிசெய்துகொண்டு, "மகாபாகுவான தந்தையார், ஒருபெண்டாட்டியின் கட்டளையால் மூத்தவர்க்குஉரிய இராசசியத்தை இளையவனுக்கு அதீனமாக்கி, பெரியவரான தங்களைக் கைவிட்டு, புத்திரசோகத்தால் வருத்தப்பட்டுச் சுவர்க்கமடைந்தார்.

பரதர் மறுமொழி

சத்துருககளைத தவிககச்செயபவரே, மன்னவா, எனதா யான கைகேயியென்ற மாதின கடடளையால ஏவபபடடவ ராயத தமமுடையபுகழுககுக கேடடினைவிளைககும இபபெ ரியபாவததைதச செயததா என்தாயான அவா, இராசசி யததின்பயனை யடையாமல, கைமபெணணாயச சோகத் தால் மெலிவடைநது, மகாகோரமானநரகத்தில விழப் போகிருா கைகேயியினசமபநதததால அபவாதமடைந் தவனும தஙகளுடையஅடியவனுமான எனமீது அருள புரிய வுரியீா இபபொழுதே தேவேநதிரன்போல் இராசசி யததால அபிஷேகம பணணிககொளளுஙகள. மநதிரிமாா முதலிய இநதபபிரகிருதிகளனைவரும, கைமபெண்களான தாயமாாகளும, தஙகளசமீபததை யடைநதிருககின்றுா கள, ஆகையால, அருளபுரிய வுரியீா பகைவாகளுடைய செருககைப போககுபவரே, முறைபபடிவநததும பாது காககவலல தஙகளை யடைநததுமான இராசசியததைத் தருமததா லடையுஙகள, நணபாகளை விருபபமடைநத வாகளாகச செயயுஙகள. நிாமலமான சநதிரனால சரத்கால ராத்திரி நிறைநதிருபபதுபோல் தலைவரான தஙகளால நிறைநத பூமி, தலைவனறறிருநததலை யிழநததாகடடும. இம மந்திரிகளுடன என்னால தலையாலிரக்கபபடட தாஙகள, உடனபிறநதவனும சீடனும அடியவனுமான என்மீது மனமிரஙகவேணடும. புருஷபபுலியே, படடணததில வசிபபதும், இபபொழுதுஇஙகுவநதிருபபதும, கௌரவிக கததககதும, பிதாவிறகுஇஷ்டமானதும, குலமுறையாய வநததுமான மநதிரிமாாமுதலிய பிரகிருதிமணடலததினு டைய மொழியைத தடட வுரியீரலலீாகள" என்றுசொ லலி நீாநிறைநத கணணினராய, இராமருடையதிருவடி களை மீணடும முறைபபடி பிடித்துககொண்டாா.

இராமா, மதிதத யானைபோல, அடிககடி பெருமூச செறியும் தமதுதமபியான பரதரைக கடடியணைதது,

பாதருககு இராமாசெயத உபதேசம

" நறகுலததிற பிறநதவனும, சததுவ குணததை மிகுதியாகவுடையவனும, பராககிரமசாலியும, நலலொழுககமுளளவனுமான உனனைபபோனறவன, இராசசியவிஷயமாக, மூததவனுககெதிராயிருததலாகிற பாபததை எவவாறு செயவான் ? சத்துருககளையடககுபவனே, உனனிடததில நுணணியகுறறததையும நான காணவிலலை நீ, இளமையால தாயை நிநதிககவுரியவனலலை மாசறறவனே, மிகக புததியுளளவனே, மனைவி, மககள, சிஷயா அடியவா முதலியவாகளிடததில எலலாபபடியாலும தஙகருததின்படி செயயப பெரியவாகளுககுச சாஸதிரத்தில விதி கூறபபட்டிருககினறது யாகஞசெயய வுரியனே, உலகததில மனைவிமுதலியோாமனததினபடிகடடளையிடத்தககவராக எவ்வாறு சாதுககளால எணணபபட்டிருககினறாகளோ, அவ்வாறே நாமும தசரதமனனவருககுக கடடளையிடத் தககவாகளெனறு நீ யறிவாய. யாகஞசெயய வுரியவனே, என்னை, மகாராஜா, மானறோலுடுத்து மரவுரிபோாததுக காட்டில வசிககச செயவதறகும, இராசசியததில வசிக கச்செயவதறகும உரியவா அறததை யநுஷ்டிபபவாகளிலுததமனே, தருமததை யுணாநதவனனதநதையினிடத் தில எவவளவு கௌரவம பாராடடவேணடுமெனறு உலகததில மதிககபபட்டிருககின்றதோ, அவ்வளவு கௌரவம தாயிடததிலுஞசெயயவேணடியதே இரகுவமசததவனே, இநதததருமததையும ஒழுககததையும மேறகொணடுளள நான, "காட்டிறகுச செல" எனறு தாயதநதையாகளாற சொலலபபடடவனாய வேறொன்றை எவவாறு செயவேன் ? உலகததவரால மதிககபபடட இராசசியம, அயோத்திமாநகரில உனனால அடையததககது. மரவுரியை யாடையாககொணடஎனககுத் தணடகாரணியததில வசிததல தககது. மகாகாநதிமானும மகாராஜருமாகிய தசரதர், உலகததின்முன்னிலையில இவவாறு

பிரிததுக கடடளையிடடுச சுவாககஞ் சென்றூர். லோக குருவும தருமாத்மாவுமான அரசர், உனககும பிரமா ணம, ஆதலால, நீ, பிதா கொடுதத பாகத்தை உளள படி யநுபவிககவுரியாய. யாகஞ்செயயவுரியவனே, நான், பதினன்குவருஷம தணடகாரணியததை யாசசிரயித் தவனுய, மகாதமாவாகிய தநதையாராற கொடுககபபடட பாகததை யநுபவிபபேன. எலலாஜனஙகளாலும நன்கு மதிககபபடடவரும தேவேநதிரன்போன்றவரும தரு மாதமாவுமான தநதையார, என்னைபபறறி யாது கூறினு ரோ, அதுதான் ஆதமாவுககு மிககநன்மையானதென் றெணணுகிறேன் ; ஆதலால், எலலாவுலகததலைமையையும நான் விருமபேன்" என இவவாறு கூறினூர.

நூற்றைந்தாஞ் சருக்கம் :

இராமர் அரசுபுரியவேண்டுமென்று பரதரைத் தத்துவார்த்தத்தால் தேற்றுதல்.

அதன்பினபு, அநத அன்பாகளின்கூடடத்தோடு கூடின அபபுருஷசிஙகஙகள துயரபபடடுககொணடிருகக, வநதஇரவு கடநதது. இரவு விடிநதவளவில, அவவுடன் பிறநதவாகள, அன்பாகளாற சூழபபடடவாகளாய, மநதா கினி நதியில ஹோமம, ஜபம இவைகளைச செயதுவிடடு, இராமரை யடைநதார்கள. அஙகிருநதவாகளில ஒருவரும ஒன்றும பேசவிலலை. பரதா, அன்பாகளின மததியில, இராமரைபபாாததுச சொலலியதாவது, "என் தாயார் நலவாாததை சொல்லித் தேறறபபடடாா; நான், எனக குக கொடுத்த இநதஇராசசியத்தைத் தஙகளுககே கொ டுககிறேன ; நிஷகணடகமான இராசசி யத்தைத தாஙக ளநுபவியுங்கள. காா காலத்தில ஜலத்தின்வேகத்தாலுடைநத

பரதா பிராாததிததல

அணைபோன்ற பரதகணடமென்ற பெரிய இநதஇராசசி யம, தஙகளாலன்றி வேறெருருவனுல இரடசிககமுடியாது. பூமிககுததலைவரே, குதிரையினநடையை யநுசரிககக கழு தைககுச சகதியிலலாதது போலவும, கருடனுடைய கதியை யநுசரிகக மறறைபபறவைகளுககுச சகதியிலலா தது போலவும, தஙகளநடககையை யநுசரிகக எனககுச சகதியிலலை. எவன மறறவாகளால வாழகசை பெறுகிறு ஞே, அவனுககு எபபொழுதும நலல பிழைபபு, எவன் மறறவாகளை வாழவிககிறுஞே, அவனுககுக கெடடபிழை பபு சிறநததலைவரான தாஙகள, பணியாளரானஎஙக ளைப பாதுகாவாவிடடால, அவவிஷயத்தில, ஒருபுருஷ ஞல விதகி யுணடாககபபடட ஒருமரம நனருக வளா நது குளளனுல ஏறமுடியாத பெருஙகிளையை யுடைய பெருமரமாகிப பூத்தும காயாமலிருநதால காயககாத அதை யுணடாககினவன் காயைப பெறறதனு லடையும பிரீதியைப பெரு னென்ற இது உவமையாம; மகா பாகுவே, தாஙகள, இதன்பொருளை யறிய வுரியவாகள மகாராஜரே, ஜனககூடடஙகளும படடணத்துபபிரதானா களும, விளஙகுகினற சூரியபகவானைப போனறவரும் இராசசியததிலிருபபவரும பகைவாகளையடககுபவருமான தஙகளை எலலாபபடியாலும பாாககடடும, காகுஸதரே, தஙகள பின செலலும யானைகள, மதிததவைகளாயப பிளிறடடும அநதபபுரத்தி லிருககும பெணடுகள ஒன்றுசோநது களிககடடும" எனபது படடணத்துப பலவகை ஜனஙகள, இராமரை வேணடும அபபரதரு டைய வாாததையைக கேடடு நனறெனறுஎணணினுர்கள.

இவவாறு துககபபடடுப புலமபும புகழபெறற பரத ரைப பாாதது, தைரியசாலியும நலலொழுககமுடைய வருமான இராமா, தேறுதல சொலலலானுா:—"புருஷ னுககுத தன் விருபபினுற செயயததககக காரியமொனறு

இராமர் மறுபடியும் பரதருக்குச் செய்த உபதேசம்

மில்லை, இப்புருஷன் அஸ்வதந்திரன், இங்கிருந்து அங்கும் அங்கிருந்து இங்கும் இப்புருஷனைத் தெய்வ மிழுக்கின்றது. திரவியத்தின் கூட்டங்கள், வெகுவாகத் தேடப்படினும், நாசத்தையே முடிவாகவுடையன, மிகமேலான பதவியிலிருக்கும் பிரமதேவர் இந்திரபகவான் முதலியோரும், தம்பதவியினின்று நழுவுதலையே முடிவாகவுடையவர்கள், புத்திரன் களத்திரம் முதலியவர்களின் சேர்க்கைகளும், பிரிவையே முடிவாகவுடையன, பிராணனும் மரணத்தையே முடிவாகவுடையது நன்றாகப் பழுத்த பழங்களுக்கு விழுவதைவிட வேறுவிதபயம் எப்படியில்லையோ, அதுபோலப் பிறந்தமனிதனுக்கு மரணத்தைவிட வேறுவிதபய மில்லை எங்ஙனம் உறுதியான தூணையுடைய வீடும் பழையதாகக் கிலமாய்விடுகிறதோ, அதுபோல, மனிதர்கள் நரை மிருத்யு வியாதி இவைகளுக்கு வசப்பட்டு அழிகிறார்கள் எந்த இரவு போய்விடுகிறதோ, அது திரும்புகிறதில்லை, அலைக்கும் புனலால் நிறைந்த யமுனை, நீர் நிரம்பிய சமுத்திரத்தை நோக்கிப் போயேவிடுகின்றது; திரும்பிவருகின்றதில்லை. இளவேனிற்பருவத்துச் சூரியனுடைய கிரணங்கள் ஜலத்தையுலர்த்துவதுபோல, அஹோராத்ரங்கள், இங்குள்ள ஒவ்வொருபிராணியினுடைய ஆயுளையுங் குறுக்கிக்கொண்டே, அப்பிராணிகளுடைய ஆயுள்களை யுலர்த்துகின்றன நீ இருக்கும்பொழுதும் போகும்பொழுதும் உனது ஆயுள் வற்றுவதால், உன்னைப்பற்றி வருந்து, பிறரைப்பற்றி ஏன் வருந்துகின்றாய்? யமன் கூடவே நடக்கிறான்; கூடவே இருக்கிறான், மிக நீண்டவழியிற்சென்று கூடவே திரும்புகிறான். உடம்பு முழுதும் திரைகள் வந்தன, தலைமயிர்களும் வெளுத்தன, நரையால் முதிர்ந்த புருஷன், என்ன உபாயஞ்செய்து தன்னை வல்லமையுள்ளவனாக்குவன்? மானிடர், சூரியபகவான் உதிக்கும்ளவில் மகிழ்கின்றனர்;

சூரியபகவான் அஸதமிககுமளவில மகிழகினறனா, அந
தோ! மானிடா, தஙகளுடைய வாணாளினகழிவை அறி
கின்றிலா! புதிதுபுதிதாயததோனறும பருவத்தின் ஆரம
பததைதக கணடு களிககினறனா, ருதுககள மாறுவதால
பிராணிகளுககு ஆயுளினகுறைவு உணடாகினறதே! சமுத்
திரததில கடடையுமகடடையும எவவாறு சோகினற
னவோ, ஒருகாலததுப பிரிகின்றனவோ, அவவாறே மனை
விமாரும பிளளைகளும சுறறததாரும பொருளும, சோநது
பிரிகின்றனா, இவாகளினபிரிவு நிசசயமனறோ! இவவுல
கததில ஒருபிராணியும தனனுடைய விருபபததினபடி சுற
றததாருடன இருபபதிலலை, அககாரணததினாலேதான்,
இறநதவரைபபறறிபபுலமபும புருஷனுககு, மாணட
வரை மீடபதில வலலமையிலலை வழியிலிருககும புரு
ஷன், வழியில் நடநதுபோகுஙகூடடததைப பாாத்து,
"உஙகளுடைய பின்னே நானும வருவேன்" என்று
கூறி எபபடிசசெலலுவனோ, அவவாறே, தநதை பாட்
டன முறையாய வநத மரணமாகிய வழி, புத்திரா முத
லியவாகளாலும செலலததககதாய அறுதி யிடபபடடி
ருககிறது மீடகமுடியாத அமமரணததை யடைநத
வன் எவ்வாறு புலமபவுரியன? திருமபுந தன்மையறற
பிரவாகம போனற ஆயுள திருமபாதபடி கழிநதுகொண்
டிருககையில, ஆதமா சுகததிறகுக காரணமான தலத
திற சோககவுரியது, ஜனஙகள, அறததாற சமபாதிக
கத்தகக சுகததில விருபபமுடையவரனறோ! தரு
மாதமாவும உலகததுககு அதிபதியும நமது தநதையாரு
மான அததசரதா, மஙகளததைத தருவனவும வேணடு
மளவு தக்ஷிணையை யுடையனவுமான அநேகயாகஙகளாற்
பாபததை யுதறினவராயச சுவாகக மடைந்தாா. நமது
பிதா, பணியாளரைப போறறினதாலும ஜனஙகளைப
பரிபாலிததததாலும தருமவழியாற பொருளை யீடடின
தாலும சுவாககஞ் சென்றாா. நமது தநதையான மன்ன

வா, பெருவழியிலகுளமவெடடுதலமுதலிய லோகோப காரமானதொழிலகளைச செயததாலும, விதிமுறை தவ றாது ஒழுகினதாலுஞ சுவாககஞ சென்றா. மன்னவா, பலவகை யஜஞங்கள செயது, பூரணமான போகஙகளை யடைநது, சிறநதஆயுளையும பெறறுச சுவாககஞ சென்றா. உத்தமமான ஆயுளை யடைநது நலலவாகளால நனகுமதிக கப்படடுச சுவாககஞசென்ற நமதுதநதை, துயரபபடத் தககவ ரலலா நமதுதநதையான அவா, மூப்படைந்த மானுடதேகததைவிடடு, பிரமலோகததில் மகிழசசியடை யும திவயதேகம முதலிய தேவசமபததைப பெறறா. இபபடிபபடட அறிவையடைநதவன் அவரைபபறறிச சோகிததல தககதன்று. கேளவியையுடையவனும மிகக அறிவை யடைநதவனுமானவன் எபபடிபபடடவனோ, நீ அபபடிபபடட பிராஜஞனுகிறாய தைரியசாலியும புததி மானுமான புருஷனால, அநேகவிதமான இநதசசோகங் கள, வாயபிதறறுதல, கணணீா விடுதல இவைகள, எலலா நிலைமைகளிலும கைவிடததககன. அபபடிபபடட நீ,ஸவஸ தனா யிரு; துககபபடாதே, அபபடடணத்தை யடைநது வசி; பேசுபவரில வலலவனே, சுவாதீனரான பிதாவினால் அவவாறே கடடளையிடப பெற்றாய. புணணியமானதொ ழிலையுடைய பிதாவினால நான எஙகு இருகக ஏவபபடடே னோ, பெரியவரான அவருடைய கடடளையை அஙகுத் தானே செயவேன் சத்துருககளைவெலபவனே, அவரு டைய கடடளையை மீறுதல எனககுத தககதன்று, எப பொழுதும அககடடளை உன்னாலும மேறகொளளததக கதே; அவாதாம நமதுபநது. அவாதாம நமதுபிதா. இரகு வம்சததவனே, தருமத்தை யநுஷ்டிககும் பிதாவுககுச சமமதமாயிருககும அவவாாத்தையையே, வனததிலவசித் தலாகிற தொழிலினாற காபபேன். புருஷபபுலியே, பர லோகததை யடையவேணடும மனிதன, தாாமிகனாக வும, கொடுமையறறவனாகவும, பெரியவாகளின்கடடளைப்

படி நடபபவனாகவு மிருககவேணடும. ஆணேறே, நமதுதந
தையான தசரதருடைய நன்னடககையை யாலோசித்
துபபாரதது நீ, உனனை அரசனாகப படடாபிஷேகம பண
ணிககொள" என இவவாறு தமதுதநதையின சொலலைப
பரிபாலநம பணணுவதறகாகப பிரபுவும மகாதமாவுமான
இராமா, தமதுதமபியான பரதரிடம பொருள பொருநதி
யிருககுமபடி ஒரு முகூாததகாலம சொலலி னனா.

நூற்ருருஞ் சருக்கம்:
பரதர் பட்டாபிஷேகஞ் செயதுகொள்ள இராமரை மறுபடி வேண்டுதல்.

தாாமிகரான பரதா, இராமா இவவாறு பொரு
ளோடுகூடிய வாாததையைசசொலலி னறபினபு, மந
தாகினீதீரததில, அமைசசா முதலிய பிர
கிருதிகளிடததில அனபுளள இராமரைப
பாாதது, அறநெறியிறபிழையாத விசித்
திரமான வாாததையைக கூறலானா:—"சததுருககளை
யடககுபவரே, உலகததில தஙகளைபபோனறவா யாவா?
தஙகளைத துககமும பீடிககமாடடாது; சநதோஷமும
மகிழவிககமாடடாது தாஙகள, மூன்றுவேதஙகளிலும
வலலவாகளான பெரியவாகளால ஸாவஜஞரெனறு ஒபபுக
கொளளபபடடவாகளு மாகினறீாகள; அபபடியிருநதும
அவாகளிடததுச சநதேகததையுங கேடடுககொளளுகிறீா
கள. 'இறநதுபோனபுருஷன எவவாறு பகைககு விஷய
மாகானோ, பிழைததிருபபவனும அபபடியே; இலலாத
பொருளில எவவாறு ஆசை யிராதோ, அவவாறே இருக
குமபொருளிலும' என்ற இபபுததியைப பெறறவ னெவ
னோ, அவன எதனால துயரபபடுவான்? அரசரே, எவன்
முககாலஙகளையு மறிநதவனோ, அவன் இபபடிபபடட விச

பரதா விணணபபம

னத்தை யடைந்தபோதிலும், வருத்தப்பட வுரிய னல்லன்; அவ்வாறே தாங்களும்; ஆயினும் நான், தாங்கள் நாட்டை விட்டுக் காட்டுக்குச்சென்றது, தங்களபிரிவு இவைகளா லுண்டான துக்கத்தை யடைந்து எவ்வாறு பொறுப் பேன்? இராகவரே, தாங்கள், தேவாகொபமான பலம் பொருந்தியவா; மகாத்மா, சத்தியத்தைக் கைப்பற்றிய வா, எல்லாமறிந்தவர், எல்லாவற்றையுங் காண்பவா; புத்திமான். இப்படிப்பட்ட குணங்கள் பொருந்திய பிரா ணிகளுடைய உதபத்திவிநாசங்களை யறிந்த தங்களை, சகிக்கமுடியாத துக்கம் அடையத்தக்கதன்று நான் ஊரி லில்லாம லிருக்கையில், என்னிமித்தமாக அற்பபுத்தி யுள்ள என்தாய் எப்பாவத்தைச் செய்தாரோ, அந்த அநி ஷ்டத்தைத் தாங்கள் எனக்காகப் பொறுத்தருளவேண் டும். தருமபாசத்தாற் கட்டப்பட்டேன; அதனல், இப் பொழுது, தண்டனைக்கு உரியவரும் பாவத்தைச்செய்த வருமான இந்தமாதாவைக் கொடியதண்டத்தாற் கொல்ல வில்லை. நான், பரிசுத்தமானதும் பெரியவாகளா லநுஷ் டிக்கப்படுவதுமான தொழிலையே செய்யும் தசரதரிடத்தி னின்று பிறந்து, தருமத்தையும் அறிந்து, உலகத்தாா வெறுக்கும் இராசசியத்தை யபகரித்தலாகிற அதருமகாரி யத்தை எவவாறு செய்வேன்? நமமுடையதந்தை, நமக்குக் குரு; யாகம் முதலிய நல்லகாரியங்களைப் பண்ணி னவர்; மூத்தவா; அரசா, உயிர்போனவா, நமக்குத் தெய்வம்; இவ்வாறுன காரணத்தால பிதாவைச் சபை யிற பழிக்கவுரியவ னல்லேன். தருமத்தையறிந்தவரே, தருமத்தை யுணர்ந்த எவன்தான், தருமாத்தங்களி னின்று விலகினதும், ஸ்திரீக்கு இஷ்டமுமான இவவித பாபகாரியத்தைச்செய்வான்? 'விநாசகாலத்தில் பிராணி களின் புத்தி விபரீதமாகின்றது' என்பது பழமொழி; இவ்விதமாகச்செய்த மன்னவர், அப்பழமொழியை உல கத்தில் பிரத்தியட்சமாக்கினா. தாங்கள் ஆலோசித்து,

கைகேயியின கோபததாலும, அவா விஷயமான மோகத்தாலும, ஆராயாதசெயகையிஞலும நடநத தநதையின் பிழையைப போககவேணடும 'பிதா தருமநதவறி நடநததை நேராககச செயய எணணுபவனே பிளளை' என்றும, 'இதனினுமவேருக நடபபவன பிளளையன்று' என்றும உலகம எணணுகின்றது, தாஙகள அபபடிப பட்ட பிளளையாக இருககவேணடும. தைரியமுளளவரே, உலகத்தில நிநதிககபபடுவதும பிதாவிஞற செயயபபட்டதுமான தீதசொழிலைத தாஙகள அடையததககவாகளலவீா. கைகேயி, நான், தநதை, நணபாகள, நமதுபநதுககள, நகரததாாகள, நாட்டாாகள இவாகளையெலலாம இரட்சிககவேணடும. அரணிய மெஙகே? க்ஷததரியதரும மெஙகே? ஜடைக ளெஙகே? பரிபாலன மெஙகே? இவவிதகாரியததைத தாஙகள செய்ய வுரியவாகளலவீா. மிகக அறிவினரே, க்ஷததரியாகளுடைய முதலதருமம, குடிகளைப பரிபாலனம பணணககூடிய அபிஷேகஞசெயதுகொளளு ம இதன்றே! கணணுககுததோன்றுஞ சுகத்துககும பரலோகததுககுஞ சாதனமான குடிகளைககாததலாகிற தருமததைக கைவிட்டு, அபபிரதியட்சமான பயனவிளைவை யுடையதும, நிாணயிககபபட்ட லக்ஷண மறறதும, காலாநதரததில பயனை விளைவிபபதும, க்ஷததரியன் முதலில அநுஷ்டிககவேணடு மெனறு ஒருவராலும அறுதியிடபபடாததுமான தவசிகளினதருமததை எநதக்ஷத்ரியாதமன் அநுஷ்டிபபான? சிரமததை விளைககுந தருமததைசசெயயத தாஙகள விருமபுவீாகளேயாஞல, முறைபபடி நான்குவருணஙகளையும பாதுகாததுச சிரமததையடையுஙகள. தருமததையறிநதவரே, தருமத்தையுணாநதவாகள, நான்குஆசசிரமஙகளில கிருஹஸதாசசிரமத்தைச சிரேஷ்டமானதென்று கூறுகின்றாகள; அதைத் தாஙகள எவவாறு கைவிட வுரியீாகள்? கல்வியிஞலும

முறைமையினாலும பிறபபினாலும தஙகளுககுப பிறபட டவனான நான், தாஙகளிருககுமபொழுது, எபபடிப் பூமி யைக காபபேன்? தாழநத புததியின்குணமுடையவனும இளையவனும முறைமையிற பிறபடடவனுமான நான், தங களைப பிரிநது, சுமமாவிருததறகும வலலமை பெறறி லேன். தருமமறிநத இராகவரே, தாஙகள நிஷகணடக முமநறகுணமவாயநததுமான பிதாவினுடையஇநதஇராச சியமமுழுவதையும பநதுககளோடு கூடிதரியதருமததால காபபாறறவேணடும. இவவிடததிலேயே, வசிஷடமகா ரிஷியுடன்கூடிய மநதிரமறிநத ரிதவிககுகள, மநதிரி மாா முதலிய பிரகிருதிகளுட னொன்றுசோநது, படடா பிஷேகததைத தஙகளுககு முறைபபடி நடததடடும. அபிஷேகததை முடிததுககொணடே நாம அயோத் திககுப போவோம. தனதுபலததால பகைவென்ற இந திரபகவான தேவாகளால அபிஷேகமபணணபபடுவது போல எஙகளால அபிஷேகமபணணபபெறற தாஙகள, பாதுகாபபதறகாக அயோததியை யடையுஙகள. தேவ ருணம பிதருருணம மநுஷயருணம என்ற மூன்று கடன் களையும போககிச சததுருககளை நன்றாக எரிததுககொ ணடு, அனபாகளுடைய மனோரதஙகளை நிறைவேறறுபவ ராய, தாஙகளதாமே என்னை இஙகுக காககவேணடும. பெரியவரே, இபபொழுது தஙகளுடையபடடாபிஷேகத் தில தஙகள நணபாகள களிககடடும. தஙகளுடையபகை வாகள, இபபொழுது அஞசினவாகளாயப பததுததிசை களிலும ஓடிவிடடடும. ஆணேறே, என்தாயின பழியை யும போககி, பூஜிககததககவரானதநதையையும பாவத தினினறு பாதுகாககவேணடும. நான், தஙகளைத் தலை யால வேணடிககொளளுகிறேன்; எலலாபபிராணிகளிட மும, மஹேசசுவரன் கருணை புரிவதுபோலத் தாஙகள என்மேலும எலலாப்பநதுககளமேலும் கருணை புரியவேண் டும். பின்னும, எனதுவேணடுகோளைப பின்னே தளளி

விடடு, இஙகிருநது தாஙகள காடடைடநதானே சேர்வீர்
களேயானல், நானும தஙகளுடன காடடையே சேர்
வேன" என்றுர.

இராமரின உறுதி

தநதையினமொழியில நிலேயாயினறவரும சத்துவ
குணமுடையவரும பூமிககுததலேவருமான
இராமர், துயரததால வாடும பரதரால்
இவவாறு தலேயால வேணடபபடினும்,
நாடடுககுத திருமபுவதில புததியைச செலுததவிலலே.
ஆசசரியபபடததகக அநதஉறுதியைக கணட அஙகிருநத
ஜனஙகள, இராமரைப பறறி, ஒரேகாலததில துயரப்
படடவாகளாயச சநதோஷததையும அடைநதாாகள:
'இராமா அயோததிககு வரபபோகிறதிலலே' என்று துக
கததை யடைநதாாகள, உறுதியான பிரதிஜ்ஞையுடை
மையைக கணடு மகிழசசியடைநதாாகள. ரிதவிககு

வநதவாகளின செயகை

களும, நகரததவாகளும, பிரதானாகளும்,
தாயமாாகளும, அறிவிழந்தவாகளும் கண
ணீராலநனேநதவாகளு மானாகள; அவ்
வாறு சொலலும அபபரதரை ஸதோததிரம பண
ணினாாகள, அவருடன் இராமரையும வணஙகி வேணடி
னாாகள.

நூற்றேழாகு சருக்கம்:

இராமர் பிதாவின்மீதுபழியில்லே யென்றல்.

பினபு, லக்ஷமணருககு மூததவரும், சுறறத்தாாநடு
வில துதிககபபடடவரும, ஸ்ரீமானுமான இராமா, மறுபடி
இவவாறு சொலலும அபபரதரைப பாாதது, "மனனவர்
களு ளுததமரான தசரதருககுக கைகேயிவயிறறிற பிறநத
நீ சொன்ன இபபேசசு, யுகதமானதே. உடனபிறந்த
வனே, முறகாலததில, உனதுதாயாரை மணமபுரிநது

கொணடபொழுது, நமது தநதையாரான அவா, உனது பாடடனாிடம 'தஙகள பெணவயிறறிற பிறககும புதலவனுககு இராசசியததைக கொடுககிறேன்' எனறு பிரதிஜஞை பணணினா. பிரபுவானமனனவா, கைகேயியால மகிழவிககபபடடு, யுததததிலும, உனதாயாருககு மனமுவநது வரஙகொடுததாா. மனிதபபுலியே, சிறநதமஙகையான புகழபெறற உனதுதாய, அரசாிடததுச சபதமபணணிவைததுககொணடு, மனனவரைநோககி, உனககு இராசசியமும எனககுவனவாசமும ஆக இரணடுவரங கேடடாா, இவவாறு கேடகபபடட மன்னவா, அவருககு இரணடு வரததையும கொடுததாா ஆணேறே, அதனுல், நானும வரதானததால வநத பதினனகுவருஷகாலமவனததில வசிததலே இஙகுச செயயத தநதையாற கடடளையிடபபட்டேன அவவாறு கடடளையிடபபெறற நான், ஒருவராலுந தடுககமுடியாதவனுய, சீதையுடனும லக்ஷமணனுடனும இககாடடை யடைநதேன், பிதாவின் உணமைமொழியி லிருககிறேன். அரசாிற சிறநதவனே, நீயும 'அபபடியே' என்று ஒபபி வெகுசீககிரமாகப படடாபிஷேகஞ செயதுகொளவதனுல தநதையைச சததியவாதியாககச செயய வுரியை பரதனே, நீ, எனககாகப பிரபுவானமன்னவரைக கடனிலிருநது நீககிவை, தருமததையுணாநத தநதையையும தாயையுங களிககச செய. குழநதாய, முனனொருகாலததில, பிதருதேவதைகளை யுததேசிததுக கயையிலேயே யாகஞசெயயும புகழபெறற கய ரெனபவா 'குமாரன் தநதையைப புத்என்னும நரகத்திலிருநது இரடசிபபதனுலாவது, பிளளை பிதருககளைக காபபதனுலாவது புததிரனெனபபடுகினறுன' எனககூறிய மொழி உலகத்தில கேடகபபடுகினறதன்றே! அரசகுமாரனே, 'ஒருவன், நறகுணததையும மிககேளவியையு முடைய பல புததிரரை யடையவேணடும, ஏனெனில, அவாகளில யாராவதொருவன் கயைககுப போ

வான' என இவவாறு ராஜரிஷிகளெலலோருமம நிசச யிததிருககினறுாகள. மனிதரிறசிறநதவனே, பிரபுவே, ஆகையால, தநதையை நீ நரகததினின்று காபபாறறு. பரதனே, சததுருககனனுடனும எலலாஅநதணாகளுட னும் நீ அயோததிககுச செல, குடிகளை மகிழவி, வீர னே, நானும, சீதை லக்ஷமணன இவாகளுடன, விளமபமில லாமல, தணடகாரணியததிற புகுவேன பரதனே, நீ சுயமாகவே மானிடாகளுககு அரசனுக விரு, நானும அர ணியததிலுளள மிருகஙகளுககுச சககரவாததியாயிருக் கிறேன இபபொழுது, நீ மிக மகிழநதவனுய, சிறநதநக ரததிறகுப போ, நானும மிகமகிழநதவனுயத தணடகை யிற புகுவேன பரதனே, குடை, உனது சிரசில, சூரிய னதுவெயிலை மறைககுங குளிாநதநிழலைச செயயடடும; நானும, இககாடடுமரஙகளுடைய மிககநிழலைச சுகியாய அடைவேன. நலலபுததியையுடைய சததுருககனன உனக குத் துணை, பிரசிததனுன லக்ஷமணன எனககு முககிய மானசினேகிதன். பரதனே, சிறநதபுதலவர்களான நாம் நாலவருமம, மன்னவரை உணமைதவறுதவராகச செய் வோம; துயரபபடாதே'' என்றுா.

நூற்றெட்டாஞ் சருக்கம்:

ஜாபாலிமுனிவர் இராமரை இராசசியத்தை யாளும்படி ஒப்புக்கொள்ள நாஸ்திக்யமாயக் கூறல்.

பிராமணோததமரான ஜாபாலி யென்பவா, பரதரை யாசுவாசபபடுததுபவருமம தருமஙதெரிநதவருமான இரா மரைப பாாதது, "இராகவரே, நலல புததியை யுடையவ ரும் ஊககமுளளவருமான தஙகளுககு, சாதாரணமனி தனுக்கு இருபபதுபோனற பயனறற இபபுததி, நன்றுயத்

திரும்பவேண்டும். ஜந்துவானது தனியாகவே பிறந்து தனியாகவே யிறப்பதனால், எவனுக்கு எந்தப்புருஷன் பந்து? யாரால் எவனுக்கு என்ன பெறவேண்டியிருக்கிறது? ஆகையால், தாயதந்தை யென்று கிடப்பவன், பித்தன் போல எண்ணத்தக்கவன், ஒருத்தனுக்கு ஒருத்தன் இல்லையன்றே! காகுத்தரே, எவ்வாறு, ஒருமனிதன் கிராமாந்தரத்துக்குச் சென்று ஓரிடத்தில் வசிப்பனோ, மறுநாள் அவ்விடத்தை விட்டுப் புறப்படுவனோ, இவ்வாறாகவே, மனிதர்களுக்குத் தந்தை தாய் வீடு பொருள் இவைகள், தங்கும் இடமாத்திரம், ஸத்புருஷர்கள், இவைகளிற் பற்றுக்கொள்ளார். மனிதர்களுட்சிறந்தவரே, தாங்கள், தந்தையினிடத்தினின்று வந்த இராசசியத்தை விட்டிட்டு, துயரமூட்டுவதும் மேடுபள்ளமானதும் பல உபத்திரவங்கள் நிரம்பியதுமான கொடுவழியிற் செல்ல வுரியவர்களல்லீர். எல்லாவளங்களும் நிறைந்திருக்கும் அயோத்தியில், தங்களை அபிஷேகஞ்செய்துகொள்ளுங்கள் அயோத்தியாபுரியின் தேவதை, விரதம்பூண்டதாய்த் தங்களை யெதிர்பார்க்கின்றது சக்கரவர்த்தித்திருமகனாரே, இந்திரன் தேவலோகத்திலிருப்பதுபோலத் தாங்கள், மிகச்சிறந்த ராஜபோகங்களை யநுபவித்துக்கொண்டு அயோத்தியில் சுகமாக விருங்கள். தசரதர், தங்களுக்கு ஒருத்தருமல்லர்; தாங்களும் அவருக்கு ஒருத்தருமல்லீர், அம்மன்னவர் வேறு; தாங்கள் வேறு, ஆகையால், நான் சொல்லுகிறபடி செய்யுங்கள் ஜந்துவுக்குப் பிதா, அற்பமான காரணம், ருதுவானமாதாவினால் தரிக்கப்பட்ட சுக்லசோணிதங்களே பிரதானகாரணம். அவ்வரசர் லயத்தை யடையவேண்டிய பஞ்சபூதங்களில் லயத்தை யடைந்தார்; மரணத்தை இயல்பாகக் கொண்டவர்களுக்கு இது சுபாவம்; தாங்களோ, பொய்யானசம்பந்தத்தால் வருந்துகின்றீர்கள். எவரெவர்கள், பிரத்தியட்சமான சுகத்தை விட்டு, பொருளைமாத்திரம் சம்பாதிப்பதை முக்கியமாகக்

கொண்டிருக்கின்றார்களோ, அற்றத்தைமாத்திரம் சம்பா திப்பதை முக்கியமாகக் கொண்டிருக்கின்றார்களோ, அவர் வர்களைப்பற்றி நான் வருந்துகின்றேன், கண்கூடான சுக த்தைமாத்திரம் முக்கியமாகக் கொண்டவர்களைப்பற்றி நான் துயரப்படுவதில்லை, அவ்வாறு வருந்தினவர்கள், இங்குத் துக்கப்பட்டுச் செத்தும் துக்கமடைந்தார்கள். அஷ் டகாசிராத்தம், பிதருசிராத்தம் இவ்வாறுள்ளவற்றைப் புரி யும் ஜனங்களின்அன்னம் வீணாயச் செல்வதலைப் பாருங் கள், அதை இறந்தவன் தின்பானு? வேறொருவன் உண் ணுஞ்சோறு மற்றொருவன்தேகத்தைப் போய்ச் சேருமா யின், தூரதேசம் போகிறவனுக்கு நாம் சிராத்தம் பண்ண வேணும், பண்ணினாலோ, பிரயாணிக்கு வழியுணவாகிற தில்லை. 'யாகம் பண்ணு, தானம் பண்ணு, தீக்ஷைபண் ணிக்கொள், தவம்புரி, எல்லாவிதமானசுகங்களையுந் து றந்துவிடு' என் இவ்வாறு கூறும் நூல்கள், மேதாவி கள் தானத்தின்பொருட்டுச் செய்த வுபாயங்களே. மகத் தானபுத்தி படைத்தவரே, பரலோகமில்லை யென்றே கருதுங்கள், பிரதியட்சமான இராசசியபோகம் முத லியவற்றைக் கைப்பற்றுங்கள், பரோக்ஷத்தைப் பின் னே தள்ளிவிடுங்கள். பரதரால் வேண்டப்படுந் தாங் கள், எல்லாஜனங்களுக்குஞ் சம்மதமும் நான் கூறியது மான இப்புத்தியை முன்னிட்டு, இராசசியத்தைக் கைப் பற்றுங்கள்" என் இவ்வாறு தருமந் தப்பிய வார்த்தை யைக் கூறினார்.

நூற்றொன்பதாஞ் சருக்கம்:
இராமர் ஜாபாலிக்குச் சமாதானஞ் சொல்லல்.

சத்தியத்திற் கருத்துள்ளறியவரும் சக்கரவர்த்தித்திரு மகனுருமான இராமர், ஜாபாலியின் வார்த்தையைக்கேட்

டு, வைதிககாரியஙகளில வைததசிரததையாலும, உதாரணத்துடன்கூடிய ஜாபாலியின வாாததையாலுஞ சலியாதபுததியாலும, "எனககுப பிரியமான விஷயத்தில விருபபஞ செலவதறகாகத் தாஙகள சொனன வாாததை, செயயத்தகாததாயிருநதும செயயததககதுபோல தோன்றுவதாகவும், நன்மைவிளைபபதுபோலத தோன்றினும துககத்தையே பினபு விளைபபதாகவு மிருககினறது மரியாதையறறுபபாபாசாரமுைய, அவைதிகமான ஒழுககத்தையுடைய மததைதப பிறாககுப்போதிபபவன, நலலவாகளிடததில மதிபபை யடையவேமாடடான. ஒருவனை, மேறகுலத்திற பிறநதவ னென்றும தாழகுலததிற பிறந்தவனெனறும, வீரனெனறும வீரனபோல நடிககினறவனென்றும, சுசியெனறும அசுசியென்றும அவனுடைய நடககையே யுரைககின்றது. நலலவன்போல தோனறுங கெடடவனும, சுசியறறவனுயச சுசியுளளவன்போலதோன்றுபவனும, பெரியோாகளின்நடககையையுடையவன்போலதோன்றும பெரியோாகளின்நடககையிலலாதவனும், கூடாவொழுககமுடையனுய நலலொழுககமுளளவன்போல் தோன்றுபவனுமான நான், வைதிகதருமத்தைக கைவிடடு, உலகத்தைச சஙகரமாககுவதும வைதிககிரியையும வேதவிதியு மறறதும தாஙகளகூறியதுமான அதருமததைத் தருமமென்று கைககொளவனேயாைல, உலகததைககெடுபபவனும கெடடவொழுககமுடையவனுமான என்னை, காரியாகாரியஙகளை யறியும அறிவுளள எநதபபுருஷன் நன்கு மதிபபன்? பதினன்குவருஷங காடடிலவசிதத லாகிற பிரதிஜஞையை விடடுத் தாங்கள் மொழிநதஒழுககத்தைப பறறின நான், யாருககு நலலொழுககததை யுபதேசிபபேன்? எநதவுபாயததாற சுவாககமடைவேன்? என்ருல், இவவுலகமுழுவதும தனதுவிருப்பின்படி நடப்பதாயவிடும; அரசாகள எவ்வொழுக்க

இராமா மறுமொழி

முடையவர்களோ, அவ்வொழுக்க முடையவர்களன்றோ ஜனங்கள்! பிராணிகளிடத்துத் தயைவைத்தலை முக்கிய மாகவுடைய பழைய அரசநடக்கை சத்தியத்தின் வடிவமே. ஆகையால், இராச்சியத்திலுள்ள ஜனக்கூட்டம், சத்தியத்தைப் பிரதானமாக வுடையது, உலகங்கள் சத்தியத்தில் நிலைநிற்கின்றன. ரிஷிகளும் தேவர்களும் சத்தியத்தைத்தான் சிறந்ததென்று எண்ணுகிறார்கள். இவ்வுலகத்தில் சத்தியவாதிதான் பரமபதத்தை யடைகிறான். ஜனங்கள் பாம்பினிடத்தினின்று நடுங்குவதுபோல் பொய்பேசுகிறவனிடத்தினின்று நடுங்குகிறார்கள். உலகத்தில் சுவர்க்கத்துக்குக்காரணம் சத்தியம் சிறந்ததரும மென்று கூறப்படுகிறது சத்தியந்தான். உலகத்தில் ஈசுவரன் சத்தியந்தான். லக்ஷ்மி, சத்தியத்தை எப்பொழுதும் ஆச்சிரயித்திருக்கிறாள். எல்லாம் சத்தியத்தையே ஆதாரமாகக்கொண்டன. சத்தியந்தான் பரமபதம். தானம் யாகம் ஹோமம் தவம் வேதங்கள் இவைகள், சத்தியத்தையே ஆதாரமாகக் கொண்டன, ஆகையால், புருஷன், சத்தியத்தை முக்கியமாகக் கொள்ளக்கடவன்: ஒருவன் உலகத்தை இரட்சிக்கிறான், ஒருவன் குலத்தை இரட்சிக்கிறான், ஒருவன் நரகத்தில் மூழ்குகிறான்; ஒருவன் சுவர்க்கத்தில் பூஜிக்கப்படுகிறான். சத்தியத்தின்ற சபதஞ்செய்த சத்தியசந்தனான நான், என் தந்தையின் கட்டளையை ஏன் காப்பாற்றமாட்டேன்? சத்தியசந்தனான நான், உலோபத்தாலாவது மோகத்தாலாவது அறியாமையாலாவது தமோகுணத்தை யடைந்தவனாய், சிறந்ததான சத்தியத்தின் மரியாதையை அழிக்கமாட்டேன். தேவதைகளும் பித்ருக்களும், அசத்தியசந்தனுகவிருந்து நிலையற்றமனத்தை யுடைய சஞ்சலனது ஹவ்யகவ்யங்களை வாங்கிக்கொள்ளுகிறதில்லையென்று எனது கேள்வி. நான், சத்தியரூபமான இத் தருமத்தை, ஆத்மாவைவிட்டுப் பிரியாம லிருக்கிறதாக நினைக்கிறேன், சத்புருஷர்களால் சம்பாதிக்கப்பட்ட ஜடை

முதலியவற்றின்பாரம், சத்தியரூபமான தருமத்தின்பொ ருட்டு இஷ்டமாகிறது. நான், அதருமமே நிறைந்து தினை யளவு தருமமுள்ளதும், அற்பர்களும் கொடியவர்களும் பாவத்தொழிலையுடையவர்களுமான உலோபிகள் கைப் பற்றியதுமான க்ஷத்திரியதருமத்தை விட்டுவேன். தே கத்தால் பாவத்தைச் செய்கிறான், மனத்தினால் தீங்கு செய்ய நிச்சயிக்கிறான், வாயால் பொய் பேசுகிறான். ஆக, பாவம் மூன்றுவிதம். திரிகரணங்களாலுஞ் சத்தியத்தை யே கைக்கொண்ட புருஷனை, பூமியும் புகழும் லட்சு மியும் வேண்டுகின்றன; அவன் சுவர்க்கஞ் சென்றுவிட் டபோதிலும் இவைகள் அவனைத் தொடர்கின்றன. ஆகையால் ஒவ்வொருவனும் சத்தியத்தையே கைப்பற்ற வேண்டும்.

தாங்கள் சிறந்ததென்று நிச்சயித்து, 'இந்தக்காரி யத்தைச் செய்யுங்கள்' என்று யுக்தியுடன் கூடிய மொ ழிகளாற் கூறியதை, நான், பெருமை யற்ற வழியென்றே எண்ணுகிறேன். நான், தந் தையார் முன்னிலையில் இவ்வனவாசத் துக்கு மனமொப்பி, அந்தத்தந்தையாரவார்த்

இராமர் ஜாபாலி யை யெதிர்த்துப் பேசுதல்

தையை விட்டிட்டுப் பரதனுடைய மொழிப்படி எவ்வாறு நடப்பேன்? நான், குரவர்முன்னிலையில், உறுதியான பிரதிஜ்ஞை செய்தேன், அப்பொழுது, அக்கைகேயி தேவியுங் களித்தவரானார். நான், காரியாகாரியங்களை யா ராய்ந்தறிந்து, சுசியாய், வனவாசஞ்செய்து, தீங்கற்றனவான பழங்களாலும் மூலங்களாலும் புஷ்பங்களாலும் பிதி ருக்களையும் தேவதைகளையுந் திருப்திபண்ணுவித்து, காட் டிற் கிடைப்பதைப் புசித்து, மகிழ்ச்சியடைந்த ஐம்பொறி களையுடையவனாய், கபடமற்று, சிரத்தையோடு பிதருவசன பரிபாலனமாகிற உலகமரியாதையை நடத்துகிறேன். கருமபூமியான இப்பூமியை யடைந்து நற்கருமத்தைச் செய்ய வேண்டும்; அக்கினியும் வாயுவும் சந்திரனும், அவ்வாறு

நறகருமஙகளசெயது அவறறின பயனைப பெறறவாகளே. தேவேநதிரன, நூறுயாகஙகள செயது சுவாககஞ் சென்ருன. மகாரிஷிகளும, கடுநதவமபுரிநதே சுவாகக மடைநதாாகள" என்றுகூறி, நாஸதிகமான குதாககததை மனத்தினுள்ளேயே நிநதிதது, அவருடைய வாககியஙகளைப பொருதவராய, உககிரமான காநதியுடன், மீணடும அவரை நோககி, "சததியமும, தருமமும, பராககிரமமும, பிராணிகளிடததி லிரககமும, அனபாகப பேசுதலும், அநதணா தேவா விருநதினா இவாகளைப பூசிததலுமாகிய இவைகளெலலாம, சுவாககததுககுசசெலலும வழியாகச சதபுருஷாகள உரைககினறனாகள, அககாரணததால, அநதணாகள இவவாறனஉணமைபபொருளை யறிநது, ஒறறுமையையடைநது, எலலாததருமஙகளையும ஜாககிரதையோடு உளளபடிசெயது சுவாககமமுதலியஉலகஙகளையடைய விருமபுகிறனாகள. நான், இவவாறன நாஸதிக புததியைப பிறாககு உபதேசிததுககொணடு திரிகின்றவரும தருமததைககைவிடடவரும நோமையறற அறிவினரும நாஸதிகருமான தஙகளை வைததுககொணடிருநத எனதநதையாருடையஅததொழிலைப பழிககிறேன். திருடன் எபபடியோ, அபபடியே அபபுததனென்பவனும். இவவுலகததில சாாவாகனைப புததனைபபோலவே யெணணுஙகள். ஆகையால, அவைதிகனைக எணணததகக நாஸ்திகனுககு வித்துவான முகங கொடான் தஙகளுககு முன்னிருநத அறிவாறபெரியோாகள, அநேகவிதமான சுபகாரியஙகளைச செயதாாகள; அவாகள இமமையிலும் மறுமையிலும வெறறி பெற்றிருககினறனாகள. ஆகையால, பிராமணாகள, மஙகளமான யாகாதிகளையும் தவம் தானம முதலியவைகளையும செயகிறனாகள. சிறநத முனிவர்கள, காநதியால விளஙகுபவாகளாய, தருமத்தி லன்பு கொண்டு, நலலவாகளுடன்கூடி, ஈகைககுணத்தை முககியமாககொணடு, கொலலாமையை யுடையவாகளாய, பா

வங்கள் நீங்கப்பெற்று, உலகத்தாரால் பூஜிக்கப்படுபவர் களாகின்றார்கள்" என்று கூறினார்.

அந்தணர், இவ்வண்ணம் வெகுகோபத்துடன் பேசின மகாத்மாவும் பராக்கிரமசாலியுமான இராமரைப் பார்த்து, "நான் நாஸ்திகர்களுடைய வசனத்தைச் சொல்லவில்லை, நானும் நாஸ்திகனல்லன், பரலோக மொன்றுமில்லை யென்பது மில்லை, எவனுவது நாஸ்திக மதத்தைப் பேசினால், நான் அக்காலத்தைப்பார்த்து, ஆஸ்திகனு யிருப்பேன், தருமசங்கடகாலத்திலோ நாஸ்திகனுயிருப்பேன். நான் நாஸ்திகவசனங் கூறும்படியான அக்காலம் வந்தது இராமரே, தங்களைத் திருப்பியழைத்துப் போவதற்கும் தங்களுக்கு அருளவரவேண்டு மென்பதற்கும் பரதருக்கு மகிழ்ச்சியை விளைத்தற்கும், என்றால் இந்தநாஸ்திகவாதனு செய்யப்பட்டது" என்று உண்மையாகவும் ஆஸ்திகமாகவும் நல்லவர்களுக்குச் சம்மதமாகவும் இராமருடைய தேற்றரவுடனிருக்கும் வார்த்தையைக் கூறினார்.

ஜாபாலி தமது நாஸ்திகயத்துக்குக் காரணம் கூறல்

நூற்றுப்பத்தாஞ் சருக்கம்:
வசிஷ்டர் இராமரைப் பட்டாபிஷேகம் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டல்.

இராமர் கோபமடைந்ததைக்கண்டு, வசிஷ்டர், அவரை நோக்கிச் சொல்லலானார்.—"ஜாபாலியும், உலகத்தினுடைய இறப்பையும் பிறப்பையும் அறிவார். அவர், தங்களைத் திருப்பியழைத்துப்போக விரும்பினவராய், தங்களைப் பார்த்து, இம்மாதிரி வார்த்தை சொன்னார். லோகநாதரே, என்னிடத்தினின்று, இவ்வுலகத்

வசிஷ்டர் இராமருக்குக் குல முறை கூறுதல்

தோறறததை யறியுஙகள. முனனே அஙகு எலலாம ஜல ரூபமாகவே யிருநதது அதில பூமி சிருஷ்டிககபபடடது. அதன்பிறகு, சுயமபுவானபிரமா, தேவதைகளுடன் தோன்றினர பினபு, பிரசித்தரான நாராயணமூரததி, வராஹ ரூபஙகொணடு பூமியை ஜலததிலிருநது எடுததர பிரமா, நனறுயககறபிககபபடட குணஙகளுடன்கூடிய புததிரர களோடு உலகமெலலாவற்றையுஞ சிருஷடிததார. பிரம தேவர, பரபபிரமததினிடததிலிருநது உதபததியானர: அவர பிரவாஹரூபததால நிததியர, மறற எலலோரினும வெகுகால மிருபபவர; அநநிலையினினறு தாழவுபடா தவர. அவரிடமிருநது மரீசி யுணடானர. மரீசியினிட மிருநது காசியபர பிளளையாகப பிறநதார காசியபரிட மிருநது சூரியபகவான உணடானன். அவனுடைய பிளளை மநு, அவர ஒருபிரஜாபதி. மநுவினகுமாரர இக்ஷுவாகு. மநு, வளமுளளபூமியை முதல முதல இக்ஷுவாகுவுககுக கொடுததார. அநத இக்ஷுவாகுவை அயோததியில பூரவஅரசராக வெணணுஙகள இக்ஷுவாகுவின மகனுர, பிரசிததிபெறற ஸ்ரீமானான குக்ஷியென்பவர குக்ஷிககு, விகுக்ஷியெனற ஒருவீரர பிளளையாயப பிறநதார விகுக்ஷியின் குமாரர, வெகுகாநதியுடன்விளஙகிய பிரதாபமுளள பாணர. பாணருககு, மகாபாகுவான அநரணய ரெனற கீரததிபெறறமகனர பிறநதார, ஸததுககளு ளுததமரான அவர மகாராஜராயிருநதகாலத்தில, மாதம மும்மாரி பெயதது; துரபபிக்ஷ முணடாகவிலலை, ஒருதிருடனு மிலலை. அநரணயருககு, மகாபாகுவான பிருதுஎனற மனனவர பிறநதார. மகாராஜாவே, அபபிருதுவினிடமிருநது திரிசஙகு பிறநதார, அவவீரர, தமது சததியவசனத்தால தேகத்துடன சுவரககஞ சென்றார. திரிசஙகுவின் குமாரர, மிககபுகழபொருநதிய துநதுமாரர, மிக்கபராககிரமமுளள யுவனாசுவரே, துநதுவென்றஅசுரனைககொன்றதனால, துநதுமாரரென்று பெயர்பெறறார. யுவனாசுவர்

பிள்ளை, ஸ்ரீமானுன மாநதாதா. மாநதாதாவுககு, மஹா தேஜஸவியான ஸுஸநதி யுணடானுா. ஸுஸநதிககு, தருவஸநதி, பிரஸேநஜித என்ற இரணடு குமாரர் பிறநதாாகள. தருவஸநதிககு, புகழுபெறறவருமபகை வரைக கொலலவலலவருமான பரதரென்பவா பிறந் தாா. மகாபாகுவான பரதரிடமிருநது அஸிதரென்ப வா பிறநதாா; அவருககு, ஹேஹயா தாலஜஙகர் சசி பிநது என்ற சூராகளான இவாகள, சததுருககளா யிருந தாாகள, அமமன்னவா, அவாகளெல்லாருடனும போா புரிநததால, ஊரைவிடடு ஓடடபபடடாா அவா, அழ கிய சிறநதபருவதமான இமயமலையில முனிவராய மகிழந திருநதாா. அபபொழுது அவருடைய இரணடு மனைவி யரும காபபிணிக ளென்று உலகவாாததை. ஒருததி சகக ளததியின் கருவை யழிபபதறகாக விஷஙகொடுததாள. அசசமயததில, பிருகுமகரிஷியின குமாரரான ச்யவனா இமயமலையை யடைநதாா காளிநதியென்பவள, அநத ரிஷியை யடைநது வணஙகினுள. அவவநதணா, பிள்ளை பெறுமபடி வரததையடைய விருபபஙகொணட அவளைப் பாாதது, "தேவி, உனககு மகாத்மாவும, உலகததில மிக்க புகழ பெறுபவனும, தாாமிகனும, சீலமுளளவனும, சத்து ருககளை வெறறிகொளபவனுமான ஒருபிளளை யுண டாவான்" என்றுா. அவள, மனஙகளிதது அமமுனிவரை வலமவநது பூஜித்துப பின்பு தனதுவீடடை யடைநது, தாமரையிதழபோன்ற கணகளை யுடையவனும தாமரைப் பூவின நடுததலத்தையொதத நிறமுடையவனுமான ஒரு மகனைப பெறறுள. காப்பத்தையழிககச சககளததியாற கொடுக்கபபடட விஷததுடனேயே பிறநதபடியால, பிற நத அவருககுச சகரரென்று பெயராயிறறு. சகரரென்று பிரசித்தரான அவவரசா, யாகதீக்ஷைசெய்து, பருவகாலத் தில் ஜனஙகளை ஜலவேகததால அஞசுவிககுஞ் சமுததி ரததைத தோணடுவிததாா. சகரருடையபிளளையாக அஸ

மஞச னுணடானு னெனறு எமதுகேளவி பாவகாரி யஙகளையே செயயும அவன, உயிருடனிருககுமபொழுதே தநதையால துரததபபடடான அஸமஞசனுககு வீரியவானுன அமசுமான எனற பிளளை யுணடானுா. அமசுமானகுமாரா திலீபா. திலீபருககுபபிளளை பகீரதா. பகீரதரிடமிருநது ககுஸதா பிறநதாா, அவரால இவவமசததவாகள காகுஸதரெனறு பெயாபெறறூாகள. ககுஸதா பிளளை ரகு, அவரால இவவமசததவாகள ராகவரெனறு பெயாபெறறூாகள ரகுவினகுமாரா, ஒளியையுடையவரும புருஷரைபபக்ஷிபபவருமான ஸௌதாஸரெனறும கலமாஷபாதரெனறும பேருளளவா, இவருடையகுமாரா சஙகணா, இவா,என சாபததால அரககனுன கலமாஷபாதருடைய பலததால சைனியததுடன் கொலலபபடடாா. சஙகணருடைய புததிரா, சூரரும பாககியவானுமான ஸுதாசநா. ஸுதாசநருடைய குமாரா, அகனிவாணா. அகனிவாணாமகனூா சீகரகா சீகரகருடைய பிளளை மரு மருவினமகனூா பரசுசருகா பரசுசருகருடைய குமாரா, வெகுகாநதியுளளஅமபரீஷா அமபரீஷாகுமாரா, உணமையும பராககிரமமும பெறற நஹுஷா நஹுஷாகுமாரா, தருமததைககைவிடாதவரான நாபாகா. நாபாகருககு, அஜரென்றும ஸுவரதா எனறும இரணடு குமாரகள. அஜருடையகுமாரா, வெகுதருமாதமாவாகிய தசரதா இராமரெனறு புகழபெறற தாஙகள அவருடைய மூததகுமார ராகினறீாகள. ஆகையால, தாஙகள தஙகளுடையஇராசசியததைக கைபபறறுஙகள, மனனவரே, குடிகளைப பரிபாலனமபணணுஙகள. இக்ஷுவாகுவமசததில எலலாருககும, முனனவரே அரசராகிறூா. மூததவரிருககுமபொழுது, அவருககுப பினபிறநதவருககு இராசசியததில அபிஷேகம பணணபபடுவதிலலை, மூத்தவருககுததான் அபிஷேகம பணணபபடு

வசிஷடா இராமா தான படடததுககு உரியவா எனறல

கின்றது தாஙகள, தஙகளைசசோநத இராகவாகளுடைய குலமுறையாயவநத தருமத்தை இபபொழுது கெடுககவுரியவ ரலலீா தாஙகள, பலவகைஇரததினஙகளும நாடுகளும நிரமபியிருககும பூமியை, தந்தையாரைபபோல மிகக புகழ்பெறறவராயப பரிபாலனமபண்ணவேணடும" என்று கூறினா.

நூற்றுப்பதிஞேராஞ் சருக்கம்:

இராமர் பரதருக்கு நல்வார்த்தை கூறுதல்.

ராஜபுரோகிதரானவசிஷடா, இராமரைப பாாத்து இவவிதமாகச சொலலி, அபபொழுது மறுபடியும அவரைநோககி, வெகுதருமத்துடன் கூடிய மறறுஞ சிலமொழிகளைக கூறலானா. "இவவுலகததில் பிறநதபுருஷனுககு மூன்று குரவாக ளுணடு; காகுஸதரே, அவராவாா, ஆசிரியரும் தநதையும தாயும என இவா. ஆணேறே, மாதாபிதாக்கள புருஷனுடைய தேகத்தையே யுணடுபணணுகின்றனா, ஆசிரியா அறிவை யளிககிறாா. அவா மாதாபிதாககளினும சிறநதவா. சததுருககளைத தவிககசசெய்பவரே, நானே, தகப்பனுருககும தஙகளுககும ஆசிரியன. தாஙகள என்சொலலைச செயது, முன்னோாசென்ற வழியைக கடவாதிருஙகள். கூடடமான இநதப பரிஜனஙகளும, இருபிறபபாளரும தஙகளைச் சோநதவாகள். இளையவரே, இவாகளவிஷயத்தில தருமம்புரிந்து, முன்னோாகளின் வழியைக கடவாதிருஙகள. முதியவரும் தருமத்திலேயே யொழுகுபவருமான அன்னைககுப பணிவிடை செயயாமலிருககவுரியவரலலீா. இத்தாயினுடைய வாாத்தையைக கேட்டு, முன்னோாகளின்வழியைக கடவாதிருஙகள. இராகவரே, சத்தியததிலும் தருமத்திலும

வசிஷட ருபதேசம

உறுதியுள்ளவரே, இரக்கின்ற பரதருடைய பேச்சுப்படி நடந்து, அடைந்தவாக்கு வசப்பட்டிருத்தலாகிற குணத்தைக் கடவாதிருங்கள்."

இவ்வாறு மதுரமாகக் குருவாகிய வசிஷ்டரால் கூறப்பட்டவராய், ஆணேறான இராமர், வீற்றிருக்கும் அவ்வசிஷ்டரைப் பார்த்து, "புத்திரனைப் பெறுவதற்காக மாதா பிதாக்கள் எவ்வொழுக்கத்தை மேற்கொண்டார்களோ, அது, மாறுசெய்ய வரியது, பிள்ளையை யடைந்தபிறகு, அப்பிள்ளைக்கு ஆகாரம் முதலியவைகளைக் கொடுப்பதாலும், எப்பொழுதும் அன்பானபேச்சுக்களைப் பேசுவதாலும், எப்போதும் வளர்ப்பதனாலும் எவ்வெத்தொழிலைச் செய்தார்களோ, அதுவும் கைம்மாறுசெய்ய வரியதே. அத்தசரத மன்னவர், என்னைப்பெற்றதந்தை; அவர் எனக்குஇட்ட கட்டளை பொய்யாகமாட்டாது" என்று சொல்லவே, உதார சீலரான பரதர், மிகவும் வருந்திய மனத்தினராய், தமது சமீபத்திலிருந்த சுமந்திரரைப் பார்த்து, சாரதியே, எனக்காகச் சீக்கிரந் தருப்பங்களைக் கொண்டு வந்து இங்குத் தரையிற் பரப்பும். எனது பெரியவர் என்னிடம் மனமிரங்குகிற வரையில், நான் அவரைத் தகைவேன் பெரியவர் திரும்பிவரும்வரையில், கடன்கொடுத்ததனாற் பொருளற்ற பிராமணன் கடன்காரன வீட்டுவாயிலி லிருப்பதுபோல, ஆகாரமற்று முகத்தை மூடிக்கொண்டு, பர்ணசாலையின்வாயிலிற் படுத்திருப்பேன" எனச் சொல்லி, உடனே, சுமந்திரர் இராமருடையகட்டளையை விரும்பி நோக்குவதைப் பார்த்து வருத்தமடைந்த மனத்தினராய், தாமாகவே தமக்குத் தருப்பைப்படுக்கையைக் கொண்டுவந்து பூமியிற் பரப்பினார். மிக்கதேஜஸ்வியும் ராஜரிஷிகளு ளுத்தமருமான இராமர், பரதரைநோக்கி, "குழந்தாய், பரதனே, நான் என்ன பிழை செய்தே

இராமர் மறுமொழி

பரதருடைய மனவுறுதி

னன வெணணுகிருய ? கடன்கொடுதத அநதணா, ஒரு மருஙகாயப படுதது, மனிதாகளை நிரபபநதிகக வுரியா; படடாபிஷேகத்திறகுஉரிய அரசாககு நிரபபநதிகக விதி யிலலை. மனிதபபுலியே, இககொடியநோன்பை விடடு எழுநதிரு, இஙகிருநது சிறநதபடடணமான அயோததியையை விரைவிற சோ" என்றனா.

பரதா நாடடு நகர ஜனஙகளை இராமரைவேண டுமபடி கூறல

பரதா, இருநதுகொணடே நாடடாா நகரத்தாரெலலாரையும் பாாதது, "பெரியவரை ஏன் வேணடாமலிருககின்றீாகள?" என்று வெகுபரிதாபமாகச சொன்னா. நாடடாருமநகரததாருமாகிய அவாகளும, மகாதமாவாகிய பரதரைப பாாதது, "காகுஸதரைச சத்தியசநதரென்று அறிவோம, இராகவா, நன்றுயச சொலலுகிருா. மகாபாககியவானை இவா, தநதையாரின்சொலலில இருககினறுா ஆலகயால, விரைவில திருபப, நாஙகள வலலமையுடையோ மலலோம" என்றுாகள.

நாடடாாமறு மொழி

பரதருககுப பிராயசசிததம

இராமா, அவாகளுடையசொலலைக கேடடு, பரதரைப பாாதது, "தருமததைககணணுககொணட அன்பாகள சொன்ன இவவாறுன சொலலை யறி. இரகுகுலத்தவனே, என்வார்த்தையையும, நாடடு நகர ஜனஙகளின் வாாத்தையையும நன்றுக ஆலோசிததுப பாா. மகாபாகுவே, நீ எழுநதிரு; எனனையுந தொடு; அவவாறே ஜலத்தையுந தொடு" என்றுா.

பரதா ஜனஙகளை நோக்கிக கூறிய மொழி.

பினபு, பரதா, எழுநது ஜலத்தைத் தொடடு, "சபையோாகளே, மநதிரிமாாகளே, படடணததவாகளே, கேளுஙகள; நான் பிதாவினிடததில இராசசியத்தை வேணடவிலலை.

‘இவவாறு செயயும’ எனறு தாயககுங கடடளையிட விலலை. மகாதருமஜஞரும பெரியவருமான இராமா காட்டுககுப போக, நான் மனமொபபவுமிலலை. அவசியம இராமா காடடில வசிககவேணடுமென்றும, அவா பித்ருவாககியபரிபாலநம பணணவேணடு மென்றும நீஙகள எணணுகிறீாகளேயானால, நானே, அவாககுப் பதிலாகக காடடில பதினான்குவருஷம வசிபபேன” என்றனா.

இராமா சததியம

தருமாத்மாவான இராமா, அசசகோதரருடைய உணமையானவாாததையினால ஆசசரிய முறறு, நாடடாாகளையும நகரததாாகளையும் பாாதது, “பிழைத்திருநத தகபபனாரால விறகபபடடதும, வாஙகபபடடதும, அடகுவைககப படடதுமாகிய இவைகள, எனனாலாவது பரதனாலாவது மாறறமுடியா. வனவாசததில வலலமையையுடைய என்னால, வனவாசததில பதிலஒருவனைவைததல எனகிற வெறுககபபடுகிறதொழில செயயததககதனறு. கைகேயியால யுகதமாகவே உரைககபபடடது, தநதையாலும நறகாரியமே செயயபபடடது. நான், பரதனைப பொறுமையுளளவனாகவும் பெரியவாகளிடத்தில மரியாதையாக நடபபவனாகவும அறிவேன. சததியசநதனும மகாதமாவுமான அவனவிஷயததில, எலலாமுமே மஙகளகரமாகும்” எனககூறி, பரதரைபபாாத்து, “நான் வனவாசம பணணித் திருமபிவநதபின்பு, தருமசீலனாகிய உடன்பிறநதவனுடன் மீணடும பூமிககுத தலைவனாவேன். கைகேயி, அரசரை வரஙகேடடாா, நான் அமமொழியைச செயதேன்; நீ இராசசியததைக காபபதால, தநதையான அமமன்னவரைப பொய்யினினறு விடுவி” எனறாா.

நூற்றுப்பன்னிரண்டாஞ் சருக்கம்:

பரதர் பாதுகை பெற்றது.

அஙகுசசோநத மகாஷிகள, ஓபபறறகாநதியையுடைய அவவுடனபிறநதவாகளின மயிரைசசிலிாபபிககுஞ சோகதையைப பாாதது, ஆசசரியமடைநதவ ராளுாகள. முன்னமே யநதாததானமடைநதுநின்ற ராஜாஷிகணஙகளும சிததாகளும தேவாஷிகளும, மகாதமாககளும ககுஸதவமசததவாகளுமான அவவுடனபிறநதவாகளை நோககி, "ஒருதரஙகேடடு மீணடுமமீணடுங கேடக விருமபததககமொழிகளையுடையவாகளும, தருமததை யுணாநதவாகளும, தருமததிற பராககிரமமுளளவாகளுமான இருபுததிராகளைப பெறற அமமனனவாபாககியசாலி" எனறு துதிததாாகள.

ராஜரிஷிகள முதலியோரின மகிழசசி

அதனபிறகு, ராஜாஷிகளும தேவாஷிகளும கநதருவாகளும, சீககிரம இராவணனுடைய வததை விருமபினவாகளாய, ஒறறுமையை யடைநது, இராசசாாததூலராகியபரதரைப பாாதது, "நறகுலததிற பிறநதவரே, மிகக அறிவுடையவரே, நலலொழுககமுடையவரே, மிகக புகழபடைததவரே, பிதா நறகதி யடையவேணுமெனறு கருதுகின்றீரேயாளுல, இராமருடையவாாததையை யஙகீகரிககவேணும. நாஙகள, இராமரைத தநதையின் கடனை நீககியவராயிருககுமபடி எபபொழுதும விருமபுகினறோம. கைகேயியின்கடனை நீககியதால, தசரதாசுவாககமடைநதாா" எனறு இவவளவு சொலலி, அபபொழுது தமதமகதிகளை யடைநதாாகள.

ரிஷிகள பரதரை ஆறறுதல.

நலலவறறையே யறியுமவரான இராமா, அவ்வழகியவுாாததையால மகிழநது, மலாநதமுகததுடன் அவாகளைப பூஜிததாா.

அபபரதா, மெயநநடுஙக, இராமனைரபபாாதது, அஞ சலிபநதம பணணிககொணடு, "காகுஸதரே, ராஜதரு மததையும, குலதருமததினதொடாபை யும எனதுதாயின வேணடுகோளையும செயயவுரியீா. நாஜெருவனுக இநதபபெ ரியஇராசசியததை இரடசிகக வலலமையுளளவ னனறு; அனபுளள நாடடாரையும நகரததாரையும மகிழவிககவும அவவாறே. உழவா மேகததை எதிாபாாபபதுபோல, நமதுசுறறததாாகளும, போாவீராகளும, அனபாகளும, நேசாகளும தஙகளையே எதிாபாாககிறுாகள. மிககவறி வுடையவரே, இநதஇராசசியததை அஙகீகரிதது நிலை நிறுததுஙகள; காகுஸதரே, உலகததைப பரிபாலிபபதில தாஙகள வலலமையுளளவாகளாகினறீாகள" எனத் தழு தழுததவாககால இவவாறு சொலலி, தமையனுா தாளக ளில விழுநதாா, பிரியததைப பேசுபவரான பரதா, இரா மரையே மிகவும வேணடினுா. இராமாதாமே, தாமரை யிதழபோனற கணகளை யுடையவரும கறுததிருபபவரும மதிததஅனனததின குரலை யுடையவரும சகோதரரு மான அபபரதரை மடியில வைததுககொணடு, அவரைப பாாத்து, "இயலபாயும குருவினுபதேசததாலவநததா யுமுளள புததி, உனககு வநதிருககினறது, குழநதாய, அதனால நீ, உலகததைக காகக மிகவும வலலவனே. பிரதான அமைச சாகளாலும, நணபாகளாலும புததிமானகளான மந திரிமாாகளாலுஞ சேரபபெறறவனுய, எலலாதமதொழிலக ளையும ஆராயநது,மிகபபெரியனவாயிருபபினும அவறறைச செயவி. சநதிரனும காநதியை விடடிருபபான்; இமய மலையும பனியை விடடிருககும, சமுததிரமும கரையைக கடககும, நான தநதையின பிரதிஜஞையைக கடவேன. குழநதாய, அன்பினுலோ லோபததாலோ அன்னையால உன்பொருடடுச்செயயபபடட இதை நீ மனததில வைத

பரதருடைய அழியா அனபு

இராமரின நல மொழி.

துககொளளககூடாது. அவரிடததுத தாயினிடததிறபோ லவே நடநதுகொளளவேணடும" எனறூா.

வசிஷடா இராமரை நோககி "பரதருககுப பாதுகை கொடுககவேணடும" எனறு கடடளை யிடடபினபு அவருடையகடடளையால பரதா, இராமரைப பாதுகைகளைத தாளகளில அணிநது தருமபடி வேணட, இராமா பாதுகை யளிததல

பரதா, ஒளியால சூரியன போன்றவரும பிரதமையிலுதிதத சநதிரனுடைய ஒளியையுடையவருமான இராமரைபபாாதது, "பெரியவரே, பொனனிறு லலஙகரிககபபடட பாதுகைகளைத தாளகளிலுல ஏறுக, இவைகள, எலலாவுலகததின யோகக்ஷேமஙகளைச செயயும" என்றூா. மிகக தேஜஸவியான அநதமனிதபபுலியானவா, பாதுகைகளி லேறி யிறஙகி, மகாதமாவான பரதருககு அபபாதுகைகளைக கொடுததாா.

பரதருடைய பிரதிஜஞை.

அபபரதா, பாதுகைகளை வணஙகி, இராமரை நோககி, "வீரரே, சததுருககளைத தவிககசசெயபவரே, நான் பதினனகுவருஷகாலம, ஜடைதரிதது, மரவுரி யுடுதது, பலஙகளையும மூலஙகளையும உணவாககககொணடு, தஙகளுடையவரவை நோககினவனுயத தஙகளுடைய ஊருககு வெளியில வசிததுககொணடு, தஙகளபாதுகையிடததில இராசசிய தநதிரததைதவைதது, பதினன்குவருஷம நிரமபினபின்பு அடுததவருஷததது முதலதினத்தில தஙகளைக காணுவிடின, அககினியிற புகுவேன்" என்றூா.

இராமருடைய கடடளை.

இராமா, அபபடியே யெனறு பிரதிஜ்ஞைபணணி, அவரை அன்புடன் தழுவியணைத்து, சததுருககனரையுந தழுவி, பரதரைப பாாதது, "தாயானகைகேயியைக காபபாறறு; அவாமேல கோபஙகொளளாதே. இரகுவமசததி லுததமனே, என்னுலும சீதையாலும ஆணையிடபபடடிருககிறூய" என இவ்வாறுகூறி, நீாகொணட கணணினராய, தம்

பிக்கு விடைகொடுத்தார். தருமத்தையுணர்ந்தவரும் பிர தாபமுள்ளவருமான அப்பரதர், நன்றாக அலங்கரிக்கப் பட்டுள்ள பாதுகைகளைப் பூசித்து, இராமரையும் வலம் வந்தார், அவைகளையும் உயர்ந்தயானையின்தலையில் வைத் தார். இரகுவின்வம்சத்தை வளர்க்கவந்த இராமர், தமது தருமத்தில் இமயமலைபோல அசைவற்றவராய், பிறகு முறைப்படி அச்சனங்களைக் கொண்டாடி, குருவர்களையும் மந்திரிமார்முதலிய பிரகிருதிகளையும், தம்பிகளையும் விடை கொடுத்தனுப்பினார். தாயமார்கள், கண்ணீரால் கவரப் பட்ட கண்டமுடையவர்களாய், துயரத்தால் இராம ரிடத்து விடைபெற்றுக்கொள்ள முடியாதவர்களாக விருந் தார்கள், அந்த இராமரோ, எல்லாத்தாயமார்களையும் அபிவாதனஞ்செய்து புலம்பிக்கொண்டே தமது பர்ண சாலையிற் புகுந்தார்.

நூற்றுப்பதின்மூன்றாஞ் சருக்கம்:
பாதுகைகளுடன் பரதர் அயோத்தியிற்புகுதல்.

அதன்மேல் அப்பொழுது பரதர், பாதுகைகளைத் தலையின்மேல் வைத்துக்கொண்டு, மகிழ்ந்து, சத்துருக் கனருடன் கூடியவராய், இரதமேறினார். வியாத்தமாகாதபடி காரியத்தை விசாரிப் பதில் வல்லவர்களான வசிஷ்டர், வாம தேவர், உறுதியானவிரதத்தையுடைய ஜாபாலி முதலிய மந்திரிமாரெல்லோரும், முன்னே புறப்பட்டார்கள். அப் போது அவர்கள், அழகிய மந்தாகினிநதியையும் சித்திர கூடமென்ற மகாபருவதத்தையும் வலம்வந்து, கிழக்கு முகமாய்ச் சென்றார்கள். அப்போது பரதர், சைநியத் துடன், அப்பருவதத்திலிருந்த அழகிய பலவகையான மிகுதியாயுள்ள தாதுப்பொருள்களைப் பார்த்துக்கொண்டு,

பரதர் சேனையு டன் திரும்புதல்

அமமலையின வடககுபபககததாற சென்ருா. அபபொழுது, பரதா, சிததிரகூடததுககுச சமீபததில பரதது வாசமாமுனிவா வீறறிருநத ஆசசிரமததைதக கணடாா

புததிமானுகிய அபபரதா, அவவாசசிரமததை யடைநது, தேரிலிருநது இறஙகிய பரததுவாசருடையதாளகளை வணஙகினுா. பின்பு, மகிழசசியடைநதுளள பரத்துவாசா, பரதரைப பாாதது, "இளையவரே, இராமரைக கணடீரா? அவா, உமமுடைய வேணடுகோளைச செயதாரா?" என்று வினுவினுா. பினபு, இவவாறு புததிமானுன பரததுவாசரால வினுவபபடடவரும தமையனுாமேல அன்புவைததவருமான பரதா, பரததுவாசரை நோககி, "உறுதியான பராககிரமமுடைய அநத இராகவா, என்னுலும குருவாகிய வசிஷடமுனிவராலும வேணடபபடடவராய, மிகவும மகிழசசியடைநது வசிஷ்டரை நோககி, "பதினுனகுவருஷம காடடில வசிககவேணடுமென்று கைகேயியின்பொருடடுத தநதையிடட கடடளையையே யுணமையாயக காபபேன" என இவவாறு கூறவே, மகாபிராஜஞரான பேசுவதிலவலல வசிஷடா, வெகு சாமாததியமாகப பேசவலல இராமரைநோககி, "மகாபிராஜஞரே, மகிழநதவராய, அயோததியில தஙகளுடையயோககேஷமஙகளைசசெயயத்தககனவும பொன்னுல அலஙகரிககபபடடனவுமான பாதுகைகளைக கொடுஙகள" என மகத்தான வாாத்தையைச சொனனுா. இவவாறு வசிஷடராற சொலலபபடட இராமா, கிழககுமுகமாக நின்றுகொண்டு, இபபாதுகைகளி லேறி, இவறறை என னுடைய இராசசியததிறகாகக கொடுததாா. மகாதமாவாகிய இராமரால அநுமதிபணணபபடடுததிருமபின நான், அழகியபாதுகைகளை யெடுததுககொணடு, அயோததியை நோககியே செலலுகிறேன்" என்ருா.

பரதா பரததுவாசரைக காணல

மகாதமாவாகிய பரதருடைய அழகிய இநதவாாத தையைக கேட்டு, பரததுவாசமாமுனிவா, அவரை நோககி, பினவருமாறு சொலலலாஞா.—

பரததுவாசா பரதரைப புகழதல

"மனிதபபுலியே, நறகுணமும நலநடககையு முளளவாகளு ளுததமரே, பளளததாககிலுளள பொயகை முதலியவைகளில நீா தஙகுவது போல, தஙகளிடததில மூததோரிஷடபபடி நடததலாகிற நன்மை யிருபபது, ஆசசரிய மனறு தருமததை யறிநது தருமததி லாசைவைததுளள இபபடிபபடட பிளளையைப் பெறறதால, மகாபாகுவும தஙகளதகபபனுருமான தசரதா மரணமடையவிலலை" எனப பரதருடையமொழியினும அழகாயிருககுமபடி கூறினா.

பரதா பரிஜனங களுடன அயோததி சேரல

பரதா, இவவாறுகூறிய மகாதமாவான அநதரிஷியை நோககி அஞசலி பணணித் தாளில வணஙகி, செலல விடைகேடக ஆரமபிததாா பிறகு ஸ்ரீமானுனபரதா, பரததுவாசரை அடிககடி வலமவநது மநதிரிகளுடன் அயோத்தியை நோககிப போனா இரதங்களாலும சிவிகைமுதலியவாகனஙகளாலும வணடிகளாலும் குதிரைகளாலும யானைகளாலும நிரமபியதான பரதரைததொடாநது செலலுமஅசசைநியம, மீணடுந திருமபிறறு. அதன பிறகு, அவாகளெலலோரும, அலைவரிசைகளையுடைய யமுனையென்ற திவயநதியைக கடநது, அழகியஜலத்தையுடைய அககஙகாநதியை மறுபடியுங கணடாாகள பரதா, இரமணீயமான தீாத்ததததால நிரமபிய அநநதியை, தமது பநதுககளுடனும சைநியஙகளுடனும தாணடி, அழகியசிருஙகிபேரபுரததிற புகுநதாா, சிருஙகிபேரபுரததினினறு மீணடும அயோததியைக கணடாா. பரதா, தமது தநதையுந தமையனு மிலலாத அயோததியைப பாாதது, துககததால வாடடபபடடவராய, தமது சாரதியைப பாாதது, "சாரதியே, முறியுணடதாய் அழ

கிய வடிவறறு மகிழசசியின்றி எளிமையடைநது ஒலி யடஙகிநிறகும இநதஅயோததி, விளஙகவிலலை, பாருங கள்" என இவவாறு கூறினார்.

நூற்றுப்பதினான்காஞ் சருக்கம்:

பரதர் அரண்மனையிற் புகுதல்.

அயோததியின அலஙகோலம

கமபீரமாயும மனோகரமாயுஞ சததிககுந தேரிலேறிச செலலும பிரபுவான பெருமபுகழ்பெறற பரதர், பூனையும கோடடானும நடையாடடபபெறறும, மணி தாகளும யானைகளுங காணபபடாமலும, ஒளியறற கிருஷணபக்ஷத்துஇரவுபோல வும சநதிரனுடைய அன்பானமனைவியும காநதியாலவிளங குபவளும உதயமானகிரகத்தாறபீடிககபபடடுத் தனியா யுள்ளவளுமாகிய உரோகிணிபோலவும இருளாலமூடப படடும, மலையாறுபோல கொஞசம உஷணத்தை யும கலக்கத்தையுங கொண்ட நீரையும வெயிலின்வெம் மையால தவிககும பறவைகளையும ஜலததில்மறைந துள்ள மீனையும் முதலையையும பெறறு இளைப்படைநதும, யாகத்தீயிலிருந்து கிளமபியெரிவதும் பொன்னிறமான தும அவிஸாலஹோமஞசெயயபபடடதுமாயப பின்பு அவி நத ஜவாலையை யொத்து மிககபுகை யடைநதும, பெரும் போரில் ஆபத்தையடைந்த சேனைபோல நொருங்கிய கவசத்தையும நோயடைநத யானை குதிரை தோ கொடி இவைகளையும அழிநதவீரர்களையும கொண்டும, நுரையோடும் சததத்தோடும எழுந்துகொண்டிருபபதும் பின்பு மந்தமாருதத்தாற் சலிப்பிக்கப்பட்டதுமான சமுத்திரத்தின அலைபோல ஒலியடங்கியும், யாகம் முடிநததினத்திற்குப்பின்பு ஒலியடஙகியுள்ள வேதி போல் யாகத்திற்குவேணடியஎல்லாககருவிகளையும சிற

நதயாஜகாகளையும கைவிடடும, எருதினுல விடபபடடுப புதியபுலலையுந தினனுது கோடடததின்நடுவில எளிமை யடைநதுநிறகும பசுககூடடமபோல ஆசைகொணடும, ஜாஜவலயமாயுளள அழகிய சிறநத பதுமராகமமுத லிய இரததினஙகளை நீஙகிய முகதாகாரம போன்று சிறநதபொருளக ளறறும, புண்ணியஙக கழிநதுவிடட தால விரைவாயத தனதுஇருபபிடததினின்று சலிததுச சுவாககததினினறு பூமியை யடைநத நடசததிரமபோ னறு விரிநதகாநதி குறுகபபெறறும, கிரீஷமகாலத தில நன்ருகபபூததது வணடுகள மொயககபபெற றதும வேகமானகாடடுததீயாற கதுவபபடடதுமான காடடுககொடிபோல வாடடமுறறும, வழியில ஜனசஞ சாரமறறும விககிரயமநீஙகியும கடைகள மூடபபடடு மிருபபதால சூழநதமேகஙகளால மறைநத சநதிரனையும் நடசததிரஙகளையுமுடைய ஆகாயததையொததுத தமபித் தும, மறைவிலலாதவிடததிலுளளதும மயஙகிககிடக கின்ற மதித்தஜனஙகளை யுடையதுமான பானபூமியை யொததுச சிறநதபானஙகள குறையபபெறறுப பானபாத் திரஙகள உடையபபெறறும, எலலாககும தணணீருதவி யழிநதுபோன தணணீரபபநதல போல விளககபபடா மல பிளநத பூதலஙகளைப பெறறும பளளததாககுக் களை யடைநதும உடைநதபாத்திரஙகளாற் சூழபபடடும், விசாலமாயஏறறபபடடுக கயிறறுடன் கூடி வீராகளின் பாணததா லறுககபபட்ட நாணை யொததுப பூமியிற் கிடநதும, போரிலவலல குதிரைககாரனுல ஆலோ சியாமல ஏறிக குதிரைசசேணஙகள போடபபடடுளள தும் ஏறுதறகுரியதலலாததால விடபபட்டதுமான பெண்குதிரைபோல வலியறறும, இடிந்துளளகரைநிறை யப்பெறற வாவிபோல் நீா வறறிப் பலபெரிய மீன்களா லும ஆமைகளாலுஞ சூழபபடடுக கருஙகுவளைமலா கள பறிககபபடடும், மகிழசசியற்றபுருஷனது சோகத்

தாலத்விதத உடம்புபோல் ஆபரணங்களையும் கலவைச் சாந்து முதலியவைகளின் பூச்சையும் நீங்கியும், கார்காலம் வளர்ந்தவளவில் மேகமண்டலத்திற் புகுந்ததால் நீல மேகங்களால் மறைக்கப்பட்ட சூரியனுடைய காந்திபோல ஒளிமழுங்கியுமுள்ள அயோத்தியில் விரைவிற் புகுந்தார்.

பரதர் அயோத்தியின் நிலையைச் சுமந்திரரிடத்திற் கூறல்

ஸ்ரீமானும் தசரதகுமாரருமான பரதர், இரதத்தி லிருந்தபடியே, தமது சிரேஷ்டமான இரதத்தை யோட் டுஞ் சாரதியைநோக்கி, "இப்பொழுது அயோத்தியில் முன்போலக் கம்பீரமாயும் மேன்மேல் வளர்வதாயுமுள்ள பாட்டு, வாத்தியம் இவைகளின் ஒலி, என் கேட் கப்படவில்லை? கள்ளினுடைய மதகரமானவாசனையும், மாலைகளின் வளர்ந்துள்ள மணமும், தூபமிடப்பட்ட அகிலின் கந்தமும் நான்குபக்கங்களிலும் வீசவில்லையே! இராமர் ஊரைவிட்டுப் போனவளவில், இந்நகரத்தில், சிவிகைமுதலிய சிறந்தவாகனங்களின் சத்தமும், குதி ரைகளின் மனோகரமான கனைப்பும், மதித்தயானைகளின் வீரிடுதலும், பெரிய இரதத்தின் ஒலியும் இப்பொழுது நிகழவில்லையே! இராமர் ஊரைவிட்டுப்போனபின், காளைப் பருவமுடையவர்கள், துன்பமடைந்தவர்களாய், சந்த னம் அகில் இவைகளின் வாசனைகளையும், விலையுயர்ந்த புதுமாலைகளையும் அணிவதில்லையே! மனிதர்கள் விசித்திர மானமாலைகளை யணிந்துகொண்டு வெளியில் யாத்திரை போவதில்லையே! பட்டணம் இராமரைப்பற்றின சோகத் தாற் பீடிக்கப்பட்ட வளவில், உத்ஸவங்களும் நடக்கவில் லையே! என் தமையனாருடன் இந்நகரத்தின் சோபை நிச்சய மாய்ப் போய்விட்டது, வேகமானமழை பொழிகின்ற சுக் கிலபட்சத்து இரவுபோல, இவ்வயோத்தி விளங்கவில்லை யன்றோ! வந்துள்ள மகோத்ஸவம்போலவும் கிரீஷ்மகா லத்தில் தோன்றிய மேகம்போலவும், அயோத்தியில் வந்து என் தமையனார் எப்பொழுது மகிழ்ச்சியை யுண

டாககுவாா? அயோததியின பெரிய வீதிகள், நனறுக ஆடையாபரணஙகளை அணிநது கருவததைக கொணட நடையுடன்வரும இளையவாகளான மனிதாகளால விளகக முறவிலலையே!" என இவவாறுகப பலபடி சொலலிககொணடு, அததசரதமன்னவரை நீஙகினதால சிஙகமநீஙகிய குகைபோன்ற தநதைமாளிகையிற புகுநதாா. தைரியவானன பரதா, தேவதைகளாற கைவிடபபடுஞ சூரியனறற தினமபோலக காநதியறற அநத அரணமனை முழுவதையும தனிததனி பாாதது, வெகு துககமடைநது கணணீா விடடாா.

நூற்றுப்பதினைந்தாஞ் சருக்கம்:
பரதா நந்திகிராமத்தில அரசாட்சிசெயதல்.

பிறகு, உறுதியான விரததததையுடைய அபபரதா, தமதுதாயமாாகளை அயோததியில விடடு, சோகததால தாபமடைநதவராய, பெரியோாகளைப பாாதது, "நான இபபொழுது நநதிகிராமததிறகுபபோகஉஙகளெலலாரிடததிலும விடை கேடடுககொளளுகிறேன இராமரைப பிரிநததாலுணடாகுந துககததை அஙகுப பொறுபபேன. அரசரோ சுவாககஞ சென்றாா, எனதுபெரியவரோ காடடி லிருககிறாா நானோ, இவவிராசசியததினபொருடடு இராமரை எதிாபாாககிறேன, புகழபெறற அநதஇராமா அரசரனறோ!" என்றாா.

பரதா ஆறாத துயரததுடன் கூடியவராய நநதிகிராமததிறகுப போகபபெரியோாகளை விடை கேடடல.

மகாதமாவாகிய பரதருடைய அழகியஇவவாக்கியத்தைக கேடடு, எலலாமநதிரிகளும புரோகிதராகிய வசிஷடரும, "பரதரே, தமையனாரிடதது அன்பால தாஙகள சொன்ன மிககொண

விடை யளிததல.

டாடத்தகக சொல, தஙகளுககே தககது. எப்பொழுதும பநதுககளிடதது அனபுவைத்துத் தமையனாராகிய இராமாமேல சிநேகநதவருமல நிறகின்ற நலலவழியை யடைநதுளள தஙகளசொலலே யாாதாம சரியானதென்று ஒப்புககொளளமாடடாா ?" என்ருாகள.

பரதா, தமதுகருத்தின்படி மந்திரிகளகூறிய இஷ்டமான சொலலைக கேடடு, தமது சாரதியைப பாாதது, "எனதுஇரதம கடடபபடடடும" என்ருா. ஸ்ரீமானான பரதா, மலாநதமுகததுடன் தாயமாாகளெல்லோரையும வணஙகி, சததுருககனருடன் தமது இரதத்தி லேறினா. பரதசததுருககனிருவரும, சீககிரமாக இரததகி லேறி வெருசநதோஷமடைநத மநதிரிகளாற சூழபபடடவாகளாயச சென்ருாகள. முன்னே, வசிஷடா முதலிய குரவாகளான அநதணாகளெலலோரும, கிழககுததிசைமுகமாய நநதிகிராமததை நோககிச சென்ருாகள பரதா போகாநின்ற வளவில, யானை குதிரை இரதம இவைகளால நிரமபிய அசசேனையும அழைககபபடாமலே சென்றது ; நகரத்தில் வசிபபவரெலலோரும சென்ருாகள. இரததகிலிருபபவரும தருமாதமாவும உடன்பிறநதவரிடத்து அனபுளளவருமான அபபரதா, இராமரது பாதுகைகளைச சிரமேற் கொணடு விரைவில நநதிகிராமஞ சென்ருா.

நநதிகிராமம புகல

அதனபினபு அபபரதா, நநதிகிராமததிற புகுநது சீககிரம இரததனைவிடடுக கீழேயிறஙகித தமதுகுரவாகளைபபாாதது, "எனது தமையனாராற கொடுககபபடட இநத இராசசியம பாதுகாககவைககபபடட நிதிபோலும் ; இநத இராசசியததினுடைய யோககேஷமஙகளை நடத்துபவை, பொன்னுலலஙகரிககபபடட இபபாதுகைகளே" என்று சொன்னா அதன்பிறகு, மிகக புகழபெறற பரதா, தமககுப பதிலாக இராமரால அளிககபபட்ட

அம்மரவடிகளைத் தலையால் தாங்கி, துக்கத்தால் தபித்துக்கொண்டு, மந்திரிமார்முதலான பிரகிருதிகளெல்லாரையும் நோக்கி, "இவ்விருபாதுகைகளும் எனது பெரியவருடையன, இவைகளுக்குக் குடைமுதலியவைகளைச் சீக்கிரம் பிடியுங்கள். எனது பெரியவருடைய இப்பாதுகைகளால் இராச்சியத்தில் தருமம் தங்குகின்றது. எனதுதமையனார், என்மீதுள்ள அன்பால், மரவடியாகிற இந்தப்பிரதிநிதியையளித்தார். நான், இராமருடையவரவை யுத்தேசித்து, இப்பிரதிநிதியைக் காப்பேன். இராகவரிடத்து விரைவிற் பாதுகைகளைச் சேர்த்திட்டு, இராகவருடையஅத்திருவடிகளைப் பாதுகைகளுடனிருக்கக் காண்பேன். நான், இராகவருடன் சேர்ந்தபின்பு, பாரத்தை நீக்கி, இராமரிடத்து இராச்சியத்தைத் திருப்பிக்கொடுத்துப் பணிவிடை செய்யப்போகிறேன். இராமரிடத்தில், அவருக்குப் பிரதிநிதியான சிறந்த இப்பாதுகைகளையும் இந்தஇராச்சியத்தையும் அயோத்தியையும் கொடுத்துவிட்டுப் பாவத்தை உதறினவனாவேன். இராமருக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடக்கச் சனங்கள் மிகமகிழ்ந்து களித்தால், எனக்குச் சந்தோஷமும் புகழும், இராச்சியத்தினும் நான்மடங்கு அதிகம் உண்டாகும்" என இவ்வாறு புலம்பி, எளிமையடைந்து துக்கித்தவராய், நந்திகிராமத்தில் மந்திரிகளுடன் அரசு புரிந்தார். வீரரும் பிரபுவுமான அப்பரதர், அப்பொழுது, மரவுரியுடுத்துச் சடைமுடிதரித்து முனிவேஷம்பூண்டு, சைநியத்துடன் நந்திகிராமத்தில் வசிக்கலானார். அப்பொழுது, தமதுதமையனாரிடத்து அதிகஅன்பு வைத்தவரும் இராமருடையசொல் தவறாதவருமான பரதர், இராமருடையவரவை யெதிர்பார்த்து, தாங்கொண்ட பிரதிஜ்ஞையை நிறைவேற்றுபவராய், அப்பாதுகைகளுக்கு அபிஷேகம்பண்ணிவைத்து நந்திகிராமத்தில் வசித்தார். பரதர், கட்டளைகளையெல்லாம் பாதுகைகளுக்குத் தெரிவித்தார்.

பாதுகா பட்டாபிஷேகம்

ஸ்ரீமானான பரதர், அப்பொழுது பெரியவர் பாதுகைகளுக்கு அபிஷேகத்தை நடத்தி, அவைகளுக்குத்தாம் எப்பொழுதும் கீழ்ப்படிந்தவராய், இராசசியபரிபாலனம் பண்ணிவந்தார். ஏதாவதொரு சிறியகாரியம் நேர்ந்தாலும் வெகுவிலையுயர்ந்த காணிக்கைப் பொருள் வந்தாலும், பரதர், அவைகளை முதலிற் பாதுகைகளுக்குத் தெரிவித்துப் பிறகு நடத்தவேண்டியபடி நடத்துபவராயினர்.

நூற்றுப்பதினாறுஞ் சருக்கம்:
ரிஷிகள் சித்திரகூடத்தை விட்டுப் புறப்படுதல்.

பரதர் திரும்பின பின்பு, தபோவனத்திலவசிக்கும் இராமர், தவசிகளுடைய இங்கிதம் முதலியவைகளால், அந்தத்தவசிகள் அச்சத்தால் வேறுஆச்சிரமத்திற்குப்போகவிரும்பியதை யறிந்தார். முன்னே, இராமர், சித்திரகூடத்திலுள்ள தவசிகளின் ஆச்சிரமத்தில் தம்மையாச்சிரயித்துஇருந்தவர்கள் போக விருப்பமுடையவரா யிருப்பதை யறிந்தார். கண்களாலும் புருவத்தின் நெறிப்பாலும் இராமரை யுத்தேசித்துச் சங்கித்தவர்களாய், ஒருவர்க்கொருவர் இரகசியமாய விஷயங்களைப்பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அரக்கர்களுடைய பொல்லாங்குக்களாலிஷிகளின் கலக்கம்

இராமர், அவர்களுடையஆவலைக் கண்டு, தம்மிடத்துக் குற்றமுண்டோவென்று சந்தேகித்து, பின்பு, குலபதியென்ற ரிஷியைக் கண்டு, அஞ்சலிபந்தம் பண்ணிக்கொண்டு, "பகவானே, தவசிகள் வேறுபடும்படி எனது முன்னடக்கை வேறுபட்டுள்ளதாகக் காணப்படாம லிருக்கிறதா? எனக்குப் பின் பிறந்தவனாகிய லக்ஷ்ம

இராமர் தங்கள் ஒழுக்கத்தில் சந்தேகித்துக் குலபதிமுனிவரை வினவல்.

ணன், அஜாக்கிரதையால், தனக்கொவ்வாத ஏதோ ஒன்றைச் செய்ய ரிஷிகள் காணாம லிருக்கின்றார்களா? எனக்குப் பணிவிடைபுரியும் சீதை தங்களுக்குப் பணிவிடை புரிவதில் மாதர்க்குஉரிய யுக்தமான தொழிலைக் கடக்கவில்லையா?" என இவ்வாறு வினவினார்.

ரிஷியின் விடை.

பிறகு, பிராயத்தாலும் தவத்தாலும் மூத்த அந்தரிஷியானவர், உடம்பு நடுங்க, எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும் அருள்புரியும் இராமரைப் பார்த்து, "நல்ல தன்மையை யுடையவளும் நல்லவற்றைச் செய்வதில் விருப்பத்தை யுடையவளுமான சீதைக்குத் தவசிகள்விஷயத்தில் தவறு எவ்வாறு உண்டாகும்? ராக்ஷஸர்களிடத்தினின்று தோன்றிய இந்தஉபத்திரவங்கள், உங்களுடைய நிமித்தமாகத் தவசிகளுக்கு வந்திருக்கின்றன, அதனால் அச்சங்கொண்டு தங்களுக்குள்ளேயே இரகசியமாகப் பேசிக்கொள்ளுகின்றார்கள். ஐய, இராவணனுக்குப் பின்பிறந்தவனும் புருஷனைத் தின்னுங் கொடியவனுமாகிய கரனென்ற ஒரு ராக்ஷஸன், ஜநஸ்தானத்தில் வசிக்கும் எல்லாத் தவசிகளையுந் துரத்தி, வெகுதைரியமடைந்து, போர்களில் வெற்றிபெற்று, செருக்குற்றவனாய், அநேகவிதமான பாவத்தொழில் புரிந்து, உங்களையும் பொறுக்காம லிருக்கிறான். நீங்கள் இந்தஆச்சிரமத்தில் எதுமுத லிருக்கிறீர்களோ, அதுமுதல் ராக்ஷஸர்கள் தவசிகளை இம்சிக்கின்றார்கள்; வெறுப்பை யுண்டாக்குபவையும் கொடியவையும் அச்சத்தைத் தோற்றுவிக்கின்றவையும் உலகத்திலுள்ள ரீதிக்கு வேறுபட்டவையும் விகாரத்தையடைந்த கண்களை யுடையவையுமான பலவகைவடிவங்களால் அச்சமுண்டாக்குகின்றார்கள்; தீயவர்களான அவர்கள், முன்நின்று, அமங்களமும் அசுத்தமுமான திரவியங்களைக் கைக்கொண்டு, தங்களுக்கு மாறான தவசிகளை அடிக்கிறார்கள்; அற்பபுத்தியையுடையவர்களாய் அந்தந்தஆச்சிரமங்களில் தாபதர்

களுக்குத் தெரியாது மறைந்திருந்து, அங்கு அவர்களைக் கொன்று மகிழுகின்றார்கள். ஹோமகாலங் கிட்டினவுடன், ஸ்ருக்குக்களையும் பாண்டங்களையும் எடுத்து எறிந்து விடுகிறார்கள்; அக்கினியைச் சலத்தால் நனைக்கின்றார்கள், கலசங்களை யுடைத்துவிடுகிறார்கள். ரிஷிகள், அந்தத் துராத்மாக்கள் தீண்டிய ஆச்சிரமங்களை அடியோடேவிட விரும்பி, வேறுதேசத்தை யடைவதற்காக என்னைத் தூண்டுகின்றார்கள். துஷ்டர்களான அவர்கள், தவசிகளுக்குச் சரீரபாதையைக் காண்பிப்பார்கள்; ஆகையால், இவ்வாச்சிரமத்தை விட்டுப்போகிறோம். இவ்வரணியத்துக்கு வெகுதூரத்தில், பலவகையான மூலங்களும் பலங்களும் நிறைந்த வனத்திலுள்ள பழையஆச்சிரமத்தையே, கூட்டத்துடன், மறுபடியும் அடையப்போகிறேன். ஐயா, இராமரே, கரன் உங்களிடத்திலும் தீங்குசெய்வான், எனது பேச்சில் உமது புத்திசென்றால், நீங்களும் இங்கிருந்து எங்களுடன் வரவேணும். இராகவரே, வல்லமையுடையவரானாலும் நீங்கள் சன்னத்தராய், சந்தேகத்தைவிளைக்கின்ற இங்கு மனைவியுடன்வசிப்பது, எப்பொழுதும் துக்கத்துக்கே காரணம்" என்றனர்.

ரிஷிகள் சித்திரகூடத்தை விட்டுப் போதல்

அரசகுமாரரான இராமர், இவ்வாறு சொல்லியவரும் வேறுஆச்சிரமத்தை யடைய ஆவல்கொண்டவருமான அந்தரிஷியை மறுமொழிசொல்லித் தடுக்க வல்லமையற்றவராகவிருந்தார். அக்குலபதி, இராமரைக் கொண்டாடி அவரிடம் விடைபெற்று, அந்தஇராமரைச் சமாதானப்படுத்தி, தமது ரிஷிக்கூட்டங்களுடன் அவ்வாச்சிரமத்தைவிட்டுச் சென்றார். இராமர், ரிஷிகளை அவ்விடத்தினின்று வழிவிடப் பின்தொடர்வதால் பிரயாணப்படுத்தி, குலபதிரிஷியை அபிவாதனஞ் செய்து, மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்த அம்முனிவர்களால் மஹார்த்தங்கள் உபதேசிக்கப்பெற்றவராய், புண்ணியமான தமதுவாஸஸ்தானத்

தை வசிப்பதற்காக அடைந்தார். இராமருடைய ரிஷிசம்பந்தமான நடக்கைகளால் குணத்தைச் சம்பாதித்த முனிவர்கள் இராமரை யநுசரித்திருந்தபடியால், இராகவர், ரிஷிகளில்லாமலிருந்தும் ஆசிரமத்தை ஒருநிமிஷமும் விடவில்லை.

நூற்றுப்பதினேழாஞ் சருக்கம்: இராமர் முதலியோர் அத்திரிமுனிவரின் ஆசிரமத்தை யடைதல்.

இராமர் சித்திரகூடத்தை விடல்

பின்பு இராமர், ரிஷிகள் போனவளவில், "இவ்விடத்தில், நான் பரதரைக் கண்டேன்; நகரத்தார்களுடன் தாய்மார்களையுங் கண்டேன். நித்தியம் துன்பப்படுகின்ற என்னுடைய நினைவு, அவர்களைப் பின்செல்கின்றது. இவ்விடம், மகாத்மாவான பரதனுடைய சேனை யிறங்கியதாலும் யானை குதிரை இவைகளின் சாணத்தாலும் மிகவும் உபமாத்தஞ் செய்யப்பட்டது" என்ப பலகாரணங்களை யாலோசித்து அங்கு வசிக்க விருப்பமில்லாதவராய், இவ்வாறான காரணங்களால் வேறிடத்திற்குச் செல்வோமென்றெண்ணி, லக்ஷ்மணருடனுஞ் சீதையுடனுங் கூடியவராய் அவ்விடம்விட்டுப் புறப்பட்டார்.

அத்திரிமகரிஷியின் ஆசிரமத்தை யடைய, அம்முனிவர் இவர்களுக்குஉபசரித்தல்

மிக்கபுகழ்பெற்ற அந்த இராமர், அத்திரிமகாரிஷியின் ஆசிரமத்தை யடைந்து, அம்முனியை வணங்கினார்; பகவானாகிய அத்திரிமுனியும் அவரைப் புதல்வனையடைவதுபோலடைந்தார். அம்முனிவர், தாமே, இராமருக்குத் தக்கபடி எல்லா அதிதிபூஜையையும் பண்ணி, லக்ஷ்மணரையும் மகாபாக்கியவதியான சீதையையும் உபசரித்தார். தருமத்தை யுணர்ந்த

வரும், எலலாபபிராணிகளுககும நனமைபுரிவதில கருத்துளளவருமான அததிரிமுனிவா, அஙகுவநத எலலோராலும கௌரவிககபபடட பருவனுசென்ற தமதுமனைவியை அழைததுத தேறறினா. அமமுனிசிரேஷ்டா, மகாபாககியவதியும தாபசியும தருமத்தை யநுஷடிபபவருமான அநசூயையைப பாாதது, "சீதையை விசாரித்துககொள" எனருா. தருமததை நடததும் அத்தாபசியைபபறறி இராமரிடததில "மாசறறவரே, உலகம இடைவெளியிலலாமல மழையின்மையால கொளுத்தபபடடவளவில, எவளால தன்தவமகிமையால பலஙகளும மூலஙகளும் உணடாககபபடடுக கஙகையும பிரவாகமெடுததோடச செயயபபடடதோ, எவள பதினாயிரம வருஷம பெருநதவம புரிநதாளோ, எவளால விரதஸநாநஙகளு செயயபபடடுத தவததின் இடையூறுகளும போககபபடடனவோ, தேவகாரியமாக விரைவு கொணடிருநத எவளால பததுராத்திரி ஓரேராததிரியாககச செயயபபடடனவோ, கடுநதவததையுடையவளும நியமஙகளையணிநதவளும இவவாருன மகிமை தஙகியவளுமான இநதஅநசூயை, உமமால தாயபோலப பூஜிககவுரியள. எலலாபபிராணிகளாலும வணஙகத்தககவளும, புகழ்பெறறவளும, மூபபடைநதிருபபவளும, எபபொழுதும கோபிககுநதனமையறறவளும, தனது தொழிலகளால் "அநசூயை" என்று பேர்பெறறவளுமான இவளைச சீதை யநுசரிககடடும" என்று கூறினர். அநதஇராகவா, இவவாறுகூறும முனிவரை நோககி, "அப்படியே" என்றுசொலலி, சீதையை நோககி, "தருமத்தை யறிநத ராஜபுத்திரி, இமமுனிவர் சொன்னதைக கேடடாயா? உனது நன்மையினபொருடடுத் தாபசியைச சீககிரம அடைவாய" என்ற இவவுததமவசநததைச சொல

அநசூயையின மகிமை

அநசூயையும சீதையும

லினா, மிதிலாநகரத்தின அரசரது புததிரியாகிய சீதை, தனதுநன்மையை நாடுகின்ற இராமருடைய வசனத்தைக கேடடு, தருமஙகளை யறிநத அத்திரிமுனிவருடைய மனைவியாகிய அநசூயையை யெதிரகொணடாள. சீதையானவள, உடமபெலலாம தளாநது சுருங்கி, மூபபடைநது, நரையால வெளுத்த தலைமயிரையுடையராய், மிககாறறில வாழைமரம நடுஙகுவதுபோல நடுஙகுரு சரீரத்தையுடைய மகாபாககியவதியும பதிவிரதையுமான அநசூயையை யடைந்து, வேறறிடத்தில மனஞ்செலலாமல தனதுபேரைசசொலலி அபிவாதநம் பணணினாள. சீதை, அபிவாதநம பணணி மகிழநதவளாய, அஞசலியுடன், குறறமறறதாபசியாகிய அவ்வநசூயையினுடைய ஆரோககியததை வினவினாள.

அநசூயை சீதைககுப பதிவிரதா தருமததை யுபதேசிததல.

அதன் பின்பு, அநசூயை, மகாபாககியவதியும் தருமத்தைநடத்துபவளுமான அநதசசீதையைக கணடு, மகிழநதவராய, நலலவாரத்தை சொலபவராய, "பாககியததால பதிவிரதாதருமத்தை அவதாநததோடு பாரககினறாய. சீதே, பநதுககளையும அஹஙகாரததையும வளததையுந துறநது, அரணியத்தில வசிககுமபடி கடடளையிடபபடட இராமரைப பாககியததால பின் செலகின்றாய. கணவன் நகரததில வசிபபவனாக விருநதாலும, வனததிலவசிபபவனாக விருநதாலும, பாவியாகவிருநதாலும, புணணியவானாகவிருநதாலும, எநதஸதிரீகளுககு இஷ்டனாக விருககிறானோ, அநதஸதிரீகளுககு மேலானவுலகஙகள கிடைககினறன. கெடடநடககை யுளளவனானாலும காமியானாலும் பொருளிலலாதவனானாலும, நனனடககையுள்ளமடந்தைமாரககுக கணவனே சிறநததெய்வம. நான, ஆலோசிததுபபாரத்து, ஸதிரீகளுககுத் தனது கணவனைத் தவிர வேறு உயர்ந்தபநதுவைக் காணகின்றிலேன். வைதேகி, நன்னடக்கையறற ஸதிரீகள், அழிவில

லாத தவமபோல எல்லாநிலைமையிலும பாதுகாக்கவல்ல கணவனை யநுசரிபபதிலுளள குணதோஷஙகளை யறியார் கள. மிதிலாநகரத்தரசன் குமாரி, காமததிறகு உள்ளானவர் களும், தங்களகணவரை யடககியாளுபவாகளும, கெட்ட காரியத்தைச செயபவர்களுமான பெணகள, அபகீர்த் தியை யடைகிறூர்கள்; தாம் அடையககூடிய தருமத்தை யும இழககிறூாகள். உலகத்தில் 'இது உயாநதது; இது தாழந்தது' என்பதை யறிநதவாகளும் நறகுணம்பொருந் தியவாகளுமான ஸ்திரீகள, தருமத்தை யநுஷ்டித்த புருஷாகள போலவே சுவாககத்தில சஞசரிககின்றனர். ஆகையால, பதிவிரதைகளின் வழியில நடககும நீ, இரா மரை யநுசரிதது, கணவனுடன தருமஙகளை யநுஷ்டிப்ப வளாகவிரு; அதனுல, நீ, புகழையும புணணியத்தையும் பெறுவாய" என்றூள.

நூற்றுப்பதினெட்டாஞ் சருக்கம்.

சீதை, அநசூயை இவர்களுடைய ஸம்வாதம்.

அநசூயையால் இவவாறு சொலலபபட்ட அசூயை யறறிருககுஞ சீதாதேவி, அவ்வசனத்தைக கொண்டாடி, "பெரியவரான நீா எனக்கு உணமைப பொருளை யுபதேசமபணணினது ஆச்சரிய மன்று. நானும், 'பெண்ணுககு அவளுடைய கணவன்தான் குரு' என்பதை அறிவேன். ஆர்யே, என் கணவர் நன்னடககையற்றவராக விருப்பினும, மனத்தில வேறுபாடின்றி உபசரிககததக்கவரே; அப்படியிருகக, சிறந்த குணங்கள பொருநதபபெறறு அருளுடையவராய், ஐம்பு லங்களையும அடககி, அழியாத காதலுடன் கூடி, தந்தை போலவும தாய்போலவும் இஷ்டராயும் நன்மையைக்

சீதை மறுமொழி.

செய்பவராயுமிருக்கும் தருமாத்மாவைப்பற்றியுஞ் சொல்ல வேண்டுமோ? மகாபலம்பொருந்திய இராமர், கௌசலை யிடத்தில் எவ்வாறு நடந்துகொள்ளுகிறாரோ, அவ்வாறே மற்றைத்தாயமார்களிடத்திலும் நடந்துகொள்ளுகிறார். தருமத்தை யுணர்ந்தவரும் மன்னவரிடத்து அன்புள்ள வருமான இராமர், தசரதமன்னவரால் ஒருதரம்பார்க்கப்பட்ட பெண்டுகளிடத்திலும் தமது தாயிடத்திலிருப்பதுபோல அகங்காரத்தை விட்டிருக்கிறார். ஜனமற்றதும் அச்சமுறுத்துவதுமாகிய இவ்வாறான காட்டைநோக்கிப் புறப்படும்போது எனக்கு மாமியார் உபதேசித்த உபதேசம், என் மனத்தில் கௌரவத்துடன் தாங்கப்பட்டது. அக்கினிபகவானுக்குமுன்னிலையில் கலியாணகாலத்தில் என்தாய் உபதேசித்த வாக்கியமும், என்மனத்திலேயே கொள்ளப்பட்டது. தருமத்தைநடத்துபவரே, உம்முடைய வாக்கியத்தால், அதெல்லாம் புதிதாகச் செய்யப்பட்டது. கணவனுக்குப்பணிவிடைசெய்வதினும் வேறுதவம் ஸ்திரீக்கு விதிக்கப்படவில்லை. சாவித்திரி யென்பவள், கணவனுக்குப் பணிவிடைசெய்து சுவர்க்க லோகத்தில் சிறப்புப்பெற்றாள், அவ்வாறான ஒழுக்கத்தையுடைய உமக்கும் கணவன்பணிவிடையால் சுவர்க்கம் கையிலேயே யிருக்கின்றது. எல்லாப்பெண்டுகளைக்காட்டிலுஞ் சிறந்த ரோகிணியென்ற தெய்வப்பெண், ஆகாயத்தில் சந்திரபகவானைவிட்டு ஒருநிமிஷமுங் காணப்படுவதேயில்லை. சங்கடகாலத்திலும் கணவன்விஷயமாயுள்ள உறுதியான விரதத்தைக் கைக்கொண்ட கீழ்க்கூறியவாறுள்ள சிறந்தமாதர்கள், பரிசுத்தமான தம்முடைய தொழிலால் தேவலோகத்தில் நன்குமதிக்கப்படுகின்றனர்" என்று மெதுவாகக் கூறினாள்.

அதன்பிறகு, அநசூயை, சீதைசொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு வெகுசந்தோஷ மடைந்து, அவளை உச்சி

அநசூயை சீதையை வரம கேடக வேணடிதல

மோநது, மைதிலியைக களிககச் செய்து கொணடு, பின்னும், "சீதே, பலவிதநியமஙகளால அடையபபடட பெருந்தவம், எனககு இருககிறது ; அத்தவததிலை வலலமையும் எனககு உள்ளது ; வெண்மையான சிரிப்புடையவளே, 'வரத்தைக கேடடுககொள்' என்று உன்னை வேணடுகிறேன். மிதிலாநகரததரசா புதல்வி, உன்மொழி உனககு ஒத்ததாகவும, கேடபதறகு இனியதாகவு மிருககின்றது; அதனலை, நானும் மகிழநதவளானேன். நான், உனககுத தககது எதைச் செயவேன்? எனககுச சொலவாய" என்றுள.

சீதையின மறுமொழி

சீதை, அவளுடையமொழியைக் கேடடு, ஆச்சரியமடைநது, புன்னகைசெயது, தபோபலம் பொருநதியஅவளைப பார்தது, "செயயப்படடதே" எனறுள.

அநசூயை சீதைக்குச சநதநம முதலியவைகளை யளிததல.

அசசீதையால அவவாறு சொலலப்பட்ட தருமத்தை யுணாநத அவ்வநசூயை, பின்னும் மகிழ்நதவளாய், "சீதே, நான், உன்னைபபற்றிவநத சந்தோஷத்தைச சுலபமாகச செயகிறேன. இந்தச் சிறநத திவயமானமாலைகளும், வஸ்திரமும், ஆபரணஙகளும், மிககவிலையுளளதும் வாசனைத்திரவியஙகள் சோககபபெறறதுமான கலவைசசாந்தும ஆகிய என்னுற கொடுககப்படட உனக்குத் தக்கனவும் ஒளியைக் குறையாதனவுமான இவைகள, உன தேகத்தை அலஙகரிககும. ஜநகராஜபுத்திரி, இநதத திவ்யமான கலவைசசாநதை மேனியிற பூசினவளாய, லக்ஷ்மீதேவி என்றுமழியாத விஷ்ணுபகவானை விளஙகசசெயவது போல, நீ கணவரை விளஙகபபணணுவாய்" என்று கூறினள். அசசீதை, பிரீதியாறகொடுத்த மிகசசிறந்த பூசசுககளையும் ஆடையையும் கலவைசசாநதையும ஆபரணங்களை

யும் மாலைகளையும வாஙகிககொணடாள. புகழ்பெறற சீதை, பிரீதியாறகொடுதத அவைகளை யஙகீகரிதது, அஞ சலிபந்தம பணணினவளாய், அததபோதனையின சமீ பத்தி லிருநதாள.

அநசூயை முன வரலாறறைக கூறச சீதையை வினவல.

உறுதியான விரதததையுடைய அநசூயை, தன்ன ருகிலிருககுஞ சீதையைப் பாாதது, அவளகணவன்கதை யைபபறறிக கேடக வாரம்பிததவளாய், “சீதே, இநதப்புகழ்பெறற இராமரால் நீ சுயமவரத்தி லடையபபடடாயென்று ஒரு கதை என் காதை யடைநதிருககின் றது. மைதிலி, நான அககதையை விரிவாயக கேடக விரும்புகிறேன் ; ஆகையால, அககதைமுழுவதையும நடநதபடி சொலலவேண்டும” என்றாள.

சீதையின விடை.

பிறகு, இவ்வாறு வினவபபடட அச்சீதை, தருமத்தை யநுஷ்டிககும அநசூயையை நோககி, ‘கேடகவேணும்’ என்று சொல்லி அககதையைக கூறலானாள : “வீரரும், தருமத்தையறிந்தவரும், க்ஷத்ரியாகளின்தருமத்தில் கருத்து ஊன்றப்பெறறவரும், மிதிலைககுத்தலைவருமான ஜனகரென்றுபேர்பெற்ற மன்னவா, முறைபபடி பூமியை யாளகின்றார். அவர் கலபபையைக கையிற்கொணடு யாகபூமியை யுழும்பொழுது, நான், பூமியைப பிளநதுகொணடு, அம்மன்னவருககுப் புத்திரியா யெழுநதேன். கைப்பிடியாலெடுத்து விதைத்துககொணடிருககும அநத ஜனகமன்னவர், உடம்புமுழுவதும புழுதி படிந்துளள என்னைப் பாாதது, ஆச்சரியமடைந்தாா. பிள்ளையில்லாத அவர், தாமே என்னை அன்புடன் மடியில் வைத்துக்கொண்டு, ‘இவள் என் பெண்’ என்று சொல்லி, என்மீது அன்பு வைத்தார். அப்பொழுது, என்னைப்பற்றி “மன்னவனே, இது இபபடித்தான் ; உனககு இவள தருமத்தாற் பெண்” என ஒருதெய்வச்சொல் ஆகாயத்திலிருந்து நிகழ்ந்தது.

பிறகு, தருமாதமாவும என்தநதையும் மிதிலைககுத்தலை வருமான அமமன்னவா, என்னைபபெறறதால, மகிழந தவராயப பெருமபாககிய மடைநதார். நறறொழிலையே புரியும் அநதமன்னவரால், பிளளையைப் பெற விருபப முளள பெரியதேவியினிடத்திற கொடுககவும் படடேன்; வெகுஅன்புளள அத்தேவியால, தாயபோல் அன்பு வைத்து வளாககவும படடேன். என்தநதை, கணவனைச சோதறகுஉரிய பருவம் எனககு வநததைப பாரத்து, வறியவன் பணமிலலாததால சிந்தையடைவதுபோல சிநதை யடைநதாா. கன்னிகையின் தநதை இநதிரனுககு ஒத்த வனுகவிருபபினும், கன்னிகையை வாஙகிககொளளுஞ சமபநதிகளான தனககுசசமானர்களிடததினின்றும தன்னிலும தாழநதவாகளிடத்தினின்றும உலகத்தில அவமான மடைகிறுன். மனனவா அமமாதிரியான அவமாநம தமககுஞ சமீபததிலிருபபதாக ஆலோசித்துச சிநதையாகிற கடலில முழுகியவராய, புணையிலலாதவன் போல கரையை யடையவிலலை. அவர், என்னை, உலக வழககபபடிபிறவாதவளாகஅறிநது, ஒத்தகுலத்தையும குணததையு முடையவனும எனககுத்தககவனுமான கணவனை, ஆலோசிததும் பெறவில்லை. எபபொழுதும ஆலோசிககும் புத்திமானுன அவருககு, 'பெண்ணுக்குச சுயமவரம் செயவேன்' என்ற புததி யுணடாயிறறு. மகாயஜஞத்தில, மகாத்மாவாகிய வருணன், பிரீதியிஞல், சிறநத விலலையும இரணடுஅம்பறுத்தூணியையும, அவருடைய முன்னவரான தேவராதாககுக கொடுத்திருநதார். மனிதாகளால பெருமுயறசியாலும அசைககககூடாத அவ்விலலை, மன்னவாகள கனவிலும் வளைககவல்லமையுடையவரலலாகள. சததியவாதியான என்தநதை, அவ்வில்லைப பெறறு, முன்னே எலலாஅரசாகளையும் வரவழைத்து, மன்னவர்களின்கூட்டத்தில், "எவா இவ்வில்லை எடுத்து நாணேறறுகின்றுரோ, அவருககு என்

பெண மனைவியாவாள; சநதேக மிலலை" என்ருா. மன்னவாகள, பருமையால மலைககு ஒதத அசசிறநதவில லைக கணடு, அதை அசைத்தறகுஞ சகதியிலலாதவா களாய, அதறகொரு நமஸகாரம பணணிவிடடுச சென்ருர் கள. வெகுகாலஞசெனறவளவில, மகாகாநதியுளள இவ் விராகவா, உடன்பிறநதவஞன லக்ஷுமணனுடனும் விசுவாமிததிரமுனிவருடனுங கூடியவராய, என்தநதை நடததிய யாகததைப பாாகக வநதாா. தருமாதமாவா கிய விசுவாமிததிரா, என்தநதையால நன்கு பூஜிக்கப படடவராய, அபபோது என்தநதையைப பாாதது, 'தச ரதமன்னவருடைய குமாராகளாகிய இராமா லக்ஷுமணர் என்ற உடனபிறநதவாகளான இவ்விருவரும, தஙகளிட மிருககுமவிலலைப பாாகக விருபபமுடையவாகள. அத் தைவிகமான விலலை அரசகுமாரரான இராமருககுக் காணபிக்கவேணடும' என்ருா. இபபடி அவவநதணராற் சொலலபபடட மன்னவா, அவவிலலை யழைப்பிததார். அபபொழுது ஒரு கணபபொழுதினுளளே, வீரரானஇரா மா, அதில நாணேறறித தநதையின்கருததை முற்றுவித் தாா. அவா வேகமாக நாணேறறுமபொழுது வில நடுவில இரணடு துணடாகப பிளநதது. பயஙகரமான அதன் சததம, இடிவிழுநதாறபோன்றதாய நிகழ்ந்தது பிறகு, அஙகுத் தமதுகையிற சிறநத ஜலபாததிரத்தை எடுத்துக் கொணடுள்ள சததியசநதராகிய தநதையால, நான் இரா மருககுக கொடுகக நிசசயிககபபடடேன். இராகவர், தந் தையாகிய அயோததிககுமன்னவரான பிரபுவினுடைய கருததை யறியாமல, அபபொழுது என்து தநதையாராற் கொடுககபபடும எனனை யஙகீகரிகக விரும்பவிலலை. பின்பு என் தநதை, என் மாமஞராகிய தசரதமன்னவரை வர வழைத்து, புகழபெறறவரான இராமருககு என்னைக கொ டுத்தாா. என்தநதை, தாமே, பதிவிரதையும மிககஅழ குடையவளும் என்தங்கையுமான ஊாமிளையை லக்ஷுமண

னுக்கு விவாகம்பண்ணிக் கொடுத்தார். நான், அப்பொழுது அச்சுயம்வரத்தில் இப்படி இராமருக்குக் கொடுக்கப்பட்டேன்; வீரர்களுள் முதல்வரான கணவரிடத்தில் தருமப்படி காதலுள்ளவளாயு மிருக்கிறேன்" என்றாள்.

நூற்றுப்பத்தொன்பதாஞ் சருக்கம்:

இராமர் முதலியோர் அத்திரியாச்சிரமத்தினின்று புறப்படுதல்.

தருமத்தையறிந்த அநசூயை, அப்பெருங்கதையைக் கேட்டு, மைதிலியைக் கைகளாற் கட்டியணைத்து, உச்சி மோந்து, "நான், ஸ்பஷ்டமான அக்ஷரத்தையுடைய பதத்தை யுடைத்தாயிருக்கும்படி விசித்திரமாகவும் மதுரமாகவுஞ் சொன்ன உன் சுயம்வரவிருத்தாந்தமுழுவதையும் கேட்டேன். மதுரமாயப்பேசுபவளே, உனக்கதையால் நான் மிகவும் மகிழுகின்றேன். ஸ்ரீமானான சூரியபகவான், மங்களமான இரவை வரவிட்டு அஸ்தமயமானான்.

சாயங்கால வருணனை.

பகலில் இரைக்காக ஓடித்திரிந்து அந்திப் பொழுதில் தூங்குவதற்காகக் கூட்டில் மறைந்துகொண்டுள்ள பறவைகள் கத்து மொலி, கேட்கப்படுகின்றது. ஸ்நானத்தாலுண்டான ரத்துடன்கூடிய இந்தமுனிவர்களும், கலசத்தைக் கையிலேந்திக்கொண்டு, நீரால்நனைந்தமரவுரியை யணிந்தவர்களாய்ச் சமீபத்தில் நடக்கிறார்கள். ரிஷிகளுடைய அக்கினிஹோத்திரங்கள் விதிப்படி செய்யப்பட்டவளவில், காற்றினால் உயரக் கிளப்பப்பட்ட புகை, மாடப்புறாவின் கழுத்துப் போல நன்றாயத்தோன்றுத செந்நிறத்தையுடையதாயக் காணப்படுகின்றது. சிறிதுதூரத்திலுள்ளனவும கொஞ்சம் இலைகளையுடையனவுமான மரங்களும், இருளால்,

நானகுபககத திலும நெருஙகியுள்ள இலைகளை யுடையன போலும; திககுககளும விளஙகுகினறனவில்லை. இரவில வெளிபபடும ஜநதுககள நானகுபககஙகளிலுஞ சஞ சரிககின்றன. இநதததபோவனததுமிருகஙகளும், ஆச சிரமபபிரதேசஙகளிற படுககின்றன. சீதே, நக்ஷத்திரங களா லலஙகரிககபபடட இரவு, வளாநதுவிடடது. விளகக மான ஆகாயத்தில நிலவைப போாவையாககொணட சந திரபகவான் காணபபடுகிறுன். நீ, இராமருககு உடன் செலபவளாக விரு, நான் அநுமதிகொடுககிறேன். மதுர மான உன்னுடைய வாாத்தையால நான் மிகவும் மகிழசசியடைநதேன். மைதிலி, என்முனனிலையில நீ உனனை அலஙகரித் துககொள. குழநதாய, திவயமான அலஙகாரங்களால விள ங்குபவளாய எனககு மகிழசசியை விளைவி" என்முள.

அநசூயையின வேணடுகோள

தெயவபபெணணுககு ஒபபான அச சீதை, தன்னை அவவாறே யலங்கரிததுக கொணடு, தனதலையால அவரை வணஙகி, இராமரைநோககிச சென்முள.

சீதை அநசூயையி ன வேணடுகோ ளைத தலைககடடி இராமரைநோக கிசசெலலுதல

பேசவலலவாகளிற சிறநதவரான இராமர், அவவாறு அலஙகரிததுககொணடிருநத சீதையைக கணடாா, தாபசி பிரீதியா லளிதததறகாக மகிழசசியுங கொணடாா. பிறகு, சீதை, அததாபசி தனக்குப பிரீதியாற கொடுதத ஆடை ஆபரணம மாலை ஆகிய எலலாவறறையும இராமருககுத் தெரிவித் தாள. இராமா, அநசூயை சீதைககுசசெயத மனிதர்களாலடையமுடியாத சத்காரஙகளைக கண்டு மிக மகிழ்ந்தாா; மகாரதராகிய லக்ஷமணரும மிகமகிழ்ந்தாா. அதன்பிறகு, சந்திரனை யொத்த முகததினரும இரகுகுலங களிகக வந்தவருமான இராமர், தவசிகளா லும் சித்தாகளாலும் அருசசிககபபடடவ ராய், மிகமகிழ்நது, பரிசுத்தமான அவ

சீதை அநசூயை கொடுதத ஆடை முதலியவைகளை இராமருக்கு அறி வித்தல

இராமா இரவைக் கழிதது விடை கேடடுசசெலலல

விரவைக கழித்தார. அவவிரவுகழிநதவளவில, மனிதப புலியான அவவிருவரும, மூழுகி, ஹோமஞசெயதுமுடிதத வாகளுமகாட்டிலவசிபபவாகளுமான முனிவாகளிடததில, செலல விடைகேட்டாாகள. தருமததை நடத்துபவாகளாயக காட்டில வசிககும அததவசிகள, காயகிழஙகுகளுககாக நடககுமபோது அரககாகளால உபததிரவிககப படுவதாகச சொலலலுறறனா : " இராகவரே, இநதமகாரணியததில நரமாமசததைப புசிககும பலவகையான ரக்ஷஸஸுககளும் இரத்ததததை யுறிஞசுங கொடியவிலஙகுகளும வசிககின்றன. அவைகள, ஆசாரமறற தவசியையும, தருமததை யநுஷ்டிககின்ற அவதாங மறற தவசியையும உணகினறன ; இராகவரே, அவைகளை நீககிவையுஙகள. தவசிகள, காட்டிலிருநது பழஙகளைக கொணரும வழி இதுதான், இநதவழியால, அடாநத வனததிற போதல தஙகளுககுத தககது" எனறாாகள.

விடைகேட்கும போது முனிவாகள ராக்ஷஸாகளா லுணடான கஷ்டததை எடுததுககூறல

இவவணணஙகூறி அஞசலிபநதம்பணணிய தாபதாகளான அநதணாகளால ஸவஸதியயனஞ செயயபபட்டவரும சததுருககளைத் தவிககசசெயபவரும மனைவியுடனும லக்ஷமணருடனுங கூடியவருமான அநத இராமா, சூரியபகவான் மேகமணடலத்திற புகுவதுபோல, மகாரணியத்திற் புகுநதாா.

அததிரியின ஆசசிரமததை விடடு ஏகுதல

⇝* அயோத்தியாகாண்டம் *⇜

முற்றிற்று.